GEORGE R.R. MARTIN

ELIO M. GARCÍA JR ȘI LINDA ANTONSSON

LUMEA DE GHEAȚĂ ȘI FOC

ISTORII NESPUSE DIN WESTEROS ȘI DIN URZEALA TRONURILOR

NEMIRA

George R. R. Martin
Elio M. Garcia Jr, Linda Antonsson

Lumea de Gheață şi Foc

Istorii nespuse din Westeros şi din Urzeala Tronurilor

Traducere de Silviu Genescu
Editura Nemira, 2015

Prima ediție:
THE WORLD OF ICE AND FIRE
The Untold History of Westeros and the Game of Thrones
(2014)

GEORGE R.R. MARTIN
Lumea de Gheață şi Foc: Istorii nespuse din Westeros şi din Urzeala Tronurilor /
George R.R. Martin, Elio M. Garcia Jr. şi Linda Antonsson;
trad.: Silviu Genescu. - Bucureşti: Nemira Publishing House, 2015.
ISBN 978-606-758-175-1

I. Garcia, Elio M. Jr.
II. Antonsson, Linda
III. Genescu, Silviu (trad.)

821.111(73)-31=135.1

GEORGE R.R. MARTIN
Elio M. Garcia, Jr. and Linda Antonsson
THE WORLD OF ICE AND FIRE
The Untold History of Westeros and the Game of Thrones

Copyright © 2014 by George R. R. Martin

© Nemira, 2015
Redactor: Nicoleta GHEMENT

Tehnoredactori: Magda BITAY, Cristian FLORESCU, Alexandru CSUKOR
Tiparul executat de MONITORUL OFICIAL R.A.
ISBN 978-606-758-175-1

Piatra Dragonului

Neprețuitului şi binevoitorului stăpân,
Tommen
Primul pe Numele Său,
Regele Andalilor, al Rhoynarilor şi al Primilor Oameni,
Stăpân al celor Şapte Regate si Protector al Domeniului,
Yandel, umil Maester al Citadelei,
îi doreşte de o mie de ori prosperitate
acum şi pe vecie şi o nețărmurită înțelepciune.

Prefață

Se spune, pe bună dreptate, că fiecare clădire este construită piatră cu piatră, iar acelaşi lucru poate fi spus şi despre cunoaştere, extrasă şi adunată de mulți oameni învățați, fiecare dintre ei construind pe munca predecesorilor. Ceea ce nu ştie unul dintre ei este cunoscut altuia, astfel că puțin rămâne cu adevărat neştiut, dacă cineva priveşte destul de departe. Acum, mie, Maesterului Yandel, îmi vine rândul în calitate de zidar, dăltuind ceea ce ştiu pentru a pune încă o piatră în marele bastion al cunoaşterii, construit în decursul veacurilor atât între zidurile Citadelei, cât şi în afara lor, un bastion ridicat de nenumărate mâini venite în ajutor înainte şi care, fără nicio îndoială, va continua să se înalțe cu sprijinul a nenumărate mâini care vor veni.

Am fost un copil abandonat, de la naştere, în cel de-al zecelea an de domnie al ultimului rege Targaryen, lăsat într-o dimineață într-un jilț gol din Casa Scribilor, acolo unde practică acoliții arta scrisului pentru cei care au trebuință de asta. Cursul vieții mele a fost hotărât în acea zi, când am fost găsit de un acolit care m-a dus la Seneşalul din acel an, Arhimaesterul Edgerran. Acesta, ale cărui inel, toiag şi mască erau din argint, a privit spre fața mea agitată şi-a zis că s-ar putea să mă dovedesc de folos. Când i s-a spus pentru prima dată că eram băiat, cred că voia să spună că întrevăzuse destinul meu ca maester; mult mai târziu am aflat de la Arhimaesterul Ebrose că Edgerran scria un tratat despre înfăşarea bebeluşilor şi voia să testeze diverse teorii.

Însă pe cât de nefastă părea aceasta, rezultatul a fost că am fost dat în îngrijirea servitorilor şi-am primit atenția ocazională a maesterilor. Am fost crescut eu însumi ca servitor prin coridoare, încăperi şi biblioteci, însă darul scrisului mi-a fost dat de Arhimaesterul Walgrave. Astfel, am ajuns să cunosc şi să iubesc Citadela şi pe cavalerii minții care-i păzeau prețioasa cunoaştere. Nu-mi doream decât să devin unul dintre ei, să citesc despre locuri îndepărtate şi despre cei morți demult, să privesc către

stele şi să măsor trecerea anotimpurilor.

Şi-aşa am şi făcut. Am făurit prima verigă a lanțului meu la vârsta de treisprezece ani, iar altele au urmat. Mi-am isprăvit lanțul şi-am rostit jurământul în cel de-al nouălea an al domniei regelui Robert, Primul pe Numele Său, şi m-am găsit binecuvântat să continui în Citadelă, să-i slujesc pe Arhimaesteri şi să-i ajut în toate cele făcute de ei. Era o mare onoare, însă cea mai arzătoare dorință a mea era să creez o operă a mea, una pe care ar putea-o citi oamenii umili, însă luminați - şi să le-o citească soațelor lor şi copiilor lor - astfel încât să afle atât despre lucrurile bune, cât şi despre cele nemernice, drepte şi nedrepte, mărețe şi nevolnice şi să devină mai înțelepți după cum şi eu m-am înțelepțit în miezul învățăturii din Citadelă. Aşa că m-am pus pe treabă încă o dată la forja mea, pentru a face o nouă şi durabilă alcătuire în jurul capodoperelor maesterilor morți demult, maesteri sosiți înaintea mea. Ceea ce urmează astfel a început din această dorință: o istorie a faptelor strălucite şi ticăloase, a oamenilor obişnuiți şi nemaivăzuți şi a ținuturilor apropiate şi îndepărtate.

Construirea zidului

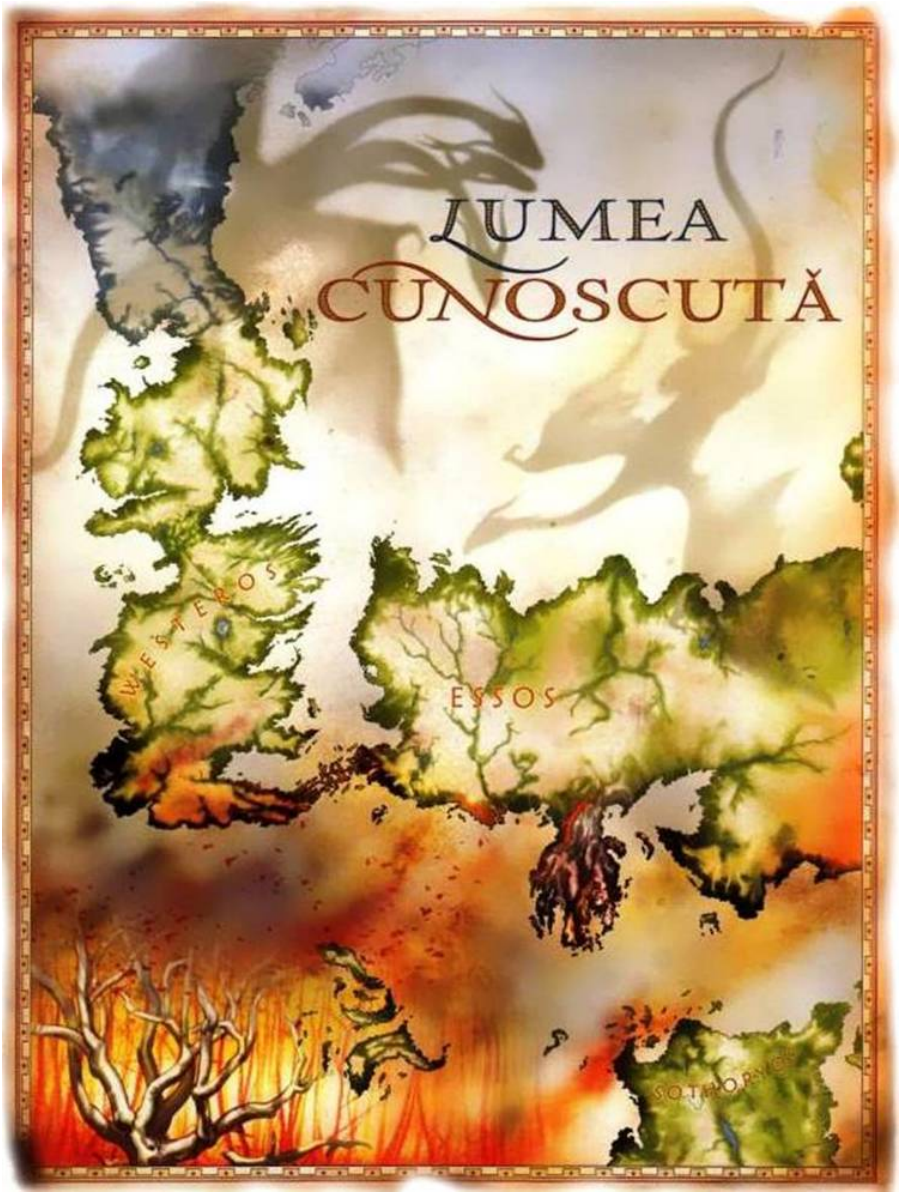
LUMEA
CUNOSCUTĂ
WESTEROS
ESSOS

Nimeni nu ar putea spune, cu o anumită ştiinţă, când a început lumea, dar asta nu i-a oprit pe maesteri şi învăţaţi să caute răspunsul. Are patruzeci de mii de ani vechime, după cum susţin unii, sau poate mult mai mult, cinci sute de mii de ani, ori poate mai mult? Nu scrie în nicio carte pe care s-o ştim noi, pentru că în prima eră a lumii, Zorii Vremurilor, oamenii nu ştiau să scrie.

Putem fi siguri că lumea era mult mai primitivă, era un loc sălbatic, cu triburi care trăiau direct de pe urma pământului, fără să aibă ştiinţă despre cum se prelucrează metalul sau se îmblânzesc sălbăticiunile. Puţinul pe care-l cunoaştem despre acele vremuri este cuprins în cele mai vechi scrieri: istoriile scrise de andali, valyrieni şi ghiscari şi chiar şi de acel popor îndepărtat şi legendar, asshai. Totuşi, indiferent cât sunt de străvechi astfel de scrieri, în Zorii Vremurilor nu existau nici măcar copii. Aşa că acel adevăr conţinut în litera lor este greu de găsit, precum semințele alese din pleavă.

Ce se poate spune cu certitudine despre Zorii Vremurilor? Ținuturile dinspre est erau pline de tot felul de seminții, necivilizate, precum era întreaga lume, însă numeroase. Însă în Westeros, de la Ținuturile Iernii Veşnice şi până la țărmurile Mării Verii, existau numai două popoare: Copiii Pădurii şi rasa creaturilor cunoscute drept uriaşi.

Despre uriaşii din Zorii Vremurilor se pot spune doar lucruri mărunte şi puține, deoarece nimeni nu le-a adunat poveştile, legendele, istoriile. Oamenii Rondului spun că sălbaticii au poveşti despre uriaşi care trăiau în preajma Copiilor, în limitele voite de ei şi luându-şi ce voiau. Toate relatările susțin că erau nişte creaturi imense şi puternice, dar simple. Istorisiri credibile ale iscoadelor Rondului de Noapte, ultimii oameni care i-au văzut pe uriaşi cât timp aceştia încă mai trăiau, susțin că erau acoperiți cu o blană groasă, şi nu nişte bărbați foarte înalți, aşa cum se spune în basmele de adormit copiii.

Un uriaş

Există dovezi consistente despre înmormântări în rândurile uriaşilor, aşa cum se povesteşte în lucrarea Maesterului Kennet, *Călătoria morților*, un studiu al gorganelor din câmpii, mormintelor şi necropolelor din Nord, din timpul serviciului său în slujba Winterfellului, în vremea îndelungatei domnii a lui Cregan Stark. Din osemintele găsite în Nord şi trimise în Citadelă, unii maesteri estimează că uriaşii cei mai mari atingeau şi patru metri treizeci, cu toate că alții cred că înălțimea de trei metri şi şaizeci ar fi mai aproape de adevăr. Istorisirile iscoadelor moarte demult, consemnate de maesterii Rondului, sunt de acord că uriaşii nu-şi construiau case şi nici nu-şi făceau haine, şi nu cunoşteau alte unelte sau arme mai bune decât crengile smulse din copaci.

Uriaşii nu aveau nici regi, nici nobili. Nu-şi făceau alte locuințe decât în caverne sau sub copacii înalți, şi nu prelucrau metalul, nici nu lucrau pământul. Au rămas nişte creaturi ale Zorilor Vremurilor, iar vremurile au trecut peste ei, oamenii au devenit

şi mai numeroşi, iar pădurile au fost îmblânzite şi locuite. Acum nu mai există uriaşi, nici măcar în ținuturile de dincolo de Zid, iar ultimele relatări despre ei au mai mult de o sută de ani vechime. Şi chiar şi acelea nu sunt credibile, poveşti pe care iscoadele Rondului s-ar putea să le spună în jurul unui foc zdravăn.

Arhivele Citadelei conțin o scrisoare din partea Maesterului Aemon, trimisă în anii domniei lui Aegon al V-lea, care relatează despre o astfel de poveste spusă de un cercetaş pe nume Redwyn, scrisă în zilele domniei regelui Dorren Stark. Aceasta descrie o călătorie spre Promontoriul Părăsit şi Țărmul Înghețat, în care se afirmă că cercetaşul şi însoțitorii săi s-au luptat cu uriaşii şi au făcut negoț cu Copiii Pădurii. Scrisoarea lui Aemon susține că a descoperit multe astfel de relatări în timpul cercetărilor făcute de el prin arhivele Rondului de la Castelul Negru, considerându-le credibile.

Copiii Pădurii erau, în multe feluri, taman opusul uriaşilor. Mici, asemenea copiilor, cu pielea închisă la culoare şi frumoşi, trăiau într-un fel pe care l-am putea socoti primitiv astăzi, dar erau mai puțin sălbatici decât uriaşii. Nu prelucrau metalul, însă se pricepeau de minune să lucreze în obsidian (este ceea ce țăranii numesc piatra dragonilor, în vreme ce valyrienii îl cunoşteau printr-un cuvânt care însemna „foc înghețat") pentru a face unelte şi arme pentru vânătoare. Nu purtau haine din pânză, însă erau pricepuți în a face veşminte din frunze şi scoarță de copac. Au învățat să facă arcuri din lemnul copacilor inimii şi să construiască lațuri zburătoare din iarbă, iar ambele sexe vânau cu acestea.

Se spune despre cântecele şi muzica lor că erau la fel de frumoase ca şi ei, însă despre ceea ce cântau nu-şi mai aminteşte nimeni, cu excepția unor fragmente mici, culese din vremurile străvechi. Lucrarea Maesterului Childer, *Regii Iernii, ori legendele şi descendenții familiei Stark din Winterfell,* conține o parte dintr-o baladă despre care se presupune că vorbeşte despre vremea când Brandon Constructorul a cerut ajutorul Copiilor în timp ce ridica Zidul. A fost condus într-un loc secret pentru a se întâlni cu ei,

însă prima dată nu le-a înțeles limba, descrisă ca sunând precum un cântec al pietrelor într-un pârâu, ori ca vântul printre frunze, sau ca ploaia pe apă. Felul în care Brandon a învățat să înțeleagă vorba Copiilor este el însuşi o legendă care nu merită repetată aici. Însă pare clar că limba lor a apărut, sau a fost inspirată, din sunetele auzite de ei în fiecare zi şi probabil că a conținut mult din frumusețea lor.

Un Copil al Pădurii

Zeii slujiți de Copii erau cei fără nume, care într-o zi vor fi zeii Primilor Oameni, numeroasele zeități ale pâraielor şi pădurilor şi pietrelor. Copiii au fost cei care au cioplit chipuri în lemnul copacilor inimii, poate pentru a le da ochi zeilor lor ca să-i poată privi pe închinătorii lor şi să le vadă devotamentul. Alții, având dovezi puține, susțin că Părinții Pădurii - înțelepții Copiilor Pădurii - erau capabili să vadă prin ochii fețelor copacilor inimii care fuseseră sculptați. Presupusa dovadă constă în faptul că

Primii Oameni credeau asta; teama lor că erau spionați de copacii inimii i-a făcut să taie mulți dintre arborii sculptați şi crângurile de copaci ai inimii, pentru a-i lipsi pe Copii de un asemenea avantaj.

Un copac al inimii sculptat

Totuşi, Primii Oameni erau mai puțin ştiutori decât suntem noi astăzi, şi se încredeau în lucruri pe care descendenții lor de acum nu le mai cred; aveți în vedere lucrarea Maesterului Yorrick, *Cununat cu marea, o mărturie din istoria Portului Alb, din cele mai timpurii vremuri ale sale,* care vorbeşte despre sacrificiile de sânge închinate vechilor zei. Astfel de sacrificii au continuat până acum cinci secole, potrivit consemnărilor predecesorilor Maesterului Yorrick din Portul Alb.

Asta nu înseamnă însă că Părinții Pădurii n-au ştiut de vechile arte care țineau de misterele mai înalte, cum ar fi vederea evenimentelor de la mare distanță sau comunicarea peste jumătate din ținut (aşa cum o făceau valyrienii, veniți la multă vreme după ei). Dar poate că unele dintre isprăvile Părinților Pădurii au mai multe în comun cu snoavele decât cu adevărul. Nu puteau lua forma animalelor, aşa cum susțineau unii, dar pare să fie adevărat că puteau vorbi cu animalele într-un fel pe care noi nu-i mai stăpânim; de aici au apărut legendele cu „schimbătorii

de formă” sau „dihăniile”.

Într-adevăr, legendele cu schimbătorii de formă sunt numeroase, însă cea mai comună - adusă de dincolo de Zid de oamenii Rondului de Noapte şi consemnată la Zid de septonii şi maesterii veacurilor trecute - susține nu numai că schimbătorii de formă comunicau cu animalele, dar le puteau şi controla amestecându-se cu spiritele lor. Chiar şi printre sălbatici, aceştia erau temuți, fiind considerați oameni supranaturali, care puteau chema în ajutor animalele. Unele legende vorbesc de schimbătorii de formă pierduți ei înşişi în animalele lor, iar altele afirmă că animalele puteau vorbi cu glas omenesc când le controla un schimbător de formă. Însă toate poveştile sunt de acord că schimbătorii de formă cei mai întâlniți erau oameni care stăpâneau lupii - chiar şi lupii străvechi - iar aceştia aveau un nume special printre sălbatici: wargi.

Cu toate că în zilele noastre este socotit îndoielnic, un fragment din lucrarea septonului Barth, *Istoria neobişnuită,* s-a dovedit a fi o sursă de controverse în sălile Citadelei. Pretinzând că ar fi consultat scrieri păstrate, zice-se, la Castelul Negru, septonul Barth afirmă despre Copiii Pădurii că puteau vorbi cu corbii şi-i puteau face să le repete cuvintele. Potrivit lui Barth, acest înalt mister a fost dezvăluit Primilor Oameni de Copii pentru ca mesajele să poată fi duse de corbi la mari distanțe. A fost transmis maesterilor de azi într-o formă „degradată”, căci aceştia nu mai ştiu să vorbească cu păsările. Este adevărat că ordinul nostru înțelege limba corbilor... Însă asta se referă doar la motivele de bază ale croncănitului şi cârâitului lor, semnele lor de frică şi furie şi felurile în care-şi arată graba de a se împreuna, ori bolile lor.

Corbii sunt unele dintre cele mai inteligente păsări, dar nu sunt mai deştepte ca un copil mic şi considerabil mai puțin capabili de a vorbi cu adevărat, orice ar fi putut crede septonul Barth. Câțiva dintre maesteri, devotați legăturii cu oțelul valyrian, au susținut că Barth a avut dreptate, însă niciunul dintre ei nu i-a putut dovedi afirmațiile privind înțelegerea limbii dintre oameni şi corbi.

Legenda mai susține că Părinții Pădurii mai puteau şi să cerceteze trecutul şi să vadă departe, în viitor. Dar, după cum au arătat toate învățăturile noastre, înaltele mistere care cer această putere mai afirmă că viziunile lor asupra lucrurilor viitoare sunt neclare şi, adesea, înşelătoare - un lucru folositor atunci când vrei să-i păcăleşti pe cei creduli cu ghicitul viitorului. Cu toate că Copiii aveau propriile lor taine, adevărul trebuie întotdeauna separat de superstiție, iar cunoaşterea trebuie pusă la încercare şi făcută sigură. Misterele şi arta magiei au fost şi sunt prea departe de limitele priceperii noastre de muritori pentru a le putea cerceta.

Totuşi, indiferent de adevărurile artelor lor, Copiii erau conduşi de Părinții Pădurii, şi nu încape îndoială că puteau fi găsiți cândva de la Ținuturile Iernii Veşnice şi până la țărmurile Mării Verii. Aveau case simple, şi nu construiau avanposturi sau castele, ori oraşe. În loc de asta, trăiau în pădure, în locuințe lacustre, în bălți şi mlaştini, şi chiar şi în caverne şi dealuri scobite. Se spune că, în păduri, îşi făceau adăposturi din frunze şi nuiele printre crengi, „oraşele" secrete din copaci.

Multă vreme s-a spus că făceau asta pentru a se apăra de jivine de pradă, precum lupii străvechi sau pisicile umbră, dar armele lor simple, din piatră şi nici chiar lăudăroşii lor Părinți ai Pădurii nu erau o pavăză împotriva lor. Însă alte surse pun asta la îndoială, afirmând că duşmanii lor cei mai mari erau uriaşii, aşa cum se sugerează şi în legendele din Nord şi posibil dovedit de Maesterul Kennet în studiul asupra gorganului de lângă Lacul Lung, un mormânt de uriaş, cu vârfuri de săgeți din obsidian găsite printre coastele care s-au mai păstrat. Acest lucru aminteşte de transcrierea unui cântec de-al sălbaticilor din lucrarea Maesterului Herryk, *Istoria regilor de dincolo de Zid,* privindu-i pe frații Gendel şi Gorne. Aceştia au fost chemați să medieze o dispută dintre un clan al Copiilor şi o familie de uriaşi asupra posesiei unei caverne. Gendel şi Gorne, se spune, au rezolvat în cele din urmă chestiunea printr-un vicleşug, făcând ca ambele părți să renunțe la orice dorință de a avea caverna după ce frații au descoperit că făcea parte dintr-un şir mult mai mare de peşteri care treceau pe sub Zid. Însă ținând cont de faptul că

sălbaticii nu aveau scrieri, tradițiile lor trebuie privite cu multă suspiciune.

Jivinelor pădurii şi uriaşilor li s-au alăturat, în cele din urmă, alte pericole, mult mai mari.

Există şi posibilitatea ca în cele Şapte Regate să fi existat şi o a treia semințe în Zorii Vremurilor, însă această idee este atât de speculativă încât va fi tratată pe scurt.

Printre oamenii de fier se spune că Primii Oameni care au venit pe Insulele de Fier au găsit faimosul Jilț din Piatra Mării pe Vechiul Wyk, dar că insulele erau nelocuite. Dacă este adevărat, natura şi originile celor care au făcut jilțul sunt un mister. Maesterul Kirth, în culegerea sa de legende ale oamenilor de fier, *Cântecele oamenilor înecați,* a sugerat că jilțul a fost lăsat de vizitatorii de dincolo de Marea Apusului, însă nu există nicio dovadă asupra acestui lucru, ci doar speculații.

Potrivit celor mai credibile relatări din Citadelă, cândva, între acum opt şi douăsprezece mii de ani, în regiunile din extremitatea sudică a Westerosului o nouă semințe a traversat fâşia de pământ care se întindea peste Marea Îngustă şi lega ținuturile din est cu teritoriul în care trăiau Copiii Pădurii şi uriaşii. Aşa au ajuns Primii Oameni în Dorne, pe la Brațul Rupt, care încă nu se rupsese. Nu se ştie de ce şi-au părăsit aceşti oameni pământurile natale, însă au venit în forță. Mii dintre ei au început să orânduiască ținuturile, şi pe măsură ce treceau zecile de ani, s-au avântat tot mai mult spre nord. Astfel de istorisiri, precum cele despre vremurile migrațiilor, nu pot fi crezute, deoarece sugerează că, în decursul câtorva ani, Primii Oameni s-au mutat dincolo de Gât şi au intrat în Nord. Totuşi, adevărul este că ar fi luat zeci de ani, poate chiar veacuri, ca să se întâmple aşa ceva.

Însă ceea ce pare să fie corect în toate legendele este că Primii Oameni au intrat curând în război cu Copiii Pădurii. Spre deosebire de Copii, Primii Oameni practicau agricultura şi-au ridicat cetăți şi sate. Şi astfel, au ajuns cu defrişările la copacii inimii, inclusiv la cei cu fețe sculptate, iar pentru asta Copiii i-au atacat, ajungându-se la sute de ani de război. Primii Oameni - care au adus cu ei zei ciudați, cai, vite şi arme din bronz - erau mai înalți şi mai puternici decât Copiii, aşa că reprezentau un adevărat pericol.

Vânătorii aflați printre Copii - dansatorii lor din păduri - au devenit războinicii lor, însă toate cunoştințele lor secrete despre copaci şi frunze nu puteau decât să încetinească înaintarea Primilor Oameni. Părinții Pădurii şi-au folosit magia, iar legendele afirmă că puteau chema jivinele din mlaştini, păduri şi din aer pentru a lupta pentru ei: lupii străvechi şi monstruoşii urşi ai zăpezii, leii cavernelor şi vulturii, mamuții şi şerpii şi altele, însă Primii Oameni s-au dovedit a fi prea puternici, şi se spune că Copiii au fost obligați să facă un gest disperat.

Legenda relatează că marea inundație care a spart limba de pământ care este acum Brațul Rupt şi a făcut din Gât o mlaştină a

fost fapta Părinților Pădurii, adunați în locul numit în prezent Moat Cailin, de unde au folosit magia neagră. Unii contestă însă asta. De fapt, Primii Oameni se aflau deja în Westeros când s-a întâmplat asta, iar aducerea viiturii dinspre est n-ar fi făcut altceva decât să le încetinească înaintarea. Mai mult, o asemenea putere depăşea ceea ce ar fi putut să facă Părinții Pădurii, după legendele tradiționale... şi chiar şi astfel de relatări par să fi exagerat. Este mai probabil ca inundarea Gâtului şi ruperea Brațului să se fi datorat unui fenomen natural, posibil scufundarea uscatului. Ceea ce s-a întâmplat cu Valyria se cunoaşte foarte bine, iar în Insulele de Fier, castelul din Pyke stă pe o formațiune stâncoasă care a făcut cândva parte dintr-o mare insulă înainte ca porțiuni din ea să se fi scufundat în mare.

Indiferent de asta, Copiii Pădurii au luptat la fel de înverşunat ca şi Primii Oameni pentru a-şi apăra viața. Neîndurător, războiul s-a prelungit de-a lungul generațiilor, până când, în cele din urmă, Copiii Pădurii au înțeles că nu puteau învinge. Primii Oameni, poate obosiți de război, doreau şi ei sfârşitul luptelor. Cei mai înțelepți din ambele neamuri au avut ultimul cuvânt, iar principalii eroi şi conducători ai celor două părți s-au întâlnit pe insula din Ochiul Zeilor pentru a pregăti Pactul.

Cedând toate pământurile din Westeros, cu excepția pădurilor celor mai adânci, Copiii au obținut de la Primii Oameni promisiunea că aceştia nu vor mai tăia copacii inimii. Toți copacii inimii din insula pe care a fost pregătit Pactul au fost apoi sculptați cu chipuri pentru ca zeii să fie martori la înțelegere, iar mai târziu a fost creat ordinul Oamenilor Verzi pentru îngrijirea tuturor copacilor inimii şi pentru protejarea insulei.

Dacă Oamenii Verzi mai trăiesc încă în insula lor nu e clar, cu toate că apare câte-o relatare ocazională privind vreun tânăr riveran inconştient, plecat cu barca spre insulă şi dând cu ochii de ei, înainte ca vântul să se întețească sau ca vreun stol de corbi să-l izgonească de-acolo. Poveştile din jurul focului susțin că sunt încornorați şi au o piele de un verde-închis, dar acestea sunt o schimonosire a adevărului că oamenii verzi purtau veşminte de culoare verde şi acoperământ de cap cu coarne.

Cu acest Pact, Zorii Vremurilor s-au încheiat, şi a urmat Epoca Eroilor.

Încheierea Pactului între Copii Pădurii şi Primii Oameni

Epoca Eroilor

Epoca Eroilor a durat mii de ani, răstimp în care regate s-au ridicat şi s-au prăbuşit, casele nobile au apărut şi-apoi au decăzut şi-au fost înfăptuite lucruri mari. Totuşi, ceea ce ştim cu adevărat despre aceste timpuri străvechi nu este cu mult mai mult decât cunoaştem despre Zorii Vremurilor. Relatările care ne-au parvenit sunt lucrări ale septonilor şi maesterilor, scrise la mii de ani după cele întâmplate, dar, spre deosebire de Copiii Pădurii şi de uriaşi, Primii Oameni din Epoca Eroilor au lăsat în urmă nişte ruine şi castele străvechi, care întăresc pasaje din vechile legende, şi mai există monumente de piatră în câmpurile cu gorgane şi-n alte părți, inscripționate cu runele lor. Cu ajutorul acestor vestigii putem extrage adevărul din spatele legendelor.

Fort ruinat circular al Primilor Oameni

Ceea ce-i pe deplin acceptat este că Epoca Eroilor a început cu Pactul, prelungit pe parcursul a mii de ani, datorită căruia Primii Oameni şi Copiii au trăit în pace unii cu alții. Cu atât de mult teritoriu primit, Primii Oameni au putut să se dezvolte. De la Ținutul Iernii Veşnice şi până la țărmurile Mării Verii, Primii Oameni au domnit din cetățile lor. Au prosperat regii mărunți şi nobilii puternici, dar, cu trecerea timpului, unii dintre ei s-au dovedit mai puternici decât ceilalți, plantând semințele regatelor care sunt strămoşii celor Şapte Regate cunoscute de noi astăzi. Numele regilor din aceste teritorii de început s-au pierdut în

legendă, iar poveştile care susțin că domniile lor individuale au durat sute de ani trebuie considerate erori şi născociri introduse de alții ulterior.

Nume precum Brandon Constructorul, Garth Mână Verde, Lann cel Isteț, Durran Năpasta Zeilor sunt demne de evocat, deşi legendele lor este posibil să conțină mai puțin adevăr decât înfloriturі. În alte părți, am să mă încumet să cern boabele de grâu din toată neghina, însă pentru moment este suficient să amintesc de aceste poveşti.

Cel mai bine este să ne amintim că, atunci când vorbim despre aceşti părinți legendari ai regatelor, vorbim şi despre unele domenii timpurii - în general, construite pe înălțimi, cum ar fi Casterly Rock sau Winterfell - care, cu timpul, au acumulat tot mai multe teritorii şi putere. Dacă Garth Mână Verde a domnit vreodată peste ceea ce el numea Regatul din Reach, este clar că scrierile nu conțin decât invenții şi că regatul nu se întindea la mai mult de două săptămâni călare dincolo din sălile lui. Însă din aceste mici domenii s-au ridicat regatele puternice care au ajuns să domine Westerosul în mileniile următoare.

Şi în afară de regii legendari şi de sutele de regate din care s-au născut cele Şapte Regate, istorisiri precum cea a lui Symeon Ochi-de-Stele, Serwyn cu Scutul-de-Oglindă şi a altor eroi au devenit materialul preferat al septonilor şi al menestrelilor. Dar au existat aceşti eroi? S-ar putea, dar când menestrelii îl plasează pe Serwyn cu Scutul-de-Oglindă în Garda Regelui - care a apărut de-abia în timpul domniei lui Aegon Cuceritorul - ne putem da seama de ce putem avea încredere doar în câteva dintre aceste istorisiri. Septonii care le-au scris inițial au scos ce detalii le-au convenit şi au adăugat altele, iar cântăreții le-au schimbat - uneori, dincolo de orice şansă de a fi recunoscute - pentru un loc călduț prin sala vreunui nobil. În acest fel, unul dintre Primii Oameni, mort demult, a devenit un cavaler care-i urmează pe Cei Şapte şi-i păzeşte pe regii Targaryen la câteva mii de ani după ce şi-a trăit viața (dacă şi-a trăit-o vreodată). Iar armatele de

băietani şi tineri care nu cunosc trecutul istoric al Westerosului din cauza unor astfel de poveşti prosteşti sunt numeroase.

După ce primii oameni şi-au stabilit împărăția în urma Pactului, puține lucruri i-au mai deranjat, în afară de certurile dintre ei şi războaiele, ne spun tot felul de istorisiri. Tot din acestea am aflat de Noaptea cea Lungă, când a venit o iarnă care a durat o întreagă generație - o generație cu copii născuți, ajunşi la vârsta maturității şi, în multe cazuri, morți fără să fi văzut primăvara. Într-adevăr, unele dintre poveştile soațelor bătrâne spun că nici măcar n-au văzut lumina zilei, atât de cumplită a fost iarna înstăpânită asupra lumii. În vreme ce aceasta s-ar putea să nu fie decât tot o poveste, faptul că s-a produs un cataclism acum câteva mii de ani pare ceva aproape sigur. Lomas Longstrider, în lucrarea sa *Minunății făcute de om*, îşi aminteşte că i-a întâlnit pe descendenții rhoynarilor între ruinele oraşului festivalului, Chroyane şi povesteşte cum întunericul a făcut ca fluviul Rhoyne să scadă şi să dispară, apele sale înghețând până departe, în sud, la confluența cu Selhoru. Potrivit acestor istorisiri, soarele s-a reîntors numai după ce un erou i-a convins pe numeroşii copii ai Mamei Rhoyne - zei mai mărunți, precum Regele Crab şi Bătrânul de pe Râu - să lase deoparte ciorovăielile şi să se unească şi să cânte un cântec secret care să aducă înapoi ziua.

Se mai scrie, de asemenea, că în analele din Asshai se pomeneşte de o asemenea beznă şi despre un erou care a luptat împotriva ei cu o sabie roşie. Faptele sale au avut loc înainte de ascensiunea Valyriei, înainte ca Vechiul Ghis să-şi formeze primul său imperiu. Această legendă s-a împrăştiat la vest de Asshai, iar discipolii lui R'hllor susțin că numele acestui erou a fost Azor Ahai, profețindu-i întoarcerea. În *Compendiul de Jad*, Colloquo Votar îşi aminteşte de ciudata legendă din Yi Ti care descrie cum soarele şi-a ascuns fața de pământ timp de o viață de om, ruşinat de ceva ce nimeni n-a putut descoperi, şi că dezastrul a fost evitat numai prin faptele unei femei cu coadă de maimuță.

Cu toate că Citadela a tot încercat să afle felul în care ar putea prevedea durata şi schimbarea anotimpurilor, toate eforturile

sale au fost în van. Septonul Barth pare să argumenteze, într-o disertație fragmentată, că maniera schimbătoare a anotimpurilor era o chestiune ce ținea mai degrabă de arta magiei decât de cunoaştere. Lucrarea Maesterului Nicol, *Măsurarea zilelor* - altfel, o operă lăudabilă, conținând multe lucruri folositoare -, pare influențată de acest argument. Bazându-şi cartea pe mişcarea stelelor de pe firmament, Nicol susține, neconvingător, că s-ar putea ca odinioară anotimpurile să fi avut o lungime constantă, determinată numai şi numai de felul în care pământul se întoarce spre soare, în traseul său ceresc. Ideea din spatele acestei afirmații pare destul de adevărată - că lungirea şi scurtarea zilelor, dacă ar fi mai regulate, ar fi dus la anotimpuri mai constante - însă nu există nicio dovadă că s-ar fi întâmplat vreodată aşa ceva, în afară de legendele cele mai vechi.

Oricum, dacă această iarnă chiar a existat, aşa cum susțin legendele, privațiunile trebuie să fi fost teribile. Bătrânii şi infirmii cereau să fie duşi să vâneze - ştiindu-se că nu aveau să se mai întoarcă, dar lăsându-le celorlalți mai multă mâncare şi ajutându-i astfel să supraviețuiască. Se pare că o astfel de practică era obişnuită în timpul Nopții celei Lungi.

Există şi alte poveşti - şi mai greu de crezut, şi mai mult bazate pe vechile legende - despre creaturile numite Ceilalți. Conform acestora, ei veneau din ținuturile înghețate ale Iernii Veşnice, aducând frig şi întuneric, distrugând lumina şi căldura. Legendele susțin că ei călăreau pe păianjeni de gheață monstruoşi şi pe cai morți înviați ca să-i slujească.

Legendele spun că Ceilalți călăreau pe păianjeni de gheață şi cai morți.

Lucrarea Arhimaesterului Fomas, *Minciunile anticilor* - cu toate că este prea puțin respectată astăzi din cauza afirmațiilor sale greşite despre ascensiunea Valyriei şi a anumitor referințe directe la Reach şi la Ținuturile Vestice - speculează că legendarii Ceilalți nu erau altceva decât un trib al Primilor Oameni, strămoşi ai sălbaticilor, stabilit în Nordul îndepărtat. Din pricina Nopții celei Lungi, aceşti sălbatici au fost apoi forțați să înceapă un val de cuceriri spre sud. Că au devenit monstruoşi în legendele de mai târziu, potrivit lui Fomas, reflectă dorința Rondului de Noapte şi a familiei Stark de a-şi atribui o aură eroică, de salvatori ai omenirii, şi nu doar pe acea de câştigători ai luptei asupra domeniului...

Cum de s-a sfârşit Noaptea cea Lungă este o chestiune de legendă, aşa cum au devenit şi celelalte probleme legate de trecutul îndepărtat. În Nord, ele vorbesc de un ultim erou care a încercat să-i determine pe Copiii Pădurii să intervină, tovarăşii săi abandonându-l sau murind unul câte unul după ce s-au confruntat cu uriaşii nesățioşi, slujitorii reci şi cu Ceilalți înşişi. În cele din urmă, singur, a ajuns la Copii, în pofida eforturilor umblătorilor albi, toate legendele căzând de acord că acesta a fost

un punct de cotitură. Mulțumită Copiilor, Primii Oameni din Rondul de Noapte s-au adunat şi-au putut lupta - şi învinge - în Bătălia pentru Zori: ultima luptă care a întrerupt Iarna Veşnică şi i-a pus pe fugă pe Ceilalți spre Nordul înghețat. Acum, şase mii de ani mai târziu (sau opt mii de ani, aşa cum afirmă *Adevărata Istorie*), Zidul, ridicat ca să apere împărăția oamenilor, încă mai este supravegheat de frații jurați din Rondul de Noapte şi nici Ceilalți nici Copiii n-au mai fost văzuți de secole.

Pe când Westerosul se refăcea de pe urma Nopții celei Lungi, o nouă putere se ridica în Essos. Vastul continent, întins de la Marea Îngustă până la legendara Mare de Jad, şi departe către Ulthos, pare să fie locul unde s-a dezvoltat această civilizație. Prima dintre ele (nu sprijinim pretențiile dubioase referitoare la Qarth, legendele din Yi Ti despre Marele Imperiu al Zorilor şi dificultățile în găsirea adevărului în istorisirile despre legendarul Asshai) îşi are obârşia în Vechiul Ghis: un oraş ridicat prin sclavie. Fondatorul legendar al oraşului, Grazdan cel Mare, este atât de venerat încât bărbaților din familiile de sclavi li se dă, adesea, numele lui. El a fost cel care, după cum afirmă cele mai vechi relatări ale ghiscarilor, a înființat legiunile ordonate, cu scuturile lor înalte şi cele trei sulițe, primele formațiuni disciplinate aruncate în luptă. Vechiul Ghis şi armata sa au început să colonizeze împrejurimile, apoi, avansând, şi-au subjugat vecinii. Astfel a luat naştere primul imperiu, care secole de-a rândul a domnit peste tot.

Cei care au adus sfârşitul imperiului Vechiului Ghis - cu toate că nu şi al tuturor năravurilor sale - proveneau din peninsula de peste Golful Negustorilor de Sclavi. Acolo, printre măreții munți vulcanici cunoscuți drept Paisprezece Flăcări, se adăposteau valyrienii, care au învățat să îmblânzească dragonii şi să-i transforme în cele mai înspăimântătoare arme de luptă pe care le-a văzut vreodată omenirea. Legendele valyrienilor susțineau că ei erau descendenții dragonilor şi că erau înrudiți cu cei controlați de ei.

În fragmentele păstrate din *Istoria neobişnuită* a lui Barth, septonul pare să fi luat în considerare diverse legende care examinează originea dragonilor şi cum au ajuns ei să fie controlați de valyrieni. Aceştia, la rândul lor, susțin că dragonii sunt copiii celor Paisprezece Flăcări, în vreme ce în Qarth, legendele afirmă că a existat o a doua lună pe cer. Într-o bună zi, această lună a fost dogorită de soare şi a crăpat ca un ou, iar un milion de dragoni au ieşit la iveală. În Asshai, legendele sunt

numeroase şi încurcate, însă anumite texte - toate imposibil de străvechi - susțin că dragonii au venit prima dată din Umbră, un loc unde toate învățăturile noastre dau greş. Istorisirile Asshai spun că un popor atât de vechi încât nici nu avea nume a fost primul care a îmblânzit dragonii în Umbră şi i-a adus în Valyria, învățându-i pe valyrieni arta lui înainte de a dispărea din anale.

Totuşi, dacă poporul din Umbră a îmblânzit pentru prima dată dragonii, de ce nu s-au apucat de cuceriri, aşa cum au făcut valyrienii? Povestea valyrienilor pare cel mai aproape de adevăr. Însă au existat dragoni în Westeros, cândva, cu mult înaintea venirii Targaryenilor, aşa cum ne spun propriile noastre legende şi istorisiri. Dacă fiarele astea au apărut prima dată din cele Paisprezece Flăcări, trebuie să se fi răspândit pe întreaga lume cunoscută înainte de a fi îmblânzite. Şi, de fapt, există dovezi în acest sens, oase de dragon fiind găsite atât de departe în nord, la Ib, şi chiar şi în junglele din Sothoryos. Însă valyrienii i-au exploatat şi i-au subjugat aşa cum n-a mai făcut-o nimeni.

Frumusețea valyrienilor - cu părul lor de un argintiu strălucitor sau auriu şi ochii în nuanțe violacee, neîntâlnite la alți oameni - este bine cunoscută şi adesea subliniată ca o dovadă că ei nu sunt cu totul de acelaşi sânge cu ceilalți oameni. Totuşi, există maesteri care atrag atenția că prin încrucişarea cu grijă a animalelor se poate obține rezultatul dorit şi că populațiile izolate pot prezenta nişte diferențe destul de mari față de ceea ce se consideră a fi ceva comun. Acesta ar putea fi un răspuns mai de înțeles în ceea ce priveşte misterul originii valyrienilor, cu toate că nu explică legătura lor cu dragonii, pe care cei cu sânge valyrian o au în mod clar.

Stăpâni ai dragonilor din Valyria

Valyrienii nu au avut regi, însă şi-au zis stăpâni liberi, pentru că toți cetățenii care deținеau pământ aveau un cuvânt de spus. S-ar putea ca arhonții să fi fost desemnați să conducă, însă erau aleşi de nobilii stăpâni dintre ai lor, şi numai pentru un timp limitat. Era o raritate ca Valyria să fie condusă de o singură familie de proprietari, dar nu era ceva ce să nu se mai fi văzut.

Cele cinci războaie mari desfăşurate între stăpânii liberi şi Vechiul Ghis, pe când lumea se afla la început, au devenit legendare: încleştări care s-au terminat de fiecare dată cu victoria valyrienilor asupra ghiscarilor. În cel de-al cincilea război, cel final, s-a întâmplat că stăpânii au vrut să se asigure că nu va mai fi un al şaselea. Anticele ziduri din cărămidă ale Vechiului Ghis, ridicate de Grazdan cel Mare, au fost dărâmate.

Piramidele enorme, templele şi casele au fost arse de flăcările dragonilor. Lanurile au fost acoperite cu sare, var şi scăfârlii. Mulți dintre ghiscari au fost măcelăriți, iar alții luați în robie şi-au murit muncind pentru cuceritorii lor. Astfel, ghiscarii au fost

înghițiți de noul imperiu valyrian, iar cu trecerea vremii au uitat limba vorbită de Grazdan, învățând în schimb valyriana cultă. Aşa pier imperiile şi se înalță altele.

Căderea Vechiului Ghis.

Ceea ce a mai rămas acum din imperiul cândva mândru al Vechiului Ghis este neînsemnat - câteva oraşe, agățându-se ca nişte scaieți de Golful Negustorilor de Sclavi, şi un altul care se pretinde a fi chiar Vechiul Ghis. Deoarece după distrugerea Valyriei oraşele din Golful Negustorilor de Sclavi s-au putut scutura de ultimele lanțuri valyriene, domnind cu adevărat şi nu doar prefăcându-se. Iar cei rămaşi dintre ghiscari şi-au reluat repede comerțul lor cu sclavi - cu toate că pe cei odinioară obținuți prin cucerire acum îi cumpără şi-i înmulțesc.

„Cărămizile şi sângele au clădit Astapor, şi cărămizile şi sângele sunt oamenii săi" spune un vechi cântec, referindu-se la zidurile din cărămidă roşie ale oraşului şi la sângele vărsat de miile de sclavi care au trăit, au muncit şi au murit construindu-le. Condus de oameni care-şi ziceau Stăpânii Buni, Astaporul este cel mai bine cunoscut prin eunucii săi sclavi-soldați, numiți Cei Nepătați - bărbați antrenați încă din copilărie să fie războinici neînfricați, care să nu simtă durerea. Astaporii pretind că sunt legiunile mărşăluind umăr la umăr ale Vechiului Imperiu, revenite, însă acei oameni erau liberi, în timp ce Nepătații sunt sclavi.

Despre Yunkai, oraşul galben, nu este nevoie să spunem prea

multe, fiind un loc rău famat. Bărbații care-l conduc îşi spun Stăpânii înțelepți, sunt măcinați de corupție, vând sclave pentru pat şi băieți-târfe şi fac altele şi mai rele.

Cel mai impresionant dintre oraşele de la marginea Golfului Negustorilor de Sclavi este străvechiul Meereen, dar, la fel ca şi restul, este o ruină, cu doar o fracțiune din populația din vremurile de aur ale Vechiului Imperiu. Zidurile sale din cărămizi multicolore ascund multe suferințe, deoarece Măreții Stăpâni ai Meereenului antrenează sclavi ca să lupte şi să moară pentru plăcerea lor, în arenele lor năclăite de sânge.

Despre toate cele trei oraşe se ştia că le plăteau tribut *khalassarelor* aflate în trecere, mai degrabă decât să se confrunte cu ei în luptă, însă Dothraki furnizau mulți dintre sclavii pe care ghiscarii îi antrenau şi-i vindeau, robi obținuți în urma cuceririlor lor şi vânduți în piețele de sclavi din Meereen, Yunkai şi Astapor.

Cel mai important dintre oraşele ghiscari este, de asemenea, şi cel mai mic şi mai nou şi un pretendent la măreție: Noul Ghis, lăsat în voia sa pe insula lui. Acolo, stăpânii lui au format legiunile de fier, asemenea celor din Vechiul Imperiu, însă, spre deosebire de Nepătați, ele sunt alcătuite din oameni liberi, aşa cum erau şi soldații Vechiului Imperiu.

Valyrienii au învățat un lucru deplorabil de la ghiscari: sclavia. Ghiscarii, pe care i-au cucerit, au fost primii luați în sclavie, dar nu şi ultimii. Munții arzând ai celor Paisprezece Flăcări erau bogați în minereuri, pe care valyrienii le doreau cu ardoare: cupru şi cositor pentru bronzul armelor şi monumentelor lor; mai târziu, fier pentru oțelul săbiilor lor legendare; şi întotdeauna aur şi argint pentru a plăti pentru toate.

Proprietățile oțelului valyrian sunt bine cunoscute şi sunt rezultatul atât a împăturirii fierului de mai multe ori, pentru echilibru şi înlăturarea impurităților, dar şi al folosirii vrăjilor - sau măcar a unor arte pe care noi nu le cunoaştem - pentru a conferi o tărie nefirească oțelului obținut. Aceste arte s-au pierdut, deşi fierarii din Qohor susțin că încă mai ştiu farmecele pentru prelucrarea oțelului valyrian fără a-şi pierde duritatea ori a-şi slăbi capacitatea de a-şi menține ascuțişul. Săbiile din oțel valyrian rămase încă în lume ar putea fi câteva mii, însă în cele Şapte Regate nu există decât 227 de astfel de arme, potrivit *Inventarelor* Arhimaesterului Thurgood. De atunci unele dintre ele s-au pierdut sau au dispărut din analele istoriei.

Nimeni n-ar putea spune câți au pierit, trudind în minele valyriene, însă numărul lor a fost atât de mare încât aproape că sfidează înțelegerea. Pe măsură ce Valyria creştea, avea nevoie de tot mai multe minereuri, ceea ce a dus la alte cuceriri pentru a asigura necesarul de sclavi în mine. Valyrienii s-au extins în toate direcțiile, întinzându-se spre est, dincolo de oraşele ghiscari, şi spre vest, până la țărmurile Essosului, unde nici măcar ghiscarii nu făcuseră incursiuni.

Prima demonstrație de forță a noului imperiu a fost de o importanță capitală pentru Westeros şi pentru viitorul celor Şapte Regate. Pe când Valyria încerca să cucerească tot mai multe teritorii şi oameni, unii dintre aceştia au fugit pentru a se pune la adăpost de puhoiul valyrian. Pe țărmurile Essosului, valyrienii au

ridicat oraşe, acelea pe care le cunoaştem astăzi drept Oraşele Libere. Originile lor au fost diverse.

Qohor şi Norvos au fost clădite în urma unor schisme religioase. Altele, precum Vechiul Volantis şi Lys, au fost la început colonii comerciale, înființate de negustorii bogați şi de nobilii care şi-au cumpărat dreptul de a conduce fiind clienți ai stăpânilor liberi şi nu supuşii lor. Aceste oraşe, şi-au ales propriii lor lideri, mai degrabă decât să accepte arhonții trimişi de Valyria (adesea, pe spatele dragonilor) pentru a-i supraveghea. În unele istorisiri se pretinde că Pentos şi Lorath erau de un al treilea fel: oraşe care existau înainte de venirea valyrienilor, ai căror conducători s-au declarat vasali ai Valyriei şi astfel şi-au menținut statutul. În aceste oraşe, sângele valyrian a fost adus de cei veniți din oraşele stăpânilor liberi, iar mariajele politice le-au legat mai bine de Valyria. Totuşi, majoritatea istorisirilor care relatează toate astea folosesc ca sursă lucrarea lui Gessio Haratis, *Înainte de venirea dragonilor*. Haratis însuşi provenea din Pentos şi, la vremea aceea, Volantis amenința să refacă imperiul valyrian sub controlul său, aşa că ideea unui Pentos independent, cu origini diferite de cele ale Valyriei, a fost un aranjament politic convenabil.

Este limpede însă că Braavos este unic între toate Oraşele Libere, fiind clădit nu din vrerea stăpânilor liberi, nici de către cetățenii săi, ci de sclavii săi. Potrivit legendelor, uriaşa flotă trimisă pentru colectarea tributurilor de robi din Ținuturile Verii şi ale Mării de Jad a căzut victimă unei revolte a prizonierilor; succesul răscoalei a fost determinat, fără îndoială, de faptul că valyrienii obişnuiau să-i folosească pe sclavi ca vâslaşi ori chiar ca marinari, iar aceştia s-au alăturat rebeliunii. După ce au preluat controlul asupra flotei, şi-au dat seama că nu exista niciun loc în apropiere unde să se ascundă de stăpânii lor, astfel încât sclavii au fost nevoiți să caute un teritoriu departe de Valyria şi de vasalii săi, fondându-şi propriul lor oraş într-un loc retras. Legenda spune că profeții au spus că flota trebuie să meargă departe, în nord, spre o regiune părăsită a Essosului, un loc cu terenuri mâloase şi lacuri sălcii şi puturoase. Acolo, sclavii

au pus piatra de temelie a oraşului lor.

Timp de secole, braavosienii au rămas ascunşi de lume în laguna lor îndepărtată. Şi chiar şi după ce şi-au dezvăluit prezența, Braavos a continuat să fie cunoscut drept oraşul secret. Braavosienii erau un popor fără a fi de fapt un popor: zeci de neamuri, sute de limbi şi sute de zei. Tot ceea ce aveau în comun erau valyriana, limba obişnuită pentru comerțul din Essos, şi faptul că de-acum erau liberi, după ce fuseseră, cândva, sclavi. Profeții au fost onorați pentru că i-au condus spre oraşul lor, însă cei mai înțelepți dintre sclavii eliberați au hotărât că, pentru a se unifica, trebuiau să accepte toți zeii aduşi cu ei de tovarăşii lor, fără a-l cinsti pe niciunul mai mult decât pe ceilalți.

Pe scurt, numele şi numărul popoarelor care au căzut sub jugul Valyriei sunt, în mare parte, necunoscute pentru noi astăzi. Hrisoavele valyrienilor referitoare la cuceririle lor au fost distruse de Urgie şi puține dintre istoriile acestor popoare au rezistat dominației Valyriei.

Din istoria Valyriei, aşa cum e cunoscută astăzi, multe volume au fost scrise de-a lungul veacurilor, iar amănuntele legate de cuceririle lor, colonizările, disputele cu stăpânii dragonilor, zeii pe care-i venerau şi multe altele pot umple biblioteci întregi şi tot n-ar fi complete. Lucrarea lui Galendro, *Focurile stăpânilor liberi,* este considerată în unanimitate drept cea mai completă istorie, dar chiar şi în acest caz, Citadelei îi lipsesc douăzeci şi şapte dintre manuscrise.

Câteva, precum rhoynarii, au supraviețuit secolelor şi mileniilor. Rhoynarii, care au fondat oraşe mari de-a lungul fluviului Rhoyne, au fost, se pare, primii care au deprins meşteşugul prelucrării fierului. De altfel, confederația oraşelor care s-a numit ulterior Regatul Sarnor a rezistat expansiunii Valyriei datorită câmpiei întinse care le separă. Dar chiar această câmpie şi cei care au ocupat-o - lorzii călăreți Dothraki - au dus la căderea Regatului Sarnor după Urgie.

Iar cei care n-au acceptat să fie luați în sclavie, însă n-au putut

rezista puterii Valyriei, au fugit. Mulți au dat greş şi au fost uitați. Un singur popor însă, oameni înalți şi cu părul blond, curajoşi şi îndărătnici în credința lor, au reuşit să scape din Valyria. Iar aceşti oameni sunt andalii.

Focurile celor Paisprezece Flăcări curgând prin Valyria, combustibil pentru magia piromanților.

Andalii sunt originari din ținutul Securii, la est şi la nord de unde se află astăzi Pentos, cu toate că, vreme de secole, au fost un popor migrator, care n-a rămas multă vreme într-un loc. Din inima ținutului Securii - un imens pinten de pământ înconjurat din toate părțile de Marea Tremurătoare - s-au îndreptat spre sud şi spre vest, pentru a întemeia Andalos, tărâmul străvechi ocupat de andali înainte de a traversa Marea Îngustă.

Andalos se întindea de la Secure şi până la ceea ce sunt astăzi Țărmurile Braavos, iar în sud până la Câmpiile întinse şi Dealurile de Catifea. Andalii au adus cu ei arme din fier şi armuri din plăci de metal, împotriva cărora triburile care populau acele ținuturi nu puteau face mare lucru. Unul dintre aceste triburi erau Oamenii Păroşi; numele lor s-a pierdut, dar sunt amintiți în unele legende din Pentos. (Pentosienii cred despre ei că seamănă cu oamenii din Ib, iar legendele Citadelei sunt, în cea mai mare parte, de acord cu asta, cu toate că unele susțin că Oamenii Păroşi s-au aşezat în Ib, iar altele că ei au venit prima dată din Ib.)

Faptul că andalii prelucrau fierul a fost considerat de unii dovada faptului că au fost călăuziți de Cei Şapte - că Fierarul însuşi i-a învățat această îndeletnicire - şi aşa susțin şi textele sfinte. Însă rhoynarii erau deja o civilizație avansată în acel timp, şi ei cunoşteau meşteşugul fierului, aşa că nu este necesară decât studierea unei hărți pentru a-ți da seama că primii andali trebuie să fi avut contacte cu rhoynarii. Apa Întunecată şi Noyne stăteau chiar în calea migrației andalilor, iar potrivit istoricului norvosian Doro Golathis, acolo, în Andalos, există rămăşițele unor avanposturi ale rhoynarilor. Şi n-ar fi pentru prima dată când oamenii au învățat să prelucreze fierul de la rhoynari: se spune că valyrienii au deprins această îndeletnicire tot de la ei, cu toate că, în cele din urmă, i-au depăşit.

Timp de mii de ani, andalii au rămas în Andalos, mărindu-şi numărul. În cea mai veche dintre cărțile sfinte, *Steaua cu şapte colțuri,* se spune că Cei Şapte înşişi au mers între oamenii lor pe dealurile din Andalos şi că ei au fost cei care l-au încoronat pe Hugor din Dealuri, promițându-le lui şi descendenților lui mari

regate pe pământuri străine. Acest lucru este considerat de septoni şi de septe motivul pentru care andalii au plecat din Essos şi au lovit în vest, spre Westeros, însă istoria descoperită de Citadelă de-a lungul secolelor s-ar putea să ofere unul mai bun.

O veche legendă din Pentos susține că andalii au măcelărit fecioarele-lebede, care-i ademeneau pe călători spre pieirea lor, prin Dealurile de Catifea, întinse în estul Oraşului Liber. Un erou, pe care menestrelii din Pentos îl numesc Hukko, i-a condus pe andali în vremurile acelea şi se spune că le-a ucis pe cele şapte fecioare nu pentru crimele lor, ci ca sacrificiu adus zeilor lui. Unii maesteri susțin că Hukko ar putea fi o interpretare a numelui Hugor. Dar chiar şi mai mult decât în cele Şapte Regate, nu trebuie luate de bune legendele străvechi provenite din est. Prea mulți oameni au călătorit încoace şi-ncolo şi prea multe legende şi istorisiri s-au amestecat între ele.

Timp de câteva secole, andalii au prosperat între Dealurile din Andalos, fiind lăsați mai mult sau mai puțin în pace. Însă odată cu căderea Vechiului Ghis a venit marele val al cuceririlor şi colonizării al stăpânilor liberi din Valyria, pe măsură ce aceştia îşi extindeau domeniile şi aveau nevoie de tot mai mulți sclavi. Prima oară, Rhoyne şi rhoynarii au servit drept zone tampon. La vremea când valyrienii au ajuns la marele fluviu, au descoperit că era dificil să facă o traversare în forță. Pe stăpânii dragonilor nu părea să-i deranjeze, însă pedestraşii şi călăreții considerau asta descurajant în perspectiva rezistenței opuse de rhoynari, ținând cont că aceştia din urmă erau acum la fel de puternici ca Ghisul la apogeul său. Între rhoynari şi valyrieni exista un armistițiu care dura de mulți ani, însă până atunci îi protejase numai pe andali.

Valyrienii au înființat primele lor colonii la gura fluviului. Acolo, cei mai bogați dintre stăpânii liberi au fondat Volantis, pentru a aduna bogățiile care curgeau pe Rhoyne, iar din Volantis, forțele lor cuceritoare au traversat fluviul în forță. Inițial, andalii s-ar putea să li se fi împotrivit, iar rhoynarii chiar să-i fi ajutat, însă puhoiul era de neoprit. Aşa că este mai probabil

că andalii au preferat să fugă decât să suporte inevitabila sclavie care venea odată cu cuceririle valyriene. S-au retras spre Secure - ținuturile din care veniseră - şi când acestea nu i-au mai protejat, s-au retras şi mai departe în nord şi în vest, până au ajuns la mare. S-ar putea ca unii să se fi oprit acolo, acceptându-şi soarta, în timp ce alții e posibil să fi opus o ultimă rezistență, însă mulți au construit nave şi au plecat peste Marea Îngustă spre ținuturile Primilor Oameni din Westeros.

Valyrienii le-au refuzat andalilor îndeplinirea promisiunilor făcute de Cei Şapte în Essos, însă în Westeros erau liberi. Îndârjiți de lupte şi de retragere, războinicii andali şi-au tatuat steaua cu şapte colțuri pe trupuri şi-au jurat pe sângele lor şi pe Cei Şapte să nu-şi găsească odihna până când nu-şi vor clădi regatele în Ținuturile Apusului. Succesul lor a dat un nume nou Westerosului: *Rhaesh Andahli,* Ținutul Andalilor, aşa cum îl numesc acum dothrakii.

Septonii, menestrelii şi maesterii au căzut de acord că primul loc unde s-au stabilit andalii a fost la Degete, în Valea lui Arryn. Steaua cu şapte colțuri este întâlnită peste tot în zonă, pe stânci şi pe pietre, un obicei dispărut în cele din urmă, pe măsură ce cuceririle andale au progresat.

Aventurieri andali în Vale; în fundal, Munții Lunii

Trecând Valea prin foc şi sabie, andalii au început să ocupe Westerosul. Armele lor din fier şi armurile erau superioare

bronzului cu care încă mai luptau Primii Oameni, astfel că mulți dintre ei au pierit în acest război. A fost un război - ori un şir de războaie - care a durat câteva decenii, în cele din urmă, unii dintre Primii Oameni au depus armele şi, aşa cum am spus deja, încă mai sunt case în Vale care se mândresc că sunt descendenții Primilor Oameni, aşa cum sunt Redfort şi Royce.

Menestrelii spun că eroul andalilor, Ser Artys Arryn, a călărit un şoim pentru a-l ucide pe Regele Grifon pe Lancea Uriaşului, fondând astfel Casa regală Arryn. O absurditate, desigur, o amestecare a istoriei reale a familiei Arryn cu elemente din legendele despre Epoca Eroilor. De fapt, regii Arryn i-au înlăturat pe suveranii Casei Royce.

După ce au securizat Valea, andalii şi-au întors atenția spre restul Westerosului, revărsându-se prin Poarta Însângerată. În războaiele care au urmat, aventurierii andali au fondat regate în vechile ținuturi ale Primilor Oameni şi s-au luptat unii cu alții la fel de des pe cât s-au războit cu duşmanii lor.

În războaiele pentru Trident se zice că până la şapte regi andali şi-au unit forțele împotriva ultimului Rege al Râurilor şi Dealurilor, Tristifer al IV-lea, descendent al Primilor Oameni, şi l-au învins în ceea ce susțin menestrelii că ar fi fost cea de-a o suta bătălie. Urmaşul său, Tristifer al V-lea, s-a dovedit incapabil să apere moştenirea tatălui său, aşa că regatul a căzut în mâinile andalilor.

Atunci s-a întâmplat că un andal, pomenit în legendă sub numele de Erreg Fratricidul, a traversat marele deal al Inimii Avântate. Acolo, aflați sub protecția regilor Primilor Oameni, Copiii Pădurii au cioplit în copacii inimii aflați pe creastă (treizeci şi unu, potrivit Arhimaesterului Laurent în manuscrisul său *Locurile vechi din Trident*). Atunci când războinicii lui Erreg s-au gândit să reteze copacii, Primii Oameni au ales să lupte alături de Copii, dar andalii erau prea puternici. În timp ce încercau să-şi apere crângul, au fost măcelăriți cu toții: povestitorii susțin că spiritele Copiilor încă mai bântuie dealul sfânt în timpul nopții.

Masacrarea Copiilor Pădurii de către războinicul andal Erreg Fratricidul

La fel ca Primii Oameni înaintea lor, andalii s-au dovedit a fi nişte duşmani aprigi ai Copiilor rămaşi. În ochii lor, aceştia adorau zei ciudați şi aveau obiceiuri ciudate, aşa că andalii i-au izgonit pe toți în adâncul pădurii pe care le-o dăduse, cândva, Pactul. Slăbiți şi izolați cu trecerea anilor, Copiilor le lipseau avantajele avute cândva asupra Primilor Oameni. Şi ceea ce Primii Oameni n-au reuşit niciodată să facă - stârpirea Copiilor - andalii au izbutit în foarte scurt timp. Poate că unii dintre Copii au reuşit să fugă spre Gât, unde erau protejați de mlaştini şi lacuri, dar, dacă au reuşit asta, n-a mai rămas nici urmă de ei. Este posibil ca vreo câțiva să fi supraviețuit pe Insula Chipurilor, aşa cum se mai scrie, sub protecția Oamenilor Verzi, pe care andalii n-au reuşit niciodată să-i distrugă. Dar, din nou, nu există

nicio dovadă solidă.

Oricum, puținii Copii rămaşi fie au fugit, fie au murit, iar Primii Oameni s-au pomenit pierzând un război după altul, regat după regat în favoarea invadatorilor andali. Bătăliile şi războaiele au fost nesfârşite, dar, în cele din urmă, toate regatele din sud au căzut. Aşa cum s-a întâmplat şi cu cei din Vale, unii s-au predat andalilor, adoptând chiar şi credința în Cei Şapte. În multe cazuri, andalii au luat soțiile şi fiicele regilor înfrânți ca soațe, o modalitate de a-şi întări dreptul la domnie. Pentru că, în pofida tuturor lucrurilor, Primii Oameni erau mult mai numeroşi decât andalii şi nu puteau fi dați la o parte, pur şi simplu. Faptul că multe dintre castelele din sud încă mai aveau păduri ale zeilor, cu copaci ai inimii sculptați în centrul lor, se datora, zice-se, primilor regi andali, care au trecut de la cuceriri la consolidare, evitând astfel orice conflict religios.

Clanurile Munților Lunii sunt în mod clar descendenții Primilor Oameni, care n-au îngenuncheat înaintea andalilor, aşa că au fost obligați să se refugieze în munți. Mai mult, între obiceiurile lor şi cele ale sălbaticilor de dincolo de Zid există similarități, cum ar fi cel al furtului miresei, dorința încăpățânată de a fi propriii lor stăpâni, şi altele asemenea. Iar faptul că sălbaticii se trag din Primii Oameni este indiscutabil.

Chiar şi cei născuți în Insulele de Fier - aprigii războinici care cutreierau mările, care trebuie să se fi considerat inițial în siguranță în insulele lor - au căzut sub valul cuceririlor andalilor. Cu toate că andalilor le-a luat o mie de ani ca să-şi îndrepte atenția spre Insulele de Fier, atunci când au făcut-o, au făcut-o cu un zel reînnoit. Andalii au năvălit asupra insulelor, punând capăt dinastiei lui Urron Mână Roşie, care domnise cu securea şi sabia timp de o mie de ani.

Haereg scrie că primii regi andali au vrut să-i oblige pe insulari să-i venereze pe Cei Şapte, însă aceştia n-au acceptat. Până la urmă, au tolerat credința lor în Zeul Înecat. La fel ca şi pe continent, andalii s-au căsătorit cu soțiile şi fiicele insularilor şi au avut copii cu ele. Dar spre deosebire de continent, Credința n-a

prins rădăcini niciodată; mai mult, nu s-a păstrat nici măcar în familiile cu sânge andal. Cu timpul, Zeul Înecat a ajuns să domine Insulele de Fier, şi numai câteva case şi-au mai amintit de Cei Şapte.

Numai Nordul a reuşit să-i țină pe andali la respect, datorită mlaştinilor impenetrabile de la Gât şi a anticei cetăți de la Moat Cailin. Numărul armatelor andale distruse la Gât nu poate fi socotit cu prea mare uşurință, şi astfel Regii Iernii şi-au păstrat independența în veacurile care au urmat.

Ultima dintre marile migrații în Westeros a avut loc la mult timp după venirea Primilor Oameni şi a andalilor. Pentru că odată ce războaiele cu ghiscarii s-au terminat, stăpânii dragonilor din Valyria şi-au întors privirile spre vest, acolo unde creşterea puterii valyriene a adus stăpânii liberi şi coloniile lor în conflict cu populația din Rhoyne.

Cel mai mare fluviu din lume, cu numeroşii săi afluenți, Rhoyne străbate o mare parte din vestul Essosului. De-a lungul malurilor s-au ridicat o civilizație şi-o cultură, după cum se povesteşte, la fel de străvechi precum Vechiul Imperiu din Ghis. Rhoynarii s-au îmbogățit datorită fluviului pe care l-au numit Mama Rhoyne.

Pescari, negustori, dascăli, învățați, lucrători în lemn şi piatră şi metal şi-au clădit oraşele lor elegante şi cetățile de la gurile fluviului şi de-a lungul cursului său, până la vărsare, unul mai frumos decât celălalt. Între Dealurile de Catifea se aflau Ghoyan Drohe, cu crângurile sale şi cascadele; Ny Sar, oraşul fântânilor, fremătând de cântece: Ar Noy, pe Qhoyne, cu palatele sale de marmură verde; albul Sar Mell, cel al florilor; Sarhoy, înconjurat de mare, cu canalele sale şi grădinile cu apă sărată; şi Chroyane, cel mai măreț dintre toate, Oraşul Festivalului, cu marele său Palat al Dragostei.

Arta şi muzica înfloreau în oraşele de pe Rhoyne şi se spune că locuitorii lor aveau propria lor magie, o magie a apei, foarte diferită de vrăjitoriile Valyriei, care erau țesute din sânge şi foc. Cu toate că erau unite prin sânge şi cultură şi fluviul care le-a dat naştere, oraşele rhoynare erau altfel independente, fiecare având propriul său prinț… sau prințesă, pentru că oamenii care populau aceste oraşe riverane considerau femeile egale cu bărbații.

În general, oameni paşnici, rhoynarii erau cumpliți la mânie, aşa cum au învățat pe pielea lor mulți presupuşi cuceritori andali. Războinicul rhoynar, cu armura sa cu solzi din argint, coiful cu cap de peşte, sulița lungă şi scutul ca o carapace de broască țestoasă, era prețuit şi temut de toți cei care s-au confruntat cu el în bătălie. Se spunea că Mama Rhoyne însăşi le

şoptea copiilor ei despre orice ameninţare, că prinţii de pe Rhoyne posedau puteri ciudate, neobişnuite, că femeile lor luptau la fel de feroce ca şi bărbaţii, că oraşele lor erau protejate de „ziduri de apă” care se ridicau pentru a îneca orice duşman.

Secole la rândul, rhoynarii au trăit în pace. Cu toate că între dealurile şi pădurile de pe lângă Mama Rhoyne trăiau mulţi sălbatici, cu toţii ştiau că era mai bine să nu te atingi de oamenii fluviului. Iar rhoynarii înşişi nu arătau prea mult interes pentru expansiune; fluviul era casa lor, mama lor şi zeul lor, şi doar câţiva dintre ei îşi doreau să trăiască departe de sunetul cântecului ei etern.

Când aventurierii, exilaţii şi neguţătorii din Valyria au început să se întindă dincolo de Ţinuturile Verii Lungi, în secolele de după căderea Vechiului Imperiu Ghis, prinţii rhoynari i-au acceptat iniţial, iar preoţii lor au spus că toţi oamenii erau bineveniţi să se înfrupte din bogăţiile Mamei Rhoyne.

Oricum, pe măsură ce primele avanposturi valyriene s-au transformat în oraşe, iar oraşele în cetăţi, unii dintre rhoynari au ajuns să regrete îngăduinţa înaintaşilor lor. Amiciţia a făcut loc duşmăniei, mai ales pe cursul inferior, unde străvechiul oraş Sar Mell şi cel valyrian, înconjurat de ziduri, Volon Therys, erau faţă-n faţă de-o parte şi de alta a apei, precum şi pe ţărmurile Mării Verii, unde Oraşul Liber Volantis rivaliza cu inaccesibilul port Sarhoy, fiecare dintre ele controlând câte una dintre cele patru guri ale Mamei Rhoyne.

Disputele dintre locuitorii oraşelor rivale au devenit din ce în ce mai dese şi tot mai aprige, pentru ca în cele din urmă să dea naştere unui şir de războaie scurte, dar sângeroase. Sar Mell şi Volon Therys au fost primele oraşe care s-au confruntat în luptă. Legenda spune că bătălia a început când valyrienii au prins în laţ şi-au măcelărit una dintre ţestoasele uriaşe pe care rhoynarii le numeau Bătrânii Fluviului şi le considerau sacre, tovarăşi ai Mamei Rhoyne înseşi. Primul Război al Ţestoaselor a durat mai puţin decât ocolul dat de lună. Sar Mell a fost invadat şi pârjolit, însă a ieşit învingător când vrăjitorii rhoynari ai apelor au invocat puterea fluviului şi-au inundat Volon Therys. Jumătate din oraş ar fi fost măturat de ape, dacă este să dăm crezare legendei.

Oricum, au urmat şi alte lupte: Războiul celor Trei Prinți, al Doilea Război al Țestoaselor, Războiul Pescarilor, Războiul Sării, al Treilea Război al Țestoaselor, Războiul de pe Lacul Pumnalului, Războiul Mirodeniilor şi multe altele, prea numeroase pentru a fi pomenite aici. Oraşele şi cetățile au fost arse, scufundate şi reconstruite. Mii de oameni au fost uciși sau luați în sclavie. În aceste conflicte, valyrienii au ieşit cel mai adesea victorioşi. Prinții din Rhoyne, mândri de independența lor, au luptat singuri, în vreme ce coloniile valyriene s-au ajutat reciproc şi, când au fost încolțite, au chemat în ajutor forța stăpânilor liberi. *Istoria războaielor rhoynare,* a lui Beldecar, nu are egal în descrierea acestor conflicte care s-au întins pe durata a peste două secole şi jumătate.

Rhoynari înfruntând puterea Regatului Liber

Seria conflictelor a atins apogeul sângeros cu o mie de ani în urmă, în cel de-al Doilea Război al Mirodeniilor, când trei stăpâni valyrieni ai dragonilor s-au aliat cu rubedeniile lor şi cu verii lor din Volantis pentru a copleşi, desființa şi distruge Sarhoy, marele oraş-port al rhoynarilor de la Marea Verii. Războinicii din Sarhoy au fost măcelăriți cu sălbăticie, copiii lor au fost luați în sclavie, mândrul lor oraş trandafiriu fiind dat flăcărilor. După aceea, volantenii au aruncat sare peste ruinele fumegânde, pentru ca Sarhoy să nu se mai ridice niciodată.

Distrugerea totală a unuia dintre cele mai bogate şi mai

frumoase oraşe de pe Rhoyne şi luarea în robie a populației sale i-au şocat şi i-au demoralizat pe ceilalți prinți rhoynari. „Vom ajunge cu toții sclavi dacă nu ne unim forțele, pentru a pune capăt acestei amenințări” a declarat cel mai măreț dintre ei, Garin din Chroyane. Prințul războinic le-a cerut celorlalți să i se alăture într-o mare alianță, pentru a mătura de pe malurile fluviului toate oraşele valyriene.

Numai prințesa Nymeria din Ny Sar şi-a ridicat glasul împotriva sa. „Nu putem spera să câştigăm acest război” l-a avertizat ea, însă ceilalți prinți au redus-o la tăcere şi şi-au pus spadele în slujba lui Garin. Chiar şi războinicii din Ny Sar erau nerăbdători să lupte, iar Nymeria n-a avut de ales decât să se alăture marii alianțe.

Cea mai mare armată pe care o văzuse vreodată Essosul s-a adunat la Chroyane, sub comanda prințului Garin. Potrivit lui Beldecar, număra un sfert de milion de oameni. De la izvoarele lui Rhoyne şi până la gurile sale de vărsare, fiecare bărbat care putea lupta şi-a luat sabia şi scutul şi s-a îndreptat spre Oraşul Festivalului spre a se alătura acestei mari campanii. Cât timp armata rămânea în apropierea Mamei Rhoyne, le-a spus prințul, nu trebuiau să se teamă de dragonii Valyriei: vrăjitorii apei aveau să-i protejeze de flăcările acestora.

Garin şi-a împărțit enorma sa armată în trei părți: una a început să mărşăluiască de-a lungul malului estic al Rhoyne, una de-a lungul celui vestic, în vreme ce o uriaşă flotă de galere de război le urma pe apa dintre ele, curățând fluviul de toate navele duşmane. Din Chroyane, prințul Garin şi-a condus mândra sa forță unificată în aval, distrugând toate satele, oraşele şi cetățile întâlnite în cale, zdrobind orice împotrivire.

La Selhorys, a câştigat prima sa bătălie, copleşind o armată valyriană de treizeci de mii de oameni şi năvălind asupra oraşului ca o furtună. Valysarul a avut aceeaşi soartă. La Volon Therys, Garin s-a trezit în fața a o sută de mii de duşmani, a o sută de elefanți de luptă şi a trei dragoni. Şi acolo a învins, cu toate că prețul plătit a fost mare. Mii de oameni au ars, însă alte multe mii s-au adăpostit în apa puțin adâncă a fluviului, în vreme ce vrăjitorii lor au înălțat trombe imense de apă împotriva dragonilor duşmanului. Arcaşii rhoynari au doborât doi dintre

dragoni, iar al treilea a fugit, rănit. După bătălie, Mama Rhoyne s-a umflat furioasă, înghițind Volon Therys. După aceea, oamenii au început să-i spună prințului victorios Garin cel Mare şi se zice că, în Volantis, marii nobili tremurau de groază pe când armata sa se apropia. Decât să-l întâlnească pe câmpul de luptă, volantenii s-au retras în spatele Zidurilor Negre şi au cerut ajutorul Valyriei.

Şi-au venit dragonii. Nu trei, precum cei cu care se confruntase prințul Garin la Volon Therys, ci vreo trei sute şi poate chiar mai mulți, dacă dăm crezare istoriilor care s-au păstrat. Rhoynarii n-au putut rezista în fața flăcărilor lor. Zeci de mii au ars, în vreme ce ceilalți s-au năpustit spre fluviu, sperând că îmbrățişarea Mamei Rhoyne le va oferi protecție împotriva flăcărilor dragonilor… numai pentru a se îneca în îmbrățişarea ei. Unele cronici insistă că focul a fost atât de intens încât apele fluviului au dat în clocot şi s-au transformat în aburi.

Grămadă de cadavre pe Rhoyne

Garin cel Mare a fost capturat viu şi obligat să-şi vadă oamenii plătind pentru sfidarea lor. Războinicilor săi nu li s-a arătat însă o asemenea milă. Volantenii şi rubedeniile lor valyriene i-au trecut prin sabie şi-au fost atât de mulți încât se spune că sângele lor a înroşit apele marelui golf Volantis pe cât de departe puteai vedea cu ochii. După aceea, învingătorii şi-au adunat armatele şi-au înaintat spre nord, de-a lungul fluviului, jefuind cu sălbăticie Sar Mell înainte de a se îndrepta spre Chroyane, oraşul prințului

Garin. Închis într-o cuşcă aurită, la porunca stăpânilor dragonilor, Garin a fost adus în Oraşul Festivalului pentru a asista la distrugerea acestuia.

La Chroyane, cuşca a fost atârnată de ziduri, pentru ca prințul să vadă luarea în robie a femeilor şi copiilor ai căror taţi şi fraţi muriseră în războiul lui îndrăzneţ şi fără sorţi de izbândă... Însă se spune că prințul i-a blestemat pe cuceritori, implorând-o pe Mama Rhoyne să-şi răzbune copiii. Şi-aşa se face că, chiar în acea noapte, fluviul a ieşit din matcă, deşi nu era sezonul inundațiilor, şi cu cea mai mare forță de până atunci. O ceață groasă, însoțită de miasme nocive, a acoperit totul, iar cuceritorii valyrieni au început să moară de solzi cenuşii. (Cel puțin, există un adevăr în această poveste: în veacurile următoare, Lomas Longstrider a scris despre ruinele înecate de la Chroyane, despre cețurile şi apele sale puturoase şi despre faptul că drumeții nesupuşi, morți din pricina asta, bântuie acum ruinele, un pericol pentru cei care călătoresc pe fluviu pe sub bolta frântă a Podului Viselor.)

În amonte, pe Rhoyne, în Ny Sar, prințesa Nymeria a primit curând vestea despre înfrângerea categorică a lui Garin şi despre luarea în robie a locuitorilor din Chroyane şi Sar Mell. Ea a înțeles că şi oraşul ei avea să aibă aceeaşi soartă. Aşa că a adunat toate navele rămase pe Rhoyne, mici sau mari, şi le-a umplut cu câte femei şi copii puteau duce (pentru că aproape toți bărbații apți de luptă plecaseră cu Garin şi muriseră). Nymeria şi-a condus flota sa de strânsură în josul fluviului, dincolo de oraşele în ruine, fumegânde, şi de câmpurile pline de cadavre, prin apa plină de hoituri umflate, plutitoare. Pentru a evita Volantisul şi armatele sale, ea a ales un canal mai vechi şi a ajuns la Marea Verii, pe malul căreia se aflase, cândva, Sarhoy.

Legenda spune că Nymeria a dus zece mii de nave până la mare, căutând o nouă patrie pentru poporul său, dincolo de brațul lung al Valyriei şi al stăpânilor săi de dragoni. Beldecar susține că cifra este exagerată, poate chiar şi de zece ori. Alți cronicari avansează alte cifre, dar de fapt ambarcațiunile nu au fost niciodată numărate. Putem spune cu certitudine că au fost foarte multe nave. Majoritatea erau de apă dulce, schifuri şi bărci împinse cu prăjina, galere negustoreşti, bărci de pescuit, barje de agrement, chiar şi plute, punțile lor şi calele fiind pline de femei

şi copii şi bătrâni. Numai una din zece era capabilă să navigheze pe mare, insistă Beldecar.

Prințesa Nymeria conducând cele zece mii de corăbii.

Călătoria Nymeriei a fost îndelungată şi îngrozitoare. Mai mult de o sută de nave au naufragiat şi s-au scufundat după prima furtună cu care s-a confruntat flota ei. Şi mai multe s-au întors de frică, iar ocupanții lor au fost luați în robie lângă Volantis. Alții au rămas în urmă ori s-au rătăcit şi n-au mai fost văzuți niciodată.

Rămăşițele flotei s-au târât, traversând Marea Verii, spre Insulele Vasiliscului, unde s-au oprit pentru a se aproviziona cu apă proaspătă şi provizii, numai pentru a cădea pradă regilor

corsari din Insula Securii, din Gheară şi din Muntele Urlător, care şi-au lăsat deoparte propriile lor ciorovăieli pentru suficient timp ca să se arunce asupra rhoynarilor trecând totul prin foc şi sabie, incendiind patruzeci de nave şi luând sute de oameni în robie. În cele din urmă, pirații au acceptat să le permită rhoynarilor să se aşeze pe Insula Broaştelor Râioase, cu condiția să renunțe la ambarcațiuni şi să-i trimită fiecăruia dintre regi treizeci de fecioare şi băieți frumoşi, în fiecare an, drept tribut.

Nymeria a refuzat şi şi-a scos încă o dată flota pe mare, sperând să găsească refugiu în junglele umede din Sothoryos. Unii s-au oprit la Capul Vasiliscului, alții pe lângă apele scânteietoare şi verzi ale Zamoyos, printre nisipurile mişcătoare, crocodili şi copaci putrezi, pe jumătate scufundați. Prințesa Nymeria a rămas cu navele la Zamettar, o colonie ghiscari, abandonată de o mie de ani, în vreme ce ceilalți au luat-o în amonte, spre ruinele ciclopice de la Yeen, bântuite de şacali şi de păianjeni.

Sothoryosul era plin de bogății - aur, pietre prețioase, lemn rar, piei de animale exotice, fructe neobişnuite şi mirodenii ciudate - însă rhoynarii n-au prosperat acolo. Căldura umedă şi deprimantă le apăsa spiritul, iar norii de muşte înțepătoare împrăştiau o boală după alta: febra verde, ciuma săltăreață, fierbințeala sângelui, bătături infectate, putrezire. Copiii şi bătrânii s-au dovedit deosebit de vulnerabili la astfel de maladii. Chiar şi scăldatul în râu putea aduce moartea, pentru că Zamoyos era plin de bancuri de peşti carnivori şi de viermi minusculi, care-şi depuneau ouăle în pielea înotătorilor. Două dintre noile oraşe de la Capul Vasiliscului au fost atacate de vânătorii de sclavi, întreaga lor populație fiind trecută prin foc şi sabie sau dusă în robie, iar Yeenul, de şacalii vărgați din adâncurile junglei.

Timp de peste un an, rhoynarii au încercat să supraviețuiască în Sothoryos, până în ziua în care o ambarcațiune din Zamettar a sosit la Yeen, descoperind că toți bărbații, femeile şi copiii din acel oraş în ruine, bântuit, dispăruseră peste noapte. Atunci Nymeria şi-a chemat poporul înapoi la corăbii şi au luat din nou calea mării.

Pentru următorii trei ani, rhoynarii au rătăcit prin mările sudului, căutând un nou cămin. Pe Naath, Insula Fluturilor,

oamenii paşnici i-au întâmpinat cu braţele deschise, însă zeul care proteja acel ţinut ciudat a început să-i lovească pe nou-veniţi trimiţându-le o boală fără nume, mortală, gonindu-i înapoi pe nave. În Insulele Verii, s-au aşezat pe o stâncă nelocuită în largul coastelor estice din Walano, care a devenit în scurt timp cunoscută drept Insula Femeilor, însă pământul său, subţire şi pietros, aducea puţină hrană şi mulţi au flămânzit. Când pânzele au fost ridicate din nou, unii dintre rhoynari au abandonat-o pe Nymeria, pentru a o urma pe preoteasa numită Druselka, ce pretindea că o auzise pe Mama Rhoyne chemându-şi copiii acasă... dar când Druselka şi adepţii ei s-au întors la vechile lor oraşe, i-au găsit pe duşmanii lor aşteptând şi majoritatea au fost curând vânaţi, măcelăriţi sau luaţi în robie.

Resturile şubrezite, rărite, ale celor zece mii de corăbii s-au îndreptat spre vest, împreună cu prinţesa Nymeria. De data asta au luat-o spre Westeros. După ce rătăciseră atât de mult, navele ei erau chiar şi mai puţin pregătite să iasă pe mare decât erau când s-au îndepărtat de Mama Rhoyne. Flota n-a sosit la Dorne intactă. Chiar şi acum mai sunt la Treptele de Piatră grupuri răzleţe de rhoynari, care pretind că sunt urmaşii celor din corăbiile naufragiate. Alte nave, deviate de la cursul lor de furtuni, au ajuns la Lys sau Tyrosh, oamenii alegând robia în locul mormântului din ape. Navele rămase au ajuns pe ţărmul din Dorne, lângă gura râului Sângele Verde, nu departe de vechile ziduri de gresie din Sandship, fortăreaţa Casei Martell.

Secetos, dezolant şi foarte puţin populat, în acele vremuri Dorne era un ţinut sărac, unde zeci de nobili duşmănoşi şi regi mărunţi se războiau fără încetare pentru fiecare râu, pârâiaş, fântână sau limbă de pământ fertil. Majoritatea nobililor dornishieni îi considerau pe rhoynari nişte musafiri nepoftiţi, nişte invadatori cu apucături bizare şi străine şi zei neobişnuiţi, care ar fi trebuit aruncaţi în marea de unde veniseră. Însă Mors Martell, stăpânul de la Sandship, a văzut în nou-veniţi o oportunitate... iar, dacă menestrelii pot fi crezuţi, Înălţimea Sa şi-a pierdut şi inima înaintea Nymeriei, aspra şi frumoasa regină războinică ce îşi condusese poporul în întreaga lume pentru a rămâne oameni liberi.

Se spune că, dintre rhoynarii sosiţi în Dorne cu Nymeria, opt

din zece erau femei... Însă un sfert dintre acestea erau războinice, după tradiția Mamei Rhoyne, şi chiar şi cele care nu luptaseră fuseseră călite de călătorii şi munci. La fel, miile de băieți din timpul fugii din Rhoyne ajunseseră acum la vârsta bărbăției şi învățaseră să lupte în timpul anilor de rătăcire. Cu ajutorul lor, efectivul armatelor clanului Martell a crescut de zece ori.

Când Mors Martell a luat-o pe Nymeria de soție, sute dintre cavalerii săi, moşieri şi nobilii purtători de stindarde au făcut acelaşi lucru, şi mulți dintre cei deja căsătoriți au luat femei rhoynare pentru calitățile lor. Şi astfel au fost unite două popoare prin legătura de sânge. Aceste alianțe au îmbogățit şi au întărit Casa Martell şi pe aliații săi dornishieni. Rhoynarii au adus bogății considerabile: meşteşugarii lor, fierarii şi lucrătorii în piatră erau mult mai pricepuți şi mai avansați decât omologii lor din Westeros, iar armurierii lor au început, curând, să facă săbii şi sulițe, armuri cu solzi şi platoşe pe care niciun fierar din Westeros nici nu visa să le făurească. Chiar şi mai important, se spunea că vrăjitorii apelor cunoşteau farmece secrete care făceau ca pâraiele secate să curgă din nou, iar deşerturile să înverzească.

Pentru a celebra căsătoriile şi pentru a se asigura că oamenii ei nu vor ajunge din nou pe mare, Nymeria a dat foc tuturor navelor rhoynare. „Preumblările noastre au luat sfârşit" a proclamat ea. „Am găsit un nou cămin, unde vom trăi şi vom muri."

(Unii dintre rhoynari au deplâns pierderea navelor şi, decât să îmbrățişeze noua lor patrie, au preferat să rătăcească pe apele râului Sângele Verde, considerându-l o umbră palidă a Mamei Rhoyne, pe care continuau să o venereze. Ei trăiesc şi în ziua de azi, fiind numiți orfanii de pe Sângele Verde.)

Flăcările au luminat coasta pe o lungime de două sute cincizeci de kilometri în vreme ce sute de corăbii inundate, înclinate într-o parte, au fost date pradă focului şi transformate în cenuşă; la lumina flăcărilor, prințesa Nymeria l-a numit pe Mors Martell prinț de Dorne, după tradiția rhoynară, afirmând dominația lui asupra „nisipurilor roşii şi albe şi a tuturor ținuturilor şi râurilor, de la munți şi până la măreața mare sărată".

Oricum, o astfel de supremație era mult mai lesne de declarat decât de dobândit. Au urmat ani întregi de războaie, după ce Casa

Martell şi aliații lor rhoynari s-au unit şi au supus unul după altul toți regii mărunți. Nu mai puțin de şase regi înfrânți au fost trimişi la Zid în lanțuri aurite de Nymeria şi de prințul ei, până când numai cei mai puternici dintre duşmanii lor au mai rămas: Yorick Yronwood, Sângele Regal, al Cincilea pe Numele Său, Stăpânul Yronwoodului, Păzitorul Drumului Pietrei, Cavalerul Puțurilor, Regele din Redmarch, Regele din Greenbelt şi Regele Dornului.

Timp de nouă ani, Mors Martell şi aliații săi (printre ei, Casa Fowler din Skyreach, Casa Toland din Ghost Hill, Casa Dayne din Starfall şi Casa Uller din Hellholt) au luptat împotriva Yronwoodului şi a stegarilor săi (Casa Jordayne din Tor, Casa Wyl din Drumul Pietrei, împreună cu Casele Blackmont, Qorgyle şi mulți alții) în bătălii mult prea numeroase ca să fie pomenite. Când Mors Martell a căzut sub spada lui Yorick Yronwood în cea de-a Treia Bătălie de la Drumul Oaselor, prințesa Nymeria a preluat comanda armatelor sale. Încă doi ani de lupte au mai fost necesari, însă la capătul lor, Yorick Yronwood şi-a plecat genunchiul în fața prințesei, Nymeria domnind apoi de la Sunspear.

Deşi s-a măritat încă de două ori (prima dată cu bătrânul lord Uller de Hellholt, iar apoi cu elegantul Ser Davos Dayne din Starfall, Sabia Dimineții), Nymeria a rămas, fără discuție, suveranul absolut din Dorne pentru aproape douăzeci şi şapte de ani, soții ei fiind numai sfătuitori şi consorți. A supraviețuit la peste o duzină de atentate la viața sa, a înăbuşit două răscoale şi a respins două invazii ale Regelui Furtunii Durran al III-lea şi una a regelui Greydon din Reach.

Când a murit, în cele din urmă, i-a succedat cea mai mare dintre cele patru fiice ale sale avute cu Mors Martell, nu fiul ei cu Davos Dayne, pentru că pe atunci dornishienii ajunseseră să adopte multe legi şi obiceiuri ale rhoynarilor, cu toate că amintirile despre Mama Rhoyne şi cele zece mii de nave intraseră în legendă.

După înfrângerea rhoynarilor, Valyria a dobândit, curând, dominația asupra jumătății vestice a Essosului, de la Marea Îngustă la Golful Negustorilor de Sclavi, şi de la Marea Verii până la Marea Tremurătoare. Sclavii tot mai numeroşi au fost repede trimişi în măruntaiele vulcanilor Paisprezece Flăcări, pentru a extrage prețiosul aur şi argintul pe care stăpânii liberi le iubeau atât de mult. Poate că, pregătindu-se pentru traversarea Mării Înguste, valyrienii şi-au stabilit cel mai vestic avanpost de pe insulă, care va ajunge să fie cunoscut sub numele de Piatra Dragonului, cu circa două sute de ani înainte de Urgie. Niciun rege nu li s-a împotrivit, şi cu toate că nobilii locali de la Marea Îngustă au încercat să reziste, forța Valyriei era mult prea mare. Cu ajutorul artelor lor obscure, valyrienii au ridicat citadela de la Piatra Dragonului.

Au trecut două secole - veacuri în decursul cărora mult-râvnitul oțel valyrian a început să pătrundă în cele Şapte Regate mai uşor decât înainte, dar nu îndeajuns de rapid pentru toți nobilii şi regii care şi-l doreau. Şi cu toate că zărirea câte unui stăpân de dragon zburând sus, pe deasupra Golfului Apei Negre, nu era ceva neobişnuit, se întâmpla tot mai des, pe măsura trecerii timpului. Valyria considera că avanpostul său era securizat, astfel încât stăpânii dragonilor au continuat să-şi desfăşoare comploturile şi intrigile pe continentul lor de baştină.

Şi atunci, fără ca nimeni să se fi aşteptat la asta (poate cu excepția lui Aenar Targaryen şi a fiicei sale fecioare, Daenys Visătoarea), Urgia s-a abătut asupra Valyriei.

Nici astăzi nu se ştie ce a generat distrugerea. Majoritatea spun că a fost un cataclism natural, o explozie apocaliptică, provocată de erupția concomitentă a vulcanilor Paisprezece Flăcări. Unii septoni, mai puțin înțelepți, susțin că valyrienii şi-au adus singuri nenorocirea prin venerarea lor promiscuă a peste o sută de zei, şi că lipsa lor de credință a fost prea profundă şi că astfel s-au dezlănțuit asupra Regatului Liber focurile Celor Şapte iaduri. Câțiva maesteri, influențați de fragmente din lucrările septonului Barth, susțin că Valyria a apelat la vrăji pentru a înlănțui vulcanii

Paisprezece Flăcări pentru mii de ani, că foamea lor nesățioasă de sclavi şi de bogăție a fost folosită pentru întărirea acestor farmece, dar şi pentru extinderea dominației lor, şi că, în cele din urmă, când vrăjile au slăbit, cataclismul a devenit inevitabil.

Dintre ei, unii afirmă că blestemul lui Garin cel Mare a dat roade până la urmă. Alții vorbesc despre preoții zeului R'hllor care au invocat focul zeilor lor prin ritualuri ciudate. Unii, amestecând bizarele vrăjitorii valyriene cu realitatea ambițiilor marilor case din Valyria, au argumentat că neîntreruptul şir al conflictelor şi înşelătoriilor dintre marile case ar fi putut duce la asasinarea prea multor magi reputați, care reînnoiau şi mențineau ritualurile capabile să controleze focurile celor Paisprezece Flăcări.

Singurul lucru ce poate fi spus cu certitudine este că a fost un cataclism nemaivăzut până atunci. Anticul şi mândrul Regat Liber - căminul dragonilor, al vrăjitorilor cu o pricepere fără egal - a fost spulberat şi distrus în câteva ore. S-a scris că toate dealurile pe o distanță de peste opt sute de kilometri s-au prăbuşit, umplând văzduhul cu cenuşă şi fum şi cu un foc atât de fierbinte şi flămând că până şi dragonii care zburau au fost cuprinşi de flăcări şi mistuiți. Pământul s-a crăpat, înghițind palate, temple şi oraşe întregi. Lacurile au fiert ori s-au transformat în acid, munții s-au prăbuşit, împroşcând ca nişte fântâni piatra topită, la sute de metri în aer, iar norii roşii au prăvălit în jos sticla dragonilor şi sângele negru al demonilor. Spre nord, pământul s-a surpat, marea furioasă năvălind peste el fierbând.

Dragon arzând în timpul Distrugerii Valyriei.

Cel mai mândru oraş din lume a dispărut într-o clipă, legendarul imperiu a pierit într-o zi. Ținuturile Verii Lungi - cândva cele mai fertile din lume - au fost pârjolite, înecate şi arse, iar prețul în sânge nu va fi înțeles cu totul decât peste un secol.

Ceea ce a urmat în acel gol brusc a fost un haos. Stăpânii dragonilor se adunaseră în Valyria, pentru că acesta le era obiceiul... cu excepția lui Aenar Targaryen, copiii săi şi dragonii lui, care au fugit spre Piatra Dragonului şi aşa au scăpat de Urgie. Unii susțin că şi alții au scăpat... pentru o vreme. Se spune că unii dintre arhonții valyrieni din Tyrosh şi Lys au fost cruțați, însă în frământările politice care au urmat Urgiei ei şi dragonii lor au fost ucişi de cetățenii acelor Oraşe Libere. Şi legendele din Qohor pretind că un stăpân al dragonilor aflat în vizită, Aurion, a adunat trupe dintre coloniştii din Qohorik şi s-a proclamat primul împărat al Valyriei. A zburat în spatele uriaşului său dragon, treizeci de mii de oameni urmându-l pe jos, pentru a revendica tot ceea ce mai rămăsese din Valyria şi pentru a restabili Regatul Liber. Însă nici împăratul Aurion, nici armata sa n-au mai fost văzuți vreodată.

Vremea dragonilor în Essos se sfârşise.

Volantis, cel mai mândru dintre Oraşele Libere, a revendicat repede moştenirea Valyriei. Bărbați şi femei de sânge valyrian,

dar nu stăpâni ai dragonilor, au cerut declanşarea războiului împotriva celorlalte oraşe. Tigrii, după cum au devenit cunoscuți cei care sprijineau cuceririle, au implicat Volantis într-un mare conflict cu celelalte Oraşe Libere.

În urma conflictelor şi a frământărilor care continuă până în ziua de azi în Ținuturile Discordiei, a apărut şi a prins rădăcini năpasta Companiilor Libere. La început, această adunătură de mercenari lupta pentru oricine-i plătea. Însă există şi cei care spun că, oricând pacea era amenințată, comandanții Companiilor Libere încercau să declanşeze noi războaie pentru a se putea susține şi a se îmbogăți din prada capturată.

La început, au obținut succese importante, flotele şi armatele lor controlând Lys şi Myr şi teritoriile sudice ale Rhoyne. Numai când s-au întins prea mult şi au încercat să cucerească şi Tyrosh, imperiul lor în plină dezvoltare s-a prăbuşit. Speriat de agresiunea volantenă, Pentos s-a alăturat tyroshilor pentru a se împotrivi, Myr şi Lys s-au răsculat, iar Lordul Mării din Braavos a trimis o flotă de o sută de nave pentru a ajuta Lys. De asemenea, Regele Furtunii din Westeros, Argilac cel Arogant, a condus o armată în Ținuturile Discordiei - în schimbul promisiunii aurului şi a gloriei - care a înfrânt oştirea volantenă care încerca să recucerească Myrul.

Spre sfârşit, chiar şi viitorul Cuceritor, încă tânărul Aegon Targaryen, s-a implicat în lupte. Strămoşii lui priviseră îndelung spre est, însă, chiar de la început, atenția sa s-a mutat spre vest. Totuşi, când Pentos şi Tyrosh l-au contactat, invitându-l să se alăture unei mari alianțe împotriva volantenilor, a ascultat. Şi, din motive necunoscute până astăzi, a ales să dea curs chemării lor... până la un punct. Încălecând pe Spaima Neagră, a zburat spre est, întâlnindu-se cu prințul din Pentos şi magisterii Oraşului Liber, iar de acolo s-a îndreptat cu Balerion spre Lys, chiar la timp ca să dea foc flotei volantene, care se pregătea să-l invadeze.

Volantisul a suferit şi alte înfrângeri: la Lacul Pumnalului, dota volantenă care controla Rhoyne a fost distrusă aproape în totalitate de galerele de război din Qohor şi Norvos; şi spre est,

unde dothrakii au început să-şi părăsească marea, lăsând în urmă târguri şi oraşe în ruine, atacând un Volantis slăbit. Cel puțin elefanții - facțiunea de volanteni care favorizau pacea şi erau, în mare parte, urmaşii unor negustori şi comercianți avuți, suferind cel mai mult din cauza conflictului - au preluat puterea de la tigri şi au pus capăt luptelor.

Cât despre Aegon Targaryen, la scurt timp după ce a contribuit la înfrângerea Volantisului, cronicile spun că şi-a pierdut orice interes pentru problemele din est. Convins că dominația Volantisului se terminase, a zburat înapoi la Piatra Dragonului. Iar acum, nemaifiind distras de războaiele din Essos, şi-a întors privirea spre vest.

Regatul Liber al Valyriei şi imperiul lui au fost distruse de Urgie, însă peninsula spulberată mai există. Despre ea se spun astăzi poveşti ciudate, la fel ca despre demonii care bântuie Marea Fumegândă, unde s-au aflat, cândva, cele Paisprezece Flăcări. De fapt, drumul care uneşte Volantisul de Golful Negustorilor de Sclavi este cunoscut drept „drumul demonilor” şi este bine să fie evitat de călătorii mai sensibili. Iar cei care au înfruntat Marea Fumegândă nu s-au mai întors, după cum au învățat cei din Volantis în timpul Secolului Însângerat, când flota trimisă să revendice peninsula a dispărut pur şi simplu. Se zvoneşte că printre ruinele Valyriei şi oraşele sale învecinate, Oros şi Tyria, ar mai trăi oameni. Totuşi, unii contestă asta, spunând că Urgia încă mai ține Valyria în ghearele sale.

Oricum, câteva dintre oraşele depărtate de inima Valyriei sunt locuite, oraşe fondate de stăpânii liberi sau supuse lor. Cel mai sinistru dintre acestea este Mantarys, un loc unde se zice că bărbații se nasc strâmbi şi monstruoşi; unii atribuie asta situării oraşului pe drumul demonilor. Reputația lui Tolos, unde pot fi găsiți cei mai buni aruncători cu praştia din întreaga lume, şi a oraşului Elyria, de pe insula sa, este mai puțin sinistră şi mai puțin notabilă, pentru că au întreținut legături cu oraşele ghiscari din Golful Negustorilor de Sclavi, evitând orice fel de implicare în revendicarea miezului arzând al Valyriei.

Aegon Cuceritorul călare pe Balerion, Spaima Neagră

Piatra Dragonului

Acum urmează o relatare despre domnia Casei Targaryen, de la Aegon Cuceritorul la Aerys, Regele Nebun. Mulți sunt maesterii care au scris despre aceste chestiuni şi informațiile lor vor fi prezentate aici. Există însă un aspect asupra căruia mi-am luat unele libertăți: povestea despre Cucerirea lui Aegon nu este lucrarea mea, ci, mai degrabă, ceva descoperit ulterior în arhivele din Citadelă, uitată de la sfârşitul trist al lui Aegon, al Cincilea pe

Numele Său. Acest fragment - parte a unei lucrări mai vaste, care părea să fie menită a fi istoria regilor Targaryen - a fost găsit plin de praf printre hârtiile Arhimaesterului Gerold, istoricul ale cărui scrieri despre trecutul Oraşului Vechi erau bine privite la vremea sa. Însă n-a fost scris de el. Stilul nu-i este caracteristic, iar însemnările găsite laolaltă cu aceste hârtii indică faptul că au fost scrise de Arhimaesterul Gyldayn, ultimul maester care a slujit la Palatul de Vară înainte de distrugerea sa în timpul domniei lui Aegon cel Norocos, al Cincilea pe Numele Său, care s-ar putea să i le fi trimis lui Gerold pentru a le comenta şi aproba.

Istoria Cuceririi este la fel de completă ca oricare alta şi de aceea am plasat-o aici, pentru ca - în sfârşit - şi alți ochi decât ai mei şi ai răposatului Arhimaester Gerold să o aprecieze şi să învețe din ea. Mai există şi alte manuscrise lăsate de aceeaşi mână, descoperite de mine, însă multe pagini au fost puse anapoda sau distruse, iar altele au fost deteriorate prin neglijență şi foc. S-ar putea ca într-o bună zi să fie găsite şi altele, această capodoperă pierdută putând să fie copiată şi legată, pentru că tot ceea ce-am descoperit a stârnit un mare interes în Citadelă.

Până atunci însă, oricum, fragmentele sale constituie una din multele surse pentru documentarea domniilor regilor Targaryen, de la Cuceritor şi până la răposatul Aerys al II-lea, ultimul suveran Targaryen care a urcat pe Tronul de Fier.

Aegon Cuceritorul călare pe Balerion, Spaima Neagră.

Maesterii Citadelei, care păstrează istoriile Westerosului, au folosit Cucerirea lui Aegon drept punct de plecare pentru ultimii trei sute de ani. Naşterile, morţile, bătăliile şi alte evenimente sunt datate fie D. C. (După Cucerire), fie Î. C. (Înainte de Cucerire).

Adevăraţii învăţaţi ştiu că o astfel de datare este departe de a fi precisă. Cucerirea celor Şapte Regate de către Aegon Targaryen n-a avut loc într-o singură zi. Au trecut mai bine de doi ani între debarcarea lui Aegon şi încoronarea sa din Oraşul Vechi… şi chiar şi atunci Cucerirea a rămas incompletă, din moment ce Dorne nu a fost supus. Încercările sporadice de a-i aduce pe locuitorii lui sub control au continuat pe toată durata domniei regelui Aegon şi a fiilor săi, făcând imposibilă stabilirea unei date finale a Războaielor de Cucerire.

Chiar şi data începutului este un motiv de controverse. Mulţi presupun, greşit, că domnia regelui Aegon I Targaryen a început în ziua în care a debarcat la gura Apei Negre, la baza celor trei dealuri unde se va ridica, în cele din urmă, Debarcaderul Regelui. N-a fost aşa. Ziua Debarcării lui Aegon a fost sărbătorită de rege şi de descendenţii săi, însă Cuceritorul şi-a datat, de fapt, începutul

domniei din ziua în care a fost încoronat şi uns Septonul Luminos al Oraşului Vechi de Marele Septon al Credinței. Încoronarea a avut loc la doi ani după Debarcarea lui Aegon, la ceva vreme după ce toate cele trei bătălii importante din Războaiele de Cucerire au fost date şi câştigate. Astfel, se poate vedea că mare parte din cuceririle reale ale lui Aegon au avut loc între 2-1 Î. C... Înainte de Cucerire.

Aegon Cuceritorul în bătălie.

Targaryenii se trăgeau din sânge valyrian pur, stăpâni ai dragonilor de viță veche. Cu doisprezece ani înainte de Distrugerea Valyriei (114 Î. C.), Aenar Targaryen şi-a vândut bunurile din Regatul Liber şi Ținuturile Verii Lungi şi s-a mutat

cu toate soațele sale, bogățiile, sclavii, dragonii, rubedeniile, familia şi copiii la Piatra Dragonului, o citadelă insulară mohorâtă, aflată la poalele unui munte fumegând de pe Marea Îngustă.

La apogeul său, Valyria a fost cel mai măreț oraş din întreaga lume cunoscută, centrul civilizației. Între zidurile sale strălucitoare, patruzeci de case rivale se luptau pentru putere şi glorie la curte şi în consiliu, ridicându-se şi prăbuşindu-se într-o nesfârşită, subtilă, adesea sălbatică bătălie pentru puterea absolută. Targaryenii erau departe de a fi cei mai puternici dintre stăpânii dragonilor, rivalii lor considerând fuga lor la Piatra Dragonului drept o predare, un act de laşitate. Însă fiica fecioară a nobilului Aenar, Daenys, cunoscută apoi pentru totdeauna drept Daenys Visătoarea, prorocise distrugerea Valyriei prin foc. Şi când Urgia s-a abătut asupra cetății, doisprezece ani mai târziu, Targaryenii au fost singurii stăpâni ai dragonilor care au supraviețuit.

Piatra Dragonului fusese avanpostul cel mai vestic al forței Valyriei pentru două secole. Poziționarea sa, de-a curmezişul Defileului, le-a oferit stăpânilor săi controlul asupra Golfului Apei Negre, şi le-a permis atât Targaryenilor, cât şi aliaților lor apropiați, Velaryonii de la Driftmark (o casă mai măruntă, de descendență valyriană) să-şi umple cuferele pe seama negustorilor în trecere. Navele Casei Velaryon, împreună cu cele ale unei alte case valyriene aliate, Celtigar din Insula Ghearei, dominau țărmurile de mijloc ale Mării Înguste, în vreme ce Targaryenii erau stăpânii cerului cu dragonii lor.

Şi chiar şi aşa, timp de aproape o sută de ani după Distrugerea Valyriei (pe bună dreptate numiți Secolul Însângerat), Casa Targaryen a privit spre răsărit, nu înspre apus, fiind foarte puțin interesată de ce se întâmpla în Westeros. Gaemon Targaryen, fratele şi soțul lui Daenys Visătoarea, i-a urmat lui Aenar Exilatul ca lord al Pietrei Dragonului şi a devenit cunoscut drept Gaemon cel Glorios. Fiul lui, Aegon, şi fiica sa, Elaena, au domnit împreună după moartea lui. După ei, cârmuirea le-a revenit fiului lor, Maegon, fratelui său, Aerys, şi fiilor lui Aerys, Aelyx, Baelon şi Daemion. Ultimul dintre cei trei frați a fost Daemion, al cărui fiu, Aerion, i-a succedat apoi la conducerea Pietrei Dragonului.

Aegon, intrat în istorie drept Aegon Cuceritorul sau Aegon Dragonul, s-a născut la Piatra Dragonului în anul 27 Î. C. A fost singurul fiu şi cel de-a doilea copil al lui Aerion, lord al Pietrei Dragonului, şi al doamnei Valaena din Casa Velaryon, ea însăşi pe jumătate targaryană după mamă. Aegon a avut două surori de sânge; o soră mai mare, Visenya, şi una mai mică, Rhaenys. Multă vreme, stăpânii dragonilor au respectat obiceiul din Valyria de a se căsători fratele cu sora, pentru a păstra puritatea sângelui, însă Aegon şi-a luat de soaţe ambele surori. Prin tradiţie, era de aşteptat să se însoare numai cu sora mai mare, Visenya; includerea lui Rhaenys ca a doua soţie a fost neobişnuită, fără a fi însă un lucru nemaiauzit. Unii au spus că Aegon s-a căsătorit cu Visenya din datorie şi cu Rhaenys din dorinţă.

Toţi cei trei fraţi se dovediseră a fi stăpâni ai dragonilor înainte de a se fi căsătorit. Dintre cei cinci dragoni care au zburat din Valyria cu Aenar Exilatul, numai unul a supravieţuit până în zilele lui Aegon: uriaşa fiară numită Balerion, Spaima Neagră. Cei doi dragoni rămaşi - Vhagar şi Meraxes - erau mai tineri, clociţi chiar pe Piatra Dragonului.

Un mit comun, auzit adesea printre cei ignoranţi, susţine că Aegon Targaryen n-a pus niciodată piciorul pe pământul Westerosului până-n ziua în care a ridicat pânzele ca să-l cucerească, însă acest lucru nu poate fi adevărat. Cu ani înainte de expediţie, Masa Pictată a fost dăltuită şi decorată la porunca regelui Aegon: o lespede masivă din lemn, de vreo cincisprezece metri lungime, tăiată după conturul Westerosului şi pictată astfel încât să arate toate pădurile, râurile, oraşele şi castelele din cele Şapte Regate. În mod clar, interesul lui Aegon pentru Westeros a precedat evenimentele care l-au împins la război. De asemenea, există şi relatări de încredere privitoare la Aegon şi la sora lui, Visenya, vizitând Citadela din Oraşul Vechi în anii tinereţii lor şi vânând cu şoimii prin Arbor ca oaspeţi al lordului Redwyne. S-ar putea să fi vizitat şi Lannisportul; părerile însă diferă.

Westerosul din tinereţea lui Aegon era alcătuit din şapte regate puse pe hartă, şi aproape că nu exista vreun moment în care două sau trei dintre ele să nu fie în război unul cu celălalt. Nordul întins, rece şi pietros, era condus de familia Stark din Winterfell. În deşerturile din Dorne, prinţii Casei Martell aveau cea mai mare

influență. Ținuturile ei bogate în aur, erau ocârmuite de Lannisterii de la Casterly Rock, fertilul Reach de Casa Gardener din Highgarden. Valea, Degetele şi Munții Lunii aparțineau Casei Arryn... Însă cei mai beligeranți dintre regii contemporani cu Aegon erau aceia ale căror domenii se aflau cel mai aproape de Piatra Dragonului, Harren cel Negru şi Argilac cel Arogant.

Din marea lor citadelă, Capătul Furtunii, Regii Furtunii ai Casei Durrandon au domnit cândva asupra jumătății de est a Westerosului, de la Capul Mâniei până la Golful Crabilor, însă puterea lor s-a diminuat de-a lungul secolelor. Regii din Reach le-au tot ciugulit din domenii dinspre apus, dornishienii i-au tot hărțuit dinspre sud, iar Harren cel Negru şi cei din Insulele de Fier i-au împins dinspre Trident şi pământurile de la nord de Apa Neagră. Regele Argilac, ultimul dintre Durrandoni, oprise, pentru un timp, acest declin, respingând o invazie dornishiană în vreme ce era încă flăcău, traversând Marea Îngustă pentru a se alătura marii alianțe împotriva „tigrilor" imperialişti din Volantis şi ucigându-l pe Garse al VII-lea Gardener, suveranul din Reach, în Bătălia de la Câmpia Verii, douăzeci de ani mai târziu. Însă Argilac mai îmbătrânise; faimoasa sa coamă de păr negru îi încărunțise, iar îndemânarea mâinilor sale dispăruse.

La nord de Apa Neagră, Ținuturile Riverane erau conduse de mâna însângerată a lui Harren cel Negru, din Casa Hoare, Rege al Insulelor şi Râurilor. Bunicul lui Harren din Insulele de Fier, Harwyn Mână Grea, luase Tridentul de la bunicul lui Argilac, Arrec, ai cărui strămoşi îl doborâseră pe ultimul rege riveran cu secole înainte. Tatăl lui Harren îşi extinsese domeniul înspre est, spre Duskendale şi Rosby. Harren însuşi îşi dedicase mare parte din îndelungata sa domnie, de aproape patruzeci de ani, construirii unui castel gigantic lângă Ochiul Zeilor, dar cu Harrenhalul aproape terminat, insularii erau liberi să caute noi teritorii de cucerit.

Niciun rege din Westeros nu era atât de temut ca Harren cel Negru, a cărui cruzime devenise legendară prin toate cele Şapte Regate. Şi niciun rege din Westeros nu se simțea mai amenințat ca Argilac, Regele Furtunii, ultimul din Casa Durrandon, un războinic îmbătrânit, al cărui singur moştenitor era fiica sa necăsătorită. Aşa că regele Argilac s-a îndreptat spre Targaryenii

de la Piatra Dragonului, oferindu-i-o suveranului Aegon pe fiica sa de soție, cu toate pământurile de la est de Ochiul Zeilor, de la Trident şi până la Apa Neagră ca zestre.

Aegon Targaryen a refuzat propunerea Regelui Furtunii. Avea două neveste, a spus el; nu-i mai trebuia şi o a treia. Iar pământurile oferite ca zestre aparținuseră Harrenhalului pentru mai bine de o generație. Nu erau ale lui Argilac ca să le poată da. Era clar că bătrânul Rege al Furtunii voia să-i plaseze pe Targaryeni de-a lungul Apei Negre ca o forță-tampon între propriile sale domenii şi cele ale lui Harren cel Negru.

Lordul Pietrei Dragonului a prezentat propria sa ofertă. Va accepta pământurile oferite ca zestre dacă Argilac va ceda, de asemenea, şi Ciocul lui Massey şi pădurile şi câmpiile de la Apa Neagră spre sud, spre râul Apa Lină şi izvoarele Manderului. Pactul va pecetlui căsătoria fiicei lui Argilac cu Orys Baratheon, prietenul din copilărie al lui Aegon şi campionul său.

Argilac cel Arogant a respins furios aceste condiții. Orys Baratheon era un frate vitreg al lordului Aegon, de origine umilă, după cum se şoptea, iar Regele Furtunii nu-şi putea dezonora fiica, măritând-o cu un bastard. Propunerea chiar l-a înfuriat. Argilac a pus să-i fie tăiate mâinile solului lui Aegon şi i le-a trimis într-o cutie. „Astea sunt singurele mâini pe care le va primi de la mine bastardul tău” i-a scris el.

Aegon nu i-a răspuns. În loc de asta, şi-a convocat puținii prieteni, stegarii şi principalii aliați la Piatra Dragonului. Velaryonii din Driftmark erau fideli Casei Targaryen, asemenea Celtigarilor de pe Insula Ghearei. De la Ciocul lui Massey au venit lordul Bar Emmon de la Vârful Ascuțit şi lordul Massey din Stonedance, ambii juraţi Capătului Furtunii, însă cu legături strânse cu Piatra Dragonului. Lordul Aegon şi surorile sale s-au sfătuit cu ei şi s-au dus la septonul din castel pentru a se ruga la Cei Şapte din Westeros, cu toate că el nu fusese considerat vreodată ca fiind pios.

În cea de-a şaptea zi, un nor de corbi au țâşnit din turnurile de la Piatra Dragonului - să ducă cuvântul lordului Aegon spre cele Şapte Regate din Westeros. Au zburat spre cei şapte regi, spre Citadela din Oraşul Vechi, spre nobilii mari sau mici. Toți purtau acelaşi mesaj: de acum încolo, nu va mai fi decât un singur rege în Westeros. Cei care îşi pleacă genunchiul înaintea lui Aegon din Casa Targaryen îşi vor păstra domeniul şi titlul. Cei care ridică armele înaintea lui, vor fi doborâți, umiliți şi distruşi.

Corbi ducând proclamația lui Aegon în toate colțurile Westerosului.

Relatările diferă în ceea ce priveşte numărul de soldați care s-au îmbarcat la Piatra Dragonului împreună cu Aegon şi surorile sale. Unii zic că au fost trei mii; alții, numai câteva sute. Această mică armată targaryană a debarcat la gurile Apei Negre, pe malul de nord, unde se ridicau trei dealuri împădurite, dominând un mic sat de pescari.

În vremurile celor Şapte Regate, mulți regi mărunți şi-au revendicat controlul asupra gurii râului: Darklyn din Duskendale, Massey din Stonedance şi regii riverani din vechime, fie ei Mudd, Fisher, Bracken, Blackwood sau Hook. Turnurile şi forturile s-au ridicat pe cele trei dealuri de mai multe ori, numai pentru a fi distruse într-un război sau altul. Acum, doar pietrele sparte şi ruinele năpădite de vegetație au rămas să-i întâmpine pe Targaryeni. Cu toate că a fost revendicată atât de Capătul Furtunii, cât şi de Harrenhal, gura râului nu era apărată, iar cele mai apropiate castele erau deținute de nobili mai mici, fără prea mare putere sau pricepere militară, majoritatea având puține motive să-şi iubească aşa-zisul suzeran, pe Harren cel Negru.

Aegon Targaryen a ridicat repede o palisadă de lemn şi pământ în jurul celui mai înalt dintre cele trei dealuri, şi şi-a trimis surorile pentru a obține predarea celor mai apropiate castele. Rosby s-a dat bătut în fața lui Rhaenys şi a lui Meraxes, cel cu ochii auriți, fără luptă. La Stokeworth, câțiva arbaletrieri şi-au slobozit săgețile spre Visenya, până când flăcările lui Vhagar, dragonul, au aprins acoperişurile castelului. Atunci şi ei s-au dat bătuți.

Prima problemă adevărată pentru Cuceritor a venit din partea nobililor Darklyn din Duskendale şi Mooton din Iazul Fecioarelor, care şi-au alăturat forțele şi au mărşăluit spre sud, cu trei mii de oameni, pentru a-i azvârli pe invadatori înapoi în mare. Aegon l-a trimis pe Orys Baratheon să-i atace în marş, aruncându-se asupra lor călare pe Spaima Neagră. Cei doi lorzi au fost ucişi în bătălia fără nicio şansă pentru ei; fiul lui Darklyn şi fratele lui Mooton şi-au predat castelele şi au jurat credință Casei Targaryen. În acea vreme, Duskendale, principalul port din Westeros la Marea Îngustă, se extinsese şi se îmbogățise de pe urma negoțului. Visenya Targaryen n-a permis ca oraşul să fie distrus, însă n-a ezitat să-i ia bogățiile, umplând până la refuz cuferele cuceritorilor.

Poate că ar fi un moment potrivit să discutăm despre caracterele diferite ale lui Aegon Targaryen şi ale surorilor şi reginelor sale.

Visenya, cea mai mare dintre cei trei, era la fel de războinică

precum Aegon însuşi, simțindu-se la fel de bine în cămaşa de zale şi în mătăsuri. Purta sabia lungă valyriană Sora Întunecată, şi era pricepută în folosirea ei, antrenându-se alături de fratele ei încă din copilărie. Cu toate că avea părul argintiu şi ochii violeți, de valyriană, frumusețea ei era una aspră şi austeră. Chiar şi cei care o iubeau o considerau pe Visenya rece, sobră, neiertătoare, unii susținând chiar că folosea otrăvuri şi practica magia neagră.

Rhaenys, cea mai mică dintre cei trei Targaryeni, era tot ceea ce nu era sora ei: glumeață, curioasă, impulsivă, plină de capricii. Nefiind o războinică, Rhaenys iubea muzica, dansul şi poezia şi sprijinea mulți menestreli, măscărici şi păpuşari. Cu toate astea, se zicea că Rhaenys petrecea mai mult timp în spatele dragonului decât fratele şi sora ei la un loc, pentru că, mai presus de orice, îi plăcea să zboare. Odată a fost auzită spunând că, înainte să moară, voia să zboare cu Meraxes peste Marea Apusului, să vadă ce se afla pe țărmurile sale de vest. În vreme ce nimeni n-a pus, vreodată, la îndoială fidelitatea Visenyei față de soțul şi de fratele ei, Rhaenys s-a înconjurat de tineri atrăgători şi (aşa se şoptea) s-a distrat cu unii prin dormitoarele ei în nopțile în care Aegon era cu sora ei mai mare. Totuşi, în pofida acestor zvonuri, curtenii n-au putut să nu observe că regele-şi petrecea zece nopți cu Rhaenys pentru fiecare noapte cu Visenya.

Aegon Targaryen însuşi, în mod ciudat, era la fel de enigmatic pentru contemporanii săi precum este şi pentru noi. Înarmat cu spada din oțel valyrian, Focul Negru, era considerat unul dintre cei mai măreți războinici ai vremii sale deşi nu-i plăceau armele şi nici nu participa la turniruri sau încăierări. Dragonul său era Balerion, Spaima Neagră, însă zbura numai pentru bătălii sau pentru a se deplasa rapid deasupra pământului sau a mării. Prezența sa impozantă îi aduna pe oameni sub flamurile sale, dar nu avea niciun prieten apropiat, în afară de Orys Baratheon, tovarăşul său din copilărie. Femeile erau atrase de el, însă Aegon le-a rămas întotdeauna credincios surorilor sale. Ca rege, şi-a pus întreaga încredere în consiliul său restrâns şi în surorile sale, care asigurau guvernarea de zi cu zi a domeniului său... totuşi n-a ezitat să preia comanda atunci când a considerat că era necesar. Cu toate că i-a tratat dur pe rebeli şi pe trădători, era gata să-i primească cu brațele deschise pe foştii lui duşmani care plecaseră

genunchiul.

A arătat asta pentru prima dată la Aegonfort, castelul primitiv, din lemn şi pământ, pe care-l ridicase pe coama a ceea ce a fost cunoscut de atunci şi pentru totdeauna drept Dealul Înalt al lui Aegon. După ce cucerise douăsprezece castele şi preluase controlul asupra gurii Apei Negre pe ambele maluri ale râului, le-a poruncit lorzilor pe care-i înfrânsese să se supună. Acolo, şi-au lăsat spadele la picioarele sale, iar Aegon i-a ridicat, confirmându-le domeniile şi titlurile. Celor mai vechi dintre susținătorii săi le-a dat noi onoruri. Daemon Velaryon, Lord al Valurilor, a fost făcut maestru al navelor, comandantul flotei regale. Triston Massey, Lord de Stonedance, a fost numit maestru al legilor, iar Crispian Celtigar, maestru al monetăriei. Orys Baratheon a fost proclamat „scutul meu, aliatul meu loial, mâna mea dreaptă şi puternică". De aceea Baratheon este considerat de maesteri prima Mână a Regelui.

Flamurile heraldice fuseseră multă vreme o tradiție printre nobilii din Westeros, însă acestea nu fuseseră niciodată folosite de stăpânii dragonilor din Valyria. Când cavalerii lui Aegon au desfăşurat marele său stindard de bătălie din mătase, cu un dragon roşu, cu trei capete, sudând flăcări asupra unui câmp negru, nobilii au considerat asta un semn că acum era, cu adevărat, unul dintre ai lor, un vrednic şi măreț rege pentru Westeros. Când regina Visenya a pus o coroană din oțel valyrian, bătută cu rubine, pe capul fratelui său, iar regina Rhaenys l-a numit „Aegon, Primul pe Numele Său, Regele al întregului Westeros şi Scut al Poporului Său" dragonii au mugit, iar lorzii şi cavalerii au izbucnit în urale... Însă oamenii de rând, pescarii, țăranii şi gospodinele au strigat cel mai tare.

Însă cei şapte regi pe care Aegon Dragonul intenționa să-i detroneze nu au izbucnit în urale. La Harrenhal şi la Capătul Furtunii, Harren cel Negru şi Argilac cel Arogant îşi chemaseră deja stegarii. În vest, regele Mern din Reach a străbătut Drumul Mării spre nord, până la Casterly Rock, pentru a-l întâlni pe regele Loren din Casa Lannister. Prințesa din Dorne a trimis un corb la Piatra Dragonului, oferindu-se să i se alăture lui Aegon împotriva lui Argilac, Regele Furtunii... Însă doar ca egală şi aliată, nu ca vasală. O altă propunere de alianță a venit din partea regelui-

copil din Eyrie, Ronnel Arryn, a cărui mamă a pretins toate ținuturile la est de Furca Verde din Trident pentru sprijinul din Vale împotriva lui Harren cel Negru. Chiar şi în nord, regele Torrhen Stark de la Winterfell s-a sfătuit cu nobilii stegari şi consilieri până târziu în noapte, discutând ce era de făcut cu acest cuceritor. Toți aşteptau cu nerăbdare următoarea mişcare a lui Aegon.

La câteva zile după încoronarea sa, armatele lui Aegon erau din nou în marş. Cea mai mare parte a armatei sale a traversat Apa Neagră, îndreptându-se spre sud, spre Capătul Furtunii, sub comanda lui Orys Baratheon. Regina Rhaenys îl însoțea călare pe Meraxes, cel cu ochii aurii şi solzii argintii. Flota targaryană, sub comanda lui Daemon Velaryon, a părăsit Golful Apei Negre şi s-a îndreptat spre nord, pornind spre Gulltown şi Vale, împreună cu regina Visenya şi Vhagar. Regele însuşi s-a îndreptat în marş spre nord-est, spre Ochiul Zeilor şi Harrenhal, fortăreața uriaşă care era mândria şi obsesia regelui Harren cel Negru, terminată de el şi ocupată chiar în ziua când Aegon a debarcat pe ceea ce va deveni, într-o bună zi, Debarcaderul Regelui.

Toate cele trei invazii targaryene s-au lovit de o rezistență acerbă. Lorzii Errol, Fell şi Buckler, juraţi Capătului Furtunii, au luat prin surprindere avangarda armatei lui Orys Baratheon în timp ce traversa Apa Lină, doborând peste o mie de oameni înainte de a se retrage în pădure. O flotă adunată în pripă de Arryn, întărită cu o duzină de nave din Braavos, a scufundat flota targaryană în apele portului Gulltown. Printre cei morți s-a numărat şi amiralul lui Aegon, Daemon Velaryon. Aegon însuşi a fost atacat lângă țărmul sudic al Ochiului Zeilor, nu o dată, ci de două ori. Targaryenii au câştigat Bătălia Trestiilor, dar au suferit pierderi mari la Sălciile Plângătoare, unde doi dintre fiii regelui Harren au traversat lacul în corăbii lungi, cu vâslele învelite, şi le-au căzut în spate.

Oricum, asemenea înfrângeri nu s-au dovedit decât nişte obstacole, dar la sfârşit, duşmanii lui Aegon n-au putut să reziste în fața dragonilor săi. Oamenii din Vale au scufundat o treime din navele targaryene şi au capturat aproape la fel de multe, însă când regina Visenya s-a aruncat asupra lor din cer, a incendiat corăbiile inamice. Lorzii Errol, Fell şi Buckler s-au ascuns prin

pădurile familiilor lor, până când regina Rhaenys l-a dezlănțuit pe Meraxes şi un val de foc a măturat codrii, transformând copacii în torțe. Dar învingătorii de la Sălciile Plângătoare, reîntorcându-se peste lac la Harrenhal, nu erau deloc pregătiți când Balerion s-a coborât asupra lor de pe cerul dimineții. Corăbiile lungi ale lui Harren au ars. La fel ca şi fiii lui.

Visenya şi Vhagar arzând flota lui Arryn

Duşmanii lui Aegon s-au pomenit hărțuiți şi de alți potrivnici. Pe când Argilac cel Arogant îşi aduna soldații la Capătul Furtunii, pirații de la Treptele de Piatră au debarcat pe țărmurile Capului Mâniei pentru a profita de absența lor, iar năvălitorii dornishieni au coborât ca o furtună din Munții Roşii pentru a mătura Hotarele. În Vale, tânărul rege Ronnel a trebuit să facă față unei răzmerițe la Trei Surori, când insularii au renunțat la loialitatea față de Eyrie şi au proclamat-o pe lady Marla Sunderland regina lor.

Totuşi, acestea nu erau decât nişte neplăceri mărunte în comparație cu ce i s-a întâmplat lui Harren cel Negru. Deşi Casa Hoare domnea asupra Ținuturilor Riverane de trei generații, oamenii Tridentului nu-i iubeau pe suzeranii lor din Insulele de Fier. Harren cel Negru îi trimisese la moarte pe mii dintre ei în

timpul construirii marelui castel Harrenhal, devastând Ținuturile Riverane de materiale de construcție, pofta lui de aur aducându-i în sapă de lemn atât pe lorzi, cât şi pe oamenii de rând. Aşa că acum Ținuturile Riverane s-au ridicat împotriva lui, conduse de lordul Edmyn Tully din Riverrun. Chemat în apărarea Harrenhalului, Tully a trecut de partea Casei Targaryen, a înălțat flamura dragonului deasupra castelului său, iar cavalerii şi arcaşii săi s-au alăturat armatei lui Aegon. Sfidarea lui le-a dat curaj şi celorlalți nobili riverani. Unul câte unul, lorzii din Trident l-au părăsit pe Harren şi şi-au declarat loialitatea pentru Aegon Dragonul. Casele Blackwood, Mallister, Vance, Bracken, Piper, Frey, Strong... şi-au adunat trupele şi au năvălit asupra Harrenhalului.

Dintr-odată copleşit numeric, regele Harren cel Negru s-a refugiat în fortăreața sa considerată inexpugnabilă. Cel mai mare castel construit vreodată în Westeros, Harrenhalul se lăuda cu cinci turnuri imense, o sursă inepuizabilă de apă de băut, pivnițe uriaşe, boltite, pline de provizii, şi ziduri masive, din piatră neagră, mai înalte decât orice scară de asalt şi prea groase ca să poată fi sparte de orice berbec sau spulberate de vreo balistă. Harren şi-a baricadat porțile şi s-a pregătit împreună cu fiii rămaşi şi aliații pentru a rezista unui asediu.

Aegon din Piatra Dragonului avea alte idei. Odată ce-şi unise forțele cu cele ale lui Edmyn Tully şi ale celorlalți nobili riverani pentru a înconjura castelul, a trimis un maester la porți, cu o flamură de pace, pentru negocieri. Harren a ieşit să-l întâmpine: un bătrân cărunt, dar încă aprig în armura lui neagră. Fiecare rege avea propriii săi stegar şi maester, aşa că vorbele schimbate de ei sunt încă vii.

— Dați-vă bătuți acum, a început Aegon, şi poți rămâne Lord al Insulelor de Fier. Predați-vă acum, iar fiii tăi vor trăi să domnească după tine. Am opt mii de oameni în jurul zidurilor tale.

— Ceea ce se află în afara zidurilor mele nu mă interesează câtuşi de puțin, a zis Harren. Aceste ziduri sunt puternice şi groase.

— Însă nu atât de înalte cât să-i țină departe pe dragoni. Dragonii zboară.

— Am zidit totul din piatră, a spus Harren. Piatra nu arde.

— Când va apune soarele, împotrivirea ta se va fi sfârşit, a replicat Aegon.

Se zice că Harren a scuipat auzind asta şi s-a întors în castelul său. Odată ajuns înăuntru, şi-a trimis toți oamenii pe metereze, înarmați cu sulițe şi arcuri şi arbalete, promițând pământuri şi bogății oricui va reuşi să doboare dragonul.

— Dacă aş fi avut o fiică, omorâtorul dragonului i-ar fi putut cere mâna, a proclamat Harren cel Negru. În loc de asta, i-o voi da pe una dintre fiicele lui Tully, sau pe toate trei dacă vrea. Ori ar putea s-o ia pe vreuna dintre fetele lui Blackwood, sau Strong, sau pe oricare dintre fetele acestor trădători ai Tridentului, aceşti lorzi din mocirla galbenă.

Apoi Harren cel Negru s-a retras în turnul său, înconjurat de garda personală, pentru a lua cina cu fiii care îi mai rămăseseră.

Pe când ultima geană de lumină a soarelui dispărea, oamenii lui Harren cel Negru scrutau bezna, strângând în mâini sulițele şi arbaletele. Cum n-a apărut niciun dragon, unii s-ar putea să se fi gândit că amenințările lui Aegon erau doar vorbe goale. Însă Aegon Targaryen l-a ridicat pe Balerion sus, pe cer, prin nori, sus, tot mai sus, până când dragonul nu era mai mare decât o muscă în zbor prin fața lunii. De-abia atunci s-a aruncat în interiorul zidurilor castelului. Cu aripi negre ca noaptea, Balerion a plonjat în întuneric şi când marile turnuri de la Harrenhal au apărut sub el, dragonul a mugit furios şi le-a scăldat în focul cel negru, bordat cu roşu.

Piatra nu arde, se lăudase Harren, însă castelul nu era făcut numai din piatră. Lemn şi lână, cânepă şi paie, pâine şi carne de oaie sărată şi grâne, toate au luat foc. Nici oamenii de fier ai lui Harren nu erau din piatră. Fumegând, urlând, cuprinşi de flăcări, au alergat prin curți sau au căzut de pe metereze pentru a muri la baza zidurilor. Şi chiar şi piatra va crăpa şi se va topi dacă focul este suficient de puternic. Lorzii riverani din afara zidurilor castelului au afirmat mai târziu că turnurile străluceau roşietice în noapte, precum cinci lumânări mari… şi la fel ca acestea, au început să se strâmbe şi să se topească, când râulețe de piatră topită au început să curgă de-a lungul lor.

Distrugerea Harrenhalului.

Harren şi ultimii săi fii au murit în focurile care au cuprins cetatea sa monstruoasă în acea noapte. Casa Hoare a pierit odată cu el, la fel cum s-a întâmplat şi cu dominația Insulelor de Fier asupra Ținuturilor Riverane. În ziua următoare, lângă ruinele fumegânde ale Harrenhalului, regele Aegon a primit jurământul de credință al lui Edmyn Tully, Lord de Riverrun, şi l-a numit Lordul Suzeran al Tridentului. Şi ceilalți lorzi riverani s-au plecat - înaintea lui Aegon, ca rege, şi a lui Edmyn Tully ca lordul lor suzeran. Când cenuşa s-a răcit destul pentru a permite oamenilor să intre în siguranță în castel, săbiile celor căzuți, multe împrăştiate sau topite, ori strâmbate şi transformate în panglici de oțel de focul dragonului, au fost adunate şi trimise în căruțe înapoi spre Aegonfort.

În sud şi est, jurații Regelui Furtunii s-au dovedit mult mai loiali decât cei ai regelui Harren. Argilac cel Arogant a adunat o mare armată, la Capătul Furtunii. Cetatea Durrandonilor era o fortăreață mândră, marele său zid de protecție fiind chiar mai gros decât cele de la Harrenhal. Şi despre ea se credea că putea

rezista oricărui asalt. Oricum, vestea despre moartea regelui Harren a ajuns în curând la urechile vechiului său duşman, regele Argilac. Lorzii Fell şi Buckler s-au retras înaintea armatei care se apropia (lordul Errol fusese ucis) şi i-au trimis vorbă despre regina Rhaenys şi dragonul ei. Bătrânul rege războinic a răcnit că nu avea intenția de a muri aşa cum o făcuse Harren, perpelit înăuntrul propriului său castel, ca un purcel de lapte cu un măr în gură. Obişnuit să lupte, avea să-şi decidă soarta cu sabia în mână. Aşa că Argilac cel Arogant a plecat călare de la Capătul Furtunii pentru ultima dată, pentru a-şi înfrunta duşmanii în câmp deschis.

Apariția Regelui Furtunii n-a fost nicio surpriză pentru Orys Baratheon şi oamenii săi; regina Rhaenys, zburând cu Meraxes, remarcase plecarea lui Argilac de la Capătul Furtunii şi a putut să-i ofere Mâinii o relatare amănunțită privind numărul adversarilor şi dispunerea lor. Orys a ocupat o poziție întărită pe dealurile de la sud de Poarta de Bronz şi a aşteptat acolo, la înălțime, venirea soldaților furtunii.

Când cele două armate s-au înfruntat, soldații furtunii s-au dovedit demni de numele lor. În acea dimineață începuse să cadă o ploaie monotonă, iar pe la miezul zilei aceasta s-a transformat într-o furtună cumplită. Lorzii stegari ai regelui Argilac l-au îndemnat să-şi amâne atacul pentru a doua zi, în speranța că ploaia va înceta, însă Regele Furtunii îi depăşea pe cuceritori într-o proporție de aproape doi la unul şi avea aproximativ de patru ori mai mulți cavaleri şi cai de luptă. Priveliştea stegarilor lui Aegon agitându-se uzi leoarcă deasupra sa, pe propriile sale dealuri, îl înfuriase şi bătrânul războinic călit în lupte n-a întârziat să observe că ploaia bătea dinspre sud, în fețele oamenilor lui Targaryen, pe dealurile lor. Aşa că Argilac cel Arogant a dat ordinul de atac, iar bătălia cunoscută în istorie sub numele de Ultima Furtună a început.

Lupta s-a prelungit bine de tot în noapte, o desfăşurare sângeroasă, şi mult mai puțin favorabilă unuia singur decât cucerirea Harrenhalului de către Aegon. De trei ori şi-a condus Argilac cel Arogant cavalerii împotriva pozițiilor lui Baratheon, dar dealurile erau prea abrupte şi ploaia transformase pământul în mâzgă, aşa că toți caii de luptă s-au zbătut şi s-au înglodat, iar

şarjele şi-au pierdut coeziunea şi forța. Soldații furtunii s-au descurcat mult mai bine când şi-au trimis sulițaşii pe deal în sus, pedeştri. Orbiți de ploaie, invadatorii nu i-au văzut urcând până când a fost prea târziu, iar corzile ude au făcut inutile arcurile. A căzut un deal, apoi un altul, iar ce-a de-a treia şarjă şi ultima a Regelui Furtunii a spart centrul dispozitivului lui Baratheon... numai pentru a da de regina Rhaenys şi de Meraxes. Chiar şi pe pământ, dragonul s-a dovedit a fi formidabil. Dickon Morrigen şi Bastardul din Blackhaven, care comandau avangarda, au fost înghițiți de flăcările fiarei, împreună cu cavalerii gărzii personale a regelui Argilac. Caii de luptă s-au panicat şi au fugit înspăimântați, lovindu-se de călăreții din spatele lor şi transformând şarja într-un haos. Regele Furtunii însuşi a fost azvârlit din şa.

Dar Argilac a continuat să lupte. Când Orys Baratheon a coborât dealul noroios împreună cu oamenii săi, l-a găsit pe bătrânul rege ținând piept la şase potrivnici, cu tot atâtea cadavre la picioare.

— Dă-te la o parte, a poruncit Baratheon.

A descălecat, pentru a-l întâlni pe rege pe picior de egalitate, şi i-a oferit Regelui Furtunii o ultimă şansă de a se recunoaşte înfrânt. Dar Argilac l-a blestemat.

Aşa că s-au luptat, bătrânul rege războinic, cu părul său alb şi învolburat, şi Mâna cu barbă neagră, fioroasă, a lui Aegon. Fiecare dintre ei a fost rănit, se spune, însă la sfârşit, ultimul dintre Durrandoni şi-a îndeplinit dorința şi a murit cu o sabie în mâini şi un blestem pe buze. Moartea regelui lor a luat întregul avânt al soldaților furtunii, şi pe când vestea că Argilac a căzut se răspândea, lorzii săi şi cavalerii şi-au aruncat săbiile şi au fugit.

Orys Baratheon, primul lord de Capătul Furtunii

Timp de câteva zile, se credea că şi Capătul Furtunii ar putea avea aceeaşi soartă ca Harrenhalul, astfel că fiica lui Argilac, Argella, a baricadat porțile în fața lui Orys Baratheon şi a armatei targaryene, declarându-se Regina Furtunii. Decât să-şi plece genunchiul, apărătorii de la Capătul Furtunii vor muri până la ultimul om, a promis ea când regina Rhaenys a zburat pe Meraxes spre castel pentru negocieri.

— Îmi poți lua castelul, dar vei câştiga numai oase, sânge şi cenuşă, a anunțat ea... dar soldații din garnizoană s-au dovedit a fi mai puțin dispuşi să moară.

În noaptea aceea, au ridicat o flamură de pace, au deschis larg porțile castelului şi-au predat-o pe lady Argella cu un căluş în gură, înlănțuită şi goală, oamenilor lui Orys Baratheon.

Se povesteşte că Baratheon i-a scos lanțurile cu propriile sale mâini, a învelit-o cu mantia, i-a turnat vin şi i-a glăsuit cu blândețe, vorbindu-i de curajul tatălui ei şi de felul în care a murit. Şi, după aceea, spre a-l onora pe regele căzut, a luat blazonul Durrandonilor şi cuvintele de pe acesta făcându-l al său. Cerbul încoronat a devenit pecetea sa, Capătul Furtunii a devenit

cetatea sa de scaun, iar lady Argella, nevasta sa.

Cu ambele Ținuturi Riverane şi ale Furtunii aflate acum sub controlul lui Aegon Dragonul şi al aliaților săi, regii rămaşi în Westeros au înțeles că avea să le vină şi lor rândul. La Winterfell, regele Torrhen şi-a chemat stegarii; ținând cont de vastele distanțe din Nord, ştia că adunarea unei armate va lua timp. Regina Sharra din Vale, regentă a fiului ei, Ronnel, s-a refugiat în Eyrie, şi-a pus la punct apărarea şi a trimis o armată la Poarta Însângerată, calea spre Valea lui Arryn. În tinerețea ei, regina Sharra fusese considerată „Floarea Munților", cea mai frumoasă fecioară din cele Şapte Regate. Poate că, sperând să-l încânte pe Aegon cu frumusețea ei, i-a trimis un portret şi i s-a oferit drept soție, cu condiția să-l numească pe fiul ei, Ronnel, drept moştenitor al său. Cu toate că portretul a ajuns în cele din urmă la el, nu se ştie dacă Aegon Targaryen a răspuns propunerii ei; avea deja două regine, iar Sharra Arryn era atunci doar o floare ofilită, cu zece ani mai mare decât el.

Între timp, cei doi mari regi de la apus s-au aliat şi şi-au adunat propriile armate, intenționând să-l oprească pe Aegon o dată pentru totdeauna. Din Highgarden a plecat în marş Mern al IX-lea, din Casa Gardener, Regele din Reach, însoțit de o armată impresionantă. Sub zidurile Castelului Crângul de Aur, cetatea de scaun a Casei Rowan, s-a întâlnit cu Loren I Lannister, Regele Stâncii, care-şi conducea propria sa oştire din Ținuturile Vestice. Împreună, cei doi regi comandau cea mai mare armată văzută vreodată în Westeros: cincizeci şi cinci de mii de oameni, inclusiv şase sute de lorzi, mari şi mici şi mai bine de cinci mii de cavaleri călare. „Pumnul nostru de fier!" se lăuda regele Mern. Cei patru fii ai săi călăreau alături de el, iar scutieri îi erau cei doi nepoți.

Cei doi regi n-au zăbovit prea mult la Crângul de Aur; o armată de o asemenea mărime trebuie să fie ținută în marş, pentru a nu sărăci ținuturile din jur. Aliații au plecat de îndată, îndreptându-se spre nord prin nord-est, prin vegetația înaltă şi lanurile aurii de grâu.

Avertizat de sosirea lor în tabăra lui de lângă Ochiul Zeilor, Aegon şi-a adunat propria sa oaste şi a avansat pentru a-şi înfrunta noii duşmani. Comanda numai o cincime din numărul de oameni ai celor doi regi, şi mare parte din forța sa era

compusă din soldați care le juraseră credință nobililor riverani, a căror loialitate pentru Casa Targaryen era de dată recentă şi nepusă la încercare. Oricum, având o armată mai mică, Aegon se putea deplasa mai repede decât inamicii săi. În oraşul Septul de Piatră, ambele sale regine i s-au alăturat împreună cu dragonii lor; Rhaenys de la Capătul Furtunii, iar Visenya de la Capul Ghearei Sfărâmate, unde primise multe jurăminte de credință din partea lorzilor locali. Împreună, cei trei Targaryeni au privit din cer cum oştirea lui Aegon a traversat izvoarele Apei Negre şi s-a îndreptat spre sud.

Cele două armate s-au reunit în câmpiile întinse şi deschise de la sud de Apa Neagră, lângă locul pe unde va trece într-o bună zi Drumul de Aur. Cei doi regi s-au veselit când iscoadele lor s-au întors cu numărul ostaşilor targaryeni şi cu dispunerea lor. Aveau câte cinci oameni pentru unul de-al lui Aegon, se părea, iar proporția dintre lorzi si cavaleri era chiar si mai mare. Iar terenul era întins şi deschis, numai iarbă şi grâu, cât vedeai cu ochii, ideal pentru cavaleria grea. Aegon Targaryen nu controla nicio poziție la înălțime, aşa cum făcuse Orys Baratheon la Ultima Furtună; pământul era tare, nu mocirlos. Nu erau deranjați nici de ploaie. Ziua era fără urmă de nor, dar cu vânt. Nu mai plouase de vreo două săptămâni.

Regele Mern adusese cu o dată şi jumătate mai mulți oameni la luptă decât regele Loren, aşa că a cerut să i se facă onoarea de a comanda centrul. Fiului şi moştenitorului său, Edmund, i s-a dat avangarda. Regele Loren şi cavalerii săi formau flancul drept, Lordul Oakheart, pe cel stâng. Neavând nicio barieră naturală pentru fixarea liniei targaryene, cei doi regi intenționau să-l atace pe Aegon din flancuri, apoi să-l lovească din spate, în vreme ce „pumnul lor de fier” o săgeată imensă, formată din cavaleri înzăuați şi mari lorzi, avea să se năpustească spre centrul lui Aegon.

Aegon Targaryen şi-a aşezat oamenii într-un semicerc aproximativ, înțesat de sulițe şi țepuşe, cu arcaşi şi arbaletieri în spatele lor şi cavalerie uşoară pe flancuri. I-a încredințat comanda armatei sale lui Jon Mooton, Lord de Iazul Fecioarelor, unul dintre primii duşmani care se alăturase cauzei sale. Regele însuşi intenționa să lupte din cer, împreună cu reginele sale.

Aegon observase şi el absența ploii; iarba şi grâul care înconjurau armatele erau înalte, iar grânele gata de recoltat… şi foarte uscate.

Targaryenii au aşteptat până când cei doi regi au sunat din trompete şi au început înaintarea sub o mare de flamuri. Regele Mern însuşi a condus şarja împotriva centrului călărind pe armăsarul său auriu, alături de fiul său, Gawen, care îi purta şi stindardul, o mare mână verde întinsă deasupra unui câmp alb. Mugind şi răcnind, îmboldiți de cornuri şi tobe, Gardenerii şi Lannisterii au şarjat printr-un uragan de săgeți, aruncându-se asupra duşmanilor, măturându-i pe sulițaşii targaryeni, spulberându-le rândurile. Dar Aegon şi surorile sale erau în aer.

Aegon a zburat cu Balerion pe deasupra liniilor duşmanilor, printr-o furtună de sulițe, pietre şi săgeți, aruncându-se peste ei de nenumărate ori, pentru a-i scălda în flăcări. Rhaenys şi Visenya au stârnit focuri împotriva vântului în fața inamicilor şi în spatele lor. Buruienile uscate şi şirurile de grâu s-au aprins imediat. Vântul a împrăştiat focul şi a azvârlit fumul în fața rândurilor soldaților celor doi regi, care înaintau. Mirosul focului i-a făcut pe armăsarii lor să intre în panică, iar pe măsură ce fumul s-a îngroşat, caii şi călăreții au fost orbiți. Rândurile lor au început să se spargă, în vreme ce ziduri de foc se înălțau peste tot în jurul lor. Oamenii lordului Mooton, apărați de vânt, au aşteptat cu arcurile şi sulițele pregătite, ajutându-i pe oamenii arşi sau arzând, ieşiți clătinându-se din infern.

Câmpia de Foc, aşa a fost numită după aceea bătălia.

Peste patru mii de oameni au murit în flăcări. Alți o mie au pierit de sabie, sulițe şi săgeți. Zeci de mii au suferit arsuri, unele atât de profunde încât au rămas marcați de cicatrice pe viață. Regele Mern al IX-lea s-a numărat printre morți, împreună cu fiii săi, nepoții, frații, verii şi alte rubedenii. Un nepot a supraviețuit timp de trei zile. Când a murit din cauza arsurilor, Casa Gardener a murit odată cu el. Regele Loren al Stâncii a supraviețuit, trecând călare printr-un zid de flăcări şi fum, spre siguranță, atunci când şi-a dat seama că bătălia era pierdută.

Targaryenii au pierdut mai puțin de o sută de oameni. Regina Visenya a primit o săgeată în umăr, însă s-a refăcut curând. Pe când dragonii săi se înfruptau din cei morți, Aegon a poruncit ca

spadele celor căzuți să fie adunate şi le-a trimis pe râu în jos.

Loren Lannister a fost capturat în ziua următoare. Regele Stâncii şi-a pus spada şi coroana la picioarele lui Aegon, s-a lăsat într-un genunchi şi s-a supus. Iar Aegon, respectându-şi promisiunea, l-a ridicat în picioare pe duşmanul său învins şi l-a confirmat ca stăpân al ținuturilor sale şi al rangului nobiliar, numindu-l Lord de Casterly Rock şi Păzitor al Apusului. Stegarii lordului Loren i-au urmat exemplul, la fel ca mulți alți lorzi din Reach, cei care au supraviețuit focului dragonilor.

Cucerirea Apusului nu se încheiase încă, aşa că regele Aegon s-a despărțit de surorile sale şi a plecat imediat în marş spre Highgarden, sperând în predarea sa înainte ca altcineva să ridice pretenții asupra cetății. A găsit castelul în mâinile administratorului său, Harlan Tyrell, ai cărui strămoşi slujiseră Casa Gardener timp de secole. Tyrell i-a predat cheile fortăreței fără luptă şi a promis sprijinul său regelui cuceritor. Drept răsplată, Aegon i-a dat Highgarden şi toate domeniile sale, numindu-l Păzitor al Sudului şi Lord Suzeran de Mander, făcându-l stăpân al foştilor vasali ai Casei Gardener.

Regele Aegon intenționa să-şi continue marşul spre sud ca să forțeze predarea Oraşului Vechi, a Arborului şi Dorne, dar, în vreme ce se afla la Highgarden, i-au ajuns la urechi veşti despre o nouă provocare. Torrhen Stark, Rege al Nordului, traversase Gâtul şi intrase în Ținuturile Riverane conducând o armată de treizeci de mii de sălbatici. Aegon a pornit imediat spre nord să-l oprească, gonind înaintea armatei sale pe aripile lui Balerion, Spaima Neagră. De asemenea, le-a trimis vorbă şi reginelor lui şi tuturor nobililor şi cavalerilor care îi juraseră credință după Harrenhal şi Câmpia de Foc.

Când Torrhen Stark a ajuns pe malurile Tridentului, a descoperit o armată cu încă o jumătate mai mare decât a lui aşteptându-l la sud de râu. Lorzi riverani, vestici, oameni de la Capul Furtunii, cei din Reach... veniseră cu toții. Iar deasupra taberei lor, Balerion, Meraxes şi Vhagar pândeau la înălțime, descriind cercuri tot mai largi.

Iscoadele lui Torrhen văzuseră ruinele de la Harrenhal, unde focul roşiatic ardea mocnit sub grămezile de resturi. Regele din Nord auzise multe poveşti despre Câmpia de Foc. Ştia că aceeaşi

soartă l-ar putea aştepta şi pe el dacă încerca să forțeze traversarea râului. Unii dintre nobilii săi stegari l-au îndemnat să atace imediat, insistând că valoarea nordicilor îi putea aduce victoria. Alții l-au implorat să se retragă la Moat Cailin şi să-şi consolideze poziția acolo, pe pământul Nordului. Fratele bastard al regelui, Brandon Snow, s-a oferit să treacă Tridentul singur, la adăpostul întunericului, ca să ucidă dragonii în timp ce aceştia dormeau.

Regele Torrhen l-a trimis pe Brandon Snow să treacă râul, însă a făcut-o însoțit de trei maesteri şi nu ca să ucidă, ci ca să negocieze. Toată noaptea s-au schimbat mesaje. În dimineața următoare, Torrhen Stark a trecut Tridentul. Acolo, pe malul sudic, a îngenuncheat, a pus vechea coroană a Regilor Iernii la picioarele lui Aegon şi a jurat să fie omul său. S-a ridicat ca Suzeran al Winterfellului şi Păzitor al Nordului, dar nemaifiind rege. De atunci în colo, Torrhen Stark este pomenit drept Regele care a îngenuncheat... Însă niciun om al Nordului nu şi-a lăsat oasele arse lângă Trident, iar spadele adunate de Aegon de la suzeranul Stark şi de la vasalii săi nu erau răsucite, topite sau strâmbate.

Aegon Targaryen şi reginele sale s-au despărțit din nou. Aegon s-a îndreptat iarăşi spre sud, mărşăluind spre Oraşul Vechi, în vreme ce surorile sale s-au urcat pe dragonii lor, Visenya pentru o a doua încercare la Valea lui Arryn, iar Rhaenys pentru Sunspear şi deşerturile din Dorne.

Sharra Arryn întărise fortificațiile de la Gulltown, plasase o armată puternică la Poarta Însângerată şi triplase mărimea garnizoanelor de la Piatră, Zăpadă şi Cer, castelele de etapă care apărau drumurile spre Eyrie. Toate lucrările defensive s-au dovedit inutile împotriva Visenyei Targaryen, care a zburat între aripile lui Vhagar pe deasupra lor şi a aterizat în curtea interioară din Eyrie. Când regenta din Vale a ieşit s-o înfrunte, cu zeci de soldați din gardă în spatele ei, a găsit-o pe Visenya cu Ronnel Arryn pe genunchiul ei, holbându-se uluit la dragon. „Mamă, pot să mă duc şi să zbor cu doamna?" a întrebat copilul-rege. Nu s-au proferat niciun fel de amenințări, nu s-au schimbat niciun fel de cuvinte mânioase. Cele două regine şi-au zâmbit şi au schimbat în loc de asta amabilități. Apoi lady Sharra a trimis după cele trei coroane (propria ei coroană de regentă, cea mică, a fiului ei, şi Coroana Şoimului de Munte şi Vale, pe care regii Arryn o purtaseră timp de o mie de ani) şi le-a predat reginei Visenya, împreună cu spadele garnizoanei sale. Şi se povesteşte că după aceea, micul rege a zburat de trei ori deasupra vârfului Lancea Uriaşului şi a aterizat, devenind şi el un mic suzeran. Şi astfel, Visenya Targaryen a adus Valea lui Arryn sub stăpânirea fratelui ei.

Rhaenys Targaryen n-a avut parte de o asemenea cucerire lesnicioasă. O armată de sulițaşi din Dorne păzea Trecătoarea Prințului, calea spre Munții Roşii, însă Rhaenys nu s-a angajat în luptă. A zburat pe deasupra trecătorii, deasupra nisipurilor roşii şi albe, dar atunci când a coborât în Vaith pentru a-i cere să se predea, a găsit castelul pustiu şi abandonat. În oraşul de sub zidurile sale nu mai rămăseseră decât femeile, copiii şi bătrânii. Când erau întrebați unde plecaseră stăpânii lor, răspundeau doar: „Departe." Rhaenys a urmat cursul în aval al râului, până la

Grația Zeilor, cetatea de scaun a Casei Allyrion, însă şi aceasta era părăsită. Şi-a luat iar zborul. Rhaenys a ajuns la Planky Town, acolo unde Sângele Verde se varsă în mare, unde se aflau sute de bărci cu prăjină, schifuri de pescuit, barje, pontoane-dormitor şi nave dezafectate scăldându-se în soare, legate cu frânghii, lanțuri, unite prin scânduri astfel încât să alcătuiască un oraş plutitor; cu toate astea, doar câteva bătrâne şi copii mici ridicau privirea spre ea, în timp ce Meraxes zbura în cercuri pe deasupra.

În cele din urmă, zborul reginei a dus-o până la Sunspear, vechea cetate de scaun a Casei Martell, unde a găsit-o pe prințesa din Dorne aşteptând-o în castelul ei abandonat. Meria Martell avea optzeci de ani, ne spun menestrelii, şi domnise peste dornishieni vreme de şaizeci de ani. Era foarte grasă, oarbă, şi aproape cheală, pielea îngălbenită atârnându-i. Argilac cel Arogant o poreclise „Țestoasa Galbenă din Dorne" însă nici vârsta, nici pierderea vederii nu-i tociseră inteligența.

— Nu mă voi lupta cu tine, i-a spus prințesa Meria lui Rhaenys, nici n-am să îngenunchez în fața ta. Dorne nu are rege. Spune-i fratelui tău asta.

— Îi voi spune, a răspuns Rhaenys, dar mă voi întoarce, prințesă, iar data viitoare voi veni cu foc şi sânge.

— Astea-s cuvintele tale, a zis prințesa Meria. Ale noastre sunt Neplecați, Neînfrânți, Nesfărâmați. N-ai decât să ne arzi, doamna mea… Însă nu ne vei îngenunchea, nu ne vei supune şi nici nu ne vei obliga să cedăm. Acesta este Dorne. Nu eşti binevenită aici. Întoarce-te la grozăviile tale.

Şi-aşa s-au despărțit regina şi prințesa, iar Dorne a rămas necucerit.

Întâlnirea dintre Meria Martell şi Rhaenys Targaryen.

Spre vest, Aegon Targaryen a fost întâmpinat într-o manieră mai caldă. Cel mai mare oraş din Westeros, Oraşul Vechi, era încins de ziduri masive şi condus de Casa Hightower, cea mai veche, bogată şi puternică dintre casele nobile din Reach. Oraşul Vechi era şi inima Credinței. Aici locuia şi Marele Septon, Tatăl Credincioşilor, glasul noilor zei pe pământ, care cerea supunerea

a milioane de adepți în toate ținuturile (în afară de Nord, unde vechii zei încă rezistau) şi comanda soldații Militanților Credinței, ordinul războinic pe care oamenii de rând îl numeau Stele şi Săbii.

Totuşi, când Aegon Targaryen şi armata sa s-au apropiat de Oraşul Vechi, au găsit porțile oraşului deschise, şi pe lordul Hightower aşteptând să se predea. Când vestea debarcării lui Aegon a ajuns pentru prima oară în Oraşul Vechi, Marele Septon s-a încuiat în interiorul Septului Înstelat şapte zile şi şapte nopți, cerând călăuzirea zeilor. N-a mâncat decât pâine şi-a băut apă, se spune, petrecându-şi toate orele veghind în rugăciuni, mergând de la un altar la altul. Iar în cea de-a şaptea zi, Baba şi-a ridicat lampa ei aurie ca să-i arate viitorul. Dacă Oraşul Vechi ridica armele împotriva lui Aegon Dragonul, după cum a văzut Înalt Preasfinția Sa, oraşul va arde sigur, iar Hightower şi Citadela şi Septul Înstelat vor dărâmate şi distruse.

Manfred Hightower, Lordul Oraşului Vechi, era un nobil prudent şi cucernic. Unul dintre fiii săi mai mici luptase în rândurile Fiilor Războinicului, iar un altul de-abia depusese jurământul ca septon. Când Marele Septon i-a povestit viziunea sa, împărtăşită lui de Babă, lordul Hightower a hotărât că nu se va opune Cuceritorului prin forța armelor. Şi astfel, nimeni din Oraşul Vechi n-a ars pe Câmpia de Foc, cu toate că Hightowerii erau stegari ai Gardenerilor din Highgarden. Şi astfel s-a întâmplat că lordul Manfred l-a întâmpinat călare pe Aegon Dragonul şi i-a oferit spada, oraşul şi jurământul de credință. (Unii spun că lordul Hightower i-ar fi oferit şi mâna celei mai mici fiice ale sale, ceea ce Aegon a refuzat politicos, pentru a nu-şi ofensa cele două regine.)

Trei zile mai târziu, în Septul Înstelat, chiar Înalt Preasfinția Sa l-a uns pe Aegon cu cele şapte uleiuri, i-a pus o coroană pe cap şi l-a proclamat Aegon din Casa Targaryen, Primul pe Numele Său, Regele Andalilor, al Rhoynarilor şi al Primilor Oameni, Stăpân al celor Şapte Regate şi Protector al Domeniului. („Şapte Regate” era expresia folosită atunci, cu toate că Dorne nu închinase steagul. Nici n-o va face, vreme de mai bine de un secol de acum înainte.)

Numai câțiva lorzi au fost prezenți la prima încoronare a lui

Aegon, la gurile Apei Negre, dar câteva sute au asistat la cea de-a doua şi zeci de mii l-au ovaționat după aceea pe străzile Oraşului Vechi pe când plutea deasupra lor pe spatele lui Balerion. La cea de-a doua încoronare a lui Aegon au fost martori maesteri şi arhimaesteri ai Citadelei. Poate că de aceea, această încoronare, şi nu cea de la Aegonfort sau debarcarea, a devenit data oficială a începerii domniei lui Aegon.

Şi astfel au fost transformate cele Şapte Regate din Westeros într-un mare domeniu, prin vrerea lui Aegon Cuceritorul şi a surorilor sale.

Mulți s-au gândit că regele Aegon va face din Oraşul Vechi cetatea sa de scaun, după terminarea războaielor, în vreme ce alții au crezut că va domni de la Piatra Dragonului, străvechea citadelă insulară a Casei Targaryen. Regele i-a surprins pe toți declarându-şi intenția de a-şi organiza curtea în noul oraş care se ridica deja la baza celor trei dealuri de la gura Apei Negre, pe locul unde el şi surorile sale puseseră prima dată piciorul pe pământul Westerosului. Noul oraş a fost numit Debarcaderul Regelui. De acolo, Aegon Dragonul şi-a condus regatul, domnind asupra curții din marele tron din metal, făcut din spadele topite, răsucite, învinse şi frânte ale tuturor duşmanilor săi căzuți, un tron periculos care va fi curând cunoscut în întreaga lume drept Tronul de Fier din Westeros.

Tronul de Fier

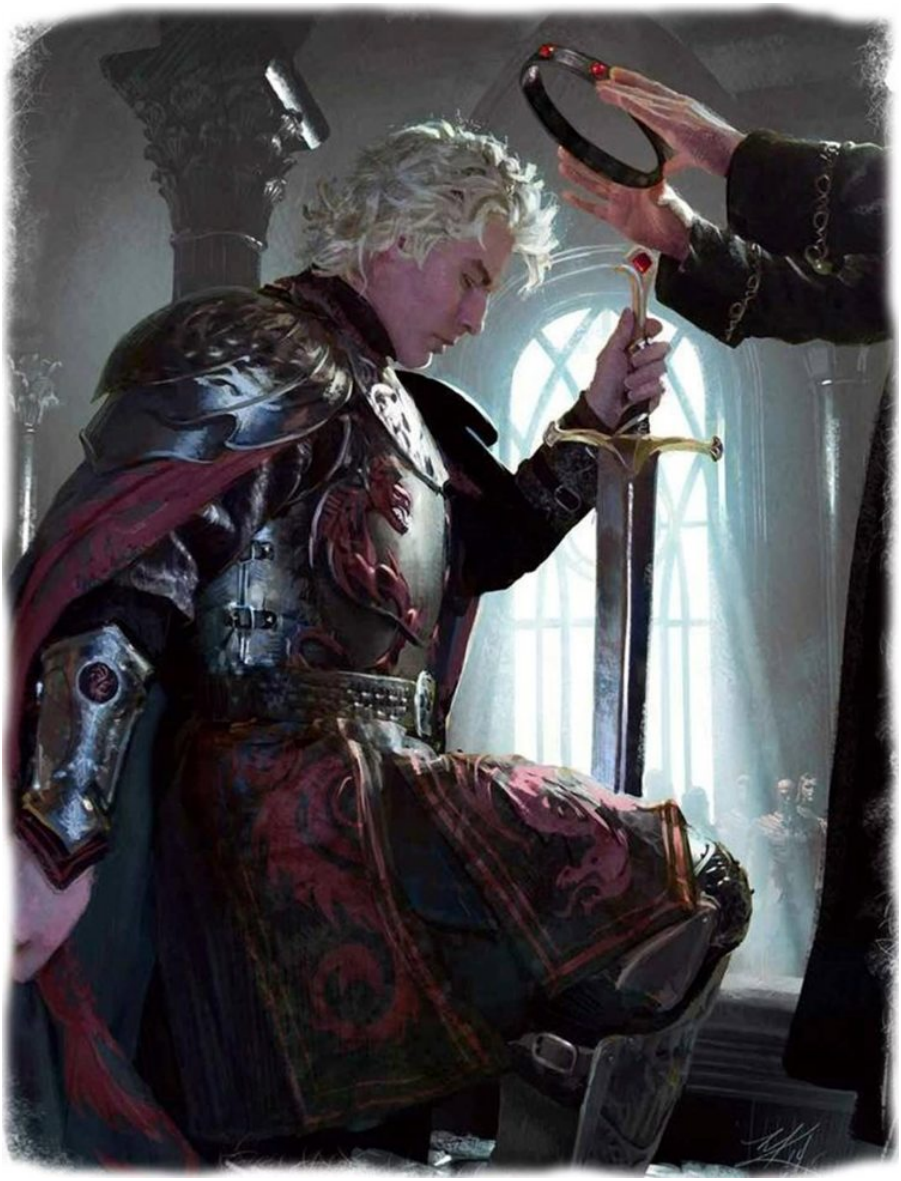

Aegon Cuceritorul încoronat de Marele Septon

Aegon I

Regele Aegon, Primul pe Numele Său, a reuşit să cucerească cele Şapte Regate la vârsta de douăzeci şi şapte de ani, însă acum se confrunta cu o provocare formidabilă domnind asupra noului său regat. Cele Şapte Regate războinice rareori ajunseseră să cunoască pacea între propriile lor frontiere, darămite fără ele, iar unificarea lor sub o domnie unică cerea un om cu adevărat remarcabil. Aşa că a fost un noroc că Aegon era un asemenea om, unul cu viziune şi hotărâre din plin; dar, cu toate acestea, viziunea sa a unui Westeros unificat s-a dovedit a fi mai dificil de aplicat decât s-ar fi putut să creadă Aegon, fără a mai pomeni că a fost mult mai costisitoare, dar a fost o viziune care a schimbat cursul istoriei pentru sute de ani.

Aegon a fost acela care a văzut un mare oraş regal care să rivalizeze şi să depăşească Lannisportul şi Oraşul Vechi înflorind în jurul Aegonfortului său rudimentar. Şi dacă Debarcaderul Regelui o fi fost un loc aglomerat, noroios şi puturos la începuturile sale, era întotdeauna plin de activitate. Un sept improvizat, construit din coca unei bărci de pescuit de pe Apa Neagră, servea oamenilor de rând şi, curând, unul mult mai mare a fost ridicat pe Dealul Visenyei, cu banii trimişi de Marele Septon. (Acesta va fi, ulterior, completat de Septul Comemorării de pe Dealul lui Rhaenys, ca un memorial închinat reginei.) Acolo unde se vedeau odată doar bărci de pescuit, acum corăbii şi galere venite din Oraşul Vechi, Lannisport, Oraşele Libere şi chiar şi din Insulele Verii au început să-şi facă apariția când drumul comerțului a început să se mute dinspre Duskendale şi Iazul Fecioarelor spre Debarcaderul Regelui. Aegonfortul însuşi s-a mărit, erupând dincolo de palisadele sale inițiale, pentru a cuprinde tot mai mult din Dealul Înalt al lui Aegon şi a fost clădită o nouă cetate de lemn, cu ziduri de cincisprezece metri înălțime. A rămas în picioare până în anul 35 D. C. când Aegon a dărâmat-o, pentru a putea fi ridicată Fortăreața Roşie, un castel potrivit pentru Targaryeni şi moştenitorii lor.

Coroana lui Aegon Cuceritorul

Prin anul 10 D. C. Debarcaderul Regelui devenise un oraş adevărat, iar prin 25 D. C. depăşise Portul Alb şi Gulltown, fiind cel de-al treilea oraş ca mărime din regat. Şi totuşi, în mare parte din acest timp a fost un oraş fără ziduri. S-ar putea ca Aegon şi surorile sale să se fi gândit că nimeni n-ar fi îndrăznit să ia cu asalt un oraş unde se aflau dragoni, însă în anul 19 D. C. s-a dus vestea că o flotă a piraților a nimicit Oraşul Copacilor Înalți, din Insulele Verii, luând în robie mii de oameni şi o grămadă de bogății. Tulburat de aceasta - şi dându-şi seama că el şi Visenya nu se aflau întotdeauna la Debarcaderul Regelui - Aegon a poruncit, în cele din urmă, să se ridice zidurile. Marele Maester Gawen şi Mâna Regelui, Ser Osmund Strong, au primit ca sarcină acest proiect. Aegon a decretat că trebuie să existe spațiu suficient pentru ca oraşul să se extindă între zidurile sale, iar cele şapte mari case vor apăra şapte porți, în onoarea Celor Şapte. Construcția a început anul următor, iar prin 26 D. C. a fost terminată.

Potrivit istoriei scrise de Arhimaesterul Gyldayn, la curte se şoptea că Aegon a lăsat-o pe regina Visenya stăpână peste construirea Fortăreței Roşii pentru că nu-i mai suporta prezența la Piatra Dragonului. În ultimii lor ani, relația lor, niciodată prea cordială, se răcise şi mai mult.

În vreme ce oraşul şi prosperitatea sa creşteau, la fel se întâmpla şi cu regatul. Parțial, era rezultatul eforturilor Cuceritorului de a câştiga respectul vasalilor săi şi al oamenilor de rând. În această acțiune a fost adesea ajutat de regina Rhaenys (atât timp cât a mai trăit), pentru care oamenii de rând

reprezentau o preocupare specială. Era protectoarea cântăreților şi barzilor - ceva ce sora ei, Visenya, socotea a fi o pierdere de timp - însă acei menestreli compuneau cântece de laudă pentru Targaryeni şi le duceau cu ei peste tot în regat. Iar dacă acele cântece conțineau şi minciuni sfruntate, care îi făceau pe Aegon şi pe surorile sale să pară mult mai glorioşi, reginei nu-i părea prea rău... spre deosebire de maesteri.

„Regula celor şase" acum parte din legea obişnuită, a fost stabilită de Rhaenys pe când şedea pe Tronul de Fier, în vreme ce regele era plecat într-una dintre vizitele sale. Frații unei femei, care fusese omorâtă în bătaie de soțul ei după ce acesta o prinsese cu altul, înaintaseră o petiție. Soțul s-a apărat spunând, pe bună dreptate, că era drept ca un bărbat să pedepsească o nevastă adulterină (ceea ce era destul de adevărat, cu toate că prin Dorne lucrurile stau altfel) atâta vreme cât foloseşte un băț nu mai gros de un deget. Oricum, o lovise de o sută de ori, potrivit fraților ei, iar el n-a negat asta. După ce s-a consultat cu maesteri şi septoni, Rhaenys a spus că, deşi zeii au făcut femeile să le fie credincioase soților lor şi că ele pot fi bătute pe bună dreptate, nu li se pot da decât şase lovituri - câte una pentru fiecare din Cei Şapte, cu excepția Străinului, care era moartea. Aşa că cele nouăzeci şi patru de lovituri ale bărbatului au fost declarate în afara legii, iar frații femeii omorâte au primit permisiunea să-i administreze acele lovituri bărbatului ei.

Regina a încercat să unifice regatul prin căsătoriile aranjate de ea între casele îndepărtate. Astfel, moartea lui Rhaenys în Dorne, în anul 10 D. C. şi urgia care a urmat după ea au fost simțite în mare parte din regatul care o iubise pe regina frumoasă şi bună la inimă.

Totuşi, în pofida unei domnii glorioase, Primul Război Dornishian a fost una dintre marile înfrângeri ale lui Aegon. Primul Război Dornishian a început, brusc, în anul 4 D. C. şi s-a terminat în 13 D. C. după ani şi ani de tragedii şi sânge vărsat. Multe au fost calamitățile provocate de această conflagrație. Moartea lui Rhaenys, anii Furiei Dragonului, nobilii ucişi, presupuşii asasini de la Debarcaderul Regelui şi Fortăreața Roşie

însăşi; au fost vremuri sumbre.

Însă, din toate aceste drame s-a zămislit un singur lucru măreț: Frații Jurați ai Gărzii Regelui. Când Aegon şi Visenya au pus premii pe capul lorzilor dornishieni, mulți au fost omorâți, iar ca ripostă dornishienii şi-au angajat propriile lor unelte şi asasini. O dată, în anul 10 D. C. Aegon şi Visenya au fost atacați pe străzile din Debarcaderul Regelui, iar dacă n-ar fi fost Visenya şi Sora Întunecată, regele putea fi ucis. În pofida acestui lucru, regele încă mai credea că gărzile sale puteau să-i asigure securitatea, dar Visenya l-a convins de contrariu. (Se spune că atunci când Aegon a arătat spre garda sa, Visenya a scos Sora Întunecată şi i-a crestat obrazul înainte ca soldații să fi putut reacționa. „Gărzile tale sunt încete şi leneşe," se povesteşte că ar fi zis ea, iar regele a fost obligat să admită asta.)

Visenya, nu Aegon, a decis natura Gărzii Regelui. Şapte luptători pentru Suveranul celor Şapte Regate, care vor fi cu toții cavaleri. Le-a modelat jurămintele după cele ale Rondului de Noapte, pentru ca ei să renunțe la toate, în afară de datoria lor față de rege. Iar când Aegon a adus vorba de un mare turnir, pentru alegerea primilor cavaleri din Garda Regelui, Visenya l-a făcut să se răzgândească, spunând că avea nevoie de mai mult decât priceperea la mânuirea armelor pentru a fi protejat; mai avea nevoie şi de o loialitate nestrămutată. Regele s-a încrezut în Visenya pentru alegerea primilor membri ai ordinului, iar istoria arată că a fost înțelept să procedeze aşa: doi au murit apărându-l şi cu toții au servit cu onoare până la sfârşitul zilelor lor. *Cartea Albă* îi pomeneşte, după cum le-au fost reținute numele şi faptele fiecărui cavaler care a depus jurământul: Ser Corlys Velaryon, primul Lord Comandant; Ser Richard Roote; Ser Addison Hill, bastard de Cornfield; Ser Gregor Goode şi Ser Griffith Goode, frați; Ser Humfrey Măscăriciul, un cavaler de protecție; şi Ser Robin Darklyn, numit şi Măcăleandrul Întunecat, primul dintre Darklyni care a îmbrăcat mantia albă.

După ce-şi numise consilieri încă de la început - care în timpul domniei lui Jaehaerys I au format un consiliu restrâns care-l va sfătui mai apoi pe rege - Aegon Cuceritorul lăsa, adesea, treburile

guvernării de zi cu zi în seama surorilor sale şi a acestor consilieri de încredere. Şi profitând de asta, lucra pentru realizarea unității regatului prin prezența sa, uimindu-şi supuşii sau (atunci când era necesar) îngrozindu-i. Timp de o jumătate de an, regele a zburat între Debarcaderul Regelui şi Piatra Dragonului, pentru că, deşi oraşul era cetatea sa de scaun, insula care mirosea a sulf şi pucioasă şi sare de mare era locul care-i plăcea cel mai mult. Însă cealaltă jumătate a anului o dedica călătoriilor regale. A mers peste tot prin regat în tot restul vieții sale, până la ultima călătorie din anul 33 D. C. - prezentându-i Marelui Septon respectul său în Septul Înstelat de fiecare dată când vizita Oraşul Vechi, fiind primit ca oaspete sub acoperişul nobililor importanți ai Marilor Case (chiar şi la Winterfell, la sfârşit), dar şi sub cel al multor nobili mărunți, cavaleri şi al hangiilor. Regele era însoțit de o suită strălucitoare oriunde se ducea; într-una din vizite, l-au urmat o mie de cavaleri si mulți lorzi si doamne de la curte.

Debarcaderul Regelui si Aegonfort la începuturi

În cursul acestor călătorii, regele nu era însoțit doar de

curtenii săi, ci şi de maesteri şi septoni. Şase maesteri se aflau adesea în apropierea sa, pentru a-l sfătui asupra legilor şi tradițiilor locale ale fostelor regate, pentru ca astfel să poată conduce cu înțelepciune toate tribunalele pe care le ținea.

Decât să încerce să unifice regatul sub un set unic de legi, respecta diferitele tradiții ale fiecărei regiuni şi încerca să judece aşa cum poate că o făcuseră foştii suverani. (Un alt rege va încerca să pună de acord legile regatului.) De la încheierea Primului Război Dornishian şi până la moartea lui Aegon, în 37 D. C. regatul a trăit în pace, iar Aegon a domnit cu înțelepciune şi indulgență, îi asigurase regatului atât „un moştenitor, cât şi un înlocuitor" cu cele două soațe ale sale: prințul mai vârstnic, Aenys, făcut cu Rhaenys (moartă de mult), şi prințul mai tânăr, Maegor, făcut cu Visenya.

A murit acolo unde se născuse, pe mult-iubita sa Piatră a Dragonului. S-a căzut de acord că se afla în Sala Mesei Pictate, povestindu-le nepoților săi, Aegon şi Viserys, isprăvile cuceririlor sale, când a început să se bâlbâie şi s-a prăbuşit. A fost o comoție, au zis maesterii, iar Dragonul şi-a dat sufletul repede şi în pace. Trupul său a fost ars în curtea citadelei din Piatra Dragonului, după cum era obiceiul la Targaryeni şi la valyrienii de dinaintea lor. Aenys, Prințul de Piatra Dragonului şi moştenitor al Tronului de Fier, se afla la Highgarden când a aflat despre moartea tatălui său şi a zburat repede cu dragonul său pentru a-şi primi coroana. Însă pentru toți cei care l-au urmat pe Aegon Cuceritorul pe Tronul de Fier guvernarea regatului a fost mult mai dificilă.

Când Dragonul a murit la vârsta de şaizeci şi patru de ani, nimeni, cu excepția dornishienilor, nu-i contestase domnia. A condus cu înțelepciune: s-a arătat în timpul călătoriilor sale, demonstrând multă deferență față de Marele Septon, răsplătindu-i pe cei care l-au slujit bine şi ajutându-i pe cei care aveau nevoie. Şi totuşi, sub pojghița domniei sale legendare, în mare parte paşnice, era un viespar de nemulțumiri. În sinea lor, mulți dintre supuşii săi încă prețuiau vremurile trecute, când Marile Case domneau asupra propriilor lor regate cu o suveranitate de necontestat. Alții doreau răzbunare, pentru cei dragi ucişi în războaie. Iar alții îi considerau pe Targaryeni nişte monştri: frați căsătoriți cu surorile lor, cuplurile incestuoase aducând pe lume moştenitori nelegitimi. Puterea lui Aegon şi a surorilor sale - şi a dragonilor lor - a fost suficientă pentru a-i aduce la supunere pe cei care li se opuneau, însă nu acelaşi lucru se putea spune şi despre moştenitorii lor.

Aenys, primul fiu al lui Aegon, născut de iubita sa Rhaenys, a fost cel care a urcat pe tron în anul 37 D. C. la vârsta de treizeci de ani. A fost încoronat în cadrul unei ceremonii fastuoase în Fortăreața Roşie, chiar dacă nu fusese terminată, punându-şi o coroană din aur ornat, şi nu coroana din oțel valyrian a tatălui său.

Regele Aenys I pe Tronul de Fier

Însă cu toate că tatăl şi fratele său, Maegor (fiul Visenyei), erau nişte războinici înnăscuți, Aenys era făcut dintr-un alt aluat. Şi-a început viața ca un prunc plăpând şi bolnăvicios şi-a rămas tot aşa în anii copilăriei sale. Mulți şopteau că nu era fiul lui Aegon Cuceritorul, acesta fiind un războinic fără pereche. De fapt, se ştia

foarte bine că regina Rhaenys era fermecată de menestrelii arătoşi şi de saltimbancii înțelepți; poate că vreunul dintre aceştia îi făcuse copilul. Însă zvonurile s-au împuținat şi, în cele din urmă, s-au stins când copilului bolnăvicios i s-a dat un pui de dragon, numit Argint Viu. Şi pe măsură ce dragonul creştea, creştea şi Aenys.

Totuşi, Aenys a rămas un visător, un maestru al alchimiei, protector al menestrelilor, actorilor şi mimilor. Mai mult chiar, era mult prea avid de aprobarea celor din jur, iar acest lucru l-a făcut să oscileze şi să ezite asupra deciziilor sale, de teamă ca nu cumva să dezamăgească pe unul sau pe altul. Această meteahnă i-a marcat domnia şi i-a adus un sfârşit timpuriu şi umilitor.

Imediat după moartea Cuceritorului, domnia Targaryenilor s-a confruntat cu primele provocări. Vorbim aici de nelegiuitul şi banditul Harren cel Roşu, care pretindea că este nepotul lui Harren cel Negru. Cu ajutorul unui servitor de la castel, Harren cel Roşu a pus mâna atât pe Harrenhal, cât şi pe stăpânul său, infamul lord Gargon (poreclit Gargon Oaspetele, din cauza obiceiului său de a participa la fiecare nuntă de pe domeniu pentru a-şi exercita dreptul la prima noapte). Lordul Gargon a fost castrat în grădina zeilor din castel şi lăsat să sângereze până la moarte, în vreme ce Harren cel Roşu se autoproclama lord de Harrenhal şi Regele Râurilor.

Toate acestea aveau loc pe când regele petrecea la Riverrun, cetatea de scaun a Casei Tully. Dar când Aenys şi lordul Tully s-au pus în mişcare pentru a răspunde acestei amenințări, au găsit Harrenhalul pustiu, oamenii credincioşi lui Gargon, trecuți prin sabie, iar Harren cel Roşu şi tovarăşii lui reîntorşi la actele de banditism.

Curând, în Vale şi în Insulele de Fier, şi-au făcut apariția şi alți rebeli, în vreme ce un dornishian, Regele Vultur, a adunat mii de susținători ca să se confrunte cu Targaryenii. Marele Maester Gawen a scris că regele a fost uluit de aceste veşti, pentru că Aenys dorea să fie iubit de oameni. Iar suveranul, din nou, a acționat nesigur, poruncind inițial ca o armată să se îndrepte pe apă spre Vale, pentru a-l nimici pe uzurpatorul Jonos Arryn, care-şi aruncase după gratii propriul frate, lordul Ronnel,

contramandând, brusc, ordinul, de teamă ca nu cumva Harren cel Roşu şi oamenii săi să nu se infiltreze în Debarcaderul Regelui. Suveranul era chiar hotărât să convoace Marele Consiliu, pentru a hotărî cum să trateze aceste probleme. Din fericire pentru regat, alții au acționat mult mai rapid.

Lordul Royce din Runestone a adunat forțe care i-au măturat pe răsculații conduşi de Jonos Arryn, încolțindu-i în Eyrie, cu toate că acest lucru a dus direct la uciderea lordului Ronnel, deoarece Jonos şi-a obligat fratele să zboare prin Poarta Lunii. Şi totuşi, Eyrie s-a dovedit a nu fi un adăpost sigur când prințul Maegor a sosit în grabă, pe spatele lui Balerion, Spaima Neagră - dragonul pe care-l dorise dintotdeauna şi pe care-l putea, în sfârşit, cere, după moartea tatălui său. Jonos şi adepții săi au murit cu toții în ştreang, de mâna lui Maegor.

Între timp, în Insulele de Fier, cel care se pretindea a fi regele Lodos renăscut a fost înlăturat rapid de lordul Goren Greyjoy, care i-a trimis regelui Aenys capul său conservat. În schimb, Aenys i-a făcut lui Goren un hatâr, unul folosit de lordul Goren pentru a izgoni Credința din Insulele de Fier, înspăimântând restul regatului.

Cât despre Regele Vultur, Martellii au ignorat această mică rebeliune din interiorul granițelor lor. Cu toate că prințesa Deria l-a asigurat pe Aenys că Martellii nu doresc decât pace şi că făceau tot ce le stătea în putere ca să înăbuşe răscoala, problema a fost pasată lorzilor de la Hotare. Oricum, aşa-zisul Rege Vultur părea să fie mai mult decât erau ei capabili să ducă. Primele sale victorii au dus la îngroşarea rândurilor adepților, până când a strâns în jurul său vreo treizeci de mii. Şi numai atunci când şi-a împărțit marea sa armată - atât din lipsa proviziilor, cât şi din convingerea sa că oricare dintre detaşamente va învinge orice duşman s-ar fi ridicat împotriva lor - au început şi necazurile sale. Acum puteau fi înfrânți, bucată cu bucată, de fosta Mână, Orys Baratheon, şi de floarea lorzilor de la Hotare, în special de Sălbaticul Sam Tarly, despre a cărui spadă, Heartsbane, se zice că era roşie de la mâner şi până la vârf, după ce-a doborât zeci de dornishieni în timpul Vânătorii Vulturului, aşa cum a fost numită urmărirea Regelui Vultur.

Primul rebel a fost şi ultimul. Harren cel Roşu, care era încă în

libertate, a fost încolțit în cele din urmă de Mâna lui Aenys, nobilul Alyn Stokeworth. În lupta care a urmat, Harren l-a ucis pe lordul Alyn, fiind şi el ucis, la rându-i, de scutierul Mâinii.

Cu pacea restabilită, regele le-a mulțumit principalilor nobili şi luptători care i-au nimicit pe aceşti rebeli şi duşmani ai tronului, recompensa cea mai mare fiind dată fratelui său; prințul Maegor, pe care Aenys l-a numit Mână a Regelui. Se pare că, atunci, a fost cea mai înțeleaptă alegere. Dar, cu toate acestea, a semănat semințele căderii lui Aenys.

Obiceiul valyrian, de căsătorii în cadrul familiei, dura de multă vreme, păstrându-se astfel descendența regală. Totuşi, acesta nu era şi obiceiul din Westeros, fiind considerat o oroare de adepții Credinței. Dragonul şi surorile sale fuseseră acceptați fără niciun comentariu, iar chestiunea nu fusese ridicată când prințul Aenys s-a căsătorit în anul 22 D. C. cu Alyssa Velaryon, fiica lordului amiral şi maestru al flotei; cu toate că era o Targaryen, din partea mamei sale, asta însemna că erau doar veri. Dar când tradiția părea să continue să fie respectată, lucrurile au luat o întorsătură neaşteptată.

DIN ISTORIA ARHIMAESTERULUI GYLDAYN

Tradiția printre Targaryeni a fost întotdeauna să se căsătorească între ei. Cununarea fratelui cu sora a fost considerată mereu ceva ideal. Nereuşind asta, o fată se putea mărita cu unchiul ei, sau un nepot, un băiat putea lua o verişoară, o mătuşă sau o nepoată. O asemenea practică datează încă din vremurile Vechii Valyrii, unde era ceva obişnuit printre familiile străvechi, mai ales între cele care creşteau şi stăpâneau dragoni. „Sângele dragonilor trebuie să rămână pur," zicea o vorbă înțeleaptă. Unii dintre prinții-vrăjitori îşi luau chiar mai multe soții, atunci când le plăceau, deşi aşa ceva era ceva mai puțin obişnuit decât căsătoria incestuoasă. În Valyria de dinainte de Urgie, scriu înțelepții, erau adulați peste o mie de zei, însă niciunul dintre ei nu era temut, aşa că puțini îndrăzneau să critice asemenea obiceiuri.

Însă asta nu se aplica şi în Westeros, unde puterea Credinței era de necontestat. Incestul era considerat un păcat capital, fie că avea loc între tată şi fiică, mamă şi fiu, ori frate şi soră, iar

roadele unei astfel de uniri - nişte mârşăvii în ochii zeilor şi ai oamenilor. Privind retrospectiv, se poate vedea că ruptura dintre Credința şi Casa Targaryen era inevitabilă.

Regina Visenya a propus ca Maegor să se căsătorească cu prima fiică a lui Aenys, Rhaena, însă Marele Septon a protestat viguros, iar Maegor a fost căsătorit în schimb cu propria nepoată a înaltului Septon, lady Ceryse din Casa Hightower. Însă aceasta s-a dovedit a fi o căsătorie stearpă, în vreme ce aceea a lui Aenys a avut mai multe roade, după ce Rhaena a fost urmată de fiul şi moştenitorul său, Aegon, iar mai târziu, de Viserys, Jaehaerys şi Alysanne. Poate că, invidios după doi ani ca Mână - şi după naşterea unei alte fiice a fratelui său, Vaella, moartă de timpuriu - Maegor a zguduit regatul în anul 39 D. C. anunțând că şi-a luat, în secret, o a doua soție - Alys din Casa Harroway. S-a căsătorit cu ea în cadrul unei ceremonii valyriene, oficiată de regina Visenya, negăsind un septon dispus să-i cunune. Revolta publică a fost atât de puternică, încât Aenys a fost nevoit, în cele din urmă, să-şi exileze fratele.

Aenys părea mulțumit să pună capăt problemelor prin exilarea lui Maegor, însă Marele Septon nu s-a mulțumit cu asta. Nici măcar numirea unui reputat făcător de minuni, septonul Murmison, ca noua sa Mână n-a putut repara pe de-a-ntregul ruptura de Credință. Iar în anul 41 D. C. Aenys a înrăutățit lucrurile când a decis să-şi căsătorească fiica cea mare, Rhaena, cu fiul şi moştenitorul său, Aegon, pe care l-a numit Prinț de Piatra Dragonului, în locul lui Maegor. Din Septul Înstelat a venit o acuzație cum niciun rege nu mai auzise înainte, adresată „Regelui Ticăloşiei" şi, dintr-odată, nobilii pioşi şi chiar şi oamenii de rând, care îl iubiseră cândva pe Aenys, s-au întors împotriva lui.

Septonul Murmison a fost exclus din Credință pentru oficierea ceremoniei, iar zeloşii ordinului Oamenilor Săraci au pus mâna pe arme făcându-l bucăți pe Murmison, paisprezece zile mai târziu, pe când străbătea oraşul într-o lectică. Fiii Războinicului au început să fortifice Dealul lui Rhaenys, transformând Septul Comemorării într-o citadelă care putea rezista în fața

suveranului. În afară de asta, unii dintre Săraci au încercat să-i ucidă pe rege şi familia sa chiar în castel, escaladând zidurile şi strecurându-se până în apartamentele regale. Numai datorită unuia dintre cavalerii Gărzii Regelui a supraviețuit familia regală.

Confruntat cu toate acestea, Aenys a părăsit oraşul împreună cu familia, şi a fugit să se pună la adăpost la Piatra Dragonului. Acolo, Visenya l-a sfătuit să-şi ia dragonii şi să reverse foc şi sânge atât asupra Septului Înstelat, cât şi asupra Septului Comemorării. În loc de asta, regele, incapabil să ia o decizie fermă, a căzut la pat din cauza unor crampe îngrozitoare, care-i chinuiau stomacul şi-l făceau să-şi golească mațele. Pe la sfârşitul anului 41 D. C. mare parte din regat se răzvrătise împotriva lui. Mii de săraci cutreierau drumurile, amenințându-i pe susținătorii regelui, iar zeci de lorzi au pus mâna pe arme, ridicându-se împotriva Tronului de Fier. Cu toate ca Aenys nu avea decât treizeci şi cinci de ani, se spunea că arăta ca un bărbat de şaizeci de ani, iar Marele Maester Gawen era disperat pentru că nu reuşea să-i îmbunătățească starea.

Regina văduvă Visenya a început să-l îngrijească, iar pentru o vreme, starea sa s-a îmbunătățit. Şi apoi, dintr-odată, a suferit o cădere când a aflat că fiul şi fiica sa erau asediați în Castelul Crakehall, unde se refugiaseră când vizita lor anuală a fost întreruptă de răscoala împotriva tronului. A murit trei zile mai târziu şi, la fel ca şi tatăl său înaintea lui, a fost ars la Piatra Dragonului, după rânduielile valyrienilor din vechime.

După moartea Visenyei, se şoptea că dispariția bruscă a regelui Aenys ar fi fost lucrătura ei, iar unii vorbeau despre ea chiar ca de o regicidă şi omorâtoare a familiei. Nu îl preferase ea pe Maegor în locul lui Aenys în toate? N-avusese ea ambiția ca fiul ei să domnească? Atunci de ce se îngrijise de fiul vitreg şi nepot cu toate că se arătase dezgustată de el? Visenya a fost multe lucruri, însă n-a părut să fie niciodată o femeie capabilă de milă. Este o întrebare care nu poate fi ignorată cu uşurință... dar nici nu i se poate răspunde cu uşurință.

Maegor, Primul pe Numele Său, a urcat pe tron după moartea bruscă a fratelui său, regele Aenys, în anul 42 D. C. El este mai bine cunoscut ca Maegor cel Crud, o poreclă binemeritată pentru că niciun rege mai crud decât el n-a stat vreodată pe Tronul de Fier.

S-a spus că Aenys nu se pricepea la spade şi lănci, fiind capabil doar să nu se facă de râs, dar nimic altceva. Maegor, pe de altă parte, înfrângea cavaleri căliți în lupte în încăierări pe vremea când nu avea mai mult de treisprezece ani, şi şi-a făcut rapid un nume în turnirul regal din anul 28 D. C. când a învins trei cavaleri ai Gărzii Regelui, unul după altul, câştigând întrecerea. A fost făcut cavaler de regele Aegon, la şaisprezece ani, cel mai tânăr cavaler din regat la acea vreme.

Domnia lui a început cu sânge şi s-a terminat cu sânge. Legendele spun că i-au plăcut războiul şi bătăliile, însă este limpede că dorea cu ardoare violența şi moartea şi un control absolut asupra a tot ceea ce considera că-i aparține. Ce demon îl poseda, nimeni n-ar fi putut spune. Chiar şi astăzi sunt unii care mulțumesc că tirania sa a fost de scurtă durată, pentru că cine ştie câte case nobile ar fi putut dispărea pe veci numai ca să-şi satisfacă el poftele?

După funeraliile lui Aenys, Visenya a urcat pe Vhagar şi a zburat spre est, spre Pentos, pentru a-l rechema pe fiul ei Maegor, care fusese exilat, în cele Şapte Regate. Maegor a zburat pe deasupra Mării Înguste cu Balerion, rămânând la Piatra Dragonului suficient timp pentru a fi încoronat cu coroana de oțel valyrian a tatălui său, şi nu cu cea ornamentată a fratelui său.

Marele Maester Gawen a protestat, susținând că, după legile moştenirii, prințul Aegon, fiul cel mai mare al lui Aenys, trebuia să fie rege. Răspunsul lui Maegor a fost să-l declare pe maester trădător, să-l condamne la moarte şi să-i taie capul dintr-o

singură lovitură cu spada sa, Blackfyre. După aceea, puțini au mai îndrăznit să sprijine pretențiile la tron ale lui Aegon. Au zburat corbii, vestind că noul rege fusese încoronat, unul care-şi va trata corect susținătorii credincioşi şi le va aduce moartea rezervată trădătorilor celor care i se vor opune.

În fruntea duşmanilor lui Maegor se aflau adepții Credinței - ordinele Fiului Războinicului şi al Oamenilor Săraci -, războiul împotriva lor fiind constanta domniei sale. La Debarcaderul Regelui, ordinele militante puseseră mâna pe Septul Comemorării şi pe Fortăreața Roşie, pe jumătate construită. Însă Maegor a zburat direct în oraş, fără frică, pe spatele lui Balerion, şi a ridicat dragonul roşu, al Casei Targaryen, pe Dealul Visenyei pentru a-şi aduna oamenii. I s-au alăturat cu miile.

Apoi Visenya i-a chemat pe toți cei care-i contestau lui Maegor dreptul la domnie să dovedească singuri ce erau în stare, iar comandantul Fiilor Războinicului a acceptat provocarea. Ser Damon Morrigen, numit şi Damon cel Devotat, a fost de acord cu un proces al celor şapte, după vechea rânduială: Ser Damon şi şase dintre Fiii Războinicului împotriva regelui şi a şase dintre luptătorii săi. Era o încleştare în care în joc se afla regatul însuşi, iar relatările şi legendele sunt numeroase, fiind adesea contradictorii. Ceea ce ştim cu siguranță este că regele Maegor a fost ultimul rămas în picioare, însă a primit o lovitură serioasă la cap chiar la sfârşit, căzând fără simțire la pământ, imediat ce ultimul dintre Fiii Războinicului fusese ucis.

Timp de douăzeci şi şapte de zile, Maegor a fost ca mort pentru lume. În cea de-a douăzeci şi opta, regina Alys a venit de la Pentos (Maegor era tot inconştient) însoțită de o frumusețe pentosiană numită Tyanna cea din Turn. Devenise iubita lui Maegor în timpul exilului său, asta era limpede, ba chiar şi a reginei Alys, după cum şopteau unii. Regina Văduvă, după ce s-a întâlnit cu Tyanna, i l-a dat pe rege în grijă, fapt care i-a tulburat pe susținătorii lui Maegor.

În cea de-a treizecea zi de la judecata celor şapte, regele s-a trezit la răsăritul soarelui şi s-a dus pe metereze. Mii de oameni au izbucnit în urale, dar nu şi la Septul Comemorării, unde sute dintre Fiii Războinicului se adunaseră pentru rugăciunile de dimineață. Apoi, Maegor a urcat în spatele lui Balerion şi a zburat

de pe Dealul Înalt al lui Aegon pe Dealul lui Rhaenys şi, fără niciun avertisment, a dezlănțuit focul Spaimei Negre. Pe când Septul Comemorării ardea, unii au încercat să fugă, dar numai pentru a fi doborâți de arcaşii şi sulițaşii lui Maegor. Se spune că țipetele celor care ardeau şi ale celor pe moarte se auzeau în tot oraşul, iar învățații susțin că un lințoliu a rămas atârnat deasupra Debarcaderului Regelui timp de şapte zile.

Incendierea Septului Comemorării

Oricum, acesta a fost numai începutul războiului lui Maegor împotriva adepților Credinței. Marele Septon a continuat să se opună cu încăpățânare domniei sale, iar Maegor a continuat să adune tot mai mulți nobili de partea sa. La bătălia de la Podul de Piatră, Oamenii Săraci au căzut cu zecile şi se spune că a fost înroşit de sânge pe o distanță de nouăzeci şi ceva de kilometri. După aceea, podul şi castelul care-l controla au fost numite Podul Amar.

Bătălia de la Podul de Piatră

O bătălie şi mai mare s-a dat la Marea Furcă a Apei Negre, unde treisprezece mii de Oameni Săraci - şi sute de cavaleri din gruparea locală a Fiilor Războinicului de la Septul de Piatră şi multe alte sute de lorzi rebeli din Ținuturile Riverane şi cele Vestice, care li s-au alăturat - au luptat împotriva regelui. A fost o bătălie sângeroasă, care a durat până la lăsarea nopții, însă a fost o victorie decisivă pentru regele Maegor. Regele a zburat în spatele lui Balerion în timpul luptei şi cu toate că ploaia a mai stins din flăcările Spaimei Negre, dragonul a lăsat numai moarte în urmă.

Adepții Credinței au rămas cei mai înverşunați dintre duşmanii lui Maegor, pe tot parcursul domniei sale, aşa cum şi el a fost duşmanul lor. Chiar şi moartea misterioasă a Marelui Septon, în 44 D. C. urmată de alegerea unui Mare Septon mult mai favorabil şi înțelegător, care a încercat să desființeze ordinul Stelelor şi Săbiilor, n-au reuşit să reducă violența constantă. Războaiele lui Maegor împotriva lor au fost punctate de numeroasele sale căsătorii, în încercarea de a avea un moştenitor. Totuşi, indiferent cu câte femei s-a însurat - sau s-a culcat - a rămas fără copii. S-a căsătorit cu femeile lăsate de el văduve - femei care îşi dovediseră fertilitatea - însă singurii copii zămisliți din sămânța sa au fost nişte monstruozități: diformi, fără ochi, mădulare sau fiind atât de parte bărbătească, cât şi femeiască. Nebunia sa, spun unii, a început odată cu prima dintre aceste creaturi abominabile.

Maegor are o singură realizare în timpul domniei sale:

terminarea Fortăreței Roşii, în anul 45 D. C. A fost un proiect început de regele Aegon şi continuat de Aenys, dar Maegor l-a văzut terminat. A îmbunătățit planurile tatălui şi fratelui, ridicând un castel cu şanț de apărare înlăuntrul unui castel mai mare, acesta devenind cunoscut mai târziu drept Fortăreața lui Maegor. Şi mai remarcabil chiar, el a fost primul care a poruncit construirea de tuneluri şi pasaje secrete. Au fost introduşi pereții falşi şi trapele ascunse, iar Dealul Înalt al lui Aegon era împânzit de tuneluri. Lipsa de moştenitori nu părea să conteze prea mult, din moment ce regele s-a implicat în activitatea de supraveghere a construcțiilor. Şi l-a numit pe socrul său, lordul Harroway, noua sa Mână, şi l-a lăsat să guverneze o vreme regatul, cât timp el superviza construirea castelului.

DIN ISTORIA ARHIMAESTERULUI GYLDAYN

De-abia fusese pusă ultima piatră a Fortăreței Roşii, că Maegor a poruncit ca ruinele Septului Comemorării să fie măturate de pe vârful Dealului lui Rhaenys şi, odată cu ele, oasele şi cenuşa Fiilor Războinicului care pieriseră acolo. În locul lor, a decretat el, va fi ridicat un mare grajd din piatră, „pentru dragoni” o vizuină potrivită pentru Balerion, Vhagar şi ai lor. Aşa a început construirea Bârlogului Dragonilor. Poate că n-a fost surprinzător că s-a dovedit a fi greu de găsit constructori, cioplitori în piatră şi muncitori care să lucreze acolo. Atât de mulți bărbați au fugit, încât regele a fost, în cele din urmă, nevoit să folosească prizonieri din temnițele oraşului ca forță de muncă, sub supravegherea constructorilor aduşi din Myr şi Volantis.

Însă, lucru obişnuit în timpul domniei lui Maegor, chiar şi această mare izbândă a fost transformată într-o grozăvie. Când cetatea a fost, în cele din urmă, terminată, regele a organizat un festin destrăbălat pentru zidarii şi cioplitorii în piatră şi alți meşteri care participaseră la construirea castelului. Dar după trei zile de chiolhan, pe socoteala regelui, au fost cu toții trecuți prin sabie pentru ca secretele Fortăreței Roşii să nu fie dezvăluite.

În cele din urmă, Credința şi propria familie l-au pierdut Maegor. În anul 43 D. C. nepotul său, prințul Aegon, a încercat să recâştige tronul care, după lege, ar fi trebuit să-i revină, în ceea ce a ajuns să fie cunoscută drept Marea Bătălie de la Ochiul Zeilor. Aegon a murit atunci, lăsându-le în urmă pe soția şi pe sora sa, Rhaena, dar şi pe fiicele lor gemene; dragonul său, Argint Viu, a fost de asemenea ucis.

Apoi, la sfârşitul anului 45 D. C. regele Maegor a început o nouă campanie împotriva adepților rebeli ai Credinței, care nu depuseseră armele la porunca noului Mare Septon. Potrivit unei evidențe din acea vreme, în anul următor regele s-a întors cu două mii de cranii drept trofee ale campaniei sale, susținând că aparținuseră nelegiuiților Fii ai Războinicului şi Oamenilor Săraci, cu toate că mulți nutreau convingerea că erau mai degrabă ale oamenilor de rând, care se aflaseră la locul nepotrivit, în momentul nepotrivit. Zi de zi, regatul era tot mai pornit împotriva regelui.

Moartea reginei văduve Visenya, în 44 D. C. a fost un eveniment notabil, cu toate că Maegor părea să nu-i acorde prea multă importanță. Ea îl susținuse încă de la naştere, căutând să-l împingă înaintea fratelui său mai mare, Aenys, şi făcând tot ce-i stătea în putere pentru a-i securiza moştenirea. În confuzia de după moartea ei, văduva lui Aenys, regina Alyssa, a părăsit pe furiş Piatra Dragonului, împreună cu copiii ei, dar şi cu Sora Întunecată, spada din oțel valyrian a Visenyei. Fiul mai mare al Alyssei şi al lui Aenys, după Aegon, prințul Viserys, era ținut în Fortăreața Roşie ca scutier al regelui şi, oricum, a suferit din cauza fugii ei. A murit după nouă zile în urma interogatoriilor, de mâna Tyannei cea din Turn. Regele i-a lăsat trupul în curtea castelului pentru aproape paisprezece zile, nădăjduind că vestea o va determina pe regina Alyssa să ceară leşul fiului ei, însă ea nu s-a mai întors. Viserys avea cincisprezece ani când a murit.

În anul 48 D. C. septonul Moon şi Ser Joffrey Doggett - poreclit Câinele Roşu de pe Dealuri - i-a condus pe Oamenii Săraci împotriva regelui, iar Riverrunul s-a aliat cu ei. Când lordul Daemon Velaryon, amiralul flotei regelui, s-a întors şi el împotriva lui Maegor, multe dintre marile case i s-au alăturat.

Domnia tiranică a lui Maegor nu mai putea fi îngăduită, şi atunci regatul s-a răsculat pentru a-i pune capăt. Unirea lor, a tuturor, a fost pretenția avansată de tânărul prinț Jaehaerys - singurul fiu rămas al lui Aenys şi al Alyssei, acum în vârstă de paisprezece ani - şi susținut de lordul de la Capătul Furtunii, pe care Jaehaerys îl numise Protector al Regatului şi Mână a Regelui. Când regina Rhaena - cu care Maegor se căsătorise după moartea lui Aegon - a aflat de proclamația fratelui său, a fugit pe spatele dragonului ei, Dreamfyre, furând-o şi pe Blackfyre, în vreme ce regele şi soțul ei dormea. Chiar şi doi cavaleri ai Gărzii Regelui l-au părăsit pe Maegor, alăturându-i-se lui Jaehaerys.

Răspunsul lui Maegor a fost încet şi confuz, deoarece aceste trădări - şi, poate, şi pierderea călăuzirii mamei sale - îl lăsaseră de capul lui, la fel de sfârşit ca şi Aenys. Şi-a chemat lorzii rămaşi loiali la Debarcaderul Regelui, însă nu au venit decât nobilii mărunți ai Domeniilor Coroanei, care nu prea aveau cum să se împotrivească numeroşilor duşmani ai regelui. Era târziu în noapte, în timpul ceasului lupului, când lorzii rămaşi au părăsit camera consiliului, lăsându-l pe Maegor să se frământe de unul singur. Devreme, în dimineața următoare, a fost găsit mort pe tron, cu robele năclăite de sânge, cu brațele despicate de țepii Tronului de Fier.

Aşa a sfârşit Maegor cel Crud. Cum a ajuns să moară astfel rămâne subiectul multor speculații. Menestrelii susțin că Tronul de Fier însuşi l-ar fi ucis, alții suspectând însă Garda Regelui sau vreun zidar pe care regele n-ar fi reuşit să-l omoare şi care cunoştea secretele Fortăreței Roşii. Dar mult mai probabil este că regele ar fi ales să-şi curme singur viața decât să fie înfrânt. Indiferent care-i adevărul, a fost o domnie sfârşită în singurul fel în care se putea, după şase ani de teroare înstăpânită asupra regatului de Maegor. Însă domnia nepotului său va face mult pentru vindecarea rănilor adânci provocate de el celor Şapte Regate.

Maegor I, mort pe Tronul de Fier.

Soțiile lui Maegor cel Crud

Soțiile lui Maegor cel Crud (la stânga, de sus în jos: Ceryse Hightower, Tyanna cea din Turn, Alys Harroway; la dreapta, de sus în jos: Elinor Costayne, Jeyne Westerling, Rhaena Targaryen).

Ceryse din Casa Hightower

Ceryse a fost fiica lui Martyn Hightower, Lordul Oraşului Vechi. A fost susținută de unchiul ei, Marele Septon, după ce s-a opus logodnei prințului Maegor, de treisprezece ani, cu nou-născuta sa nepoată, prințesa Rhaena. Ceryse şi Maegor s-au căsătorit în anul 25 D. C. Prințul a susținut că a consumat mariajul de o duzină de ori în noaptea nunții, însă nu s-a născut

niciun fiu. Curând, s-a săturat de neputința lui Ceryse de a-i dărui un moştenitor şi-a început să-şi ia alte neveste. Ceryse a murit în 45 D. C. răpusă de o boală subită, cu toate că zvonurile susțineau că a fost ucisă la porunca regelui.

Alys din Casa Harroway

Alys a fost fiica lui Lucas Harroway, noul Lord de Harrenhal. În anul 39 D. C. a avut loc o căsătorie secretă, în vreme ce Maegor era Mână, pentru asta fiind exilat în Pentos. Alys a devenit regină după ce Maegor a adus-o înapoi din Pentos. Ea a fost prima femeie pe care regele a lăsat-o însărcinată, în anul 48 D. C. însă a pierdut copilul în scurtă vreme. Ceea ce-a ieşit din pântecul ei a fost o monstruozitate, fără ochi, deformată, iar Maegor, în furia sa, a dat vina pe moaşe, pe septe şi pe Maester Desmond, executându-i pe toți. Tyanna cea din Turn l-a convins pe rege că pruncul era produsul relațiilor secrete ale Alysei, asta ducând la moartea reginei, a însoțitorilor ei, a tatălui ei şi a Mâinii sale, lordul Lucas, şi a familiei Harroway sau a oricărei rubedenii pe care regele Maegor a putut-o descoperi între… Debarcaderul Regelui şi Harrenhal. Lordul Edwell Celtigar a fost numit Mână după toate acestea.

Tyanna cea din Turn

Tyanna a fost cea mai temută dintre soțiile regelui Maegor. Se zvonea că era fiica naturală a unui magister din Pentos şi că fusese o dansatoare de tavernă, instruită spre a deveni curtezană. Unii susțineau că practica vrăjitoria şi alchimia. S-a măritat cu regele în anul 42 D. C. însă căsătoria lor a fost stearpă, ca şi celelalte. Numită de unii corbul regelui, era temută pentru iscusința sa de a dezvălui secrete şi a fost stăpâna şoptitorilor. În cele din urmă, şi-a recunoscut responsabilitatea pentru monstruozitățile zămislite din sămânța lui Maegor, susținând că ea le otrăvise pe celelalte neveste ale sale. A fost ucisă de Maegor cu propria sa mână, în 48 D. C. inima fiindu-i scoasă cu spada Blackfyre şi aruncată câinilor lui.

Nevestele Negre

În anul 47 D. C. Maegor s-a căsătorit cu trei femei, într-o singură ceremonie, toate arătându-se fertile şi toate văduve, care-şi pierduseră soții în războaiele lui Maegor ori la porunca sa.

Ele au fost:

Elinor din Casa Costayne

Elinor era cea mai tânără dintre Nevestele Negre, însă cu toate că avea nouăsprezece ani la căsătoria sa, deja îi dăruise soțului ei, Ser Theo Bolling, trei copii. Ser Theo a fost arestat de cavalerii Gărzii Regelui, acuzat de a fi uneltit împreună cu regina Alyssa pentru a-l pune pe fiul ei, prințul Jaehaerys, pe tron, şi a fost executat - toate în aceeaşi zi. După şapte zile de doliu, Elinor a fost chemată să se mărite cu Maegor. Şi ea a rămas însărcinată şi, la fel ca şi Alys înaintea ei, a zămislit o monstruozitate născută moartă, fără ochi şi cu aripioare. Oricum, a supraviețuit acelui travaliu oribil şi a fost una dintre cele două soții care i-au supraviețuit regelui.

Rhaena din Casa Targaryen

Când prințul Aegon a fost ucis de Maegor în Bătălia de la Ochiul Zeilor, Rhaena s-a refugiat în Insula Frumoasă, sub protecția lordului Farman, care a ascuns-o, împreună cu cele două fiice gemene ale sale. Însă Tyanna le-a găsit pe gemene, iar Rhaena a fost nevoită să se mărite cu Maegor. Regele a declarat-o pe fiica ei, Aerea, moştenitoarea lui, în acelaşi timp dezmoştenindu-l pe fiul supraviețuitor al reginei Alyssa, Jaehaerys. Alături de Elinor, Rhaena a fost cealaltă regină care i-a supraviețuit lui Maegor.

Jeyne din Casa Westerling

Înaltă şi suplă, lady Jeyne a fost măritată cu lordul Alyn Tarbeck, mort alături de rebeli în Bătălia de la Ochiul Zeilor. Născându-i un fiu, fertilitatea ei a fost astfel dovedită şi era

curtată de fiul lordului de Casterly Rock, când regele a trimis după ea. În 47 D. C. era însărcinată, dar cu trei luni înainte să-i vină sorocul, a început travaliul, iar din pântecul ei a ieşit un alt monstru născut mort. I-a supraviețuit multă vreme copilului.

Jaehaerys a urcat pe tron în anul 48 D. C. într-un moment când regatul fusese dezmembrat de ambițiile lorzilor răsculați, de furia Marelui Septon şi de cruzimea unchiului său, Maegor I. Încoronat la paisprezece ani de către Marele Septon, cu coroana tatălui său, şi-a început domnia sub regența bunicii sale, regina văduvă Alyssa, şi sub călăuzirea lordului Robar din Casa Baratheon, Lordul Protector al Regatului şi Mână a Regelui în acei ani de la început. Odată ajuns la majorat, regele s-a căsătorit cu sora lui, Alysanne, iar mariajul lor a fost unul roditor.

Deşi era foarte tânăr pentru tron, Jaehaerys s-a dovedit a fi, de la o vârstă fragedă, un rege adevărat. Era un războinic rafinat, care ştia să mânuiască lancea şi arcul, şi un călăreț talentat. Călărea şi dragoni, zburând în spatele lui Vermithor, o fiară imensă, maro cu auriu, cel mai mare dragon după Balerion şi Vhagar. Hotărât în fapte şi vorbe, Jaehaerys era înțelept pentru vârsta lui, căutând întotdeauna cele mai paşnice soluții.

Regina lui, Alysanne, era şi ea mult iubită peste tot în regat, amândoi fiind frumoşi şi binedispuşi, încântători şi foarte inteligenți. Unii spuneau că ea conducea alături de rege, şi era ceva adevăr în asta. La îndemnul ei Jaehaerys a interzis dreptul primei nopți, în pofida împotrivirii multor nobili. Iar Rondul de Noapte a renumit în onoarea ei castelul Poarta Zăpezii, care a devenit Poarta Reginei. Frații jurați voiau astfel să-i mulțumească pentru bijuteriile date de ea pentru construirea unui nou castel, Lacul Adânc, în locul uriaşului şi ruinătorului în materie de costuri Fort al Nopții, precum şi pentru rolul ei în primirea de către ei a Noului Dar, care l-a întărit.

Vreme de patruzeci şi şase de ani, cât au fost căsătoriți Bătrânul Rege şi Buna Regină Alysanne, au avut un mariaj fericit, cu mulți copii şi nepoți.

Regele Jaehaerys I şi Buna Regină Alysanne cu fiul lor, prințul Aemon

Au existat două răciri în relația lor, însă acestea n-au durat mai mult de un an sau doi înainte ca perechea să-şi reia obişnuitele relații de prietenie. Cea de-a Doua Ceartă este, însă, demnă de consemnat, deoarece a fost pricinuită de decizia lui Jaehaerys din anul 92 D. C. de a trece peste nepoata sa, Rhaenys - fiica fiului său cel mai mare, care murise, şi moştenitorul său, prințul Aemon -, în favoarea lui Baelon cel Viteaz, următorul său fiu, care urma să primească Piatra Dragonului, devenind astfel moştenitorul său. Alysanne n-a văzut niciun motiv pentru care un bărbat să fie favorizat în fața unei femei... iar dacă Jaehaerys credea despre femei că sunt mai puțin folositoare, asta însemna că nu avea nevoie de ea. Cu timpul, s-au împăcat, însă Bătrânul Rege a trăit mai mult decât iubita sa regină, iar în ultimii săi ani se spune că

durerea despărțirii lor a plutit peste întreaga lor curte ca un lințoliu.

Copiii lui Jaehaerys I, Conciliatorul, şi ai Bunei Regine Alysanne care au trăit până la vârsta adultă

Prințul Aemon

Ucis în bătălia împotriva piraților myrishieni, care cuceriseră partea estică a Tarthului.

Prințul Baelon

(numit şi Prințul Primăverii, după anotimpul când s-a născut, şi Baelon cel Viteaz)

Când septonul Barth a trecut la cele veşnice, în timpul somnului, în anul *99* D. C. faimosul cavaler al Gărzii Regelui, Ser Ryam Redwyne, a fost numit Mână. Însă valoarea şi îndemânarea lui cu spada şi lancea s-au dovedit a nu fi în acord cu abilitatea lui de a domni. Baelon l-a urmat ca Mână, la mai puțin de un an, şi a servit admirabil. Însă, în timpul unei vânători, în anul 101 D. C. prințul Baelon s-a plâns de un junghi într-o parte şi a murit în câteva zile din pricina pântecului revărsat.

Arhimaesterul Vaegon

Numit Cel-fără-Dragon, a fost adus la Citadelă de la o vârstă fragedă şi a primit inelul, toiagul şi masca de aur galben când a devenit arhimaester.

Prințesa Daella

Căsătorită cu lordul Rodrik Arryn în anul 80 D. C. Daella a murit pe patul de lăuzie, după ce i-a dăruit acestuia o fiică, Aemma.

Prințesa Alyssa

Alyssa a fost soția fratelui ei, Baelon cel Viteaz, doi dintre fiii ei ajungând să poarte coroane.

Prințesa Viserra

Viserra a fost logodită cu lordul Manderly din Portul Alb, numai pentru a muri într-un accident la scurt timp după aceea.

Fiind o fată aprigă şi curajoasă, a căzut de pe cal la beție, în timp ce gonea pe străzile din Debarcaderul Regelui.

Septa Maegelle

Trimisă spre Credință, Maegelle a crescut spre a fi o septă cunoscută pentru compasiunea şi darul ei de a vindeca. Ea a fost cauza principală a reconcilierii dintre Bătrânul Rege şi regina Alysanne în anul 94 D. C. după cea de-a Doua Ceartă. S-a îngrijit de copiii afectați de solzii cenuşii, însă a contractat boala şi a murit în anul 96 D. C.

Prințesa Saera

Cu toate că a fost trimisă spre Credință, ca şi Maegelle, Saera nu avea temperamentul surorii sale. A fugit de la mănăstirea unde era novice şi a trecut Marea Îngustă. A rămas în Lys o vreme, apoi în Vechiul Volantis, unde şi-a sfârşit zilele ca stăpână peste o faimoasă casă de plăceri.

Prințesa Gael

(numită Copila Iernii)

Fără a fi înțeleaptă, dar încântătoare, Gael a fost cea mai iubită de regină. A dispărut de la curte în 99 D. C. murind, zice-se, de febra verii, dar de fapt s-a aruncat în Apa Neagră, după ce a fost sedusă şi abandonată de un menestrel itinerant, care n-a lăsat-o cu altceva decât cu o burtă tot mai mare.

Din pricina durerii, regina Alysanne a urmat-o în mormânt în mai puțin de un an.

Şi totuşi, dacă Alysanne a fost marea dragoste a lui Jaehaerys, cel mai bun prieten al său a fost septonul Barth. Niciun om de origine modestă nu s-a ridicat atât de mult precum genialul septon cu vorba clară. Era fiul unui fierar şi fusese dat Credinței încă de tânăr. Însă istețimea lui s-a făcut remarcată, iar cu timpul a ajuns să lucreze în biblioteca Fortăreței Roşii, îngrijindu-se de cărțile şi de arhivele regelui. Acolo l-a cunoscut Jaehaerys şi curând l-a şi numit Mână a Regelui. Mulți nobili din familii mari s-au arătat nemulțumiți - iar Marele Septon şi Cei Devotați se spune că erau şi mai îngrijorați de problemele legate de credința lui - însă Barth s-a dovedit mai presus de toate.

Cu ajutorul şi sfaturile lui Barth, regele Jaehaerys a făcut mai mult pentru a impune reforme în regat decât oricare alt suveran de dinaintea sau de după el. Dacă bunicul său, regele Aegon, a lăsat legile celor Şapte Regate la cheremul tradițiilor şi obiceiurilor locale, Jaehaerys a creat primul cod de legi unic, astfel încât din Nord şi până la hotarele dornishiene, regatul avea o legislație unitară. De asemenea, au fost demarate lucrări mari, pentru dezvoltarea Debarcaderului Regelui - şanțuri şi conducte şi puțuri, mai ales pentru că Barth credea că apa proaspătă şi evacuarea reziduurilor şi gunoiului erau importante pentru sănătatea unui oraş. Mai mult, Conciliatorul a început construirea unei mari rețele de drumuri care, într-o bună zi, vor lega Debarcaderul Regelui de Reach, Ținuturile Furtunii, cele Vestice, Ținuturile Riverane şi chiar şi Nordul - deoarece pentru unificarea regatului trebuia să te poți deplasa mai uşor dintr-o regiune în alta. Drumul Regelui era cel mai mare dintre acestea, întinzându-se pe sute de kilometri spre Castelul Negru şi Zid.

DIN ISTORIA ARHIMAESTERULUI GYLDAYN

Marele turnir desfăşurat la Debarcaderul Regelui în anul *98* D. C. pentru sărbătorirea celui de-al cincizecilea an al domniei regelui Jaehaerys a bucurat, cu siguranță, şi inima reginei, deoarece toți copiii ei, nepoții şi strănepoții ei s-au adunat să participe la ospețe şi celebrări.

Niciodată de la Distrugerea Valyriei încoace n-au mai fost văzuți într-un singur loc, în acelaşi timp, atâția dragoni, după cum adevărat s-a spus. Înfruntarea finală, când cavalerii Gărzii Regelui Ser Ryam Redwyne şi Ser Clement Crabb au rupt treizeci de lănci în confruntare înainte ca regele Jaehaerys să-i proclame pe amândoi campioni, a fost declarată cel mai ales spectacol de turnir care a fost văzut vreodată în Westeros.

Marele turnir din 98 D. C.

Şi totuşi, unii spun că realizarea cea mai importantă a domniei lui Jaehaerys şi a septonului Barth a fost reconcilierea cu Credința. Oamenii Săraci şi Fiii Războinicului, nemaifiind vânați, aşa cum se întâmpla în zilele lui Maegor, deşi foarte slăbiți şi scoşi oficial în afara legii, continuau să-şi facă simțită prezența. Şi tot agitați, în dorința lor de a-şi reface ordinele. Mai urgent,

dreptul tradițional al Credinței de a-şi judeca adepții a început să devină supărător, mulți nobili plângându-se de septele şi septonii necinstiți care puneau mâna pe averile şi pe proprietățile vecinilor lor şi ale celor cărora le propovăduiau.

Unii dintre consilieri l-au îndemnat pe Bătrânul Rege să rezolve radical problema ultimilor adepți ai Credinței: să-i nimicească pe toți, o dată pentru totdeauna, înainte ca bigotismul lor să arunce regatul în haos. Alții voiau ca septonii să răspundă înaintea aceloraşi legi ca şi restul regatului. În loc de asta, Jaehaerys l-a trimis pe septonul Barth în Oraşul Vechi să discute cu Marele Septon şi acolo au început să pună bazele unui acord solid. În schimbul depunerii armelor de către ultimele Stele şi Săbii şi al acceptării justiției regatului, Marele Septon a primit promisiunea sub jurământ a regelui Jaehaerys că Tronul de Fier va proteja şi va apăra întotdeauna Credința, în acest fel, marea schismă dintre Coroană şi Credință a fost vindecată pentru totdeauna.

Şi astfel, marea problemă a ultimilor ani ai domniei lui Jaehaerys a fost, de fapt, că erau pur şi simplu prea mulți Targaryeni şi prea mulți posibili succesori. Soarta potrivnică l-a lăsat pe Jaehaerys fără un moştenitor cert nu o dată, ci de două ori, după moartea lui Baelon cel Viteaz, în anul 101 D. C. Pentru a rezolva chestiunea moştenitorului său o dată pentru totdeauna, Jaehaerys a convocat primul Mare Consiliu în anul 101 D. C. pentru a prezenta problema înaintea lorzilor regatului. Şi lorzii au venit din toate colțurile regatului. Niciun castel n-ar fi putut găzdui atâția, în afară de Harrenhal, aşa că acolo s-au adunat. Lorzii, mari şi mici, au venit cu suitele lor de stegari, cavaleri şi scutieri, grăjdari şi servitori. Iar după ei, au venit şi alții: însoțitorii taberelor, spălătoresele, şoimarii, fierarii şi rotarii. Sub lumina lunii s-au ridicat mii de corturi, până când oraşul castelului, Harrenton, a devenit cel de-al patrulea mare oraş din regat.

Marele Consiliu din 101 D. C

La acest consiliu, au fost audiați nouă pretendenți mai mărunți la tron şi au fost respinşi, rămânând numai doi de primă mână: Laenor Velaryon, fiul prințesei Rhaenys - fiica cea mare a fiului cel mare al lui Jaehaerys, Aemon - şi prințul Viserys, fiul cel mai mare al lui Baelon cel Viteaz şi al prințesei Alyssa. Deşi fiecare avea meritele sale, dreptul de primogenitură îl favoriza pe Laenor, în timp ce proximitatea îl favoriza pe Viserys, acesta fiind şi ultimul prinț Targaryen care a urcat pe Balerion înainte de moartea dragonului, în anul 94 D. C.

DIN ISTORIA ARHIMAESTERULUI GYLDAYN

> În ochii multora, Marele Consiliu din 101 D. C. a stabilit astfel o regulă de fier în materie de succesiune: indiferent de vârstă, Tronul de Fier din Westeros nu poate fi preluat de o femeie, nici cedat de o femeie descendenților ei pe linie bărbătească.

Laenor însuşi primise un dragon, o creatură splendidă numită Mare-de-Fum. Însă, pentru mulți dintre nobilii regatului ceea ce conta mai mult era descendența masculină care prevala asupra celei feminine, fără a mai pune la socoteală că Viserys era un prinț de douăzeci şi patru de ani, în vreme ce Laenor era un băiat

de şapte ani.

Însă, în pofida acestui fapt, Laenor avea un avantaj remarcabil: era fiul lordului Corlys Velaryon, Şarpele de Mare, cel mai bogat om din cele Şapte Regate. Şarpele de Mare era porecla lui Ser Corlys Velaryon, primul Lord Comandant al Gărzii Regelui, însă renumele său nu fusese clădit pe priceperea lui în lupta cu spada şi lancea şi scutul, ci pe îndelungatele sale călătorii pe cuprinsul mărilor lumii, în căutarea de noi pământuri. Era un vlăstar al Casei Velaryon: o familie valyriană numeroasă, de viță veche, venită în Westeros cu mult înainte de Targaryeni, după cum susțin toate istoriile, şi care adesea a asigurat grosul flotei regale. Atât de mulți Velaryoni au servit ca lorzi amirali şi comandanți de nave, încât funcția a fost aproape considerată drept una ereditară.

Lordul Corlys călătorise mult, atât în Sud, cât şi în Nord, căutând un presupus pasaj în jurul Capului Westeros, cu toate că şi-a întors nava, *Lupul Gheții,* când a dat numai peste o mare înghețată şi aisberguri uriaşe. Însă cele mai mărețe expediții ale sale s-au desfăşurat la bordul *Şarpelui de Mare,* după al cărui nume va ajunge să fie cunoscut. Multe corăbii din Westeros au navigat până departe, spre Qarth, pentru negoțul cu mirodenii şi mătăsuri, însă el a îndrăznit să meargă şi mai departe, ajungând la ținuturile mitice ale Yi Ti şi Leng, ale căror bogății au dublat averea Casei Velaryon doar într-o singură călătorie.

Au fost făcute nouă mari expediții cu *Şarpele de Mare,* iar în ultima dintre acestea, Corlys a burduşit cala navei cu aur şi a adus încă douăzeci de corăbii la Qarth, umplându-le cu mirodenii, elefanți şi cele mai fine mătăsuri. Unele au fost pierdute, iar elefanții au murit pe mare, potrivit lucrării Maesterului Mathis, *Cele nouă călătorii,* însă bogățiile rămase au transformat Casa Velaryon în cea mai bogată din regat, mai bogată chiar decât Casele Lannister şi Hightower, pentru o vreme.

Corlys Velaryon a devenit lord după moartea bunicului său şi şi-a folosit averea pentru a ridica o nouă cetate de scaun, Valul Înalt, în locul castelului umed şi înghesuit Driftmark şi casa vechiului Tron Driftwood, vechea cetate a Velaryonilor, despre care legenda spune că le-ar fi fost dăruită de regele sirenelor şi

tritonilor, pentru încheierea unui pact. Atât de mult negoț a început să treacă dinspre şi înspre Driftmark, încât au apărut oraşele Hull şi Oraşul Mirodeniilor, acestea devenind, pentru un timp, porturile principale de comerț din Golful Apei Negre, depăşind chiar şi Debarcaderul Regelui.

Faima, reputația şi averea sa au făcut mult pentru susținerea revendicării tronului de către fiul lui, Laenor. Boremund Baratheon susținea şi el cauza lui Laenor, la fel şi lorzii Ellard Stark, Blackwood, Bar Emmon şi Celtigar. Însă ei erau prea puțini. Curentul le era potrivnic, şi cu toate că maesterii care numărau voturile n-au pomenit niciodată cifrele, s-a zvonit că Marele Consiliu a votat cu douăzeci la unul în favoarea prințului Viserys. Regele, nefiind prezent la deliberarea finală, l-a numit pe Viserys Prinț de Piatra Dragonului.

În ultimii săi ani, regele Jaehaerys l-a numit pe Ser Otto Hightower Mâna sa, iar Ser Otto şi-a adus şi familia la Debarcaderul Regelui. Printre ei se găsea şi tânăra Alicent, o fată isteață, de vreo cincisprezece ani, care a devenit însoțitoarea lui Jaehaerys, ajuns la o anumită vârstă. Îi citea, îi aducea mâncarea şi chiar îl ajuta să se îmbăieze şi-l îmbrăca. Se zice că uneori regele o considera una dintre fetele sale. Zvonuri nemiloase susțineau că-i era ibovnică.

Regele Jaehaerys, Primul pe Numele Său - cunoscut drept Conciliatorul şi Bătrânul Rege (fiind singurul Targaryen care a ajuns până la o asemenea vârstă înaintată) - a murit în pace, în patul său, în anul 103 D. C. în vreme ce lady Alicent îi citea din cartea prietenului său, Barth, *Istoria neobişnuită.* Avea şaizeci şi nouă de ani la moartea sa şi a ocârmuit cu înțelepciune vreme de cincizeci şi cinci de ani. Westeros l-a jelit şi se spunea că până şi în Dorne au plâns bărbații, iar femeile şi-au sfâşiat veşmintele de durere pentru un rege care-a fost atât de drept şi bun. Cenuşa lui a fost îngropată alături de cea a iubitei lui Bune Regine Alysanne, sub Fortăreața Roşie. Iar regatul n-a mai avut niciodată suverani ca ei.

După domnia îndelungată şi paşnică a lui Jaehaerys I, Viserys a moştenit un tron sigur, o trezorerie plină şi buna înțelegere pe care bunicul său o cultivase timp de mai bine de cincizeci de ani. Casa Targaryen n-a fost niciodată atât de puternică precum în timpul domniei lui Viserys. În această perioadă au existat mai mulți prinți şi prințese de sânge decât în oricare alt timp de după Urgie, şi n-au mai fost niciodată atâția dragoni câți erau între anii 103 şi 129 D. C.

Regele Viserys I pe Tronul de Fier

Însă marea răscoală a Dansului Dragonilor are rădăcini în domnia lui Viserys şi s-a datorat în mare parte membrilor familiei regale de sânge. La începutul domniei sale, principala problemă a lui Viserys I a fost propriul său frate, prințul Daemon Targaryen. Daemon era impulsiv şi iute la mânie, însă era elegant, îndrăzneț şi periculos. A fost făcut cavaler la şaisprezece ani, la fel ca Maegor I, iar Jaehaerys I însuşi i-a dat lui Daemon spada din oțel valyrian, Sora Întunecată, pentru îndemânarea sa.

Fusese unul dintre cei mai aprigi susținători ai lui Viserys înainte de Marele Consiliu, şi chiar a adunat o mică armată de oameni loiali şi cavaleri atunci când se zvonise că lordul Corlys Velaryon pregătea o flotă pentru apărarea drepturilor fiului său, Laenor. Regele Jaehaerys a evitat vărsarea de sânge, însă mulți şi-au amintit că Daemon fusese gata să lupte pentru el.

Daemon a fost căsătorit cu Rhea Royce în anul 97 D. C. pe când ea era moştenitoarea vechii cetăți de scaun de la Runestone, în Vale. Era o potrivire bună şi bogată, însă Daemon a găsit Valea prea puțin pe placul său, iar pe soția lui chiar mai puțin, şi foarte curând s-au înstrăinat.

DIN ISTORIA ARHIMAESTERULUI GYLDAYN

Cu toate că se căsătorise cu Lady de Runestone în 97 D. C. în vremea domniei Bătrânului Rege, mariajul n-a avut succes.

Prințul Daemon a găsit Valea plicticoasă. („În Vale, bărbații se împreunează cu oile" a scris el. „Nu poți să-i învinovățeşti. Oile lor sunt mai arătoase decât femeile lor.") Şi, curând, a ajuns să nu-şi mai placă soața, căreia-i spunea „târfa mea din bronz" după armura de bronz runică, purtată de nobilii Casei Royce.

După cum s-a dovedit, uniunea lor a fost una stearpă, şi cu toate că Viserys I a refuzat rugămințile fierbinți ale fratelui său de a-i desface căsătoria, l-a chemat la curte pentru a-şi asuma povara conducerii. Prima dată, Daemon a servit ca maestru al monetăriei, apoi maestru al legilor, însă principalul său rival, Mâna, Ser Otto Hightower, a fost cel care l-a convins pe Viserys să-l îndepărteze din aceste funcții. Aşa că, în 104 D. C. Viserys şi-a făcut fratele comandant al Gărzii Orăşeneşti.

Prințul Daemon a îmbunătățit armele şi antrenamentul gărzii şi le-a dat mantii de culoarea aurului care au ajuns să-i facă cunoscuți drept „mantiile aurii" până în zilele noastre. Adesea, se alătura oamenilor săi în patrulările prin oraş, devenind repede cunoscut atât de puştiul cel mai amenințător, dar şi de negustorul cel mai bogat, şi i-a adus o anumită reputație întunecată printre târfe şi bordeluri, unde avea obiceiul să nu achite ceea ce primea.

Delincvența a scăzut dramatic, deşi unii spuneau că asta s-a întâmplat pentru că Daemon era încântat să aplice pedepse dure. Totuşi, cei care au beneficiat de pe urma conducerii sale îl apreciau foarte mult, iar Daemon a devenit curând cunoscut drept „Stăpânul Fundăturii Puricilor”. Iar mai târziu, după ce Viserys i-a refuzat titlul de Prinț de Piatra Dragonului, a ajuns să fie numit „Prințul Oraşului”. Prin lupanare şi-a găsit o favorită, o amantă, o foarte albă dansatoare lysenă numită Mysaria, ale cărei aspect şi reputație le făceau pe prostituatele care o cunoşteau să-i spună Viermele Alb. Mai târziu, ea a devenit şefa şoptitorilor lui Daemon.

Daemon Targaryen, Prințul Oraşului, cu mantiile lui aurii

Unii spuneau că sprijinul lui Daemon pentru fratele lui în Marele Consiliu a fost motivat de convingerea că va deveni moştenitorul acestuia. Însă în mintea sa, Viserys îşi stabilise deja moştenitorul: Rhaenyra, singura sa fiică cu verişoara sa, regina Aemma din Casa Arryn. Rhaenyra s-a născut în anul 97 D. C.; tatăl ei o iubea la nebunie şi o lua peste tot, chiar şi în încăperea consiliului, unde o încuraja să privească şi să asculte cu mare

atenție. Din aceste motive, şi curtea o iubea la fel de mult şi mulți o omagiau. Cântăreții o numiseră Încântarea Regatului, deoarece era isteață şi precoce, un copil minunat, care deja era un conducător de dragoni la vârsta de şapte ani, zburând pe spatele unui dragon-femelă pe nume Syrax, după numele unuia dintre vechii zei ai Valyriei.

În anul 105 D. C. mama ei a dat naştere, în sfârşit, fiului pe care-l aşteptau de multă vreme regele şi regina, însă regina a murit la naşterea copilului, iar băiatul - numit Baelon - i-a supraviețuit numai o zi. Cam pe-atunci, Viserys I se săturase deja să tot fie intimidat în chestiunea succesiunii şi, ignorând precedentele din anul 92 D. C. şi Marele Consiliu din 101 D. C. a declarat oficial că Rhaenyra era Prințesă de Piatra Dragonului şi moştenitoarea lui. A fost organizată o mare ceremonie, în care sute de nobili au îngenuncheat pentru a o omagia pe prințesă în vreme ce ea stătea la picioarele tatălui ei. Prințul Daemon nu se afla printre ei.

Anul 105 D. C. a înregistrat încă un eveniment demn de notat: primirea lui Ser Criston Cole în Garda Regelui. Născut în anul 82 D. C. ca fiu al unui administrator în serviciul familiei Dondarrion din Blackhaven, Criston a intrat în atenția curții la turnirul de la Iazul Fecioarelor, pentru celebrarea urcării pe tron a lui Viserys, unde a învins într-o luptă şi-a fost ultimul rămas în arenă.

Cu părul negru, ochii verzi şi atrăgător, s-a dovedit a fi o încântare pentru doamnele de la curte, în special pentru prințesa Rhaenyra. Simțea o atracție copilărească pentru el, spunându-i „cavalerul meu alb" şi rugându-şi tatăl să-l facă spada sa credincioasă, ceea ce a şi făcut. După aceea, Cole a rămas întotdeauna lângă ea şi-i îndeplinea favorurile. S-a spus, în anii care au urmat, că prințesa nu mai avea ochi decât pentru Ser Criston al ei, însă există motive de îndoială că acest lucru a fost pe de-a-ntregul adevărat.

Lucrurile au devenit şi mai complicate când, la încurajarea lui Ser Otto Hightower, regele Viserys şi-a anunțat intenția de a se căsători cu lady Alicent, fiica lui Ser Otto şi a fostei doici a Bătrânului Rege. În cea mai mare parte, regatul a celebrat acest mariaj. Rhaenyra, având asigurat locul ca moştenitoare, a primit-

o bine pe noua mireasă a tatălui ei, pentru că se cunoşteau de multă vreme de la curte. Însă nu totul era vesel în Vale, unde se spune că prințul Daemon a pus să fie biciuit slujitorul care i-a adus veştile despre cununie, şi nici la Driftmark, unde lordul Corlys şi prințesa Rhaenys îşi văzuseră fiica, Laena, respinsă şi de rege.

Printre urmările căsătoriei regelui Viserys cu Alicent s-a numărat şi alianța dintre prințul Daemon şi Şarpele de Mare. Sătul să tot aştepte o coroană care părea tot mai îndepărtată, Daemon era hotărât să-şi clădească propriul său regat. Pentru aceasta, el şi Corlys Velaryon se puteau uni pentru o cauză comună, mulțumită jafurilor comise de Regatul celor Trei Fiice - sau Triumviratul, după cum i se mai spunea uneori - care era o uniune dintre Lys, Myr şi Tyrosh, născută din Secolul Însângerat care a urmat Distrugerii Valyriei, împotriva Volantisului. La început, alianța a fost salutată în cele Şapte Regate, dar curând, au devenit mai răi decât pirații şi corsarii învinşi de ei.

Luptele au început în anul 106 D. C. când Şarpele de Mare a contribuit cu flota, iar Daemon cu Caraxes şi priceperea sa în a conduce oameni capabili să-i organizeze pe fiii secundari şi cavalerii fără pământ, adunați cu toții sub stindardul său. Regele Viserys a contribuit la războiul lor trimițând aur pentru tocmirea de oameni şi pentru provizii.

Au obținut multe victorii în următorii doi ani, culminând cu uciderea de către prințul Daemon a prințului myrishian - amiralul Craghas Drahar, poreclit şi Hrănitorul Crabilor - în luptă directă. (Când a aflat că Daemon s-a autodeclarat Regele Mării Înguste, în 109 D. C. regele Viserys a fost auzit spunând că fratele său poate să-şi păstreze coroana dacă asta-l „opreşte să mai intre în belele”) Dar s-a dovedit a fi o asumare prematură a victoriei. Triumviratul a trimis o nouă flotă şi o armată în anul următor, iar Dorne i s-a alăturat în războiul împotriva proaspătului şi măruntului regat al lui Daemon.

În anul 107 D. C. Alicent i-a adus pe lume lui Viserys pe Aegon, astfel că, în cele din urmă, regele a avut un fiu. Aegon a fost urmat de o soră, Helaena, viitoarea sa mireasă, şi de încă un fiu, Aemond. Însă naşterea unui fiu însemna că succesiunea era pusă din nou în discuție, şi nu doar de regină, ci şi de tatăl ei, Mâna,

care erau nerăbdători să-şi vadă sângele trecând înaintea celui al Aemmei. Dar Ser Otto a abuzat de funcție, astfel că, în 109 D. C. a fost înlocuit cu lordul Lyonel Strong, care a servit cu pricepere ca maestru al legilor. Pentru regele Viserys, chestiunea fusese de mult rezolvată: Rhaenyra era moştenitoarea lui şi nu dorea să asculte niciun fel de argument contrariu, în pofida decretelor Marelui Consiliu din 101, care stabiliseră întâietatea unui bărbat înaintea unei femei.

Relatările şi scrierile păstrate din acele vremuri încep să vorbească despre o „grupare a reginei" şi una „a prințeselor". Mulțumită turnirului din 111 D. C. au fost cunoscute prin nume mai simple: verzii şi negrii. La întreceri, ni se spune, regina Alicent a fost înveşmântată minunat într-o rochie verde, în vreme ce Rhaenyra n-a lăsat nimănui nicio îndoială cu privire la moştenirea ei, purtând negru brodat cu roşu, amintind de stindardul Casei Targaryen. În acelaşi turnir a reapărut şi Daemon Targaryen, Regele Mării Înguste, întors din războaiele sale. Purta coroana când Caraxes a coborât în zbor, însă a îngenuncheat în fața fratelui său şi şi-a dat jos coroana, oferindu-i-o în semn de credință. Viserys i-a făcut semn să se ridice, i-a înapoiat coroana şi l-a sărutat pe amândoi obrajii; cu toate problemele dintre ei, Viserys îşi iubea cu adevărat fratele. Cei aflați la turnir au izbucnit în urale, însă nimeni mai tare decât Rhaenyra, care-şi iubea şi ea elegantul unchi. Mai mult decât, hmm, poate că… sursele noastre sunt contradictorii.

Daemon Targaryen oferindu-şi coroana lui Viserys I.

Peste câteva luni Daemon a fost exilat. Motivul? Sursele noastre se contrazic. Unele, precum Runciter şi Munkun, sugerează că regele Viserys şi regele Daemon s-ar fi certat (deoarece dragostea frățească arareori se pune în calea dezacordurilor), şi de-asta a plecat Daemon. Alții spun că a fost Alicent (probabil la îndemnurile lui Ser Otto), care l-a convins pe Viserys că Daemon trebuia îndepărtat. Însă două surse vorbesc mai pe larg despre această chestiune.

Lucrarea septonului Eustace, *Domnia regelui Viserys, Primul pe Numele Său, şi Dansul Dragonilor care a urmat,* a fost scrisă după sfârşitul războiului. În pofida faptului că Eustace este sec şi plictisitor în scrierea sa, a fost în mod clar un confident al Targaryenilor şi vorbeşte cu mare acurateţe despre multe lucruri. Lucrarea lui Ciupercă, *Mărturia lui Ciupercă,* este o altă chestiune. Pitic, de un metru înălțime, cu un cap enorm (şi un membru imens, completându-i făptura, dacă este să fie crezut), Ciupercă era bufonul curții şi se credea că era sărac cu duhul. Aşa că mărimile de la curte discutau în voie în prezența sa. *Mărturia*

sa se pretinde a fi o relatare a evenimentelor din anii cât a fost la curte, scrisă de un copist al cărui nume nu este cunoscut, şi este plină de poveştile lui Ciupercă despre comploturi, crime, întâlniri de taină, dezmățuri şi multe altele, şi toate în cele mai explicite detalii. Relatările septonului Eustace şi ale lui Ciupercă sunt contradictorii, dar există şi subiecte asupra cărora au căzut de acord.

Eustace pretinde că Daemon şi prințesa Rhaenyra au fost surprinşi în pat de Ser Arrylc Cargyll, si ca acest lucru l-a făcut pe Viserys sa-si exileze fratele de la curte.

Prințesa Rhaenyra, Încântarea Regatului.

Oricum, Ciupercă spune o altă poveste: că Rhaenyra avea ochi numai pentru Ser Criston Cole, dar cavalerul i-a respins avansurile. De-abia atunci unchiul ei s-a oferit s-o învețe arta dragostei, pentru ca, astfel, să-l poată face pe virtuosul Ser Criston să-şi încalce jurămintele. Dar când credea că este pregătită să-l abordeze, cavalerul - despre care Ciupercă jură că era cast şi

virtuos precum o septă bătrână - a reacționat plin de oroare şi dezgust. Viserys a auzit curând acest lucru. Şi indiferent care variantă a poveştii era cea adevărată, ştim că Daemon a cerut mâna Rhaenyrei, numai ca Viserys să renunțe la căsătoria sa cu lady Rhea. Viserys a refuzat şi, în loc de asta, l-a exilat pe Daemon din cele Şapte Regate, interzicându-i să se mai întoarcă vreodată, sub amenințarea morții. Daemon a plecat, întorcându-se la Treptele de Piatră pentru a-şi continua războiul.

În anul 112 D. C. Ser Harrold Westerling a trecut la cele veşnice, iar Ser Criston Cole a fost făcut Lord Comandant al Gărzii Regelui, în locul lui. Iar în 113 D. C. prințesa Rhaenyra a ajuns la vârsta maturității. În anii de dinainte, mulți bărbați i-au făcut curte (între ei, şi moştenitorul Harrenhalului, Ser Harwin Strong, căruia i se spunea şi Rupe Oase şi era considerat cel mai puternic cavaler din regat), acoperind-o cu daruri (aşa cum au făcut gemenii Ser Jason şi Ser Tyland Lannister la Casterly Rock), compunând cântece închinate frumuseții sale şi chiar duelându-se pentru favorurile ei (precum fiii lordului Blackwood şi lordului Bracken). Au fost chiar şi discuții privind căsătoria ei cu prințul din Dorne, pentru a unifica, în sfârşit, cele două regate. Regina Alicent (şi Ser Otto, tatăl ei) a susținut, în mod normal, pretenția la mâna ei a fiului ei, prințul Aegon, cu toate că acesta era mult mai tânăr. Însă cele două odrasle nu s-au înțeles niciodată, iar Viserys ştia că regina sa dorea această uniune mai mult din ambiție pentru fiul ei, decât pentru dragostea lui Aegon pentru Rhaenyra.

Ignorând toate aceste partide, Viserys s-a întors spre Şarpele de Mare şi prințesa Rhaenys, al căror fiu, Laenor, fusese, cândva, rivalul său în Marele Consiliu din 101. Laenor avea sânge de dragon de la ambii părinți şi chiar şi un dragon al său, unul splendid, verde cu alb, numit Mare-de-Fum. Şi mai bine de-atât, căsătoria ar fi unit cele două tabere rivale cândva în Marele Consiliu din 101. Şi totuşi, mai era o problemă: la nouăsprezece ani, Laenor prefera compania scutierilor de vârsta lui şi se zvonea că nu cunoscuse îndeaproape nicio femeie şi că nu avea niciun bastard. Se spune însă că Marele Maester Mellos ar fi zis: „Şi ce-i cu asta? Nu mă dau în vânt după peşte, dar dacă mi se

serveşte peşte, îl mănânc.”

Rhaenyra avea însă cu totul alte gânduri. Poate că spera că se va căsători cu prințul Daemon, după cum pretinde Eustace, sau că-l va ademeni pe Ser Criston Cole în patul său, după cum sugerează amuzat Ciupercă. Însă Viserys nici nu voia să audă de aşa ceva şi în fața tuturor împotrivirilor ei, n-a trebuit decât să-i spună că, dacă refuza mariajul, îşi va reconsidera succesiunea. Dar a venit şi despărțirea finală dintre Ser Criston Cole şi Rhaenyra, şi nici până-n ziua de azi nu ştim dacă a fost determinată de Ser Criston sau de Rhaenyra. Să fi încercat ea să-l seducă pentru ultima oară? A recunoscut el, în cele din urmă, dragostea pentru ea, acum că părea că se va mărita, şi să fi încercat s-o convingă să fugă cu el?

Nu putem şti. Nici nu putem spune dacă există vreun adevăr în a susține că, după ce Cole a părăsit-o, ea şi-a dăruit fecioria (dacă, într-adevăr, era fecioară) lui Ser Harwin Strong, un cavaler mult mai puțin scrupulos. Ciupercă susține că i-a găsit chiar el în pat, însă jumătate din ce spune el nu poate fi crezut - iar cealaltă jumătate sunt, uneori, dorințe care nu pot fi luate în serios. Ceea ce putem spune cu siguranță este că în anul 114 D. C. prințesa Rhaenyra şi proaspătul ridicat la rang de cavaler Ser Laenor s-au căsătorit şi, după cum era obiceiul, s-a organizat un turnir în onoarea lor. La acest turnir, Rhaenyra a avut un alt campion, Rupe Oase, în vreme ce Ser Criston a purtat, pentru prima dată, culorile reginei Alicent. Relatările despre întreceri sunt cu toate de acord că Ser Cole a luptat ca o furie neagră, învingându-şi toți adversarii. Lui Rupe Oase i-a spulberat clavicula şi cotul, făcându-l pe Ciupercă să-i spună Oase Rupte, însă cele mai grave răni i le-a provocat favoritului lui Laenor, arătosul cavaler Ser Joffrey Lonmouth, căruia i se spunea Cavalerul Sărutărilor. Ser Joffrey a fost scos de pe terenul de luptă fără simțire şi însângerat, şi a zăcut şase zile înainte de a muri, făcându-l pe Laenor să verse lacrimi amare.

După aceea, Ser Laenor a plecat spre Driftmark şi unii s-au întrebat dacă mariajul s-a consumat sau nu. Rhaenyra şi soțul său au stat mai tot timpul despărțiți, ea la Piatra Dragonului, iar el în Driftmark. Totuşi, dacă regatul s-a îngrijorat cu privire la moştenitori, n-a trebuit să aştepte prea mult. Pe la sfârşitul anului

114 D. C. Rhaenyra a născut un băiat sănătos, pe care l-a numit Jacaerys (nu Joffrey, după cum sperase Ser Laenor), căruia prietenii şi familia îi spuneau Jace. Şi totuşi... Rhaenyra avea sânge de dragon în vene, iar Ser Laenor, de asemenea, avea un nas acvilin, trăsături fine, păr alb-argintiu şi ochi violeți, care-i trădau originea valyriană. De ce, atunci, Jacaerys avea păr şaten şi ochi căprui şi un nas cârn? Mulți l-au privit pe el şi pe mătăhălosul Ser Harwin Strong - acum comandant al negrilor şi companion constant al Rhaenyrei - şi-au început să-şi pună întrebări.

Rhaenyra a mai născut încă doi fii - Lucerys (poreclit Luke) şi Joffrey - în timpul mariajului ei cu Ser Laenor Velaryon şi fiecare dintre ei era sănătos şi zdravăn, cu părul castaniu şi nasul cârn pe care nici Rhaenyra, nici Laenor nu le aveau. Printre verzi se spunea că erau, desigur, fiii lui Rupe Oase, iar mulți se îndoiau că ar fi putut fi călăreți de dragoni. Însă, la porunca lui Viserys, fiecare a primit câte un ou de dragon, pus în leagăn, şi din fiecare ou a ieşit un pui: Vermax, Arrax şi Tyraxes. Cât despre rege, a ignorat toate bârfele, deoarece voia ca Rhaenyra să rămână moştenitoarea tronului.

Patru tragedii din 120 D. C. au făcut ca acest an să fie ținut minte ca Anul Primăverii Roşii (a nu fi confundată cu Primăvara Roşie din 236 D. C.), pentru că a pus bazele Dansului Dragonilor. Prima dintre aceste tragedii a fost moartea Laenei Velaryon, sora lui Laenor. Cândva propusă ca mireasă a lui Viserys, se căsătorise cu prințul Daemon în 115 D. C. după ce soția lui, lady Rhea, murise la vânătoare în Vale. (între timp, Daemon se săturase de Treptele de Piatră şi renunțase la coroană; alți cinci îl vor urma ca Regi ai Mării Înguste, până când „regatul" mercenar va dispărea o dată pentru totdeauna.)

Laena i-a dăruit lui Daemon două fete gemene, Baela şi Rhaena. Cu toate că pe regele Viserys l-a înfuriat inițial căsătoria lor, care a avut loc fără permisiunea lui, i-a îngăduit lui Daemon să-şi prezinte fiicele la curte în anul 117 D. C. în pofida obiecțiilor consiliului restrâns; încă-şi mai iubea fratele şi, probabil, s-a gândit că situația de părinte îl va mai domoli. În anul 120 D. C. Laena a ajuns din nou în pat şi-a rămas grea, născând fiul pe care

şi-l dorise întotdeauna Daemon. Oricum, ceea ce a fost scos din pântecul ei era ceva răsucit şi deformat şi a murit la scurtă vreme după naştere, la fel ca Laena.

Înainte de căsătoria cu Daemon, Laena fusese logodită pentru aproape zece ani cu fiul fostului Lord Amiral din Braavos, însă tânărul risipise averea şi influența tatălui său, devenind un nimeni, doar un profitor la Valul Înalt şi o ruşine pentru lordul Corlys. N-a fost o surpriză când Daemon, făcând o vizită după moartea soției sale, a văzut-o pe Laena (despre care se spune că era neaşteptat de drăguță) şi a discutat cu Şarpele de Mare despre o căsătorie. La scurt timp după aceea, prințul Daemon l-a atacat atât de dur pe logodnicul din Braavos, încât tânărul l-a provocat la luptă.

Şi-aşa a murit fiul cheltuitor al Lordului Amiral.

Însă părinții ei, lordul Corlys şi prințesa Rhaenys, au avut motive mai importante de supărare în acel an. Încă o mai jeleau pe fiica lor, când le-a fost luat fiul. Toate relatările concordă asupra faptului că Laenor participa la un târg din Oraşul Mirodeniilor când a fost ucis. Eustace l-a acuzat pe prietenul şi companionul lui (şi iubit, după cum spuneau unii) Ser Qarl Correy, zicând că s-au certat pentru că Laenor intenționa să-l îndepărteze pentru un nou favorit. S-au tras săbiile, iar Laenor a fost ucis. Ser Qarl a fugit, fără a mai fi văzut vreodată. Oricum, Ciupercă dă de înțeles că a fost o poveste mai întunecată: că prințul Daemon îl plătise pe Correy să-l omoare pe Laenor, pentru a o elibera pe Rhaenyra pentru el.

Cea de-a treia tragedie a fost o ciorovăială urâtă între fiii lui Alicent şi cei ai Rhaenyrei, declanşată atunci când Aemond Targaryen, rămas fără dragoni, a cerut dragonul răposatei Laena, Vhagar. Îmbrâncelile şi ghionturile au fost urmate de pumni, după ce Aemond le-a spus băieților Rhaenyrei că erau copiii lui Strong - până când tânărul prinț Lucerys a luat un cuțit şi l-a înfipt în ochiul lui Aemond. După aceea, Aemond a devenit Aemond-cel-Chior, dar l-a obținut pe Vhagar. (A avut ocazia să răzbune pierderea ochiului în anii următori, cu toate că regatul

va sângera din cauza asta.)

Fiii prințesei Rhaenyra (de la stânga la dreapta): Jacaerys, Joffrey şi Lucerys.

Fiii regelui Viserys (de la stânga la dreapta): Aegon, Daeron şi Aemond.

În cele din urmă, Viserys a încercat să facă pace, şi a făcut asta decretând că oricărui bărbat sau femeie care punea la îndoială paternitatea copiilor Rhaenyrei i se va smulge limba. Apoi, le-a poruncit lui Alicent şi fiilor săi să se întoarcă la Debarcaderul Regelui, în vreme ce Rhaenyra urma să rămână cu fiii ei la Piatra Dragonului, pentru a nu se mai certa. Ser Erryk Cargyll a rămas la Piatra Dragonului, ca păzitor credincios al Rhaenyrei,

înlocuindu-l pe Ser Harwin Strong, care s-a întors la Harrenhal.

Ultima tragedie - unii ar putea spune că a fost cea. mai nesemnificativă - a fost un incendiu izbucnit la Harrenhal, care a luat viețile lordului Lyonel şi a fiului şi moştenitorului acestuia, Ser Harwin. Însă cei care susțin asta nu ştiu nimic. Viserys, de-acum bătrân şi istovit şi tot mai dezinteresat de conducerea regatului, a rămas fără Mână, în vreme ce Rhaenyra a rămas atât fără soț, cât şi, după cum spun unii, ibovnic. Unele relatări pun asta doar pe seama întâmplării, nimic altceva. Însă altele sugerează posibilități mult mai întunecate. Unii cred că Larys Picior Strâmb - unul dintre inchizitorii regelui şi mezinul lordului Lyonel - s-ar putea să fi aranjat în aşa fel lucrurile încât să domnească el la Harrenhal. Alte istorisiri chiar dau de înțeles că însuşi prințul Daemon s-ar fi aflat în spatele celor întâmplate.

Decât să aducă o altă Mână, regele l-a rechemat pe Ser Otto de la Oraşul Vechi, la îndemnurile lui Alicent, şi l-a numit din nou Mână. Şi decât să-şi jelească soțul dispărut, Rhaenyra s-a măritat, în cele din urmă, cu unchiul ei, prințul Daemon. În ultimele zile ale anului 120 D. C. ea chiar i-a dăruit primul fiu, Aegon, după numele Cuceritorului. (Când a aflat asta, se spune că regina Alicent a fost atât de furioasă pentru că fiul ei cel mai mare purta tot numele Cuceritorului. Cei doi Aegoni au ajuns să fie cunoscuți drept Aegon cel Bătrân şi Aegon cel Tânăr.) Anul 122 D. C. a consemnat naşterea celui de-al doilea fiu al Rhaenyrei şi al lui Daemon, Viserys. Nu era atât de voinic ca Aegon cel Tânăr sau ca frații săi vitregi Velaryon, însă s-a dovedit a fi precoce. Unii au luat asta drept un semn, atunci când din oul de dragon plasat în leagănul său nu a ieşit niciun pui.

Şi-aşa, lucrurile au progresat, până în ziua fatidică din 129 D. C. când, în cele din urmă, Viserys I a murit. Fiul său, Aegon cel Bătrân, se căsătorise cu fiica lui, Helaena, iar Helaena îi dăruise gemenii Jaehaerys şi Jaehaera (o copilă ciudată, care creştea încet, nu plângea niciodată şi nici nu zâmbea, aşa cum fac toți copiii) şi încă un fiu, pe nume Maelor, în 127 D. C. Pe Driftmark, Şarpele de Mare s-a simțit slăbit şi s-a dus la culcare. Viserys, acum în iarna anilor săi, dar încă puternic, s-a rănit pe Tronul de Fier, în 128 D. C. după ce a pronunțat o sentință. Rana s-a infectat şi, în cele din urmă, Maesterul Orwyle (care-i succedase

Maesterului Mellos în anul precedent) a fost nevoit să-i amputeze două degete. Măsura n-a fost destul de radicală, oricum, şi pe când anul 128 s-a terminat şi a început 129, starea sănătății lui Viserys s-a agravat.

În cea de-a treia zi a celei de-a treia luni din anul 129 D. C. în vreme ce-i distra pe Jaehaerys şi Jaehaera din patul său, spunându-le o poveste despre stră-străbunicul său şi regina acestuia, care se luptau cu uriaşii, mamuții şi sălbaticii înrăiți de dincolo de Zid, regele a obosit. Şi-a trimis afară nepoții, după ce a terminat povestea, şi-a căzut într-un somn din care nu s-a mai trezit. Domnise timp de douăzeci şi şase de ani, cârmuind în timpul celei mai prospere epoci din istoria celor Şapte Regate, sădind însă semințele declinului catastrofal al casei sale şi ale morții ultimilor dragoni.

Niciun război n-a fost mai sângeros sau mai crud decât Dansul Dragonilor, după cum au ales să-l numească menestrelii si Munkun. A fost cel mai crunt război de acest fel, unul între frați. Cu toate că Viserys o desemnase drept moştenitoare pe Rhaenyra, prințul Aegon a fost convins să ia coroana tatălui său de mama sa şi de consiliul restrâns, înainte ca trupul lui Viserys I să apuce să se răcească. Când Rhaenyra, Prințesa de Piatra Dragonului, a aflat asta, s-a înfuriat. La acea vreme se pregătea să nască, la Piatra Dragonului, cel de-al treilea copil al prințului Daemon.

DIN ISTORIA ARHIMAESTERULUI GYLDAYN

La Piatra Dragonului nu s-au auzit niciun fel de urale. În loc de asta, urlete au răsunat prin sălile şi scările Turnului Dragonului Mării şi de jos, din apartamentele reginei, acolo unde Rhaenyra Targaryen se încorda şi se cutremura în cea de-a treia zi de travaliu. Copilul nu era aşteptat decât în cel de-al treilea ocol al lunii, însă mareele de la Debarcaderul Regelui o aduseseră pe prințesă într-o stare de furie întunecată, iar mânia ei părea să fi grăbit naşterea, ca şi cum pruncul dinlăuntrul ei era şi el furios, şi se lupta să iasă afară. Prințesa a proferat blesteme în timpul travaliului, chemând mânia zeilor asupra fraților ei vitregi şi a mamei lor, regina, descriind în amănunt chinurile la care i-ar supune înainte de-ai lăsa să moară. A blestemat şi copilul dinlăuntrul ei, ne povesteşte Ciupercă. *„Ieşi afară!”* a strigat ea, zgâriindu-şi pântecul umflat, în vreme ce maesterul şi moaşa ei încercau s-o împiedice. *„Monstrule, monstrule, ieşi afară, AFARĂ!”*

Când pruncul a venit, în cele din urmă, pe lume, s-a dovedit a fi, într-adevăr, un monstru: o fetiță născută moartă, strâmbă şi deformată, cu o gaură în piept, acolo unde ar fi trebuit să-i fie inima, şi o coadă țepoasă şi solzoasă. Sau cel puțin aşa o descrie Ciupercă. Piticul ne spune că el a fost cel care a dus mica ființă în curte, spre a fi arsă. Fetiței moarte i s-a dat numele Visenya, a anunțat prințesa Rhaenyra a doua zi, după ce laptele de mac i-a domolit durerea. „A fost singura mea fiică şi au ucis-o. Mi-au

furat coroana şi mi-au omorât fiica, dar vor da socoteală pentru asta."

După naştere, Rhaenyra s-a pregătit de război. Atât ea, cât şi Alicent aveau sprijinitori între cei din familiile lor şi printre marii nobili din regat. Şi fiecare parte avea dragoni. Era o rețetă pentru dezastru, şi chiar aşa s-a şi dovedit a fi. Regatul a sângerat aşa cum n-o mai făcuse înainte şi vor trece ani până când toate rănile se vor fi vindecat.

La începutul războiului, principalii susținători ai lui Aegon al II-lea erau lordul Hightower, lordul Lannister şi, în cele din urmă, lordul Baratheon. Lordul Tully dorea să lupte pentru rege, însă era bătrân şi căzuse la pat, iar nepotul său îl sfida. Principalii aliați ai Rhaenyrei erau socrul ei, lordul Velaryon, verişoara sa, lady Jeyne Arryn, şi lordul Stark (cu toate că ajutorul său venea greu, pentru că-şi ținea oamenii la strânsul recoltei, înainte de sosirea iernii în Nord). Lordul Greyjoy a atacat Ținuturile Vestice în numele ei, dar şi pentru a-l zdruncina pe regele Aegon, care-l curtase pentru sprijinul său. În cele din urmă, Casa Tully s-a alăturat cauzei Rhaenyrei, în pofida dorinței răposatului lord Tully. Însă ei nu s-au implicat în război, la fel ca şi cei din Dorne.

Poate că spusele lui Ciupercă, că regina Alicent ar fi grăbit dispariția soțului ei cu un „strop de otravă" strecurat în vin, pot fi contrazise. Însă nimeni nu se îndoieşte că prima picătură de sânge vărsat în acest Dans i-a aparținut bătrânului maestru al monetăriei, lordul Beesbury, deoarece a insistat că adevăratul moştenitor al lui Viserys era Rhaenyra, şi că ea trebuia încoronată. Relatările diferă în ceea ce priveşte felul în care disidentul a fost înlăturat. Unii susțin că ar fi murit de frig, după ce-a fost azvârlit în celulele întunecate, iar alții spun că Ser Criston Cole - Lordul Comandant, care în curând va fi numit Făcătorul de Regi - i-ar fi deschis gâtlejul cu pumnalul său, acolo, la masă. Ciupercă nu este de acord, sugerând că lordul Cole l-ar fi aruncat pe Beesbury pe fereastră - cu toate că trebuie amintit că

Ciupercă se afla la Piatra Dragonului la acea vreme, cu Rhaenyra. Însă aceasta n-a fost nici pe departe ultima crimă din zilele de început ale Dansului. Oricum, cele mai lamentabile au fost asasinarea tinerilor prinți Lucerys Velaryon, fiul Rhaenyrei, şi a lui Jaehaerys, fiul şi moştenitorul lui Aegon.

Moartea lui Luke Velaryon a fost văzută de mulți ochi la curtea de la Capătul Furtunii, iar relatările concordă în mare parte. Trimis de mama lui la Capătul Furtunii pentru a obține sprijinul lordului Borros, l-a găsit acolo pe prințul Aemond Targaryen. Aemond era mai în vârstă, mai puternic şi mai crud decât Lucerys, şi-l ura pe Lucerys cu ardoare, pentru că din cauza lui îşi pierduse ochiul cu nouă ani în urmă. Lordul Borros i-a interzis lui Aemond să se răzbune în interiorul castelului său, însă a declarat că nu-l interesa ce se petrecea în afara lui. Aşa că prințul Aemond, călare pe Vhagar, l-a vânat pe Lucerys, pus pe fugă împreună cu mai tânărul său dragon, Arrax. Prințul şi dragonul său, stânjeniți de furtuna puternică stârnită în afara zidurilor castelului, au murit sub privirile întregului Capăt al Furtunii, prăbuşindu-se în mare.

Moartea prințului Lucerys şi a dragonului său, Arrax.

Rhaenyra, spun toate relatările, a leşinat la auzul veştii. Nu însă şi tatăl vitreg al lui Lucerys, prințul Daemon Targaryen. Cuvintele trimise la Piatra Dragonului, după ce-a aflat de moartea lui Lucerys, au fost: „Ochi pentru ochi, fiu pentru fiu. Lucerys va fi răzbunat.” Era Prințul Oraşului şi încă mai avea mulți prieteni prin tractirele şi casele pierzaniei de prin Debarcaderul Regelui. Şeful lor era ibovnica lui de demult, Mysaria, Viermele Alb. Ea a pus la cale răzbunarea, plătind o brută şi un prinzător de şobolani, cunoscut istoriei drept Sânge-şi-Brânză. Datorită profesiunii lui, omul cunoştea toate secretele tunelurilor lui Maegor. Strecurându-se în Fortăreața Roşie, Sânge-şi-Brânză a pus mâna pe regina Helaena şi pe copiii ei… după care i-a oferit soației lui Aegon al II-lea o alegere crâncenă: care din fiii ei să moară? Ea a plâns şi s-a rugat şi şi-a oferit propria ei viață, dar

totul a fost în van. În cele din urmă, l-a indicat pe Maelor, cel mai mic, considerat prea tânăr ca să înțeleagă. Sânge-şi-Brânză l-a ucis pe prințul Jaehaerys în locul său, în timp ce mama lui urla de groază.

Apoi, bruta a fugit cu capul prințului, confirmând faptul că nu-l voiau decât pe unul dintre fiii lui Aegon.

N-au fost singurele crime din acest război îndelungat şi brutal. Pe cât de lamentabilă a fost moartea lui Jaehaerys, cea a micului prinț Maelor, care nu i-a supraviețuit prea mult fratelui său, a fost şi mai cruntă. Ser Richard Thorne din Garda Regelui a fost trimis să-l ducă pe Maelor la Oraşul Vechi, în secret, unde urma să fie păzit în Hightower, însă la Podul Amar a fost oprit şi doborât de mulțime. Maelor însuşi a fost linşat acolo, când femeile şi bărbații s-au luptat între ei să pună mâna pe copil ca pe un premiu. Când lordul Hightower a ras Podul Amar de pe fața pământului, ca represalii, şi a venit să-i ceară socoteală lui lady Caswell, ea a cerşit îndurare pentru copiii ei înainte de a se spânzura de zidurile castelului.

Chiar şi cei din Garda Regelui au fost implicați în conflict. Ser Criston Cole l-a trimis pe Ser Arryk Cargyll la Piatra Dragonului cu intenția de a se infiltra în citadelă, dându-se drept fratele său geamăn, Ser Erryk. Acolo, urma să o ucidă pe Rhaenyra (sau pe copiii ei, mărturiile diferă). Totuşi, după cum s-au petrecut lucrurile, Ser Erryk şi Ser Arryk s-au întâlnit din întâmplare într-una din sălile Citadelei. Menestrelii ne povestesc că şi-au declarat iubirea înainte să-şi încrucişeze spadele, şi au luptat cu dragoste şi dedicație în suflet, timp de o oră, înainte de a muri plângând unul în brațele celuilalt. Mărturia lui Ciupercă, piticul susținând că a asistat la duel, arată că adevărul a fost cu mult mai brutal: s-au acuzat unul pe altul de a fi fost trădători şi, peste câteva clipe, s-au rănit reciproc, mortal.

În acest timp, Ser Criston Cole a decis să-i pedepsească pe „lorzii negri" adică pe stegarii domeniilor coroanei care-i rămăseseră credincioşi Rhaenyrei. Rosby, Stokeworth şi Duskendale au murit, însă la Refugiul Corbului, lordul Staunton fusese înştiințat de apropierea lui Cole. În loc să lupte, s-a baricadat în castelul său, apoi a trimis un corb la Piatra

Dragonului, cerşind ajutorul.

Acest ajutor a sosit în persoana prințesei Rhaenys - pe atunci în vârstă de cincizeci şi cinci de ani, însă la fel de neînfricată şi hotărâtă pe cât fusese şi în tinerețe - şi a dragonului ei, Meleys, Regina Roşie. Însă Cole adusese şi el dragoni, deoarece Aegon al II-lea însuşi sosise acolo călare pe Sunfyre, iar fratele său, Aemond-cel-Chior, în spinarea lui Vhagar, cel mai mare dintre dragonii în viață.

Se povesteşte că prințesa Rhaenys, Regina-Care-N-a-Fost-Să-Fie, nu s-a ferit din calea duşmanului ei. Cu un strigăt de bucurie şi o lovitură de bici, a ridicat-o pe Meleys în zbor să-i înfrunte. Numai Vhagar şi Aemond au ieşit nevătămați din acea luptă; Sunfyre a fost ologit, iar regele Aegon al II-lea de-abia dacă a supraviețuit, suferind de pe urma unor coaste rupte, a unui şold frânt şi a arsurilor care-i acopereau jumătate din trup. Mai rău stătea cu brațul stâng, acolo unde focul dragonului topise armura regelui. Trupul lui Rhaenys a fost găsit peste câteva zile, printre resturile hoitului Reginei Roşii, însă era atât de ars încât devenise de nerecunoscut.

Prințesa Rhaenys pe Meleys atacându-i pe regele Aegon al II-lea şi pe Sunfyre

Aegon şi-a petrecut anul următor al domniei sale în izolare, vindecându-se de pe urma rănilor sale îngrozitoare, însă războiul

a continuat. Şi în timp ce regele Aegon avea multe avantaje în războiul cu sora sa mai mare, puterea dragonilor săi nu se număra printre acestea. La începutul războiului, Aegon conta numai pe patru dragoni destul de mari ca să poată lupta, în vreme ce sora lui avea opt şi putea obține şi mai mulți. Primii erau trei dragoni mai bătrâni, care aveau încă nevoie de noi călăreți: Aripă de Argint, dragonul reginei Alysanne; Mare-de-Fum, care fusese mândria lui Ser Laenor Velaryon; şi Vermithor, necălărit de la moartea regelui Jaehaerys. Apoi mai existau trei dragoni neîmblânziți, care puteau fi domesticiți dacă se găseau călăreți pentru ei: Canibalul, despre care oamenii de rând spuneau că se aciuase la Piatra Dragonului încă de dinainte de sosirea Targaryenilor (cu toate că Munkun şi Barth sunt suspicioşi în această privință); Năluca Cenuşie, nedeprins cu oamenii, hrănindu-se cu peştele din mare; şi Hoțul-de-Oi, maroniu şi banal, preferând să mănânce oile pe care le putea fura de pe la stâne. Prințul Jacaerys anunțase (la îndemnurile lui Ciupercă, dacă *Mărturia* sa poate fi crezută) că orice bărbat sau femeie care putea călări vreunul dintre aceşti dragoni avea să fie înnobilat.

Pe Piatra Dragonului, acolo unde domniseră îndelung Targaryenii, oamenii de rând îi priviseră pe frumoşii lor conducători străini aproape ca pe nişte zei. Multe fecioare deflorate de lorzii Targaryen se considerau binecuvântate dacă vreo „sământă de-a dragonilor" era plasată în pântecul lor, iar din acest motiv mulți din Piatra Dragonului puteau pretinde pe bună dreptate - sau măcar bănui - că ceva din sângele Targaryenilor curgea şi prin venele lor.

Mulți au încercat să urce pe dragonii rămaşi la Piatra Dragonului. Cei mai periculoşi dintre ei erau cei sălbatici, aşa că nu e de mirare că aceia care acceptaseră înainte călăreți au fost primii care au găsit noi călăreți. Între aceşti noi mănători de dragoni se aflau Addam din Hull, un tânăr curajos şi nobil, adus de mama lui, Marilda din Hull, să încerce un dragon, împreună cu fratele său, Alyn. Ea a dezvăluit că băieții erau fiii lui Laenor

Velaryon, fapt pe care mulți l-au găsit remarcabil, dar pe care lordul Corlys nu l-a pus la îndoială când i-a adoptat pe amândoi în Casa Velaryon.

Ciupercă avansează o părere mult mai plauzibilă privind filiația lui Addam şi a lui Alyn: că lordul Corlys însuşi era tatăl amândurora, asta pe când îşi petrecea o mulțime de zile prin şantierele navale din Hull, tatăl Marildei fiind constructor de corăbii. Băieții au trecut neluați în seamă, ținuți departe de curte pe vremea Reginei-Care-N-a-Fost-Să-Fie, cu firea sa aprigă. Dar după moartea ei, lordul Corlys a profitat de ocazie să şi-i apropie, într-un fel...

Addam a cerut dragonul lui Laenor, Mare-de-Fum. Fratele lui, Alyn, a avut mai puțin succes cu Hoțul-de-Oi, şi pentru tot restul zilelor sale a purtat semnele flăcărilor dragonului pe spate şi pe picioare.

În cele din urmă, Hoțul-de-Oi a fost îmblânzit de Nettles, o fată simplă, din popor, cu o reputație îndoielnică ce a hrănit dragonul cu câte-o oaie pe zi până când s-a obişnuit cu ea. Dragonul şi călăreața lui şi-au jucat rolul în război, însă loialitățile lui Nettles nu erau atât de clare precum cele ale curajosului Ser Addam. Când ea şi prințul Daemon au devenit iubiți, asta a fost ultima picătură în paharul răbdării dintre Rhaenyra şi soțul ei. Nettles - căreia prințul îi spusese încântat Netty - i-a supraviețuit prințului ei, dar şi soției sale. Nettles şi Hoțul-de-Oi au dispărut înainte de terminarea războiului, şi nimeni n-a putut spune unde s-au dus, decât mulți ani după aceea.

Însă dintre toți noii călăreți de dragoni, cei mai răi au fost un bețivan pe nume Ulf cel Bețiv, care şi-a luat numele de Ulf cel Alb, odată ce-a fost făcut cavaler, şi uriaşul şi puternicul copil din flori al fierarului, Hugh Ciocanul, poreclit şi Hugh cel Tare, devenit cunoscut drept Hugh Ciocanul când a fost înnobilat. Nemulțumindu-se cu onoarea de a călări dragonii Aripă de Argint şi Vermithor, şi-au dorit ranguri şi averi. După prima luptă pentru Rhaenyra, au schimbat tabăra la Prima Bătălie de la Tumbleton pentru a fi făcuți lorzi, fiind blestemați drept cei Doi

Trădători pe vecie. Amândoi au avut parte de o moarte mizerabilă, fiind uciși de cei pe care-i credeau îndatorați lor, unul otrăvit cu vin, celălalt fiind ucis de Aprigul Jon Roxton, cu Făcătoarea-de-Orfani.

Când Rhaenyra a aflat despre trădarea lui Hugh Ciocanul şi Ulf cel Alb la Prima Bătălie de la Tumbleton, când şi-au întors dragonii împotriva forțelor ei, furia ei a fost atât de mare încât a încercat să-i aresteze şi pe ceilalți călăreți ai dragonilor care se puseseră la dispoziția ei. Printre ei se afla şi Addam Velaryon, dar acesta a fost avertizat din timp de Şarpele de Mare şi astfel a scăpat.

Tânărul Ser Addam a murit luptând cu curaj în cea de-a Doua Bătălie de la Tumbleton, dovedindu-şi loialitatea cu propria sa viață, după ce aceasta fusese pusă sub semnul întrebării de faptele celor Doi Trădători. Când osemintele sale au fost aduse înapoi la Driftmark de la Raventree Hall, în 138 D. C. lordul Alyn a scris pe mormântul său un singur cuvânt: *LOIAL*.

Bătăliile din timpul Dansului nu pot fi socotite cu uşurință, pentru că au fost aproape fără număr, iar mare parte din regat a fost sfâşiată în acest conflict. Oamenii au ridicat stindardul regelui, purtând dragonul cu trei capete de pe sigiliul lui Aegon, numai pentru a descoperi că vecinul lor adoptase dragonul roşu al Rhaenyrei, împărțit între luna-şi-şoimul mamei sale Arryn şi calul-de-mare al decedatului ei soț. Frații s-au luptat cu frații, tații cu fiii, iar întregul regat a sângerat.

Sora Întunecată.

CELE MAI IMPORTANTE BĂTĂLII ALE DANSULUI

BĂTĂLIILE DIN ANUL 129 D. C.

Bătălia de la Moara Arsă, unde prințul Daemon şi Casa Blackwood i-au învins pe Brackeni şi au luat Gardul de Piatră.

Bătălia din Defileu, în care flota lui Corlys Velaryon a fost înfrântă de navele Triumviratului, aliații lui Aegon. Această bătălie a dus la moartea lui Jacaerys, Prințul de Piatra Dragonului, şi a lui Vermax, dragonul său, dar şi la cea a dragonului prințului Aegon cel Tânăr, Nor-de-Furtună.

Bătălia de la Mied, în care fratele cel mai mic al lui Aegon cel Bătrân, prințul Daeron, şi-a dobândit renumele salvând armata lordului Hightower de cea a lorzilor Rowan, Tarly şi Costayne.

BĂTĂLIILE DIN ANUL 130 D. C.

Bătălia de la Furca Roşie, în care vesticii i-au spulberat pe lorzii riverani şi au năvălit în ținuturile lor, însă nu înainte ca lordul Jason Lannister să fi fost rănit de moarte de scutierul Pate din Longleaf.

Bătălia de la Malul Lacului (numită şi Ospățul Peştilor), cea mai sângeroasă luptă de pe uscat din întregul război de pe țărmurile Ochiului Zeilor, când armata Lannisterilor a fost împinsă în lac de nobilii riverani şi au murit cu miile.

Balul Măcelarului, în care Mâna lui Aegon al II-lea, Ser Criston Cole, i-a provocat pe Ser Garibald Grey, lordul Roderick Dustin (numit şi Ruină) şi Ser Pate de Longleaf (numit şi Omorâtorul de Lei) şi-a fost refuzat. Cole a fost ucis într-un mod jalnic, de săgeți şi nu de sabie, iar armata sa a fost împrăştiată.

Prima Bătălie de la Tumbleton, în care cei Doi Trădători (călăreții de dragoni Ulf cel Alb şi Hugh Ciocanul) au schimbat tabăra, iar Lupii Iernii rămaşi (nordicii încărunțiți, care-l urmaseră pe lordul Dustin în război) şi-au croit drum printre rândurile a de zece ori mai mulți oameni ca ei. Acest lucru a condus la moartea lordului Ormund Hightower, cel care conducea forțele verzilor, şi a faimosului său văr, Ser Brynden, de mâna lordului Roderick Dustin, care a fost şi el ucis, şi la prădarea barbară a Tumbletonului.

Asaltul asupra Bârlogului Dragonilor - n-a fost, cu adevărat, o bătălie, când o gloată indisciplinată, aflată sub comanda unui

om cunoscut drept Păstorul, a înnebunit de-a binelea. Acest lucru a dus la moartea a cinci dragoni, la pierderea lui Ser Willum Royce şi a spadei sale valyriene, Lamentație, şi la moartea lui Ser Glendon Goode, care a fost Lordul Comandant al Gărzii Reginei preț de o zi, şi a lui Joffrey, Prințul de Piatra Dragonului.

Bătălia de la Ochiul Zeilor, unde a avut loc infamul duel dintre prințul Aemond-cel-Chior şi prințul Daemon Targaryen - şi între Vhagar şi Caraxes. Se spune că Daemon a sărit de pe Caraxes pe Vhagar şi l-a ucis pe prințul Aemond cu spada sa, Sora Întunecată, pe când dragonul cădea în apă. Vhagar şi Caraxes au murit la rându-le, după cum s-a întâmplat şi cu Daemon Targaryen, cu toate că rămăşițele sale n-au mai fost recuperate niciodată.

A Doua Bătălie de la Tumbleton, în care dragonii au dansat cu adevărat. Acest lucru a condus la moartea misterioasă a prințului Daeron cel îndrăzneț, la moartea curajoasă a lui Ser Addam Velaryon şi a lui Mare-de-Fum, Tessarion şi Vermithor.

BĂTĂLIILE DIN ANUL 131 D. C.

Bătălia de pe Drumul Regelui, supranumită de cei care au luptat acolo „Mocirla Răscolită” fiind şi ultima bătălie din război. În urma ei a murit lordul Borros Baratheon, de mâna tânărului lord Tully.

Multe din armate au fost adunate de diferiți lorzi în numele regelui sau reginei pe care-i susțineau, însă dacă se poate spune despre unii că au comandat cu adevărat forțele loiale ale fiecăreia dintre tabere, aceştia au fost prințul Daemon Targaryen şi, respectiv, prințul Aemond Targaryen. Aemond şi-a asumat răspunderea de Protector al Regatului şi de Prinț Regent, după ce Aegon al II-lea şi Sunfyre au fost grav răniți în bătălia de la Refugiul Corbului, în lupta cu Rhaenys şi Meleys. Şi-a pus chiar şi coroana fratelui său - cea a lui Aegon Cuceritorul, făcută din rubine şi oțel valyrian - cu toate că nu şi-a luat titlul de rege.

Din nefericire pentru verzi, acest lucru s-a dovedit a fi

regretabil. Aemond era mult prea lipsit de experiență şi prea îndrăzneț pentru a prelua comanda efectivă. La acea vreme, prințul Daemon controla Harrenhalul. Aşa că Aemond a plănuit, cu nesăbuință, să ia Harrenhalul din mâinile rivalului său, lăsând astfel Debarcaderul Regelui fără apărători. A găsit castelul părăsit şi a jubilat, asta până a aflat motivul, în timp ce Aemond mărşăluia spre Harrenhal, Daemon îi adusese pe regina Rhaenyra şi pe călăreții săi de dragoni înapoi la Debarcaderul Regelui, fiarele zburând deasupra oraşului. Mantiile de aur - multe dintre ele considerându-se loiale lui Daemon - i-au trădat pe ofițerii puşi la comandă de Aegon şi au predat oraşul aproape fără vărsare de sânge, cu toate că sângele a fost vărsat în cursul execuțiilor care au urmat, când Ser Otto Hightower, lordul Jasper Wylde (maestrul legilor, numit şi Țeapă-de-Fier, din cauza durității sale) şi lorzii Rosby şi Stokeworth (care făcuseră, cândva, parte din tabăra Rhaenyrei, înainte de a o trăda) au fost descăpățânați. Regina văduvă Alicent a fost încarcerată, însă Aegon al II-lea (încă refăcându-se după rănile primite la Refugiul Corbului) şi copiii rămaşi - precum şi lordul Larys Strong - au fost scoşi în secret din castel.

Regatul s-a smintit de-a binelea în timpul Dansului Dragonilor, însă Debarcaderul Regelui a fost locul unde majoritatea dragonilor şi-au pierdut viața. Debarcaderul Regelui a căzut, fără vărsare de sânge, în mâinile Rhaenyrei, mulțumită vicleniei prințului Daemon, însă după Prima Bătălie de la Tumbleton, în oraş a izbucnit o revoltă. Aflat la numai trei sute de kilometri distanță, Tumbletonul a fost prădat în modul cel mai barbar: mii de oameni au fost arşi, alte câteva mii s-au înecat încercând să treacă râul înot, pentru a se pune la adăpost, fetele şi femeile au fost siluite până au murit, iar dragonii se hrăneau printre ruine. Victoria obținută de lordul Hightower, cu ajutorul prințului Daeron şi al celor Doi Trădători, a băgat groaza în întregul oraş, locuitorii Debarcaderului fiind siguri că ei vor urma. Efectivele Rhaenyrei erau împrăştiate şi epuizate, aşa că numai dragonii rămăseseră să apere oraşul.

Tocmai teama de dragoni, şi de prezența lor, a dat naştere Păstorului. Cine-a fost el n-am putea spune, pentru că numele său s-a pierdut în istorie. Unii cred că a fost un cerşetor umil, alții

cred că a fost unul dintre Oamenii Săraci, care, cu toate că fuseseră scoşi în afara legii, încă mai bântuiau cu încăpățânare prin regat. Indiferent cine a fost, a început să predice în Piața Pietrarilor spunând că dragonii erau demoni, odraslele Valyriei cea necredincioasă care avea să ucidă oameni. L-au ascultat zeci de oameni, apoi sute şi mii. Frica a dat naştere la furie, iar furia la setea de sânge. Iar când Păstorul a anunțat că oraşul va fi salvat numai după ce va fi curățat de dragoni, oamenii au luat aminte.

În cea de-a douăzeci şi doua zi a celei de-a cincea luni a anului 130 D. C. Aemond-cel-Chior şi Daemon Targaryen au dat ultima lor bătălie. În aceeaşi zi, haosul şi moartea s-au înstăpânit la Debarcaderul Regelui. Rhaenyra îl întemnițase pe lordul Corlys pentru că-l ajutase pe nepotul său, Ser Addam Velaryon, să scape de arestare după ce fusese acuzat de trădare. Unii dintre cei jurați Şarpelui de Mare s-au alăturat mulțimii răzvrătite din Piața Pietrarilor, iar unii s-au cățărat pe ziduri pentru a încerca să-l elibereze pe Şarpele de Mare, fiind spânzurați după ce-au fost prinşi. Apoi regina Helaena a murit străpunsă de țepuşele care înconjurau Cetatea lui Maegor, o sinucidere, au spus unii, dar alții au vorbit despre crimă. Şi în aceea noapte, oraşul a ars, în vreme ce gloata Păstorului mărşăluia spre Bârlogul Dragonilor, intenționând să măcelărească toate fiarele aflate acolo.

Tânărul Joffrey Velaryon, Prințul de Piatra Dragonului, a murit când a încercat să încalece dragonul mamei lui, Syrax, pentru a zbura spre Bârlog pentru a-şi salva propriul său dragon, Tyraxes. Niciun dragon n-a supraviețuit. Minciunile si zvonurile sunt numeroase: că unii dintre ei au fost tăiați de oameni, alții de Păstor, alții de Războinicul însuşi.

Asaltul asupra Bârlogului Dragonilor.

Indiferent care-i adevărul, cinci dragoni au pierit în acea noapte sângeroasă, după ce mulțimile au năvălit în construcția uriaşă şi i-au găsit înlănțuiți, iar oamenii au murit pe capete. Jumătate dintre dragonii care au început Dansul erau deja morți, iar războiul nu se sfârşise încă. Rhaenyra a fugit din oraş la scurtă vreme după aceea.

Nebunia care a cuprins oraşul după fuga Rhaenyrei s-a manifestat în multe feluri. Cel mai ciudat dintre ele a fost apariția unor aşa-zişi regi care au domnit în perioada care a devenit cunoscută ca Luna celor Trei Regi.

Primul a fost Trystane Truefyre, scutierul unui cavaler cu prost renume, Ser Perkin Puricele, care susținea că este fiul lui Viserys I. După Asaltul asupra Bârlogului Dragonilor şi fuga Rhaenyrei, oraşul era condus de Păstor şi de gloata lui, dar Ser Perkin l-a instalat pe Trystane în abandonata Fortăreață Roşie, de unde a început să emită edicte. Când Aegon al II-lea a recucerit oraşul, Trystane a implorat să primească favoarea cavalerilor înainte de a fi executat şi asta a primit.

Celălalt rege era şi mai ciudat: un copil care a devenit cunoscut ca Gaemon Păr-Alb. Fiul unei curve, băiatul de paisprezece ani pretindea că era bastardul lui Aegon al II-lea

(ceea ce nu era imposibil cu tinerețea furtunoasă a regelui). Din Casa Sărutărilor de pe Dealul Visenyei, a adunat mii de adepți şi a emis câteva edicte. Mama lui a fost spânzurată ulterior după ce a mărturisit că tatăl său era un vâslaş cu părul argintiu din Lys, dar Gaemon a intrat în familia regelui.

În cele din urmă, a sosit şi sfârşitul, însă nu moartea dragonilor sau a prinților a pus capăt la tot, ci pieirea reginei şi a regelui pentru care au murit ei (şi zeci de mii de oameni). Rhaenyra a murit prima. Cum soțul ei, prințul Daemon, era mort, Casa Velaryon s-a întors împotriva ei, iar cum duşmanii ei intraseră din nou în posesia Debarcaderului Regelui, a fugit, practic, fără o lețcaie, fiind nevoită să-şi vândă coroana pentru a putea trece spre Piatra Dragonului. Însă când a sosit, l-a găsit acolo pe proaspăt rănitul Aegon al II-lea, împreună cu dragonul său Sunfyre în agonie.

Lucrarea lui Munkun, *Mărturii adevărate,* bazată pe relatarea lui Orwyle, dezvăluie că atunci când a căzut Debarcaderul Regelui, Larys Strong s-a îngrijit ca regele să fie scos de-acolo ca să se ascundă. Viclean, Strong l-a trimis la Piatra Dragonului, crezând pe bună dreptate că Rhaenyra nu se va gândi niciodată să-l caute pe fratele ei chiar în propria cetate. S-a vindecat timp de o jumătate de an, într-un sat pescăresc îndepărtat, în vreme ce Rhaenyra şi mare parte din curtea sa se aflau la Debarcaderul Regelui şi tot atunci Sunfyre a sosit de la Capul Ghearei Sfărâmate, în pofida aripii rănite, ceea ce-l făcea dizgrațios în aer. Ascunşi astfel, au putut să-şi refacă puterile. (Sunfyre l-a ucis pe dragonul timid şi sălbatic Năluca Cenuşie, stârnind mărturii confuze, cum că ar fi făcut-o Canibalul.)

Regele Aegon a descoperit mulți oameni care o acuzau pe Rhaenyra - pentru pierderea fiilor, soților şi fraților în războiul ei, ori pentru nesocotințe imaginare - şi cu ajutorul lor a cucerit Piatra Dragonului. N-a fost nevoie de mai mult de o oră, pentru că nu a întâmpinat nicio rezistență... cu excepția fiicei prințului Daemon, Baela Targaryen, în vârstă de paisprezece ani, şi a tânărului ei dragon, Dansatorul Lunii. Baela a scăpat de oamenii trimişi să pună mâna pe ea, reuşind să ajungă la dragonul ei. Şi

pe când Aegon al II-lea se gândea să coboare cu Sunfyre chiar în curtea castelului, crezându-se victorios, dragonul şi prinţesa s-au ridicat spre a-l întâmpina.

Dansatorul Lunii era mult mai mic decât Sunfyre, dar şi mai iute şi mult mai agil, şi nici dragonului, nici prinţesei de pe spatele lui nu le lipsea curajul. Fiara s-a năpustit şi l-a zgâriat cu ghearele şi l-a muşcat pe Sunfyre, secerându-l şi sfâşiindu-l până când, în cele din urmă, un val de flăcări a orbit jivina. Înlănţuiţi, cei doi dragoni au căzut, iar odată cu ei şi călăreţii lor. Aegon al II-lea a sărit în ultima clipă de pe spatele lui Sunfyre, zdrobindu-şi ambele picioare, în vreme ce Baela a rămas cu Dansatorul Lunii până în ultima clipă. Când Alfred Broome şi-a tras spada ca s-o răpună acolo unde se afla, frântă şi inconştientă, Ser Marston Waters i-a smuls spada din mână şi a dus-o la maester, salvându-i viaţa.

Rhaenyra n-a ştiut nimic despre această măreaţă bătălie, dar nici n-a contat. Aegon al II-lea, ca întotdeauna răutăcios cu sora lui şi înfuriat de moartea iminentă a dragonului său, l-a hrănit pe Sunfyre cu Rhaenyra, în faţa singurului fiu care-i mai rămăsese (aşa cum ştia atunci fiecare bărbat sau femeie din cele Şapte Regate), Aegon cel Tânăr. Şi-aşa a murit Încântarea Regatului, Regina de Jumătate de An, în cea de-a douăzeci şi doua zi a celei de-a zecea luni din anul 130 D. C.

Rhaenyra înfruntându-şi moartea

Fratele ei vitreg nu i-a supraviețuit multă vreme. Cu toate că Rhaenyra era moartă şi Aegon cel Tânăr se afla în mâinile sale, Aegon al II-lea încă mai avea mulți duşmani care continuau să lupte împotriva lui. Luptau atât de frica represaliilor lui, cât şi pentru Rhaenyra, însă luptau, şi s-au dovedit a fi duşmanii cei mai periculoşi. Când lordul Borros Baratheon s-a pus, în cele din urmă, în mişcare cu întreaga sa forță, mărşăluind împotriva răsculaților, poate că atunci ar fi fost o şansă să se întoarcă roata. Însă lordul Borros a căzut în Bătălia de pe Drumul Regelui, armata sa împrăştiindu-se. Iar tinerii lorzi riverani, cunoscuți drept Flăcăii, a căror armată l-a înfrânt, se aflau la o aruncătură de băț de oraş, în vreme ce lordul Stark venea pe Drumul Regelui cu propria sa oaste.

Tot atunci, lordul Corlys Velaryon - eliberat din temniță şi iertat, făcând parte acum din consiliul restrâns al regelui - l-a sfătuit pe Aegon să se predea şi să îmbrace hainele negre. Regele a refuzat însă, intenționând să poruncească să i se taie urechea tânărului său nepot, ca un avertisment dat susținătorilor lui Aegon cel Tânăr. S-a urcat în lectică, să fie dus în apartamentele sale, iar pe drum i s-a dat o cupă cu vin.

Când escorta sa a sosit cu lectica şi au ridicat perdelele, l-au găsit pe rege mort, cu sânge pe buze. Şi-aşa a pierit regale Aegon al II-lea, otrăvit de oamenii care l-au slujit, pentru că întrevăzuseră finalul, chiar dacă el nu.

Regatul sfărâmat, sfâşiat, a mai suferit o vreme, însă Dansul Dragonilor se terminase. Acum, îl aşteptau Zorii Falşi, Ora Lupului, domnia regenților şi Regele Şubred.

DRAGONII DIN DANS

DRAGONII REGELUI AEGON AL II-LEA

Sunfyre (regele Aegon): Splendid, dar tânăr, betegit pentru mare parte din război, după Bătălia de la Refugiul Corbului, apoi ucis în lupta cu Dansatorul Lunii, la Piatra Dragonului.

Tessarion (prințul Daeron): Regina Albastră, cel mai tânăr dintre dragonii de luptă aparținând sprijinitorilor lui Aegon, ucis în cea de-a Doua Bătălie de la Tumbleton.

Vhagar (prințul Aemond-cel-Chior): Ultimul dintre cei trei dragoni ai lui Aegon Cuceritorul, bătrân, dar uriaş şi puternic, ucis în lupta cu Caraxes, deasupra Ochiului Zeilor.

Morghul (prințesa Jaehaera): Prea tânăr pentru război, ucis în Asaltul asupra Bârlogului Dragonilor de Cavalerul Aprins.

Dreamfyre (regina Helaena): Cândva dragonul surorii lui Jaehaerys I, Rhaena, zdrobit sub cupola prăbuşită în Asaltul asupra Bârlogului Dragonilor.

Shrykos (prințul Jaehaerys): Prea tânăr pentru război, ucis în Asaltul asupra Bârlogului Dragonilor de Hobb Cioplitorul.

DRAGONII REGINEI RHAENYRA

Syrax (regina Rhaenyra): Uriaş şi înspăimântător, ucis în Asaltul asupra Bârlogului Dragonilor.

Aripă de Argint (Ser Ulf cel Alb): Dragonul Bunei Regine Alysanne, călărit de un trădător, le-a supraviețuit lui şi Dansului, dar s-a sălbăticit, făcându-şi bârlogul pe o insulă din Lacul Roşu.

Caraxes (prințul Daemon): Sângerosul Wyrm, uriaş şi înspăimântător, ucis în lupta cu Vhagar, deasupra Ochiului Zeilor.

Vermax (prințul Jacaerys): Tânăr, dar puternic, ucis împreună cu călărețul său în Bătălia din Defileu.

Mare-de-Fum (Ser Addam din Hull): Cândva, dragonul lui Ser Laenor Velaryon, călărit de un bastard al Targaryenilor, ucis de Vermithor în cea de-a Doua Bătălie de la Tumbleton.

Arrax (prințul Lucerys): Tânăr, dar puternic, ucis împreună cu călărețul său de Vhagar, deasupra Golfului Naufragiilor.

Vermithor (Ser Hugh Ciocanul): Bătrân şi venerabil, fostul dragon al Bătrânului Rege, călărit de un bastard al Targaryenilor şi trădător, ucis în lupta cu Mare-de-Fum şi Tessarion, în cea de-a Doua Bătălie de la Tumbleton.

Tyraxes (prințul Jacaerys): Tânăr, dar puternic, ucis în Asaltul asupra Bârlogului Dragonilor.

Nor-de-Furtună (prințul Aegon cel Tânăr): Ucis de o săgeată şi o lance în Bătălia din Defileu.

Meleys (prințesa Rhaenys): Regina Roşie, bătrână şi vicleană, leneşă, dar îngrozitoare când era stârnită, ucisă la Refugiul Corbului împreună cu călărețul ei, Regina-Care-N-a-Fost-Să-Fie.

Dansatorul Lunii (lady Baela): Zvelt şi frumos, suficient de mare să poarte o fată, ucis de Sunfyre la Piatra Dragonului, nu înainte de a-l fi rănit mortal.

Mare-de-Fum (Ser Addam din Hull): Cândva, dragonul lui Ser Laenor Velaryon, călărit de un bastard al Targaryenilor, ucis de Vermithor în cea de-a Doua Bătălie de la Tumbleton.

Hoțul-de-Oi (Nettles): Un dragon sălbatic, îmblânzit de o bastardă, a dispărut la sfârşitul războiului.

Năluca Cenuşie: Un dragon sălbatic, temător de oameni, niciodată îmblânzit, ucis de Sunfyre la Piatra Dragonului.

Canibalul: Un dragon sălbatic, mâncător de hoituri şi ucigaş de pui, niciodată îmblânzit, dispărut la sfârşitul războiului.

Dimineața (lady Rhaena): Prea tânăr pentru luptă, a supraviețuit Dansului.

Tânărul rege Aegon al III-lea.

Când Aegon cel Tânăr a urcat pe Tronul de Fier, în 131 D. C. cu numele de Aegon al III-lea, după moartea unchiului său, Aegon al II-lea, regatul s-ar putea să-şi fi spus că necazurile sale s-au sfârşit. Sprijinitorii lui Aegon al III-lea înfrânseseră şi ultima armată a lui Aegon al II-lea, în Bătălia de la Drumul Regelui, şi aveau controlul deplin asupra Debarcaderului Regelui. Flota lui Velaryon a slujit încă o dată Tronul de Fier, iar Şarpele de Mare în mod sigur va da o mână de ajutor sfătuindu-l pe tânărul rege. Însă asemenea speranțe erau ca nişte castele de nisip, iar perioada a ajuns, curând, să fie cunoscută drept Zorii Falşi. Aegon al II-lea trimisese oameni peste Marea Îngustă, pentru a tocmi

mercenari, şi nimeni nu ştia când sau dacă aceştia nu se vor întoarce pentru a-şi răzbuna regele. În vest, Krakenul Roşu şi tâlharii săi făceau ravagii în Insula Frumoasă şi pe coastă. Şi o iarnă grea, îngrozitoare - prima declarată de Conclavul din Oraşul Vechi în anul 130 D. C. în Ziua Fecioarelor - s-a înstăpânit ferm în regat, şi va dura şase ani cruzi.

Niciunde pe cuprinsul celor Şapte Regate n-a contat mai mult iarna decât în Nord, teama făcându-i pe Lupii Iernii să se adune sub flamura lordului Roderick Dustin şi să moară luptând pentru regina Rhaenyra. Însă după ei, a venit o şi mai mare armată de oameni fără copii şi fără adăpost, bărbați necăsătoriți si fii mai tineri, cu toții sub flamura lordului Cregan Stark. Veniseră pentru război, pentru aventură şi pradă, dar şi pentru o moarte glorioasă, pentru a-i scuti pe ai lor de dincolo de Gât de încă o gură de hrănit.

Otrăvirea regelui Aegon al II-lea le răpise această şansă. Lordul Stark încă îşi mai conducea armata în marş spre Debarcaderul Regelui, însă cu un rezultat mult diferit. El intenționa să pedepsească Oraşul Vechi, Capătul Furtunii şi Casterly Rock pentru că-l susținuseră pe rege. Însă lordul Corlys trimisese deja soli la Stâncă şi la Capătul Furtunii şi Oraşul Vechi, negociind pacea. Şi, pentru şase zile, timp în care curtea aştepta veştile despre succesul sau eşecul lordului Corlys, iar regatul tremura la gândul continuării războiului, lordul Cregan Stark a manipulat curtea. Acest moment a ajuns să fie cunoscut drept Ora Lupului.

Lordul Stark nu putea fi făcut să se răzgândească într-o singură privință: trădătorii şi otrăvitorii regelui Aegon al II-lea trebuiau să plătească. Să ucizi un rege crud şi nedrept într-o luptă dreaptă era un lucru, însă asasinatul şi folosirea otrăvii erau o trădare față de zeii care l-au uns. Cregan a arestat douăzeci şi doi de oameni în numele lui Aegon al III-lea, inclusiv pe Larys Picior Strâmb şi pe Corlys Velaryon.

Lordul Corlys a scăpat de proces datorită intervențiilor Baelei şi ale Rhaenei Targaryen, care l-au convins pe Aegon să emită un edict prin care-i înapoia rangurile şi onorurile. Apoi, prin intermediul lui Aly cea Neagră Blackwood, i-a oferit lordului

Stark mâna ei în căsătorie, în schimbul acceptării edictului lui Aegon.

Înghesuit, tânărul Aegon al III-lea - care avea atunci unsprezece ani - s-a învoit să-l facă pe lordul Stark Mâna sa. Cregan Stark a fost Mână doar o zi, organizând judecățile şi execuțiile. Majoritatea celor acuzați au îmbrăcat hainele negre (convinşi de vicleanul Ser Perkin Puricele). Numai doi au ales moartea: Ser Gyles Belgrave din Garda Regelui, care nu dorea să-i supraviețuiască stăpânului său, şi Larys Picior Strâmb, ultimul din vechea Casă Strong.

La o zi după execuții, lordul Stark a renunțat la funcție. Niciun om n-a mai deținut funcția pentru atât de puțin timp şi puțini au părăsit-o cu atâta bucurie. S-a întors în Nord, lăsându-i pe mulți dintre aprigii săi oameni în urmă, în sud. Unii dintre ei s-au căsătorit cu văduvele din Ținuturile Riverane, alții au devenit mercenari ori s-au jurat altora, iar câțiva s-au apucat de tâlhării. Însă Ora Lupului trecuse şi venise vremea regenților.

Perioada regenței lui Aegon - care s-a întins din anul 131 D. C. atunci când a moştenit tronul, până în 136 D. C. când a ajuns la maturitate - a fost condusă de un consiliu format din şapte membri. Numai unul dintre aceşti regenți - Marele Maester Munkun - a rezistat întregul mandat; ceilalți au murit sau au renunțat şi au fost înlocuiți după cum a fost nevoie. Dintre aceştia, cel mai măreț a fost Şarpele de Mare, care a plecat dintre cei vii printr-un voal de lacrimi, în anul 132 D. C. la vârsta de şaptezeci şi nouă de ani; timp de şapte zile, trupul său a zăcut la picioarele Tronului de Fier, iar regatul a plâns.

REGENȚII LUI AEGON AL III-LEA

PRIMUL CONSILIU AL CELOR ŞAPTE

Lady Jeyne Arryn, Fecioara din Vale - Răpusă de boală în Gulltown, în anul 134 A. C.

Lordul Corlys Velaryon, Şarpele de Mare - Răpus de bătrânețe în anul 132 D. C. la şaptezeci şi nouă de ani.

Lordul Roland Westerling din Crag - Răpus de Febra Iernii, în 133 A. C.

Lordul Royce Caron din Cântecul Nopții - Şi-a cedat locul în anul 132 D. C.

Lordul Manfryd Mooton din Iazul Fecioarelor - Răpus de bătrânețe şi boală, în anul 134 D. C.

Ser Torrhen Manderly din Portul Alb - Şi-a cedat locul în 132 D. C. după moartea din cauza Febrei Iernii a tatălui şi fratelui său.

Marele Maester Munkun - Singurul rămas în funcție din 131 şi până în 136 D. C.

CEILALȚI

Lordul Unwin Peake - I s-a dat locul lordului Corlys în 132 D. C. a renunțat în 134 D. C.

Lordul Thaddeus Rowan - I s-a oferit un loc în 133 D. C. după moartea lordului Westerling, şi a fost îndepărtat în 136 D. C.

Ser Corwyn Corbray - Soțul Rhaenei Targaryen, l-a înlocuit pe lordul Mooton în 134 D. C. fiind omorât de un arbaletrier la Runestone în acelaşi an.

Willam Stackspear - Ales din mulțime în Marele Consiliu din 136 D. C.

Marq Merryweather - Ales din mulțime în Marele Consiliu din 136 D. C.

Lorent Grandison - Ales din mulțime în Marele Consiliu din 136 D. C.

Anii regenței lui Aegon au fost marcați de tulburări. Ser Tyland Lannister - unul dintre cei care s-au întors cu mâna goală din Oraşele Libere (deoarece companiile libere erau plătite gras în timpul războaielor care au urmat prăbuşirii Regatului celor Trei Fiice) - a slujit cu pricepere ca Mână a Regelui, în pofida orbirii şi a mutilărilor suferite din pricina torționarilor reginei Rhaenyra, când a refuzat să divulge unde ascunsese trezoreria lui Aegon al III-lea. Însă Febra Iernii l-a luat în 133.

Lucrurile s-au deteriorat şi mai mult când Unwin Peake, Lordul de Starpike, Dunstonbury şi Whitegrove, a devenit inițial regent, apoi Mână. Jucase un rol semnificativ în Prima şi în a Doua Bătălie de la Tumbleton şi s-a simțit jignit când n-a fost ales

printre primii regenți. Însă, curând, a fost răsplătit pentru asta, acumulând tot mai multă putere. Şi-a văzut rubedeniile obținând numeroase înalte dregătorii, a vrut să-şi mărite fiica cu Aegon al III-lea după aparenta sinucidere a reginei Jaehaera şi a încercat să-şi slăbească rivalii prin orice mijloace.

Ultimul descendent în viață al lui Aegon al II-lea, Jaehaera Targaryen avea opt ani când s-a măritat cu vărul ei, Aegon al III-lea, şi zece când s-a aruncat de pe Cetatea lui Maegor în țepuşele din şanțul de apărare secat. A mai trăit jumătate de oră, în chinuri, înainte de a muri.

Totuşi, unii pun sub semnul întrebării felul în care a murit. Să fi vrut să-şi ia viața? Unii şopteau că ar fi fost omorâtă, şi-au fost numiți mulți suspecți. Printre ei, Ser Mervyn Flowers, din Garda Regelui, fratele bastard al lordului Unwin Peake, care fusese la uşa ei când a murit. Şi totuşi, chiar şi Ciupercă susține că este puțin probabil ca Flowers să fie genul de om care să-şi împingă pupila - o copilă - spre o asemenea moarte oribilă. El sugerează o altă posibilitate: că Flowers n-a omorât-o, dar s-a dat la o parte pentru ca altcineva să facă asta, cineva precum mercenarul lipsit de scrupule din Oraşele Libere, Tessario Tigrul, pe care lordul Unwin îl adusese în serviciul său.

Cu toate că nu vom şti niciodată adevărul despre evenimentele din acea zi, acum pare posibil ca moartea Jaehaerei să fi fost cumva pusă la cale de lordul Peake.

Lordul Alyn, nepotul Şarpelui de Mare, era cel mai aprig dintre duşmanii Mâinii. I s-a refuzat locul tatălui său ca regent, apoi a fost făcut să lupte împotriva insulelor Treptelor de Piatră. Acolo şi-a câştigat porecla de Oakenfist, după o mare victorie pe mare, însă noua sa faimă s-a dovedit a fi provocatoare de discordie când s-a întors la Debarcaderul Regelui. Mâna intenționase să pună stăpânire pe Treptele de Piatră şi să pună capăt regatului piraților lui Racallio Ryndoon, însă acțiunea rapidă a lui Velaryon a împiedicat flota să-şi debarce forțele pentru a realiza asta. Faima şi reputația lui Oakenfist au crescut în urma victoriei sale, aducându-i onoruri şi recompense din partea regenților, în pofida protestelor lordului Peake. În cele din urmă, Mâna i-a convins pe

regenți să-l trimită pe Oakenfist în Ținuturile Vestice, să se ocupe de corăbiile lungi ale Krakenului Roşu, atunci când lordul Dalton Greyjoy a refuzat să-şi cedeze odoarele şi să înceteze cu jafurile. Era o expediție periculoasă, pusă la cale astfel încât să se termine prin înfrângerea lordului Alyn sau cu moartea sa. În loc de asta, pentru Oakenfist a fost prima dintre cele şase mari călătorii ale sale.

În toate acestea, Aegon al III-lea - prea tânăr ca să conducă - n-a fost decât un pion. Era un tânăr melancolic, retras, interesat de foarte puține lucruri. Era mereu îmbrăcat în negru, şi se putea întâmpla să treacă zile în şir fără să vorbească. Singurul lui însoțitor în aceşti primi ani a fost Gaemon Păr-Alb, pretendentul-băiat, acum slujitorul şi prietenul său. După ce lordul Peake a ajuns la putere, lui Gaemon i s-a dat un nou rol, cel de băiat bun de biciuit, să încaseze pedepsele care nu puteau fi administrate persoanei regale. Ulterior, Gaemon a murit în încercarea de otrăvire a regelui şi a frumoasei şi tinerei sale regine, Daenaera Velaryon.

Lady Daenaera era o verişoară de-a lui Alyn Oakenfist, tatăl ei fiind vărul acestuia, Daeron, care a murit luptând pentru el la Treptele de Piatră. O copilă surprinzător de frumoasă, Daenaera n-avea decât şase ani când prințesele Rhaena şi Baela au prezentat-o regelui, ultima din mia de fecioare care trecuseră pe dinaintea sa la marele bal din 133 D. C. Acest bal fusese organizat de Mână, lordul Peake, după ce regenții îi zădărniciseră eforturile de a-şi logodi propria fiică cu regele. Pentru că nu renunțase la idee, s-a simțit frustrat de ultima alegere a regelui.

Eforturile sale de a împiedica această alegere au întâmpinat atât opoziția lui Aegon, cât şi a celorlalți regenți. Scandalizat, lordul Unwin a amenințat că va renunța la rangul de Mână, pentru a-i face pe regenți să-i asculte voia, numai pentru a descoperi că ceilalți erau încântați să-l forțeze să facă asta. L-au numit în locul lui pe unul dintre ei, lordul Thaddeus Rowan.

Aegon avusese numai o singură bucurie adevărată în toți aceşti ani: întoarcerea fratelui său mai tânăr, prințul Viserys. Regatul îl crezuse pe Viserys ucis în Bătălia din Defileu, iar regele nu-şi iertase niciodată faptul că-şi abandonase fratele când fugise pe spinarea dragonului său, Nor-de-Furtună. Însă Viserys a fost în

cele din urmă scos din Lys de Oakenfist, unde fusese ascuns de prinții negustori, care se gândeau să profite de pe urma lui prin încasarea unei recompense sau prin moartea lui. Prețul acceptat de lordul Velaryon pentru eliberarea lui era enorm, şi, curând, a generat dispute. Însă eliberarea lui - împreună cu noua lui mireasă lyseniană, frumoasa Larra Rogare, cu şapte ani mai în vârstă decât el - a fost o bucurie indiscutabilă, şi pentru restul zilelor sale, a fost singurul om în care s-a încrezut pe deplin Aegon.

În cele din urmă, Larra Rogare şi familia ei bogată şi ambițioasă au pus umărul la spulberarea puterii regenților şi aproape sigur a celei a lordului Peake. Rolul jucat de ei a fost unul nechibzuit, prinşi cum erau în Primăvara Lyseniană. Era un moment când Banca Rogare era mai puternică decât Banca de Fier, aşa că a căzut victimă comploturilor pentru controlarea regelui; au fost învinuiți pentru mult mai multe decât erau, de fapt, vinovați. Lordul Rowan, pe atunci Mână şi unul dintre ultimii regenți, a fost acuzat că le-ar fi fost complice şi a fost torturat pentru obținerea de informații. Ser Marston Waters, ajuns cumva Mâna Regelui în locul său (Munkun, singurul regent pe atunci, în afară de Rowan, evită să discute despre acestea în *Mărturii adevărate),* şi-a trimis oamenii s-o captureze pe lady Larra, după ce-i arestaseră pe frații ei. Însă regele şi fratele său au refuzat să renunțe la ea, fiind asediați în Cetatea lui Maegor de către Waters şi susținătorii lui timp de optsprezece zile. Conspirația a fost dejucată în cele din urmă, după ce Ser Marston - poate amintindu-şi de îndatorirea sa - a încercat să îndeplinească porunca regelui şi să-I aresteze pe cei care îi acuzaseră în mod fals pe cei din Casa Rogare şi pe lordul Rowan. Waters a fost ucis de propriul său frate jurat, Ser Mervyn Flowers, când a încercat să-l aresteze.

Ordinea s-a restabilit de la sine, iar Munkun a slujit ca Mână şi regent pentru tot restul anului, până când au fost numiți şi alți regenți şi-a fost găsită o nouă Mână. Vremea regenței s-a încheiat în cele din urmă în cea de-a şaisprezecea zi de nume a regelui, atunci când acesta a intrat în încăperea consiliului restrâns, şi-a eliberat regenții şi Mâna, lordul Manderly, din funcție.

CUVINTELE ADRESATE DE REGE LORDULUI MANDERLY LA ÎNCHEIEREA REGENȚEI
(DUPĂ MARELE MAESTER MUNKUN)

„Doresc să le dăruiesc oamenilor de rând pace, mâncare şi dreptate. Dacă acest lucru nu va fi de ajuns să le câştig iubirea, să-l lăsăm în locul nostru pe Ciupercă. Sau poate să trimitem un urs dansator. Cineva mi-a spus odată că oamenilor de rând le plac foarte mult urşii dansatori. Poți încheia şi festinul din această seară. Trimite-i acasă pe lorzi, în cetățile lor, şi dă mâncarea celor flămânzi. Burțile pline şi urşii dansatori vor fi politica mea.”

Aegon al III-lea îi demite pe regenți şi pe lordul Manderly, Mâna Regelui.

A urmat o domnie şubredă, pentru că Aegon însuşi era şubred. A rămas un melancolic până la sfârşitul zilelor sale, nu găsea plăcere aproape în nimic, şi se încuia în apartamentele sale, zăcând zile în şir. Până la urmă, a ajuns să-i displacă să fie atins, chiar de mâna frumoasei sale regine. Chiar şi după ce înflorise, i-a trebuit mult timp ca s-o cheme la el în pat… Însă, în cele din urmă, căsătoria lor a fost binecuvântată cu doi fii şi trei fiice. Cel

mai mare, Daeron, a fost numit Prinț de Piatra Dragonului şi, în aparență, moştenitorul tronului.

Cu toate că s-a străduit să ofere regatului pace şi îndestulare, după Dansul Dragonilor, Aegon al III-lea s-a dovedit a nu a fi dispus să-şi îmbuneze poporul sau pe lorzii săi. Ar fi putut fi un rege foarte diferit dacă n-ar fi existat acel defect al său, răceala, când era vorba de cei asupra cărora domnea. Fratele lui, prințul Viserys - care în ultimii săi ani i-a slujit ca Mână - avea darul de a fi cuceritor, însă chiar şi el a devenit sever după ce-a fost abandonat, el şi copiii lui, de nevasta sa pentru Lysul natal.

Totuşi, Aegon şi Viserys au abordat cu pricepere problemele regatului. Una dintre ele a fost apariția stânjenitoare a mai multor pretendenți, fiecare susținând că era prințul Daeron cel Îndrăzneț - cel mai mic frate al lui Aegon al II-lea, ucis în cea de-a Doua Bătălie de la Tumbleton, al cărui leş nu fusese niciodată găsit, asta permițându-le unor oameni lipsiți de scrupule să ridice false pretenții. (Însă aceşti aşa-zişi prinți s-au dovedit a fi nişte impostori.) Au încercat chiar şi să-i readucă pe dragonii targaryeni, în pofida temerilor lui Aegon, pe care nimeni n-ar fi putut să-l învinovățească după ce-şi văzuse mama mâncată de vie de un dragon; detesta chiar şi să vadă unul - şi cu atât mai puțin îşi dorea să-l călărească - însă a fost convins că-i vor înfuleca pe cei care încercau să i se opună. La sugestia lui Viserys, a trimis să-i fie aduşi nouă magi din Essos, încercând să se folosească de arta lor pentru a cloci câteva ouă. Acest lucru s-a dovedit a fi un dezastru şi un eşec.

La începutul domniei sale mai trăiau patru dragoni, Aripă de Argint, Dimineața, Hoțul-de-Oi şi Canibalul. Totuşi, Aegon al III-lea va fi mereu pomenit drept Otrava Dragonilor, pentru că ultimul dragon al Targaryenilor a murit în timpul domniei sale, în anul 153 D. C.

Domnia Regelui Şubred - cunoscut şi ca Aegon cel Ghinionist - s-a sfârşit cu moartea sa, la vârsta de treizeci şi şase de ani, din cauza epuizării. Mulți dintre supuşii săi îl credeau mult mai bătrân, deoarece copilăria sa a fost scurtată mult prea mult. Regele melancolic nu-i pomenit cu prea multă dragoste, moştenirea sa pălind în fața celei lăsate de fiii săi.

Ce a mai rămas din dragonii Targaryenilor astăzi: țeasta lui Balerion, Spaima Neagră

Regele Daeron I, Tânărul Dragon.

Când Aegon al III-lea a murit în cel de-al douăzeci şi şaselea an al domniei sale, la 157 de ani după încoronarea Cuceritorului, a lăsat în urma sa doi fii şi trei fiice. Cel mai mare dintre fiii săi, Daeron, era de-abia un băiat de paisprezece ani când a urcat pe tron. Poate, datorită farmecului şi isteţimii lui Daeron, sau poate datorită amintirii a ceea ce se întâmplase în timpul regenţei tatălui său, prinţul Viserys a ales să nu insiste asupra instituirii unei regenţe câtă vreme tânărul rege era minor. În loc de asta,

Viserys a continuat să slujească în calitate de Mână, în vreme ce regele Daeron a domnit cu toată puterea şi capacitatea.

Puțini au prevăzut că Daeron, Primul pe Numele Său, se va acoperi de glorie, la fel ca şi strămoşul său, Aegon Cuceritorul, a cărui coroană o purta. (Tatăl său preferase doar un simplu cerc.) Şi totuşi, această glorie s-a transformat în cenuşă aproape la fel de repede. Un tânăr de o rară înțelepciune şi putere, Daeron s-a confruntat pentru prima dată cu opoziția unchiului său, a consilierilor săi şi a multor mari lorzi atunci când a propus să „completeze Cucerirea" aducând în sfârşit Dorne în regat. Lorzii săi i-au reamintit că, spre deosebire de Cuceritor şi de surorile sale, el nu avea dragoni pregătiți pentru luptă. Daeron le-a dat răspunsul devenit celebru: „Dar aveți un dragon. Se află înaintea voastră."

În cele din urmă, regele n-a putut fi convins, iar când şi-a dezvăluit planurile - formulate, se spune, cu ajutorul şi sfaturile lui Alyn Velaryon, Oakenfist - unii au început să se întrebe dacă nu cumva ele chiar n-ar fi putut fi realizate, deoarece campania era o îmbunătățire a celei a lui Aegon.

Daeron I şi-a dovedit din plin priceperea pe câmpul de bătălie de la Dorne, care, vreme de sute de ani, sfidase Reach, pe lorzii furtunii şi chiar dragonii Casei Targaryen. Daeron şi-a împărțit armata în trei grupuri: unul condus de lordul Tyrell, care a coborât prin Trecătoarea Prințului, la capătul vestic al Munților Roşii din Dorne, unul condus de vărul regelui şi maestru al flotei, Alyn Velaryon, care se deplasa pe mare, şi unul condus de rege însuşi, mărşăluind prin trecătoarea înşelătoare numită Drumul Oaselor, unde s-a folosit de urmele lăsate de capre, pe care alții le considerau prea periculoase, pentru a ocoli turnurile de pază dornishiene şi evitând capcanele în care căzuse Orys Baratheon. Apoi, tânărul rege a măturat din cale toate forțele care au încercat să-l oprească. Trecătoarea Prințului a fost capturată şi, lucrul cel mai important pentru el, flota regală a fost capabilă să spulbere Planky Town şi să urce pe râu.

Cu Dorne împărțit în două de controlul lordului Alyn asupra Sângelui Verde, forțele dornishiene din est şi vest nu se puteau ajuta direct. Şi de aici au izbucnit o serie de bătălii dure care ar necesita numai ele un volum întreg pentru a fi povestite pe

îndelete. Există multe mărturii despre acest război, însă cea mai bună dintre ele este *Cucerirea provinciei Dorne,* propria relatare a regelui Daeron despre campania sa, o minune de simplitate elegantă, atât prin exprimare, cât şi prin strategiile descrise.

În decurs de un an, invadatorii au ajuns la porțile Castelului Sunspear şi şi-au croit drum prin aşa-zisul oraş al umbrelor. În 158 D. C. prințul din Dorne şi patruzeci dintre cei mai puternici lorzi dornishieni şi-au plecat genunchiul înaintea lui Daeron la predarea Sunspearului. Tânărul Dragon realizase ceea ce nu reuşise să facă Aegon Cuceritorul. Mai existau încă rebeli în deşerturi şi în munți - oameni repede numiți nelegiuiți - dar erau puțini.

Regele şi-a consolidat repede controlul în Dorne, învingându-i pe aceşti rebeli când îi întâlnea... cu toate că nu fără dificultate. Într-un episod notoriu, o săgeată otrăvită, destinată regelui, a fost primită de vărul său, prințul Aemon (mezinul prințului Viserys), care a trebuit să fie trimis acasă cu o corabie, pentru a se reface. Totuşi, prin 159 interiorul țării a fost pacificat, iar Tânărul Dragon a putut să se reîntoarcă în triumf la Debarcaderul Regelui, lăsându-l pe lordul Tyrell în Dorne, să mențină pacea. Ca o asigurare a viitoarei loialități a Dorne şi a bunei purtări, paisprezece ostatici de viță nobilă au fost duşi la Debarcaderul Regelui, fiii şi fiicele aproape tuturor caselor mari din Dorne.

Însă tactica s-a dovedit a fi mai puțin eficientă decât a sperat Daeron. În vreme ce ostaticii i-au asigurat loialitatea celor de-un sânge cu ei, regele nu anticipase tenacitatea oamenilor de rând din Dorne, asupra cărora nu avea niciun control. Zece mii, se spune, au fost ucişi în bătălia pentru Dorne, iar alți patruzeci de mii au murit în decursul următorilor trei ani, pe când dornishienii obişnuiți au luptat cu încăpățânare împotriva oamenilor regelui.

Craniile morților din Dorne

Lordul Tyrell, căruia Daeron îi lăsase în grijă Dorne, a încercat cu curaj să stârpească focurile rebeliunii, călătorind de la un castel la altul la fiecare întoarcere a lunii, pedepsind orice susținător al rebelilor, trimițându-i în ştreang, arzând satele care-i adăposteau pe nelegiuiți... Însă oamenii de rând au ripostat şi în fiecare zi proviziile erau furate sau distruse, taberele arse, caii omorâți, şi, încet, numărul soldaților şi al cavalerişților morți a crescut, ucişi pe drumurile lăturalnice ale oraşului umbrelor, atacați printre dune, omorâți în taberele lor.

Însă adevărata rebeliune a izbucnit când lordul Tyrell şi escorta lui s-au dus la Sandstone, unde Înălțimea Sa a fost ucis într-un pat năpădit de scorpioni. Pe când vestea morții sale se răspândea, rebeliunea deschisă a cuprins Dorne de la un capăt la celălalt.

Scrisorile dornishiene, prezentate în lucrarea Maesterului Gareth, *Nisipuri roşii,* sugerează că lordul Qorgyle din Sandstone însuşi a pus la cale uciderea lordului Tyrell. Oricum, motivele sale au devenit subiect de speculații în ultimii ani. Unii spun că s-ar fi înfuriat că spectacolului său anterior de loialitate - prin încetarea asmuțirii mulțimii de către unul dintre cei mai notorii lorzi rebeli - i s-a acordat atât de puțină atenție de către lordul Tyrell, în vreme ce alții susțin că ajutorul dat de el inițial făcea

doar parte dintr-un plan trădător, pus la cale împreună cu castelanul lui, pentru a-i face pe rege şi pe lordul Tyrell să-i acorde încredere.

În 160 D. C. Tânărul Dragon s-a văzut nevoit să revină în Dorne pentru a-i doborî pe rebeli. A obținut mai multe victorii mărunte pe când lupta de-a lungul Drumului Oaselor, în vreme ce lordul Alyn Oakenfist a descins din nou la Planky Town şi pe Sângele Verde. Zdrobiți în aparență, dornishienii au acceptat să se întâlnească pentru a-şi reînnoi loialitatea şi a discuta condițiile... Însă puseseră la cale trădare şi crimă, nu pacea. Într-o trădare sângeroasă, localnicii l-au atacat pe Tânărul Dragon şi suita sa sub flamura păcii. Trei cavaleri din Garda Regelui au fost omorâți în timp ce încercau să-l protejeze pe rege (un al patrulea, spre ruşinea sa eternă, şi-a aruncat spada şi s-a predat). Prințul Aemon Cavalerul Dragon a fost rănit şi capturat, însă nu înainte de a-i doborî pe doi dintre trădători. Tânărul Dragon însuşi a murit cu spada Blackfyre în mână, înconjurat de zeci de duşmani.

Regele Daeron I a domnit numai patru ani, ambiția sa dovedindu-se a fi prea mare. S-ar putea ca gloria să fie eternă, însă poate la fel de bine şi dispărea, uitată pe dată şi după cea mai răsunătoare victorie, dacă aceasta duce la un dezastru şi mai mare.

La Debarcaderul Regelui s-a aflat curând despre moartea regelui Daeron şi despre împrăştierea trupelor sale. Indignarea a fost repede canalizată spre ostaticii dornishieni. La porunca Mâinii Regelui, prințul Viserys, aceştia au fost aruncați în temnițe, înainte de a fi spânzurați. Fiul cel mare al Mâinii, prințul Aegon, a predat-o tatălui său chiar şi pe fata dornishiană pe care o făcuse ibovnica sa, pentru a-şi aştepta execuția.

Tânărul Dragon nu fusese căsătorit, nici n-avusese copii. Ca atare, după moartea lui, Tronul de Fier i-a revenit fratelui său, Baelor, un tânăr de şaptesprezece ani. Baelor s-a dovedit a fi cel mai pios rege din dinastia Targaryen, iar unii afirmă că şi din istoria celor Şapte Regate. Primul său act ca suveran a fost să-i grațieze pe ostaticii dornishieni. Au urmat multe astfel de acte de pietate şi iertare în decursul domniei de zece ani a lui Baelor. Chiar şi când lorzii şi consiliul său strigau după răzbunare, Baelor i-a iertat în mod public pe ucigaşii fratelui său şi-a declarat că intenționa să „vindece toate rănile” pricinuite de războiul lui Daeron, şi să facă pace cu Dorne. Ca un act de smerenie, a afirmat el, se va duce în Dorne „fără nicio spadă sau armată” pentru a le da ostaticii înapoi şi să ceară pace. Şi aşa a şi făcut, mergând desculț de la Debarcaderul Regelui la Sunspear, îmbrăcat doar într-o pânză de sac, în timp ce ostaticii călăreau în urma lui pe caii cei mai buni.

Penitența regelui Baelor I în deşertul din Dorne.

Există multe balade despre călătoria lui Baelor spre Dorne care şi-au găsit drumul spre septurile din cele Şapte Regate, risipindu-se de pe buzele cântăreților. Urcând pe Drumul Pietrei, Baelor a ajuns curând la locul unde Casa Wyl îl întemnițase pe vărul său, prințul Aemon. L-a găsit pe Cavalerul Dragon gol într-o cuşcă. Se spune că Baelor a implorat, însă lordul Wyl a refuzat să-l elibereze pe Aemon, obligându-l pe Alteța Sa să rostească o rugăciune pentru vărul său şi să jure că se va întoarce. Multe generații s-au întrebat ce-a putut crede prințul Aemon despre asta, văzându-şi rubedenia zveltă şi cu glasul pițigăiat - tras la față şi cu tălpile goale şi sângerânde - făcând o asemenea promisiune. Şi, cu toate astea, Baelor a continuat şi-a supraviețuit Drumului Oaselor, care se dovedise de netrecut pentru mii de alți oameni de dinaintea lui.

Traversarea pe jos a deşertului între dealurile nordice şi râul Biciul, practic de unul singur, aproape că l-a terminat. Şi totuşi, a perseverat. A fost o călătorie obositoare, însă a supraviețuit pentru a se întâlni cu Prințul din Dorne în ceea ce mulți consideră că a fost primul miracol al domniei lui Baelor cel Binecuvântat. Iar cel de-al doilea e faptul că a reuşit să încheie pacea cu Dorne, pace care s-a menținut pe toată durata cârmuirii sale. Ca parte a termenilor acordului, Baelor s-a învoit ca tânărul său văr, Daeron

- nepot al Mâinii sale, Viserys, şi fiu al fiului cel mare al lui Viserys, prințul Aegon - să se logodească cu prințesa Mariah, copila cea mai mare a Prințului din Dorne. Amândoi erau copii la vremea aceea, aşa că mariajul avea să aibă loc atunci când ajungeau la vârsta maturității.

După şederea la Vechiul Palat din Sunspear, Prințul din Dorne i-a oferit lui Baelor o galeră ca să se întoarcă la Debarcaderul Regelui. Însă tânărul rege a insistat că Cei Şapte îi porunciseră să meargă pe jos. Curtenii dornishieni s-au temut ca nu cumva prințul Viserys să considere asta drept un nou pretext pentru un război când (nu dacă) Baelor avea să moară pe drum, aşa că prințul a făcut toate eforturile să se asigure că lorzii dornishieni aflați de-a lungul rutei vor fi ospitalieri. Când a urcat pe Drumul Oaselor, Baelor şi-a concentrat atenția asupra eliberării prințului Aemon din temniță. Îi ceruse prințului dornishian să ceară explicit eliberarea Cavalerului Dragon, iar lordul Wyl a acceptat. Totuşi, în loc să-l elibereze el pe Aemon, i-a dat lui Baelor cheia cuştii şi invitația de a o folosi. Însă acum, nu numai că Aemon era gol în cuşcă, expus soarelui fierbinte pe timpul zilei şi vântului rece în timpul nopții, însă dedesubt fusese săpat un puț care fusese umplut cu vipere. Cavalerul Dragon se zice că l-ar fi implorat pe rege să-l lase, să se ducă şi să caute ajutor printre Hotarele Dornishiene în loc de asta, însă Baelor, după cum se povesteşte, a zâmbit şi i-a spus că zeii îl vor proteja. Apoi a intrat în puț.

Ulterior, susțin menestrelii, viperele şi-au plecat capul înaintea lui Baelor pe când trecea, însă adevărul este altul. Baelor a fost muşcat de şase ori în timp ce traversa puțul şi cu toate că a deschis cuşca, aproape că s-a prăbuşit înainte ca uşa să fie împinsă de Cavalerul Dragon şi să-şi tragă vărul din puț. Se spune că membrii familiei Wyl au făcut rămăşaguri când prințul Aemon s-a chinuit să iasă din cuşcă, cu Baelor în spate, şi poate că doar cruzimea lor l-a făcut să se urce pe cuşcă şi să sară într-un loc sigur.

Baelor înfruntând viperele pentru a-l salva pe prințul Aemon, Cavalerul Dragon.

Prințul Aemon l-a cărat pe Baelor jumătate de drum pe Drumul Oaselor înainte ca un septon al unui sat din munții dornishieni să-i dea haine şi un măgar pe care să-l pună pe regele muribund. În cele din urmă, Aemon a ajuns la turnurile de veghe ale familiei Dondarrion şi a fost condus la Blackhaven, unde un maester local l-a îngrijit de rege înainte de a-i putea trimite spre Capătul Furtunii pentru un tratament mai bun. Şi în tot acest timp, se spune că Baelor slăbea tot mai mult, încă pierdut pentru lume.

Şi-a recăpătat cunoştința doar pe drumul spre Capătul

Furtunii, şi asta doar spre a murmura rugăciuni. A trecut peste o jumătate de an înainte de a-şi reveni suficient cât să se poată deplasa spre Debarcaderul Regelui şi în tot acest timp, prinţul Viserys a cârmuit regatul ca Mână a Regelui, menţinând tratatul de pace al lui Baelor cu dornishienii.

Regatul a sărbătorit când Baelor şi-a recuperat, în cele din urmă, Tronul de Fier. Dar interesele lui Baelor au rămas ferm orientate spre Cei Şapte, iar primul dintre noile sale edicte trebuie că a provocat consternare printre cei care se obişnuiseră cu domnia sobră a lui Aegon al III-lea, cu nepăsarea benignă a lui Daeron şi cu ocârmuirea subtilă a lui Viserys. Căsătorindu-se în anul 160 D. C. cu sora sa Daena, regele a trecut la convingerea Marelui Septon de a dizolva uniunea. Fusese stabilită înainte ca el să fi devenit rege, a argumentat el, şi n-a fost consumată niciodată.

După ce uniunea a fost dizolvată, Baelor a mers mai departe, plasându-le pe Daena şi pe surorile ei mai tinere, Rhaena şi Elaena, în propria lor „Curte a Frumuseţii", în interiorul Fortăreţei Roşii, în ceea ce a ajuns să fie numit Beciul Fecioarelor. Regele a anunţat că dorea să le păzească inocenţa de putreziciunea lumii şi de poftele bărbaţilor imorali, însă unii s-au întrebat dacă nu cumva se temea el însuşi de tentaţia reprezentată de frumuseţea lor.

Cu toate că Viserys, prinţesele însele şi alţi membri ai curţii au protestat, porunca a fost îndeplinită, iar prinţesele au fost izolate în inima Fortăreţei Roşii, însoţite numai de servitoarele trimise de lorzi şi de cavaleri pentru a-şi asigura favorurile lui Baelor.

Surorile regelui Baelor I (de la stânga la dreapta): Elaena, Rhaena şi Daena.

Surorile lui Baelor I

Daena este cea mai faimoasă dintre cele trei surori şi a fost cea mai iubită, atât pentru frumusețea ei, cât şi pentru curajul ei aprig. Era cunoscută drept o călăreață pricepută, o arcaşă de temut, dibace cu arcul dornishian, pe care fratele ei Daeron i l-a adus din cuceririle sale, şi se antrena călare la inele (cu toate că nu i s-a permis niciodată să participe la vreun turnir, în pofida insistențelor sale). Daena a ajuns să fie cunoscută repede drept Sfidătoarea, deoarece era cea mai neobosită dintre cele trei surori în închisoarea ei, iar în trei ocazii a evadat deghizată în slujitoare sau ca om de rând. Chiar a complotat, spre sfârşitul domniei lui Baelor, să rămână grea, cu toate că unii au considerat că ar fi fost mai bine dacă s-ar fi arătat mai puțin obraznică, pentru toate necazurile pricinuite regatului de acel fiu.

Dintre celelalte surori ale lui Baelor, Rhaena a fost aproape la fel de pioasă ca fratele ei şi cu timpul a devenit septă. Elaena, cea mai mică, era mai încăpățânată decât Rhaena, însă nu atât de frumoasă precum celelalte două surori ale sale. În timpul cât a stat în Beciul Fecioarelor se spune că şi-a tăiat „gloria strălucitoare” - părul ei lung, de culoarea platinei, cu reflexe aurii - şi l-a trimis fratelui ei, rugându-se să o elibereze,

asigurându-l că era prea urâtă ca să mai tenteze vreun bărbat. Însă rugămințile ei au fost zadarnice.

Elaena le-a supraviețuit fraților ei şi a dus o viață tumultuoasă, odată scăpată din Beciul Fecioarelor. Călcând pe urmele Daenei, i-a dăruit doi gemeni, copii din flori, Jon şi Jeyne Waters, lui Alyn Velaryon, lord Oakenfist. Sperase să se mărite cu el, se menționează în scrieri, însă la un an după dispariția lui pe mare, a renunțat şi a acceptat să se mărite cu altcineva.

Şi-a pus pirostriile de trei ori. Primul ei mariaj a avut loc în 176 D. C. cu bogatul, dar vârstnicul Ossifer Plumm, despre care se spune că ar fi murit în timp ce-şi consuma căsătoria. Oricum, a rămas grea, pentru că lordul Plumm şi-a făcut datoria înainte de asta. Ulterior, zvonuri neruşinate au dat de înțeles că lordul Plumm a murit, de fapt, la vederea goliciunii noii sale mirese (acest zvon a apărut în termenii cei mai desfrânați, care l-ar fi amuzat pe Ciupercă, însă nu este cazul să-i repetăm), iar copilul conceput în acea noapte a fost făcut cu vărul ei, Aegon, cel devenit ulterior regele Aegon cel Netrebnic.

Cea de-a doua căsătorie a sa a fost la porunca succesorului lui Aegon cel Netrebnic, regele Daeron cel Bun. Acesta a măritat-o cu şeful monetăriei sale, uniunea aducând alți doi copii... şi a făcut ca Elaena să ajungă cunoscută drept adevărata stăpână a monetăriei, pentru că despre soțul ei se spunea că era un lord bun şi nobil, dar fără o prea mare pricepere la cifre. Ea şi-a sporit repede influența şi regele Daeron s-a încrezut în ea în multe chestiuni, ea lucrând în interesul lui şi în cel al regatului.

Cel de-al treilea mariaj a fost unul după preferințele sale, după ce s-a îndrăgostit de Ser Michael Manwoody, un dornishian, un membru al curții prințesei Mariah. Manwoody, care la începutul vieții sale studiase în Citadelă, era un bărbat cultivat, inteligent şi educat, devenit un slujitor de încredere al regelui Daeron după căsătoria acestuia cu regina Mariah. A fost trimis în Braavos să negocieze cu Banca de Fier în mai multe ocazii. Corespondența între el şi deținătorii principali ai Băncii de Fier (sigilată cu sigiliul său şi semnată cu numele lui, însă, aparent, în posesia Elaenei) privind aceste negocieri s-a păstrat.

Elaena s-a măritat cu Ser Michael, se pare cu binecuvântarea lui Daeron, la scurtă vreme după moartea celui de-al doilea soț al ei. Elaena a spus, în ultimii săi ani, că nu inteligența lui a făcut-o să-l iubească pe Ser Manwoody, ci dragostea lui pentru muzică. Se ştia despre el că-i cânta la harpă, iar când a murit,

Elaena a poruncit ca efigia lui să fie sculptată cu el ținând o harpă şi nu spada şi cu pintenii de cavaler, aşa cum se obişnuia.

Alte proteste au apărut când Baelor a interzis prostituția la Debarcaderul Regelui şi nimeni n-a putut să-l impresioneze cu necazurile pricinuite de această decizie. Mai bine de o mie de târfe şi copiii lor, se zice, au fost adunate şi scoase din oraş. Tulburările care au urmat au fost ignorate de regele Baelor, care avea un nou proiect: un mare sept care va fi construit pe culmea Dealului Visenyei, un sept despre care povestea că-l văzuse într-o viziune. Şi-aşa a fost schițat Marele Sept, cu toate că n-a fost terminat decât la mulți după moartea sa.

Marele Sept al lui Baelor.

În cele din urmă, unii s-au întrebat dacă regele, trecând pe lângă moarte în Dorne, nu se alesese cu mintea vătămată în cine ştie ce fel, pentru că pe măsură ce treceau anii domniei sale, deciziile lui au devenit tot mai zeloase şi mai nesăbuite. Cu toate că oamenii de rând îl iubeau - golea trezoreria în mod regulat pentru a-şi finanța actele caritabile, inclusiv în anul când a donat câte-o pâine în fiecare zi fiecărui bărbat sau femeie din oraş -

lorzii din regat începeau să devină tot mai nervoşi. Regele nu numai că pusese capăt mariajului său cu Daena, dar se asigurase că nici nu se va mai căsători vreodată prin legămintele vreunui septon, ajutat şi sprijinit de Marele Septon care devenise tot mai influent în regat. Edictele regelui erau tot mai concentrate pe chestiunile spirituale, în detrimentul celor materiale, inclusiv efortul său de a cere Citadelei să folosească porumbițe, nu corbi, pentru ducerea mesajelor (o problemă discutată pe larg în lucrarea lui Walgrave, *Aripi negre, cuvinte repezi)* şi încercarea sa de a oferi scutiri de taxe pentru cei care se ocupau de virtutea fiicelor lor prin folosirea centurilor de castitate.

Spre sfârşitul domniei sale, Baelor a început să petreacă tot mai mult timp postind şi rugându-se, încercând să compenseze toate greşelile sale şi păcatele despre care credea că el şi supuşii săi le comiteau împotriva Celor Şapte zilnic. Când Marele Septon a murit, Baelor l-a informat pe Cel mai Devotat că zeii îi dezvăluiseră identitatea viitorului Mare Septon şi l-au ales pe cel indicat de rege, un om de rând, pe nume Pate, un priceput lucrător în piatră, însă fără a cunoaşte literele, cu o minte simplă, incapabil să-şi amintească măcar o rugăciune. A fost, poate, o binecuvântare că Marele Septon cel nătărău nu a supraviețuit decât un an înainte de a fi răpus de febră.

Sau poate că nu, pentru că Baelor devenise cam pe atunci convins că zeii îi dăduseră unui băiat în vârstă de opt ani - un vagabond de pe stradă, au susținut alții mai târziu, dar mult mai probabil fiul unui postăvar - puterea de a face miracole. Baelor pretindea că-l văzuse pe băiat vorbind cu porumbițele, care-i răspunseseră cu glasuri de bărbați şi femei, vocile Celor Şapte, potrivit lui. Acesta, a afirmat el, trebuia să fie următorul Mare Septon. Din nou, Cel mai Devotat a făcut aşa cum dorea regele, şi-aşa a fost ales cel mai tânăr Mare Septon care a purtat vreodată coroana de cristal.

Unul dintre aspectele nefericite ale fanatismului regelui Baelor a fost insistența sa asupra arderii cărților. Cu toate că unele volume cuprindeau puține din ceea ce ar merita cunoscut,

iar unele conțineau şi lucruri considerate periculoase, distrugerea cunoaşterii este un lucru dureros. Că Baelor a pus să fie arsă *Mărturia* lui Ciupercă n-a fost o surpriză prea mare, ținând cont de conținutul ei vulgar şi scandalos. Însă *Istoria neobişnuită* a septonului Barth, indiferent cât de greşite sunt unele dintre afirmațiile sale, era o lucrare a uneia dintre cele mai strălucite minți din cele Şapte Regate. Studiul lui Barth şi faptul că se părea că practica artele înalte i-au adus ostilitatea lui Baelor şi distrugerea operei sale, chiar dacă *Istoria neobişnuită* conține multe lucruri care nu sunt nici controversate, nici strâmbe. A fost doar un noroc că s-au păstrat unele fragmente sau că înțelepciunea străveche din ea n-a fost cu totul pierdută.

Naşterea lui Daemon Waters, copilul natural al Daenei Targaryen, având un tată pe care a refuzat să-l numească (dar despre care regatul a aflat mai târziu că nu era altul decât vărul ei, Aegon, pe vremea cât acesta era încă prinț), l-a determinat pe rege să postească iar. Aproape că se sinucisese cu câțiva ani în urmă, când postise timp de o întoarcere a lunii, după moartea gemenilor verişoarei sale, Naerys, la scurt timp după naşterea lor. De data aceasta, Baelor a mers chiar mai departe, refuzând orice altceva în afară de apă şi luând doar atâta pâine cât să-şi astâmpere chiorăitul mațelor. Timp de patruzeci de zile a ținut post. În cea de-a patruzeci şi una zi, a fost găsit căzut înaintea altarului Mamei.

Marele Maester Munkun a făcut tot ce-a putut ca să-l vindece pe rege. La fel şi băiatul Mare Septon, însă miracolele sale se terminaseră. Regele s-a dus la Cei Şapte în cel de-al zecelea an al domniei sale, în 171 D. C.

Zvonurile malițioase care au însoțit ascensiunea lui Viserys - începute, afirmă unii, de penelul lui lady Maia, din Casa Stokeworth - sugerau că acesta l-ar fi otrăvit pe rege pentru a ajunge, în sfârşit, pe tron după peste zece ani de aşteptare. Alții au dat de înțeles că Viserys l-ar fi otrăvit pe Baelor pentru binele regatului, din moment ce regele-septon ajunsese să creadă că Cei Şapte îl îndemnaseră să-i convertească pe toți necredincioşii din

regatul său. Acest lucru ar fi dus la război cu Nordul şi Insulele de Fier şi-ar fi creat tulburări mari.

Cu toate ca ambii fii ai regelui Aegon al III-lea muriseră, cele trei fiice ale sale au supraviețuit şi erau oameni de rând - ba chiar şi unii lorzi - care simțeau că acum Tronul de Fier trebuia să ajungă la prințesa Daena. Însă aceştia erau puțini; zece ani de izolare în Beciul Fecioarelor le lăsaseră pe Daena şi pe surorile ei fără niciun aliat puternic, iar amintirile nenorocirilor care se abătuseră asupra regatului când stătuse ultima dată o femeie pe Tronul de Fier erau încă proaspete. Daena cea Sfidătoare era considerată de mulți lorzi sălbatică şi de necontrolat… şi o desfrânată pe deasupra, pentru că numai cu un an înainte dăduse naştere unui fiu bastard, Daemon, pe al cărui tată refuzase cu încăpățânare să-l dezvăluie.

Precedentele Marelui Consiliu din 101 şi Dansul Dragonilor au fost astfel pomenite, iar pretențiile surorilor lui Baelor au fost ignorate. În loc de asta, coroana i-a fost dată unchiului lui, Mâna Regelui, prințul Viserys.

S-a scris că, în vreme ce Daeron s-a războit şi Baelor s-a rugat, Viserys a domnit. Timp de paisprezece ani a slujit ca Mână a nepoților săi, iar înainte de asta, l-a slujit pe fratele său, regele Aegon al III-lea. Se spune că a fost cea mai perspicace Mână de la Septonul Barth încoace, cu toate că bunele sale eforturi au fost diminuate în vremea Regelui Şubred, căruia îi lipsea orice dorință de a le face pe plac supuşilor săi ori pentru a le câştiga dragostea. În lucrarea sa *Viața a patru regi*, Marele Maester Kaeth pare să aibă puține păreri despre Viserys, bune sau rele… Însă există şi cei care spun că, după cum se cuvine, cartea ar trebui să fie despre cinci regi, inclusiv Viserys. Şi totuşi, Viserys este ignorat pentru o discuție despre fiul său, Aegon cel Netrebnic.

După anii petrecuți ca ostatic în Lys, după Dansul Dragonilor, Viserys s-a întors la Debarcaderul Regelui cu o frumoasă nevastă lyseniană, Larra Rogare, fiica unei case bogate şi influente. Înaltă şi zveltă, cu părul argintiu-auriu şi ochii violeți de valyriană (pentru că sângele dragonilor încă mai curge prin venele celor din Lys), era mai mare decât Viserys cu şapte ani. De asemenea, era o femeie care nu se simțea niciodată ca făcând parte din curte

şi n-a fost cu adevărat fericită acolo. I-a dăruit însă trei copii înainte de a se întoarce în Lysul ei natal.

Cel mai mare a fost Aegon, născut în Fortăreața Roşie în 135 D. C. după reîntoarcerea lui Viserys de la Lys. Era un flăcău robust, devenit un băiat chipeş şi fermecător, dar şi iresponsabil şi capricios, devotat plăcerilor sale. I-a pricinuit tatălui său multe probleme şi dureri, iar regatului multe suferințe.

În 136 D. C. a urmat Aemon. Era la fel de robust ca Aegon pe când era copil, şi la fel de frumos, însă nu avea defectele fratelui său. S-a dovedit a fi cel mai mare luptător în turniruri şi spadasin al vremii sale, un cavaler demn să poarte Sora Întunecată. A devenit cunoscut drept Cavalerul Dragon pentru blazonul său cu un dragon cu trei capete, din aur alb, de pe coiful său. Până în ziua de astăzi, unii îl consideră cel mai nobil cavaler care-a trăit vreodată şi unul dintre cele mai faimoase personaje care a slujit vreodată în Garda Regelui.

Ultimul dintre copiii lui Viserys a fost singura sa fiică, Naerys, născută în 138 D. C. Avea pielea atât de albă, încât părea aproape transparentă, spuneau oamenii. Era mică de statură (şi ajunsese şi mai mică prin apetitul ei redus) şi avea trăsături fine, iar menestrelii au compus cântece spre a-i slăvi ochii, violeți şi foarte mari, încadrați de gene albe.

Îl iubea pe Aemon cel mai mult dintre frații ei, pentru că ştia s-o facă să râdă şi pentru că avea aceeaşi pietate ca a ei, spre deosebire de Aegon. Îi iubea pe Cei Şapte la fel de mult pe cât îşi iubea fratele, dacă nu şi mai mult, şi-ar fi ajuns o septă dacă tatăl său ar fi îngăduit asta. Însă n-a făcut-o, iar Viserys, în loc de asta, a măritat-o cu fiul său, Aegon, în 153 D. C. cu binecuvântarea regelui Aegon al III-lea. Menestrelii spun că Aegon şi Naerys au plâns în timpul ceremoniei, cu toate că tot felul de istorisiri susțin că Aemon s-a certat cu Aegon la ospățul de la nuntă şi că Naerys ar fi plâns în patul nupțial, dar nu şi la nuntă.

Mai sunt şi aceia care scriu că multe din smintelile Tânărului Dragon şi ale lui Baelor cel Binecuvântat ar fi fost pricinuite de prințul Viserys, în vreme ce alții susțin că Viserys le-ar fi temperat cele mai rele dintre obsesiile lor. Cu toate că domnia lui a durat doar ceva mai mult de un an, este interesant de amintit reformele

sale asupra casei regale şi a funcțiilor sale, crearea unei noi monetării regale, eforturile sale de dezvoltare a comerțului peste Marea Îngustă şi revizuirea codului de legi instituit de Jaehaerys Conciliatorul în timpul îndelungatei sale domnii.

Viserys al II-lea avea capacitatea de a fi un nou Conciliator, deoarece niciun alt rege nu fusese mai abil sau mai capabil, în mod tragic, o boală l-a luat de pe această lume în 172 D. C.

Trebuie spus că unii au găsit boala şi evoluția ei rapidă dubioase, deoarece nimeni nu îndrăznea să-şi exprime îndoielile la acea vreme. A trecut mai bine de un deceniu înainte ca prima acuzație să fie aşternută pe hârtie: Viserys ar fi fost otrăvit de nimeni altcineva decât de succesorul lui, fiul său Aegon.

Există vreun adevăr în asta? Nu putem spune cu siguranță, însă ținând cont de toate faptele infame şi corupte ale lui Aegon cel Netrebnic, atât înainte, cât şi după obținerea coroanei, nimic nu poate fi ignorat.

Tânărul prinț Aegon cu părinții săi, prințul Viserys al II-lea si Larra Rogare.

După moartea tatălui său, în 172 D. C. Aegon, al Patrulea pe Numele Său, a ajuns în cele din urmă pe tronul la care râvnise încă de copil. Fusese atrăgător în tinerețe, priceput la lupta cu lancea sau spada, un bărbat căruia-i plăcea să vâneze cu arcul sau cu şoimii şi să danseze. Era cel mai strălucit prinț de la curte din generația sa, admirat pentru istețimea sa. Însă avea un mare defect: nu putea conduce. Poftele lui trupeşti, lăcomia, dorințele

sale - toate îl acaparaseră. Aşezat pe Tronul de Fier, proasta lui guvernare a început cu mici acte de plăcere, însă, cu timpul, poftele sale n-au mai cunoscut limite, iar destrăbălarea lui a dus la lucruri care au afectat regatul timp de generații întregi. „Aenys a fost slab, Maegor a fost crud" scrie Kaeth, „iar Aegon al II-lea lacom, însă niciun rege înainte sau după el nu a avut o domnie atât de proastă."

Curând, Aegon şi-a umplut curtea cu oameni aleşi nu pentru noblețea lor, onestitate sau înțelepciune, ci pentru abilitatea lor de a-l amuza sau măguli. Iar femeile din jurul său făceau, în mare parte, aceleaşi lucruri, lăsându-l să-şi potolească poftele cu trupurile lor. Dintr-un capriciu, adesea lua de la o casă nobilă pentru a da alteia, aşa cum a făcut când a confiscat marile dealuri numite Sfârcuri de la Casa Bracken pentru a le da celor din familia Blackwood. De dragul dorințelor sale, a dat pe degeaba comori neprețuite, aşa cum a făcut când i-a dat Mâinii sale, lordul Butterwell, un ou de dragon în schimbul accesului la cele trei fiice ale sale. I-a lipsit pe bărbați de moştenirile lor de drept, atunci când poftea la averile lor, aşa cum se zvonea că făcuse după moartea lordului Plumm, în ziua nunții sale.

Pentru oamenii de rând, domnia sa poate că a fost o sursă de bârfe şi amuzament. Pentru nobilii din regat, care nu stăteau la curte şi care nu doreau ca Aegon să pună mâna pe fiicele lor după cum poftea, s-ar putea ca el să fi părut puternic şi hotărât, frivol, însă, în mare parte, inofensiv. Însă pentru cei care îndrăzneau să intre în cercul său, era prea instabil, prea lacom şi prea crud pentru a fi orice altceva decât periculos.

Se spunea că Aegon nu dormea niciodată singur şi nu considera o noapte sfârşită până nu şi-o petrecea cu vreo femeie. Poftele sale carnale erau satisfăcute cu ajutorul tuturor felurilor de femei, de la cea mai nobilă prințesă până la cea mai jalnică dintre târfe, iar el părea să nu facă nicio diferență între ele. În ultimii săi ani, Aegon susținea că se culcase cu cel puțin nouă sute de femei (nu le cunoştea numărul exact), însă iubise cu adevărat numai nouă. (Regina Naerys, sora lui, nu se număra printre acestea.) Cele nouă ibovnice ale sale veneau şi din apropiere şi de departe, iar unele i-au dăruit copii recunoscuți, însă toate (în afară de ultima) au fost alungate când s-a săturat de ele. Oricum

însă, unul dintre copiii recunoscuți a fost făcut cu o femeie care nu a fost considerată una dintre ibovnicele sale: prințesa Daena cea Sfidătoare.

Daemon a fost numele dat de Daena copilului ei, deoarece prințul Daemon fusese o minune şi o spaimă pentru epoca sa, iar în ultimele zile acesta a fost considerat un avertisment pentru ceea ce putea deveni băiatul. Daemon Waters a fost numele său întreg, când s-a născut în 170 D. C. La acea vreme, Daena a refuzat să dezvăluie numele tatălui, dar chiar şi atunci implicarea lui Aegon a fost suspectată. Crescut în Fortăreața Roşie, acest tânăr chipeş a primit la curte învățăturile celor mai înțelepți dintre maesteri şi ale celor mai buni instructori de arme, inclusiv ale lui Ser Quentyn Ball, aprigul cavaler numit şi Minge de Foc. Nu-i plăcea nimic mai mult decât mânuirea armelor, la care excela, iar mulți au văzut în el un războinic care va deveni într-o bună zi un alt Cavaler Dragon. Regele Aegon l-a înnobilat pe Daemon în cel de-al doisprezecelea an al său, după ce câştigase un turnir pentru scutieri (fiind astfel cel mai tânăr cavaler înnobilat în epoca Targaryenilor, depăşindu-l pe Maegor I) şi a uimit întreaga curte, familia şi consiliul dându-i spada lui Aegon Cuceritorul, Blackfyre, acordându-i şi pământuri şi alte onoruri. Daemon şi-a luat ulterior numele de Blackfyre.

Daemon Blackfyre este făcut cavaler de tatăl său, regele Aegon al IV-lea.

Blackfyre, spada regilor Targaryen

Regina Naerys - singura femeie cu care s-a culcat Aegon al IV-lea fără să-l încerce nicio plăcere - era pioasă şi blândă şi sensibilă, iar regelui nu-i plăceau toate aceste lucruri. De asemenea, naşterea unui copil s-a dovedit a fi o încercare pentru Naerys, deoarece era mică şi delicată. Când prinţul Daeron s-a născut în ultima zi a anului 153 D. C. Marele Maester Alford a avertizat-o că încă o sarcină putea s-o ucidă. Naerys a fost sfătuită

să se adreseze fratelui ei în acest fel: „Mi-am făcut datoria fată de tine, si ți-am dăruit un moştenitor. Te implor, de acum înainte să trăim ca frate şi soră.” Se spune că Aegon i-ar fi răspuns: „Asta şi facem.” Aegon a continuat să insiste ca sora lui să-şi îndeplinească îndatoririle de soție în tot restul vieții sale.

Relațiile dintre ei s-au inflamat mai mult din cauza prințului Aemon, fratele lor, care era inseparabil de Naerys pe când erau copii. Resentimentele lui Aegon față de nobilul şi aclamatul său frate erau clare pentru toată lumea, pentru că regele era bucuros să-i umilească pe Aemon şi pe Naerys cu orice ocazie. Chiar şi după ce Cavalerul Dragon a murit apărându-l, iar regina Naerys a pierit pe patul de lăuzie, un an mai târziu, Aegon al IV-lea a făcut prea puțin pentru a-i cinsti memoria.

Certurile regelui cu cei apropiați au devenit tot mai aprige după ce fiul său, Daeron, a crescut suficient să-şi exprime opiniile. Lucrarea lui Kaeth, *Viețile a patru regi,* spune destul de clar că falsele acuzații privind adulterul reginei, aduse de Ser Morgil Hastwyck, au fost instigate chiar de rege, cu toate că atunci Aegon a negat asta. Respectivele afirmații au fost infirmate prin moartea lui Ser Morgil într-o judecată prin luptă împotriva Cavalerului Dragon. Faptul că acuzațiile au fost făcute atunci când Aegon şi prințul Daeron se sfădeau asupra planurilor regelui de a lansa un război neprovocat împotriva Dorne, nu a fost, cu siguranță, o coincidență. De asemenea, a fost prima (însă nu şi ultima) dată când Aegon a amenințat cu numirea unuia dintre bastarzii săi ca moştenitor, în locul lui Daeron.

După moartea fraților săi, regele a început să facă aluzii destul de străvezii referitoare la presupusa nelegitimitate a fiului său, ceva ce îndrăznea să facă numai pentru că murise Cavalerul Dragon. Curtenii săi şi băgătorii de seamă l-au imitat pe rege şi calomnia s-a împrăştiat.

În ultimii ani ai domniei sale, prințul Daeron s-a dovedit a fi principalul obstacol în calea debandadei lui Aegon. Unii dintre lorzii din regat au văzut în mod clar o şansă ca tot mai corpolentul şi mâncăul rege să-şi împartă onorurile, rangurile şi pământurile în schimbul plăcerilor. Alții, care condamnau comportamentul regelui, au început să se adune în jurul prințului Daeron. Pentru că, în pofida tuturor amenințărilor, calomniilor şi

glumelor sale nesărate, regele nu l-a dezmoştenit niciodată, oficial, pe fiul său. Mărturiile diferă în ceea ce priveşte cauza: unii sugerează că o parte din Aegon încă mai ştia ce înseamnă onoarea, sau măcar ruşinea. Însă, cea mai probabilă cauză a fost faptul că ştia că un asemenea act ar fi aruncat regatul în război, pentru că aliații lui Daeron - între care cel mai important era Prințul din Dorne, a cărui soră se căsătorise cu Daeron - îi vor apăra drepturile. Poate că din acest motiv Aegon şi-a întors atenția spre Dorne, folosindu-se de ura față de dornishieni care încă mai ardea pe la Hotare, prin Ținuturile Furtunii şi în Reach, pentru a-i corupe pe unii dintre aliații lui Daeron şi a-i folosi împotriva celor mai puternici dintre sprijinitorii lui.

Din fericire pentru regat, planurile regelui de a invada Dorne în 174 D. C. s-au dovedit a fi un eşec total. Cu toate că Înălțimea Sa a construit o flotă uriaşă, zicându-şi că va izbândi, aşa cum făcuse Daeron, Tânărul Dragon, aceasta a fost avariată şi împrăştiată de furtuni în drum spre Dorne.

Invadarea Dorne, moartă în faşă, a fost de departe cea mai mare prostie a lui Aegon al IV-lea, pentru că Înălțimea Sa s-a întors şi spre piromanții dubioşi din vechea Ghildă a Alchimiştilor, poruncindu-le să-i „construiască dragoni". Monstruozitățile din lemn şi fier, dotate cu pompe care scuipau jeturi de foc, poate că ar fi fost de un oarecare folos într-un asediu. Însă Aegon a propus să se urce maşinăriile pe Drumul Oaselor, unde există locuri atât de abrupte încât localnicii săpaseră trepte.

N-au ajuns nici măcar atât de departe, oricum, pentru că primul dragon a luat foc în Pădurea Regelui, departe de Drumul Oaselor. Foarte curând, toate cele şapte maşinării ardeau. Sute de oameni au pierit în acele incendii, împreună cu aproape un sfert din pădure. Apoi, regele a renunțat la ambițiile sale si a uitat de Dorne.

Domnia acestui monarh netrebnic s-a sfârşit în anul 184 D. C. când regele Aegon avea patruzeci şi nouă de ani. Era obez, aproape incapabil să meargă, unii întrebându-se cum de ultima sa ibovnică - Serenei din Lys, mama Shierei Seastar - a putut să-i suporte îmbrățişările. Regele a avut parte de o moarte oribilă, trupul fiindu-i atât de umflat, încât nu se mai putea ridica de pe

divanul său, membrele putrezindu-i şi fiindu-i năpădite de viermi de carne. Maesterii au afirmat că nu mai văzuseră niciodată aşa ceva, în vreme ce septonii au considerat asta drept o judecată a zeilor. Lui Aegon i s-a dat lapte de mac, pentru potolirea durerii, însă puține s-au mai putut face pentru a-l ajuta.

Ultimul său act înainte de moarte, toate mărturiile sunt de acord cu asta, a fost să-şi facă testamentul. Iar în el, a lăsat cea mai amară otravă pe care o cunoscuse vreodată regatul: şi-a legitimat toți copiii naturali, de la cel mai modest până la Marii Bastarzi - fiii şi fiicele născuți din legăturile lui cu femeile nobile. Zeci de copii de-ai lui n-au fost niciodată recunoscuți, declarația cu limbă de moarte a lui Aegon nu însemna nimic pentru ei. Pentru bastarzii lui recunoscuți însă, însemna foarte mult. Iar pentru regat, asta a adus sânge şi foc timp de cinci generații.

CELE NOUĂ IBOVNICE ALE LUI AEGON AL IV-LEA, CEL NETREBNIC

Sus (de la stânga la dreapta): Lady Bethany Bracken, lady Barba Bracken, Megette (Vesela Meg), lady Cassella Vaith, lady Jeyne Lothston. Jos (de la stânga la dreapta): Lady Melissa Blackwood, Serenei din Lys, lady Falena Stokeworth, Bellegere Otherys.

Lady Falena Stokeworth

Cu zece ani mai mare decât regele, Lady Falena „l-a făcut bărbat" în anul 149, când Aegon avea paisprezece ani. Când unul dintre membrii Gărzii Regelui i-a găsit împreună în pat, în 151, tatăl său a măritat-o pe Falena cu maestrul său de arme, Lucas Lothston, convingându-l pe rege să-l facă pe Lothston Lord de Harrenhal, pentru a o îndepărta pe Falena de la curte. Oricum, în următorii doi ani, Aegon a făcut numeroase vizite la Harrenhal.

Copiii Falenei Stokeworth: Nu se cunoaşte niciunul.

Megette (Vesela Meg)

Tânără şi pieptoasa soție a unui fierar.

În timp ce călărea lângă Fairmarket, în anul 155, calul lui Aegon a pierdut o potcoavă, iar când a căutat un fierar, a observat-o pe tânăra soață a bărbatului. A cumpărat-o pentru şapte dragoni de aur (şi cu amenințarea lui Ser Joffrey Staunton, din Garda Regelui). Megette a fost instalată într-o casă de la Debarcaderul Regelui. Ea şi Aegon chiar s-au „căsătorit" în cadrul unei ceremonii secrete, oficiată de un măscărici, care juca rolul unui septon. Megette i-a dăruit printului ei patru copii în toți atâția ani. Prințul Viserys a pus capăt tărăşeniei, trimițând-o pe Megette înapoi la soțul ei şi încredințându-i fetele Credinței, pentru a fi educate ca septe. Megette a fost omorâtă în bătaie, după un an, de fierar.

Copiii Veselei Meg: Alysanne, Lily, Willow, Rosey.

Lady Cassella Vaith

Fiica unui lord din Dorne.

După predarea Sunspearului, Aegon i-a escortat pe ostaticii luați de rege de la lorzii din Dorne înapoi la Debarcaderul Regelui. Printre aceştia se număra şi Cassella Vaith, o fecioară mlădioasă, cu ochi verzi şi păr bălai, pe care Aegon a continuat să o țină „ostatică" în propriile sale apartamente. Când dornishienii s-au răsculat şi l-au omorât pe regele Daeron, toți ostaticii urmau să fie ucişi, iar Aegon - care se săturase de ea - a trimis-o pe Cassella înapoi acasă, împreună cu ceilalți prizonieri. Oricum, noul rege, Baelor, i-a iertat pe toți ostaticii şi i-a dus personal pe toți înapoi în Dorne. Cassella nu s-a măritat niciodată, iar la bătrânețe s-a lăsat condusă de iluzia că ar fi fost singura dragoste adevărată a lui Aegon şi că el va trimite cât de curând după ea.

Copiii Cassellei Vaith: Niciunul

Bellegere Otherys

Perla Neagră din Braavos, traficantă, negustorească, uneori şi pirat, căpitan al navei *Vântul Văduvei***,** născută din uniunea unei fete de negustor din Braavos cu un trimis al Insulelor Verii.

După ce Naerys a rămas grea şi era gata să moară în 161,

regele Baelor l-a trimis pe Aegon în Braavos într-o misiune diplomatică. Relatările vremii sugerează însă că a fost un pretext pentru ca Aegon s-o lase pe Naerys în pace, pentru a se reface după avort. Acolo s-a întâlnit cu Bellegere Otherys. Legătura sa cu Perla Neagră a continuat timp de zece ani, cu toate că s-a spus că Bellegere avea un soț în fiecare port şi că Aegon nu era decât unul din mulți. A născut trei copii în decursul a zece ani, două fete şi un băiat cu o paternitate dubioasă.

Copiii Perlei Negre: Bellenora, Narha, Balerion.

Lady Barba Bracken

Vesela fiică brunetă a lordului Bracken de Stane Hedge şi companioană a celor trei prințese din Beciul Fecioarelor.

După moartea lui Baelor în anul 171 şi urcarea pe tron a lui Viserys al II-lea, prințesele au primit din nou permisiunea de a avea legături cu bărbați. Aegon (acum Prinț de Piatra Dragonului şi posibil moştenitor) a fost încântat de Barba, în vârstă de şaisprezece ani. La încoronarea sa, în 172, l-a numit pe tatăl ei Mână şi şi-a luat-o ca ibovnică sub ochii tuturor. I-a făcut un bastard, cu numai paisprezece zile înainte de alți doi gemeni - un băiat născut mort şi o fată, Daenerys, care a supraviețuit - născuți de regina Naerys. Cum regina trăgea să moară, Mâna - tatăl Barbei - vorbea deschis despre căsătoria fiicei sale cu regele. După ce regina şi-a revenit, scandalul s-a dovedit a fi ghinionul Barbei, deoarece tânărul prinț Daeron şi unchiul său, Cavalerul Dragon, l-au obligat pe Aegon s-o trimită de la curte, pe ea şi copilul ei bastard. Băiatului, crescut la Stone Hedge de către Brackeni, i s-a dat numele de Aegor Rivers, însă cu timpul a devenit cunoscut drept Bittersteel.

Copiii Barbei Bracken: Aegor Rivers (Bittersteel).

Lady Melissa (Missy) Blackwood

Cea mai iubită dintre amantele regelui.

Mai tânără şi mai drăguță decât lady Barba (dar nu atât de pieptoasă), dar şi mult mai modestă, Missy avea o inimă bună şi era generoasă din fire, fapt care-a făcut-o chiar şi pe regina Naerys - dar şi pe Cavalerul Dragon şi pe prințul Daeron - să se împrietenească cu ea. În timpul celor cinci ani de „domnie” a ei,

Missy i-a născut regelui trei bastarzi, cel mai remarcabil fiind băiatul Brynden Rivers (născut în anul 175), mai târziu numit Bloodraven.

Copiii Melissei Blackwood: Mya, Gwenys, Brynden (Bloodraven).

Lady Bethany Bracken

Sora mai mică a lui lady Barba.

Bethany a fost pregătită de tatăl şi sora sa ca să obțină favorurile regelui şi s-o înlăture pe Missy Blackwood. În anul 177, i-a atras atenția lui Aegon pe când acesta vizita Stone Hedge ca să-l vadă pe fiul său bastard, Aegor. Pe-atunci, regele era deja gras şi respingător, însă Bethany l-a încântat, aşa că a luat-o cu el la Debarcaderul Regelui. Oricum, Bethany a găsit îmbrățişările regale dezgustătoare. Pentru consolare, şi-a îndreptat atenția spre unul dintre cavalerii Gărzii Regelui, Ser Terrence Toyne. Cei doi au fost găsiți în pat de Aegon însuşi, în 178. Ser Terrence a fost torturat până la moarte şi atât lady Bethany, cât şi tatăl ei au fost executați. Când frații lui Ser Terrence au încercat să-l răzbune, prințul Aemon, Cavalerul Dragon, a fost ucis în timp ce-l apăra pe fratele său, regele Aegon.

Copiii lui Bethany Bracken: Niciunul.

Lady Jeyne Lothston

Fiica lui lady Balena, prima ibovnică a regelui, al cărei tată a fost Lucas Lothston sau regele însuşi.

Jeyne a fost adusă la curte de mama sa, în anul 178, pe când avea paisprezece ani. Aegon l-a făcut pe lordul Lothston noua lui Mână şi s-a spus, deşi nu s-a dovedit niciodată, că s-ar fi bucurat şi de mamă şi de fiică, în acelaşi pat. Foarte curând, i-a dat lui Jeyne un sifilis pe care-l luase de la târfele la care se dusese după execuția lui lady Bethany, iar Lothstonii au fost din nou alungați de la curte.

Copiii lui Jeyne Lothston: Niciunul.

Serenei din Lys (Dulcea Serenei)

O frumusețe lyseniană, dintr-o familie străveche, însă sărăcită, adusă la curte de lordul Jon Hightower, noua Mână.

Serenei a fost cea mai frumoasă dintre ibovnicele lui Aegon, despre ea crezându-se că era vrăjitoare. A murit dând naştere ultimului dintre copiii din flori ai regelui, o fată pe nume Shiera Seastar, care a devenit cea mai mare frumusețe din cele Şapte Regate, îndrăgită atât de frații ei vitregi, Bittersteel şi Bloodraven, a căror rivalitate se va transforma în ură.

Copiii lui Serenei: Shiera.

În cel de-al 184-lea an de la Cucerirea lui Aegon, Aegon al IV-lea cel Netrebnic s-a săvârşit, în sfârşit, din viaţă.

Fiul şi moştenitorul său, prinţul Daeron, a plecat de la Piatra Dragonului la două săptămâni după ce-a aflat de moartea tatălui său, şi-a fost repede încoronat de Marele Septon în Fortăreaţa Roşie. A ales coroana tatălui său, o decizie menită, pare-se, să alunge toate dubiile referitoare la legitimitatea sa. Daeron a încercat să îndrepte rapid greşelile lui Aegon, începând cu înlăturarea tuturor membrilor consiliului restrâns al regelui şi înlocuindu-i cu oameni aleşi de el, majoritatea dovedindu-se consilieri înţelepţi şi capabili. A trecut un an şi mai bine până când şi Garda Orăşenească a fost refăcută într-un fel asemănător, deoarece regele Aegon folosise adesea promovarea în Gardă ca pe un mijloc de a-şi arăta mărinimia faţă de cei care-i intraseră în graţii, iar aceştia la rândul lor se asigurau că bordelurile - şi chiar femeile decente din oraş - erau la dispoziţia poftelor lui Aegon.

Însă Daeron nu s-a oprit aici în eforturile sale de a îmbunătăţi acele lucruri corupte de tatăl său ori lăsate să zacă dintr-o nepăsare criminală. Era conştient de îndatoririle sale faţă de regat şi a căutat să-l stabilizeze după decretul dat de Aegon pe patul de moarte, care-i legitima pe toţi bastarzii lui, fraţii lui vitregi. Cu toate că nu putea - şi nici n-a vrut - să anuleze ultimele dorinţe ale tatălui său, a făcut tot ce i-a stat în puteri să-i ţină aproape pe Marii Bastarzi, tratându-i onorabil şi oferindu-le în continuare stipendiile acordate de rege. A plătit şi zestrea promisă de Aegon Arhontelui de Tyrosh, văzându-şi astfel fratele vitreg, pe Daemon Blackfyre, căsătorindu-se cu Rohanne de Tyrosh, aşa cum dorise Aegon, deoarece Ser Daemon avea doar paisprezece ani. În ziua nunţii lor, i-a dat lui Daemon un ţinut lângă Apa Neagră, cu dreptul de a-şi ridica un castel. Unii au spus că a făcut astfel de lucruri pentru a-şi afirma supremaţia şi legitimitatea asupra Marilor Bastarzi şi a altora, pentru că era bun şi drept. Însă oricare va fi fost adevărul, astfel de eforturi s-au dovedit, din păcate, inutile.

S-a spus în anii de după ce Daemon Blackfyre s-a dovedit a fi un trădător că ura sa față de Daeron a început să crească de timpuriu. A fost dorința lui Aegon - nu a lui Daemon - ca el să se căsătorească cu Rohanne de Tyrosh. În loc de asta, Daemon a făcut o pasiune pentru sora lui Daeron, tânăra prințesă Daenerys. Cu numai doi ani mai tânără decât Daemon, prințesa se pare că-l iubea la rându-i pe prințul bastard, dacă menestrelii pot fi crezuți, însă nici Aegon al IV-lea, nici Daeron al II-lea n-au fost dispuşi să lase astfel de sentimente să intervină în chestiunile de stat. Aegon a văzut un mai mare profit dintr-o legătură cu Tyrosh, flota sa putând fi de folos într-o nouă încercare de a cuceri Dorne.

Acest lucru pare destul de plauzibil, însă o altă poveste pretinde că Daemon nu se opunea chiar atât de mult unei căsătorii cu Rohanne de Tyrosh, fiind convins că ar fi putut călca pe urmele lui Aegon Cuceritorul şi ale lui Maegor cel Crud şi să aibă mai multe neveste. Aegon i-ar fi putut promite c-o să-i îndeplinească dorința (unii dintre susținătorii lui Blackfyre au pretins ulterior că aşa ar fi fost), însă Daeron gândea cu totul altfel. Nu numai că Daeron a refuzat să-i permită fratelui său să aibă mai multe soții, dar i-a dat mâna lui Daenerys lui Maron Martell, ca parte a unei înțelegeri pentru a unifica, în cele din urmă, cele Şapte Regate cu Dorne.

Dacă Daenerys l-a iubit pe Daemon, aşa cum au pretins cei care s-au ridicat în apărarea Dragonului Negru, cine-ar mai putea spune? În anii care-au urmat, Daenerys a fost soția credincioasă a prințului Maron, iar dacă l-a jelit pe Daemon Blackfyre, n-a lăsat nicio însemnare despre asta.

Domnia sa n-a fost marcată doar de problema Marilor Bastarzi, sau chiar de prăpădul lăsat de Aegon. Căsătoria lui cu Mariah din Dorne - acum regină a celor Şapte Regate - a fost fericită şi fructuoasă, iar unul dintre actele sale cele mai timpurii şi semnificative după ce şi-a asumat tronul a fost să înceapă negocieri cu fratele său adevărat, prințul Maron, pentru unificarea Dorne sub domnia targaryană. După doi ani de tratative, s-a ajuns la un acord, prin care prințul Maron a acceptat să se logodească cu sora lui Daeron, Daenerys, odată ce ajungea la

vârsta majoratului. S-au căsătorit în anul următor, iar prin acest mariaj, prințul Maron a îngenuncheat şi a rostit jurământul de credință în fața Tronului de Fier.

Regele Daeron l-a ridicat pe prințul dornishian, în timp ce erau aclamați, şi au plecat împreună spre Fortăreața Roşie şi s-au dus călare la Marele Sept pentru a lăsa o coroană aurie la picioarele statuii lui Baelor cel Binecuvântat, în vreme ce proclamau: „Baelor, eforturile tale s-au concretizat.” A fost un moment important, unificând în sfârşit regatul de la Zid la Marea Verii, aşa cum visase cândva Aegon Cuceritorul, fără prețul îngrozitor în vieți omeneşti plătit de tizul lui Daeron al II-lea, Tânărul Dragon.

Daeron al II-lea şi prinţul Maron Martell la monumentul regelui Baelor

În anul următor, Daeron a ridicat o mare cetate de scaun în Hotarele Dornishiene, acolo unde se întâlneau graniţele Reachului, Ţinuturile Furtunii şi Dorne. Numit Palatul de Vară, în cinstea păcii încheiate, era mai mult un palat decât un castel şi, în cel mai bun caz, doar uşor fortificat. În anii următori, mulţi fii ai Casei Targaryen se vor aşeza aici ca Prinţ de Palatul de Vară.

Oricum, prinţul Maron a obţinut câteva concesii prin acest

acord, iar lorzii din Dorne au primit drepturi şi privilegii semnificative, pe care alte mari case nu le aveau: dreptul de a-şi păstra titlul regal ca primii pe numele lor, dar şi autonomia de a avea propriile lor legi, dreptul de a stabili taxele cuvenite Tronului de Fier şi a le percepe, fără o supraveghere constantă din partea Fortăreței Roşii, şi altele asemenea.

Aceste concesii au fost una dintre semințele din care a izbucnit prima Rebeliune Blackfyre, ca şi convingerea că Dorne avea prea multă influență asupra regelui, deoarece Daeron al II-lea a adus la curtea sa mulți dornishieni, unora dintre ei conferindu-li-se funcții importante.

Şi totuşi, domnia lui Daeron a stabilizat repede regatul, iar lui a ajuns curând să i se spună Daeron cel Bun, de către oamenii de rând şi de către lorzii cei nobili deopotrivă. Era considerat cinstit şi generos, chiar dacă unii puneau sub semnul întrebării influența soției sale din Dorne. Şi cu toate că nu era războinic - descrierile din epocă notează că era mic de statură, cu brațe subțiri, umeri rotunzi şi o atitudine erudită - doi dintre cei patru fii ai săi păreau să fie tot ceea ce s-ar putea dori de la un cavaler, lord sau moştenitor. Cel mai mare, prințul Baelor, şi-a câştigat porecla de Rupe Lance la vârsta de şaptesprezece ani, în urma faimoasei sale victorii de la turnirul de la nunta prințesei Daenerys, unde l-a învins pe Daemon Blackfyre în înfruntarea finală. Iar fiului lui cel mai mic, prințul Maekar, părea să-i facă plăcere să dovedească priceperi similare.

Cu toate acestea, prea mulți oameni priveau părul întunecat al lui Baelor şi ochii lui şi murmurau că era mai mult Martell decât Targaryen, chiar dacă s-a dovedit a fi un bărbat care putea câştiga cu uşurință respectul şi era la fel de generos ca tatăl său. Cavalerii şi lorzii din Hotarele Dornishiene au ajuns să nu aibă încredere în Daeron şi în Baelor şi au început să tânjească tot mai mult după „vremurile de altădată" când dornishienii erau duşmanii cu care te luptai, nu rivali în lupta pentru atenția sau favorurile regelui. Şi-apoi priveau spre Daemon Blackfyre - înalt şi puternic, un semizeu printre muritori, cu spada Cuceritorului în mână - şi se mirau.

Semințele rebeliunii au fost plantate, însă le-au trebuit mulți ani să dea roade. N-a fost nicio insultă, nicio nedreptate gravă,

care să-l fi făcut pe Daemon Blackfyre să se întoarcă împotriva regelui Daeron. Dacă totul a fost doar pentru dragostea lui Daenerys, cum se face că trecuseră opt ani înainte să izbucnească rebeliunea? A fost o vreme îndelungată pentru o iubire zadarnică, mai ales după ce Rohanne îi dăruise deja şapte fii şi fiice, iar Daenerys îi adusese pe lume prințului Maron mai mulți moştenitori.

Adevărul este că semințele au găsit un teren fertil din cauza lui Aegon cel Netrebnic. Aegon îi urâse pe dornishieni şi se luptase cu ei, iar lorzii care doreau reîntoarcerea la acele vremuri - în ciuda tuturor nenorocirilor legate de ele - n-ar fi fost niciodată încântați cu un rege paşnic. Mulți războinici faimoşi, care priveau cu neîncredere la pacea din regat şi la dornishienii de la curtea regelui, au început să caute modalități de înlăturare a lui Daemon.

Poate că la început Daemon Blackfyre de-abia dacă se băga în astfel de discuții, doar de dragul vanității sale. După toate cele, anii trecuseră între primii care l-au abordat pe Daemon şi rebeliunea propriu-zisă. Şi atunci ce anume îl determinase pe Daemon să-şi ceară dreptul la tron? Se pare că a fost unul dintre Marii Bastarzi: Ser Aegor Rivers, Bittersteel. Poate că sângele lui de Bracken l-a făcut pe Aegor atât de coleric şi uşor de ofensat. Poate că pierderea ruşinoasă de către Bracken a respectului regelui Aegon, care a dus la exilarea sa de la curte. Sau poate că a fost doar rivalitatea sa cu fratele vitreg şi la fel de bastard, Brynden Rivers, care reuşise să-şi mențină relațiile apropiate de la curte, deoarece mama lui Bloodraven fusese mult iubită în timpul vieții şi era pomenită cu respect, astfel încât familia Blackwood nu suferise precum Brackenii când regele se descotorosise de respectivele amante.

Indiferent de motiv, Aegor Rivers a început curând să-l îndemne pe Daemon Blackfyre să-şi revendice tronul, cu atât mai mult după ce Daemon s-a învoit s-o căsătorească pe fiica sa cea mare, Calla, cu Aegor. Amar trebuie să-i fi fost oțelul, dar mai rea limba lui. A picurat otravă în urechea lui Daemon, iar odată cu el s-a auzit şi zarva făcută de ceilalți cavaleri şi lorzi cu tot felul de păsuri.

În cele din urmă, anii de astfel de discuții au dat în sfârşit

roade, iar Daemon Blackfyre a luat decizia. Totuşi, a fost una luată în mare grabă, pentru că regele Daeron a aflat curând că Blackfyre intenționa să se declare el însuşi rege la schimbarea lunii. (Nu ştim cum a aflat Daeron, cu toate că lucrarea neterminată a lui Merion, *Dragonul Roşu şi cel Negru* sugerează că un alt Mare Bastard, Brynden Rivers, ar fi fost implicat.) Daeron a trimis Garda Regelui să-l aresteze pe Daemon înainte ca acesta să-şi ducă mai departe planurile de trădare. Daemon a fost avertizat şi, cu ajutorul unui cavaler celebru pentru temperamentul său clocotitor, Ser Quentyn Ball, Mingea de Foc, a reuşit să părăsească în siguranță Fortăreața Roşie. Aliații lui Daemon Blackfyre au folosit această tentativă de arestare drept motiv de război, susținând că Daeron a acționat împotriva lui Daemon numai dintr-o teamă fără temei. Alții îi mai spuneau şi Daeron cel Născut în Minciună, repetând calomnia lansată de Aegon cel Netrebnic, în ultimii săi ani de domnie, potrivit căreia tatăl lui nu fusese regele, ci fratele lui, Cavalerul Dragon.

Şi astfel a început Prima Rebeliune Blackfyre, în anul 196 D. C. Restabilind culorile tradiționale ale blazonului Targaryen, un dragon negru pe fond roşu, rebelii şi-au declarat susținerea pentru fiul bastard al prințesei Daena, Daemon Blackfyre, Primul pe Numele Său, proclamându-l adevăratul fiu mai mare al regelui Aegon al IV-lea, iar pe fratele său vitreg, Daeron, drept bastard. Aşa că între dragonii negri şi roşii s-au purtat numeroase bătălii în Vale, Ținuturile Vestice, cele Riverane şi în alte părți.

Răscoala s-a terminat în Câmpia Ierbii Roşii, după aproape un an. Unii au scris despre curajul cu care au luptat oamenii alături de Daemon şi de alți trădători, însă cu toată valoarea pe câmpul de luptă şi ostilitatea lor față de Daeron, a fost doar o cauză pierdută. Daemon şi fiii săi mai mari, Aegon şi Aemon, au căzut sub ploaia de săgeți trimise de Brynden Rivers şi de gărzile sale private, Clonțul Corbului. Acestea au fost urmate de o şarjă dementă a lui Bittersteel, cu Blackfyre în mână, în încercarea de a se alătura forțelor lui Daemon. Întâlnindu-se cu Bloodraven în toiul atacului, s-a stârnit un duel feroce, care l-a lăsat pe Bloodraven orb şi l-a pus pe fugă pe Bittersteel.

Daemon Blackfyre conducând atacul la Câmpia Ierbii Roşii.

Însă bătălia s-a sfârşit când prinţul Baelor Rupe Lance s-a apropiat cu o armată de lorzi ai furtunii şi dornishieni, căzând în spatele răsculaţilor, în vreme ce tânărul prinţ Maekar s-a unit cu ceea ce mai rămăsese din avangarda lordului Arryn, formând o nicovală implacabilă de care rebelii s-au izbit şi au murit. Zece mii de oameni au pierit pentru vanitatea lui Daemon Blackfyre şi mult mai mulţi au fost răniţi şi schilodiţi. Eforturile regelui Daeron de a face pace au fost zădărnicite, cu toate că nu făcuse nicio greşeală, poate numai pe aceea că arătase prea multă milă faţă de fratele lui vitreg invidios.

După aceea, regele Daeron a dovedit o fermitate la care puţini s-ar fi aşteptat. Multor lorzi şi cavaleri care-l sprijiniseră pe Dragonul Negru li s-au luat pământurile, cetăţile de scaun şi privilegiile şi-au fost forţaţi să-şi elibereze ostaticii. Daeron avusese încredere în ei, făcuse tot ce-i stătuse în puteri să domnească drept, iar ei se întorseseră împotriva sa. Fiii supravieţuitori ai lui Daemon Blackfyre au fugit în Tyrosh, căminul mamei lor, împreună cu Bittersteel. Regatul a continuat

să fie tulburat de revendicările pretendenților Blackfyre timp de peste patru generații, până când şi ultimii descendenți ai lui Daemon Blackfyre, pe linia masculină, au ajuns în mormânt.

Cum rezolvase problemele cu frații săi vitregi, iar forța fiilor şi moştenitorilor săi îl susținea, mulți s-au gândit că regele Daeron s-a asigurat că regatul va rămâne sub domnia Targaryenilor vreme de secole. Puțini se îndoiau că Baelor Rupe Lance va fi un mare rege, deoarece era esența cavalerismului şi sufletul înțelepciunii şi îşi servea tatăl ca Mână pricepută. Însă niciun om n-ar fi putut să ştie voința zeilor. Baelor Rupe Lance a fost omorât în floarea vârstei de propriul său frate, Maekar, la un turnir la Ashford, în anul 209 D. C. N-a fost o lovitură de lance, nici încleştarea propriu-zisă, ci încercarea Celor Şapte - prima din secol - în care Baelor a luptat pentru un cavaler mărunt, de hotar, fără o obârşie demnă de notat. Moartea lui a fost un accident, aproape sigur, şi s-a scris că prințul Maekar a regretat întotdeauna dispariția fratelui său şi l-a comemorat în fiecare an. Şi totuşi, Baelor a murit şi, fără îndoială, Maekar şi regatul se întrebau dacă vreun cavaler de hotar merita pierderea Prințului de Piatra Dragonului şi Mâna Regelui. (Însă pe atunci nu aveau cum să ştie cât de mult se va ridica acel cavaler de hotar, cu toate că asta-i o altă istorie.)

Baelor avea fii - tinerii prinți Valarr şi Matarys - la fel ca Maekar, iar regele mai avea alți doi fii în afară de ei (cu toate că regatul era mai puțin sigur de Aerys, învățat şi obsedat de tot felul de chestiuni oculte, şi Rhaegel, un băiat bun, atins de nebunie). Dar Marea Epidemie de Primăvară a făcut ravagii prin cele Şapte Regate, afectându-i pe toți, în afară de cei din Vale şi Dorne, care şi-au închis porturile şi trecătorile din munți. Cel mai puternic loviți au fost cei de la Debarcaderul Regelui. Marele Septon, vocea Celor Şapte pe pământ, a murit, la fel ca o treime dintre cei Mai Devotați, şi aproape toate surorile tăcute din oraş. Cadavrele erau îngrămădite în ruinele Bârlogului Dragonilor, până când au ajuns la o înălțime de trei metri şi, în cele din urmă, Bloodraven i-a pus pe piromanți să ardă trupurile acolo unde se găseau. Un sfert din oraş s-a aprins odată cu ele, însă nu mai era altceva de făcut.

Mai rău, fiii lui Baelor Rupe Lance s-au numărat printre cei care au fost duşi departe, la fel ca Daeron al II-lea, pe care mulți îl numeau Cel Bun. A domnit timp de douăzeci şi cinci de ani, iar mare parte dintre aceştia au fost de pace şi belşug pentru regat.

În Essos, Bittersteel i-a adunat pe lorzii şi cavalerii exilați şi pe urmaşii lor. A înființat *Compania de Aur* în 212 D. C. care a devenit curând cea mai puternică companie liberă din Ținuturile Discordiei. „Sub aur se află oțelul amar" a devenit strigătul lor de luptă, faimos în Essos. După Bittersteel, compania a fost condusă de urmaşii lui Daemon Blackfyre, până când ultimul dintre ei, Maelys cel Monstruos, a fost ucis la Treptele de Piatră.

Bittersteel în fruntea Companiei de Aur

Urcând pe tron în 209 D. C. cel de-al doilea fiu al lui Daeron, Aerys, nu şi-ar fi imaginat niciodată că va deveni rege şi era, cu siguranță, nepotrivit să stea pe Tronul de Fier. Aerys învățase, în felul său, că interesele sale aveau, în mare parte, de-a face cu tomurile prăfuite legate de o profeție străveche şi cu mistere mai înalte. Căsătorit cu Aelinor Penrose, n-a arătat niciodată vreun interes de a o lăsa grea şi zvonurile spuneau că nici nu reuşise să consume mariajul. Consiliul său restrâns, ajuns la exasperare, spera că fusese ceva ce nu i-a plăcut la ea şi asta l-a împiedicat să acționeze, sfătuindu-l să o părăsească şi să-si ia o altă soață. Dar el nici nu voia să audă de aşa ceva.

Punându-şi coroana în vremea Marii Epidemii de Primăvară, Aerys I a primit un regat cu mari tulburări. Nici nu începuse boleşnița să secere, când Dagon Greyjoy, Lordul din Insulele de Fier, a trimis navele oamenilor de fier să facă prăpăd în sus şi-n jos pe țărmurile Mării Apusului, în vreme ce peste Marea Îngustă, Bittersteel complota împreună cu fiii lui Daemon Blackfyre. Poate că tocmai aceste dificultăți l-au făcut pe Aerys să-i ceară lui Brynden Rivers să-i slujească drept Mână.

Unii au sugerat că una dintre cauzele cele mai probabile ale ascensiunii la putere a lui Bloodraven a fost faptul că interesul lui Aerys pentru ştiințele oculte şi pentru istoria antică se potrivea cu cel al lui Rivers, ale cărui studii în marile mistere erau un secret cunoscut de toată lumea la acea vreme. Bloodraven ajunsese deja un personaj proeminent la curte, însă puțini se aşteptau ca Aerys să-l numească Mână. Când a făcut-o, asta a stârnit o ceartă între rege şi fratele său, prințul Maekar, care se aştepta ca rangul de Mână să-i revină lui. După aceea, prințul Maekar a plecat de la Debarcaderul Regelui la Palatul de Vară, rămânând acolo în anii următori.

Bloodraven s-a dovedit a fi capabil ca Mână, dar şi un maestru al şoptitorilor, care rivaliza cu lady Mysaria, şi mai erau şi din

aceia care credeau că el şi sora sa vitregă şi amantă, Shiera Seastar, se foloseau de vrăjitorie pentru a afla tot felul de secrete. Era ceva obişnuit să te referi la cei „o mie şi unul de ochi” iar nobilii şi oamenii de rând au început să nu mai aibă încredere în vecinii lor de teamă să nu fie spioni în slujba lui Bloodraven. Dar Aerys avea nevoie de spioni, ținând cont de necazurile apărute după Marea Epidemie de Primăvară. A venit vara şi odată cu ea o secetă care a durat mai bine de doi ani. Mulți au dat vina pe rege, dar şi mai mulți pe Bloodraven. Erau şi frați săraci care predicau despre trădare, la fel şi lorzi şi cavaleri. Iar unii dintre aceştia vorbeau despre o anume trădare: Dragonul Negru trebuia să se întoarcă de dincolo de Marea Îngustă şi să-şi ocupe locul cuvenit.

Lordul Gormon Peake a fost în miezul unei încercări de a declanşa o nouă răscoală. Pentru rolul jucat de el în Prima Rebeliune Blackfyre, lui Peake îi fuseseră luate două din cele trei castele deținute de casa sa timp de secole. După secetă şi Marea Epidemie de Primăvară, lordul Gormon l-a convins pe fiul cel mare al lui Daemon Blackfyre, singurul supraviețuitor, Daemon cel Tânăr, să treacă Marea Îngustă şi să încerce să urce pe tron.

Complotul a ieşit la iveală în anul 211 D. C. la turnirul de nuntă de la Whitewalls, marea cetate de scaun ridicată de lordul Butterwell lângă Ochiul Zeilor. Era acelaşi Butterwell care fusese, cândva, Mâna lui Daeron, până când regele îl îndepărtase în favoarea lordului Hayford, din cauza eşecului său dubios de a acționa împotriva lui Daemon Blackfyre în primele zile ale rebeliunii sale. Mulți lorzi şi cavaleri s-au adunat la Whitewalls, pretextând că celebrau căsătoria lordului Butterwell şi că participau la turnir, cu toții împărtăşind dorința de a-l aşeza pe Blackfyre pe tron.

Că Daemon cel Tânăr visa să devină rege este un fapt bine cunoscut, deşi Bittersteel nu-l sprijinea în eforturile sale de a pretinde tronul. Dar de ce Bittersteel îl sprijinise pe tată, dar îl refuzase pe fiu este o chestiune discutată, uneori, prin sălile Citadelei. Mulți vor susține că Daemon cel Tânăr şi lordul Gormon nu l-au putut convinge pe Bittersteel că planul lor era solid şi, ca s-o spunem pe-a dreaptă, pare un argument corect. Peake era orb la rațiune în setea lui de răzbunare şi de

recuperare a cetăților, iar Daemon era convins că va reuşi, indiferent de circumstanțe. Totuşi, alții sugerează că Bittersteel era un om aspru, care nu aprecia nimic altceva în afară de război şi nu avea încredere în visele lui Daemon şi interesul său pentru muzică şi finețuri. Iar alții încă mai înalță câte-o sprânceană la relația apropiată dintre Daemon şi tânărul lord Cockshaw, sugerând că asta l-ar fi tulburat pe Aegor Rivers suficient de mult ca să-i refuze băiatului ajutorul său.

Dacă Bloodraven n-ar fi avut informatori printre conspiratori, Daemon cel Tânăr ar fi putut declanşa o rebeliune periculoasă chiar în inima Ținuturilor Riverane, însă chiar înainte ca turnirul să se fi încheiat, Mâna s-a apropiat de zidurile cetății Whitewalls cu armata sa, astfel încât cea de-a Doua Rebeliune Blackfyre s-a terminat înainte de a se fi putut spune cu adevărat că începuse.

Arestarea lui Daemon al II-lea Blackfyre.

Gormon Peake s-a numărat printre conspiratorii executați în urma rebeliunii eşuate, în vreme ce alții, precum lordul Butterwell, şi-au pierdut pământurile şi cetățile. Cât despre Daemon, a trăit mai mulți ani ca ostatic la Fortăreața Roşie. Unii s-au întrebat cum se făcea că fusese doar închis, însă înțelepciunea măsurii era cât se poate de clară: următorul său frate, Haegon, nu putea avea pretenții la tron dacă Daemon era încă în viață, fiind şi mai mare decât el.

Cea de-a Doua Rebeliune Blackfyre s-a dovedit a fi un dezastru, însă asta n-a fost la fel întotdeauna. În 219 D. C. Haegon Blackfyre

a declanşat cea de-a Treia Rebeliune Blackfyre. Cunoaştem faptele petrecute atunci, şi bune, şi rele, ale ocârmuirii lui Maekar, acțiunile lui Aerion Flacără Strălucitoare, curajul mezinului lui Maekar şi cel de-al doilea duel dintre Bloodraven şi Bittersteel. Pretendentul la tron Haegon I Blackfyre a murit după bătălie, răpus cu mişelie după ce-şi predase sabia, dar Ser Aegor Rivers, Bittersteel, a fost capturat viu şi adus la Fortăreața Roşie în lanțuri. Mulți încă susțin că dacă i s-ar fi dat spada atunci, pe loc, aşa cum ceruseră prințul Aerion şi Bloodraven, asta ar fi însemnat un sfârşit timpuriu al ambițiilor lui Blackfyre.

Însă nu a fost să fie. Cu toate că Bittersteel a fost judecat şi găsit vinovat de înaltă trădare, regele Aerys i-a cruțat viața, poruncind ca în loc de asta să fie trimis la Zid, să-şi trăiască restul zilelor sale ca om al Rondului de Noapte. Această mărinimie s-a dovedit a fi una prostească, deoarece familia Blackfyre aveau încă destui prieteni la curte, unii dintre ei fiind dispuşi să devină informatori. Nava care-i ducea pe Bittersteel şi încă o duzină de alți prizonieri a fost capturată în Marea Îngustă în drum spre Rondul de Est la Mare, iar Aegor Rivers a fost eliberat şi s-a întors la Compania de Aur. Înainte ca anul să se fi terminat, l-a încoronat pe fiul cel mai mare al lui Haegon Daemon al III-lea Blackfyre în Tyrosh şi şi-a reluat uneltirile împotriva regelui care-i cruțase viața.

Regele Aerys a mai rămas pe Tronul de Fier încă doi ani, înainte de a muri, în 221 D. C. din cauze naturale.

În decursul domniei sale, Înălțimea Sa a recunoscut o serie de moştenitori, cu toate că niciunul nu era copilul său. Aerys a murit fără urmaşi, căsătoria lui rămânând tot neconsumată. Fratele său, Rhaegel, cel de-al treilea fiu al lui Daeron cel Bun, murise înaintea lui, înecându-se cu o bucată de plăcintă de mreană în 215 D. C. în timpul unui ospăț. Fiul lui Rhaegel, Aelor, a devenit atunci noul Prinț de Piatra Dragonului şi moştenitor al tronului, dar a murit doi ani mai târziu, într-un incident grotesc, de mâna propriei sale surori gemene şi soție, Aelora, în circumstanțe care au lăsat-o smintită şi îndurerată. (Se pare că Aelora şi-a luat singură viața după ce-a fost atacată la un bal mascat de trei bărbați rămaşi în istorie ca Şobolanul, Şoimul şi Porcul.)

Ultimul dintre moştenitorii recunoscuți de Aerys înainte de a

muri va fi şi cel care îi va succeda la tron: unicul frate supraviețuitor al regelui, prințul Maekar.

Maekar a fost un rege energic şi un războinic remarcabil, dar şi un om aspru, gata repede să judece şi să condamne. N-a avut niciodată darurile fratelui său, care-l ajutau să-şi facă uşor prieteni şi aliați, iar după moartea lui Baelor, de mâna lui - indiferent cât de neplauzibil ar fi asta - a devenit chiar şi mai sever şi mai neiertător. Atât de mare i-a fost dorința de a se despărți de trecut, încât a pus să-i fie făcută o nouă coroană, o coroană războinică, cu vârfuri din fier pe o bandă de aur roşu, din moment ce coroana lui Aegon Cuceritorul fusese pierdută cu mulți ani în urmă, la moartea lui Daeron I în Dorne. Totuşi, Maekar a domnit într-o vreme de pace relativă între cele două Rebeliuni Blackfyre, iar tulburările apărute în timpul cârmuirii lui au fost stârnite, în mare parte, de cei doi fii ai săi.

Coroana lui Maekar I

Principala problemă a domniei lui Maekar a fost cea a moştenitorilor săi. Avea fii şi fiice, dar unii se îndoiau de capacitatea lor de a domni. Cel mai mare, prințul Daeron, fusese poreclit Bețivul şi voia să devină Prinț de Palatul de Vară deoarece considera Piatra Dragonului o reşedință mohorâtă. Următorul era prințul Aerion, Flacăra Strălucitoare sau Focul Strălucitor, un cavaler mult mai puternic, însă crud şi capricios şi un iubitor al artelor negre. Cei doi prinți au murit înaintea tatălui lor, dar ambii au avut progenituri. Prințul Daeron a devenit tatăl unei fiice, Vaella, în 222 D. C. Însă fata s-a dovedit a fi, din păcate, una din popor. Fiul lui Aerion Foc Strălucitor s-a născut în 232, primind de la tatăl său un nume de rău augur, Maegor, însă Prințul Strălucitor a murit în acelaşi an, după ce a băut o cupă cu

foc mistuitor, fiind încredințat că asta-l va ajuta să se transforme în dragon.

Cel de-al treilea fiu al lui Maekar, Aemon, era un băiat al cărților, care fusese trimis la Citadelă încă de tânăr, devenind un maester jurat şi cu verigile puse. Cel mai mic dintre fiii regelui a fost prințul Aegon, care slujise ca scutier unui cavaler de la Hotare, acelaşi cavaler pentru a cărui apărare îşi dăduse viața Baelor Rupe Lance, pe când era băiat şi fusese poreclit Oul. „Daeron este o glumă, Aeron e înfricoşător, dar Aegon este pe jumătate țăran" a fost auzit un curtean spunând.

Când regele Maekar a murit într-o bătălie, în 233 D. C. în vreme ce-şi conducea armata împotriva unui lord răzvrătit din Hotarele Dornishiene, pe tema succesiunii a apărut o mare încurcătură. Decât să rişte un nou Dans al Dragonilor, Mâna Regelui, Bloodraven, a preferat să convoace un Mare Consiliu pentru a tranşa chestiunea.

În 233 D. C. sute de lorzi, mari şi mici, s-au adunat la Debarcaderul Regelui. Cu ambii fii mai mari ai lui Maekar morți, mai erau patru posibili pretendenți. Marele Consiliu a respins-o pe fiica prințului Daeron, dulce, dar slabă la minte, Vaella, imediat. Numai câțiva au vorbit în favoarea fiului lui Aerion Flacără Strălucitoare, Maegor; un rege-prunc ar fi însemnat o regență lungă şi controversată, şi mai existau şi temeri că băiatul s-ar putea să fi moştenit cruzimea şi nebunia tatălui său. Prințul Aegon era alegerea cea mai evidentă, însă unii dintre lorzi nu aveau încredere în el, pentru că hoinărelile sale împreună cu cavalerul său de la Hotare îl transformaseră „pe jumătate în țăran" potrivit multora. Îl urau destui, de fapt, astfel că mulți s-au întrebat dacă fratele lui mai mare, Maesterul Aemon, n-ar fi putut fi eliberat de jurămintele sale, însă Aemon a refuzat, astfel că n-a ieşit nimic din asta.

Însă, chiar în vreme ce Marele Consiliu dezbătea, un alt pretendent şi-a făcut apariția la Debarcaderul Regelui: nimeni altul decât Aenys Blackfyre, al cincilea dintre cei şapte fii ai Dragonului Negru. Când Marele Consiliu fusese înştiințat despre asta, Aenys scrisese din exilul din Tyrosh, înaintându-şi oferta, în speranța că spusele sale i-ar putea aduce Tronul de Fier pe care înaintaşii săi nu reuşiseră de trei ori să-l obțină cu spadele lor.

Bloodraven, Mâna Regelui, îi răspunsese asigurându-i libera trecere, astfel încât pretendentul să poată veni la Debarcaderul Regelui şi să-şi prezinte personal pretenția la tron.

Nechibzuit, Aenys a acceptat. Nici bine nu intrase în oraş că mantiile aurii au şi pus mâna pe el şi l-au târât până la Fortăreața Roşie, unde-a fost descăpățânat imediat, iar capul prezentat lorzilor din Marele Consiliu ca avertisment pentru oricine mai nutrea simpatii pentru clanul Blackfyre.

La scurt timp după aceasta, „Prințul Care Era Un Ou” a fost ales cu majoritatea voturilor Marelui Consiliu. Cel de-al patrulea fiu al celui de-al patrulea fiu, Aegon al V-lea, va deveni cunoscut de toată lumea drept Aegon cel Nesigur, pentru că stătuse atât de departe de succesiune în tinerețea sa.

Primul act al domniei lui Aegon a fost să-l aresteze pe Brynden Rivers, Mâna Regelui, pentru uciderea lui Aenys Blackfyre. Bloodraven n-a negat că el l-ar fi ademenit pe pretendentul la tron, oferindu-i biletul de liberă trecere, însă a afirmat că-şi sacrificase onoarea pentru binele regatului.

Cu toate că mulți au fost de acord, şi erau încântați să vadă un alt pretendent Blackfyre îndepărtat, regele Aegon a simțit că trebuia să-şi sacrifice Mâna, altfel cuvântul Tronului de Fier nu va mai valora nimic. Totuşi, după ce-a fost pronunțată condamnarea la moarte, Aegon i-a oferit lui Bloodraven şansa de a îmbrăca hainele negre şi a se alătura Rondului de Noapte. Şi asta a făcut. Ser Brynden Rivers a plecat spre Zid la sfârşitul anului 233 D. C. (Nimeni nu a interceptat nava.) Era însoțit de două sute de oameni, mulți dintre ei arcaşi din garda personală a lui Bloodraven, Clonțul Corbului. Fratele regelui, Maesterul Aemon, se afla printre ei.

Bloodraven va deveni Lord Comandant al Rondului de Noapte în 239 D. C. slujind până la dispariția sa în timpul unei expediții dincolo de Zid, în 252 D. C.

Domnia lui Aegon a fost una dificilă, începând în miezul iernii care se instalase de trei ani şi care nu dădea semne că ar fi plecat. Foamete şi suferințe au fost în Nord, aşa cum fusese cu o sută de ani înainte, în iarna cea lungă care a domnit din 130 până în 135 D. C. Regele Aegon, mereu preocupat de situația celor săraci şi slabi, a suplimentat transporturile de grâne şi alte alimente spre Nord, deşi unii au considerat că a exagerat.

Domnia sa a fost repede pusă la încercare de cei ale căror afaceri le deranjase prea adesea ca prinț, încercând să le reducă drepturile şi privilegiile. Nici amenințarea Blackfyre nu s-a sfârşit cu moartea lui Aerys Blackfyre. Infama trădare a lui Bloodraven n-a făcut decât să crească ostilitatea exilaților de dincolo de

Marea Îngustă. În 236 D. C. pe când iarna cruntă, de şase ani, se apropia de sfârşit, cea de-a Patra Rebeliune Blackfyre a făcut ca autoproclamatul rege Daemon al III-lea Blackfyre, fiul lui Haegon şi nepotul lui Daemon I, să traverseze Marea Îngustă împreună cu Bittersteel şi Compania de Aur, într-o nouă încercare de a pune mâna pe Tronul de Fier.

Invadatorii au debarcat pe Ciocul lui Massey, la sud de Golful Apei Negre, însă puțini s-au strâns sub flamurile lor.

Regele Aegon al V-lea însuşi i-a întâmpinat, împreună cu cei trei fii ai săi. În Bătălia de la Podul Apei Line, clanul Blackfyre a suferit o înfrângere zdrobitoare, iar Daemon al III-lea a fost ucis de Ser Duncan cel înalt, din Garda Regelui, cavalerul de la Hotare căruia „Oul" îi servise ca scutier. Bittersteel a evitat capturarea şi a scăpat din nou, apărând, câțiva ani mai târziu, în Ținuturile Discordiei, luptând cu mercenarii săi într-o încleştare importantă dintre Tyrosh şi Myr. Ser Aegor Rivers avea şaizeci şi nouă de ani când a căzut, şi se spune că a murit tot aşa cum a trăit, cu o spadă în mână şi un blestem pe buze. Totuşi, moştenirea sa va continua să existe prin Compania de Aur şi familia Blackfyre, pe care o slujise şi o protejase.

Aegon cel Nesigur (în spate) şi fiii săi (de la stânga la dreapta): Duncan, Jaehaerys şi Daeron.

Au mai fost şi alte bătălii în vremea lui Aegon al V-lea, deoarece regele cel nesigur a fost nevoit să-şi petreacă o bună

parte din domnie îmbrăcat în armură, înăbuşind tot felul de rebeliuni. Cu toate că era iubit de oamenii de rând, regele Aegon şi-a făcut mulți duşmani printre lorzii din regat, ale căror puteri ar fi dorit să le îngrădească. A impus numeroase reforme şi a dat drepturi şi protecție celor de rând, ca niciodată până atunci, în pofida împotrivirii aprige şi, uneori, a sfidării deschise ale nobililor. Cei mai mari duşmani ai săi au spus despre Aegon al V-lea că era un „tiran cu mâinile pătate de sânge, care vrea să ne lipsească de drepturile şi de libertățile noastre, date de zei".

Era un lucru bine cunoscut că rezistența împotriva lui punea la încercare răbdarea lui Aegon, deoarece compromisurile pe care era obligat să le facă un rege pentru a domni bine îi îngrădeau tot mai mult năzuințele. După atâtea sfidări, Înălțimea Sa s-a văzut nevoit să se plece în fața lorzilor recalcitranți mai des decât şi-ar fi dorit. Învățăcel în istorie şi iubitor de carte, Aegon al V-lea era adesea auzit spunând că, dacă ar fi avut dragoni, la fel ca primul Aegon, ar fi putut reface regatul, cu pace şi prosperitate şi dreptate pentru toți.

Chiar şi fiii lui s-au dovedit o încercare pentru acest rege cu inimă mare, atunci când ar fi trebuit să-i fie sprijin. Aegon al V-lea s-a căsătorit din dragoste, luând-o de soție pe lady Betha Blackwood, fiica energică (unii spun încăpățânată) a Lordului de Raventree Hall, care a devenit cunoscută drept Betha cea Neagră, pentru ochii ei întunecați şi părul negru ca pana corbului. Când s-au căsătorit, în 220 D. C. mireasa avea nouăsprezece ani, iar Aegon douăzeci şi atât de departe în linia de succesiune, încât uniunea lor n-a fost contestată, în anii care au urmat, Betha cea Neagră i-a dăruit lui Aegon trei fii (Duncan, Jaehaerys şi Daeron) şi două fiice (Shaera şi Rhaelle).

Era de mult timp un obicei în Casa Targaryen ca fratele să se căsătorească cu sora, pentru menținerea purității sângelui de dragon, dar, indiferent de motive, Aegon al V-lea s-a convins că astfel de uniuni incestuoase făceau mai mult rău decât bine. În loc de asta, şi-a căsătorit copiii cu fiii şi fiicele ale unora dintre cei mai importanți lorzi din cele Şapte Regate, sperând să le câştige sprijinul pentru reforme şi întărirea domniei sale.

Cu ajutorul Bethei cea Neagră, au fost înfăptuite şi celebrate câteva logodne avantajoase în 237 D. C. câtă vreme copiii lui

Aegon erau încă tineri. Dacă mariajele ar fi avut loc, din ele ar fi ieşit multe lucruri bune... Însă Înălțimea Sa n-a luat în calcul încăpățânarea progeniturilor sale. Copiii Bethei cea Neagră s-au dovedit a fi la fel de îndărătnici ca mama lor şi, la fel ca tatăl lor, au preferat să-şi urmeze propria lor inimă la alegerea partenerilor.

Fiul cel mai mare al lui Aegon, Duncan, Prinț de Piatra Dragonului şi moştenitor al tronului, a fost primul care l-a sfidat. Cu toate că era logodit de multă vreme cu o fiică a Casei Baratheon de la Capătul Furtunii, în 239 D. C. în vreme ce călătorea prin Ținuturile Riverane, Duncan s-a îndrăgostit de o fată ciudată, drăguță şi misterioasă, care-şi spunea Jenny de Oldstones. Cu toate că locuia aproape în sălbăticie, printre ruine, şi se pretindea urmaşa unor regi demult dispăruți ai Primilor Oameni, locuitorii satelor din jur luau în râs aceste poveşti, insistând că era o țărancă pe jumătate smintită şi, probabil, şi vrăjitoare.

Era adevărat că Aegon era prietenul oamenilor de rând, crescând, practic, printre ei, dar nu putea să aprobe căsătoria moştenitorului tronului cu o fată obişnuită, de origine incertă. Regele i-a cerut lui Duncan să renunțe la Jenny. La fel de încăpățânat ca tatăl său, prințul a refuzat. Chiar şi când Marele Septon, Marele Maester şi consiliul restrâns şi-au unit forțele pentru a insista ca regele Aegon să-l oblige pe fiul său să aleagă între Tronul de Fier şi sălbatica din pădure, Duncan nici nu s-a clintit. Decât s-o părăsească pe Jenny, a renunțat la coroană în favoarea fratelui său, Jaehaerys, şi la titlul de Prinț de Piatra Dragonului.

Dar asta n-a adus pacea, nici prietenia Capătului Furtunii. Tatăl fetei dezonorate, lordul Lyonel Baratheon de Capătul Furtunii, cunoscut drept Urgia Râzătoare, faimos pentru iscusința sa în luptă, nu era un om uşor de împăcat atunci când mândria lui era rănită. A izbucnit o rebeliune scurtă si sângeroasă, care s-a terminat numai când Ser Duncan din Garda Regelui l-a înfrânt pe lordul Lyonel într-o luptă directă, iar regele Aegon i-a promis solemn că fata lui cea mai mică, Rhaelle, se va mărita cu moştenitorul lordului Lyonel. Pentru a pecetlui înțelegerea, prințesa Rhaelle a fost trimisă la Capătul Furtunii, pentru a-i sluji

lordului Lyonel ca paharnic şi însoțitoare a soției sale. Jenny de Oldstones - lady Jenny, cum i se spunea din curtoazie - a fost în cele din urmă acceptată la curte, iar pe întinsul celor Şapte Regate era îndrăgită de oamenii de rând. Ea şi prințul ei, cunoscut de atunci ca Prințul Libelulelor, au fost subiectul preferat al menestrelilor timp de mulți ani.

Jenny de Oldstones a fost însoțită la curte de o femeie pitică, albinoasă, despre care se spunea că era o vrăjitoare a pădurii din Ținuturile Riverane. Lady Jenny însăşi susținea, în ignoranța ei, că era un Copil al Pădurii.

Următorul a fost prințul Jaehaerys, acum Prinț de Piatra Dragonului. Cu toate că regele Aegon dobândise o aversiune față de obiceiul valyrian al căsătoriilor incestuoase în anii petrecuți de el printre oamenii de rând, prințul Jaehaerys era mai tradiționalist, aşa că de la o vârstă fragedă îşi iubise sora, Shaera, visând la o nuntă cu ea după vechea modă targaryană. Regele Aegon şi regina Betha şi-au dat toată silința de a-i separa pe cei doi, cu toate că distanța părea să le amplifice pasiunea.

Jaehaerys nu era la fel de energic ca fratele său, însă când Duncan şi-a înfruntat tatăl pentru a-şi urma inima, iar regele şi curtea s-au înclinat în fața dorinței sale, prințul n-a întârziat să remarce. În 240 D. C. la un an după căsătoria prințului Duncan, prințul Jaehaerys şi prințesa Shaera şi-au păcălit paznicii şi s-au căsătorit în secret. Jaehaerys avea cincisprezece ani, iar Shaera paisprezece. Când regele şi regina au aflat ce se întâmplase, căsătoria fusese deja consumată. Aegon s-a văzut nevoit s-o accepte. Încă o dată, regele a trebuit să înfrunte mândria rănită şi furia caselor nobiliare ofensate în acest fel, deoarece Jaehaerys fusese logodit cu Celia Tully, fiica Lordului de Riverrun, iar Shaera cu Luthor Tyrell, moştenitorul de la Highgarden.

Jaehaerys şi Shaera vor avea doi copii, Aerys şi Rhaella. Luându-se după spusele vrăjitoarei pădurii a lui Jenny de Oldstones, prințul Jaehaerys s-a hotărât să-i căsătorească pe

Aerys cu Rhaella, aşa cum susțin relatările de la curtea sa. Regele Aegon s-a spălat pe mâini, frustrat, lăsându-l pe prinț să facă ce poftea.

Corupt de exemplul fraților săi, chiar şi mezinul regelui Aegon, prințul Daeron, şi-a înfruntat tatăl în acest fel. Deşi era logodit cu lady Olenna Redwyne de Arbor, încă de când amândoi aveau nouă ani, prințul Daeron a rupt legătura în anul 246, când avea optsprezece ani... cu toate că în cazul său n-au existat alte femei, deoarece Daeron a rămas necăsătorit pe toată durata scurtei sale vieți. Un soldat înnăscut, care se bucura de turniruri şi bătălii, el prefera compania lui Ser Jeremy Norridge, un tânăr cavaler elegant, care fusese împreună cu prințul încă de pe vremea când amândoi erau scutieri la Highgarden. Prințul Daeron i-a provocat tatălui său, Aegon, un alt fel de suferință, mai adâncă, atunci când a fost ucis în bătălie, în 251 D. C. conducând o armată împotriva Şobolanului, Şoimului şi Porcului. Ser Jeremy a murit alături de el, însă rebeliunea a fost zdrobită, iar răzvrătiții ucişi acolo sau spânzurați.

În 258 D. C. în Essos, o altă provocare s-a ivit în domnia lui Aegon, când nouă nelegiuiți, exilați, pirați şi comandanți de mercenari s-au întâlnit în Ținuturile Discordiei, sub crengile Copacului Coroanelor, pentru a forma o alianță îngrozitoare. Banda Celor Nouă şi-a rostit jurământul de întrajutorare şi sprijin în dobândirea de regate pentru fiecare dintre membri. Printre ei se afla şi ultimul Blackfyre, Maelys cel Monstruos, comandantul Companiei de Aur, iar lui îi promiseseră cele Şapte Regate. Când i s-a spus despre pact, prințul Duncan a făcut celebra remarcă cum că au vândut nouă coroane pe o para; după aceea, Banda Celor Nouă a fost numită în Westeros „Regii de Nouă Parale”. Prima dată s-a crezut că Oraşele Libere din Essos în mod sigur îşi vor uni forțele împotriva lor şi vor pune capăt pretențiilor lor, dar, desigur, s-au făcut pregătiri pentru cazul în care Maelys şi aliații lui aveau să se întoarcă împotriva celor Şapte Regate. Însă nu era mare grabă cu ele, iar regele Aegon şi-a continuat domnia.

Şi o hotărâre asupra a încă unui aspect: dragonii. Pe măsură ce îmbătrânea, Aegon al V-lea ajunsese să viseze la dragonii care vor

zbura din nou deasupra celor Şapte Regate ale Westerosului. Pentru asta, n-a procedat la fel ca predecesorii săi, care au adus septoni să se roage deasupra ultimelor ouă, magi să lucreze cu farmece şi maesteri să le cerceteze.

Deşi prietenii şi consilierii au încercat să-l facă să se răzgândească, regele Aegon a devenit şi mai convins că numai cu ajutorul dragonilor va obține suficientă putere pentru a face schimbările pe care le dorea în regat şi să-i oblige pe lorzii mândri şi încăpățânați ai celor Şapte Regate să-i accepte decretele.

Ultimii ani ai domniei lui Aegon s-au consumat pe căutarea înțelepciunii străvechi despre creşterea dragonilor în Valyria şi s-a spus că Aegon a plătit expediții în locuri la fel de îndepărtate precum Asshai-lângă-Umbră, în speranța găsirii unor texte şi cunoştințe care nu fuseseră păstrate în Westeros.

Ceea ce-a devenit visul dragonilor a fost o tragedie amară, născută într-un moment de bucurie. În anul fatidic 259 D. C. regele i-a chemat pe apropiații lui la Palatul de Vară, castelul său favorit, pentru a sărbători apropiata naştere a primului său strănepot, un băiat numit ulterior Rhaegar, al nepotului său Aerys şi al nepoatei sale Rhaella, copiii prințului Jaehaerys.

Din nefericire, tragedia care se pare că s-a petrecut la Palatul de Vară a lăsat numai câțiva martori în viață, iar cei care au supraviețuit nu vorbeau despre asta. O pagină ispititoare din istoria lui Gyldayn - în mod sigur, una dintre cele scrise înainte de propria sa moarte - sugerează multe, însă cerneala care-a fost răsturnată peste ea, din greşeală, acoperă mult.

DIN ISTORIA
ARHIMAESTERULUI GYLDAYN JAEHAERYS AL II-LEA

... sângele dragonului s-a adunat într-unul...

...şapte ouă, pentru cinstirea a şapte zei, cu toate că septonul regelui avertizase...

...piromanți...

...foc mistuitor...

...flăcările au scăpat de sub control... înălțându-se peste... ardeau atât de tare încât...

... mort, dar pentru valoarea lordului Coman...

Distrugerea Palatului de Vară.

Tragedia de la Palatul de Vară l-a adus pe Jaehaerys, al Doilea pe Numele Său, pe Tronul de Fier în 259 D. C. Nici nu-şi pusese bine coroana pe cap, că cele Şapte Regate s-au pomenit atrase în război, deoarece Regii de Nouă Parale cuceriseră şi prădaseră Oraşul Liber Tyrosh şi ocupaseră Treptele de Piatră; de acolo, erau pregătiți să atace Westerosul.

NUMELE ŞI OCUPAȚIILE
BANDEI CELOR NOUA,
CARE A PROVOCAT MARI NENOROCIRI ÎN ESSOS ŞI TREPTELE DE PIATRĂ

Bătrâna Mamă: O regină a piraților.

Samarro Saan, Ultimul Valyrian: Un pirat notoriu dintr-o familie notorie de pirați din Lys, cu sânge valyrian în vene.

Xhobar Qhoqua, Prințul de Abanos: Un prinț exilat din Insulele Verii, şi-a descoperit vocația în Ținuturile Discordiei şi a condus o companie de mercenari.

Liomond Lashare, Lordul Bătăliilor: Un faimos căpitan de mercenari.

Tom cel Pătat, Măcelarul: Originar din Westeros, a fost căpitan al unei companii libere din Ținuturile Discordiei.

Ser Derrick Fossoway, Mărul Stricat: Un exilat din Westeros, un cavaler cu o reputație proastă.

Nouă Ochi: Căpitan al *Prietenilor Veseli*.

Alequo Adarys, Limba de Argint: Un prinț negustor tyroshian, bogat şi ambițios.

Maelys Blackfyre cel Monstruos: Comandant al Companiei de

Aur, numit aşa pentru trunchiul şi mâinile sale uriaşe şi groteşti, forța de temut şi natura sa sălbatică. Un al doilea cap îi crescuse de la gât, nu mai mare decât un pumn. A obținut comanda Companiei de Aur luptându-se cu vărul său, Daemon Blackfyre, ucigându-i armăsarul cu o singură lovitură, apoi răsucindu-i capul până când i-a fost smuls din umeri.

Jaehaerys ştia că Banda Celor Nouă intenționa să ocupe cele Şapte Regate pentru Maelys cel Monstruos, care se autodeclarase regele Maelys I Blackfyre, însă, precum tatăl său, Aegon, Jaehaerys sperase că rebelii se vor scufunda în Essos sau vor cădea sub loviturile alianței Oraşelor Libere. Acum venise momentul, iar regele Aegon al V-lea nu mai era, la fel ca şi Prințul Libelulelor. Prințul Daeron, minunatul cavaler, murise cu ani înainte, lăsându-l doar pe Jaehaerys, cel mai puțin războinic dintre cei trei fii ai lui Aegon.

Noul rege avea treizeci şi patru de ani când a urcat pe Tronul de Fier. Nimeni nu l-ar fi putut considera formidabil. Spre deosebire de frații săi, Jaehaerys al II-lea Targaryen era slab şi costeliv, şi se luptase cu multe boli. Dar nu-i lipseau curajul, nici istețimea. Urmând planurile tatălui său, şi-a îngropat suferința, şi-a convocat lorzii stegari şi a făcut în aşa fel încât să-i înfrunte pe Regii de Nouă Parale la Treptele de Piatră, preferând să vină cu războiul la ei decât să-i aştepte să debarce pe țărmurile celor Şapte Regate.

Regele Jaehaerys intenționase să conducă el însuşi atacul asupra Regilor de Nouă Parale, însă Mâna lui, lordul Ormund Baratheon, l-a convins că nu ar fi înțelept. Regele nu era obişnuit cu rigorile unei campanii şi nu se pricepea la arme, a subliniat Mâna, şi-ar fi fost o nebunie să rişte să-l piardă într-o bătălie, atât de curând după tragedia de la Palatul de Vară. În cele din urmă, Jaehaerys a acceptat să rămână la Debarcaderul Regelui cu regina sa. Comanda trupelor i-a fost încredințată lordului Ormund, în calitate de Mână a Regelui.

În 260 D. C. armatele targaryene au debarcat în trei puncte la Treptele de Piatră, iar Războiul Regilor de Nouă Parale a devenit sângeros. Bătălia s-a dezlănțuit pe cuprinsul insulelor şi al canalelor care le legau timp de un an. Lucrarea Maesterului Eon,

Mărturie despre Războiul Regilor de Nouă Parale, una dintre cele mai bune de acest fel, este o sursă excelentă de detalii referitoare la bătălii, cu multe lupte pe uscat, pe mare şi o remarcabilă etalare de arme. Lordul Ormund Baratheon, comandantul trupelor Westerosului, a fost unul dintre primii care au pierit. Doborât de mâna lui Maelys cel Monstruos, a murit în brațele fiului şi moştenitorului său, Ser Steffon Baratheon.

Comanda armatei targaryene a fost încredințată noului şi tânărului Lord Comandant al Gărzii Regelui, Ser Gerold Hightower, Taurul Alb. Hightower şi oamenii săi erau presați de timp, dar pe când războiul se găsea într-un echilibru precar, un tânăr cavaler, Ser Barristan Selmy, l-a ucis pe Maelys intr-o luptă directă, dobândind gloria veşnică şi rezolvând problemele dintr-o lovitură, deoarece restul Regilor de Nouă Parale nu erau interesați de Westeros şi, curând, s-au întors în propriile lor teritorii. Maelys cel Monstruos a fost al cincilea şi ultimul dintre Pretendenții Blackfyre; odată cu moartea sa, blestemul abătut asupra celor Şapte Regate de Aegon cel Netrebnic, care i-a dat spada sa fiului bastard, s-a încheiat.

Ser Barristan Selmy şi Maelys cel Monstruos înfruntându-se în luptă

Luptele au mai continuat jumătate de an înainte ca Treptele de Piatră şi Ținuturile Discordiei să fie curățate de rămăşițele Bandei Celor Nouă, şi vor trece şase ani înainte ca Alequo Adarys, Tiranul din Tyrosh, să fie otrăvit de regina sa, iar Arhontele de Tyrosh să fie reînscăunat. Pentru cele Şapte Regate a fost o victorie măreață, deşi nu fără vieți omeneşti pierdute sau suferințe.

După aceea, pacea s-a reinstaurat în regat. Fără a fi fost niciodată puternic, Jaehaerys al II-lea s-a dovedit a fi un rege capabil, readucând ordinea în cele Şapte Regate şi împăcându-se cu multe dintre marile case, nemulțumite de Tronul de Fier din pricina preconizatelor reforme ale regelui Aegon al V-lea. Însă domnia sa a fost una scurtă. În 262 D. C. Jaehaerys al II-lea s-a îmbolnăvit şi a murit în patul său după o scurtă suferință, plângându-se de lipsa aerului. Avea treizeci şi şapte de ani şi stătuse pe Tronul de Fier puțin peste trei ani.

Aerys Targaryen, al Doilea pe Numele Său, nu avea decât optsprezece ani când a urcat pe Tronul de Fier, în 262 D. C. după moartea tatălui său, Jaehaerys, după doar puțin mai mult de trei ani de domnie. Un tânăr arătos, Aerys luptase curajos la Treptele de Piatră, în timpul Războiului Regilor de Nouă Parale. Cu toate că nu era foarte energic şi isteț, avea un şarm de netăgăduit care i-a adus mulți prieteni. De asemenea, era vanitos, mândru şi schimbător, defecte care-l făceau o pradă uşoară pentru linguşitori şi lăudători, dar care nu s-au manifestat imediat.

Niciun înțelept n-ar fi putut să prevadă că Aerys al II-lea va deveni, cu timpul, cunoscut drept Regele Nebun, nici că domnia lui va pune capăt a aproape trei secole de dominație targaryană în Westeros. Totuşi, chiar pe când Aerys îşi punea coroana pe cap, în anul fatidic 262 D. C. un fiu puternic şi cu părul întunecat, Robert, tocmai se născuse în familia vărului său, Steffon Baratheon, şi a soției sale, la Capătul Furtunii, în vreme ce departe, în Nord, la Winterfell, lordul Rickard Stark sărbătorea naşterea propriului său fiu, Brandon. Un alt Stark, Eddard, l-a urmat peste un an. Aceşti trei prunci vor juca, la timpul cuvenit, roluri cruciale în căderea Dragonilor.

Noul rege oferise deja regatului un moştenitor, în persoana fiului său, Rhaegar, născut printre flăcările Palatului de Vară. Aerys şi regina sa, sora lui Rhaella, erau tineri şi se anticipa că vor avea şi mai mulți copii. Era o chestiune vitală în acel timp, deoarece tragediile domniei lui Aegon cel Nesigur tăiaseră din crengile nobile ale Casei Targaryen până când nu mai rămăseseră decât două crenguțe stinghere.

Aerys al II-lea nu era lipsit de ambiție. În timpul încoronării sale a declarat că voia să devină cel mai măreț rege din istoria celor Şapte Regate, o îngâmfare sigur încurajată de prietenii săi, aceştia sugerând că într-o bună zi s-ar putea să fie pomenit drept Aerys cel Înțelept, sau poate chiar Aerys cel Mare.

Curtea tatălui său fusese alcătuită, în mare parte, din oameni mai în vârstă, cu experiență, mulți dintre ei servind şi în timpul domniei regelui Aegon al V-lea. Aerys al II-lea i-a îndepărtat pe

toți, înlocuindu-i cu nobili din generația sa. Cel mai notabil, l-a retras şi pe vârstnicul şi extrem de precautul Edgar Sloane, Mâna Regelui, şi l-a numit în locul său pe Ser Tywin Lannister, moştenitorul de la Casterly Rock. La douăzeci de ani, Ser Tywin a devenit astfel cea mai tânără Mână din istoria celor Şapte Regate. Până în ziua de azi, mulți maesteri insistă că numirea sa a fost cea mai înțeleaptă decizie a lui „Aerys cel Înțelept".

Aerys şi Tywin se cunoşteau din copilărie. Pe când era băietan, Tywin Lannister a slujit ca scutier regal la Debarcaderul Regelui. El şi prințul Aerys, împreună cu un paj mai tânăr, vărul prințului, Steffon Baratheon de la Capătul Furtunii, deveniseră inseparabili. În timpul Războiului Regilor de Nouă Parale, cei trei prieteni au luptat împreună, Tywin, un cavaler proaspăt înnobilat, Steffon şi prințul Aerys, scutieri. Când Aerys şi-a câştigat pintenii la vârsta de şaisprezece ani, Ser Tywin l-a onorat cu rangul de cavaler. În 261 D. C. Tywin Lannister şi-a dovedit priceperea de comandant când a anihilat o rebeliune stârnită de doi dintre cei mai puternici vasali ai tatălui său, lorzii Tarbeck şi Reyne, cele două case străvechi fiind distruse. Deşi brutalitatea metodelor sale a atras critici, nimeni nu putea contesta faptul că Ser Tywin a restabilit ordinea în Ținuturile Vestice, după haosul şi conflictul din timpul domniei tatălui său.

Trebuie spus că Aerys Targaryen şi Tywin Lannister formau un parteneriat nefiresc. Tânărul rege era plin de viață şi activ în primii ani ai domniei sale. Îi plăceau muzica, dansul şi balurile mascate şi iubea femeile tinere, umplându-şi curtea cu fete atrăgătoare, aduse din toate colțurile regatului. Unii afirmă că a avut la fel de multe ibovnice precum strămoşul său, Aegon cel Netrebnic (puțin probabil, ținând cont de ceea ce ştim despre acest monarh). Oricum, spre deosebire de Aegon al IV-lea, Aerys al II-lea pare să-şi fi pierdut repede interesul pentru ibovnicele sale. Majoritatea escapadelor n-au durat mai mult de două săptămâni, iar câteva aproape jumătate de an.

Regele Aerys, al Doilea pe Numele Său

Regele avea planuri măreţe. Imediat după încoronare, şi-a anunţat intenţia de a cuceri Treptele de Piatră şi a le integra în regat, o dată pentru totdeauna. În 264 D. C. o vizită la Debarcaderul Regelui a lordului Rickard Stark de Winterfell i-a trezit interesul pentru Nord, plănuind să construiască un nou Zid la sute de kilometri nord de cel existent şi să revendice toate ţinuturile dintre ele. În 265, ofensat de „duhoarea de la Debarcaderul Regelui”, a vorbit de construirea unui „oraş alb” din marmură, pe malul sudic al Apei Negre. În 267 D. C. după o dispută cu Banca de Fier din Braavos, legată de nişte bani împrumutaţi de tatăl său, a anunţat că va construi cea mai mare flotă de război din istoria lumii, pentru „a-l îngenunchea pe Titan”. În 270, în timpul unei vizite la Sunspear, i-a spus prinţesei de Dorne că va „face deşerturile dornishiene să înflorească” prin săparea unui mare canal subteran pe sub munţi, ca să aducă apă din Pădurea Ploii.

Niciunul dintre aceste planuri grandioase nu s-a concretizat: majoritatea au fost uitate într-un singur ocol al lunii, deoarece Aerys al al II-lea părea să fie tot mai plictisit de entuziasmul său regal, la fel de repede cum scăpase şi de amante. Cele Şapte

Regate au prosperat însă mult în primul deceniu al domniei sale, deoarece Mâna Regelui era tot ceea nu izbutea să fie regele: minuțios, neobosit, extrem de inteligent, drept şi sever. „Zeii l-au făcut şi l-au modelat pe acest om ca să domnească” a scris despre Tywin Lannister Marele Maester Pycelle într-o scrisoare către Citadelă, după ce servise alături de el într-un consiliu restrâns, timp de doi ani.

Şi chiar a domnit. În timp ce comportamentul regelui era tot mai straniu, guvernarea a căzut în sarcina Mâinii. Regatul a prosperat sub cârmuirea lui Tywin Lannister, atât de mult, încât capriciile lui Aerys nu mai păreau de rău augur. Mulți Targaryeni au avut un comportament similar, fără a provoca însă îngrijorări. De la Oraşul Vechi şi până la Zid, oamenii spuneau că Aerys purta coroana, dar Tywin Lannister domnea în regat.

Tywin Lannister a fost cel care a rezolvat şi disputa coroanei cu Braavosul (cu toate că nu „făcându-l pe Titan să îngenuncheze” spre neplăcerea regelui), achitând împrumutul lui Jaehaerys al II-lea cu aurul de la Casterly Rock, preluând astfel datoriile. Tywin a câştigat suportul multor mari lorzi prin abrogarea legilor lui Aegon al V-lea, care le limitau puterile. Tywin a redus tarifele şi taxele asupra transporturilor înspre şi dinspre Debarcaderul Regelui, Lannisport şi Oraşul Vechi, în beneficiul negustorilor bogați. Tywin a construit drumuri noi şi le-a reparat pe cele vechi, a organizat multe turniruri în regat, spre încântarea cavalerilor şi a oamenilor de rând, a cultivat comerțul cu Oraşele Libere şi i-a pedepsit cu severitate pe brutarii care puneau rumeguş în pâine şi pe măcelarii care vindeau carne de cal în locul celei de vită. În toate aceste eforturi a fost ajutat de Marele Maester Pycelle, ale cărui mărturii despre domnia lui Aerys al II-lea ne oferă cel mai veridic portret al vremurilor.

Totuşi, în pofida acestor realizări, Tywin Lannister a fost puțin îndrăgit. Rivalii săi l-au acuzat că nu avea simțul umorului, era neiertător, rigid, trufaş şi crud. Lorzii lui stegari îl respectau şi-l urmau cu loialitate la război şi pace, însă niciunul nu putea fi numit, cu adevărat, prietenul său. Tywin îşi disprețuia tatăl, grasul şi lipsitul de voință, neputinciosul lord Tytos Lannister, iar relațiile cu frații săi, Tygett şi Gerion, erau furtunoase, lucru bine ştiut. Arăta mai multă considerație pentru fratele său, Kevan, un

confident apropiat şi însoțitor constant, încă din copilărie, şi pentru sora lui, Genna, dar şi în cazul lor, Tywin Lannister părea să facă asta mai mult din obligație decât din afecțiune.

Lordul Tywin Lannister, Mâna Regelui

În 263 D. C. după un an ca Mână a Regelui, Ser Tywin s-a căsătorit cu frumoasa lui verişoară, Joanna Lannister, care venise la Debarcaderul Regelui în 259 pentru încoronarea lui Jaehaerys al II-lea şi devenise apoi domnişoară de onoare a prințesei (ulterior, regină) Rhaella. Mireasa şi mirele se cunoşteau de când erau copii, la Casterly Rock. Cu toate că Tywin Lannister nu se exterioriza, se zise că dragostea pentru soția sa a fost puternică şi de durată. „Numai lady Joanna îl cunoaşte cu adevărat pe bărbatul de sub armură" a scris Citadelei Marele Maester Pycelle, „şi toate zâmbetele sale i se datorează ei şi numai ei. Recunosc că am văzut-o chiar făcându-l să râdă, nu o dată, ci în trei ocazii diferite!"

Zvonul indecent potrivit căruia Joanna Lannister şi-ar fi dat fecioria prințului Aerys, în noaptea încoronării tatălui său şi că s-a bucurat de o scurtă glorie fiindu-i ibovnică, după ce a urcat pe Tronul de Fier, poate fi infirmat. După cum insistă Pycelle în scrisorile sale, Tywin Lannister nici nu s-ar fi gândit s-o ia de

soție pe verişoara lui, dacă asta ar fi fost adevărat... “deoarece era un om foarte mândru şi nu unul obişnuit să se ospăteze cu resturile lăsate de altul”.

Oricum, s-a spus că regele Aerys şi-a permis libertăți nedorite cu lady Joanna în timpul ceremoniei de pregătire a patului, spre neplăcerea lui Tywin, Imediat după aceea, regina Rhaella a eliberat-o pe lady Joanna din serviciul ei. Nu s-au oferit niciun fel de motive, însă lady Joanna a plecat la Casterly Rock şi de-atunci rareori a mai vizitat Debarcaderul Regelui.

Din păcate, căsătoria dintre Aerys al II-lea Targaryen şi sora sa, Rhaella, nu a fost la fel de fericită; cu toate că i-a trecut cu vederea majoritatea infidelităților, regina n-a acceptat „transformarea doamnelor mele în curvele lui”. (Joanna Lannister n-a fost nici prima doamnă eliberată pe neaşteptate din serviciul înălțimii Sale, nici ultima.) Relațiile dintre rege şi regină au devenit tot mai încordate când Rhaella s-a dovedit a nu fi capabilă să-i dăruiască lui Aerys alți copii. Sarcinile pierdute din 263 şi 264 au fost urmate de o fetiță născută moartă, în 267. Prințul Daeron, născut în 269, a trăit numai o jumătate de an. Apoi au venit încă o sarcină pierdută, în 270, o alta în 271, şi prințul Aegon, care s-a născut cu două luni înainte de soroc, în 272, şi a murit în 273.

Inițial, regele a consolat-o pe Rhaella, însă, cu timpul, compasiunea s-a transformat în suspiciune. Prin 270 D. C. decisese că regina era infidelă. „Zeii nu vor îngădui unui bastard să se aşeze pe Tronul de Fier” a spus el consiliului restrâns; copiii născuți morți, avortonii sau prinții care muriseră imediat nu fuseseră ai săi, a decretat regele. După aceea, i-a interzis reginei să părăsească Cetatea lui Maegor şi a cerut ca două septe să împartă patul cu ea, în fiecare noapte, „pentru a avea grijă să fie fidelă jurămintelor ei”.

Nu se ştie ce părere a avut despre asta Tywin Lannister, însă în 266 D. C. la Casterly Rock, lady Joanna a născut gemeni, un băiat şi o fată, „sănătoşi şi frumoşi, cu părul precum aurul bătut” Asta a intensificat tensiunea dintre Aerys al II-lea Targaryen şi Mâna sa. „Se pare că m-am însurat cu femeia nepotrivită” ar fi spus înălțimea Sa, după ce a aflat de fericitul eveniment. Fără îndoială,

a trimis pentru fiecare copil greutatea lui în aur, ca dar de onomastică, şi i-a poruncit lui Tywin să-i aducă la curte, când aveau să fie suficient de mari ca să poată călători. „Şi adu-o şi pe mama lor, pentru că a trecut mult de când privirea mea s-a aşezat pe faţa ei" a insistat.

În anul următor, 267 D. C. lordul Tytos Lannister a murit la vârsta de patruzeci şi şase de ani. Din câte se spune, inima i-a plesnit pe când urca o scară foarte abruptă, care ducea spre iatacul ibovnicei sale. După moartea lui, Ser Tywin Lannister a devenit Lord de Casterly Rock şi Păzitor al Vestului. Când s-a reîntors în apus, pentru a participa la înmormântarea tatălui său şi a pune ordine în Ţinuturile Vestice, regale Aerys l-a însoţit. Suveranul a lăsat-o pe regină la Debarcaderul Regelui (era însărcinată cu prinţesa Shaena, născută moartă), dar l-a luat cu el pe fiul lor în vârstă de opt ani, Rhaegar, Prinţ de Piatra Dragonului, şi mai bine de jumătate de curte. Aproape tot anul următor, cele Şapte Regate au fost conduse de la Lannisport şi Casterly Rock, unde atât regele, cât şi Mâna îşi stabiliseră reşedinţa.

Curtea s-a reîntors la Debarcaderul Regelui în 268 D. C. iar guvernarea s-a reluat ca şi până atunci... Însă era limpede pentru toată lumea că prietenia dintre rege şi Mâna lui se răcise. Dacă înainte Aerys fusese de acord cu Tywin Lannister în majoritatea chestiunilor importante, acum au început să apară dezacordurile. În timpul războiului comercial dintre Oraşele Libere Myr şi Tyrosh şi Volantis, lordul Tywin a susţinut o politică de neutralitate; Aerys a văzut mai multe avantaje în oferirea de aur şi arme volantenilor. Când lordul Tywin a tranşat o dispută de hotar dintre Casa Blackwood şi Casa Bracken în favoarea primilor, Înălţimea Sa i-a anulat decizia şi a dat moara disputată lordului Bracken.

Ignorând obiecţiile Mâinii sale, regele a dublat taxele portuare la Debarcaderul Regelui şi Oraşul Vechi, şi le-a triplat pe cele din Lannisport şi din alte porturi şi golfuri din regat. Când o delegaţie de lorzi mărunţi şi negustori bogaţi s-a înfăţişat înaintea Tronului de Fier pentru a se plânge, Aerys a dat imediat vina pe Mână pentru noile impuneri, spunând: „Lordul Tywin cacă aur, însă în ultima vreme a fost constipat şi-a trebuit să găsesc alte mijloace

pentru a ne umple cuferele.” După care, Înălțimea Sa a readus taxele şi tarifele portuare la vechile lor cote, el primind ovațiile, iar Tywin Lannister oprobriul.

Neînțelegerile tot mai mari dintre rege şi Mână s-au manifestat şi în chestiunea numirilor. Dacă înainte Aerys ținea întotdeauna cont de sfatul Mâinii sale, conferind funcții, onoruri şi moşteniri aşa cum îi cerea lordul Tywin, după 270 D. C. a început să-i ignore pe cei propuşi în favoarea celor aleşi de el. Mulți vestici s-au pomenit eliberați din serviciul regelui doar pentru că erau „oamenii Mâinii”. În locul lor, Aerys şi-a pus propriii săi favoriți… Însă sprijinul regelui devenise o chestiune de noroc, neîncrederea lui fiind uşor de trezit. Nici familia Mâinii n-a scăpat de supărarea regelui. Când lordul Tywin a vrut să-l numească pe fratele său, Ser Tygett Lannister, în funcția de comandant al Fortăreței Roşii, Aerys i-a oferit postul lui Ser Willem Darry.

Regele Aerys devenise conştient de convingerea larg răspândită că el nu era decât un personaj găunos, iar Tywin Lannister adevăratul stăpân al celor Şapte Regate. Acest sentiment general l-a înfuriat teribil pe rege, care a hotărât să-l combată şi să-şi umilească „slujitorul prea-măreț” şi să-l „pună la locul său”.

La marele Turnir Aniversar din 272 D. C. organizat pentru celebrarea a zece ani de şedere a lui Aerys pe Tronul de Fier, Joanna Lannister şi-a adus gemenii în vârstă de şase ani, Jaime şi Cersei, de la Casterly Rock pentru a-i prezenta curții. Regele (aproape beat) a întrebat-o dacă, alăptându-i, nu cumva „ți-ai distrus sânii, care erau atât de ridicați şi semeți”. Întrebarea i-a amuzat pe rivalii lordului Tywin, care erau mereu încântați să-l vadă desconsiderat, însă lady Joanna a fost umilită. Tywin Lannister a încercat să-şi depună colierul funcției în dimineața următoare, dar regele a refuzat să-i accepte plecarea.

Desigur, Aerys al II-lea l-ar fi putut demite oricând pe Tywin Lannister, înlocuindu-l cu un protejat al său, dar în loc de asta, din cine ştie ce motive, regele a preferat să-şi țină lângă el prietenul din copilărie, lăsându-l să muncească în locul lui, chiar şi când a început să-l submineze, prin toate mijloacele. Umilirile şi ironiile au devenit şi mai numeroase; curtenii care sperau într-o avansare au aflat curând că metoda cea mai rapidă de a capta

atenția regelui era să-şi bată joc de solemna şi fără simțul umorului Mână. Iar Tywin Lannister suferea în tăcere.

Însă în 273 D. C. lady Joanna a fost din nou dusă pe patul de lăuzie de la Casterly Rock, unde a murit dăruindu-i lordului Tywin un al doilea fiu. Tyrion, aşa cum a fost numit pruncul, era malformat, un copilaş pipernicit, născut cu picioarele sfrijite şi un cap prea mare şi ochi de culori diferite, demonici (unele relatări sugerează că ar fi avut şi coadă, care i-a fost însă tăiată la porunca tatălui său). Căderea lordului Tywin, i-au zis oamenii de rând creaturii hidoase şi Năpasta Lordului Tywin. Auzind de naşterea lui, regele Aerys ar fi făcut infama afirmație: „Zeii nu pot suporta o asemenea aroganță. I-au smuls din mână o floare bălaie şi i-au pus un monstru în locul ei, să-l învețe, în sfârşit, ce înseamnă umilința".

Cuvintele regelui au ajuns repede la urechile lui Tywin Lannister, care jelea la Casterly Rock. După aceea, n-a mai rămas nimic din vechea afecțiune dintre cei doi bărbați. Nedorind să facă un spectacol din emoțiile sale, lordul Tywin a continuat să fie Mâna Regelui, ocupându-se de treburile de rutină din cele Şapte Regate, în vreme ce suveranul devenea tot mai imprevizibil, violent şi suspicios. Aerys a început să se înconjoare de informatori, plătind sume bunicele unor oameni de reputație dubioasă pentru şuşoteli, minciuni şi poveşti despre trădare, adevărate sau imaginare. Când unul dintre aceştia a raportat că Ser Ilyn Payne, cavalerul comandant al gărzii personale a Mâinii, fusese auzit lăudându-se că lordul Tywin conducea, de fapt, cele Şapte Regate, Înălțimea Sa a trimis Garda Regelui să-l aresteze şi să-i smulgă limba cu cleşti înroşiți în foc.

Marşul nebuniei regelui a părut să se domolească o vreme în 274 D. C. când regina Rhaella a dat naştere unui fiu. Bucuria înălțimii Sale a fost atât de mare, încât a dat impresia că va redeveni cel ce fusese cândva... Însă prințul Jaehaerys a murit în acelaşi an, aruncându-l pe Aerys în abisul disperării. În furia lui neagră, a decis că doica pruncului era de vină, şi-a pus ca femeia să fie decapitată. Imediat după aceea, răzgândindu-se, Aerys a anunțat că Jaehaerys a fost otrăvit de propria lui ibovnică, frumoasa şi tânăra fiică a unuia dintre cavalerii casei. Regele a pus ca fata şi întreaga ei familie să fie torturați până la moarte. În

timpul chinurilor lor, s-a consemnat, cu toții au recunoscut crima, cu toate că detaliile mărturiilor lor nu coincideau.

După aceea, regele Aerys a postit timp de paisprezece zile şi a făcut „un pelerinaj de de pocăință" prin oraş, la Marele Sept, pentru a se ruga împreună cu Marele Septon. La întoarcere, Înălțimea Sa a anunțat că de acum înainte nu va mai dormi decât cu soața sa de drept, regina Rhaella. Dacă cronicile pot fi crezute, Aerys şi-a respectat promisiunea, pierzându-şi orice interes pentru farmecele femeilor, din acea zi din anul 275 D. C.

Fidelitatea înălțimii Sale a fost, se pare, plăcută Mamei de Sus, pentru că în anul următor regina Rhaella i-a dăruit un al doilea fiu, cel pentru care se rugase. Prințul Viserys, născut în 276 D. C. era mic, dar robust, şi mai frumos ca oricare alt copil pe care-l văzuse vreodată Debarcaderul Regelui. Cu toate că prințul Rhaegar, la şaptesprezece ani, avea tot ceea ce i se putea cere unui posibil moştenitor, întregul Westeros s-a veselit la vestea că în sfârşit avea un frate, un alt Targaryen, care să asigure succesiunea.

Însă naşterea prințului Viserys n-a reuşit, se pare, decât să-l facă pe Aerys al II-lea şi mai temător şi mai obsedat. Cu toate că băiatul părea sănătos, regele se temea să nu împărtăşească soarta fraților săi. Cavalerilor Gărzii Regelui li s-a poruncit să stea lângă el, zi şi noapte, şi să vegheze ca nimeni să nu se atingă de băiat fără permisiunea regelui. Chiar şi reginei i s-a interzis să rămână singură cu pruncul. Când i s-a terminat laptele, Aerys a insistat ca propriul său degustător, să sugă sfârcurile doicii prințului, ca să fie sigur că femeia nu-şi picurase otravă pe ele. Darurile pentru micul prinț trimise de toți lorzii din cele Şapte Regate au fost adunate în curte şi arse, ca nu cumva vreunul dintre ele să fi fost fermecat sau blestemat.

Mai târziu, în acelaşi an, lordul Tywin Lannister a organizat un mare turnir în Lannisport, în onoarea naşterii lui Viserys.

Poate că a fost un gest de reconciliere. Acolo au fost etalate bogăția şi puterea Casei Lannister, sub privirile întregului regat. Inițial, Aerys a refuzat să ia parte, apoi s-a răzgândit, însă regina şi băiețelul ei au fost ținuți în izolare la Debarcaderul Regelui.

Acolo, aşezat pe tronul său, printre sute de notabilități, la umbra Casterly Rock, regele a ovaționat când fiul său, prințul

Rhaegar, făcut de curând cavaler, i-a doborât de pe cal atât pe Tygett, cât şi pe Gerion Lannister, şi chiar l-a depăşit pe curajosul Ser Barristan Selmy, înainte de a cădea în lupta apărătorilor culorilor în fața faimosului cavaler al Gărzii Regelui, Ser Arthur Dayne, Spada Dimineții.

Poate că, încercând să profite de starea de spirit a înălțimii Sale, lordul Tywin a ales chiar acea seară să sugereze că trecuse deja ceva timp de când moştenitorul regelui ar fi trebuit să se căsătorească şi că venise vremea să aibă propriul său urmaş; el a propus-o pe propria sa fiică, Cersei, ca nevastă pentru prințul moştenitor. Aerys al II-lea i-a respins brusc propunerea, informându-l pe lordul Tywin că era un servitor bun şi valoros, dar, fără îndoială, doar un servitor. Înălțimea Sa n-ar fi fost de acord nici ca fiul lordului Tywin, Jaime, să devină scutier al prințului Rhaegar; această onoare le-a făcut-o fiilor mai multora dintre preferații săi, oameni despre care se ştia că nu erau prietenii Casei Lannister ori ai Mâinii.

În acel moment, devenise limpede că Aerys al II-lea Targaryen aluneca rapid în nebunie, dar în anul 277 D. C. Înălțimea Sa a căzut irevocabil în abis, odată cu Sfidarea de la Duskendale.

Anticul oraş-port Duskendale fusese o cetate de scaun pentru vechii regi, în vremurile celor o sută de Regate. Cândva cel mai important port de la Golful Apei Negre, oraşul şi-a văzut negoțul reducându-se şi bogățiile micşorându-se, în vreme ce Debarcaderul Regelui se mărea şi se dezvolta, un declin pe care tânărul său lord, Denys Darklyn, dorea să-l oprească. Mulți s-au întrebat de ce lordul Darklyn a ales să facă ceea ce-a făcut, însă majoritatea sunt de acord că soția sa myrishiană, lady Serala, a fost cumva implicată. Detractorii ei o învinovățesc pentru ceea ce s-a aflat; Şerpoaica Otrăvitoare, după cum i-au spus, l-a corupt pe lordul Darklyn, întorcându-l împotriva regelui cu vorbele sale din pat. Apărătorii ei insistă că nebunia i-a aparținut chiar lordului Denys; nevasta lui era urâtă pur şi simplu pentru că era o străină, care se ruga unor zei străini de Westeros.

Lordul Denys a încercat să obțină o cartă pentru Duskendale, care i-ar fi oferit mai multă autonomie din partea coroanei, aşa cum se făcuse pentru Dorne cu mulți ani înainte, şi aşa au început necazurile. Lui nu i s-a părut o pretenție chiar atât de mare; astfel

de carte erau ceva obişnuit peste Marea Îngustă, după cum mai mult ca sigur că-i spusese lady Serala. Dar lordul Tywin, Mâna, i-a respins cu fermitate propunerile, temându-se că astfel ar putea stabili un precedent periculos. Înfuriat de refuz, lordul Darklyn a pus la cale un nou plan pentru a obține carta (şi odată cu ea, taxe portuare mai mici şi tarife care să permită Duskendale să intre în competiție cu Debarcaderul Regelui), un plan care a fost sminteală pură.

Sfidarea de la Duskendale a început destul de discret. Lordul Denys, observând că purtarea lui Aerys, imprevizibilă, începuse să tensioneze relațiile dintre el şi Mână, a refuzat să plătească taxele, invitându-l în schimb pe rege să vină la Duskendale şi să-i asculte petiția. Părea puțin probabil ca Aerys să fi luat vreodată în considerare acceptarea invitației... asta până când lordul Tywin l-a sfătuit să refuze în termenii cei mai fermi, motiv pentru care regele s-a decis să accepte, informându-i pe Marele Maester Pycelle şi consiliul restrâns că intenționa să rezolve chestiunea singur şi să pună şaua pe obraznicul Darklyn.

În pofida sfatului lordului Tywin, Aerys s-a dus la Duskendale cu o mică escortă comandată de Ser Gwayne Gaunt din Garda Regelui. Însă invitația s-a dovedit a fi o capcană, una în care suveranul Targaryen a căzut orbeşte. A fost capturat cu întreaga sa escortă, iar unii dintre oamenii săi - inclusiv Ser Gwayne - au fost ucişi pe când încercau să-şi apere stăpânul.

Reacția la veştile din Duskendale a fost inițial şocul, apoi indignarea. Au existat şi dintre aceia care au propus un atac-fulger asupra oraşului, pentru eliberarea regelui şi pedepsirea răzvrătiților pentru o asemenea grozăvie. Însă Duskendale era înconjurat de ziduri groase, iar Fortăreața Dun, o veche cetate a Casei Darklyn, care domina portul, era considerată inexpugnabilă. Cucerirea ei nu era o misiune uşoară.

Aşa că lordul Tywin a trimis călăreți şi corbi ca să adune trupe, cerând Casei Darklyn să-l predea pe rege. În loc de asta, lordul Denys l-a înştiințat că, dacă se va încerca spargerea zidurilor, îl va omorî pe înălțimea Sa. Unii din membrii consiliului restrâns au pus la îndoială asta, declarând că niciun fiu al Westerosului nu va îndrăzni vreodată să comită o asemenea crimă monstruoasă, însă lordul Tywin a refuzat să rişte. În loc de asta, în fruntea unei

armate respectabile, a înconjurat Duskendale, izolându-l de pe uscat şi de pe mare.

Cu o armată regală masată sub zidurile sale şi cu toate căile de aprovizionare tăiate, hotărârea lordului Darklyn a început să se clatine. A făcut mai multe eforturi de a negocia, dar lordul Tywin a refuzat să-l asculte, repetând cererea sa de predare totală şi necondiționată a oraşului şi a castelului şi eliberarea regelui.

Sfidarea a durat jumătate de an. Între zidurile de la Duskendale, starea de spirit s-a înrăutățit când magaziile şi cămările au început să se golească. Totuşi, baricadat în interiorul străvechii Fortărețe Dun, lordul Denys era convins că nu era decât o chestiune de timp înainte ca Mâna să cedeze şi să-i ofere condiții mai bune.

Asedierea oraşului Duskendale.

Cei care cunoşteau hotărârea lui Tywin Lannister ştiau însă mai bine. În loc de asta, inima Mâinii s-a împietrit şi mai mult şi i-a trimis lordului din Duskendale o ultimă somație de predare. Dacă va refuza, a promis lordul Tywin, va lua oraşul cu asalt şi va trece prin sabie fiecare bărbat, femeie şi copil. (Legenda spusă adesea susține că lordul Tywin şi-a trimis bardul să predea ultimatumul, poruncindu-i să le cânte „Ploile din Castemere” lordului Denys şi Şerpoaicei Otrăvitoare, detalii pline de culoare, însă nesusținute şi de cronici.)

Majoritatea celor din consiliul restrâns erau cu Mâna Regelui în exteriorul zidurilor Duskendale, în acest moment crucial, iar unii dintre ei au respins planul pe motiv că un astfel de atac îl va determina, aproape sigur, pe lordul Darklyn să-l ucidă pe Aerys. „S-ar putea sau nu" se spune că ar fi răspuns Tywin Lannister, „dar dacă o face, avem un rege mai bun chiar aici." Şi-atunci a ridicat o mână spre a-l arăta pe prințul Rhaegar.

Învățații au dezbătut încă de atunci intenția lordului Tywin. Credea că lordul Darklyn va ceda? Sau era, într-adevăr, dispus şi poate chiar nerăbdător să-l vadă pe Aerys murind pentru ca prințul Rhaegar să urce pe Tronul de Fier?

Nimeni n-o să ştie asta cu siguranță, mulțumită curajului lui Ser Barristan Selmy din Garda Regelui. Ser Barristan s-a oferit să pătrundă în oraş pe furiş, să-şi găsească o cale de intrare în Fortăreața Dun, apoi să-l scoată de acolo pe rege în siguranță. Selmy fusese poreclit Barristan cel Curajos încă din tinerețe, însă acesta era un curaj pe care Tywin Lannister îl considera vecin cu nebunia. Dar respecta îndemânarea şi vitejia lui Ser Barristan, aşa că i-a dat o zi ca să-şi pună în aplicare planul, înainte de a lua cu asalt Duskendale.

Cântecele despre salvarea îndrăzneață a regelui de către Ser Barristan sunt multe, însă, lucru rar, menestrelii aproape că nici n-au trebuit să înflorească lucrurile. Ser Barristan s-a cățărat într-adevăr pe ziduri, la adăpostul întunericului, cu mâinile goale, apoi s-a deghizat în cerşetor, intrând astfel în Fortăreața Dun. De asemenea, este adevărat că a reuşit să escaladeze şi zidurile fortăreței, ucigând un străjer pe metereze înainte ca acesta să apuce să dea alarma. Apoi, pe furiş şi cu curaj, a coborât în temnița unde era ținut regele. Însă la vremea când l-a scos din hrubă pe Aerys Targaryen, absența regelui a fost remarcată, şi au izbucnit gălăgia şi strigătele. Şi-atunci s-a arătat adevărata dimensiune a eroismului lui Ser Barristan, deoarece a luptat în loc să se predea, el sau regele său.

Şi nu numai că a luptat, dar a şi lovit primul, luându-i prin surprindere pe cumnatul şi comandantul gărzii lordului Darklyn, Ser Symon Flollard, şi pe încă doi soldați şi ucigându-i pe toți, răzbunând astfel moartea fratelui său jurat, Ser Gwayne Gaunt din Garda Regelui, care fusese ucis de Flollard. A alergat

împreună cu regele până la grajduri, croindu-şi drum printre toți cei care au încercat să intervină, cei doi reuşind să iasă călare din Fortăreața Dun înainte de a fi închise porțile castelului. Au urmat apoi o goană nebună pe străzile din Duskendale, în timp ce de peste tot răsunau cornuri şi trompete, dând alarma, şi cursa spre ziduri, în vreme ce arcaşii lordului Tywin încercau să-i ucidă pe apărători.

Cum regele scăpase şi era în siguranță, lordul Darklyn nu mai putea decât să se predea, fără să ştie ce răzbunare cumplită îi pregătise regele. Când Darklyn şi familia sa au fost aduşi în fața sa în lanțuri, Aerys a cerut să fie omorâți, dar nu numai rudele apropiate ale lui Darklyn, ci şi unchii şi mătuşile sale şi chiar rubedeniile îndepărtate din Duskendale. Chiar şi rubedeniile cumnatului său, familia Hollard, au fost adunate şi nimicite. Numai tânărul nepot al lui Ser Symon, Dontos Flollard, a fost cruțat, şi asta numai pentru că Ser Barristan a implorat mila pentru el ca pe un favor, iar regele pe care-l salvase n-a putut să-l refuze. Cât despre lady Serala, moartea ei a fost cruntă. Aerys a pus ca limba Şerpoaicei Otrăvitoare şi părțile ei femeieşti să fie smulse, înainte de a fi arsă de vie (şi totuşi, duşmanii ei au spus că ar fi trebuit să aibă o soartă mult mai cumplită pentru nenorocirea adusă asupra oraşului).

Aerys al II-lea condamnându-i pe membrii Casei Darklyn

Captivitatea de la Duskendale a alungat orice urmă de normalitate rămasă în Aerys al II-lea Targaryen. Din acea zi, nebunia regelui s-a manifestat fără oprelişti, agravându-se cu fiecare an ce trecea. Familia Darklyn îndrăznise să-l atingă, îmbrâncindu-l cu brutalitate, lăsându-l fără straie, îndrăznind chiar să-l şi lovească. După eliberarea lui, Aerys nu va mai permite nimănui să-l atingă, nici chiar propriilor lui servitori. Netuns şi nespălat, părul lung s-a încâlcit, în vreme ce unghiile de la mâini i-au crescut şi s-au îngroşat, transformându-se în nişte gheare galbene, groteşti. A interzis orice spadă în prezența lui, în afara celor purtate de cavalerii Gărzii Regelui, care juraseră să-l protejeze. Verdictele lui au devenit mult mai aspre şi mai crâncene.

Odată ce la Debarcaderul Regelui a revenit siguranța, Aerys a refuzat să părăsească Fortăreața Roşie, fiind practic prizonier în propriul său castel în următorii patru ani, timp în care a devenit tot mai bănuitor față de cei din jurul său, în frunte cu Tywin Lannister. Suspiciunea sa s-a extins chiar şi asupra propriului său fiu şi moştenitor. Prințul Rhaegar, era convins, uneltise cu Tywin

Lannister ca să fie ucis la Duskendale. Plănuiseră să ia cu asalt zidurile oraşului pentru ca lordul Darklyn să-l omoare, deschizându-i calea lui Rhaegar spre Tronul de Fier şi spre căsătoria cu fiica lordului Tywin.

Hotărât să prevină acest lucru, Aerys s-a adresat unui alt prieten din copilărie, convocându-l pe Steffon Baratheon de la Capătul Furtunii şi numindu-l în consiliul restrâns. În 278 D. C. regele l-a trimis pe lordul Steffon peste Marea Îngustă într-o misiune la Vechiul Volantis, pentru a căuta o mireasă potrivită pentru Rhaegar, „o fecioară de origine nobilă, dintr-o veche familie valyriană". Faptul că Aerys a încredințat această sarcină Lordului de la Capătul Furtunii şi nu Mâinii sale spune multe. Se zvonea că Aerys intenționa să-l facă pe lordul Steffon noua sa Mână, după terminarea cu succes a acestei misiuni, Tywin Lannister urmând să fie înlocuit din funcție, arestat şi judecat pentru înaltă trădare. Şi erau mulți lorzi încântați de o asemenea perspectivă.

Însă zeii aveau alte gânduri. Misiunea lui Steffon Baratheon s-a terminat cu un insucces, iar la întoarcerea din Volantis, nava lui a eşuat şi s-a scufundat în Golful Naufragiilor, la doi paşi de Capătul Furtunii. Lordul Steffon şi nevasta lui s-au înecat, cei doi fii mai mari urmărind totul de pe zidurile castelului. Când vestea morții lor a ajuns la Debarcaderul Regelui, Aerys a izbucnit într-un acces de furie şi i-a spus Marelui Maester Pycelle că Tywin Lannister i-a ghicit intențiile şi poate, cumva, a pus la cale uciderea lordului Baratheon. „Dacă-l eliberez din rangul lui de Mână, mă va ucide şi pe mine" i-a spus regele Marelui Maester.

În anii care au urmat, nebunia regelui s-a adâncit. Cu toate că Tywin Lannister a continuat să fie Mână, Aerys nu s-a mai întâlnit cu el decât în prezența tuturor celor şapte cavaleri din Garda Regelui. Convins că oamenii de rând şi lorzii unelteau împotriva lui şi temându-se că până şi regina Rhaella şi prințul Rhaegar erau implicați, s-a întors spre Pentos, dincolo de Marea Îngustă, şi a adus un eunuc sinistru, Varys, punându-l şef al şoptitorilor, spunându-şi că numai cineva fără prieteni, familie sau legături în Westeros putea fi considerat de încredere pentru aflarea adevărului. Păianjenul, cum a fost poreclită creatura de oamenii de rând din regat, a folosit aurul coroanei pentru a crea o vastă

rețea. Pentru tot restul domniei lui Aerys, se va ghemui lângă rege, şoptindu-i la ureche.

În urma celor întâmplate la Duskendale, regele a început să fie tot mai obsedat de focul dragonilor, asemenea unora dintre înaintaşii săi. Lordul Darklyn n-ar fi îndrăznit niciodată să-l sfideze dacă ar fi călărit pe un dragon, credea Aerys. Încercările sale de a aduce ouă de dragon din adâncurile Pietrei Dragonului (unele atât de vechi, încât se fosilizaseră) au eşuat.

Frustrat, Aerys s-a adresat înțelepților străvechii Ghilde a Alchimiştilor, care cunoşteau secretul producerii "substanței" volatile verde-jad, focul sălbatic, despre care se spunea că era un „văr apropiat" al focului dragonilor. Piromanții au devenit personaje obişnuite la curtea sa, pe măsură ce fascinația regelui față de foc a crescut. Prin 280 D. C. Aerys al II-lea a început să-i ardă pe trădători, criminali, uneltitori, în loc să-i spânzure sau să-i descăpățâneze. Regele părea să simtă o mare plăcere pentru aceste execuții înspăimântătoare, conduse de înțeleptul Rossart, marele maestru al Ghildei Alchimiştilor... o atât de mare plăcere, încât i-a acordat lui Rossart titlul de lord şi i-a dat un loc în consiliul restrâns.

Nebunia înălțimii Sale devenise evidentă la acea vreme. Din Dorne şi până la Zid, oamenii au început să-i spună lui Aerys al II-lea Regele Nebun. La Debarcaderul Regelui i se zicea Regele Crustă, pentru că se tăiase în Tronul de Fier de nenumărate ori. Totuşi, avându-i pe Varys Păianjenul şi pe şoptitorii lui care trăgeau cu urechea, era periculos să-ți exprimi cu glas tare asemenea convingeri.

Totodată Aerys se înstrăinase tot mai mult de fiul şi moştenitorul său. La începutul anului 279 D. C. Rhaegar Targaryen, Prinț de Piatra Dragonului, a fost logodit oficial cu prințesa Elia Martell, tânăra şi delicata soră a lui Doran Martell, Prințul de Dorne. S-au căsătorit în anul următor, într-o ceremonie fastuoasă la Marele Sept al lui Baelor, de la Debarcaderul Regelui, la care însă Aerys al II-lea n-a participat. A spus consiliului restrâns că se temea de un atentat dacă ar fi părăsit Fortăreața Roşie, chiar şi protejat de Garda Regelui. Şi nu-i va permite nici mezinului, Viserys, să ia parte la nunta fratelui său.

Când prințul Rhaegar şi noua sa soție au decis să se stabilească

la Piatra Dragonului şi nu la Fortăreața Roşie, zvonurile s-au împrăştiat rapid, pe întinsul celor Şapte Regate. Unele pretindeau că prințul moştenitor plănuia să pună capăt domniei tatălui său şi să urce pe Tronul de Fier, în vreme ce altele susțineau că Aerys intenționa să-l dezmoştenească pe Rhaegar şi să-l numească pe Viserys în locul său. Nici naşterea primului nepot al regelui, o fetiță pe nume Rhaenys, venită pe lume la Piatra Dragonului, în anul 280 D. C. nu i-a reconciliat pe tată şi fiu. Când prințul Rhaegar s-a întors la Fortăreața Roşie pentru a-şi prezenta fiica părinților săi, Rhaella a îmbrățişat pruncul cu căldură, dar Aerys a refuzat să-l atingă sau să-l ia în brațe, plângându-se de „mirosul dornishian".

Lordul Tywin Lannister a continuat să slujească ca Mână a regelui. „Lordul Tywin se înalță asemenea Casterly Rock" a scris Marele Maester Pycelle, „şi niciun alt rege n-a mai avut o Mână atât de minuțioasă şi capabilă." Fiind, după toate aparențele, sigur pe funcție, după moartea lui Steffon Baratheon, lordul Tywin a mers atât de departe încât a adus-o la curte pe tânăra şi frumoasa lui fiică, Cersei.

În 281 D. C. însă, bătrânul cavaler al Gărzii Regelui, Ser Harlan Grandison, a trecut la cele veşnice în timpul somnului, iar acordul firav dintre Aerys al II-lea şi Mână s-a spulberat atunci când Înălțimea Sa a ales să ofere mantia albă fiului cel mare al lordului Tywin.

La cincisprezece ani, Ser Jaime Lannister era deja cavaler, o onoare pe care o primise din mâna lui Ser Arthur Dayne, Spada Dimineții, pe care mulți îl considerau cel mai galant războinic din regat. Titlul de cavaler al lui Jaime fusese câştigat în timpul campaniei lui Ser Arthur împotriva nelegiuiților cunoscuți drept Frăția Pădurii Regelui şi nimeni nu s-a putut îndoi de îndemânarea sa.

Însă Ser Jaime era şi moştenitorul lordului Tywin şi speranța sa pentru perpetuarea Casei Lannister, celălalt fiu fiind piticul diform Tyrion. Mai mult, Mâna se afla în miezul unor negocieri pentru încheierea unei înțelegeri de căsătorie avantajoase pentru Ser Jaime când regele l-a informat asupra alegerii sale. Dintr-o lovitură, Aerys l-a lipsit pe lordul Tywin de moştenitorul ales şi l-a

făcut să pară prostănac şi ipocrit.

Totuşi, Marele Maester Pycelle ne spune că, atunci când Aerys al II-lea a anunțat desemnarea lui Jaime Lannister de către Tronul de Fier, lordul s-a lăsat într-un genunchi şi i-a mulțumit regelui pentru deosebita onoare arătată casei sale.

Apoi, pe motiv de boală, lordul Tywin i-a cerut lui Aerys să-i permită să renunțe la rangul de Mână.

Regele Aerys a fost încântat să-i facă acest serviciu. Aşa că lordul Tywin a predat colanul rangului său şi s-a retras de la curte, reîntorcându-se la Casterly Rock împreună cu fiica sa. Regele l-a înlocuit cu lordul Owen Merryweather, un lingău vârstnic şi amabil, devenit faimos prin faptul că râdea de fiecare dată cel mai tare la fiecare glumă şi vorbă de duh ale regelui.

Acum, i-a spus Înălțimea Sa lui Pycelle, regatul va şti cu siguranță că omul care purta coroana era şi cel care domnea în cele Şapte Regate.

Aerys Targaryen şi Tywin Lannister se cunoscuseră în copilărie, au luptat şi-au sângerat în Războiul Regilor de Nouă Parale şi-au condus împreună cele Şapte Regate aproape douăzeci de ani, însă în 281 D. C. acest parteneriat îndelungat, atât de rodnic pentru regat, a avut un sfârşit amar.

La scurt timp după aceea, lordul Walter Whent şi-a anunțat intenția de a organiza un mare turnir, în cetatea sa de scaun de la Harrenhal, pentru celebrarea onomasticii fiicei sale fecioare. Aerys al II-lea a ales acest eveniment pentru învestirea formală a lui Ser Jaime Lannister în Garda Regelui... punând astfel în mişcare evenimentele care vor duce la sfârşitul domniei Regelui Nebun şi la finalul îndelungatei dominații a Casei Targaryen în cele Şapte Regate.

Prințul Rhaegar dându-i coroana de trandafiri ai iernii Lyannei Stark

În analele Westerosului, anul 281 este cunoscut drept Anul Primăverii Amăgitoare. Iarna ținuse teritoriul în strânsoarea ei înghețată pentru aproape doi ani, dar acum zăpada se topea, pădurile înverzeau, zilele deveneau tot mai lungi. Cu toate că niciun corb alb nu-şi luase încă zborul, erau mulți, chiar şi în Citadela din Oraşul Vechi, care credeau că sfârşitul iernii era aproape.

Pe când vântul cald bătea dinspre sud, lorzii şi cavalerii din cele Şapte Regate se îndreptau spre Harrenhal, să se întreacă în marele turnir al lordului Whent de pe țărmul Ochiului Zeilor, care promitea să fie cea mai mare şi mai impresionantă competiție din vremurile lui Aegon cel Nesigur.

Cunoaştem multe lucruri despre turnir, întrucât ceea ce a trecut dincolo de zidurile Harrenhalului a fost aşternut pe hârtie de zeci de cronicari şi pomenit în multe scrisori şi testamente. Şi totuşi, mult mai multe nu vom afla niciodată, pentru că, deşi cei mai mari cavaleri din cele Şapte Regate au concurat pe liste, alte jocuri, mult mai periculoase, s-au desfăşurat în sălile din castelul blestemat al lui Harren cel Negru şi în corturile şi pavilioanele lorzilor.

Multe poveşti s-au țesut în jurul turnirului lordului Whent: poveşti despre uneltiri şi conspirații, trădări şi răscoale, infidelități şi numiri, secrete şi mistere, aproape toate fiind conjuncturale. Adevărul este cunoscut numai câtorva, care au părăsit demult tărâmul muritorilor şi şi-au ținut gura pe vecie. Astfel că, scriind despre această adunare fatidică, învățatul scrupulos trebuie să aibă grijă să despartă faptele de fantezii, să traseze o linie clară între ceea ce se ştie şi ceea ce este doar bănuit sau subiect al zvonurilor.

Ceea ce se cunoaşte: Turnirul a fost pentru prima dată anunțat de Walter Whent, Lord de Harrenhal, la sfârşitul anului 280 D. C. după o vizită a fratelui său mai mic, Ser Oswell Whent, un cavaler din Garda Regelui. Faptul că urma să fie un eveniment de o măreție fără egal a fost limpede din prima clipă, deoarece lordul Whent oferea premii de trei ori mai generoase decât cele date la

marele turnir de la Lannisport din 272 D. C. organizat de Tywin Lannister pentru sărbătorirea celui de-al zecelea an al domniei lui Aerys al II-lea pe Tronul de Fier.

Majoritatea au considerat asta drept o simplă încercare a lui Whent de a surclasa fosta Mână şi de a demonstra bogăția şi splendoarea casei sale. Însă, mai erau şi dintre aceia care îl considerau un şiretlic, iar pe lordul Whent doar o unealtă. Lui îi lipseau banii pentru astfel de premii generoase, au argumentat ei; altcineva, cu siguranță, stă în spatele lui, cineva căruia nu-i lipseşte aurul, însă preferă să rămână în umbră, permițându-i Lordului de Harrenhal să-şi asume gloria pentru găzduirea acestui eveniment magnific. Nu avem nicio dovadă că ar fi existat o asemenea „gazdă din umbra", însă ideea a prins atunci, dar şi acum.

Dar dacă, într-adevăr, exista o umbră, cine era şi de ce a hotărât să acționeze în secret? Zeci de nume au fost avansate în decursul anilor, însă numai unul pare să fie cu adevărat convingător: Rhaegar Targaryen, Prințul de Piatra Dragonului.

Dacă această poveste poate fi crezută, prințul Rhaegar l-a îndemnat pe lordul Walter să organizeze turnirul, folosindu-l pe fratele său, Ser Oswell, ca intermediar. Rhaegar i-a asigurat lui Whent suficient aur pentru premiile fabuloase pentru a atrage la Harrenhal cât mai mulți lorzi şi cavaleri. Prințul, se spune, nu era interesat propriu-zis de turnir, intenția lui fiind aceea de a-i aduna pe toți lorzii importanți ai regatului pentru ceea ce ar fi fost o întrunire neoficială a Marelui Consiliu, pentru a discuta mijloacele de a rezolva problema smintelii tatălui său, regele Aerys al II-lea, poate prin instituirea unei regențe sau prin forțarea unei abdicări.

Dacă într-adevăr acesta a fost scopul din spatele turnirului, jocul lui Rhaegar Targaryen a fost unul periculos. Cu toate că puțini se îndoiau că Aerys îşi pierduse mințile, mulți aveau încă motive de a se opune înlăturării lui de pe Tronul de Fier, deoarece anumiți curteni şi consilieri acumulaseră mari averi şi puteri datorită capriciilor regelui şi ştiau că vor pierde tot dacă prințul Rhaegar ajungea la putere.

Regele Nebun putea fi cumplit de crud, arzându-i pe presupuşii lui duşmani, dar putea fi şi extravagant, acoperindu-i cu onoruri,

ranguri şi pământuri pe cei care-l încântaseră. Lorzii linguşitori din jurul lui Aerys al II-lea câştigaseră foarte mult din nebunia regelui, neratând nicio ocazie de a-l vorbi de rău pe prințul Rhaegar pentru a amplifica bănuielile tatălui la adresa fiului său.

Cei mai importanți susținători ai Regelui Nebun erau lorzii din consiliul restrâns: Qarlton Chelsted, maestrul monetăriei, Lucerys Velaryon, comandantul flotei, şi Symond Staunton, maestrul legilor. Eunucul Varys, şeful şoptitorilor, şi înțeleptul Rossart, marele maestru al Ghildei Alchimiştilor, se bucurau de asemenea de încrederea regelui. Aliații prințului Rhaegar erau tinerii de la curte, inclusiv lordul Jon Connington, Ser Myles Mooton de Iazul Fecioarelor şi Ser Richard Lonmouth. Dornishienii veniți la curte împreună cu prințesa Elia se bucurau şi ei de încrederea prințului, mai ales prințul Lewyn Martell, unchiul Eliei şi frate jurat în Garda Regelui. Însă cel mai important dintre prietenii şi aliații lui Rhaegar de la Debarcaderul Regelui era Ser Arthur Dayne, Spada Dimineții.

Marelui Maester Pycelle şi lordului Owen Merryweather, Mâna Regelui, le-a revenit sarcina de a menține pacea dintre aceste facțiuni, chiar dacă rivalitatea era tot mai înveninată, într-o scrisoare către Citadelă, Pycelle a scris că dezacordurile din interiorul Fortăreței Roşii îi reaminteau în mod neplăcut de situația de dinaintea Dansului Dragonilor, când duşmănia dintre regina Alicent şi prințesa Rhaenyra împărțise regatul în două, cu un preț cumplit. Un conflict sângeros, asemănător, ar putea izbucni încă o dată în cele Şapte Regate, a avertizat el, dacă nu se va ajunge la un acord care să-i satisfacă atât pe susținătorii prințului Rhaegar, cât şi pe cei ai regelui.

Dacă ar fi avut vreo dovadă că prințul Rhaegar uneltea împotriva tatălui său, susținătorii lui Aerys ar fi folosit-o cu certitudine pentru a-l distruge pe prinț. Unii dintre oamenii regelui i-au sugerat probabil să-l dezmoştenească pe fiul său „neloial” şi să-l numească în locul lui pe fratele său mai mic, ca moştenitor al Tronului de Fier. Prințul Viserys n-avea decât şapte ani, iar eventuala sa ascensiune la tron ar fi însemnat, cu certitudine, o regență, dacă nu cumva chiar ei vor domni ca regenți.

Într-un asemenea climat, nu a fost deloc surprinzător că

marele turnir al lordului Whent a ridicat atât de multe suspiciuni. Lordul Chelsted l-a îndemnat pe rege să-l interzică, iar lordul Staunton a mers chiar mai departe, sugerând interzicerea tuturor turnirurilor.

Însă astfel de evenimente erau foarte bine primite de oamenii de rând, iar când lordul Merryweather l-a avertizat pe Aerys că interzicerea turnirului îl va face şi mai nepopular, regele a ales o altă cale şi şi-a anunțat intenția de a participa. Ar fi fost prima dată când Aerys al II-lea ar fi renunțat la siguranța Fortăreței Roşii de la Sfidarea din Duskendale. Fără îndoială, Înălțimea Sa s-a gândit că duşmanii săi nu vor îndrăzni să unelteaască împotriva lui chiar sub nasul lui. Marele Maester Pycelle ne spune că Aerys spera că prezența lui la un astfel de eveniment grandios îl va ajuta să recâştige dragostea poporului său.

Dacă aceasta a fost într-adevăr intenția regelui, a fost o socoteală cumplit de greşită. Cu toate că participarea lui a făcut turnirul de la Harrenhal să fie şi mai grandios şi mai prestigios decât era, atrăgând lorzi şi cavaleri din tot regatul, mulți au fost şocați şi uluiți când şi-au văzut monarhul. Unghiile sale lungi şi galbene, barba încâlcită, şuvițele de păr nespălat, lipite, făceau ca dimensiunea nebuniei regelui să fie cât se poate de vizibilă pentru toată lumea. Nici comportamentul lui nu era cel al unui om întreg la minte, deoarece Aerys putea trece de la râs la melancolie într-o clipă, şi multe dintre mărturiile scrise despre Harrenhal vorbesc de râsul său isteric, tăcerile îndelungate, accesele de plâns şi furiile lui subite.

Aerys al II-lea, Regele Nebun.

Mai presus de toate, regele Aerys al II-lea era suspicios: suspicios față de propriul său fiu şi moştenitor, prințul Rhaegar; suspicios față de gazdă, lordul Whent; suspicios pe toți lorzii şi cavalerii veniți la Harrenhal să se întreacă... şi chiar mai suspicios față de cei care hotărâseră să lipsească, cel mai notabil fiind fosta Mână, Tywin Lannister, Lordul de Casterly Rock.

La ceremoniile de deschidere a turnirului, regele Aerys a făcut

un mare spectacol public din învestirea lui Ser Jaime Lannister ca frate jurat în Garda Regelui. Tânărul cavaler şi-a rostit jurămintele în fața pavilionului regal, îngenunchind pe iarba verde în armura sa albă, în vreme ce jumătate dintre lorzii regatului priveau. Când Ser Gerold Hightower l-a ridicat şi i-a prins mantia albă pe umeri, din mulțime a izbucnit un vuiet deoarece Ser Jaime era mult admirat pentru curajul, îndrăzneala şi dibăcia sa cu spada, în special în Ținuturile Vestice.

Cu toate că Tywin Lannister nu a binevoit să participe la turnirul de la Harrenhal, zeci dintre lorzii săi stegari şi sute de cavaleri erau acolo şi au slobozit urale zgomotoase şi puternice pentru cel mai tânăr frate jurat al Gărzii Regelui. Aerys era încântat. În nebunia lui, se spune, Înălțimea Sa credea că-l ovaționau pe el.

Imediat însă, Aerys al II-lea a început să aibă îndoieli puternice cu privire la noul său protejat. Regele îl adusese pe Ser Jaime în Garda sa pentru a-l umili pe vechiul său prieten, ne spune Marele Maester Pycelle. Dar abia acum, tardiv, Aerys realizase că de acum înainte îl va avea pe fiul lordului Tywin lângă el, zi şi noapte… cu o spadă îndreptată spre el.

Gândul l-a înspăimântat atât de tare, încât de-a abia a putut mânca la ospățul din noapte, afirmă Pycelle. Potrivit lui, Aerys al II-lea l-a chemat pe Ser Jaime să fie la dispoziția lui (în vreme ce stătea chircit pe oala de noapte, afirmă unii, însă acest detaliu scârbos s-ar putea să fi fost adăugat ulterior ca să înflorească povestea), şi i-a poruncit să se întoarcă la Debarcaderul Regelui pentru a-i păzi şi proteja pe regina Rhaella şi pe prințul Viserys, care nu-l însoțiseră la turnir. Lordul comandant, Ser Gerold Hightower, s-a oferit să plece în locul lui Ser Jaime, însă Aerys l-a refuzat.

Pentru tânărul cavaler, care sperase, fără nicio îndoială, să se distingă în cursul turnirului, acest exil abrupt a fost o dezamăgire amară. Dar Ser Jaime şi-a respectat jurămintele. A plecat spre Fortăreața Roşie imediat şi n-a mai jucat niciun rol în evenimentele de la Harrenhal… poate doar în mintea Regelui Nebun.

Timp de şapte zile, cei mai aleşi dintre cavaleri şi cei mai nobili dintre lorzii din cele Şapte Regate s-au întrecut cu lancea sau

sabia pe câmpurile de lângă zidurile înalte ale Harrenhalului. Seara, învingătorii şi învinşii se duceau în cavernoasa Sală a celor o Sută de Inimi, în castel, pentru ospăț şi sărbătoare. Multe cântece şi poveşti se spun despre acele zile şi nopți de lângă Ochiul Zeilor. Unele chiar sunt adevărate. Este departe de scopul scrierii noastre de a prezenta aici fiecare ironie sau glumă. Lăsăm aceasta în seama cântăreților. Două incidente nu pot fi însă trecute cu vederea, deoarece ele se vor dovedi a avea consecințe grave.

Primul a fost apariția unui cavaler misterios, un tânăr zvelt, într-o armură nepotrivită pentru el, al cărui blazon era un copac cioplit al inimii, cu trăsăturile strâmbate într-o anume voioşie. Cavalerul Copacului Râzând, după cum a fost numit, a doborât de pe cal trei cavaleri, în confruntări succesive, spre încântarea oamenilor de rând.

Însă Aerys al II-lea nu era omul care să se distreze pe seama niciunui mister. Regele a devenit convins că arborele de pe scutul cavalerului misterios râdea de el - şi fără a avea nicio altă dovadă în afară de asta - a hotărât că necunoscutul era Ser Jaime Lannister. Ultimul cavaler primit în Garda lui îl sfidase şi se întorsese la turnir, spunea el oricui stătea să-l asculte.

Furios, le-a poruncit propriilor săi cavaleri să-l înfrângă pe Cavalerul Copacului Râzând atunci când au reînceput înfruntările cu lancea, în dimineața următoare, astfel încât acesta să fie demascat şi perfidia lui să fie expusă în văzul tuturor. Însă cavalerul misterios a dispărut în timpul nopții, pentru a nu mai fi văzut niciodată. Şi acest lucru a fost prost interpretat de rege, el fiind sigur că cineva apropiat cavalerului îl avertizase, pentru „ca acest trădător să nu-şi arate fața”

Prințul Rhaegar a fost ultimul învingător la sfârşitul competiției. Prințul moştenitor, care în mod normal nu concura în turniruri, i-a surprins pe toți punându-şi armura şi învingându-i pe toți adversarii cu care s-a confruntat, inclusiv patru cavaleri ai Gărzii Regelui. În şarja finală, l-a doborât de pe cal pe Ser Barristan Selmy, cea mai dibace lance din cele Şapte Regate, câştigând laurii de învingător.

Uralele mulțimii erau, după cum se spune, asurzitoare, însă regele Aerys nu li s-a alăturat. Departe de a fi mândru şi încântat

de îndemânarea în mânuirea armelor a moştenitorului său, el a considerat-o o ameninţare. Lorzii Chelsted şi Staunton i-au alimentat suspiciunea, declarând că Rhaegar se înscrisese pe listă pentru a intra în grațiile mulțimii şi a le reaminti lorzilor că era un războinic puternic, un adevărat moştenitor al lui Aegon Cuceritorul.

Iar când triumfătorul Prinț de Piatra Dragonului a numit-o pe Lyanna Stark, fiica Lordului de Winterfell, regina dragostei şi a frumuseții, punându-i o ghirlandă de trandafiri albaştri în poală cu vârful lăncii, lorzii linguşitori, adunați în jurul regelui, au considerat asta o altă dovadă a perfidiei sale. De ce ar insulta-o astfel prințul pe propria lui soață, prințesa Elia Martell de Dorne (care era acolo), dacă n-ar vrea ca asta să-l ajute la câştigarea Tronului de Fier? Încoronarea fetei lui Stark, după toate relatările, o tânără băieţoasă, fără nimic din frumusețea delicată a prințesei Elia, nu putea urmări decât sprijinul din partea Winterfellului pentru cauza prințului Rhaegar, i-a sugerat regelui Symond Staunton.

Dacă acesta ar fi fost adevărul, de ce frații doamnei Lyanna păreau atât de mâhniți de onoarea pe care i-o făcuse prințul? Brandon Stark, moştenitorul de la Winterfell, a fost împiedicat să-l înfrunte pe Rhaegar pentru ceea ce considera el o batjocură la adresa onoarei surorii sale, deoarece Lyanna Stark fusese de multă vreme logodită cu Robert Baratheon, Lordul de Capătul Furtunii. Eddard Stark, fratele mai mic al lui Brandon şi un prieten apropiat al lordului Robert, era mai calm, însă nicidecum încântat. Cât despre Robert Baratheon însuşi, unii povestesc că ar fi izbucnit în râs la gestul prințului, susținând că Rhaegar nu făcuse decât să-i dea Lyannei ceea ce i se cuvenea… Însă cei care-l cunoşteau mai bine au afirmat că tânărul lord a rumegat insulta şi că inima i-a devenit nesimțitoare, de atunci înainte, față de Prințul de Piatra Dragonului.

Şi aşa s-ar putea să fi fost, pentru că prin acea simplă ghirlandă de trandafiri de un albastru-deschis, Rhaegar Targaryen începuse dansul care va sfâşia cele Şapte Regate, aducându-i moartea, lui şi altor câtorva mii, aşezând un binevenit nou rege pe Tronul de Fier.

Primăvara Amăgitoare din 281 D. C. a durat mai puțin de două

ocoluri ale lunii. Pe măsură ce anul se apropia de sfârşit, iarna s-a reîntors şi mai aprigă în Westeros. În ultima zi a anului, zăpada a început să cadă asupra Debarcaderului Regelui şi o pojghiță de gheață s-a format deasupra Apei Negre. Ninsoarea a continuat cu intermitențe timp de paisprezece zile. Apa Neagră a înghețat, iar țurțurii ornau acoperişurile şi burlanele fiecărei turle din oraş.

În vreme ce vântul înghețat biciuia oraşul, regele Aerys al II-lea s-a întors la piromanții săi, îmboldindu-i să alunge iarna cu ajutorul magiei. Focuri verzi, uriaşe, au ars de-a lungul zidurilor Fortăreței Roşii vreme de un ocol al lunii, însă prințul Rhaegar nu se afla în oraş pentru a le vedea. Nici la Piatra Dragonului nu putea fi găsit, împreună cu prințesa Elia şi micul lor fiu, Aegon. La venirea noului an, prințul moştenitor pornise la drum împreună cu şase dintre cei mai apropiați prieteni şi confidenți ai săi, într-o călătorie care-l va duce, în cele din urmă, înapoi în Ținuturile Riverane, la nici cincizeci de kilometri distanță de Harrenhal… unde Rhaegar va ajunge încă o dată fața-n față cu Lyanna Stark de Winterfell, şi răpind-o, va aprinde un foc care-i va mistui casa şi familia şi pe toți cei iubiți de el, dar şi jumătate din regat.

Însă această poveste este prea bine cunoscută pentru a o repeta aici…

Rhaegar Targaryen, Prințul de Piatra Dragonului

Ceea ce a urmat infamei răpiri a Lyannei Stark, puse la cale de prințul Rhaegar, a ruinat Casa Targaryen. Dimensiunea nebuniei regelui Aerys a fost ulterior dezvăluită prin acțiunile sale perverse împotriva lordului Stark, moştenitorului acesteia, şi mai ales împotriva susținătorilor lui, care ceruseră compensații pentru stricăciunile provocate de Rhaegar. În loc să le acorde atenția cuvenită, Aerys a pus să fie măcelăriți cu brutalitate, apoi a continuat aceste crime, cerând ca lordul Jon Arryn să-i execute pe foştii lui pupili, Robert Baratheon şi Eddard Stark. Mulți sunt acum de acord că Rebeliunea lui Robert a început cu adevărat atunci când lordul Arryn a refuzat, chemându-şi stegarii în apărarea dreptății. Totuşi, nu toți lorzii din Vale au fost de acord cu decizia lordului Jon, şi în curând s-au declanşat luptele, loialiştii coroanei încercând să-l doboare pe lordul Arryn.

Apoi, luptele s-au răspândit pe tot cuprinsul celor Şapte Regate ca un foc de paie, pe când lorzii şi cavalerii şi-au ales taberele. Mulți dintre cei aflați în viață astăzi au luptat în aceste bătălii, aşa că pot vorbi cu mai mare îndreptățire decât mine, care n-am fost acolo. Aşa că îi las pe aceşti oameni să scrie adevărata şi detailata istorie a Rebeliunii lui Robert; departe de mine să-i ofensez pe cei care încă mai trăiesc prezentând un sumar imperfect al evenimentelor sau să-i laud din greşeală pe cei care s-au dovedit între timp nevrednici. Aşa că, în loc de asta, mă voi concentra numai asupra lorzilor şi cavalerilor care au urcat pe Tronul de Fier la sfârşit, refăcând un regat aproape distrus de nebunie.

Robert Baratheon s-a dovedit a fi un războinic neînfricat, neîmblânzit, în vreme ce tot mai mulți veneau să lupte sub stindardul său. Robert a fost primul care a scăpat de la Gulltown, când lordul Grafton şi-a înălțat flamura pentru Targaryeni, şi de acolo a ridicat pânzele spre Capătul Furtunii - riscând să fie capturat de flota regală - pentru a-şi chema stegarii. Nu toți au venit de bunăvoie: Mâna lui Aerys, lordul Merryweather, i-a încurajat pe anumiți lorzi ai furtunii să se ridice împotriva lui Robert. A fost însă un efort care s-a dovedit a fi inutil după victoriile lordului Robert la Palatul de Vară, unde a câştigat trei

bătălii într-o singură zi. Forțele sale, încropite în grabă, i-au înfrânt pe lorzii Grandison şi Cafferen, iar Robert l-a omorât pe lordul Fell într-o luptă directă, înainte de a-l lua captiv pe faimosul său fiu, Toporul de Argint.

Şi mai multe victorii erau hărăzite lordului Robert şi lorzilor furtunii în vreme ce mărşăluiau să se alăture forțelor lordului Arryn şi ale nordicilor care le susțineau cauza. Pe bună dreptate faimoasă este marea victorie a lui Robert de la Septul de Piatră, numită şi Bătălia Clopotelor, în care l-a omorât pe faimosul Ser Myles Mooton - cândva, scutierul prințului Rhaegar - şi încă cinci oameni pe lângă el, şi ar fi putut să-l răpună şi pe lordul Connington, noua Mână, dacă lupta i-ar fi adus față-n față. Victoria a pecetluit intrarea Ținuturilor Riverane în conflict, după căsătoria fiicelor lordului Tully cu lorzii Arryn şi Stark.

Forțele roialiste au fost zguduite şi împrăştiate în urma acestor victorii, cu toate că s-au străduit să se regrupeze. Garda Regelui a fost trimisă să recupereze rămăşițele forțelor lordului Connington, iar prințul Rhaegar s-a reîntors din sud pentru a prelua comanda noilor recruți, adunați de pe domeniile coroanei. Şi după o victorie parțială la Ashford, care a determinat retragerea lui Robert, Ținuturile Furtunii au fost lăsate neprotejate înaintea lordului Tyrell. Susținut de întreaga forță din Reach, lorzii ținutului au măturat din cale orice rezistență şi au început asediul Capătului Furtunii. Apoi armatei i s-a alăturat măreața flotă a lordului Paxter Redwyne, venită din Arbor, completând încercuirea dinspre mare şi uscat. Asediul a durat până la terminarea războiului.

Din Dorne, în apărarea prințesei Elia, au venit zece mii de soldați, străbătând Drumul Oaselor şi mărşăluind spre Debarcaderul Regelui, pentru a întări armata pe care o aduna Rhaegar. Cei aflați acolo, la curte, în acest timp, au spus că Aerys era imprevizibil. Nu mai avea încredere în nimeni, în afară de cei din Garda lui, şi nici în ei deplin, deoarece îl ținea pe Ser Jaime Lannister în apropierea sa, la orice oră din zi şi din noapte, practic ostatic împotriva tatălui său.

Când prințul Rhaegar a început să mărşăluiască pe Drumul Regelui spre Trident, era însoțit de aproape toată Garda Regelui: Ser Barristan cel Curajos, Ser Jonothor Darry şi prințul Lewyn de

Dorne. Un singur membru al acesteia rămăsese la Debarcaderul Regelui. Prințul Lewyn a preluat comanda trupelor dornishiene trimise de nepotul său, prințul Doran, obligat de Regele Nebun, care se temea că dornishienii aveau să-l trădeze. Numai tânărul Ser Jaime Lannister rămăsese la Debarcaderul Regelui.

Regele Robert Baratheon, Primul pe Numele Său.

Despre celebra bătălie de la Trident s-au scris şi s-au spus multe. Însă toată lumea ştie că cele două armate s-au ciocnit în trecătoarea care va fi numită de atunci Vadul Rubinelor, din cauza rubinelor împrăştiate din armura prințului Rhaegar. Adversarii se potriveau de minune. Forțele lui Rhaegar numărau

cam patruzeci de mii de oameni, o zecime dintre ei fiind unşi cavaleri, în vreme ce răzvrătiții aveau efective mai mici, dar oameni încercați în lupte, în vreme ce trupele lui Rhaegar erau formate din noi recruți, nepricepuți.

Bătălia de la vad a fost aprigă, şi multe vieți s-au pierdut în vârtejul ei. Ser Jonothor Darry a fost răpus în iureşul încleştării, la fel ca şi prințul Lewyn de Dorne. Însă cea mai importantă pierdere avea să vină după aceea.

Bătălia mugea în jurul lordului Robert şi al prințului Rhaegar şi, prin voia zeilor, sau dintr-o întâmplare - sau poate printr-o urzeală - s-au întâlnit în mijlocul apei scăzute din vad. Cei doi cavaleri au luptat cu îndârjire pe armăsarii lor, conform tuturor relatărilor. Pentru că, în pofida crimelor sale, prințul Rhaegar nu era un laş. Lordul Robert a fost rănit de prințul dragon în cursul luptei, dar, la sfârşit, forța cumplită a lui Baratheon şi dorința lui de a răzbuna ruşinea logodnicei furate s-au dovedit a fi mai puternice. Ciocanul său de luptă şi-a găsit ținta, iar Robert i-a înfipt vârful în pieptul lui Rhaegar, împrăştiind prețioasele rubine care decorau platoşa prințului.

Oameni din ambele tabere au încetat imediat lupta, sărind în râu ca să recupereze pietrele prețioase. Debandada a început când regaliştii au început să fugă de pe câmpul de luptă.

Rănile lordului Robert l-au împiedicat să înceapă urmărirea, aşa că l-a lăsat pe Eddard Stark să facă asta. Însă Robert şi-a dovedit cavalerismul împiedicând uciderea lui Ser Barristan, grav rănit. În loc de asta, şi-a trimis propriul maester să-l îngrijească pe marele cavaler. Astfel a câştigat viitorul rege devotamentul prietenilor şi aliaților săi, deoarece puțini erau atât de deschişi şi de miloşi ca Robert Baratheon.

Păsările au zburat şi solii s-au grăbit spre a duce vestea victoriei de la Vadul Rubinelor. Când ştirea a ajuns la Fortăreața Roşie, se zice că Aerys i-a blestemat pe dornishieni, convins că Lewyn îl trădase pe Rhaegar. Şi-a trimis regina însărcinată, Rhaella, şi pe fiul său mai mic şi noul moştenitor, Viserys, departe, la Piatra Dragonului, însă prințesa Elia a fost obligată să rămână la Debarcaderul Regelui, împreună cu copiii lui Rhaegar, ca ostatică împotriva Dorne. Cum îl arsese de viu pe lordul Chelsted, Mâna anterioară, pentru sfaturile proaste date în timpul războiului, Aerys l-a numit în locul lui pe alchimistul Rossart, un om de origine umilă, recomandat pentru funcție doar de flăcările şi de trucurile sale.

Între timp, Ser Jaime Lannister a fost lăsat să se ocupe de apărarea Fortăreței Roşii. Pe metereze, erau cavaleri şi santinele în aşteptarea duşmanului. Cum prima armată sosită flutura stindardul Leului de la Casterly Rock, avându-l pe lordul Tywin în frunte, Aerys, neliniştit, a poruncit ca porțile să fie deschise, gândindu-se că, în sfârşit, vechiul său prieten şi fosta Mână îi sărise în ajutor, aşa cum făcuse şi la Sfidarea de la Duskendale. Însă lordul Tywin nu venise ca să-l salveze pe Regele Nebun.

De data asta, lordul Tywin îmbrățişase cauza regatului şi era hotărât să pună capăt unei domnii afectate atât de mult de nebunie. Odată ajunşi între zidurile oraşului, soldații lui i-au atacat pe apărătorii Debarcaderului Regelui, străzile fiind înroşite de sânge. Câțiva oameni, aleşi pe sprânceană, s-au repezit spre Fortăreața Roşie ca să-i ia zidurile cu asalt şi să-l caute pe Aerys, pentru ca astfel să se facă dreptate.

Curând, în Fortăreața Roşie a apărut o breşă, însă în acel haos nenorocirea s-a abătut curând asupra Eliei de Dorne şi a copiilor ei, Rhaenys şi Aegon. Este o tragedie că în război este vărsat atât sângele inocenților, cât şi al celor vinovați, şi că aceia care au siluit-o şi ucis-o pe prințesa Elia au scăpat de judecată. Nu se ştie cine a ucis-o pe prințesa Rhaenys în patul ei sau cine l-a izbit cu capul de perete pe pruncul Aegon. Unii şoptesc că a fost porunca lui Aerys, când a aflat că lordul Lannister a trecut de partea lui

Robert, în vreme ce alții sugerează că a făcut-o chiar Elia, de teamă pentru ceea ce li se putea întâmpla copiilor în mâinile duşmanilor soțului ei mort.

Mâna lui Aerys, Rossart, a fost ucisă la o intrare dosnică, pe unde încerca să fugă din castel. Regele Aerys a murit printre ultimii, de mâna ultimului său cavaler din Gardă, Ser Jaime Lannister. La fel ca şi tatăl său, Ser Jaime a făcut ceea ce-a crezut că era mai bine pentru regat, punând capăt vieții Regelui Nebun.

Şi-aşa s-au terminat atât dominația Casei Targaryen, cât şi Rebeliunea lui Robert, războiul care a pus capăt celor aproape trei sute de ani de domnie a Casei Targaryen şi a deschis o nouă eră de aur sub auspiciile Casei Baratheon.

Fortăreața Roşie şi Debarcaderul Regelui

După căderea Casei Targaryen, regatul a prosperat. Robert, Primul pe Numele Său, a preluat conducerea Westerosului distrus şi l-a tămăduit repede de multele răni provocate de Regele Nebun şi de fiul său. Ca un prim act al său, regele necăsătorit a luat-o de nevastă pe cea mai frumoasă femeie din regat, Cersei, din Casa Lannister, acordându-i astfel familiei sale toate onorurile pe care Aerys i le refuzase. Şi cu toate că toți ştiau că lordul Tywin ar fi putut deveni din nou Mână, regele, în bunăvoința lui, a dat funcția vechiului său prieten şi protector, lordul Jon Arryn. Iar de atunci, înțeleptul şi dreptul lord Arryn l-a ajutat într-adevăr pe rege să păstorească regatul spre prosperitate.

Nu se poate spune însă că domnia lui Robert a fost cu totul lipsită de probleme. La şase ani de la încoronare, Balon Greyjoy s-a ridicat pe nedrept împotriva regelui; nu pentru vreo nedreptate făcută lui sau oamenilor săi, ci doar dintr-o ambiție deşartă. Lordul Stannis Baratheon, fratele mijlociu al lui Robert, a condus flota regală împotriva lordului Greyjoy, în vreme ce Robert însuşi a călărit în fruntea unei armate falnice. Multe fapte de arme au fost săvârşite de regele Robert, când Castelul Pylce a fost în cele din urmă cucerit şi supus. Regele l-a făcut atunci pe Balon Greyjoy - pretendentul la coroana Insulelor de Fier - să îngenuncheze în fața Tronului de Fier. Şi ca asigurare a loialității sale, singurul lui fiu supraviețuitor a fost luat ostatic.

Acum regatul fusese pacificat, şi tot ce se promisese la urcarea pe tron a lui Robert se îndeplinea. Nobilul nostru rege a putut veghea asupra uneia dintre cele mai îndelungate veri după mulți ani, plină de prosperitate şi de recolte îmbelşugate. Mai mult, regele şi iubita sa regină au dăruit regatului trei moştenitori de aur, pentru a se asigura de-domnia îndelungată a Casei Baratheon. Şi cu toate că recent apăruse un autodeclarat rege-de-dincolo-de-zid, Mance Rayder era un sperjur fugit din Rondul de Noapte, iar Rondul de Noapte îi pedepsise întotdeauna pe cei care îl trădaseră. Acest rege nu va însemna nimic, la fel ca toți regii barbari de dinaintea lui.

S-ar putea ca nu întotdeauna să fie aşa. Aşa cum a arătat

această istorie, lumea a cunoscut multe epoci. Au trecut multe mii de ani de la Zorii Vremurilor până astăzi. S-au ridicat castele şi s-au surpat, la fel şi regatele. S-au născut țărani, crescuți să lucreze pe câmp, şi-au murit de bătrânețe, de soartă rea sau de boală, lăsând în urma lor copii care au făcut la fel. S-au născut prinți, crescuți să poarte coroana şi au murit în războaie sau în pat, ori în turniruri, lăsând în urma lor domnii mărețe, uitate sau blestemate. Lumea a cunoscut gheața în Noaptea cea Lungă şi focul în Urgie. De la Țărmul Înghețat şi până la Asshai-lângă-Umbră, această lume de gheață şi foc a dezvăluit o istorie bogată şi glorioasă, cu toate că mai sunt încă multe de descoperit. Dacă vor mai fi găsite şi alte fragmente din manuscrisul Maesterului Gyldayn - sau alte comori inestimabile (cel puțin, pentru ochii maesterului) - atunci vom fi mai puțin ignoranți. Însă un lucru poate fi spus cu certitudine: în cursul următoarei mii de ani - şi al altor mii dincolo de ea - mulți alții se vor naşte, trăi şi muri. Iar istoria va continua să evolueze, indiferent cât de ciudată şi de complicată şi de provocatoare, aşa cum umilul meu penel v-a aşternut-o în față până aici.

Nimeni nu poate spune cu certitudine ce ne rezervă viitorul. Dar poate că, ştiind ceea ce deja s-a petrecut, am putea să ne străduim să evităm greşelile înaintaşilor noştri, să le imităm izbânzile şi să creăm o lume mult mai armonioasă pentru copiii noştri şi pentru copiii lor, pentru generațiile care vor urma.

În numele gloriosului rege Robert, Primul pe Numele Său, închei, cu umilință, această istorie a regilor celor Şapte Regate.

Valea lui Arryn

DINCOLO DE ZID
NORDUL
MAREA TREMURĂTOARE
MAREA APUSULUI
ZIDUL
Bloane
Turnul Umbrei
Castelul Negru
Rondul-la-Mare
GOLFUL DE GHEAȚĂ
Coroana Regelui
GOLFUL FOCILOR
Insula Ursului
Ultima Vatră
Capul Dragonului de Mare
Winterfell
Karhold
Lacul Lung
Greywood Motte
Dreadfort
Cerwyn
Castelul Ținutul Terrhen
DRUMUL REGELUI
Gorgan
Garda Văduvei
Stăpânul Apei
Portul Alb
Moat Cailin
Vechiul Castel
GOLFUL APEI STRĂLUCITOARE
Vegetele lui Flint
Garda Veșnicului
Bisterton
MUȘCĂTURĂ
Capul Krakenului
TREI SURORI
Pietricica
Mărcurile
ȚINUTURILE VESTICE
INSULELE DE ZIER
Corbalis
Pyke
VALEA
LEGENDĂ
CASTELE IMPORTANTE
CASTELE
ORAȘE
TÂRGURI
RUINE
BUȘTENI
DRUMURI
ȚINUTURILE RIVERANE

Vastul şi înghețatul regat al Regilor Iernii, Stark de Winterfell, este, în general, considerat drept primul şi cel mai vechi dintre cele Şapte Regate, şi a rămas necucerit vremea cea mai îndelungată. Capriciile geografiei şi istoriei separă Nordul de vecinii săi sudici.

Timp de secole s-a vorbit despre cele Şapte Regate ale Westerosului. Această expresie familiară îşi trage obârşia din cele şapte regate care dominau mare parte din Westeros sub Zid, înaintea Cuceririi lui Aegon. Totuşi, chiar şi atunci termenul a fost departe de a fi exact, deoarece unul dintre „regate" era condus de o prințesă şi nu de un rege (Dorne), iar regatul lui Aegon Targaryen de la Piatra Dragonului n-a fost niciodată pus la socoteală.

Fără îndoială, expresia a prins. Chiar dacă vorbim despre cele O Sută de Regate ale vremurilor de demult, cu toate că niciodată Westerosul n-a fost divizat într-o sută de state independente, trebuie să ne plecăm în fața obiceiului încetățenit şi să discutăm despre cele Şapte Regate, în ciuda impreciziei.

Adesea, se spune că Nordul este la fel de întins ca restul celor şase regate la un loc, însă adevărul este mai puțin măreț:

Nordul, aşa cum este condus el de Casa Stark de Winterfell, reprezintă doar ceva mai mult de o treime din ținut. Începând cu marginea sudică a Gâtului, domeniile Stark se întind departe, spre nord, până la Noul Dar (el însuşi o parte din domeniul lor, până când regele Jaehaerys I a convins Winterfellul să cedeze aceste teritorii Rondului de Noapte). În Nord se află mari păduri, câmpii măturate de vânt, dealuri si văi, țărmuri pietroase şi munți acoperiți de zăpadă. Nordul este un ținut rece - mare parte din el, lande ridicate şi câmpii de altitudine, făcând loc munților pe întinderile din nord - iar acest lucru îl face mult mai puțin fertil decât teritoriile din sud. Zăpada cade aici chiar şi în timpul verii, iar iarna este ucigătoare.

Portul Alb, singurul oraş adevărat din Nord, este cel mai mic din cele Şapte Regate. Cele mai răsărite oraşe din Nord sunt oraşul „de iarnă” de sub zidurile Winterfellului, şi Barrowton, din Țara Movilei. Cel dintâi este aproape pustiu în timpul primăverii şi al verii, dar este umplut până la refuz toamna şi iarna de cei care caută protecția şi patronajul Winterfellului, pentru a putea să supraviețuiască în vremurile grele. Locuitorii veneau din satele din apropiere şi de pe loturile lor de pământ, dar şi mulți fii şi fiice ale clanurilor din munți îşi făceau drum spre oraşul de iarnă atunci când zăpada începea să cadă mai devreme.

Barrowton, de asemenea, este cumva o curiozitate: un loc de adunare construit dincolo de un celebru mormânt-gorgan al Primului Rege care, odată, a domnit asupra Primilor Oameni, dacă legendele pot fi crezute. Ridicat în mijlocul unei câmpii întinse şi pustii, a prosperat mulțumită conducerii înțelepte a familiei Dustin, stegarii credincioşi ai Casei Stark, care au domnit în Țara Movilei în numele lor încă de la căderea ultimilor Regi ai Movilei.

Coroana ruginită de pe blazonul Casei Dustin arată că ei susțin că sunt descendenții Primului Rege şi ai Regelui Movilei, care a domnit după el. Vechile poveşti consemnate în Cartea morților a lui Kennet spun că asupra Marii Movile fost aruncat un blestem, care nu va permite niciunui om viu să rivalizeze cu Primul Rege. Acest blestem i-a făcut pe pretendenții la titlu să semene cu nişte hoituri, de parcă ar fi fost storşi de vitalitate şi de viață. Aceasta nu-i decât o legendă, însă faptul că Dustinii au ceva din sângele Regilor Movilei şi că sunt descendenții lor pare real.

Oamenii din Nord sunt descendenți ai Primilor Oameni, sângele lor amestecându-se foarte încet cu cel al andalilor, care au cotropit regatele din sud. Limba Primilor Oameni - Limba Veche - a ajuns să fie vorbită numai de sălbaticii de dincolo de Zid, şi multe aspecte ale culturii lor s-au şters (cum ar fi aspectele mai sinistre ale credinței lor, când criminalii şi trădătorii erau omorâți, iar trupurile şi intestinele atârnate de crengile copacilor

inimii).

Însă oamenii din Nord mai păstrează ceva din vechile rânduieli în obiceiurile lor şi în felul lor de a fi. Viața lor e mai grea, aşa că sunt călițI, iar plăcerile considerate nobile în sud sunt privite drept copilăreşti şi mai puțin respectabile decât vânătoarea şi încăierările, atât de gustate de nordici.

Un titlu de cavaler este rar în Nord, turnirul cu fastul său şi gesturile cavalereşti este la fel de rar precum colții de găină dincolo de Gât. Oamenii din Nord luptă călare, cu lănci de război, însă rareori se înfruntă în şarje de dragul distracției, preferând păruielile, o parte a bătăliilor. Există mărturii privind întreceri de o jumătate de zi, care răscolesc câmpurile şi dărâmă satele. În astfel de păruieli, rănirile serioase sunt ceva obişnuit, la fel ca moartea. În încăierarea de la Ultima Vatră din 170 D. C. se spune că au murit nu mai puțin de optsprezece oameni, iar nouă au fost răniți înainte ca ziua să se fi terminat.

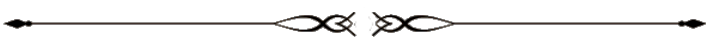

Chiar şi numele caselor lor îi scot în evidență, deoarece Primii Oameni purtau nume scurte şi aprige şi la obiect; nume precum Stark, Wull, Umber şi Stout (Voinic) provin din vremurile în care andalii nu aveau nicio influență în Nord.

Un obicei remarcabil, păstrat cu cel mai mare drag de oamenii din Nord, este dreptul oaspetelui, tradiția ospitalității prin care cineva nu îi poate face rău celui aflat sub acoperişul său ori unui oaspete al gazdei sale. Andalii au avut şi ei un asemenea obicei, însă asta are mai puțină importanță pentru cei din sud. În textul său, Dreptate şi nedreptate în Nord: Judecățile a trei dintre lorzii Stark, Maesterul Egbert notează că crimele din Nord, în care un oaspete să fi fost lezat, erau rare, însă erau invariabil pedepsite la fel de aspru ca şi trădările. Numai uciderea unui rege era considerată la fel de gravă ca încălcarea legilor ospitalității.

În Nord, se spune povestea Şobolanului Bucătar, care l-a servit pe un rege andal - identificat de unii ca fiind Tywell al II-lea de Stâncă, iar de alții drept regele Oswell I din Vale şi Munte - cu carnea propriului său fiu, coaptă într-o plăcintă. Pentru asta,

a fost pedepsit fiind transformat într-un şobolan monstruos, care şi-a mâncat puii. Şi totuşi, pedeapsa i-a fost dată nu pentru uciderea fiului regelui ori pentru că l-a ospătat cu el, ci pentru că a încălcat dreptul oaspetelui.

Blazonul Casei Stark (centru) şi câteva din blazoanele vasalilor săi (în sensul acelor de ceas, de sus): Glover, Ryswell, Manderly, Dustin, Bolton, Tallhart, Reed, Umber, Karstark, Hornwood şi Mormont

Cântecele şi legendele ne spun că familia Stark de Winterfell a domnit asupra unor mari părți ale teritoriului de dincolo de Gât, timp de opt mii de ani, numindu-se „Regii Iernii” (denumirea mai veche) şi (în secolele mai recente) „Regii Nordului”. Domnia lor n-a fost una necontestată. Războaiele în care familia Stark şi-a extins dominația ori a fost obligată să-şi recupereze pământurile cucerite de rebeli au fost numeroase. Regii Iernii au fost bărbați

duri, în timpuri grele.

Baladele străvechi, cele mai vechi putând fi găsite în arhivele din Citadela Oraşului Vechi, povestesc cum unul dintre Regii Iernii i-a izgonit pe uriaşi din Nord, în vreme ce un altul i-a doborât pe schimbătorul de formă Gaven Lupul Cenuşiu şi pe ai săi în cumplitul Război al Lupilor, însă nu avem decât cuvântul cântăreților că aceşti regi şi astfel de bătălii au existat.

Există mai multe dovezi istorice despre războiul dintre Regii Iernii şi Regele Movilei cu sudiştii, care-şi ziceau „Regii Primilor Oameni" şi îşi proclamau supremația asupra Primilor Oameni de pretutindeni, chiar şi asupra familiei Stark. Consemnările runice sugerează că lupta lor, numită Războiul de O Mie de Ani de menestreli, s-a terminat când ultimul Rege al Movilei şi-a plecat genunchiul în fața Regelui Iernii şi i-a dat mâna fiicei sale.

Nici măcar asta n-a asigurat Winterfellului dominația asupra Nordului. Au rămas mulți alți regi mărunți, domnind asupra unor domenii mari sau mici, şi ar fi fost nevoie de mii de ani şi multe alte războaie înainte ca ultimul dintre ei să fie înfrânt. Totuşi, Casa Stark i-a învins pe rând, iar în timpul luptelor, multe case mândre şi vechi familii au fost nimicite pentru totdeauna.

Dintre casele devenite vasale îi putem enumera pe Flint din Dealul Pietrei Frânte, Slate din Blackpool, Umber din Ultima Vatră, Locke din Vechiul Castel, Glover din Deepwood Motte, Fisher din Țărmul Stâncos, Ryder din Pâraie... şi poate chiar şi Blackwood de Raventree, ale căror tradiții insistă că au domnit, cândva, în mare parte din Pădurea Lupilor înainte de a fi izgoniți de pe pământurile lor de Regii Iernii (anumite cronici runice le susțin pretențiile, dacă traducerile Maesterului Barneby pot fi crezute).

Cronicile găsite în arhivele Rondului de Noapte de la Fortul Nopții (înainte de abandonarea sa) vorbesc despre un război purtat pentru Capul Dragonului de Mare, acolo unde familia Stark i-a doborât pe regele Warg şi pe aliații săi neomeneşti, Copiii Pădurii. Atunci când ultima redută a lui Warg a căzut, fiii lui au fost trecuți prin sabie, laolaltă cu fiarele şi înțelepții săi, în vreme ce fiicele sale au fost luate ca trofee de către cuceritori.

Casa Greenwood, Casa Towers, Casa Amber şi Casa Frost au avut parte de un sfârşit asemănător, împreună cu alte case mai

mici şi regi mărunți, ale căror nume s-au pierdut în istorie. Şi totuşi, cei mai înverşunați duşmani ai Winterfellului au fost, fără îndoială, Regii Roşii din Dreadfort, acei sumbri nobili ai Casei Bolton, ale căror domenii străvechi se întindeau de la Ultimul Râu şi până la Cuțitul Alb, şi tot-atât de departe în sud, până la Dealurile Capului Oii.

Adversitatea dintre familia Stark şi Boltoni se trage din vremea Nopții celei Lungi. Războaiele dintre aceste două familii străvechi au fost numeroase, şi nu toate s-au terminat cu victorii pentru Casa Stark. Se spune că regele Royce Bolton, al Doilea pe Numele Său, a cucerit şi a pârjolit Winterfellul; tizul şi descendentul său, Royce al IV-lea (pomenit în istorie drept Royce Braț-Roşu, pentru obiceiul său de a-şi înfige brațul în burțile duşmanilor prizonieri, smulgându-le mațele cu mâna goală), l-a imitat trei secole mai târziu. Alți Regi Roşii au devenit faimoşi pentru că purtau mantii făcute din pieile prinților Stark, capturați şi apoi jupuiți.

Totuşi, la sfârşit, chiar şi Dreadfort a căzut sub măreția Winterfellului, iar ultimul Rege Roşu, cunoscut în istorie ca Rogar Vânătorul, a jurat credință Regelui Iernii şi şi-a trimis fiii la Winterfell ca ostatici, chiar atunci când primii andali traversau Marea Îngustă în corăbiile lor lungi.

După înfrângerea Boltonilor, ultimii dintre rivalii lor nordici, cea mai mare amenințare pentru dominația Casei Stark a venit dinspre mare. Marginea nordică a domeniilor Stark era protejată de Zid şi de oamenii din Rondul de Noapte, în vreme ce înspre sud singura cale prin mlaştinile din Gât trecea pe sub turnurile ruinate şi zidurile prăbuşite ale marii fortărețe Moat Cailin. Chiar şi când Regii de la Hotare apărau Moat, oamenii lor din locuințele lacustre stăteau ca o pavăză împotriva oricăror năvălitori dinspre sud, aliindu-se cu Regii Movilei, Regii Roşii şi Regii Iernii, după cum era necesar, pentru respingerea oricărui lord din sud care încerca să atace Nordul. Şi odată ce regele Rickard Stark şi-a adăugat Gâtul domeniilor sale, Moat Cailin s-a dovedit a fi chiar şi mai impozantă: un bastion împotriva puterilor din sud. Puțini s-au gândit să treacă de ea, iar legendele spun că niciunul n-a reuşit vreodată.

Moat Cailin

Țărmurile lungi şi stâncoase ale Nordului, atât din est, cât şi din vest, au rămas vulnerabile însă; acolo era domnia Winterfellului cel mai amenințată... de către cei din Insulele de Fier în vest şi de andali în est.

Traversând Marea Îngustă cu sutele şi miile, corăbiile lungi ale andalilor au acostat în Nord la fel cum au făcut şi în sud, însă oriunde au ajuns la țărm, clanul Stark şi stegarii lor s-au năpustit asupra lor şi i-au aruncat înapoi în mare. Regele Theon Stark, cunoscut în istorie drept Lupul Flămând, a respins cea mai mare dintre aceste amenințări, făcând cauză comună cu Boltonii pentru a zdrobi căpetenia războinică andală Argos Şapte Stele, la bătălia de la Apa Lacrimilor.

După această victorie, regele Theon şi-a construit propria sa flotă şi a trecut Marea Îngustă spre țărmurile andalilor, cu hoitul lui Argos priponit de prova navei sale amiral. Acolo, se spune, s-a răzbunat sângeros, pârjolind zeci de sate, capturând trei turnuri locuite şi un sept fortificat, trecând totul prin foc şi sabie. Capetele celor ucişi, cerute ca trofee de Lupul Flămând, au fost duse în Westeros şi înfipte în țepe de-a lungul coastelor, ca avertisment pentru toți cei doritori de cuceriri. (Mai târziu, în timpul domniei sale sângeroase, chiar el a cucerit Trei Surori şi-a debarcat o armată întreagă pe Degete, însă aceste cuceriri nu au

durat prea mult. Regele Theon a luptat şi el cu cei din Insulele de Fier în vest, alungându-i de la Capul Krakenului şi Insula Ursului, a înăbuşit o răscoală în Pâraie şi s-a alăturat Rondului de Noapte într-o incursiune dincolo de Zid, care a spulberat forța sălbaticilor pentru o generație.)

Chiar şi înainte de venirea andalilor, Bârlogul Lupului a fost ridicat de regele Jon Stark, ca să apere gura Cuțitului Alb împotriva năvălitorilor şi vânătorilor de sclavi de peste Marea Îngustă (unii învățați sugerează că acestea erau incursiunile timpurii ale andalilor, în vreme ce alții susțin că erau strămoşii oamenilor din Ib, sau chiar vânători de sclavi din Valyria sau Volantis).

Deținută de secole de mai multe case (inclusiv Greystark, o ramură a Casei Stark, dar şi Flint, Slate, Long, Holt, Locke şi Ashwood), străvechea fortăreață a fost punctul central al unei întregi succesiuni de conflicte. În timpul războaielor dintre Winterfell şi Regii Andali ai Muntelui şi Văii, Bătrânul Şoim, Osgood Arryn, a asediat Bârlogul Lupului. Fiul său, regele Oswin Gheara, l-a cucerit şi i-a dat foc. Mai târziu, a căzut fiind atacat de lorzii piraților de la Trei Surori şi de vânătorii de sclavi de la Treptele de Piatră. Numai cu vreo mie de ani înainte de Cucerire, când dezertorii Manderly au venit în Nord şi şi-au rostit jurămintele la Bârlogul Lupului, problema apărării Cuțitului Alb - râul care oferă acces în inima Nordului - a fost rezolvată prin întemeierea Portului Alb.

Până când Debarcaderul Regelui n-a fost ridicat lângă Apa Neagră, Portul Alb a fost cel mai nou oraş din cele Şapte Regate.

Construit cu banii aduşi de Manderley de la Reach, după ce fuseseră exilați de lordul Lorimar Peake, în numele regelui Perceon al III-lea Gardener, care se temea de creşterea puterii lor în Reach, Portul Alb avea mai multe în comun cu castelele şi turnurile mărețe din Reach decât cu cele din Nord; se spune că Cetatea Nouă a fost construită ca o copie a castelului de la Dunstonbury, pe care familia Manderly îl pierduse în urma exilului lor.

Coasta de vest a Nordului a fost adesea atacată de tâlhari şi câteva dintre războaiele Lupului Flămând au fost declanşate atunci când corăbiile lungi plecate de la Marele Wyk, Vechiul Wyk, Pyke şi Orkmont au acostat pe coastele vestice sub flamurile lui Harrag Hoare, regele Insulelor de Fier. Pentru o vreme, Ținutul Stâncos i-a jurat loialitate lui Harrag şi oamenilor săi de fier. O parte din Pădurea Lupilor nu era decât cenuşă, iar Insula Ursului, baza tâlharilor, era condusă de fiul cu inima neagră al lui Harrag, Ravos Violatorul. Cu toate că Theon Stark l-a ucis pe Ravos şi i-a izgonit pe oamenii de fier de pe ținuturile sale, aceştia se vor întoarce sub conducerea nepotului lui Harrag, Erich Vulturul, şi, din nou, sub Bătrânul Kraken, Loron Greyjoy, care a cucerit atât Insula Ursului, cât şi Capul Krakenului (regele Rodrik Stark a ridicat pretenții asupra insulei după moartea Bătrânului Kraken, în vreme ce fiii şi nepoții săi s-au luptat pentru cap). Războaiele dintre Nord şi cei din Insulele de Fier vor continua şi după aceea, dar nu vor fi la fel de sângeroase.

Clanurile din munți

Clanurile din munții din nord-est sunt faimoase pentru respectarea legilor ospitalității, lorzii mărunți care le conduc concurând adesea între ei pentru a fi cele mai primitoare gazde. Aceste clanuri - localizate, în mare parte, în regiunile muntoase de dincolo de Pădurea Lupilor, în văile înalte şi tăpşanele de lângă Golful de Gheață şi unele râuri din Nord - au jurat loialitate Casei Stark, însă disputele dintre ele le-au creat adesea dificultăți Lorzilor de Winterfell şi Regilor Iernii de dinaintea lor, obligându-i să trimită oameni la munte pentru a curma vărsările de sânge (comemorate în balade precum „Pinii Negri" şi „Lupii de pe Dealuri") sau să-i cheme pe şefi la Winterfell pentru a-şi susține cauzele.

Cel mai puternic dintre clanurile din Nord sunt Wullii, pescarii, care locuiesc de-a lungul țărmurilor Golfului de Gheață. Ura lor pentru sălbatici este întrecută numai de duşmănia lor pentru locuitorii Insulelor de Fier, care, adesea, au năvălit de-a lungul malului golfului, arzându-le casele, furându-le recoltele şi luându-le nevestele şi fiicele ca roabe şi ibovnice. Mari porțiuni din Țărmul Stâncos, Insula Ursului, Capul Dragonului de Mare şi Capul Krakenului au fost cucerite cândva de oamenii de fier. Într-adevăr, Capul Krakenului, cel mai aproape de Insulele de Fier, a trecut dintr-o mână în alta de atâtea ori încât mulți maesteri cred că populația sa are sânge mai asemănător cu al oamenilor de fier decât cu al nordicilor.

Legendele din Nord susțin că Rodnic Stark a recăpătat Insula Ursului de la oamenii de fier în urma unei trânte, şi poate că aici există un sâmbure de adevăr; regii din Insulele de Fier au fost adesea puşi să-şi dovedească priceperea şi dreptul de a purta coroana din lemn plutitor prin manifestări de forță. Unii savanți pun însă această istorie sub semnul întrebării.

Cei născuți din piatră la Skagos

Războinic din Skagos.

În pofida secolelor de conflicte, clanurile din munți au rămas, în mod tradițional, loiale Casei Stark, în vremuri de pace sau război. Nu este şi cazul locuitorilor sălbatici din Skagos, insula muntoasă la est de Golful Focilor.

Skagosii care locuiesc acolo nu se bucură de aprecierea celorlalți oameni din Nord, care-i aseamănă cu sălbaticii şi-i numesc skaggs. Ei îşi spun „născuți din piatră”, referindu-se la faptul că Skagos înseamnă „piatră” în Limba Veche. Un popor de oameni uriaşi, păroşi, mirosind urât (unii dintre maesteri cred că au sângele amestecat cu cel ibbenez, iar alții sugerează că s-ar putea să fie urmaşii uriaşilor), îmbrăcați în piei şi blănuri de

animale, neprelucrate, se zice despre ei că ar călări pe unicorni şi sunt obiectul multor zvonuri sumbre. Se spune că aduc încă sacrificii umane copacilor inimii, că ademenesc corăbiile în trecere, făcându-le să naufragieze cu ajutorul unor lumini false, şi că se hrănesc cu carne de om în timpul iernii.

Chiar dacă nu-i aşa, skagosii au practicat în mod sigur canibalismul, deşi dacă obiceiul mai dăinuie şi astăzi este o chestiune mult disputată. Marginea lumii - o culegere de istorisiri şi legende compilată de Maesterul Balder, comandant al Rondului-de-Est-la-Mare în timpul mandatului de şaizeci de ani al Lordului Comandant Osric Stark - este principala noastră sursă pentru mare parte din ceea ce ştim despre skagosi, inclusiv despre „Ospățul de la Skane” când o flotă de război skagosi a năvălit asupra insulei mai mici, Skane, din apropiere, violând şi plecând cu femeile şi măcelărindu-i pe bărbați, mâncându-le carnea într-un ospăț care a durat paisprezece zile.

Indiferent dacă e adevărat sau nu, Skane a rămas nelocuită până azi, cu toate că pietrele prăvălite şi fundațiile năpădite de vegetație stau mărturie că acolo au locuit cândva oameni, printre dealurile rase de vânt şi țărmurile pietroase.

Cu toate că sunt rareori văzuți în altă parte, cei născuți din piatră se obişnuiseră cândva să traverseze Golful Focilor pentru comerț sau, mai adesea, pentru jaf, până când regele Brandon Stark, al Nouălea pe Numele Său, i-a învins, o dată pentru totdeauna, distrugându-le corăbiile şi interzicându-le accesul la mare. Pentru mare parte din istoria cunoscută, au rămas un popor izolat, înapoiat, sălbatic, predispus să-i ucidă pe cei care debarcau pe insula lor pentru a face negoț. Atunci când acceptă, skagosii oferă piei de animale, săbii din obsidian şi capete de săgeți, dar şi „coarne de unicorn” în schimbul bunurilor pe care şi le doresc.

„Unicornii” skagosilor au fost, cândva, luați în derâdere de maesterii Citadelei. Iar cornul de unicorn, oferit de negustori fără scrupule, era de fapt al unui cetaceu vânat de vânătorii de balene de pe insula Ib. Însă, coarne de un cu totul alt fel - provenite, se zice, din Skagos - au fost văzute de maesteri la Rondul de Est. Se mai spune că navigatorii suficient de curajoşi

ca să facă negoț în Skagos au văzut căpetenii locale călărind animale mari, lățoase, cu câte-un corn, armăsari monstruoşi, cu pasul atât de sigur încât puteau să se cațere pe versanții munților. Un exemplar viu al unei astfel de creaturi - sau măcar un schelet - este căutat de multă vreme pentru studiu, însă niciunul n-a fost adus în Oraşul Vechi.

Unii dintre skagosi au slujit şi în Rondul de Noapte. Cu peste o mie de ani în urmă, un Crowl (un membru al unui clan nobil din Skagos) a fost chiar şi Lord Comandant pentru o vreme, iar Analele Centaurului Negru vorbesc despre un anume Stane (membru al altei familii skagosi) care a ajuns să fie numit Prim Cercetaş, însă a murit la scurtă vreme după aceea.

Skagosii au fost adesea o sursă de necazuri pentru Casa Stark, atât ca regi, când au încercat s-o cucerească, cât şi ca lorzi, când au luptat ca să-i păstreze loialitatea. Într-adevăr, în timpul domniei regelui Daeron al II-lea Targaryen (Daeron cel Bun), insula s-a răsculat împotriva Lordului de Winterfell, o rebeliune care a durat ani la rând şi-a luat viața a mii de oameni, inclusiv pe cea a lui Barthogan Stark, Lord de Winterfell (numit Barth Spadă Neagră), înainte de a fi, în cele din urmă, înăbuşită.

Locuitorii lacuştri de pe Gât

Locuitor lacustru de pe Gât

Ultimii (unii ar putea spune şi cei mai nesemnificativi), dintre nordici sunt locuitorii mlaştinilor din Gât, numiți lacuştri din pricina insulelor plutitoare pe care-şi ridică clădirile şi cocioabele lor. Oameni mici şi vicleni (unii spun că sunt mici de statură deoarece s-au încrucişat cu Copiii Pădurii, dar, mai probabil, acesta este rezultatul unei alimentații necorespunzătoare, deoarece grânele nu abundă prin bălți şi smârcuri ori prin mlaştinile sărate de pe Gât, iar ei mănâncă peşte, broaşte şi şopârle), sunt destul de secretoşi, respingând străinii.

La sud de Gât, riveranii ale căror pământuri se învecinează cu ale lor spun că lacuştrii respiră în apă, au degete unite prin membrane, ca broaştele, şi folosesc otrăvuri pe sulițele şi săgețile lor. Ultima afirmație, trebuie spus, este adevărată; mulți negustori au adus la Citadelă ierburi rare şi plante cu proprietăți ciudate, deoarece maesterii caută astfel de lucruri pentru a le înțelege mai bine însuşirile şi valoarea. Restul nu sunt decât

invenții: lacuştrii sunt oameni, cu toate că mai mici decât majoritatea semenilor lor, chiar dacă trăiesc intr-un chip unic în cele Şapte Regate.

Cu mult timp în urmă, susțin istoricii, lacuştrii erau conduşi de Regii Hotarelor. Menestrelii descriu cum călăreau lei-şopârlă şi foloseau broaşte-suliță lungi, ca pe nişte lănci, dar astea sunt clar fabulații. Erau acei Regi ai Hotarelor chiar regi cu adevărat, aşa cum înțelegem noi termenul? Arhimaesterul Eyron scrie că lacuştrii îşi considerau regii mai presus de toți, fiind atinşi de vechii zei, fapt demonstrat de culorile ciudate ale ochilor sau chiar prin vorbitul cu animalele; aşa cum se spunea că făceau Copiii Pădurii.

Indiferent care este adevărul, ultimul Rege al Hotarelor a fost ucis de lordul Rickard Stark (uneori, acesta era numit Lupul Râzător în Nord, pentru firea sa voioasă), care i-a luat fiica de soție, astfel că lacuştrii şi-au plecat genunchiul şi au acceptat dominația Winterfellului. În secolele scurse de atunci, lacuştrii au devenit aliați puternici ai Casei Stark, sub conducerea familiei Reed, din Garda Apei Cenuşii.

Lorzii Winterfellului

După Cucerire şi unificarea celor Şapte Regate membrii familiei Stark au devenit mai degrabă Păzitori ai Nordului decât regi, depunând jurământul de fidelitate înaintea Tronului de Fier, rămânând totuşi stăpânii propriilor lor domenii, chiar dacă nu şi oficial. Deşi Torrhen Stark renunțase la străvechea coroană a Regilor Iernii, fiii săi erau mai puțin încântați de jugul Targaryen, unii dintre ei vorbind despre o răzvrătire şi despre ridicarea flamurii Stark, indiferent dacă lordul Torrhen era de acord sau nu.

Ceva mai târziu, s-a spus că cei din familia Stark erau înverşunați împotriva Bătrânului Rege şi a reginei Alysanne pentru că-i forțaseră să renunțe la Noul Dar ca să-l cedeze Rondului de Noapte; acesta ar putea fi motivul pentru care lordul Ellard Stark li s-a alăturat lui Corlys Velaryon şi prințesei Rhaenys în Marele Consiliu din 101 D. C.

Cu toate că acum se spune că lordul Ellard Stark a fost bucuros să ajute Rondul de Noapte cu Darul, adevărul este cu totul altul. Scrisorile din partea fratelui lordului Stark către Citadelă, prin care le cere maesterilor precedente ale unor donații forțate ale proprietăților, arată că familia Stark nu era nerăbdătoare să răspundă cererii regelui Jaehaerys. Este posibil ca familia Stark să se fi temut că, sub controlul Castelului Negru, Noul Dar va intra inevitabil în declin, deoarece Rondul de Noapte va privi mereu spre nord şi nu le va acorda prea multă atenție noilor lor chiriaşi din sud. Şi acest lucru chiar s-a întâmplat, iar Noul Dar este acum în mare parte nepopulat din pricina declinului Rondului şi a ravagiilor făcute de năvălitorii de dincolo de Zid.

Am discutat deja despre rolul Casei Stark în Dansul Dragonilor. Trebuie adăugat că lordul Cregan Stark a fost răsplătit pentru sprijinul său loial față de regele Aegon al III-lea… chiar dacă nu o prințesă regală se căsătorise în familia sa, aşa cum se convenise

prin Pactul de Gheață şi Foc, încheiat când prințul Jacaerys Velaryon, sortit pieirii, zburase la Winterfell pe spinarea dragonului său.

După Dansul Dragonilor, familia Stark a devenit şi mai loială Targaryenilor decât înainte. Într-adevăr, fiul şi moştenitorul lordului Cregan Stark a luptat sub flamurile targaryene când Tânărul Dragon a vrut să cucerească Dorne. Rickon Stark a luptat cu curaj, faptele sale fiind pomenite de regele Daeron în Cucerirea regatului Dorne. Moartea lui Rickon lângă Sunspear într-una dintre bătăliile finale a fost jelită în Nord ani la rândul din cauza problemelor care au afectat domniile fraților săi vitregi.

În deceniile următoare, Nordul i-a văzut pe cei din familia Stark confruntându-se cu răscoala din Skagos, încă un măcel devastator al oamenilor de fier sub comanda lui Dagon Greyjoy, şi cu o năvălire a sălbaticilor, conduşi de Raymun Barbă Roşie, Regele-de-Dincolo-de-Zid, în 226 D. C. De fiecare dată, au murit membri ai familiei Stark. Şi totuşi, Casa a supraviețuit, şi asta mai mult ca sigur datorită hotărârii ferme a majorității Lorzilor de Winterfell de a nu se lăsa implicați în intrigile curții din sud.

Dacă sentimentele anti Targanyen au fost înrăutățite de eforturile reginei Rhaenys Targaryen de a uni regatul prin căsătorii între marile case rămâne să decidă cititorul. Că fiica lui Torrhen Stark a fost măritată cu tânărul şi ghinionistul Lord de Vale este un lucru bine cunoscut; a fost una dintre căsătoriile menite să aducă pacea, aranjate de Rhaenys. Însă scrisorile păstrate în Citadelă sugerează că familia s-a împotrivit şi că frații miresei au refuzat să asiste la nuntă.

Când familia Stark a fost aproape nimicită de Regele Nebun Aerys, după răpirea Lyannei de către Rhaegar, unii oameni prost informați au dat vina pe răposatul lord Rickard, ale cărui alianțe, de sânge şi prietenie, au legat marile Case, asigurându-se că ele vor acționa la unison împotriva crimelor Regelui Nebun.

Winterfell

Cel mai mare castel din Nord este Winterfell, cetatea de scaun a familiei Stark încă din Zorii Vremurilor. Legenda spune că Brandon Constructorul a ridicat Winterfell după iarna care a durat o întreagă generație, Noaptea cea Lungă, pentru a deveni bastionul descendenților săi, Regii Iernii. Cum Brandon Constructorul este legat de un număr improbabil de mari lucrări (Capătul Furtunii şi Zidul, pentru a da doar două exemple semnificative) de-a lungul mai multor vieți, se pare că poveştile l-au transformat pe vreunul dintre regii străvechi, sau mai mulți regi ai Casei Stark (deoarece au existat mulți Brandoni în lunga dominație a acestei familii), în legendă.

Castelul însuşi este ciudat, pentru că familia Stark nu a nivelat pământul când a săpat fundația şi-a ridicat zidurile. Asta arată că a fost construit pe bucăți, în decursul anilor, în loc să fi fost plănuit ca o structură unitară. Unii învățați cred că a fost cândva un complex de bastioane legate între ele, cu toate că trecerea veacurilor a şters aproape orice dovadă privind acest lucru.

Zidurile interioare, care au avut cândva doar rol de apărare, au o vechime estimată la două mii de ani, şi poate că unele porțiuni sunt chiar mai vechi. În ultimii ani, în jurul lor a fost săpat un şanț de apărare, apoi a fost ridicat un al doilea zid în spatele şanțului, făcând castelul inexpugnabil. Zidurile interioare au o înălțime de treizeci de metri, iar cele exterioare de douăzeci şi cinci de metri; orice atacator care reuşeşte să treacă de zidul exterior va fi ucis de apărătorii de pe zidurile interioare, cu sulițe, pietre şi săgeți.

Zidurile exterioare ale Winterfellului au fost înălțate în timpul ultimelor două decenii ale domniei regelui Edrick Snowbeard. Cu toate că Edrick este faimos pentru o cârmuire care a durat aproape un secol, spre final devenise tot mai imprevizibil, astfel încât multe facțiuni au încercat să cucerească regatul său slăbit. Cele mai evidente amenințări au venit din partea urmaşilor săi, numeroşi - grupați în facțiuni -

dar şi alții şi-au încercat norocul, inclusiv oamenii de fier, vânătorii de sclavi de peste Marea Îngustă, sălbaticii, rivalii din Nord precum Boltonii.

Pentru un ochi antrenat, arhitectura Winterfellului este un amalgam al unor epoci diferite. Castelul nu este format doar din clădiri, ci şi din zone deschise. De fapt, o întindere de trei acri este dedicată unei vechi păduri a zeilor, unde, spune legenda, Brandon Constructorul s-a rugat cândva. Indiferent dacă asta este sau nu adevărat, vechimea crângului nu poate fi contestată. Iar pădurea zeilor beneficiază, fără îndoială, de pe urma izvoarelor termale aflate acolo, care protejează copacii de gerul aspru al iernii.

Winterfell, cu Oraşul Iernii în afara zidurilor sale

În interiorul zidurilor, castelul se întinde pe mai mulți acri, conținând mai multe clădiri independente. Cea mai veche dintre ele - un turn abandonat demult, rotund şi turtit, acoperit de garguie - a devenit cunoscută drept Prima Cetate. Unii consideră că asta ar însemna că ar fi fost construită de Primii Oameni, însă maesterul Kennet a dovedit că n-ar fi putut exista înainte de venirea andalilor, din moment ce Primii Oameni şi primii andali ridicau turnuri şi cetăți pătrate. Turnurile rotunde au apărut mult mai târziu.

Într-adevăr, prezența izvoarelor termale - care străbat pământul din jurul Winterfellului - ar putea fi motivul principal pentru care Primii Oameni s-au aşezat inițial aici.

Putem ignora spusele lui Ciupercă din *Mărturia* sa, potrivit cărora dragonul Vermax ar fi lăsat nişte ouă în criptele subterane de la Winterfell, unde apa izvoarelor calde trece prin apropierea zidurilor, în vreme ce stăpânul său trata cu Cregan Stark la începutul Dansului Dragonilor. După cum notează Arhimaesterul Gyldayn în istoria sa fragmentară, nu există dovezi că Vermax ar fi lăsat chiar şi un singur ou, sugerând că dragonul era mascul. Credința că dragonii îşi puteau schimba sexul după necesități este greşită, spune Maesterul Anson în *Adevărul* său, provenind din neînțelegerea metaforei ezoterice folosite de Barth, când discuta misterele înalte.

Oricine-şi poate imagina cu uşurință valoarea pe care ar fi avut-o o sursă de apă proaspătă - şi fierbinte pe deasupra - în miezul iernii nordice. În secolele recente, familia Stark a construit structuri care folosesc în mod direct aceste izvoare, pentru încălzirea clădirilor.

Izvoarele termale precum cel de sub Winterfell se pare că au încălzit vetrele lumii, aceleaşi focuri care au format cele Paisprezece Flăcări, sau muntele care fumegă de la Piatra Dragonului. Totuşi, oamenii de rând de la Winterfell şi oraşul de iarnă cred că izvoarele sunt încălzite de răsuflarea dragonului care doarme sub castel. Acest lucru este chiar o sminteală şi mai

mare decât spusele lui Ciupercă şi nu trebuie luat în considerare.

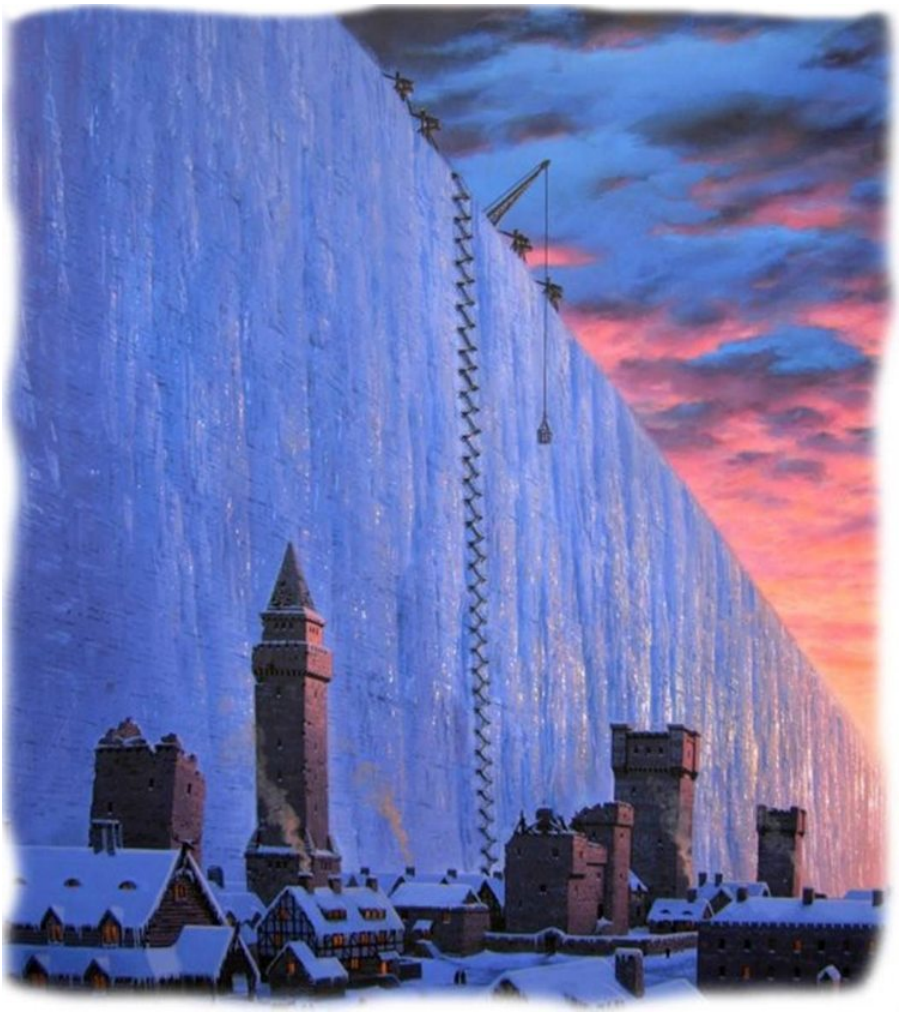

Castelul Negru şi Zidul

Rondul de Noapte

Rondul de Noapte este unic în cele Şapte Regate, frăția legată prin jurământ care a apărat Zidul secole şi milenii de-a rândul, născută în urma Nopții celei Lungi, iarna întinsă de-a lungul unei generații întregi, care i-a adus pe Ceilalți în ținuturile oamenilor şi aproape că i-au nimicit.

Istoria Rondului de Noapte este una îndelungată. Poveştile încă mai vorbesc despre cavalerii negri de pe Zid şi despre chemarea lor nobilă. Însă Epoca Eroilor s-a terminat demult, iar Ceilalți nu s-au mai arătat de mii de ani, dacă au existat vreodată.

Şi-aşa, an după an, Rondul s-a tot micşorat. Arhivele lor dovedesc că acest declin se accentuase chiar înainte de vremea lui Aegon Cuceritorul şi a surorilor sale. Cu toate că frații negri din Rond încă mai păzesc regatele oamenilor pe cât de nobil pot, amenințările cu care se confruntă nu mai vin dinspre Ceilalți, spirite, uriaşi, înțelepții pădurii, wargi, schimbători de formă şi alți monştri din poveştile şi legendele copiilor, ci, mai degrabă, dinspre barbarii înarmați cu topoare din piatră şi măciuci, înrăiți, în mod sigur, dar totuşi oameni, care nu se pot pune cu nişte războinici disciplinați.

Nu a fost întotdeauna aşa. Chiar dacă legendele sunt sau nu adevărate, este limpede că Primii Oameni şi Copiii Pădurii (şi chiar şi uriaşii, dacă e să-i credem pe menestreli) s-au temut de ceva suficient de tare încât să-i facă să încerce să se cațere pe Zid. Iar această măreață construcție, simplă, este considerată una dintre minunile lumii. Este posibil ca primele sale fundații să fi fost din piatră - maesterii au păreri diferite despre asta - însă acum tot ceea ce poate fi văzut de la distanță de sute de kilometri este gheața. Lacurile din apropiere au oferit materialul de bază, pe care Primii Oameni l-au tăiat în blocuri uriaşe şi le-au dus pe sănii până la Zid, punându-le la locul lor unul câte unul. Acum, după mii de ani, Zidul se ridică la o înălțime de mai bine de două sute douăzeci de metri la punctul său cel mai înalt (cu toate că înălțimea sa variază considerabil de-a lungul sutelor de kilometri pe care se întinde, urmărind contururile terenului).

Legenda spune că uriaşii ar fi ajutat la ridicarea Zidului, folosindu-se de forța lor pentru a fixa blocurile de gheață. S-ar putea să fie ceva adevărat aici, cu toate că poveştile îi fac pe uriaşi mai mari şi mai puternici decât erau de fapt. Aceleaşi legende mai spun că şi Copiii Pădurii - care n-au construit ziduri din piatră sau gheață - ar fi contribuit cu magia lor la ridicarea construcției. Însă istorisirile, ca întotdeauna, pot fi puse la îndoială.

În umbra acestui zid de gheață, Rondul de Noapte a construit nouăsprezece bastioane, cu toate că acestea nu sunt ca niciunul dintre castelele de pe cuprinsul celor Şapte Regate, deoarece nu au ziduri de pază sau alte fortificații defensive pentru protejarea lor (Zidul însuşi putând contracara orice amenințare dinspre nord, Rondul insistând că nu are duşmani în sud).

Cel mai mare şi mai vechi dintre aceste bastioane este Fortul Nopții, abandonat de mai bine de două sute de ani; pe măsură ce Rondul s-a redus, dimensiunile sale au devenit prea mari şi prea costisitoare de întreținut. Maesterii care au servit acolo pe vremea când era încă în folosință au spus că bastionul a fost extins de multe ori în decursul secolelor, şi că puțin a mai rămas din structurile sale inițiale, în afară de unele dintre tainițele cele mai adânci, săpate direct în stânca de la baza castelului.

Totuşi, de-a lungul miilor de ani de existență a sa ca bastion principal al Rondului, Fortul Nopții a generat multe legende, unele fiind amintite în lucrarea Arhimaesterului Harmune, Păzitorii de pe Zid. Cele mai vechi dintre aceste istorisiri sunt legate de legendarul Rege al Nopții, cel de-al treisprezecelea Lord Comandant al Rondului de Noapte, care s-ar fi culcat cu o vrăjitoare, albă precum un cadavru, şi s-a autodeclarat rege. Timp de treisprezece ani, Regele Nopții şi regina sa cadavru au domnit împreună, până când Regele Iernii, Brandon cel Zdrobitor (împreună, se zice, cu Joramun, Regele-de-Dincolo-de-Zid), i-a răpus. După aceea, le-a şters şi numele din amintire.

În Citadelă, arhimaesterii au ignorat, în mare parte, asemenea istorisiri, cu toate că unii admit că s-ar putea să fi fost un Lord Comandant care a încercat să-şi formeze un regat în vremurile de

început ale Rondului. Unii sugerează că poate „regina-cadavru” era o femeie din Țara Movilei, o fiică a Regelui Movilei, acesta fiind el însuşi o putere asociată adesea cu mormintele. S-a zis că Regele Nopții a fost fie un Bolton, un Woodfoot, un Umber sau un Flint, un Norrey sau chiar un Stark, în funcție de locul unde se spune povestea. La fel ca toate poveştile, are detalii care s-o facă mai atractivă celor care o ascultă.

CASTELE ALE RONDULUI DE NOAPTE

Active

Turnul Umbrei
Castelul Negru *(acum reşedința Lordului Comandant al Rondului)*
Rondul-de-Est-la-Mare

Abandonate

Rondul de Vest la Pod
Postul Străjii
Garda Cenuşie
Uşa de Piatră
Dealul Brumei
Icemark
Fortul Nopții
Lacul Adânc
Poarta Reginei *(numită cândva Poarta Zăpezii înainte de ai se schimba numele în onoarea Bunei Regine Alysanne)*
Scutul de Stejar
Rondul-Pădurii-la-Iaz
Sala îndoliată
Poarta Chiciurii
Movila Lungă
Torțe
Garda Verde

Castelele Rondului de Noapte.

Rondul de Noapte, care ar putea fi considerat primul ordin militar al celor Şapte Regate (pentru că prima îndatorire a membrilor săi este aceea de apărare a Zidului, toți fiind antrenați în lupta cu armele), i-a împărțit pe frații săi jurați în trei grupuri:

1) administratorii, care aprovizionează Rondul cu mâncare, îmbrăcăminte şi tot ce este necesar pentru a purta un război,

2) constructorii, care se ocupă de Zid şi de castele,

3) cercetaşii, cei care se aventurează în sălbăticia de dincolo de Zid pentru a se lupta cu sălbaticii.

Ei sunt conduşi de ofițeri superiori ai Rondului şi de Lordul Comandant. Acesta din urmă este ales: toți oamenii Rondului - de la foştii braconieri neştiutori de carte şi până la vlăstarele marilor Case - îl vor vota pe cel despre care cred că ar trebui să-i conducă. Cel care obține cele mai multe voturi va conduce Rondul până la moarte. Este un obicei care a folosit Rondului, iar eforturile pentru subminarea lui (ca atunci când Lordul Comandant Runcel Hightower a încercat să lase Rondul fiului său nelegitim, acum cinci sute de ani) au eşuat.

Din nefericire, Rondul de Noapte a intrat în declin. Poate că, odată, a slujit unui scop înalt. Dar dacă Ceilalți au existat vreodată, n-au mai fost văzuți de câteva mii de ani şi nu reprezintă o amenințare pentru oameni. Pericolul cu care se confruntă acum Rondul de Noapte sunt sălbaticii de dincolo de Zid. Dar, numai când apar Regi-de-Dincolo-de Zid, aceştia reprezintă cu adevărat un pericol pentru ținuturile oamenilor.

Cheltuielile mari pentru susținerea Zidului şi a oamenilor săi au devenit tot mai greu de suportat. Numai trei dintre castelele Rondului de Noapte sunt astăzi locuite, iar ordinul este doar a zecea parte din ce era când Aegon şi surorile sale au venit aici, dar chiar şi aşa este o povară.

Unii susțin că Zidul este o modalitate de a scăpa de ucigaşi, violatori, braconieri şi cei asemenea lor, în vreme ce alții pun sub semnul întrebării înțelepciunea de a le da arme unor astfel de oameni şi de a-i antrena în artele războiului. Raidurile sălbaticilor ar putea fi considerate pe bună dreptate mai mult o bătaie de cap decât o amenințare; mulți înțelepți sugerează că problema acestora ar fi mai lesne de rezolvat dacă li s-ar permite lorzilor din Nord să-şi întindă dominația dincolo de Zid, pentru ca

astfel să-i împingă pe sălbatici cât mai departe.

Doar faptul că nordicii apreciază Rondul l-a ținut în picioare, şi o mare parte a hranei care-i ajută pe frații negri la Castelul Negru, Turnul Umbrei şi Rondul-de-Est-la-Mare să nu flămânzească nu provine de la Dar, ci din darurile anuale pe care le fac lorzii nordici Zidului în semn de sprijin.

Sălbaticii

În ținuturile de dincolo de Zid locuiesc tot felul de oameni - cu toții urmaşi ai Primilor Oameni - pe care noi, cei din mult mai civilizatul sud, îi numim sălbatici.

Ei nu îşi spun nicicum. Cel mai mare şi mai numeros dintre popoarele de dincolo de Zid se consideră oameni liberi, în credința lor că obiceiurile lor barbare le permit să trăiască o mai mare libertate decât supuşii din sud. Şi este adevărat că nu au nici lorzi, nici regi şi nu trebuie să se plece înaintea niciunui om sau preot, indiferent de locul de naştere, de sângele lor sau de poziția socială.

Însă, traiul lor este sărăcăcios, şi nu sunt scutiți nici de foame, de vitregiile naturii, de războaiele barbare sau de distrugerile provocate chiar de ai lor. Lipsa de legi de dincolo de Zid nu trebuie invidiată, după cum ar putea spune oricine i-a văzut pe sălbatici. (Şi mulți au relatat asta în lucrările bazate pe mărturiile cercetaților din Rondul de Noapte.) Faptul că se mândresc cu sărăcia lor, cu topoarele lor de piatră şi scuturile lor din lemn de răchită şi blănurile pline de păduchi, este numai unul din motivele pentru care au fost despărțiți de restul popoarelor din cele Şapte Regate.

Sălbaticii năvălesc asupra regatului mai ales pentru fier şi oțel, lucruri pe care nu le pot face singuri. Au arme din lemn şi piatră, chiar şi din os. Unii poartă topoare de bronz şi cuțite, însă chiar şi acestea sunt considerate valoroase. Faimoasele căpetenii războinice folosesc arme din oțel furate, uneori luate de la cercetații din Rond pe care i-au ucis.

Sălbatic atacând.

Triburile şi clanurile de oameni liberi au rămas adepții vechilor zei ai Primilor Oameni şi ai Copiilor Pădurii, zeii copacilor inimii (unele mărturii susțin că sunt şi dintre aceia care slujesc alți zei: zeii întunecați de sub pământul din Colții de Gheață, zeii zăpezii şi gheții de pe Țărmul Înghețat, ori zeii-crabi de la Storrolds Point, însă acest lucru n-a fost niciodată confirmat).

Cercetații din Rondul de Noapte vorbesc despre neamuri şi mai ciudate, stabilite în colțuri îndepărtate ale ținuturilor de dincolo de Zid, despre războinici îmbrăcați în bronz dintr-o vale ascunsă, departe spre nord, şi despre Hornfoot, cei care merg desculți chiar şi pe gheață şi în zăpadă, despre sălbaticii de pe Țărmul Înghețat, care trăiesc în colibe şi se deplasează în sănii trase de câini. Există şi vreo şase triburi, oameni ai cavernelor, şi zvonurile vorbesc despre canibali pe întinderile din avalul

râurilor înghețate de dincolo de Zid. Însă puțini cercetaşi au pătruns mai mult de două sute cincizeci de kilometri în Pădurea Bântuită, şi, fără îndoială, acolo sunt şi alte feluri de sălbatici decât şi-ar putea chiar şi ei imagina vreodată.

Amenințarea reprezentată pentru regat de aceste seminții barbare ar putea fi ignorată fără probleme, în afară de vremurile în care, din când în când, la mari răstimpuri, ei se unesc sub conducerea vreunui Rege-de-Dincolo-de-Zid. Cu toate că mulți jefuitori sălbatici şi căpetenii războinice au aspirat la acest titlu, foarte puțini au reuşit să-l obțină. Niciunui dintre barbarii deveniți Rege-de-Dincolo-de-Zid n-a construit cu adevărat un regat şi nu i-a păsat de poporul său; de fapt, ei sunt căpetenii războinice, nu monarhi şi, în ciuda diferențelor dintre ei, toți şi-au condus oamenii împotriva Zidului, în speranța că vor trece de el şi vor cuceri cele Şapte Regate până în sud.

Sălaşul Aspru a fost cândva singura aşezare care aducea a oraş în ținuturile de dincolo de Zid, găzduit de Storrolds Point, şi controlând un port cu apă adâncă. Însă acum şase sute de ani, a fost incendiat şi locuitorii lui nimiciți, dar Rondul nu poate spune cu siguranță ce s-a întâmplat. Unii zic că a fost invadat de canibalii din Skagos, alții că vânătorii de sclavi de peste Marea Îngustă au făcut asta. Cele mai ciudate poveşti, aduse de o navă trimisă de Rond să cerceteze, vorbesc despre urlete îngrozitoare, rostogolindu-se de pe dealurile care dominau Sălaşul Aspru, acolo unde n-a putut fi găsit niciun bărbat sau femeie în viață. Una dintre cele mai fascinante relatări despre Sălaşul Aspru poate fi găsită în lucrarea Maesterului Wyllis, Sălaşul Aspru, o mărturie despre cei trei ani petrecuți dincolo de Zid, printre barbari, jefuitori şi vrăjitoarele pădurii. Wyllis a ajuns la Sălaşul Aspru pe o corabie de comerț din Pentos şi s-a stabilit acolo ca vindecător şi consilier, pentru a putea scrie despre obiceiurile locuitorilor lui. Gorm Lupul, una dintre cele patru căpetenii războinice ce conduceau oraşul, i-a oferit protecție. Când Gorm a fost ucis într-o încăierare de bețivi, Wyllis s-a pomenit într-un pericol de moarte şi s-a întors în Oraşul Vechi. Acolo şi-a scris lucrarea, doar pentru a dispărea la un an după ce a primit iluminarea. În Citadelă se spune că ar fi fost văzut ultima dată

pe docuri, aşteptând o navă care să-l ducă la Rondul-de-Est-la-Mare.

Primul Rege-de-Dincolo-de-Zid, potrivit legendei, a fost Joramun, care pretindea că avea un corn capabil să dărâme Zidul atunci când îi va trezi „pe uriaşii din pământ”. (Faptul că Zidul încă mai stă în picioare spune destule despre pretențiile, şi poate chiar despre existența lui.)

Fraţii Gendel şi Gorne erau regi, acum trei mii de ani. Conducându-şi armata sub pământ, într-un labirint de peşteri subterane întortocheate, au trecut neobservați pe sub Zid şi au atacat Nordul. Gorne l-a ucis în bătălie pe regele Stark, fiind apoi omorât de moştenitorul acestuia, iar Gendel şi sălbaticii lui rămaşi au fugit înapoi spre cavernele lor, fără a mai fi văzuți vreodată. Lordul cu Corn i-a urmat, la o mie de ani după aceea (sau poate că două). Numele său s-a pierdut în istorie, dar se spune că s-ar fi folosit de vrăjitorie pentru a trece de Zid. După el, secole mai târziu, a venit Bael Bardul, ale cărui cântece mai sunt încă auzite dincolo de Zid... dar nu se ştie dacă a existat cu adevărat sau nu. Sălbaticii spun că da, şi-i atribuie multe cântece, însă vechile cronici de la Winterfell nu vorbesc despre el. Nu se ştie dacă asta se datorează înfrângerilor şi umilințelor îndurate (se spune chiar că ar fi dezvirginat o fecioară Stark şi-a lăsat-o grea) sau faptului că n-a existat.

Sălbaticii susțin că Gendel şi oamenii lui s-au pierdut în caverne, pe unde rătăcesc şi astăzi. Istoriile Rondului spun că Gendel a fost ucis şi că foarte puțini dintre oamenii lui au scăpat şi s-au întors sub pământ.

Ultimul Rege-de-Dincolo-de Zid care-a trecut Zidul a fost Raymun Barbă-Roşie, care i-a unit pe sălbatici, în 212 sau 213 D. C. De-abia în 226 D. C. el şi barbarii au reuşit să treacă de Zid cățărându-se cu sutele şi miile pe gheața alunecoasă şi coborând în partea cealaltă.

Oastea lui Raymun număra câteva mii de oameni, după toate

mărturiile, şi a ajuns până la Lacul Lung, în sud. Acolo, lordul Willam Stark şi Uriaşul Bețiv, lordul Harmond din Casa Umber, i-au atacat. Cu două armate care-l înconjurau şi lacul în spatele lui, Barbă-Roşie a luptat şi-a murit, dar nu înainte de a-l fi măcelărit pe lordul Willam.

Când a apărut, în cele din urmă, şi Rondul de Noapte, condus de Lordul Comandant Jack Musgood (numit Veselul Jack Musgood înainte de invazie şi Adormitul Jack Musgood ulterior, pentru totdeauna), bătălia se terminase, iar furiosul Artos Stark (fratele răposatului lord Willam, considerat unul dintre cei mai fioroşi războinici ai epocii sale) le-a dat fraților în negru sarcina de a-i îngropa pe morți, ceea ce au făcut intr-un mod admirabil.

O armată a sălbaticilor în fața Zidului.

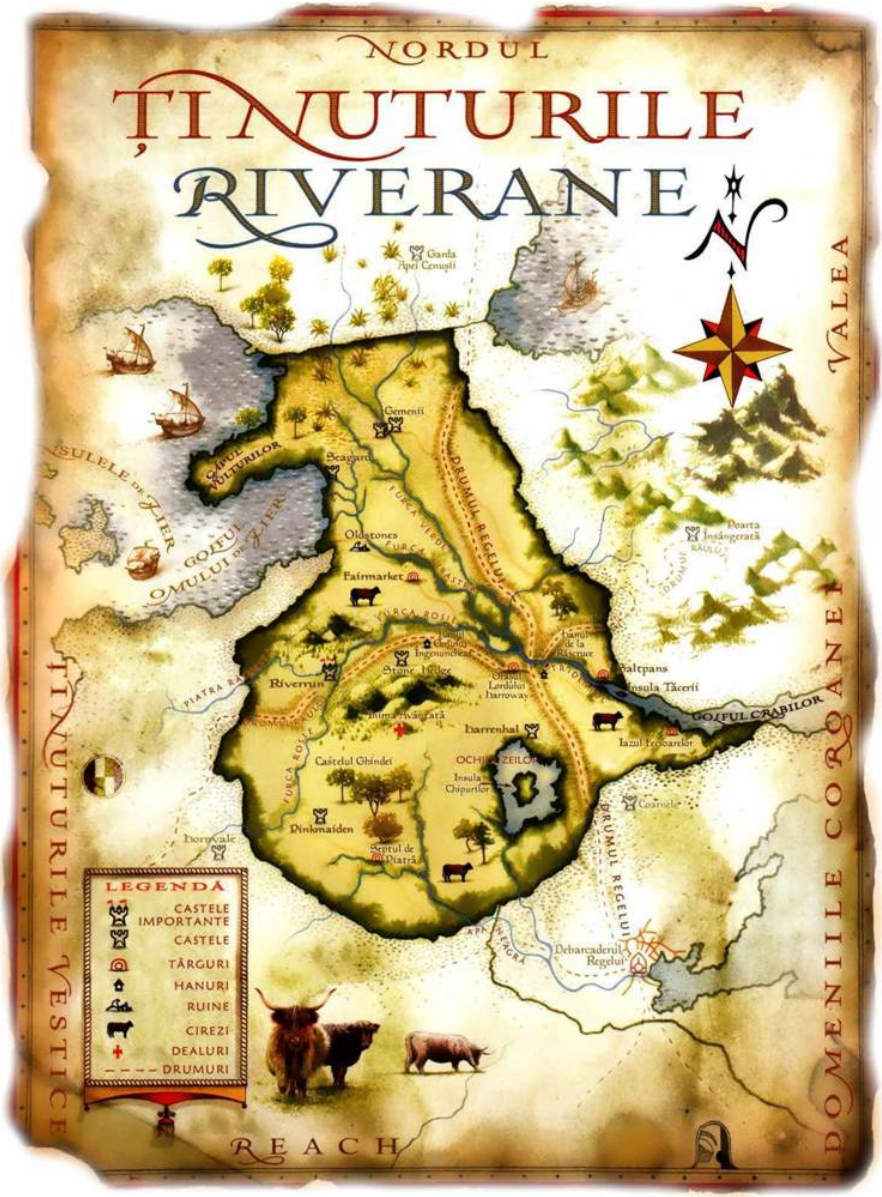
NORDUL
ȚINUTURILE RIVERANE
Garda Apei Cenușii
Gemenii
Scaunul
Oldstones
Fairmarket
Rivernun
Strane, Helge
Ingesunchear
Hallpans
Insula Tăcerii
GOLFUL CRABILOR
Iazul Trei-arcuri
Harrenhal
Castelul Ghindei
OCHII ZEILOR
Insula Chipurilor
Pinkmaiden
Sceptrul de Piatră
Thornvale
Coasta
Debarcaderul Regelui
DRUMUL REGELUI
ȚINUTURILE VESTICE
DOMENIILE CORONANE
VALEA
REACH
LEGENDĂ
CASTELE IMPORTANTE
CASTELE
TÂRGURI
HANURI
RUINE
CIREZI
DEALURI
DRUMURI

Multă istorie - plină de glorie, dar şi de tragedii - s-a făcut în ținuturile udate de apa râului Trident şi de cei trei afluenți ai săi.

Întinzându-se de la Gât şi până la malurile Apei Negre, iar în est spre marginile Văii, Ținuturile Riverane sunt inima vie a Westerosului. Nicio altă regiune din cele Şapte Regate n-a mai văzut atâtea bătălii, nici atâția regi mărunți şi atâtea case regale ridicându-se şi dispărând. Cauzele pentru aceasta sunt clare. Bogate şi fertile, Ținuturile Riverane se învecinează cu toate celelalte ținuturi din cele Şapte Regate cu excepția Dorne, dar au prea puține granițe naturale care să stăvilească invaziile. Apa Tridentului face ca pământul să fie numai bun pentru locuit, agricultură şi cuceriri, în vreme ce cei trei afluenți stimulează negoțul şi călătoriile pe timp de pace, fiind atât drumuri, cât şi obstacole în vreme de război.

Importanța Tridentului pentru regiune n-a fost niciodată mai clară ca atunci când regele Harwyn Hoare, bunicul lui Harren cel Negru, s-a luptat pentru Ținuturile Riverane cu Arrec, Regele Furtunii. Năvălitorii din Insulele de Fier au obținut controlul asupra râurilor, transportându-şi rapid trupele între fortărețele îndepărtate şi câmpurile de bătălie. Regele Furtunii a suferit o înfrângere usturătoare la vadul Furcii Albastre, lângă Fairmarket, unde corăbiile lungi s-au dovedit a fi decisive, permițându-le insularilor să captureze vadul în ciuda numărului superior al oamenilor lui Arrec.

Cei trei afluenți ai Tridentului au dat Ținuturilor Riverane numele lor: Furca Roşie, colorată de nămolul şi aluviunile care se rostogolesc de pe munții vestici; Furca Verde, ale cărei ape pline de muşchi vin dintre mlaştinile Gâtului; şi Furca Albastră, numită aşa datorită purității apei sale sclipitoare, alimentată de izvoare. Cursurile lor late sunt drumurile pe care circulă bunurile prin Ținuturile Riverane, şi n-ar fi neobişnuit să vezi şiruri de ambarcațiuni împinse cu prăjini întinzându-se pe kilometri

întregi. N-a existat niciodată vreun oraş în Ținuturile Riverane, chiar dacă pare ciudat (deşi există târguri mari, de negoț), şi asta din cauza istoriei zbuciumate a regiunii şi a tendinței regilor din trecut de a refuza carte care să permită ca Saltpans sau Oraşul Lordului Harroway ori Fairmarket să se extindă.

În timpul secolelor în care Primii Oameni au dominat Westerosul, nenumărate regate mărunte s-au ridicat şi s-au prăbuşit în Ținuturile Riverane. Istoriile lor, împletite şi brodate cu mituri şi cântece, au fost în general uitate, cu excepția numelor unora dintre regii şi eroii legendari, ale căror fapte au fost consemnate pe pietrele bătute de vânt cu rune ale căror înțelesuri sunt chiar şi acum controversate în Citadelă. Astfel, chiar dacă menestrelii şi povestitorii s-ar putea să ne încânte cu istorisiri vii despre Artos cel Puternic, Florian cel Nebun, Jack Nouă-Degete, Sharra, Regina-Vrăjitoare şi Regele Verde de la Ochiul Zeilor, existența unor asemenea personaje trebuie să fie pusă sub semnul întrebării.

Adevărata istorie a Ținuturilor Riverane începe cu venirea andalilor. După ce au trecut Marea Îngustă şi au năvălit în Vale, aceşti cuceritori dinspre vest au vrut să şi-o însuşească, deplasându-se cu corăbiile lor lungi în sus pe Trident şi pe cei trei afluenți ai săi. În acele zile, se pare că andalii au luptat în bande conduse de căpeteniile pe care septonii de mai târziu le vor numi regi. Treptat, s-au impus în fața multora dintre regii mărunți, ale căror regate erau udate de râuri.

Baladele ne vorbesc despre Căderea Iazului Fecioarelor şi de moartea regelui său copil, Florian cel Curajos, al Cincilea pe Numele Său; despre Vadul Văduvei, unde trei fii ai lordului Darry i-au ținut pe loc pe căpetenia andală Vorian Vypren şi pe cavalerii săi timp de o zi şi-o noapte, ucigând sute dintre ei înainte de a cădea la rândul lor; despre noaptea de la Codrul Alb, unde se spune că toți Copiii Pădurii au ieşit din străfundurile unui deal plin de găuri, trimițând sute de lupi asupra unei tabere andale, fiarele sfâşiind sute de oameni sub lumina lunii; despre marea bătălie de la Râul Amar, unde Brackenii de la Stone Hedge şi familia Blackwood de la Raventree Hall au făcut cauză comună împotriva năvălitorilor, numai pentru a fi spulberați de un iureş

al celor 777 de cavaleri andali şi şapte septoni, purtând pe scuturi steaua cu şapte colțuri a Credinței.

Steaua cu şapte colțuri îi însoțea peste tot pe andali, purtată pe scuturi şi flamuri, brodată pe bluzele purtate peste armuri, uneori chiar pe pielea lor. În credința lor în Cei Şapte, cuceritorii îi considerau demoni pe vechii zei ai Primilor Oameni şi ai Copiilor Pădurii, nimicind crângurile de copaci ai inimii, sacri pentru ei, cu foc şi sabie, doborând măreții copaci albi oriunde îi găseau şi distrugând fețele sculptate.

Marele deal Inima Avântată era sacru pentru Primii Oameni, aşa cum fusese şi pentru Copiii Pădurii înaintea lor. Cu coama acoperită de un crâng de copaci ai inimii uriaşi, la fel de vechi ca toți cei din cele Şapte Regate, Inima Avântată îi adăpostea încă pe Copiii Pădurii şi pe înțelepții lor. Când regele andal Erreg Fratricidul a înconjurat dealul, Copiii au ieşit afară pentru a-l apăra, chemând nori de corbi şi armate de lupi… sau aşa spune legenda. Dar nici colții şi nici ghearele n-au rezistat în fața topoarelor de oțel ale andalilor, care i-au măcelărit deopotrivă pe înțelepți, fiare şi pe Primii Oameni, şi-au ridicat lângă Inima Avântată un morman de leşuri pe jumătate la fel de înalt… după cum susțin menestrelii.

Adevărata istorie sugerează altceva, insistând că Ținuturile Riverane fuseseră abandonate de Copii cu mult înainte ca andalii să traverseze Marea Îngustă. Cert este însă că crângul a fost distrus. Astăzi, au mai rămas doar nişte cioturi putrede în locul copacilor inimii.

Cu toate că numele lui Erreg este unul dintre cele mai întunecate din istoriile străvechi, cineva s-ar putea întreba dacă a existat cu adevărat. Arhimaesterul Perestan a sugerat că Erreg ar putea fi, de fapt, o transcriere greşită a unui titlu andal şi nu un nume. Perestan merge mai departe în lucrarea sa, *Considerații asupra istoriei*, sugerând că această căpetenie fără nume ar fi tăiat copacii la ordinul unui rival al regelui riveran, care se folosise de mercenarii andali.

Penultimul şi cel mai măreț rege riveran care s-a ridicat împotriva andalilor a fost Tristifer al IV-lea din Casa Mudd, Ciocanul Dreptății, care domnea din uriaşul castel Oldstones, pe un deal de pe malurile Furcii Albastre. Menestrelii ne spun că a luptat într-o sută de bătălii împotriva năvălitorilor şi a câştigat nouăzeci şi nouă dintre ele, numai pentru a cădea răpus în cea de-a o suta, în care s-a războit cu o alianță formată din şapte regi andali. Totuşi, pare convenabil să fie şapte regi în cântec; mai mult ca sigur, aceasta este o altă istorisire născocită de septoni, ca o lecție de cucernicie.

Înaintea Casei Mudd, au existat şi alți regi la fel de puternici. Despre Fisheri se spune în unele cronici că au fost primii şi cea mai veche familie de regi riverani (în altele, ei sunt pomeniți drept cea de-a doua dinastie, iar în *Analele râurilor*, fragmentare, provenite din străvechiul sept de la Peasedale, se sugerează că ar fi fost a treia). Familiile Blackwood şi Bracken pretind că au domnit în Ținuturile Riverane în perioade diferite în Epoca Eroilor.

Casa Mudd a izbutit să unească mai multe dintre Ținuturile Riverane decât oricare dintre predecesorii lor, însă domnia ei a fost scurtă. Ciocanul Dreptății a fost urmat de fiul său, Tristifer al V-lea, sau Ultimul Tristifer, care s-a dovedit incapabil să stăvilească valul andal şi să-şi mențină unit propriul popor.

Regii andali care au distrus Oldstones şi l-au omorât pe Ultimul Tristifer s-au înrudit cu nobilimea rămasă a Primilor Oameni şi i-au măcelărit pe toți cei care nu s-au plecat înaintea lor. Un popor arțăgos, războinic, andalii şi-au împărțit Ținuturile Riverane. Sângele ultimilor regi ai Primilor Oameni nici nu se uscase încă atunci când cuceritorii andali au început să se lupte între ei pentru dominație. Cu toate că mulți lorzi se autoproclamau Rege al Râurilor şi Dealurilor sau Rege al Tridentului, vor trece veacuri până când vreunul dintre aceşti monarhi mărunți să pună mâna pe suficient de multe ținuturi riverane ca să merite asemenea titluri.

Primul dintre regii andali care a supus Ținuturile Riverane a fost bastardul născut dintr-o relație amoroasă între doi vechi duşmani: Blackwood şi Bracken. În copilărie, a fost Benedict Rivers, disprețuit de toți, însă a ajuns cel mai măreț luptător al

epocii sale, Ser Benedict cel Viteaz. Priceperea sa în luptă i-a adus sprijinul casei mamei sale şi a tatălui său, şi curând şi alți lorzi riverani s-au plecat înaintea sa. Benedict a avut nevoie de peste treizeci de ani ca să-l poată doborî şi pe ultimul dintre regii mărunți ai Tridentului. Numai atunci şi-a pus coroana.

Ca rege, a devenit cunoscut drept Benedict cel Drept, un nume care i-a plăcut atât de mult încât a renunțat la numele său de bastard şi l-a adoptat pe acesta ca nume al casei sale. Înțelept şi neînduplecat, a domnit douăzeci şi trei de ani, extinzându-şi domeniile până la Iazul Fecioarelor şi Gât. Fiul său, un alt Benedict, a domnit vreme de şaizeci de ani şi a adăugat Duskendale, Rosby şi gura Apei Negre la Ținuturile Riverane.

Regele Benedict cel Drept

Casa lui Benedict a condus Ținuturile Riverane aproape trei secole, ne spun cronicile. Dinastia lor s-a terminat când Qhored Hoare, regele Insulelor de Fier, i-a ucis pe fiii regelui Bernarr al II-lea, în timp ce aceştia erau captivi la Pyke. Tatăl lor nu le-a supraviețuit multă vreme, implicat într-un război inutil de răzbunare împotriva insularilor.

A urmat o altă perioadă de anarhie şi vărsări de sânge. Regatul pe care-l unise Benedict cel Viteaz a fost fărâmițat încă o dată, iar conflictul de o sută de ani a stat mărturie cum regii mărunți ai Caselor Blackwood, Bracken, Vance, Mallister şi Charlton s-au războit între ei pentru supremație.

Învingătorul puțin probabil al acestor lupte a fost lordul Torrence Teague, un aventurier de origine dubioasă, care a pus mâna pe o grămadă de aur în timpul unui atac îndrăzneț împotriva Ținuturilor Vestice, folosindu-şi averea pentru a aduce un mare număr de mercenari de dincolo de Marea Îngustă. Războinici încercați cu toții, spadele lor au înclinat balanța, iar Teague a fost încoronat Rege al Tridentului, la Iazul Fecioarelor, după şase ani de război.

Oricum, se spune că nici regele Torrence, nici moştenitorii lui n-au avut o domnie liniştită. Neamul Teague era atât de puțin iubit de cei asupra cărora domnea, încât au fost nevoiți să-i țină ca ostatici la curtea lor pe fiii şi fiicele tuturor marilor case din Trident, pentru a-i avea la îndemână în caz de trădare. Chiar şi aşa, cel de-al patrulea monarh Teague, regele Theo Ros-de-Şa, şi-a petrecut întreaga sa domnie călare, conducându-şi cavalerii de la o răscoală la alta, în timp ce-i spânzura pe ostatici de crengile copacilor.

Dinastiile regilor riverani andali au avut, adesea, viață scurtă, deoarece duşmanii le înconjurau regatele din toate părțile. Oamenii de fier le-au devastat coastele dinspre vest, în vreme ce pirații de la Treptele de Piatră şi Trei Surori au făcut la fel în est. Vesticii au coborât călare dealurile de peste Furca Roşie pentru a jefui şi cuceri, iar triburile sălbatice din dealuri au ieşit din Munții Lunii pentru a pârjoli, prăda şi lua femeile. Dinspre sud-vest, lorzii din Reach au trimis coloane de fier de cavaleri peste Apa Neagră ori de câte ori le-a convenit; spre sud-est se aflau domeniile Regilor Furtunii, mereu doritori de aur şi de glorie.

În istoria îndelungată a Tridentului, sub sute de domnitori, oamenii din Ținuturile Riverane au fost aproape tot timpul implicați în războaie cu cel puțin unul dintre vecinii lor. Uneori, trebuiau să lupte şi pe două fronturi sau chiar trei o dată.

Şi mai rău, puțini dintre regii riverani s-au bucurat vreodată de întregul sprijin al propriilor lor lorzi stegari. Vechile nedreptăți sau trădări nu erau date uitării cu uşurință de lorzii Tridentului, ale căror vrăjmăşii erau la fel de adânci ca şi râurile care le udau pământurile. Din când în când, unul sau mai mulți dintre aceşti lorzi riverani se alăturau câte unui năvălitor sau altuia, împotriva propriului lor rege; într-adevăr, în unele cazuri, chiar ei au adus străini în Ținuturile Riverane, oferindu-le pământuri, aur sau mâna fiicelor lor în schimbul ajutorului lor împotriva duşmanilor.

Mulți dintre regii riverani au fost detronați prin astfel de alianțe, şi fiecare nouă bătălie a pregătit scena pentru următoarea. Privind retrospectiv, este uşor de înțeles că n-a fost decât o chestiune de timp până când unul dintre aceşti năvălitori a ales să rămână şi să revendice Ținuturile Riverane.

Primul care-a făcut asta a fost Regele Furtunii, Arian al III-lea Durrandon.

Humfrey din Casa Teague era Regele Râurilor şi Dealurilor în acele vremuri. Fiind un domnitor pios, a înființat multe sepțuri şi mănăstiri în Ținuturile Riverane, încercând să interzică adorarea vechilor zei în regatul său.

Asta a făcut ca Raventree să se ridice împotriva sa, Casa Blackwood neacceptându-i niciodată pe Cei Şapte. Vance din Atranta şi Tully de la Riverrun li s-au alăturat. Regele Humfrey şi loialiştii săi, sprijiniți de Stelele şi Săbiile Credinței Militante, erau pe punctul de a-i zdrobi, când Roderick Blackwood a cerut ajutor de la Capătul Furtunii. Lordul era legat de Casa Durrandon prin căsătorie, deoarece regele Arian o luase de soție pe una dintre fiicele sale, căsătorindu-se cu ea după vechile rânduieli, lângă copacii inimii din pădurea zeilor din Raventree.

Arian al III-lea a răspuns rapid. Chemându-şi toți stegarii, Regele Furtunii a condus o mare armată peste Apa Neagră, zdrobindu-i pe regele Humfrey şi pe aliații acestuia într-o serie de bătălii sângeroase, ridicând asediul asupra Raventree. Roderick

Blackwood şi Elston Tully au căzut amândoi în luptă, împreună cu lorzii Bracken, Darry, Smallwood şi ambii lorzi Vance. Regele Humfrey, fratele şi campionul său, Ser Damon, precum şi fiii săi Humfrey, Hollis şi Tyler au pierit cu toții în bătălia finală a campaniei, o încăierare sângeroasă desfăşurată la baza dealurilor numite Sfârcurile Mamei, pe un teritoriu revendicat atât de Blackwood, cât şi de Bracken.

Regele Humfrey a fost primul care a fost ucis în acea zi. Moştenitorul său, prințul Humfrey, a preluat coroana şi spada, însă a murit la scurt timp după aceea. L-a înlocuit fratele său, Hollis, dar şi el a fost ucis. Astfel, coroana însângerată a ultimului rege riveran a trecut de la un fiu la celălalt şi, în cele din urmă, la fratele regelui Humfrey, totul în decursul unei după-amiezi. La apusul soarelui, Casa Teague era cu totul nimicită, împreună cu Regatul Râurilor şi Dealurilor. Lupta în care au murit a devenit cunoscută după aceea drept Bătălia celor Şase Regi, în onoarea lui Arian al III-lea, Regele Furtunii, şi a celor cinci regi riverani măcelăriți de cei de la Capătul Furtunii; unii au domnit preț de câteva minute, nici măcar pentru câteva ore.

Anumite scrisori, găsite de maesterii de la Capătul Furtunii şi Raventree Hall în secolele următoare, sugerează că Arian al III-lea nu intenționa să revendice Ținuturile Riverane atunci, când a mărşăluit spre nord, vrând de fapt să redea coroana Casei Blackwood, respectiv naşului său, lordul Roderick. Moartea sa în bătălie a năruit aceste planuri, deoarece moştenitorul de la Raventree era un băiat de opt ani, iar Regelui Furtunii nu-i plăceau şi nu avea încredere în frații supraviețuitori ai lordului Blackwood. Se pare că regele Arian a luat în considerare şi posibilitatea încoronării fiicei sale de suflet, Shiera, copilul cel mare al lui Roderick Blackwood, propriul său fiu domnind împreună cu ea, însă lorzii riverani au refuzat să fie conduşi de o femeie, iar Înălțimea Sa a decis să adauge Ținuturile Riverane la propriile sale domenii.

Şi-aşa au rămas peste trei secole, cu toate că lorzii riverani s-au ridicat împotriva Capătului Furtunii cel puțin o dată în fiecare generație. O duzină de pretendenți, din tot atâtea case, autointitulați Rege Riveran sau Rege al Tridentului, vor jura să azvârle jugul celor de la Capătul Furtunii. Unii chiar au şi reuşit…

pentru vreo paisprezece zile, un ocol al lunii, poate chiar şi pentru un an. Însă tronurile lor erau construite din lut şi nisip, iar la sfârşit o nouă armată va mărşălui de la Capătul Furtunii pentru a le dărâma şi a-i spânzura pe cei care se aşezaseră pe ele. Şi astfel s-au terminat domniile lipsite de glorie ale lui Lucifer cel Drept (Lucifer Mincinosul), Marq Mudd (Bardul Nebun), lordului Robert Vance, lordului Petyr Mallister, lady Jeyne Nutt, a regelui-bastard Ser Addam Rivers, a regelui-țăran Pate din Fairmarket şi a lui Ser Lymond Fisher, Cavaler de Oldstones, şi ale altor câtorva.

Când dominația Capătului Furtunii asupra Ținuturilor Riverane s-a terminat în cele din urmă, nu un lord riveran i-a pus capăt, ci un cuceritor rival de dincolo de ținuturile Tridentului: Harwyn Hoare, numit şi Mână Grea, regele Insulelor de Fier. Traversând Golful Omului de Fier cu o sută de corăbii lungi, trupele lui Harwyn au debarcat la două sute de kilometri sud de Seagard şi au mărşăluit spre interior, spre Furca Albastră, cărându-şi corăbiile pe umeri. În baladele menestrelilor din insule care încă mai sărbătoresc acest lucru.

În timp ce insularii se deplasau în sus şi-n jos pe râuri, năvălind şi jefuind după pofta inimii, lorzii riverani s-au retras din calea lor ori s-au adăpostit în castelele lor, nedorind să fie implicați în bătălii în numele unui rege pe care mulți dintre ei îl suduiau. Cei care au pus mâna pe arme au fost pedepsiți cu sălbăticie. Un tânăr cavaler curajos, Samwell Rivers, fiul natural al lui Tommen Tully, Lord de Riverrun, a adunat o mică armată şi s-a întâlnit cu regele Harwyn pe Piatra Răsucită, însă oamenii săi s-au împrăştiat când Mână Grea a şarjat. Sute de bărbați s-au înecat încercând să fugă. Rivers însuşi a fost despicat în două, pentru ca părinții săi să primească câte o jumătate.

Lordul Tully a abandonat Riverrun fără luptă, fugind cu oamenii săi pentru a se alătura armatei care se concentra la Raventree Hall, sub conducerea doamnei Agnes Blackwood şi a fiilor ei. Însă când lady Agnes a avansat spre insulari, vecinul ei beligerant, lordul Lothar Bracken, i-a căzut în spate cu întreaga sa forță şi i-a pus pe fugă oamenii. Lady Agnes şi doi dintre fiii ei au fost capturați şi trimişi regelui Harwyn, care a forțat-o pe mamă să vadă cum i-a sugrumat pe băieți cu mâinile goale. Dar lady

Agnes n-a plâns, dacă sunt adevărate poveştile. „Am şi alți fii” i-a spus ea regelui Insulelor de Fier. „Raventree va dura mult după ce tu şi toți ai tăi veți fi măturați de pe fața pământului şi distruşi. Neamul ți se va sfârşi în sânge şi foc.”

Mai mult ca sigur că acest discurs profetic este o invenție ulterioară, adăugată legendei de vreun menestrel sau povestitor. Ceea ce ştim cu siguranță este că Harwyn Mână Grea a fost atât de impresionat de cutezanța prizonierei sale, încât s-a oferit să-i cruțe viața şi s-o ia ca ibovnică. „Mai degrabă aş primi în mine sabia ta decât mădularul” a răspuns lady Agnes. Harwyn Mână Grea i-a făcut pe voie.

Împrăştierea armatei lui Agnes Blackwood a reprezentat sfârşitul rezistenței lorzilor riverani în fața insularilor, dar nu şi sfârşitul luptelor, deoarece vestea invaziei ajunsese, în sfârşit, la regele Arrec Durrandon, la îndepărtatul Capăt al Furtunii. Adunând o armată puternică, Regele Furtunii s-a grăbit spre nord pentru a-şi întâlni duşmanul.

Acest rege tânăr era atât de nerăbdător să încrucişeze spada cu insularii, încât în curând şi-a lăsat în urmă propriul convoi cu provizii, o greşeală fatală, după cum a aflat Arrec atunci când a traversat Apa Neagră şi toate castelele erau închise pentru el, astfel că n-a găsit nici mâncare, nici furaje pentru cai, numai oraşe incendiate şi lanuri pârjolite.

Mulți dintre lorzii riverani li se alăturaseră deja insularilor. Sub comanda lorzilor Goodbrook, Paege şi Vypren, s-au strecurat peste Apa Neagră şi au căzut în spatele convoiului cu provizii, înainte ca acesta să ajungă la râu, punând pe fugă ariergarda lui Arrec şi capturându-i rezervele.

Astfel că Harwyn Mână Grea s-a confruntat cu o armată dezorientată şi flămândă de la Capătul Furtunii, când aceasta a ajuns la Fairmarket, iar Lothar Bracken, Theo Charlton şi alți câțiva zeci de lorzi riverani i s-au alăturat. Regele Arrec avea aproape un efectiv dublu față de duşmanii săi, dar oamenii lui erau obosiți după lungul marş, buimăciți şi demoralizați, iar regele lor s-a arătat curând a fi încăpățânat şi nehotărât. Bătălia s-a încheiat cu o înfrângere zdrobitoare pentru Capătul Furtunii. Arrec a scăpat din măcel, dar doi dintre frații lui au murit în luptă, iar dominația Capătului Furtunii asupra ținuturilor

Tridentului s-a încheiat brusc şi sângeros.

Regele Furtunii Arrec urmărind bătălia de la Fairmarket.

Dincolo de Ținuturile Riverane, se spune, mulți oameni de rând s-au bucurat aflând ce se întâmplase, în vreme ce lorzii lor, încurajați, au atacat micile garnizoane de la Capătul Furtunii rămase în regiune, izgonindu-le sau trecându-le prin foc şi sabie. Clopotele de la Septul de Piatră au bătut preț de o zi şi-o noapte, spun cronicile, iar menestrelii şi frații cerşetori s-au dus dintr-un oraş într-altul pentru a anunța că oamenii din Trident erau din nou propriii lor stăpâni.

Celebrările s-au dovedit însă de scurtă durată. S-a spus, mai ales în ceea ce priveşte Stone Hedge, că lordul Lothar Bracken se aliase cu insularii, crezând că Mână Grea îl va face rege odată ce oamenii furtunii erau izgoniți, însă acordul a fost doar verbal. Pare însă greu de crezut: Harwyn Hoare nu era omul care să dea coroane de pomană. La fel cum făcuse şi Arian al III-lea Durrandon cu trei secole în urmă, Harwyn a revendicat Ținuturile Riverane. Lorzii riverani care luptaseră alături de el nu făcuseră altceva decât să schimbe un stăpân cu altul… iar noul lor stăpân era mai aspru, mai crud şi mult mai pretențios decât cel vechi.

Lothar Bracken însuşi a fost printre primii care au învățat

lecția aceasta, când a încercat să se ridice împotriva lui Harwyn, jumătate de an mai târziu. Numai câțiva lorzi mărunți s-au adunat sub flamurile sale şi regele Harwyn l-a zdrobit, prădând şi apoi umilind Stone Hedge şi atârnându-l pe lordul Bracken într-o cuşcă pentru ciori, o bună parte din an, lăsându-l să moară de foame.

În anii următori, regele Arrec a încercat de două ori să treacă Apa Neagră şi să recupereze ceea ce pierduse, însă fără succes. Fiul său cel mare şi succesorul său, regele Arian al V-lea, a încercat şi el şi-a murit făcând asta.

Harwyn Mână Grea a domnit asupra Ținuturilor Riverane până la sfârşitul vieții (a murit în pat, la vârsta de şaizeci şi patru de ani, în vreme ce se distra cu una dintre ibovnicele sale), iar fiul său şi nepotul l-au urmat la tron, continuând dominația brutală a insularilor asupra oamenilor de pe Trident. Nepotul lui Harwyn, regele Harren cel Negru, şi-a petrecut cea mai mare a vieții în Ținuturile Riverane construind fortăreața uriaşă care-i va purta numele, întorcându-se foarte rar în Insulele de Fier.

Astfel stăteau lucrurile când Aegon Cuceritorul a debarcat şi a pus capăt lui Harren şi Casei Hoare. Domnia insularilor asupra Ținuturilor Riverane s-a terminat cu incendiul care a înghițit Harrenhalul. După aceea, Aegon l-a numit pe Edmyn Tully de Riverrun, primul dintre lorzii riverani care s-a declarat de partea Targaryenilor, Lordul Suzeran al Tridentului, reducându-i pe ceilalți lorzi riverani la rangul de vasali. Coroana şi-a rezervat-o pentru sine; nu vor mai fi alți regi în Westeros în afară de Aegon.

Casa Tully

Blazonul Casei Tully (centru) şi unele din blazoanele vasalilor săi (în sensul acelor de ceas, de sus): Mallister, Mooton, Darry, Mudd, Piper, Strong, Vance, Bracken, Blackwood, Whent, Lothston, şi Frey.

Membrii familiei Tully din Riverrun nu au fost niciodată regi, cu toate că hrisoavele privind succesiunile indică legături cu dinastiile din trecut. S-ar putea ca aceste vechi legături să fi ajutat Casa Tully să ajungă Lorzi Suzerani ai Tridentului sub Aegon I.

Numele Tully apare în multe cronici şi anale ale Tridentului, până în vremea Primilor Oameni, când Edmure Tully şi fiii săi au luptat alături de Ciocanul Dreptății, Tristifer Mudd al IV-lea, în multe dintre cele nouăzeci şi nouă de bătălii victorioase.

După moartea lui Tristifer, Ser Edmure s-a dus la cel mai măreț dintre cuceritorii andali, Armistead Vance. De la el a primit fiul lui Edmure, Axel, mare parte din pământuri la confluența dintre Furca Roşie şi afluentul său rapid, Piatra Răsucită.

Lordul Axel s-a stabilit acolo, într-un castel roşu pe care l-a numit Riverrun.

Datorită amplasării sale, Riverrunul s-a dovedit a fi curând de mare valoare strategică, iar regii mărunți care se ciorovăiau în timpul vremurilor anarhiei au început curând să se bată pentru sprijinul Casei Tully. Axel şi descendenții săi au devenit bogați şi puternici, iar cu timpul, s-au transformat într-un bastion al multor regi riverani, apărând hotarele de vest ale Tridentului împotriva Regatului Stâncii al Casei Lannister.

Membrii Casei Tully erau unii dintre cei mai importanți lorzi ai Ținuturilor Riverane atunci când Regele Furtunii a câştigat războiul final împotriva ultimului Rege al Râurilor şi Dealurilor. Unele dintre casele nobile au fost distruse în acele războaie, însă cele mai multe s-au plecat înaintea Regilor Furtunii odată ce Teague au fost înlăturați, iar Tully s-au numărat printre ele. Curând, familia Tully a început să ocupe ranguri însemnate şi posturi de încredere.

CASELE CARE AU DOMINAT CÂNDVA ȚINUTURILE RIVERANE, AŞA CUM LE-A CONSEMNAT ISTORIA

Casa Fisher din Insula Cețoasă
Casa Blackwood de Raventree
Casa Bracken de Stone Hedge
Casa Mudd de Oldstones (ultima dinastie a Primilor Oameni care a domnit asupra Ținuturilor Riverane)
Casa Celui Drept
Casa Teague (ultimul dintre Regii Râurilor şi Dealurilor născut în Ținuturile Riverane)
Casa Durrandon de la Capătul Furtunii
Casa Hoare din Insulele de Fier

Riverrunul a erodat stăpânirile Regilor Furtunii şi a supraviețuit cuceririi ulterioare a insularilor, aproape intact. Alte case puternice din Ținuturile Riverane nu au avut atâta noroc. Cu zece ani înaintea Cuceririi lui Aegon, Casele Blackwood şi Bracken au intrat într-un nou război, reaprinzând vechiul lor conflict. Înainte, suzeranii lor insulari ignoraseră astfel de conflicte dintre vasalii lor; într-adevăr, dacă Cronica de Fier poate fi crezută, Harwyn Mână Grea părea adesea să-şi facă stegarii să se lupte unul cu altul pentru a-i menține nevolnici.

Conflictul dintre clanul Blackwood şi Brackeni este dezonorant deoarece se întinde pe durata a o mie de ani înaintea venirii andalilor. Originile sale sunt controversate şi învăluite în legendă. Familia Blackwood afirmă că erau regi, iar Brackenii nişte lorzi mărunți, care voiau să-i trădeze şi să-i înlăture, în vreme ce Brackenii susțin cam aceleaşi lucruri despre rivalii lor. Că amândouă erau case regale în Trident pare adevărat, şi nimeni nu se îndoieşte de faptul că duşmănia lor are la bază o pricină oarecare, fiind atât de îndelungată încât a devenit legendară. Pe cât erau de puternici, au menținut conflictul în pofida atâtor regi care au încercat să-i împace. Chiar şi Bătrânul Rege, Jaehaerys Conciliatorul, a eşuat în încercarea sa de a opri acest război neîncetat, iar pacea pe care a susținut-o n-a rezistat multă vreme după încheierea domniei sale.

Acum însă, conflictul a întrerupt construcția Harrenhalului, iar acesta era un motiv suficient pentru ca Harren cel Negru să trateze dur cu ei. Aşa că, atunci când Aegon Cuceritorul s-a îndreptat în marş spre Harrenhal, Tully din Riverrun erau cei mai puternici lorzi riverani rămaşi în picioare.

Cei patruzeci de ani de domnie a lui Harren cel Negru, care adusese sărăcie şi moartea a mii de oameni, nu i-au câştigat niciun fel de dragoste în Ținuturile Riverane. În consecință, venirea lui Aegon a fost salutată de lorzii mari şi mici, care s-au înghesuit să vină sub flamurile sale, nerăbdători să-şi înlăture regele crud şi străin de neam, iar căpetenia lor a fost Edmyn Tully. Când Harrenhalul a ars, iar descendenței lui Harren cel

Negru i s-a pus capăt, Aegon a dat domnia asupra Ținuturilor Riverane lordului Edmyn. Unii chiar au propus ca lordului Tully să-i fie acordată şi dominația asupra Insulelor de Fier, însă acest lucru nu s-a întâmplat.

Lordul Edmyn a făcut multe ca să repare daunele provocate de Harren. Au fost încheiate noi alianțe, ca atunci când proaspăt declaratul lord Quenton Qoherys - cândva, maestru de arme la Piatra Dragonului şi-apoi lord al Harrenhalului ruinat şi al domeniilor sale considerabile - a luat-o de soție pe fiica lordului Tully. (în anii următori însă, aceasta se va dovedi o legătură aducătoare de necazuri, rezolvate numai de sfârşitul fulgerător şi trist al Casei Qoherys.) Era anul 7 D. C. când lordul Edmyn şi-a început cei doi ani ca Mână a Regelui, după care a demisionat şi s-a întors la Riverrun şi la familia sa.

În anii următori, membrii Casei Tully vor juca un rol în multe din evenimentele importante ale domniilor primilor regi Targaryen. Când regele Aerys I a fost găzduit la Riverrun, iar Harren cel Roşu l-a omorât pe Gargon Oaspetele, Tully şi stegarii lor au fost cei spre care s-a întors Înălțimea Sa pentru a încerca să scoată Harrenhalul de sub dominația suveranului uzurpator. Apoi familia Tully - împreună cu Harroway, care domneau atunci la Harrenhal - a contribuit cu o parte din armata care l-a înconjurat şi înfrânt pe prințul Aegon şi dragonul său, Argint Viu, în războiul său împotriva unchiului său, Maegor cel Crud.

Moartea prințului Aegon şi a dragonului său Argint Viu.

Lorzii de la Harrenhal

Lordul Gargon, cel de-al doilea şi ultimul dintre Qoherys, lord de Harrenhal, era nepotul lordului Quenton. Era notoriu pentru apetitul său pentru femei şi a devenit cunoscut drept Oaspetele, pentru obiceiul său de a participa la toate nunțile din domeniile sale, pentru ca astfel să profite de dreptul stăpânului la prima noapte. Nu-i nicio surpriză că tatăl unei fete deflorate de lordul Gargon a deschis o breşă pentru Harren cel Roşu şi banda sa de nelegiuiți sau că Gargon a fost castrat înainte să moară. În anii următori, s-a spus că Harrenhal este blestemat, deoarece multe dintre casele sale domnitoare au avut parte de un sfârşit nefericit:

Casa Harroway

Crescut la Harrenhal în timpul domniei lui Aenys I, după moartea lui Gargon Qoherys, lordul Lucas Harroway şi-a văzut fiica, Alys, căsătorită cu Maegor. Ea a devenit una dintre reginele lui Maegor, iar el a devenit Mână, până când Maegor cel Crud a pus să le fie ucis tot neamul.

Casa Towers

După ce-a distrus Casa Harroway, regele Maegor a decretat că cel mai puternic dintre cavalerii săi va primi castelul, dar nu şi toate domeniile sale. Douăzeci şi trei de cavaleri ai casei sale au luptat pe străzile pline de sânge ale Oraşului Lordului Harroway pentru premiu. Ser Walton Towers a fost învingătorul şi i s-a dat castelul, deşi a murit la scurt timp după aceea din cauza rănilor. Descendența lui s-a încheiat două generații mai târziu, după ce ultimul lord Towers a murit fără urmaşi.

Casa Strong

Lui Lyonel Strong, faimos ca războinic, dar şi ca un om cu multe calități, care a obținut şase verigi în lanț la Citadelă, i s-a acordat titlul de lord în timpul domniei lui Jaehaerys I. A slujit ca maestru al legilor, apoi ca Mână pentru Viserys I, în vreme ce fiii săi au primit demnități la curte. El şi moştenitorul său, Ser Harwin, au fost ucişi într-un incendiu izbucnit la Harrenhal, lăsându-l pe mezin, Larys Strong, să devină Lord de Harrenhal. Larys a supraviețuit Dansului Dragonilor, dar nu şi Judecății Lupului.

Casa Lothston

Ser Lucas Lothston - maestrul de arme de la Fortăreața Roşie - a primit în dar un castel de la regele Aegon al III-lea, în 151 D. C. Proaspăt căsătorit cu lady Falena Stokeworth, după relația ei scandaloasă cu prințul Aegon, viitorul Aegon cel Netrebnic, Lothston a plecat curând de la curte împreună cu mireasa lui. S-a întors la Debarcaderul Regelui în timpul domniei lui Aegon, slujind ca Mână timp de mai puțin de un an înainte ca regele să-l izgonească din nou de la curte împreună cu soția şi fiica lui. Linia lor succesorală s-a terminat în nebunie şi haos când lady Danelle Lothston a recurs la artele negre în timpul domniei regelui Maekar I.

Casa Whent

Cavaleri în slujba Lothstonilor, li s-a dat Harrenhalul ca răsplată pentru faptul că i-au doborât pe Lothstoni. Şi-au păstrat castelul până în zilele noastre, însă au fost marcați de tragedii.

Marele Castel Harrenhal

Însă n-a trecut multă vreme până când şi Riverrunul a început să irite călcâiele regelui Maegor. Pe când duşmanii săi se adunau în jurul lui, familia Tully s-a alăturat stegarilor lui Jaehaerys Targaryen, fratele prințului Aegon, care fusese omorât, în ultimul an al domniei unchiului său crud.

În anii următori, Tully au continuat să-şi lase urma în istorie. Lordul Grover Tully a vorbit în favoarea lui Viserys Targaryen, şi nu a lui Laenor Velaryon, ca succesor al lui Jaehaerys I în Marele Consiliu din 101 D. C. Când a început Dansul Dragonilor în 129 D.

C. lordul s-a dovedit a fi loial principiilor sale şi lui Aegon al II-lea… Însă era bătrân şi căzuse la pat, iar nepotul său, Ser Elmo, l-a înfruntat şi-a pus să se închidă porțile, iar steagurile să fie ținute în apropiere.

În primele zile ale Dansului Dragonilor, Daemon Targaryen a condus trupele reginei Rhaenyra spre o victorie fără vărsare de sânge la Harrenhal, cucerind castelul şi transformându-l într-un loc de adunare pentru susținătorii ei. Erau mulți astfel de susținători în Ținuturile Riverane, care au venit cu miile şi care s-au alăturat oastei prințului în numele Rhaenyrei. Printre ei se distingea un cavaler puternic, lordul Forrest Frey, fost pretendent la mâna Rhaenyrei. Familia Frey nu era o casă veche. Au devenit cunoscuți cu şase sute de ani mai înainte, linia lor plecând de la un lord mărunt care a construit un pod de lemn şubred peste cea mai îngustă parte a Furcii Verzi. Însă, pe măsură ce averea şi influența lor au crescut, la fel a făcut şi Crossing. Şi curând castelul s-a mărit de la turnul care domina podul la două turnuri formidabile, ce străjuiau râul dintre ele. Aceste două fortărețe, numite acum Gemenii, sunt unele dintre cele mai puternice din regat.

Lordul Forrest a luptat cu vitejie pentru regina iubită cândva până la Fishfeed, unde s-a numărat printre lorzii şi cavalerii ucişi în cea mai sângeroasă bătălie din război. Văduva sa, lady Sabitha din Casa Vypren, s-a dovedit redutabilă prin curajul ei şi notorie prin lipsa ei de milă. Potrivit lui Ciupercă, avea „trăsături ascuțite, limba ascuțită, cicălitoare, a Casei Vypren, care mai degrabă ar călări decât să danseze, purta cămaşa de zale în locul mătăsurilor, şi-i plăcea să ucidă bărbați şi să sărute femei”.

Lordul Forrest Frey călărind spre război.

În timpul Dansului, Ser Elmo Tully i-a condus pe lorzii riverani în a Doua Bătălie de la Tumbleton, însă de partea Rhaenyrei şi nu a lui Aegon al II-lea, aşa cum făcuse bunicul său. Bătălia s-a încheiat cu o victorie - cel puțin în parte - şi curând după aceea, bunicul său a murit, iar Ser Elmo a devenit Lord de Riverrun. Însă nu s-a bucurat prea multă vreme de asta; a murit în marş, patruzeci şi nouă de zile mai târziu, fiul său, Ser Kermit, succedându-i.

Ser Elmo Tully.

Lordul Kermit i-a adus pe Tully la apogeul puterii lor. Plin de viață şi curajos, a luptat neobosit pentru Rhaenyra şi fiul acesteia, prințul Aegon, mai târziu regele Aegon al III-lea. Lordul Kermit era comandantul armatei care a ajuns la Debarcaderul Regelui în ultimele zile ale războiului, el fiind cel care l-a omorât pe lordul Borros Baratheon în lupta finală din Dansul Dragonilor.

Urmaşii lui au domnit pe cât de bine au putut după el, însă Riverrunul n-a mai fost niciodată atât de puternic ca în acei ani.

Loială Casei Targaryen, în timpul Rebeliunilor Blackfyre, Casa Tully s-a săturat, în cele din urmă, de regii dragoni, din pricina nebuniei regelui Aerys al II-lea Targaryen, astfel încât lordul Hoster Tully i s-a alăturat lui Robert Baratheon şi rebelilor acestuia şi a ajutat la încheierea unei alianțe care l-a adus pe Robert pe Tronul de Fier, acordând mâna fiicelor sale lordului Jon Arryn de Eyrie şi lordului Eddard Stark de Winterfell.

Riverrun

Riverrun.

Cetatea de scaun a Casei Tully este mică, dacă este comparată cu marile fortărețe-castel ale altor mari case. Nu este nici măcar cel mai mare castel din Ținuturile Riverane, deoarece imensitatea ruinată de la Harrenhal, a lui Harren cel Negru, ar putea conține şi zece Riverrunuri.

Totuşi, Riverrun este solid şi bine construit, iar poziția sa la confluența dintre două râuri, înconjurat de ape adânci din două părți, face castelul aproape inexpugnabil. Cu toate că a fost asediat de multe ori de-a lungul secolelor, Riverrun a fost arareori cucerit, şi niciodată printr-un atac direct. Cheia rezistenței sale este şanțul de apărare de sub zidul său vestic,

unde se află şi poarta principală. Multe castele din cele Şapte Regate au şanțuri de apărare, însă puține sunt construite cu stăvilare de baraj complicate, pentru a permite să fie inundate când este nevoie. Acest lucru conferă adâncime şi lățime şanțului de apărare cum puține altele au. Cu şanțul său de apărare inundat în totalitate, Riverrun devine o insulă, invulnerabilă la orice atac.

NORDUL
VALEA
MUȘCĂTURA
MAREA ÎNGHEȚATĂ
TINUTURILE RIVERANE
TREI SURORI
Bisterton
Sora Dulce
Sora Lungă
Sora Mică
Pietricica
Stâncurile
DEGETELE
Strongsong
Casa Înaltă
Vechea Ancoră
Runestone
Redfort
Wyldenden
Oraș
Târg
Sat
Castel
Ruine
Mănăstire
Fortăreață
Graniță
Drumuri
LEGENDĂ
CASTELE IMPORTANTE
CASTELE
ORAȘE
TÂRGURI
GRĂNE
MARMURĂ
DRUMURI
GOLFUL CRABILOR
GOLFUL APEI NEGRE
DOMENIILE COROANEI

Valea lui Arryn - o vale lungă, lată şi fertilă, înconjurată de marile piscuri verzi-cenuşii ale mândrilor Munți ai Lunii - este bogată şi frumoasă. Poate de aceea primii năvălitori andali au ales să vină aici, după ce au traversat Marea Îngustă sub flamurile zeilor lor. Dovada acestui fapt stă în pietrele cioplite de la Degete, care au imagini cu stele, săbii şi topoare (sau ciocane, aşa cum susțin unii). Cartea sacră a Credinței, Steaua cu Şapte Colțuri, vorbeşte despre „o țară de aur, între munții înalți" atunci când Hugor din Dealuri a avut viziunea care i-a arătat că andalii vor fi răsplătiți cândva.

Izolată de restul Westerosului de munții săi, Valea s-a dovedit a fi un teren perfect pentru ca andalii să-şi înființeze aici primele lor regate în acest teritoriu nou. Primii Oameni, aflați aici înaintea andalilor, au luptat cu îndârjire împotriva cuceritorilor veniți de pe mare, însă Valea era atunci slab populată, şi s-au trezit curând depăşiți numeric în luptă. Nici bine nu era arsă vreuna dintre acele corăbii lungi sau aruncată din nou în mare, spun menestrelii, că alte zece apăreau în zori. Primii Oameni nu puteau egala nici zelul năvălitorilor, iar topoarele lor de bronz şi cămăşile de zale din solzi de bronz s-au dovedit a fi mai puțin eficiente decât spadele din oțel şi cămăşile de zale din fier ale andalilor.

Mai mult, Valea şi piscurile care o înconjoară erau împărțite într-o puzderie de mici regate atunci când au început să debarce primii andali, cu steaua lor cu şapte colțuri, pictată (sau cioplită, în unele cazuri) pe pieptare. Despărțiți de vechile lor duşmănii, regii Primilor Oameni nu s-au unit împotriva invadatorilor, ci au încheiat pacturi şi alianțe cu ei, încercând să-i folosească pe nou-veniți în războaiele lor. (O greşeală comună, repetată pe măsură ce andalii s-au împrăştiat de-a lungul şi de-a latul Westerosului.)

Dywen Shell şi John Brightstone, amândoi revendicându-şi titlul de Rege al Degetelor, au mers atât de departe încât le-au plătit pe căpeteniile războinice andale să treacă marea, fiecare gândindu-se să se folosească de săbiile acestora împotriva celuilalt. Dar şefii andali s-au întors împotriva gazdelor lor. În

decurs de un an, Brightstone a fost capturat, torturat şi descăpățânat, iar Shell a fost ars de viu-în sala lui cea lungă, din lemn. Un cavaler andal, numit Corwyn Corbray, a luat-o pe fiica primului de soție, iar pe soața ultimului ca „încălzitoare” la pat, revendicând şi Degetele (deşi Corbray, spre deosebire de mulți dintre tovarăşii săi, nu şi-a spus niciodată rege, preferând titlul mai modest de „Lord al celor Cinci Degete”).

Mai departe în sud, bogatul oraş-port Gulltown de la Golful Crabilor era condus de Osgood Shett, al Treilea pe Numele Său, un bătrân războinic încărunțit, care îşi revendica titlul străvechi şi pompos de Rege al Adevăraților Oameni, o modă care se pare că data de vreo zece mii de ani, din Zorii Vremurilor. Cu toate că Gulltown era în siguranță în spatele zidurilor sale groase, de piatră, regele Osgood şi înaintaşii săi purtau de multă vreme un război intermitent cu Regii din Bronz de la Runestone, vecini mult mai puternici proveniți dintr-o casă la fel de veche şi de complexă ca a lor. Yorwyck Royce, al Şaselea pe Numele Său, ceruse Coroana Runică după ce tatăl său murise în bătălie, cu trei ani în urmă, dovedindu-se un duşman redutabil, învingându-i pe cei din Casa Shett în mai multe bătălii şi împingându-i înapoi între zidurile oraşului lor.

Neinspirat, regele Osgood a cerut ajutorul andalilor pentru a recupera ce pierduse. Gândindu-se cum să evite soarta lui Shell şi a lui Brighstone, a încercat să-i lege de el pe aliații săi prin sânge şi nu prin aur; şi-a căsătorit fiica cu un cavaler andal, Gerold Grafton, a luat-o pe fiica cea mare a lui Ser Gerold de nevastă şi a măritat-o pe mezina lui cu fiul şi moştenitorul său. Toate căsătoriile au fost oficiate de septoni, potrivit riturilor Celor Şapte de Dincolo de Mare. Shett a mers atât de departe încât s-a convertit la Credință, jurând să construiască un mare sept în Gulltown, dacă Cei Şapte îi vor asigura victoria. Apoi a pornit împreună cu aliații săi andali pentru a se confrunta cu Regele de Bronz.

Regele Osgood a învins, după cum se ştie, însă n-a supraviețuit bătăliei. Locuitorii din Gulltown şi alți Primi Oameni susțineau că Ser Gerold însuşi l-ar fi ucis. La întoarcerea sa în oraş, căpetenia andală a revendicat coroana cuscrului său, deposedându-l pe mai tânărul Shett şi ținându-l în dormitorul său până când o va fi lăsat

grea pe fiica lui Ser Gerold (după care tatăl dispare din istorie).

Când Gulltownul s-a ridicat împotriva lui, regele Gerold a înăbuşit protestele cu brutalitate, şi curând, şanțurile din oraş s-au umplut de sângele Primilor Oameni… dar şi de al femeilor şi copiilor. Morții au fost aruncați în golf, pentru a hrăni crabii. În anii următori, domnia Casei Grafton a rămas necontestată, deoarece (surprinzător!) Ser Gerold s-a dovedit a fi un conducător înțelept şi inspirat, iar oraşul a prosperat mult sub ocârmuirea lui şi a succesorilor săi, devenind primul şi singurul oraş din Vale.

Nu toți lorzii şi regii Primilor Oameni au fost atât de smintiți încât să-şi invite cuceritorii în castelele şi în casele lor.

În loc de asta, mulți au preferat să lupte. Primul dintre aceştia a fost cel menționat deja, Regele de Bronz, Yorwyck al VI-lea din Runestone, care i-a condus pe cei din clanul Royce în mai multe victorii remarcabile asupra andalilor, la un moment dat zdrobind şapte corăbii lungi care îndrăzniseră să acosteze pe țărmurile lui şi decorând apoi zidurile de la Runestone cu capetele căpitanilor şi ale echipajelor acestora. Moştenitorii lui au continuat lupta, deoarece războaiele dintre Primii Oameni şi andali au durat generații întregi.

Ultimul dintre Regii de Bronz a fost nepotul lui Yorwyck, Robar al II-lea, care a moştenit Runestone de la tatăl lui cu paisprezece zile înainte de a împlini şaisprezece ani, dar s-a dovedit a fi un războinic de o asemenea ferocitate, dibăcie şi şarm încât aproape că a reuşit să stăvilească puhoiul andal.

În acel moment, andalii controlau trei sferturi din Vale şi începuseră să se lupte între ei, la fel ca Primii Oameni înaintea lor. Robar Royce a văzut o şansă în lipsa lor de unitate. Dincolo de Vale, doar câțiva dintre Primii Oameni mai rezistau în fața andalilor, Redfort la Redfort, Hunter din Castelul Longbow, Belmore la Strongsong şi Coldwater din Coldwater Burn distingându-se printre aceştia. Robar a încheiat alianțe cu ei şi cu multe clanuri mai mici şi case, aducându-i alături de el prin mariaje, pământuri, aur sau (într-un caz intrat în legendă) învingându-l pe lordul Hunter într-un concurs de tras cu arcul (menestrelii pretind că Robar ar fi trişat). Era atât de mieros, încât a dobândit chiar şi loialitatea Ursulei Upcliff, o cunoscută vrăjitoare care îşi zicea mireasa regelui sirenelor şi tritonilor.

Mulți dintre lorzii care se adunaseră sub flamurile sale fuseseră regi mărunți, însă acum renunțaseră la coroane, plecându-se înaintea lui Robar Royce şi proclamându-l Marele Rege al Văii, Degetelor şi Munților Lunii.

Deveniți, în cele din urmă, un singur popor sub un singur conducător, Primii Oameni au obținut un şir de victorii răsunătoare împotriva cuceritorilor lor divizați şi certăreți. Cu înțelepciune, regele Robar n-a încercat să-i atace oriunde pe andali, pentru a-i izgoni de pe țărmurile sale. În loc de asta, s-a aruncat asupra câte unui duşman o dată, adesea făcând cauză comună cu câte-o căpetenie andală pentru a zdrobi o alta.

Regele Degetelor a fost primul care a căzut. Legenda ne spune că regele Robar l-a hăcuit chiar el pe Qyle Corbray, după ce i-a zburat din mână faimoasa sa spadă, Lady Forlorn. Gulltownul a fost recucerit printr-un singur asalt, după ce Robar şi-a trimis sora în interiorul zidurilor pentru a convinge familia Shett să se ridice împotriva Graftonilor şi să deschidă porțile oraşului. Ciocanul Dealurilor, regele andal care deținea capătul estic al Văii, a fost următorul care s-a confruntat cu Primii Oameni răsculați, fiind răpus de armata lui Robar sub zidurile de la Ironoaks. Pentru o clipă, scurtă şi strălucitoare, se părea că Primii Oameni puteau să-şi recupereze pământurile sub conducerea acestui rege tânăr şi curajos.

Însă n-a fost să fie. Robar obținuse ultima sa victorie, deoarece lorzii andali rămaşi şi regii mărunți şi-au dat, în sfârşit, seama de pericolul care îi pândea. Iar acum andalii au fost cei care şi-au lăsat deoparte divergențele pentru a face front comun şi a se uni sub stindardele unei singure căpetenii războinice. Cel ales de ei pentru a-i conduce nu era nici rege, nici prinț, nici măcar lord, ci doar un cavaler pe nume Ser Artys Arryn. Tânăr, de vârsta regelui Robar, era considerat de camarazii săi un războinic încercat, campion cu spada şi lancea şi buzduganul, dar şi un foarte bun conducător, iubit de cei care luptaseră alături de el. Având sânge andal pur, Ser Artys se născuse în Vale la umbra Lăncii Uriaşului, acolo unde şoimii se avântă printre piscurile dantelate. Purta pe scut luna-şi-şoimul şi două aripi de şoim îi decorau coiful argintiu. Oamenii i-au spus Cavalerul Şoim, atunci şi acum.

Ca să vorbim despre ce s-a întâmplat trebuie să ne întoarcem la cântece şi legende. Menestrelii spun că cele două armate s-au întâlnit la baza Lăncii Uriaşului, la câțiva kilometri de locul unde se născuse Ser Artys. Chiar dacă efectivele erau egale, Robar Royce ocupase o înălțime, cu muntele în spatele lui, o puternică poziție defensivă.

Ajungând cu câteva zile înaintea andalilor, Primii Oameni săpaseră tranşee în fața liniilor lor, umplându-le cu țăruşi ascuțiți (dar şi cu stârvuri şi excremente, spune septonul Mallow în relatarea sa). Majoritatea Primilor Oameni erau pedeştri; andalii aveau un avantaj de zece la unu la cavalerişti şi erau mai bine înarmați şi înzăuați. Ei nu au venit de la începutul bătăliei, dacă poveştile sunt adevărate; Robar i-a aşteptat timp de trei zile.

Era pe la apus când armata andală şi-a făcut, în sfârşit, apariția, pentru a-şi aşeza corturile la doi kilometri şi jumătate distanță de duşmanii lor. Dar chiar şi în lumina crepusculară, Robar Royce l-a remarcat pe conducătorul lor. Armura lui argintie şi coiful înaripat îl scoteau pe Cavalerul Şoim în evidență, chiar şi de departe.

Fără îndoială, noaptea care a urmat a fost una neliniştită pentru ambele tabere, deoarece fiecare om de-acolo ştia că bătălia va începe când se va crăpa de ziuă, de ea depinzând soarta Văii. Norii se adunau dinspre est, ascunzând luna şi stelele, atât de întunecată era noaptea. Singura lumină provenea de la sutele de focuri din tabere, despărțite de un râu de beznă. Din când în când, susțin menestrelii, arcaşi dintr-o tabără sau alta slobozeau câte-o săgeată în aer, sperând că aceasta va nimeri vreun duşman, dar dacă săgețile trase orbeşte au făcut să curgă sânge poveştile nu ne mai spun.

Pe când estul a început să se lumineze, oamenii s-au ridicat de pe paturile lor de piatră, şi-au pus armurile şi s-au pregătit pentru luptă. Un strigăt a izbucnit atunci din tabăra andală. Acolo, spre vest, fusese văzut un semn: şapte stele, lucind pe cerul cenuşiu al zorilor. „Zeii sunt cu noi” s-a înălțat un muget din mii de gâtlejuri. „Victoria este a noastră!” Pe când trompetele răsunau, avangarda andalilor a urcat pe pantă, cu steagurile fluturând. Primii Oameni nu s-au speriat însă de semnul apărut pe cer; şi-au menținut poziția şi bătălia a început, o luptă la fel de sălbatică şi de

sângeroasă ca oricare din lunga istorie a Văii.

Andalii au şarjat de şapte ori, spun menestrelii; de şase ori i-au respins Primii Oameni. Dar cel de-al şaptelea atac, condus de un uriaş înspăimântător pe nume Torgold Tollett, a făcut o breşă. Torgold cel Mohorât i se spunea omului, însă chiar şi numele lui era o glumă, pentru că s-a consemnat că s-a aruncat în luptă hohotind, gol până la brâu, cu o stea în şapte colțuri tatuată pe piept şi cu câte-un topor în fiecare mână.

Baladele spun că Torgold nu cunoştea frica şi nu simțea durerea. Cu toate că sângera abundent, şi-a croit drum secerând rândurile celor mai aprigi războinici ai lordului Redfort, apoi i-a retezat şi înălțimii Sale brațul din umăr, dintr-o singură lovitură. Nu s-a speriat nici atunci când vrăjitoarea Ursula Upcliff şi-a făcut apariția pe un cal roşu ca sângele, spre a-l blestema. În acel moment, era cu mâinile goale, după ce-şi lăsase ambele topoare îngropate în pieptul duşmanului său, însă menestrelii spun că a sărit pe calul vrăjitoarei, i-a prins fața între mâinile sale însângerate şi a descăpățânat-o în timp ce ea urla după ajutor.

Apoi s-a declanşat haosul, când andalii au început să năvălească prin spărtură, dând iama prin rândurile Primilor Oameni. Victoria părea să le fie la-ndemână, însă Robar Royce nu era atât de uşor de înfrânt. Dacă un altul s-ar fi retras ca să se regrupeze sau să fugă de pe câmpul de bătălie, Marele Rege a ordonat un contraatac. A condus el însuşi şarja, izbind vălmăşagul alături de campionii săi, de-o parte şi de alta. În mâna lui se afla Lady Forlorn, acea spadă sinistră pe care o zburase din mâinile moarte ale Regelui Degetelor. Hăcuind în dreapta şi-n stânga, regele şi-a croit drum spre Torgold cel Mohorât. Pe când Robar țintea spre capul său, Tollett i-a apucat sabia, încă râzând… Însă Lady Forlorn i-a străpuns mâinile şi s-a îngropat în capul creaturii.

Uriaşul a murit înecându-se cu ultimul său hohot, spun menestrelii. După aceea, Marele Rege s-a uitat după Cavalerul Şoim pe câmpul de bătălie şi-a galopat spre el; dacă îşi vedeau căpetenia doborâtă, andalii s-ar fi demoralizat şi-ar fi cedat, spera el.

Au ajuns unul lângă celălalt pe când bătălia mugea în jurul lor, regele în armura sa de bronz, eroul în oțelul lui argintat. Cu toate

că armura Cavalerului Şoim strălucea în soarele dimineții, sabia sa nu era Lady Forlorn. Duelul s-a terminat aproape înainte de a începe, oțelul valyrian străpungând coiful înaripat, doborându-l pe andal. Pentru o clipă, în vreme ce duşmanul său cădea din şa, Robar Royce trebuie să fi fost convins că bătălia fusese câştigată.

Apoi a auzit trompetele, răsunând în aerul zorilor, sunetul venind din spatele lui. Şi întorcându-se în şa, Marele Rege a văzut cu uimire alți cinci sute de cavaleri andali gonind pe pantele Lăncii Uriaşului pentru a lovi ariergarda armatei sale. În fruntea atacului se afla un campion în oțel argintat, cu o lună şi-un şoim pe scut şi pe coiful său de luptă. Ser Artys Arryn îl îmbrăcase pe unul dintre cavalerii săi din gardă într-una dintre armurile sale de rezervă, lăsându-l pe câmpul de luptă, în vreme cel el îi luase pe cei mai buni călăreți ai săi şi-i dusese pe un drum ocolit, folosit de capre, despre care-şi amintise din copilăria sa, astfel că puteau ieşi în spatele Primilor Oameni şi să se arunce asupra lor de sus.

Apoi s-a înstăpânit haosul. Atacată din față şi din spate, ultima mare oaste a Primilor Oameni din Vale a fost măcelărită. Treizeci de lorzi veniseră să lupte pentru Robar Royce în acea zi. Niciunul n-a supraviețuit. Şi cu toate că menestrelii spun că Marele Rege a căsăpit duşmanii cu zecile, la sfârşit şi el a fost ucis. Unii spun că Ser Artys l-ar fi omorât, în vreme ce alții îl indică pe lordul Ruthermont, sau pe Luceon Templeton, Cavalerul celor Nouă-stele. Familia Corbray din Casa Inimii susține că Ser Jaime Corbray i-ar fi dat lovitura mortală, dovada fiind Lady Forlorn, revendicată de ei după bătălie.

Aceasta este povestea Bătăliei celor Şapte Stele, aşa cum este spusă de menestreli şi septoni. Impresionantă, desigur, însă învățatul trebuie să se întrebe cât de mult din ea este adevărat. Nu vom şti niciodată. Sigur este că Robar al II-lea din Casa Royce s-a întâlnit cu Ser Artys Arryn într-o mare bătălie, la baza Lăncii Uriaşului, unde regele a murit şi Cavalerul Şoim le-a dat Primilor Oameni o lovitură de pe urma căreia nu şi-au mai revenit niciodată.

Paisprezece dintre cele mai vechi şi nobile case din Vale au pierit în acea zi. Acei ale căror neamuri au rezistat - Redfort, Hunter, Coldwater, Belmore şi Royce - au reuşit asta numai datorită aurului, pământurilor şi ostaticilor dați cuceritorilor, şi plecându-şi genunchiul şi jurându-i credință lui Artys Arryn, Primul pe Numele Său, noul Rege încoronat al Muntelui şi Văii.

Unele dintre aceste case decăzute îşi vor recâştiga fala şi bogăția şi puterea pierdute pe câmpul de luptă în acea zi, însă pentru asta va fi necesară trecerea unor secole. Cât despre învingători, Arrynii vor domni în Vale ca regi până la venirea lui Aegon Cuceritorul şi a surorilor sale, iar după aceea vor servi ca Lorzi de Eyrie, Protectori ai Văii şi Păzitori ai Estului. De atunci, Valea s-a numit Valea lui Arryn.

Soarta celor învinşi a fost mult mai crudă. Când vestea victoriei s-a răspândit peste Marea Îngustă, tot mai multe corăbii lungi au ridicat pânzele din Andalos şi tot mai mulți andali au pătruns în Vale şi în munții din jur. Cu toții aveau nevoie de pământuri, pământ pe care lorzii andali erau încântați să-l ofere. Ori de câte ori Primii Oameni încercau să reziste, erau călcați în picioare, transformați în sclavi sau alungați. Propriii lor lorzi, înfrânți, erau lipsiți de putere şi nu puteau să-i apere.

Unii dintre Primii Oameni au supraviețuit în mod sigur unindu-şi sângele cu cel andal, însă şi mai mulți au fugit spre vest, spre văile înalte şi trecătorile stâncoase ale Munților Lunii. Acolo, descendenții acestor oameni cândva mândri au rezistat până astăzi, ducând vieți scurte, sălbatice şi brutale printre piscuri, ca bandiți şi nelegiuiți, prădând orice om suficient de

smintit încât să pătrundă în munți fără o escortă puternică. Doar ceva mai bune decât oamenii liberi de dincolo de Zid, aceste clanuri din munți sunt şi ele considerate sălbatice de cei din lumea civilizată.

Iată numele celor mai notabile clanuri din Munții Lunii, aşa cum sunt ele consemnate de Arhimaesterul Arnel în lucrarea sa *Muntele si Valea*:

Ciorile de Piatră
Fiii Copacului
Şerpii de Lapte
Oamenii Arşi
Fiii Cețurilor
Urlătorii
Frații Lunii
Fierarii Roşii
Urechile Negre
Câinii Pictați

Există şi clanuri mai mărunte, formate, adesea, după ce un conflict a scindat un altul, însă acestea, de obicei, sunt imediat înghițite de rivali sau măturate de cavalerii din Vale.

Majoritatea numelor lor au o anumită semnificație, indiferent cât de obscure sunt pentru noi aceste înțelesuri. Ştim că Urechile Negre iau urechile celor pe care-i învinge în luptă, ca trofee. Printre Oamenii Arşi, un tânăr trebuie să-şi ofere focului o parte a trupului ca să-şi dovedească astfel curajul înainte de a fi socotit bărbat. Practica s-ar putea să fi apărut după Dansul Dragonilor, cred unii maesteri, când o ramură a clanului Câinii Pictați se pare că venera o vrăjitoare a focului în munți, trimițându-şi băieții să ducă daruri şi să rişte flăcările dragonului, pentru a-şi dovedi bărbăția.

Cu toate că Valea este străjuită de munți, asta n-a împiedicat atacurile. Drumul principal dinspre Ținuturile Riverane prin Munții Lunii a văzut mult sânge vărsat, deoarece, cu toate că este abrupt şi pietros, poate asigura pătrunderea în Vale a unei armate. Capătul său estic este păzit de Poarta Însângerată, cândva doar un zid modelat grosolan, fără mortar, precum cetățile

circulare ale Primilor Oameni. Însă în timpul domniei regelui Osric al V-lea Arryn, fortăreața a fost reconstruită. De-a lungul secolelor, zeci de armate năvălitoare au fost decimate încercând să treacă de Poarta Însângerată.

Coasta Văii - stâncoasă şi plină de bancuri de nisip şi recife - oferă puține locuri de ancoraj, ceea ce se adaugă barierelor sale, însă regii Arryn, ştiind că strămoşii lor au venit în Westeros pe mare, n-au neglijat niciodată lucrările de întărire a țărmului. Castele puternice şi cetăți păzesc cele mai vulnerabile locuri de pe coastă, şi chiar şi Degetele, stâncoase şi măturate de vânt, sunt presărate cu turnuri de pază, fiecare având propriul far de avertizare pentru a anunța năvălitori dinspre mare.

Andalii au fost dintotdeauna un popor războinic, deoarece unul dintre Cei Şapte la care se închină este însuşi Războinicul. La adăpost în propriile lor domenii, unii dintre regii din Vale au încercat, uneori, să ocupe teritorii de dincolo de granițele lor. În astfel de războaie aveau avantajul de a şti că, în cazul când luptele se întorceau împotriva lor, puteau oricând să se retragă în spatele marilor bariere naturale ale munților lor.

Regii Muntelui şi Văii nu şi-au neglijat nici flotele. Gulltownul cu golful său natural, formidabil, a devenit sub Arryni unul dintre cele mai dezvoltate oraşe din cele Şapte Regate. Deşi Valea însăşi este faimoasă pentru fertilitatea ei, este mică în comparație cu domeniile altor regi (şi chiar ale unora dintre marii lorzi), iar Munții Lunii sunt sumbri, stâncoşi şi neospitalieri. De aceea, comerțul este de o importanță vitală pentru conducătorii din Vale, iar cei mai înțelepți dintre regii Arryn aveau întotdeauna grijă să-l protejeze prin construirea unor nave de război proprii.

În apele din largul coastelor lor estice şi nordice, se află şaizeci de insule, unele doar nişte stânci pline de crabi şi cuiburile păsărilor de mare, altele destul de mari şi adesea locuite. Cu flotele lor, regii Arryn au putut să-şi extindă dominația şi asupra acestor insule. Pietricica a fost ocupată de regele Hugh Arryn (Grăsanul) după o scurtă confruntare, Sfârcurile de nepotul său, Hugo Arryn (încrezătorul) după una mai lungă. Insula Vrăjitoarei, cetatea de scaun a Casei Upcliff, cu reputația ei sinistră, a fost inclusă în domeniu prin căsătorie, când Alester

Arryn, al Doilea pe Numele Său, a luat-o pe Arwen Upcliff de soție.

Ultimele insule adăugate Văii au fost Trei Surori. Timp de o mie de ani, s-au mândrit cu regii cruzi, piraţii şi jefuitorii lor ale căror corăbii lungi au navigat prin Muşcătura, Marea Îngustă şi chiar prin Marea Tremurătoare netulburate, prădând şi jefuind şi revenind la Surori încărcate cu aur şi sclavi.

Aceste ravagii au făcut ca, în cele din urmă, Regii Iernii să-şi trimită flotele de război pentru a încerca să ocupe Surorile, deoarece cine deține Surorile are şi Muşcătura.

Violul celor Trei Surori a fost numită cucerirea de către oamenii Nordului a celor trei insule. Cronicile Surorii lungi îi atribuie multe orori: sălbaticii din Nord ucigând copii ca să-şi umple oalele, soldați smulgând măruntaiele unor oameni în viață pentru a le înfige în frigări, executarea a trei mii de războinici într-o singură zi pe Muntele Capului-de-Om, „Cortul Roz” al lui Belthasar Bolton, făcut din pielea jupuită a o sută de insulari…

Trebuie să observăm că aceste atrocități sunt pomenite adesea în relatările despre război scrise de oamenii din Vale, dar nu şi în cronicile din Nord. Oricum, nu se poate nega că dominația Nordului a fost suficient de ticăloasă pentru ca locuitorii Surorilor să-şi trimită lorzii în Eyrie, pentru a cere ajutorul Regelui Muntelui şi Văii.

Regele Mathos Arryn, al Doilea pe Numele Său, a fost încântat să-l ofere, cu condiția ca oamenii din insule să-i jure credință lui şi descendenților săi şi să recunoască dreptul de a fi guvernați de Eyrie. Când soția lui l-a întrebat dacă este înțelept să implice Valea în acest „Război de Peste Apă” Înălțimea Sa a dat un răspuns faimos, spunând că mai degrabă s-ar învecina cu un pirat decât cu un lup. Regele a ridicat pânzele spre Sisterton, cu o sută de nave de război.

Nu s-a mai întors niciodată, dar fiii lui au continuat războiul. Timp de o mie de ani, Winterfell şi Eyrie şi-au contestat dominația asupra celor Trei Surori. Războiul Fără Rost, după cum i-au spus unii. Din când în când, luptele păreau că se sfârşesc numai pentru a reizbucni o generație mai târziu. Insulele au trecut dintr-o mână în alta de zece ori. De trei ori cei din Nord au debarcat pe Degete. Arrynii au trimis o flotă până la Cuțitul Alb,

pentru a pârjoli Bârlogul Lupului, iar clanul Stark a răspuns prin atacarea Gulltownului şi incendierea a sute de nave, atunci când zidurile oraşului s-au dovedit prea solide pentru ei.

În final, Arrynii au ieşit victorioşi, iar cele Trei Surori au rămas parte a Văii, cu excepția scurtei domnii a reginei Marla Sunderland, imediat după Cucerirea lui Aegon. A fost detronată atunci când flota din Braavos închiriată de cei din Nord la porunca regelui Aegon se apropia. Fratele ei a jurat credință Targaryenilor, iar ea însăşi şi-a sfârşit zilele ca soră tăcută.

„N-a fost de fapt o victorie a Eyrie, ci mai degrabă pierderea interesului de către Winterfell" remarcă Arhimaesterul Perestan în lucrarea sa, *Considerații asupra istoriei*. „Timp de zece secole lupul străvechi şi şoimul s-au luptat şi-au sângerat din pricina a trei stânci, până când, într-o zi, lupul s-a trezit dintr-un vis şi şi-a dat seama că între colții lui erau numai pietre, şi-atunci le-a scuipat şi şi-a văzut de drum."

Casa Arryn

Blazonul Casei Arryn (centru) şi unele din blazoanele vasalilor săi (în sensul acelor de ceas, de sus): Waynwood, Royce, Corbray, Baelish, Belmore, Grafton, Hunter, Redfort şi Templeton.

Casa Arryn se trage din descendența cea mai veche şi mai pură a nobilimii andale. Regii Arryn îşi pot urmări cu mândrie genealogia până la Andalos, unii dintre ei susținând chiar că sunt urmaşii lui Hugor din Dealuri.

Oricum, în orice discuții despre originile Casei Arryn este crucial să se distingă între istorie şi legendă.

Există numeroase dovezi istorice asupra existenței lui Ser Artys Arryn, Cavalerul Şoim, primul rege Arryn care a domnit

asupra Muntelui şi Văii. Victoria sa asupra lui Robar al II-lea în Bătălia celor Şapte Stele este bine atestată, chiar dacă detaliile s-ar putea să fi fost înflorite în secolele următoare.

Regele Arrys a fost, fără îndoială, o persoană reală, chiar dacă una extraordinară.

În Vale, oricum, faptele acestui personaj istoric adevărat s-au confundat cu cele ale tizului său legendar, un alt Artys Arryn, care a trăit cu multe mii de ani înainte, în timpul Epocii Eroilor, şi este pomenit în balade şi legende drept Cavalerul Înaripat.

Despre primul Ser Artys Arryn se crede că ar fi călărit un şoim uriaş (o posibilă amintire distorsionată despre călăreții dragonilor, văzuți de la distanță, sugerează Arhimaesterul Perestan). Armate de vulturi au luptat sub comanda sa. Pentru a dobândi Valea, a zburat pe vârful Lăncii Uriaşului şi l-a ucis pe Regele Grifon. Avea prieteni printre uriaşi şi sirene, şi s-a căsătorit cu o femeie de-a Copiilor Pădurii, dar aceasta a murit la naşterea fiului său.

Despre el circulă o sută de alte poveşti, majoritatea la fel de fanteziste. Este foarte puțin probabil ca un asemenea om să fi existat cu adevărat; la fel ca Lann cel Isteț din Ținuturile Vestice şi Brandon Constructorul, în Nord, Cavalerul Înaripat este făcut din legende, nu din carne şi sânge. Dacă un astfel de erou ar fi păşit vreodată prin Munți şi Vale, - departe, printre cețurile Epocii Întunecate, cu siguranță că numele său n-ar fi fost Artys Arryn, deoarece Arrynii provin din seminția andală pură, iar acest Cavaler înaripat a trăit şi-a zburat cu mii de ani înainte ca andalii să ajungă în Westeros.

Menestrelii din Vale au fost însă cei care au contopit cele două personaje, atribuind faptele legendarului Cavaler Înaripat Cavalerului Şoim, poate pentru a intra în grațiile succesorilor adevăratului Artys Arryn, plasând acest mare erou al Primilor Oameni printre strămoşii lor.

Adevărata poveste a Casei Arryn nu conține nici uriaşi, nici grifoni sau cai înaripați, dar, din ziua în care Ser Artys şi-a pus Coroana Şoimului şi până în prezent, şi-au menținut locul legendar în istoria celor Şapte Regate. Din zilele Cuceririi lui Aegon, Lorzii din Eyrie au slujit Tronul de Fier ca Păzitori ai Estului, apărând coastele Westerosului împotriva duşmanilor de

dincolo de mare. Înainte de asta, cronicile vorbesc despre nenumărate lupte cu clanurile sălbatice din munți; de o mie de ani de lupte cu Nordul pentru Trei Surori; bătălii navale sângeroase, când flotele familiei Arryn i-au alungat pe vânătorii de sclavi din Volantis, jefuitorii din Insulele de Fier şi piraţii din Treptele de Piatră şi Insulele Vasiliscului. Familia Stark s-ar putea să fie mai veche, însă legendele lor s-au născut înainte ca Primii Oameni să fi cunoscut scrisul, în vreme ce Arrynii au răspândit învățătura în lăcaşurile septonilor şi septelor, iar lucrurile bune făcute şi faptele lor măreţe au fost curând trecute în cronici şi remarcate în lucrările de devoțiune ale Credinței.

Cu unificarea regatului şi numirea tânărului Ronnel Arryn (Regele Care Zbura) ca primul Lord de Eyrie, au apărut noi oportunități pentru casă. N-a fost o surpriză prea mare când Rhaenys Targaryen a pus la cale logodna lui Ronnel cu fiica lui Torrhen Stark, aceasta fiind doar una dintre multele astfel de uniuni încheiate de ea în numele păcii. Din păcate, lordul Ronnel a avut o moarte violentă, fiind ucis de fratele său, Jonos Fratricidul, însă familia Arryn a continuat printr-un alt urmaş şi s-a implicat profund în multe dintre marile chestiuni din cele Şapte Regate.

Casa Arryn se poate chiar făli cu rara distincție de a fi fost de două ori considerată demnă de o căsătorie cu cineva cu sânge de dragon. Rodrik Arryn, Lordul de Eyrie, a fost onorat de Jaehaerys I Targaryen şi de soția lui, Buna Regină Alysanne, dându-i-se mâna fiicei lor, prințesa Daella, iar o nepoată rezultată din această unire, lady Aemma Arryn, la rândul ei, a devenit prima nevastă a lui Viserys I Targaryen şi mamă a primului lui născut, prințesa Rhaenyra, care a concurat cu fratele ei vitreg Aegon al II-lea pentru Tronul de Fier. În acea luptă, Jeyne Arryn, Lady de Eyrie şi Fecioară din Vale, s-a dovedit a fi o prietenă fidelă a Rhaenyrei Targaryen şi a fiilor săi, fiind regentă pentru Aegon al III-lea. Din acea zi, fiecare Targaryen care a urcat pe Tronul de Fier a avut ceva din sângele Arrynilor.

La Marele Consiliu din 101 D. C. Arrynii au jucat un rol nesemnificativ, deoarece lady Jeyne era în minoritate. În locul ei

la Consiliu a venit Lordul Protector al Văii, Yorbert Royce de Runestone. Una dintre cele mai mândre case din Vale, Royce încă se făleau cu descendența lor din Primii Oameni şi cu ultimul lor mare rege, Robar al II-lea. Chiar şi acum Lorzii de Runestone se duc la bătălie îmbrăcați în armura de bronz a înaintaşilor lor, gravată cu rune, despre care se spune că-i protejează. Dar, numărul celor din Casa Royce ucişi pe când purtau armura cu rune este descurajant. Mai mult, Maesterul Denestan, în lucrarea sa *Întrebări*, susține că armura nu este atât străveche precum se crede.

Arrynii şi-au jucat rolul în războaiele regilor Targaryen şi în Rebeliunile Blackfyre, rămânând cu străşnicie de partea Tronului de Fier împotriva pretendenților Blackfyre. În timpul Primei Rebeliuni Blackfyre, lordul Donnel Arryn a condus cu vitejie avangarda armatei regaliste, cu toate că liniile sale au fost spulberate de Daemon Blackfyre, aflându-se într-un pericol de moarte, până când Ser Gwayne Corbray, din Garda Regelui, a venit cu întăriri.

Lordul Arryn a supraviețuit, ca să mai lupte şi altă dată, şi ani mai târziu a închis Valea circulației de pe Drumul Mare şi de pe mare, atunci când Marea Epidemie de Primăvară s-a răspândit în cele Şapte Regate, astfel că numai Valea şi Dorne nu au fost afectate de această teribilă boală.

În anii mai recenți, importanța rolului jucat de lordul Jon Arryn în Rebeliunea lui Robert nu poate fi estimată, într-adevăr, refuzul său de a trimite capetele pupililor săi Eddard Stark şi Robert Baratheon a declanşat revolta. Dacă ar fi făcut aşa cum i se poruncise, Regele Nebun ar mai sta şi acum pe Tronul de Fier. În pofida vârstei sale, lordul Arryn a luptat cu vitejie alături de Robert la Trident. După război, noul rege şi-a dovedit înțelepciunea când l-a făcut pe lordul Jon Mână. El l-a ajutat pe Robert să domnească în cele Şapte Regate cu înțelepciune şi dreptate. Este o bucurie pentru regat când un mare om serveşte ca Mână unui mare rege, deoarece pacea şi belşugul vor veni cu siguranță din acestea toate.

Eyrie

Eyre

Mulți au susținut că Eyrie al Casei Arryn este cel mai frumos castel din toate cele Şapte Regate, şi este greu de negat acest adevăr (cu toate că Tyrellii o fac în mod sigur). Şapte turnuri zvelte, albe, încoronează Eyrie, castelul construit la înălțime pe umărul Lăncii Uriaşului, şi niciun alt castel din Westeros nu se poate făli cu atâta marmură în ziduri şi în podele.

Casa Arryn şi cei din Vale vă vor spune că Eyrie este şi inexpugnabil, pentru că poziția sa din vârf de munte face imposibil orice atac.

Cea mai mică cetate de scaun din Westeros, Eyrie n-a fost de la început sediul puterii Casei Arryn. Această onoare aparține

Porților Lunii, un castel mult mai mare, aflat la baza Lăncii Uriașului, exact pe locul unde Ser Artys Arryn şi andalii săi şi-au aşezat tabăra în noaptea de dinaintea Bătăliei celor Şapte Stele. Încă nesigur de tronul său, în primii ani ai domniei, regele Artys a vrut o cetate de scaun suficient de puternică încât să reziste unui asediu sau atac dacă Primii Oameni aveau să se ridice împotriva lui. Porțile Lunii au servit destul de bine acestei cerințe, însă era mai mult o fortăreață decât un palat, iar cei care vedeau castelul pentru prima dată au fost auziți remarcând că ar fi unul potrivit pentru un lord mărunt, nu pentru un rege.

Dar asta nu l-a deranjat prea tare pe regele Artys, care nu stătea mult acolo. Primul rege Arryn şi-a petrecut mare parte a domniei în şa, călărind dintr-un capăt la celălalt al domeniilor sale într-o vizită regală fără sfârşit. „Tronul meu este făcut din pielea şeii" spunea el cu mândrie, „iar castelul meu e un cort."

Regele Artys a fost urmat la tron de cei doi fii ai săi mai mari, aceştia domnind ca al doilea şi al treilea Rege al Muntelui şi Văii. Spre deosebire de tatăl lor, şi-au petrecut perioade considerabile din domnia lor la Porțile Lunii şi păreau mulțumiți acolo, cu toate că fiecare a extins castelul. Cel de-al patrulea rege Arryn, nepotul lui Artys I, a fost cel care a început construirea castelului Eyrie. Roland Arryn fusese crescut din copilărie de un rege andal în Ținuturile Riverane, călătorind apoi mult după ce şi-a câştigat pintenii, vizitând Oraşul Vechi şi Lannisportul înainte de a se întoarce în Vale la moartea tatălui său, pentru a-şi pune Coroana Şoimului. După ce văzuse minunățiile de la Hightower şi Casterly Rock, dar şi marile castele ale Primilor Oameni, încă presărate prin ținuturile de la Trident, şi-a dat seama că Porțile Lunii era sumbru şi urât în comparație cu ele. Primul impuls al regelui Roland a fost să dărâme Porțile şi să construiască o nouă cetate de scaun tot acolo, însă în acea iarnă mii de sălbatici au coborât din munți în căutare de hrană şi adăpost, deoarece văile înalte fuseseră îngropate de căderile de zăpadă. Jafurile lor i-au arătat regelui cât era de vulnerabilă cetatea lui de scaun.

Legenda spune că viitoarea lui soție, fiica lordului Hunter, Teora, i-ar fi reamintit cum l-a învins bunicul lui pe Robar Royce, atacându-l de pe o poziție înaltă. Impresionat de vorbele fetei, şi chiar de ea însăşi, lordul Roland a intrat în stăpânirea celui mai

ridicat teren posibil şi a decis să construiască acolo castelul care va deveni Eyrie.

N-a trăit însă ca să-l vadă terminat. Sarcina dată de el constructorilor era una îndrăzneață, deoarece pantele de la baza Lăncii Uriaşului erau abrupte şi năpădite de vegetație, iar mai sus, stânca dezgolită a muntelui era abruptă şi înghețată. A fost nevoie de peste zece ani doar pentru săparea unei cărări în zigzag pe versantul muntelui. Dincolo de copaci, o mică armată de pietrari a fost trimisă să lucreze cu ciocanele şi dălțile pentru a ciopli trepte pentru uşurarea urcării, acolo unde panta devenea şi mai abruptă. Între timp, Roland şi-a trimis constructorii pe cuprinsul celor Şapte Regate în căutare de marmură, deoarece regele nu era mulțumit de aspectul celei disponibile în Vale.

Peste un timp, au venit o altă iarnă şi un nou atac asupra Văii, din partea clanurilor sălbatice din Munții Lunii. Luat prin surprindere de o bandă de Câini Pictați, Roland I Arryn a fost tras de pe cal şi omorât, capul fiindu-i zdrobit cu o piatră pe când încerca să-şi scoată spada lungă din teacă. A domnit douăzeci şi şase de ani, doar atât cât să poată vedea primele pietre aşezate la temelia castelului său.

Construcția a continuat pe parcursul domniilor fiului său şi a fiului acestuia, însă progresul era dureros de lent, deoarece toată marmura trebuia adusă cu navele din Tarth, apoi cărată pe versanții Lăncii Uriaşului pe măgari. Zeci de animale au murit în timp ce urcau, însoțite doar de patru muncitori şi un maestru pietrar. Treptat, castelul a început să se ridice, metru cu metru… până când Coroana Şoimului a ajuns la strănepotul regelui care visase acest castel din ceruri. Războiul şi târfele erau pasiunile lui Roland al II-lea, nu construcțiile; costurile pentru Eyrie deveniseră prohibitive, iar noul rege avea nevoie de aur ca să finanțeze plănuita campanie din Ținuturile Riverane. Nici bine nu fusese îngropat tatăl său, că Roland al II-lea a poruncit sistarea tuturor lucrărilor la castel.

Aşa s-a făcut că Eyrie a fost abandonat cerurilor pentru aproape patru ani. Şoimii şi-au făcut cuiburi printre turnurile sale pe jumătate terminate, în vreme ce Roland al II-lea lupta cu Primii Oameni prin Ținuturile Riverane în căutarea aurului şi gloriei.

Însă cuceririle s-au dovedit a fi mai greu de dobândit decât anticipase el. După mai multe mici victorii fără importanță asupra unor regi mărunți, s-a pomenit confruntându-se cu Tristifer al IV-lea, Ciocanul Dreptății. Ultimul cu adevărat mare rege al Primilor Oameni i-a administrat lui Roland Arryn o înfrângere zdrobitoare, apoi i-a servit una şi mai umilitoare în anul următor. Aflat într-un pericol de moarte, Înălțimea Sa a fugit la castelul unuia dintre foştii săi aliați, un lord andal, numai pentru a fi trădat şi trimis înapoi la Tristifer în lanțuri. La patru ani după ce plecase galopând din Vale, regele Roland al II-lea a fost decapitat la Oldstones de Ciocanul Dreptății.

Puțini l-au jelit prin Vale, pentru că agresivitatea lui şi trufia nu îi aduseseră prieteni. Când fratele său, Robin Arryn, i-a urmat la tron, construcția Eyrie a fost reluată. Au trecut însă patruzeci şi trei de ani şi domniile a patru regi până când a fost terminat şi gata de a fi locuit. Maesterul Quince, primul din ordinul său care a slujit acolo, a declarat Eyrie „cea mai frumoasă lucrare făcută vreodată de mâna omului, un palat demn chiar şi de zei. În mod sigur, chiar şi Tatăl de Sus n-are parte de o astfel de cetate".

De atunci încolo, Eyrie a rămas cetatea de scaun a Casei Arryn primăvara, vara şi toamna. Iarna, gheața, zăpada şi vântul şuierător fac imposibilă ascensiunea şi castelul de nelocuit, dar vara, acesta este scăldat de adierea răcoroasă, proaspătă, de pe munte, un refugiu binevenit din calea căldurii năucitoare din fundul văii de jos. Nu mai există niciun castel ca acesta, în toată lumea, sau, cel puțin, nu unul care să fi fost consemnat ca având asemenea caracteristici.

Trebuie să remarcăm statuia delicatei Alyssa Arryn din pădurea zeilor din Eyrie. Legenda spune că, acum şase mii de ani, ea şi-a văzut soțul, frații şi fiii măcelăriți fără să verse o lacrimă. Dar zeii au pedepsit-o nelăsând-o să moară până când lacrimile ei nu vor ajunge în Valea de dedesubt. Marea cascadă care se prăvăleşte de pe Lancea Uriaşului a fost numită Lacrimile Alyssei, deoarece apa cade de la o asemenea înălțime încât se transformă în ceață înainte de a atinge solul.

Cât de adevărată e povestea? Alyssa Arryn a existat, dar nu putea să trăiască acum şase mii de ani. Adevărata istorie

sugerează patru mii, iar Denestan, în *Întrebări*, spune că a trăit acum două mii de ani.

Eyrie n-a putut fi niciodată cucerit prin forță. Pentru a-l lua cu asalt, un năvălitor trebuie, inițial, să ocupe Porțile Lunii, de la baza muntelui, un castel formidabil la rându-i. Dacă acest lucru este făcut, rămâne o ascensiune îndelungată şi, pe când urcă, atacatorul trebuie să ia cu asalt cele trei castele intermediare, care protejează drumul şerpuit până sus, pe munte: Piatră, Zăpadă şi Cer.

Porțile Lunii.

Această serie de lucrări de apărare fac ca apropierea de Eyrie să fie dificilă, dar chiar dacă un atacator le depăşeşte, va ajunge apoi la baza unei stânci abrupte, cu Eyrie aflat la o sută optzeci de metri deasupra, accesibil numai cu vinciuri sau scări.

Nu-i deci de mirare că puțini au încercat să asedieze castelul Eyrie. De la terminarea sa, regii Arryn au ştiut că aveau o redută inexpugnabilă unde se puteau refugia la nevoie. Maesterii care au servit Casa Arryn, învățăceii în arta războiului, cu toții au fost unanimi în credința că acest castel nu putea fi capturat…

… decât cu ajutorul dragonilor, aşa cum a dovedit cândva

Visenya Targaryen, care a aterizat în curtea interioară cu dragonul ei, Vhagar, şi-a convins-o pe mama ultimului rege Arryn să cedeze înaintea Casei Targaryen şi să renunțe la Coroana Şoimului.

Au trecut aproape trei sute de ani de atunci, însă ultimul dragon a pierit cu mult timp în urmă la Debarcaderul Regelui, aşa că viitorii Lorzi de Eyrie pot din nou să doarmă liniştiți, ştiind că splendidul lor castel va rămâne pe vecie invulnerabil şi de necucerit.

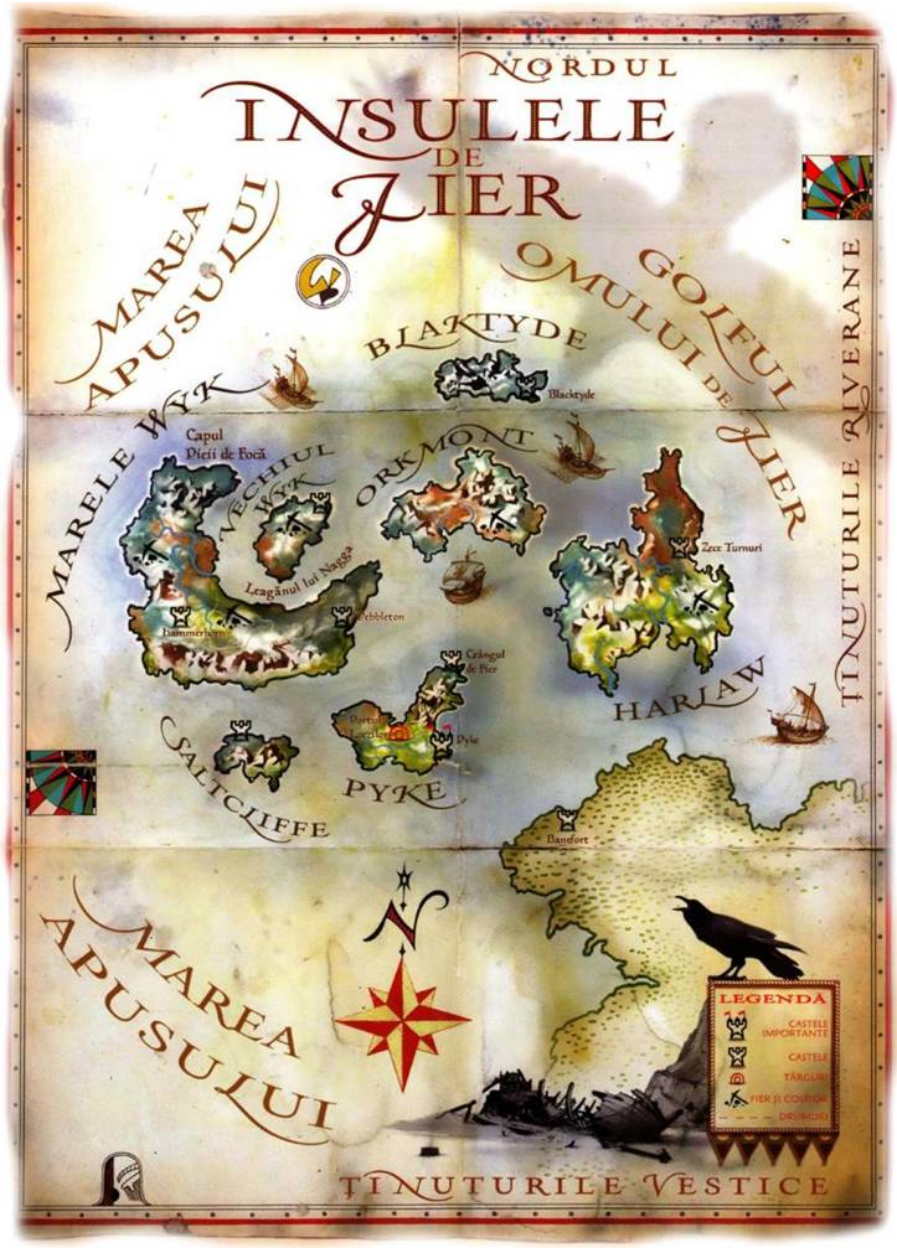
NORDUL
INSULELE DE FIER
MAREA APUSULUI
GOLFUL OMULUI DE FIER
ȚINUTURILE RIVERANE
BLAKTYDE
Blacktyde
MARELE WYK
Capul Piciii de Foca
VECHIUL WYK
ORKMONT
Leagănul lui Nagga
Pebbleton
Zece Turnuri
HARLAW
Grângul de Fier
Pyke
PYKE
SALTCLIFFE
Banefort
LEGENDĂ
CASTELE IMPORTANTE
CASTELE
TÂRGURI
FIER ȘI COMERȚ
DRUMURI
ȚINUTURILE VESTICE

Au fost Primii Oameni chiar primii?

Majoritatea învățaților consideră că da. Înainte de venirea lor, se crede, Westerosul a aparținut uriaşilor, Copiilor Pădurii şi fiarelor de pe câmp. Însă pe Insulele de Fier, preoții Zeului Înecat spun o altă poveste.

Potrivit credinței lor, insularii sunt o rasă aparte, diferită de restul omenirii. „Noi n-am venit în aceste insule sfinte de pe pământurile fără credință de dincolo de mări" a zis odată preotul Sauron Limbă-Sărată. „Am venit de sub aceste mări, din castelele scufundate ale Zeului Înecat, care ne-a făcut aşa şi ne-a dat putere asupra tuturor apelor de pe pământ."

Chiar şi printre insulari sunt unii care se îndoiesc de asta, admițând părerea mult mai larg acceptată a străvechii descendențe din Primii Oameni, chiar dacă aceştia, spre deosebire de andalii care i-au urmat, n-au fost niciodată un popor care a iubit marea. Desigur, nu putem lua în serios afirmațiile făcute de preoții insularilor, care ar vrea să credem că sunt mai aproape de peşti şi de sirene decât de orice altă rasă omenească.

Arhimaesterul Haereg a avansat odată o idee interesantă, cum că strămoşii insularilor au venit dintr-un teritoriu necunoscut, aflat la vest de Marea Apusului, citând legendele Tronului din Piatră de Mare. Se spune că tronul familiei Greyjoy, sculptat în forma unui kraken dintr-o veche piatră neagră uleioasă, ar fi fost găsit de Primii Oameni când au ajuns la Vechiul Wyk. Haereg susține că tronul era un produs al primilor locuitori ai insulelor, şi că numai istoriile ulterioare ale maesterilor şi septonilor au început să pretindă că erau, de fapt, descendenți ai Primilor Oameni. Însă aceasta este doar o speculație şi, în cele din urmă, Haereg însuşi a renunțat la idee şi la fel trebuie să facem şi noi.

Totuşi, indiferent cum au apărut insularii, nu se poate nega că se deosebesc de restul oamenilor prin obiceiuri, credințe şi

guvernare.

Toate aceste diferențe, susține Arhimaesterul Haereg în a sa *Istorie a oamenilor de fier*, sunt înrădăcinate în religie.

Aceste insule reci, umede, măturate de vânturi, n-au fost niciodată bine împădurite, iar solul lor subțire n-a putut permite creşterea pădurilor zeilor. Niciun uriaş nu si-a făcut acolo casa, nici Copiii Pădurii n-au umblat vreodată prin pădurile de-acolo. Vechii zei veneraţi de aceste rase străvechi sunt absenţi şi ei. Şi cu toate că andalii au ajuns, în cele din urmă, pe insule, Credința lor n-a prins niciodată rădăcini acolo, pentru că un alt zeu venise înainte de Cei Şapte: Zeul Înecat, creatorul acestor mări şi părintele insularilor.

Zeul Înecat nu are temple, nici cărți sfinte, nici idoli ciopliți după chipul său, însă are o mulțime de preoți. Cu mult înainte de istoria consemnată, aceşti oameni sfinți itineranți au ocupat Insulele de Fier, propovăduindu-i cuvântul şi denunțându-i pe ceilalți zei şi pe adepții lor. Jerpeliți, nespălați, adesea desculți, preoții Zeului Înecat nu au o locuință permanentă, rătăcind pe insule, rareori stând departe de mare. Majoritatea sunt analfabeți; tradiția lor este una orală, iar preoții mai tineri învață rugăciunile şi ritualurile de la cei bătrâni. Oriunde s-ar afla, lorzii şi țăranii sunt obligați să le dea de mâncare şi adăpost în numele Zeului Înecat. Unii preoți mănâncă numai peşte. Cei mai mulți nu se îmbăiază, nici măcar în mare. Oamenii de prin alte ținuturi îi consideră nebuni, şi-aşa par, însă nu se poate nega că au o mare putere.

Cu toate că majoritatea insularilor îi disprețuiesc pe Cei Şapte din Sud şi pe Vechii Zei din Nord, ei recunosc o a doua divinitate. În teologia lor, Zeul Înecat este opusul Zeului Furtunii, o zeitate malefică ce locuieşte în cer şi-i urăşte pe oameni şi toate lucrările lor. Trimite vânturi haine, ploi biciuitoare şi tunete şi fulgere care îi arată mânia.

Unii afirmă că Insulele de Fier se numesc aşa datorită minereului care se găseşte acolo din abundență, dar insularii insistă că acesta se trage de la firea lor, pentru că sunt oameni duri, la fel de inflexibili ca zeul lor. Cartografii ne spun că există treizeci şi una de Insule de Fier în grupul principal, în largul

Golfului Omului de Fier, la vest de Capul Vulturilor, iar alte treizeci sunt adunate în jurul Luminii Singuratice, departe, pe întinderea Mării Apusului. Vechiul Wyk, Marele Wyk, Pyke, Harlaw, Saltcliffe, Blacktyde şi Orkmont sunt cele şapte insule principale.

Harlaw este cea mai populată dintre insule, Marele Wyk este cea mai mare şi mai bogată în minereuri, iar Vechiul Wyk este cea mai sfântă, locul unde regii de sare şi stâncă se adunau în Castelul Regelui Cenuşiu din vechime pentru a-şi alege conducătorul. Stâncoasă, muntoasă, insula Orkmont era cetatea de scaun a Regilor de Fier ai Casei Greyiron în secolele trecute. Pyke se făleşte cu Portul Lorzilor, cel mai mare oraş de pe insule, şi este cetatea de scaun a Casei Greyjoy, stăpânii insulelor de la Cucerirea lui Aegon. Blacktyde şi Saltcliffe sunt mai puțin interesante. Cetățile-turn ale lorzilor mai mărunți se află pe insulițe, pe lângă sate pescăreşti minuscule. Altele sunt folosite pentru păscutul oilor, în timp ce multe altele sunt nelocuite.

Un al doilea grup de insule se află la opt zile de mers pe mare spre nord-vest, în Marea Apusului. Acolo focile şi leii-de-mare îşi fac colonii, pe stâncile bătute de vânt, insulele fiind prea mici ca să poată susține fie şi o singură gospodărie. Pe cea mai mare stâncă se află cetatea Casei Farwynd, numită Lumina Singuratică datorită farului care luminează zi şi noapte de pe acoperişul său. Se spun lucruri ciudate despre Farwynd şi despre cei pe care-i stăpânesc. Unii zic că trăiesc cu focile şi dau naştere unor copii doar pe jumătate oameni, în vreme ce alții şoptesc că sunt schimbători de formă, care pot lua înfățişarea leilor-de-mare, a morselor, chiar şi a balenelor pătate, lupii mărilor din vest.

Poveşti ciudate, precum acestea, sunt ceva obişnuit la marginile lumii, iar Lumina Singuratică se află cel mai departe spre vest dintre toate ținuturile cunoscute. Mulți marinari curajoşi au navigat dincolo de lumina farului său în decursul secolelor, căutând acel faimos paradis despre care se spunea că se află dincolo de orizont, însă cei care s-au mai întors (puțini) vorbesc doar despre oceane cenuşii care se întind nesfârşite, tot mai departe, pentru totdeauna.

Bogățiile Insulelor de Fier zac pe sub dealurile din Marele Wyk, Flarlaw şi Orkmont, unde plumbul, cositorul şi fierul pot fi

găsite în abundență. Din insule se exportă în principal minereuri. Există mulți pricepuți în lucrul cu metalul printre insulari, după cum este de aşteptat; forjele de la Portul Lorzilor produc săbii, topoare, cămăşi de zale şi platoşe ca nicăieri altundeva.

Pământul Insulelor de Fier este subțire şi pietros, mai potrivit pentru păscutul caprelor decât pentru cultivatul cerealelor. Insularii ar suferi, cu siguranță, de foame în fiecare iarnă dacă n-ar exista recoltele nesfârşite de peşte pe mare şi pescarii care le adună.

Apele Golfului Omului de Fier adăpostesc mari bancuri de cod, cod negru, rechini-înger, calcan, peşte de gheață, sardele şi macrou. Crabii şi homarii pot fi găsiți de-a lungul țărmurilor tuturor insulelor, iar la vest de Marele Wyk se găsesc peşti-spadă, foci şi balene care cutreieră Marea Apusului. Arhimaesterul Hake, născut şi crescut pe Harlaw, estimează că şapte din zece familii din Insulele de Fier sunt pescari. Indiferent cât de umili şi de săraci sunt aceşti oameni pe uscat, pe mare sunt propriii lor stăpâni. „Cel care are o barcă nu trebuie să fie rob niciodată" scrie Hake, „pentru că fiecare căpitan este rege pe puntea propriei lui nave." Recolta lor hrăneşte insulele.

Servitutea era o practică obişnuită printre Primii Oameni în timpul îndelungatei lor dominații în Westeros - un sprijin suplimentar pentru insularii descendenți din Primii Oameni.

Mai mult, robia nu trebuie confundată cu sclavia practicată în unele Oraşe Libere şi în ținuturile îndepărtate, din est. Spre deosebire de sclavi, robii au anumite drepturi. Un rob aparține celui care l-a capturat, pe care-l slujeşte şi i se supune, dar este om, nu o proprietate. Robii nu pot fi cumpărați şi vânduți. Ei pot avea proprietăți, se pot căsători şi avea copii. Copiii sclavilor se nasc sclavi, dar cei ai robilor se nasc liberi; orice prunc născut pe vreuna din insule este socotit insular, chiar dacă ambii lui părinți sunt robi. Aceşti copii nu puteau fi luați de la părinții lor până la vârsta de şapte ani, când majoritatea îşi începeau ucenicia sau se alăturau echipajului unei corăbii.

Totuşi, chiar mai mult decât pe pescari, insularii îi prețuiesc pe

corsarii lor. „Lupii mărilor” îi numeau cei din Ținuturile Vestice şi cele Riverane în vremurile de demult, şi pe bună dreptate. Asemenea lupilor, vânau adesea în haite, traversând mările furtunoase în corăbiile lor repezi, lungi, aruncându-se asupra satelor paşnice şi a târgurilor de pe țărmurile Mării Apusului pentru a ataca, jefui şi viola. Marinari neînfricați şi luptători înspăimântători, apăreau din cețurile dimineții pentru a-şi face treaba sângeroasă şi a se întoarce pe mare înainte ca soarele de apus să ajungă la zenit, corăbiile lor lungi fiind încărcate cu pradă şi pline de copii care țipau şi femei înspăimântate.

Arhimaesterul Haereg susține că nevoia de lemn i-a făcut pe primii insulari să o ia pe această cale sângeroasă.

În zorii vremurilor, pe Marele Wyk, Harlaw şi Orkmont existau păduri întinse, însă construcția de nave a înghițit atât de mult lemn, încât codrii au dispărut. Aşa că insularii n-au avut de ales decât să se ducă după pădurile întinse din „ținuturile înverzite”, interiorul Westerosului.

Tot ceea ce lipsea pe insule corsarii au găsit în ținuturile înverzite. Tot mai puține se obțineau prin negoț; majoritatea se luau prin sânge, cu ascuțişul spadei sau cu tăişul securii. Iar atunci când pirații reveneau în insule cu o astfel de pradă, spuneau că „au plătit prețul fierului” pentru ea; cei care rămâneau în urmă „plăteau prețul aurului” pentru a obține asemenea comori, ori rămâneau fără ele. Şi astfel, ne spune Haereg, au ajuns corsarii şi faptele lor să fie prețuite de menestreli, oamenii de rând şi preoți deopotrivă.

Multe legende au ajuns până la noi prin mileniile de regi de sare şi corsari care au transformat Marea Apusului într-una numai a lor, oameni mai sălbatici şi cruzi şi neînfricați decât oricine a trăit vreodată. Astfel se face că auzim de oameni ca Torgon cel Groaznic, Jorl Balena, Dragon Clopotul, necromantul, Hrothgar din Pyke şi cornul lui chemător de krakeni şi de Ralf cel Jerpelit din Vechiul Wyk.

Cel mai nelegiuit dintre toți a fost Balon Piele Neagră, care lupta cu o secure în mâna strângă şi un ciocan în dreapta. Se spune că nicio armă făcută de mâna omului nu-l putea atinge: săbiile ricoşau şi nu-i lăsau nicio urmă, iar topoarele se spărgeau pe pielea lui.

Chiar au existat cu adevărat astfel de oameni? Este greu de aflat, din moment ce ei au trăit şi-au murit cu mii de ani înainte ca insularii să învețe să scrie; cunoaşterea literelor este rară în Insulele de Fier chiar şi astăzi, iar cei care se pricep sunt, adesea, batjocoriți ca fiind slabi, ori sunt temuți ca vrăjitori. Ceea ce ştim despre aceşti semizei ai Zorilor Vremurilor provine din lucrările oamenilor pe care i-au jefuit şi prădat, scrise în Limba Veche şi în runele Primilor Oameni.

Ținuturile prădate de corsari aveau mulți copaci, dar puțini oameni în vremurile acelea. Apoi, la fel ca acum, insularilor nu le plăcea să se îndepărteze prea mult de apa sărată care-i susținea, însă domneau asupra Mării Apusului de la Insula Ursului şi Țărmul Înghețat până la Arbor. Fragilele bărci de pescuit şi cele de negoț ale Primilor Oameni, care rareori se aventurau dincolo de pământurile lor, nu se puteau pune cu corăbiile lungi şi repezi ale insularilor, cu pânzele lor mari şi numeroasele vâsle. Şi când bătălia a început pe țărmuri, regi măreți şi cavaleri faimoşi au căzut înaintea năvălitorilor ca spicele sub seceră, atât de mulți încât oamenii ținuturilor înverzite spuneau că insularii erau demoni, veniți din iadul de sub apă, că erau apărați de vrăji cumplite şi că aveau arme negre ciudate, care îşi trăgeau puterea din sufletele celor hăcuiți.

Ori de câte ori toamna era pe sfârşite şi iarna bătea la uşă, corăbiile lungi veneau să fure mâncare. Şi astfel se hrăneau Insulele de Fier, chiar şi în miezul iernii, în vreme ce de multe ori cei care semănaseră, îngrijiseră şi culeseseră recoltele mureau de foame. „Noi nu semănăm!” a devenit deviza familiei Greyjoy, ai cărei membri au început să-şi spună Lorzii Corsari din Pyke.

Pirații nu au adus pe Insulele de Fier numai aur şi grâne, ci şi prizonieri, care vor deveni sclavii stăpânilor lor. Printre insulari, numai pirateria şi pescuitul erau considerate activități pentru oamenii liberi. Munca gheboşată şi nesfârşită de la ferme şi de pe câmp era potrivită numai pentru robi. Acelaşi lucru era valabil şi pentru minerit. Totuşi, robii trimişi pe câmp se puteau socoti norocoşi, scrie Haereg, pentru că mulți dintre ei ajungeau să îmbătrânească şi chiar li se permitea să se căsătorească şi să aibă copii. Nu acelaşi lucru se putea spune şi despre cei condamnați să lucreze în mine, acele puțuri întunecoase, periculoase, de sub

dealuri, unde stăpânii erau brutali, aerul rece şi umed, iar viața scurtă.

Un corsar din Insulele de Fier, luându-şi prada.

Majoritatea prizonierilor bărbați aduşi pe Insulele de Fier îşi petreceau tot restul vieții la munca grea de pe câmp sau din mine. Câțiva, fii de lorzi şi cavaleri sau negustori bogați, erau schimbați pentru aur. Robii care ştiau să citească, să scrie şi să socotească îşi slujeau stăpânii ca administratori, tutori şi scribi. Pietrarii, cizmarii, dogarii, lumânărarii, tâmplarii sau oricare alți meşteşugari pricepuți erau chiar şi mai valoroşi.

Tinerele femei erau însă cele mai prețuite de corsari. Femeile mai în vârstă erau luate de căpitani ca bucătărese, croitorese, țesătoare, moaşe şi altele asemenea, însă fetele blonde şi cele aproape de prima lor înflorire erau capturate în toate raidurile. Majoritatea îşi sfârşeau zilele în insule ca slujnice, târfe, vite de povară prin gospodărie sau neveste ale altor robi, însă cele mai frumoase şi mai puternice şi mai nubile deveneau soțiile de sare ale răpitorilor lor.

Prin obiceiurile de căsătorie, asemenea zeilor lor, insularii se deosebeau de locuitorii din Westeros. Conform Credinței din cele Şapte Regate, un bărbat are o singură soție, iar o fecioară un singur soț. În Insulele de Fier însă, un bărbat poate avea o singură „soție de stâncă” (numai dacă ea moare îşi mai poate lua

alta), însă poate avea oricâte „soții de sare” doreşte. O soție de stâncă trebuie să fie o femeie - născută liberă pe Insulele de Fier. Locul ei este lângă bărbatul ei, pe punte şi în pat, iar copiii ei au întâietate. Nevestele de sare sunt aproape întotdeauna femei şi fete capturate în timpul raidurilor. Numărul soțiilor de sare pe care le poate întreține un bărbat este o dovadă a puterii, bogăției şi virilității sale.

Totuşi, nevestele de sare ale insularilor nu sunt doar ibovnice, târfe sau sclave sexuale. Căsătoriile de sare, la fel ca şi cele de stâncă, erau, de obicei, oficiate de preoți ai Zeului Înecat (deşi, prin ceremonii considerabil mai puțin solemne decât cele care unesc un bărbat de soția lui de stâncă), iar copiii rezultați erau considerați legitimi. „Fiii de sare” puteau chiar moşteni, dacă un bărbat nu avea fii de la nevasta sa de stâncă.

Căsătoriile de sare s-au împuținat însă pe Insulele de Fier de la Cucerire încoace, deoarece Aegon Dragonul a făcut din răpirea femeilor o crimă pe întinsul celor Şapte Regate (la îndemnul reginei Rhaenys, din câte se spune). Cuceritorul le-a interzis corsarilor să-i atace domeniile. Însă aceste interdicții nu au fost respectate sub succesorii lui şi mulți insulari încă nădăjduiesc să revină la ceea ce ei numesc Vechea Cale.

Coroanele din lemn plutitor

În Epoca Eroilor, spun legendele, insularii au fost conduşi de un monarh măreț, numit simplu Regele Cenuşiu. Acesta controla şi marea şi şi-a luat o sirenă de soție, aşa că fiii şi fiicele sale puteau trăi deasupra apelor sau în ele. Părul şi barba lui şi ochii erau cenuşii precum marea iarna, şi de aici şi-a primit şi numele. Coroana purtată de el era făcută din lemn plutitor pentru ca toți cei care îngenuncheau în fața lui să ştie că regatul său venea din mare şi de la Zeul Înecat care locuia sub ea.

Faptele atribuite Regelui Cenuşiu de preoții şi menestrelii din Insulele de Fier sunt multe şi minunate. Regele Cenuşiu a fost cel care a adus focul pe pământ zeflemisindu-l pe Zeul Furtunii până când acesta a lovit pământul cu un fulger, dând foc unui copac. Tot el i-a învățat pe oameni să țească plase de peşte şi pânze şi a cioplit prima corabie lungă dintr-un lemn alb, tare, de Ygg, un copac-demon, care se hrănea cu carne de om.

Însă cea mai măreață faptă a Regelui Cenuşiu a fost uciderea lui Nagga, cel mai mare dintre dragonii de mare, o fiară colosală despre care se spune că se hrănea cu leviatani şi krakeni uriaşi şi putea scufunda insule întregi când se înfuria. Regele Cenuşiu a construit un castel măreț din oasele lui, folosindu-i coastele ca grinzi şi căpriori. De acolo, a condus Insulele de Fier timp de o mie de ani, până când chiar şi pielea lui s-a făcut la fel de cenuşie ca părul şi barba. Numai atunci şi-a dat jos coroana din lemn plutitor şi s-a dus în mare, coborând în palatele de sub apă ale Zeului Înecat pentru a-şi primi locul cuvenit la dreapta sa.

Oasele pietrificate ale unei creaturi marine gigantice se află, într-adevăr, pe Dealul lui Nagga, din Vechiul Wyk, dar nu se ştie dacă ele i-au aparținut unui dragon marin. Coastele sunt uriaşe, dar nu suficient de mari cât să fie ale unui dragon capabil să mănânce leviatani şi krakeni uriaşi. De fapt, chiar existența dragonilor de mare este controversată. Dacă astfel de monştri există, ei trăiesc în cele mai adânci şi mai întunecoase ape din Marea Apusului, pentru că niciunul n-a fost văzut în lumea

cunoscută de mii de ani.

Regele Cenuşiu pe tronul său făcut din colții Naggăi.

Regele Cenuşiu a domnit peste toate Insulele de Fier, dar după moartea sa cei o sută de fii au început să se certe pentru succesiune. Fratele şi-a ucis fratele într-o urgie a măcelăririi aproapelui până când au mai rămas doar şaisprezece. Aceşti ultimi supraviețuitori şi-au împărțit insulele. Toate marile case ale insularilor îşi revendică obârşia din Regele Cenuşiu şi fiii lui, cu excepția - curios - a Bunilor Frați din Vechiul Wyk şi Marele

Wyk, despre care se presupune că se trag din cel mai mare frate credincios al Regelui Cenuşiu.

Aşa glăsuiesc legendele şi preoții Zeului Înecat.

Istoria spune o poveste diferită. Cele mai vechi consemnări păstrate în Citadelă arată că fiecare dintre Insulele de Fier a fost cândva un regat autonom, condus de doi regi, unul de stâncă şi unul de sare. Primul domnea pe insulă, împărțind dreptatea, dând legi şi tranşând disputele. Celălalt comanda pe mare, oriunde şi oricând ieşeau în larg corăbiile lungi.

Hrisoavele păstrate sugerează că regii de stâncă erau întotdeauna mai bătrâni decât cei de sare; în unele cazuri, cei doi erau tată şi fiu, ceea ce i-a făcut pe unii să spună că regii de sare erau moştenitori, prinți moştenitori ai taților lor. Au existat cazuri când regele de stâncă şi cel de sare aparțineau unor case diferite, uneori chiar şi unor case rivale.

În Westeros, regi mărunți au pretins coroane din aur în virtutea originii şi a sângelui, însă coroanele din lemn plutitor ale insularilor nu erau uşor de obținut. Numai aici, oamenii îşi alegeau regii, adunându-se în mari consilii numite adunări pentru rege pentru a-i alege pe regii de stâncă şi pe cei de sare care aveau să-i conducă. Atunci când murea un monarh, preoții Zeului Înecat convocau o adunare pentru rege, pentru a-i alege succesorul. Orice bărbat care deținea şi conducea o ambarcațiune avea permisiunea de a vorbi la aceste adunări, care adesea durau câteva zile sau chiar mai mult. Preoții puteau să-i adune pe „căpitani şi pe regi” pentru a înlătura un conducător nevrednic.

Puterea exercitată de aceşti profeți ai Zeului Înecat asupra insularilor nu trebuie subestimată. Numai ei puteau convoca adunările pentru rege şi să-l atace pe cel care, rege sau lord, îndrăznea să-i înfrunte. Marele Preot era Galon Baston Alb, numit aşa pentru bastonul pe care-l purta oriunde, pentru a-i croi pe păcătoşi. (în unele relatări, bastonul său era confecționat din copacul inimii, în altele din oasele lui Nagga.)

Galon a hotărât că insularii nu trebuiau să se războiască între ei, interzicându-le să-şi ia femeile unii altora ori să atace țărmurile unuia dintre ei şi a unit Insulele de Fier într-un singur regat, convocându-i pe căpitani şi pe regi la Vechiul Wyk pentru a

alege un mare rege care să domnească asupra regilor de sare şi a celor de stâncă laolaltă. L-au ales pe Urras Greyiron, numit şi Picior-de-Fier, regele de sare de pe Orkmont, cel mai cumplit prăduitor al vremii sale. Galon însuşi a pus o coroană din lemn plutitor pe capul marelui rege, Urras Picior-de-Fier devenind primul om de la Regele Cenuşiu care domnea asupra tuturor insularilor.

Mulți ani după aceea, când Urras Picior-de-Fier a murit din cauza rănilor primite în timpul raidurilor, fiul său cel mai mare i-a luat coroana şi s-a autoproclamat regele Erich I. Cu toate că era pe jumătate orb şi slăbit din cauza vârstei, Galon s-a înfuriat, declarând că numai o adunare pentru rege putea alege un suveran. „Căpitanii şi regii" s-au adunat încă o dată la Vechiul Wyk şi Erich cel Urât a fost detronat şi condamnat la moarte, o soartă evitată de el prin spargerea coroanei tatălui său şi aruncarea sa în mare, în semn de supunere față de Zeul Înecat. În locul său, adunarea l-a pus pe Regnar Clopot, numit şi Îngrijitorul-de-Corbi, regele de stâncă de pe Vechiul Wyk.

Secolele următoare au însemnat o epocă de aur pentru Insulele de Fier şi una întunecată pentru Primii Oameni şi toți care trăiau pe malul mării. Odată ce corsarii plecau să caute hrană pentru a rezista în timpul iernilor grele, lemn pentru construirea corăbiilor lor lungi, soții de sare, capabile să le dea fii, şi bogățiile care lipseau Insulelor de Fier, se întorceau acasă cu prada lor. Sub regii coroanelor din lemn plutitor, obiceiul s-a transformat în ceva mult mai dificil şi periculos: cucerire, colonizare şi control.

Lucrarea exhaustivă a Arhimaesterului Haereg, *Istoria oamenilor de fier*, enumeră 111 bărbați care au purtat o coroană din lemn plutitor ca Mari Regi ai Insulelor de Fier.

Prin tradiție, coroana de lemn era spartă şi redată mării la moartea purtătorului ei. Succesorul acestuia îşi va pune o altă coroană făcută din lemn plutitor, proaspăt adus la țărmul insulei sale natale. Astfel, fiecare coroană era diferită de cea de dinainte. Unele erau mici şi simple, altele uriaşe, elaborate şi magnifice.

Lista este incompletă şi plină de contradicții, dar nimeni nu se îndoieşte că regii lemnului plutitor au ajuns la apogeul puterii lor sub Qhored I Hoare (numit şi Greyiron în unele mărturii şi Blacktyde în altele), care şi-a scris numele cu sânge în istoriile din Westeros drept Qhored cel Crud. El a domnit asupra insularilor preț de trei sferturi de secol, trăind până la nouăzeci de ani. Pe vremea aceea, Primii Oameni din ținuturile înverzite abandonaseră, în mare parte, țărmurile Mării Apusului de teama prădătorilor. Iar cei care rămăseseră, în principal lorzi în castelele lor fortificate, le plăteau tribut insularilor.

Qhored a fost cel care s-a făli că voia sa ajungea „oriunde oamenii puteau mirosi apa sărată sau să audă zgomotul valurilor”. În tinerețea sa, a capturat şi a prădat Oraşul Vechi, aducând în lanțuri mii de femei şi fete în Insulele de Fier. La treizeci de ani, i-a învins pe lorzii din Trident în bătălie, forțându-l pe regele riveran Bernarr al II-lea să-şi plece genunchiul şi să-i predea pe cei trei fii ai săi ca ostatici. Trei ani mai târziu, i-a dat-morții, omorându-i cu mâna sa şi scoțându-le inimile, când tributul tatălui lor a întârziat. Când tatăl lor îndurerat a declanşat războiul pentru a-i răzbuna, regele Qhored şi insularii lui i-au decimat armata. Bernarr a fost înecat ca un sacrificiu pentru Zeul Înecat, ceea ce a însemnat dispariția Casei Celui Drept şi aruncarea Ținuturilor Riverane într-o anarhie sângeroasă.

Însă după aceea a început declinul lent. Regii care l-au urmat pe Qhored au jucat şi ei un rol în asta, dar oamenii din ținuturile înverzite deveniseră mai puternici. Primii Oameni îşi construiseră propriile lor corăbii lungi, oraşele lor erau apărate de ziduri de piatră, în locul palisadelor din lemn, şi de şanțuri cu țepuşe.

Casele Gardener şi Hightower au fost primele care au încetat să mai plătească tribut. Când regele Theon al III-lea Greyjoy a ridicat pânzele împotriva lor, a fost înfrânt şi măcelărit de lordul Lymond Hightower, Leul-de-Mare, acesta reînviind practica luării în robie în Oraşul Vechi doar atât cât să-i pună pe insularii capturați în timpul bătăliei la muncă grea, la întărirea zidurilor

oraşului.

Creşterea puterii Ținuturilor Vestice reprezenta un pericol chiar şi mai acut pentru dominația regilor de lemn plutitor. Insula Frumoasă a fost prima care a căzut, atunci când locuitorii ei s-au ridicat la luptă sub conducerea lui Gylbert Farman, alungându-i pe suzeranii insulari. O generație mai târziu, Lannisterii au capturat oraşul Kayce, când Herrock Fiul-de-Curvă a suflat din marele lui corn cu inele de aur şi târfele din oraş au deschis o poartă secretă pentru oamenii săi. Trei regi insulari au încercat în van să recucerească oraşul, doi dintre ei murind în ascuțişul spadei lui Herrock.

Ultima ofensă a venit din partea lui Gerold Lannister, Regele Stâncii. Gerold cel Mare, aşa cum este el numit în Vest, şi-a condus flota chiar spre Insulele de Fier într-un atac îndrăzneț, luând ostatici o sută de insulari. I-a închis la Casterly Rock, spânzurând câte unul atunci când țărmurile sale erau atacate.

În secolul următor, o succesiune de regi nevolnici au pierdut Arbor, Insula Ursului, Degetele lui Flint şi mare parte a enclavelor insulare de-a lungul țărmurilor Mării Apusului.

Nu trebuie să se creadă că insularii n-au câştigat nicio bătălie în aceşti ani. Balon al V-lea Greyjoy, Vântul-Rece, a distrus flotele Regelui Nordului. Erich al V-lea Harlaw a recucerit Insula Frumoasă în tinerețe, doar pentru a o pierde iarăşi la bătrânețe. Fiul său, Harron, l-a ucis pe Gareth cel Mohorât din Highgarden sub zidurile Oraşului Vechi. Peste jumătate de secol, Joron I Blacktyde l-a capturat pe Gyles al II-lea Gardener când flotele lor s-au înfruntat în largul Insulelor Cețoase. După ce l-a torturat până la moarte, Joron a pus să-i fie ciopârțit cadavrul ca să-şi pună în cârligele de pescuit „bucăți dintr-un rege”. Mai târziu în timpul domniei sale, Joron a trecut Arborul prin foc şi sabie, şi se crede că a luat toate femeile de pe insulă de până în treizeci de ani, câştigându-şi porecla de Năpasta Fecioarelor.

Totuşi, toate aceste victorii s-au dovedit a fi de scurtă durată, împreună cu mulți dintre regii care le-au obținut. Pe măsura trecerii secolelor, regatele din ținuturile înverzite au devenit tot mai puternice, iar cele din Insulele de Fier tot mai slabe. Iar pe la sfârşitul Epocii Eroilor, o altă criză i-a slăbit şi i-a învrăjbit şi mai

tare pe insulari.

La moartea regelui Urragon al III-lea Greyiron (Urragon cel Spân), fiii săi mai tineri au convocat în grabă o adunare pentru rege, în vreme ce fratele lor mai mare, Torgon, ataca în aval pe Mander, crezând că unul dintre ei va fi ales să poarte coroana de lemn plutitor. Spre surprinderea lor, căpitanii şi regii l-au ales pe Urrathon Fratele Bun din Marele Wyk. Primul lucru făcut de noul suveran a fost să ceară executarea fiilor bătrânului rege. Pentru asta, şi pentru cruzimea barbară arătată de el de multe ori în cei doi ani de domnie, Urrathon al IV-lea Fratele Bun este numit în istorie Fratele Rău.

Corabie lungă a oamenilor de fier pe mare.

Când Torgon Greyiron s-a întors, în cele din urmă, în Insulele de Fier, a declarat că adunarea pentru rege a fost ilegală deoarece nu fusese prezent pentru a-şi exprima părerea. Preoții l-au susținut, pentru că se săturaseră de aroganța şi de impietatea Fratelui Rău. Oamenii de rând şi marii lorzi deopotrivă s-au ridicat la chemarea lor, adunându-se sub flamurile lui Torgon, până când propriii comandanți ai lui Urrathon l-au măcelărit.

Torgon Întârziatul a devenit rege în locul lui şi a domnit timp de patruzeci de ani fără ca măcar să fi fost ales şi proclamat la adunarea pentru rege. S-a dovedit a fi un rege puternic, drept şi înțelept şi cinstit... Însă nu a putut face mare lucru pentru a opri declinul Insulelor de Fier, deoarece în timpul cârmuirii sale mare parte din Capul Vulturilor a fost cedat Mallisterilor din Seagard.

Torgon dăduse o lovitură instituției adunării pentru rege în tinerețea sa, detronându-l pe regele ales. La bătrânețe i-a mai dat încă una, chemându-l pe fiul său, Urragon, să-l ajute să domnească. La curte şi consiliu, la pace şi război, fiul a rămas lângă tatăl său aproape cinci ani, aşa că atunci când Torgon a murit, a părut ceva firesc să fie ales să-i succeadă ca Urragon al IV-lea Greyiron. N-a fost convocată nicio adunare, şi de data asta niciun Galon Baston Alb nu s-a mai ridicat furios să conteste succesiunea.

Lovitura finală, fatală, împotriva puterii căpitanilor şi a regilor adunați a fost dată când Urragon al V-lea însuşi a murit după o cârmuire îndelungată, care nu s-a distins însă prin nimic. Regele muribund a cerut ca nepotul său, Urron Greyiron, regele de sare de pe Orkmond, cunoscut şi ca Urron Mână Roşie, să-l urmeze. Preoții Zeului Înecat erau hotărâți să nu permită ca puterea numirii de regi să le fie luată pentru a treia oară, aşa că toți căpitanii şi regii au fost convocați pe Vechiul Wyk pentru o adunare pentru rege.

Au venit cu sutele, printre ei regii de sare şi cei de stâncă din cele şapte insule importante, şi chiar de pe Lumina Singuratică. Totuşi, nici bine nu se adunaseră când oamenii lui Urron Mână Roşie au tăbărât asupra lor cu topoarele, iar coastele Naggăi s-au înroşit de sânge. Au murit treisprezece regi în acea zi, şi cincizeci de preoți şi profeți. A fost sfârşitul adunărilor pentru rege, iar Mână Roşie a domnit ca mare rege timp de douăzeci şi doi de ani, iar urmaşii lui după aceea. Oamenii sfinți rătăcitori n-au mai făcut şi desfăcut regi niciodată, la fel ca în trecut.

Regii de Fier

Cei din familia Greyiron erau una dintre cele mai vechi şi renumite case mari de pe Insulele de Fier. În timpul îndelungatei epoci a adunărilor pentru rege, căpitanii şi regii au dat coroana de lemn la nu mai puțin de treizeci şi opt dintre ei, potrivit lui Haereg, ei furnizând astfel de două ori mai mulți mari regi decât oricare altă casă.

Această epocă s-a terminat cu Urron Mână Roşie şi masacrul de pe Vechiul Wyk. De atunci încolo, coroana Insulelor de Fier va fi confecționată din fier negru şi va fi transmisă de la tată la fiu, prin dreptul primului născut. Familia Greyiron nu va mai accepta un alt rege pe insule. Se terminase cu regii de sare şi cu regii de stâncă. Urron Mână Roşie şi moştenitorii săi şi-au spus simplu Rege al Insulelor de Fier. Conducătorii Marelui Wyk, ai Vechiului Wyk, Pyke, ai Harlawului şi ai insulelor mai mici au fost reduşi la rangul de lorzi, iar mai multe descendențe străvechi au fost eliminate cu totul când au refuzat să-şi plece genunchiul.

Însă monopolizarea coroanei de fier de către Casa Greyiron n-a rămas necontestată. Împreună cu adunarea pentru rege, interzicerea de către Galon Baston Alb a războaielor între insulari a pierit şi ea în măcelul de la Vechiul Wyk. În secolele care au urmat, Urron Mână Roşie şi succesorii săi s-au confruntat cu şase rebeliuni importante şi cel puțin două răscoale majore ale robilor. Lorzii şi regii de pe continent n-au întârziat nici ei să profite de dezbinarea insularilor. Unul câte unul, toate avanposturile deținute de ei în ținuturile înverzite au fost pierdute. Cea mai puternică lovitură a fost cea dată de Garth al VII-lea, regele Mână Aurită, din Reach, care i-a izgonit pe insulari din Insulele Cețoase, le-a redenumit Insulele Scutului şi le-a populat cu cei mai fioroşi dintre războinicii săi şi cu cei mai buni marinari, pentru apărarea gurilor Manderului.

Venirea andalilor în cele Şapte Regate doar a grăbit declinul Insulelor de Fier, pentru că, spre deosebire de Primii Oameni de dinainte, andalii erau nişte marinari neînfricați, cu propriile lor corăbii lungi, la fel de repezi şi de capabile să țină marea ca

oricare dintre cele construite de insulari. Pe când andalii năvăleau în Ținuturile Riverane, cele Vestice şi în Reach, au apărut sate noi de-a lungul coastelor, oraşe împrejmuite cu ziduri şi castele solide, din piatră şi lemn, s-au ridicat deasupra fiecărui golf şi port, iar marii lorzi şi regii mărunți laolaltă au început să construiască nave de război pentru a-şi apăra țărmurile şi comerțul.

La timpul potrivit, andalii au măturat Insulele de Fier, la fel cum făcuseră cu tot Westerosul până sub Gât. Valuri succesive de aventurieri andali s-au abătut asupra insulelor, adesea în alianță cu o facțiune sau alta de-a insularilor. Andalii s-au căsătorit cu străvechi familii insulare, iar pe altele le-au adus la un sfârşit sângeros, cu sabia şi toporul.

Casa Greyiron s-a numărat printre cele distruse. Ultimul Rege de Fier, Rognar al II-lea, a fost doborât când Orkwood, Clopot, Hoare şi Greyjoy s-au unit împotriva lui, sprijiniți de o armată de pirați andali, mercenari şi căpetenii războinice.

După aceea, învingătorii nu s-au putut hotărî cine să-i urmeze la tron lui Rognar, aşa că au decis că vor rezolva chestiunea prin „dansul degetului” un joc popular printre insulari, în care jucătorii aruncă o toporişcă unul către altul şi încearcă s-o prindă în aer. Harras Hoare a ieşit învingător, asta costându-l două degete. Ca Harras Mână Betegită, a domnit în Insulele de Fier timp de treizeci de ani.

Harras Mână Betegită învingător.

Mulți cred că povestea lui Harras, care şi-a câştigat coroana prinzând o toporişcă în aer, nu este decât o invenție de-a menestrelilor. De fapt, Arhimaesterul Haereg sugerează că Harras ar fi fost ales pentru că se căsătorise cu o andală, câştigând astfel sprijinul tatălui ei şi al multor lorzi andali puternici.

Sângele Negru

Arhimaesterul Hake ne spune că regii Casei Hoare aveau „părul negru, ochi negri şi erau negri la suflet” Duşmanii lor susțineau că şi sângele lor era tot negru, întunecat, de „culoarea andală” deoarece mulți dintre primii regi Hoare şi-au luat neveste din acest neam. Adevărații insulari aveau apă sărată în vene, susțineau preoții Zeului Înecat; Hoare cei cu sângele negru erau falşi regi, uzurpatori necredincioşi care trebuiau doborâți.

Mulți au încercat asta în decursul secolelor, după cum relatează Haereg cu o oarecare minuțiozitate. Niciunul nu a izbutit. Ceea ce le lipsea celor din Casa Hoare prin valoare realizau prin şiretenie şi cruzime. Puțini dintre supuşii lor îi iubeau, însă mulți aveau motive serioase să se teamă de ei. Chiar numele lor ne dezvăluie adevărata lor fire, chiar şi după trecerea a sute de ani. Wulfgar Făcătorul-de-Văduve. Horgan Ucigaşul-de-Preoți. Fergon cel Groaznic. Othgar cel Fără Suflet, Othgar Iubitorul-de-Demoni, Colț-de-Stâncă, din Zâmbetul Roşu. Preoții Zeului Înecat i-au denunțat pe toți.

Erau regii Casei Hoare atât de lipsiți de credință pe cât susțineau oamenii sfinți? Hake crede că erau, însă Arhimaesterul Haereg are o viziune total diferită, sugerând că adevărata crimă a regilor „cu sângele negru” nu era nici impietatea, nici slujirea demonilor, ci toleranța. Deoarece sub domnia lor Credința andalilor a pătruns pentru prima oară în Insulele de Fier.

Îndemnați de reginele lor andale, aceşti regi au asigurat septelor şi septonilor protecție şi le-au acordat permisiunea de a se deplasa prin insule, propovăduindu-i pe Cei Şapte. Primul sept de pe Insulele de Fier a fost ridicat pe Marele Wyk, în timpul domniei lui Wulfgar Făcătorul-de-Văduve. Când strănepotul său, Horgan, a permis construirea unui alt sept pe Vechiul Wyk, unde fuseseră ținute, cândva, adunările pentru rege, întreaga insulă s-a ridicat într-o răscoală sângeroasă, condusă de preoți. Septul a fost pârjolit, septonul făcut bucăți, credincioşii târâți în mare, pentru a fi înecați, pentru ca astfel să-şi recapete credința. Pentru asta exista un răspuns, susține Haereg, astfel că Horgan Hoare a

început să-i măcelărească pe preoți.

De asemenea, regii Hoare au descurajat şi jafurile. Şi cum acestea au intrat în declin, a crescut negoțul. Încă mai existau bogate zăcăminte de fier care trebuiau descoperite sub dealurile din Marele Wyk, Orkmont, Harlaw şi Pyke, dar şi plumb şi cositor. Nevoia insularilor de lemn pentru construirea navelor lor a rămas la fel de mare ca întotdeauna, însă nu mai aveau puterea de a-l lua de oriunde-l găseau. În loc de asta, vindeau fier pentru lemn. Şi când venea iarna şi bătea vântul rece, minereul de fier devenea moneda cu care regii Casei Hoare cumpărau orz, grâu şi napi, pentru a-şi hrăni populația (şi vită şi porc pentru propria lor masă). „Plata prețului în fier" dobândise un cu totul alt înțeles... unul pe care mulți dintre insulari îl găseau umilitor, iar preoții ceva ruşinos.

Punctul cel mai de jos al mândriei insulare şi al puterii a fost atins în timpul domniilor celor trei Harmund. În insule, ei sunt cunoscuți drept Harmund Cârciumarul, Harmund Tăietorul şi Harmund cel Frumos. Harmund Cârciumarul a fost primul rege în Insulele de Fier care ştia să scrie şi să citească.

A salutat venirea la castelul său de pe Marele Wyk a călătorilor şi a negustorilor din cele mai îndepărtate colțuri ale lumii, prețuia cărțile şi le-a oferit septonilor şi septelor protecția sa.

Fiul său, Harmund Tăietorul, îi împărtăşea pasiunea pentru citit şi a devenit cunoscut ca un mare călător. A fost primul rege din Insulele de Fier care a vizitat alte ținuturi înverzite fără să fi ținut o spadă în mâini. După ce-şi petrecuse tinerețea ca pupil în Casa Lannister, cel de-al doilea Harmund s-a întors la Casterly Rock ca rege şi-a luat-o pe lady Felia Lannister, fiica Regelui Stâncii şi „cea mai albă floare din Vest" ca regină a sa. Într-un alt voiaj, a vizitat Highgarden şi Oraşul Vechi, pentru a discuta cu lorzii şi regii lor şi a pune la cale negoțuri.

Propriii săi fii au fost crescuți în spiritul Credinței sau, mai bine zis, în versiunea ciudată a regelui Harmund. La moartea sa, cel mai mare dintre ei a urcat pe tron. Harmund cel Frumos (influențat, spun unii, de mama sa Lannister, văduva regelui, regina Lelia) a anunțat că de atunci încolo jefuitorii vor fi spânzurați ca pirați, în loc să fie celebrați, şi a interzis oficial luarea de neveste de sare, declarându-i pe copiii rezultați din

aceste uniuni bastarzi, fără niciun drept la moştenire. Intenționa şi să interzică servitutea pe insule, când un preot cunoscut drept Lupul-Vrăbiilor a început să predice împotriva lui.

Alți preoți i s-au alăturat, iar lorzii din insule au remarcat. Numai septonii şi susținătorii lor au rămas alături de regele Harmund care a fost detronat după paisprezece zile, fără vărsare de sânge. Ceea ce-a urmat a fost însă departe de a fi aşa. Lupul-Vrăbiilor însuşi i-a smuls limba regelui, pentru ca astfel să nu mai rostească niciodată „minciuni şi blasfemii" Harmund a fost orbit, iar nasul i-a fost tăiat, pentru ca „toți oamenii să-l vadă aşa cum este, un monstru". În locul său, lorzii şi preoții l-au încoronat pe fratele său mai mic, Hagon. Noul rege a denunțat Credința, a anulat edictele lui Harmund şi i-a expulzat pe septoni şi pe septe din regatul său. În decurs de două săptămâni, toate sepșurile de pe teritoriul Insulelor de Fier ardeau.

Cu toate că Harmund al II-lea îi accepta pe Cei Şapte ca adevărații zei, a continuat să-l cinstească şi pe Zeul Înecat, iar la revenirea lui pe Marele Wyk a vorbit deschis despre cei „Opt Zei" şi-a decretat că ar trebui ridicată o statuie a Zeului Înecat la porțile fiecărui sept. Asta nu i-a încântat nici pe septoni, nici pe preoți şi a fost denunțat şi de unii, şi de alții. Într-o încercare de a-i contracara, regele şi-a anulat decretul şi-a declarat că zeul nu avea decât şapte fețe... Însă Zeul Înecat era una dintre ele, o altă față a Străinului.

Regele Hagon, care a ajuns curând să fie cunoscut drept Hagon cel Hain, a permis chiar şi mutilarea propriei sale mame, regina Lelia, „târfa Lannister" acuzată de Lupul-Vrăbiilor de a-şi fi întors soțul şi fiii împotriva adevăratului zeu. Buzele, urechile şi pleoapele i-au fost tăiate, iar limba smulsă cu cleşti înroşiți în foc, după care a fost împachetată şi urcată pe una dintre corăbiile lungi şi trimisă la Lannisport. Regele Stâncii, nepotul ei, a fost atât de furios din cauza acestei atrocități, încât şi-a chemat stegarii.

Războiul care a urmat a făcut zeci de mii de victime, trei sferturi dintre ei fiind insulari. În cel de-al şaptelea an, vesticii au debarcat pe Marele Wyk, au zdrobit oastea lui Hagon într-o

bătălie şi i-au capturat castelul. Hagon cel Hain a fost mutilat în acelaşi fel ca mama lui, înainte de a fi spânzurat. Ser Aubrey Crakehall, comandantul armatelor Casei Lannister, a poruncit ca întregul Castel Hoare să fie ras pe fața pământului, însă oamenii lui care jefuiau au dat peste Harmund cel Frumos într-o hrubă. Crakehall a luat în considerare o clipă ideea de a-l urca pe tron pe Harmund, pretinde Haereg, însă fostul rege era orb, schilod şi pe jumătate nebun din cauza lungii sale detenții. În loc de asta, Ser Aubrey i-a dat „darul morții" oferindu-i lui Harmund o cupă de vin amestecat cu lapte de mac. Apoi, într-un act de sminteală subită, cavalerul a decis să revendice coroana Insulelor de Fier.

Asta nu le-a plăcut nici insularilor, nici Lannisterilor. Când vestea a ajuns la Casterly Rock, regele şi-a chemat acasă navele de război, lăsându-l pe Crakehall să se descurce singur. Fără forța şi bogăția Casei Lannister care să-l susțină, „Regele Aubrey" şi-a văzut puterea prăbuşindu-se rapid. Domnia sa a durat mai puțin de jumătate de an înainte ca el să fie capturat şi dat ofrandă mării chiar de Lupul-Vrăbiilor.

Războiul dintre insulari şi vestici a continuat sporadic pentru încă cinci ani, terminându-se în cele din urmă printr-o pace obosită, care a lăsat Insulele de Fier sărăcite, pârjolite şi distruse. Iarna care a urmat a fost lungă şi aspră şi este pomenită prin insule drept Iarna Foametei. Hake ne spune că de trei ori mai mulți insulari au murit de foame în acea iarnă decât au pierit în bătăliile care au precedat-o.

Au trecut secole înainte ca Insulele de Fier să se refacă, o ascensiune lentă spre prosperitate şi forță. Despre regii care au domnit în acea perioadă sumbră nu este nevoie să mai amintim. Mulți au fost marionete în mâinile unor lorzi sau preoți. Câțiva au fost ceva mai răsăriți decât prăduitorii Epocii Eroilor, oameni precum Harrag Hoare şi fiul său, Ravos Violatorul, care au devastat Nordul în anii domniei Lupului Flămând, însă au fost rari şi departe unii de alții.

Atât jafurile, cât şi negoțul au avut un rol în refacerea mândriei si a bravurii insulelor. Alte ținuturi construiau acum nave de război mai mari şi mai formidabile decât ale insularilor, însă niciunde nu se găseau marinari mai îndrăzneți.

Negustorii şi afaceriştii care plecau din Portul Lorzilor de pe

Pylce şi din porturile din Marele Wyk, Harlaw şi Orkmont s-au răspândit pe mări, acostând la Lannisport, Oraşul Vechi şi Oraşele Libere, întorcându-se cu comori la care înaintaşii lor nici nu visaseră.

Jafurile au continuat şi ele... Însă „lupii mărilor” nu mai vânau aproape de casă, deoarece regii ținuturilor înverzite deveniseră prea puternici pentru a fi provocați. În loc de asta, îşi găseau prada prin mările mai îndepărtate, prin Insulele Vasiliscului şi Treptele de Piatră şi de-a lungul țărmurilor Ținuturilor Discordiei. Unii îşi câştigau traiul ca mercenari, luptând pentru unul sau altul dintre Oraşele Libere, în nesfârşitele lor războaie comerciale.

Unul dintre aceştia a fost Harwyn Hoare, cel de-al treilea fiu al regelui Qhorwyn cel Viclean. Un rege şiret şi avar, Qhorwyn şi-a petrecut întreaga sa domnie acumulând avere şi evitând războiul. „Războiul este rău pentru negoț”, a declarat el chiar pe când îşi dubla şi tripla mărimea flotelor şi poruncindu-le fierarilor săi să făurească mai multe armuri, săbii şi topoare. „Slăbiciunea invită la atac” afirma Qhorwyn. „Ca să ai pace, trebuie să fii puternic.”

Regele Harwyn Hoare.

Fiul său, Harwyn, nu câştiga nimic din pace, ci din armele şi armurile făcute de tatăl său. Un băiat bătăios, din câte se spune, şi al treilea în linia de succesiune, Harwyn Hoare a fost trimis pe mare la o vârstă foarte fragedă. A navigat cu mulți corsari prin Treptele de Piatră, a vizitat Volantis, Tyrosh şi Braavos, a devenit un client al grădinilor plăcerilor din Lys, a petrecut doi ani în Insulele Vasiliscului ca prizonier al unui rege-pirat, şi-a vândut

spada unei companii libere din Ținuturile Discordiei şi-a luptat în mai multe bătălii ca al Fiu Secund.

Când Harwyn s-a întors în Insulele de Fier, tatăl său, Qhorwyn, era în agonie, iar fratele său mai mare murise de doi ani, de solzi cenuşii. Un al doilea frate se mai afla între Harwyn şi coroană, iar moartea sa bruscă, chiar atunci când regele de-abia mai putea răsufla, ridică şi azi semne de întrebare. Cei care l-au văzut pe prințul Harlan căzând de pe cal au declarat că moartea sa a fost un accident, dar i-ar fi costat viața dacă ar fi spus altceva. Dincolo de Insulele de Fier se credea însă că Harwyn îl îndepărtase pe fratele său. Unii susțin că l-a ucis chiar el, alții că prințul Harlan a fost omorât de un Om-Fără-Față din Braavos.

Regele Qhorwyn a murit la şase zile după prințul moştenitor, lăsându-l pe cel de-al treilea născut să moştenească tot. Ca şi Harwyn Mână Grea, îşi va înscrie în curând numele cu sânge în istoria celor Şapte Regate.

Când noul rege a vizitat şantierele navale ale tatălui său, a declarat că „bărcile lungi sunt făcute să fie pe mare". Când a inspectat armurăriile regale, a anunțat că „săbiile sunt făcute ca să fie însângerate". Regele Qhorwyn spusese adesea că slăbiciunea invită la atac. Când fiul său a privit peste Golful Omului de Fier, a văzut în Ținuturile Riverane numai slăbiciune şi haos, lorzii din Trident revoltându-se fără odihnă sub călcâiul Regelui Furtunii, Arrec Durrandon, la îndepărtatul Capăt al Furtunii.

Harwyn a adunat o oaste în fruntea căreia a traversat golful pe o sută dintre corăbiile lungi ale tatălui său. Debarcând fără probleme la nord de Seagard, şi-au cărat navele pe uscat, spre Furca Albastră a Tridentului, apoi au trecut toate ținuturile din aval prin foc şi sabie. Câțiva dintre lorzii riverani au pus mâna pe arme şi a luptat împotriva lor; majoritatea însă n-au făcut-o, pentru că aveau prea puțină dragoste şi chiar mai puțină loialitate față de lordul lor suzeran din Ținuturile Furtunii. În acele zile, despre insulari se credea că sunt nişte luptători feroce pe mare, însă uşor de învins pe uscat. Însă Harwyn Hoare nu era precum ceilalți insulari. Modelat în Ținuturile Discordiei, s-a dovedit a fi la fel de aprig pe uscat ca pe mare, zdrobindu-şi toți dușmanii. După ce le-a administrat celor din familia Blackwood o

înfrângere usturătoare, mulți dintre lorzii de pe Trident i-au declarat loialitate.

La Fairmarket, Harwyn s-a pomenit față în față cu Arrec Durrandon, tânărul Rege al Furtunii, conducând o armată încă pe jumătate cât a sa... dar oamenii săi erau prost conduşi, obosiți şi departe de casă, iar insularii şi lorzii riverani i-au spulberat. Regele Arrec a pierdut doi frați şi jumătate din ostaşii săi şi-a avut noroc să scape cu viață. În timp ce fugea spre sud, oamenii de rând din Ținuturile Riverane s-au ridicat la luptă, iar garnizoanele sale au fost izgonite sau măcelărite. Fertilele şi întinsele Ținuturi Riverane şi toate bogățiile lor au trecut din mâinile celor de la Capătul Furtunii în cele ale insularilor.

Printr-o lovitură curajoasă, Harwyn Mână Grea îşi înzecise proprietățile şi transformase din nou Insulele de Fier într-o putere de temut. Acei lorzi din Trident care i se alăturaseră în speranța că se vor elibera de sub Durrandoni au aflat curând că noii lor stăpâni erau mult mai brutali şi mai lacomi decât cei vechi. Harwyn şi-a condus teritoriile cucerite cu o mână grea, până la moarte, petrecând mai mult timp în Ținuturile Riverane decât în insule, călărind de la un capăt la celălalt al Tridentului în fruntea unei armate rapace, adulmecând orice urmă de răscoală, în vreme ce aduna taxele, tributurile şi nevestele de sare. „Palatul său a fost cortul, tronul, şaua" spuneau oamenii despre el.

Fiul său, Halleck, care-a preluat coroana când Mână Grea a murit la şaizeci şi patru de ani, era croit din acelaşi material. Halleck a vizitat Insulele de Fier numai de trei ori în decursul domniei sale, petrecând acolo mai puțin de doi ani. Cu toate că se considera insular, aducea sacrificii Zeului Înecat şi ținea întotdeauna câte trei preoți lângă el, în Halleck Hoare era mai mult din Trident decât din marea sărată, el considerându-i pe insulari doar o sursă de arme, nave şi oameni. Domnia sa a fost şi mai sângeroasă decât a tatălui său, dacă nu cumva mai puțin fructuoasă, marcată de războaie păguboase împotriva vesticilor şi a oamenilor furtunii, şi de nu mai puțin de trei încercări eşuate de cucerire a Văii, toate terminându-se cu un dezastru la Poarta Însângerată.

La fel ca tatăl său, regele Halleck şi-a petrecut o mare parte a domniei în corturi, în campanie. Când nu era la război, îşi

conducea întinsele sale domenii dintr-un turn modest din Fairmarket, în inima Ținuturilor Riverane, în apropierea locului celei mai mari victorii a tatălui său.

Fiul său îşi dorea o cetate de scaun mai măreață si-si va petrece mare parte a domniei sale construind-o. Însă povestea lui Harren cel Negru şi a ridicării Harrenhalului a fost spusă în altă parte.

Flacăra dragonului care a distrus Harrenhalul a pus capăt visurilor regelui Harren, dominației insularilor asupra Ținuturilor Riverane şi „descendenței negre” a Casei Hoare.

Casa Greyjoy din Pyke

Blazonul Casei Greyjoy (centru) şi unele din blazoanele vasalilor săi (în sensul acelor de ceas, de sus): Greyiron, Frații Buni, Wynch, Botley, Drumm, Harlaw, Hoare şi Blacktyde.

Moartea lui Harren cel Negru şi a fiilor acestuia a lăsat Insulele de Fier fără un domnitor şi în haos.

Mulți măreți lorzi şi războinici faimoşi îl slujiseră pe regele Harren în Ținuturile Riverane. Unii au murit împreună cu el în incendiul de la Harrenhal, alții când Ținuturile Riverane s-au ridicat împotriva lor. Numai câțiva au ajuns la țărm în viață, şi chiar mai puțini au găsit corăbiile lungi aşteptându-i neatinse, să-i ducă acasă.

Aegon Targaryen şi surorile sale au dat puțină atenție Insulelor de Fier după povestea de la Harrenhal. Aveau probleme mult mai presante şi duşmani puternici de învins, în toate părțile. Lăsați să-şi poarte singuri de grijă, insularii au ajuns imediat la luptă.

Qhorin Volmark, un lord mărunt din Harlaw, a fost primul care a revendicat coroana. Bunica lui fusese sora mai mică a lui Harwyn Mână Grea.

Astfel că Volmark s-a autodeclarat adevăratul moştenitor al „descendenței negre”.

Pe Vechiul Wyk, patruzeci de preoți s-au adunat sub oasele Naggăi pentru a pune o coroană din lemn plutitor pe capul unuia dintre ai lor, un bărbat desculț numit Lodos, acesta pretinzând că era fiul viu al Zeului Înecat.

Alți pretendenți au apărut curând pe Marele Wyk, Pyke şi Orkmont, şi pentru un an susținătorii lor s-au războit între ei pe uscat şi pe mare. Aegon Cuceritorul a pus capăt luptelor în anul 2 D. C. când el şi Balerion au coborât pe Marele Wyk, însoțiți de o mare flotă de război. Insularii au fost nimiciți. Qhorin Volmark a fost ucis chiar de Cuceritor, doborât de spada de oțel valyrian a lui Aegon, Blackfyre. Pe Vechiul Wyk, regele-preot Lodos s-a întors spre zeul său, cerându-le krakenilor adâncurilor să scufunde navele de război ale lui Aegon. Când krakenii nu s-au arătat, Lodos şi-a umplut robele cu pietre şi a intrat în mare „să se sfătuiască” cu tatăl său. Alți câțiva mii l-au urmat. Stârvurile lor umflate au ajuns la țărmurile insulelor după mulți ani, cu toate că cel al preotului nu s-a aflat printre ele. Pe Marele Wyk şi Pyke, adversarii supraviețuitori (regele de pe Orkmont fiind omorât cu un an înainte) au plecat repede genunchiul şi au adus onoruri Casei Targaryen.

Dar cine-i va conduce? Pe continent, unii l-au îndemnat pe Aegon să-i transforme pe insulari în vasalii lordului Tully de Riverrun, pe care-l numise Lord Suzeran al Tridentului. Alții au sugerat ca insulele să fie date Casterly Rockului. Câțiva au mers atât de departe încât să-l implore să curețe insulele cu flăcările dragonului, ca să scape de oamenii de fier o dată pentru totdeauna. Aegon a ales o altă variantă. Adunându-i pe lorzii rămaşi pe Insulele de Fier, a anunțat că le va permite să-şi aleagă propriul lor lord suzeran. Deloc surprinzător, l-au sorocit pe unul

de-al lor: Vickon Greyjoy, Lordul Secerător din Pyke, un căpitan faimos, descendent al Regelui Cenuşiu. Cu toate că Pyke era mai mică şi mai săracă decât Marele Wyk, Harlaw şi Orkmont, familia Greyjoy avea o descendență lungă şi distinsă. În vremurile adunărilor pentru rege, numai Greyiron şi Frații Buni dăduseră mai mulți regi, dar ei se duseseră. Istoviți şi sărăciți de anii de război, insularii l-au acceptat pe noul lor suzeran fără nicio împotrivire.

Insulelor de Fier le-au trebuit aproape o întreagă generație să-şi revină după rănile provocate de căderea lui Harren şi războiul fratricid care a urmat. Vickon Greyjoy, întronat la Pyke, pe Tronul din Piatră de Mare, s-a dovedit a fi un cârmuitor sever, dar prudent. Cu toate că n-a scos jafurile în afara legii, a poruncit ca această practică să fie redusă la apele îndepărtate, departe de țărmurile Westerosului, ca să nu provoace mânia Tronului de Fier. Şi din moment ce Aegon îi acceptase pe Cei Şapte drept zeii săi şi fusese uns de Marele Septon din Oraşul Vechi, lordul Vickon le-a permis septonilor să se întoarcă pe insule, să propovăduiască din nou Credința.

Acest lucru i-a înfuriat pe mulți dintre insularii evlavioşi şi-a provocat mânia preoților Zeului Înecat, la fel ca şi altă dată. „Să-i lăsăm să propovăduiască" a zis lordul Vickon, când i s-a spus despre tulburări. „Avem nevoie de vânt să ne umfle pânzele." Era omul lui Aegon, i-a amintit fiului său, Goren, şi niciun om întreg la minte n-ar îndrăzni să se ridice împotriva lui Aegon Targaryen şi a dragonilor săi.

Goren Greyjoy nu i-a uitat cuvintele. Când lordul Vickon a murit, în 33 D. C. Goren i-a urmat ca Lord al Insulelor de Fier, înăbuşind o conspirație pentru readucerea la putere a descendenței negre, prin încoronarea fiului lui Qhorin Volmark în locul său. S-a confruntat cu o încercare şi mai grea patru ani mai târziu, când Aegon Cuceritorul a murit din pricina unui atac cerebral, la Piatra Dragonului, iar fiul său, Aenys, i-a urmat. Cu toate că era paşnic şi bine intenționat, Aenys Targaryen era considerat un om slab, care nu trebuia să ajungă pe Tronul de Fier. Noul suveran era într-o vizită regală când răscoalele au izbucnit pe tot cuprinsul regatului.

Una dintre acestea a zguduit Insulele de Fier, condusă de un

bărbat care pretindea că era regele-preot Lodos, întors, în cele din urmă, după ce-şi vizitase tatăl. Însă Goren Greyjoy a acționat hotărât, trimițându-i capul în saramură al regelui-preot lui Aenys Targaryen. Înălțimea Sa a fost atât de încântată de acest dar, încât i-a promis lordului Goren orice răsplată i-ar sta lui în putere să-i acorde. Pe cât de înțelept, pe-atât de barbar, Greyjoy i-a cerut regelui permisiunea de a-i alunga pe septoni şi septe din Insulele de Fier. Regele Aenys a fost nevoit să accepte. Va mai trece încă un secol până când va mai fi deschis vreun sept pe insule.

Mulți ani după aceea, insularii au rămas liniştiți, sub o succesiune de lorzi Greyjoy. Renunțând la visurile de cucerire, trăiau din pescuit, negoț şi minerit. Westerosul se întindea între Debarcaderul Regelui şi Pyke, iar insularii aveau din ce în ce mai puțin de-a face cu treburile de la curte. Viața era grea pe insule, mai ales iarna, însă aşa fusese dintotdeauna. Unii oameni încă mai visau la întoarcerea la Vechea Cale, pe când insularii erau oameni de temut, dar Treptele de Piatră şi Marea Verii se aflau departe, iar Greyjoy de pe Tronul din Piatră de Mare nu permitea ca jafurile să se apropie de casă.

Krakenul Roşu

Cea mai mare parte a secolului a trecut înainte de trezirea krakenului, dar visurile nu mor niciodată, deoarece preoții încă mai stăteau în marea sărată până la genunchi, propovăduind Vechea Cale, în vreme ce prin bordelurile de pe chei şi în tavernele marinarilor, bătrânii încă mai spuneau poveşti despre trecut, de pe vremea când insularii erau bogați şi mândri, iar fiecare vâslaş avea o duzină de ibovnice să-I încălzească patul noaptea. Mulți băieți şi tineri ajungeau să se îmbete cu astfel de poveşti, flămânzi de gloria vieții de corsar.

Unul dintre aceştia era Dalton Greyjoy, tânărul fiu sălbatic al moştenitorului din Pyke şi Insulele de Fier. Despre el, Hake scrie: „Îi plăceau trei lucruri: marea, spada sa şi femeile.” Un copil neînfricat, încăpățânat şi aprig la mânie, despre care se spune că vâslise la cinci ani şi jefuise la zece, navigând cu unchiul său până spre Insulele Vasiliscului pentru a ataca oraşele piraților pentru pradă.

Pe la vârsta de paisprezece ani, Dalton Greyjoy navigase până la Vechiul Ghis, luptase de o duzină de ori şi avea patru soții de sare. Oamenii lui îl iubeau (mai mult decât se putea spune despre nevestele lui, pentru că s-a săturat repede de femei). El îşi iubea spada lungă, din oțel valyrian, luată de la un corsar mort şi numită Amurg. În cel de-al cincisprezecelea an al său, pe când lupta la Treptele de Piatră ca mercenar, şi-a văzut unchiul măcelărit, iar el a fost rănit de douăsprezece ori, părăsind câmpul de luptă sângerând. De-atunci încolo i s-a spus Krakenul Roşu.

Mai târziu în acel an, pe când se afla la Treptele de Piatră, a aflat că tatăl său murise, aşa că a revendicat Tronul din Piatră de Mare ca Lord al Insulelor de Fier. A început să construiască imediat corăbii lungi, să făurească săbii şi să-şi antreneze luptătorii. Când a fost întrebat de ce, tânărul lord a răspuns: „Se apropie furtuna.”

Furtuna pe care o prevestise a izbucnit anul următor, când Viserys I Targaryen a murit în somn, în Fortăreața Roşie, la Debarcaderul Regelui. Fiica lui, Rhaenyra, şi fratele ei vitreg,

Aegon, au revendicat Tronul de Fier, iar urgia de vărsare de sânge, bătălii, jafuri şi crime, cunoscută drept Dansul Dragonilor, a început. Când vestea a ajuns la Pyke, se zice că Krakenul Roşu ar fi izbucnit în râs.

Pe tot parcursul războiului, prințesa Rhaenyra şi negrii săi s-au bucurat de un mare avantaj pe mare, deoarece Corlys Velaryon, Lordul Mareelor, faimosul Şarpe de Mare, care comanda flotele Casei Velaryon din Driftmark, era unul dintre aliații ei. Sperând să contracareze asta, consiliul verde al lui Aegon al II-lea a contactat Pyke, oferindu-i lordului Dalton un loc în consiliul restrâns ca lord amiral al regatului dacă-şi va aduce corăbiile lungi în jurul Westerosului, pentru bătălia cu Şarpele de Mare. Era o ofertă interesantă, pe care majoritatea băieților ar fi acceptat-o, însă lordul Dalton era de-o şiretenie rară pentru cineva de vârsta lui şi a preferat să aştepte, să vadă ce i-ar putea da prințesa Rhaenyra.

Când misiva ei a ajuns la el, era ceva mult mai pe placul său. Negrii n-aveau nevoie ca el să navigheze în jurul Westerosului şi să lupte pe Marea Îngustă, o propunere riscantă în cel mai bun caz. Prințesa-i cerea doar să-i atace duşmanii. Printre aceştia se numărau Lannisterii din Casterly Rock, ale căror domenii erau mai aproape de casă şi mai vulnerabile. Lordul Jason Lannister îşi luase cu el majoritatea cavalerilor, arcaşilor şi războinicilor experimentați, ducându-i în est, pentru a-i ataca pe aliații Rhaenyrei în Ținuturile Riverane, lăsând vestul neprotejat. Iar lordul Dalton a văzut oportunitatea.

În vreme ce lordul Jason a căzut în bătălie în Ținuturile Riverane, iar oastea sa se împleticea din bătălie-n bătălie, sub un şir de comandanți, Krakenul Roşu şi insularii lui au năvălit asupra Ținuturilor Vestice ca nişte lupi asupra unei turme de oi.

Casterly Rock s-a dovedit a fi prea solid pentru ei, odată ce văduva lordului Jason, Johanna, a baricadat porțile, dar insularii au incendiat flota Lannisterilor şi au jefuit Lannisportul, ducând cu ei mari cantități de aur, grâne şi bunuri pentru negoț şi înhățând sute de femei şi fete ca neveste de sare, inclusiv ibovnica favorită a răposatului lord Jason şi pe fiicele lor naturale.

Au urmat alte raiduri şi devastări. Corăbiile lungi navigau peste tot, în susul şi-n josul coastelor de vest, jefuind aşa cum făcuseră în trecut. Krakenul Roşu însuşi a condus atacul care a dus la capturarea Kayce. Castelul Frumos a căzut, şi odată cu el şi Insula Frumoasă şi întreaga sa bogăție. Lordul Dalton a revendicat patru dintre fiicele lordului Farman ca soții de sare, şi i-a dat-o pe cea de-a cincea - „cea din topor” - fratelui său, Veron.

Timp de aproape doi ani, Krakenul Roşu a domnit peste Marea Apusului, la fel cum făcuseră înaintaşii lui în trecut, în vreme ce în restul Westerosului mari armate mărşăluiau şi se înfruntau, iar dragonii brăzdau cerurile, întâlnindu-se în bătălii sângeroase.

Secerătorii Krakenului Roşu

Însă toate războaiele trebuie să se termine, şi-aşa s-a întâmplat şi cu Dansul Dragonilor. Prințesa Rhaenyra a murit, şi-apoi şi Aegon al II-lea. Până atunci muriseră şi cam toți dragonii Targaryen, împreună cu zeci de lorzi mari şi mici, sute de cavaleri curajoşi şi zeci de mii de oameni de rând. Negrii şi verzii au căzut la o înțelegere, iar mezinul Rhaenyrei a fost încoronat ca regele Aegon al III-lea şi s-a căsătorit cu fiica lui Aegon al II-lea, Jaehaera.

Pacea la Debarcaderul Regelui nu însemna însă şi pacea în vest. Krakenul Roşu nu-şi pierduse apetitul pentru lupte. Când regenții care domneau în numele regelui-copil i-au poruncit să

înceteze atacurile, el a continuat.

În cele din urmă, o femeie l-a distrus pe Krakenul Roşu. O fată, cunoscută numai ca Tess, a deschis gâtlejul lordului Dalton cu propriul său pumnal, în timp ce dormea în dormitorul lordului Farman, din Castelul Frumos, apoi s-a aruncat în mare.

Krakenul Roşu nu-şi luase niciodată o nevastă de stâncă. Cei mai apropiați moştenitori ai săi erau fiii săi bastarzi, băieți tineri, făcuți cu diverse ibovnice. În câteva ore de la moartea sa, a izbucnit o luptă sângeroasă pentru succesiune. Şi chiar înainte să înceapă bătăliile pe Vechiul Wyk şi Pyke, oamenii de rând din Insula Frumoasă s-au răsculat şi i-au măcelărit pe insularii care mai rămăseseră printre ei.

În 134 D. C. lady Joanna Lannister s-a răzbunat pentru tot ceea ce-i făcuse Krakenul Roşu, ei şi alor săi. Cum propriile ei flote erau distruse, l-a convins pe Ser Leo Costayne, bătrânul lord amiral din Reach, să-i trimită soldații pe Insulele de Fier. Implicați în propriile lor războaie de succesiune, insularii au fost luați prin surprindere. Mii de bărbați, femei şi copii au fost trecuți prin sabie, zeci de sate şi sute de corăbii lungi au fost date focului. În cele din urmă, Costayne a fost omorât în luptă, iar armata sa împrăştiată şi distrusă. Numai o parte din flota sa (încărcată cu prăzile de război, inclusiv multe tone de grâne şi peşte sărat) s-a întors la Lannisport… Însă printre captivii de viță nobilă pe care-i aduseseră la Casterly Rock se afla şi unul dintre fiii bastarzi ai Krakenului Roşu. Lady Johanna a pus să fie castrat şi l-a transformat în bufonul fiului său. „S-a dovedit a fi un nebun de pomină” spune Arhimaesterul Haereg, „totuşi nici pe jumătate atât de nebun ca tatăl lui.”

Prin alte părți, un lord care aducea o asemenea nenorocire asupra casei sale şi alor săi ar fi fost, pe bună dreptate, ocărât, dar Krakenul Roşu este respectat de insulari şi în prezent, fiind considerat unul din marii lor eroi.

Vechea si Noua Cale

Din ziua aceea şi până acum, Lorzii Secerători din Casa Greyjoy au condus Insulele de Fier de pe Tronul din Piatră de Mare din Pyke. Niciunul, de la Krakenul Roşu încoace, n-a reprezentat un pericol real pentru cele Şapte Regate sau pentru Tronul de Fier, însă puțini pot fi cu adevărat descrişi drept slujitori leali şi credincioşi ai coroanei. Au fost regi în zilele de-atunci, şi chiar trecerea a mii de ani nu poate şterge amintirea unei coroane din lemn plutitor.

O mărturie completă despre domnia lor poate fi găsită în *Istoria oamenilor de fier*, a Arhimaesterului Haereg. Acolo puteți citi despre Dagon Greyjoy, Ultimul Secerător, ale cărui corăbii lungi au atacat coastele vestice când Aerys I Targaryen s-a aşezat pe Tronul de Fier. Despre Alton Greyjoy, Nebunul Sfânt, care căuta noi pământuri de cucerit dincolo de Lumina Singuratică. Despre Torwyn Greyjoy, care a făcut un jurământ de sânge în fața lui Bittersteel, pentru ca apoi să-l vândă duşmanilor lui. Despre Loron Greyjoy, Bardul, şi măreața şi tragica lui prietenie cu tânărul Desmond Mallister, un cavaler al ținuturilor înverzite.

Spre sfârşitul măreței opere a lui Haereg, veți da de lordul Quellon Greyjoy, cel mai înțelept dintre cei care au stat pe Tronul din Piatră de Mare de la Aegon Cuceritorul încoace.

Era un bărbat uriaş, de doi metri înălțime, despre care se spunea că este puternic ca un bivol şi rapid ca o pisică. În tinerețe, fusese un războinic renumit, luptând cu corsarii şi vânătorii de sclavi pe Marea Verii. Un slujitor credincios al Tronului de Fier, a condus o sută de corăbii lungi în jurul capătului Westerosului, în timpul Războiului Regilor de Nouă Parale, şi a jucat un rol crucial în luptele din jurul Treptelor de Piatră.

Ca lord însă, Quellon a preferat să meargă pe drumul păcii. A interzis raidurile de prăduială, cu excepția celor aprobate de el. A adus maesteri în Insulele de Fier cu zecile, să slujească drept vindecători pentru cei bolnavi şi tutori pentru cei tineri; odată cu ei au venit şi corbii lor, ale căror aripi negre vor lega insulele de

ținuturile înverzite mai tare decât oricând.

Lordul Quellon a fost cel care i-a eliberat pe ultimii robi şi a scos în afara legii practicarea sclaviei pe Insulele de Fier (în asta n-a avut succes cu totul). Şi cu toate că nu şi-a luat soții de sare, le-a permis altor bărbați să facă asta, însă i-a taxat din greu pentru acest privilegiu. Quellon Greyjoy a fost tatăl a nouă fii de la trei soții. Prima şi a doua erau neveste de stâncă, alăturându-i-se după riturile vechi, uniți de un preot al Zeului Înecat, însă ultima era o femeie din ținuturile înverzite, o Piper, din Castelul Pinkmaiden, căsătorită cu el în castelul tatălui ei, de către un septon.

Prin asta, şi în multe altele, lordul Quellon şi-a întors fața de la tradițiile antice ale insularilor, sperând să făurească legături mai puternice între domeniile sale şi restul celor Şapte Regate. Quellon Greyjoy era atât de puternic, încât puțini îndrăzneau să vorbească deschis împotriva sa, deoarece avea o voință de fier şi era încăpățânat şi aprig la mânie.

Quellon Greyjoy stătea încă pe Tronul din Piatră de Mare când Robert Baratheon, Eddard Stark şi Jon Arryn au înălțat steagurile rebeliunii. Vârsta nu făcuse decât să-i adâncească prudența, şi pe când luptele se întindeau pe tot cuprinsul ținuturilor înverzite, el a făcut în aşa fel încât să nu ia parte la război. Însă fiii săi erau nerăbdători în foamea lor de câştiguri şi glorie, iar propria lui sănătate şi putere se degradau. O vreme, lordul a fost deranjat de dureri la stomac, dar când acestea au devenit insuportabile s-a văzut nevoit să bea lapte de mac în fiecare seară, ca să poată dormi. Chiar şi aşa, a rezistat tuturor rugăminților până când un corb a ajuns la Pylce cu vestea morții prințului Rhaegar, la Trident. Veştile i-au unit pe cei trei fii mai mari ai săi: Targaryenii erau terminați, i-au spus ei, iar Casa Greyjoy trebuia să se alăture rebeliunii imediat altfel va pierde orice speranță de a se înfrupta din prăzile de război.

Lordul Quellon a cedat. S-a decis că insularii îşi vor demonstra loialitatea atacându-i pe cei mai apropiați loialişti Targaryen. În pofida vârstei şi a sănătății şubrede, lordul a insistat să comande flota. Cincizeci de corăbii lungi s-au adunat în largul insulei Pylce şi s-au îndreptat spre Reach. Grosul flotei insularilor a rămas acasă, pentru a contracara un eventual atac al Lannisterilor,

deoarece nu se ştia dacă cei de la Casterly Rock vor trece de partea rebelilor sau a loialiştilor.

Despre ultima călătorie a lui Quellon Greyjoy nu trebuie spus prea mult. În istorisirile despre Rebeliunea lui Robert ea nu este decât o notă de subsol, o poveste tristă şi sângeroasă care n-a avut niciun impact asupra rezultatului conflictului. Insularii au scufundat câteva bărci de pescuit şi-au capturat câțiva negustori graşi, au ars câteva sate şi-au prădat câteva târguri mărunte. Însă, la gurile Manderului s-au confruntat cu rezistența neaşteptată a Insulelor Scutului, care porniseră cu propriile lor corăbii lungi pentru a participa la bătălie. În lupta care a urmat au fost capturate sau scufundate o duzină de corăbii, şi cu toate că oamenii de fier au provocat daune mai mari decât au încasat, printre morții lor s-a numărat şi lordul Quellon Greyjoy.

Cam pe atunci, conflictul era ca şi terminat. Prudent, Balon Greyjoy a preferat să revină în apele sale teritoriale şi să revendice Tronul din Piatră de Mare.

Noul Lord al Insulelor de Fier era fiul cel mai mare al lordului Quellon, cel mai mare care supraviețuise, un copil din cel de-al doilea mariaj al său (fiii din prima căsătorie muriseră cu toții în copilărie). În multe feluri, era precum tatăl său. La treisprezece ani, putea manevra vâslele unei corăbii lungi şi să joace dansul degetului. La cincisprezece, a petrecut o vară la Treptele de Piatră, prădând. La şaptesprezece, comanda propria sa navă. Deşi nu avea dimensiunile tatălui său şi forța lui brută, Balon Greyjoy avea rapiditatea şi îndemânarea sa cu armele. Şi nimeni n-ar fi putut să-i pună curajul la îndoială.

Din copilărie, lordul Balon îşi dorise să-i elibereze pe insulari de sub jugul Tronului de Fier şi să le redea mândria şi puterea. Odată aşezat pe Tronul din Piatră de Mare, a anulat multe dintre edictele tatălui său, abolind taxele pe soțiile de sare şi declarând că bărbații capturați în război puteau fi ținuți ca robi. Deşi nu i-a expulzat pe septoni, le-a mărit taxele de zece ori. Pe maesteri i-a ținut, deoarece aceştia s-au dovedit a fi mult prea utili pentru a fi abandonați. Cu toate că l-a condamnat la moarte pe maesterul din Pylce pentru un motiv rămas necunoscut, lordul Balon a cerut imediat Citadelei un altul.

Lordul Quellon îşi petrecuse o bună parte din domnie evitând

războiul; Balon a început imediat să se pregătească de război. Mai presus de aur sau glorie, Balon Greyjoy tânjea după o coroană. Visul coroanei pare să fi bântuit Casa Greyjoy în îndelungata ei istorie. Adesea, s-a sfârşit cu înfrângere, disperare şi moarte, aşa cum i s-a întâmplat şi lui Balon Greyjoy.

S-a pregătit timp de cinci ani, adunând oameni şi corăbii lungi, a construit o flotă masivă de nave mari de luptă, cu cocile întărite şi cu pinteni de fier, punțile lor gemând de scorpioni şi catarge de furtună. Navele erau mai mult galere decât corăbii lungi, mai mari decât orice construiseră vreodată insularii.

În anul 289 D. C. lordul Balon a lovit, declarându-se Rege al Insulelor de Fier şi trimițându-şi frații, pe Euron şi Victarion, spre Lannisport ca să incendieze flota Lannisterilor. „Marea trebuie să fie şanțul meu de apărare" a spus el, în timp ce navele lordului Tywin se mistuiau în flăcări, „şi un duşman în calea oricui îndrăzneşte să-l treacă."

Regele Robert a îndrăznit. Robert Baratheon, Primul pe Numele Său, câştigase gloria eternă pe Trident. Reacționând rapid, tânărul rege şi-a chemat toți stegarii şi şi-a trimis fratele, pe Stannis, Lord de Piatra Dragonului, în jurul Dornului cu flota regală. Nave de război din Oraşul Vechi şi Arbor şi Reach s-au alăturat efectivelor sale. Balon Greyjoy l-a trimis pe fratele său, Victarion, să lupte cu ei, însă în Strâmtoarea Insulei Frumoase, lordul Stannis l-a ademenit pe insular într-o capcană şi-a zdrobit Flota de Fier.

Acum, că „şanțul" lui Balon nu mai era apărat, regele Robert nu mai avea nicio dificultate în a-şi trece oastea prin Golful Omului de Fier, dinspre Seagard şi Lannisport. Cu Păzitorii Vestului şi Nordului lângă el, Robert a forțat debarcări pe Pyke, Marele Wyk, Harlaw şi Orkmont, croindu-şi drum prin insule, trecând totul prin oțel şi foc. Balon a fost nevoit să se retragă în cetatea sa din Pyke, însă când Robert i-a dărâmat zidul de apărare şi şi-a trimis cavalerii năvală prin breşă, întreaga rezistență s-a prăbuşit.

Regatul renăscut al Insulelor de Fier a rezistat mai puțin de-un an. Totuşi, când Balon Greyjoy a fost adus înaintea regelui Robert, în lanțuri, insularul a rămas sfidător. „N-ai decât să-mi iei capul", i-a spus regelui, „însă nu poți să mă consideri trădător. Niciun

Greyjoy n-a depus vreun jurământ înaintea unui Baratheon.” Se zice că Robert Baratheon, milos ca întotdeauna, ar fi râs auzind asta, pentru că-i plăcea spiritul omului, chiar şi cel al duşmanilor săi. „Jură acum, a răspuns, „ori îți vei pierde capul tău încăpățânat.” Şi-aşa, Balon Greyjoy a îngenuncheat şi i s-a permis să trăiască, după ce şi-a predat ultimul fiu rămas ca ostatic, ca dovadă a loialității sale.

Insulele de Fier îndură astăzi aşa cum au făcut întotdeauna. De la domnia Krakenului Roşu şi până astăzi, povestea insularilor este una a unui popor prins între visurile gloriei trecute şi sărăcia din prezent. Despărțite de Westeros de apele verzi ale mării, insulele rămân un regat aparte. Marea este întotdeauna în mişcare, mereu în schimbare, le place insularilor să spună, şi cu toate acestea rămâne eternă, nesfârşită, niciodată aceeaşi şi totuşi neschimbată. Şi aşa se întâmplă şi cu insularii înşişi, oamenii mării.

„Poți să-l îmbraci pe un insular în mătăsuri şi catifele, să-l înveți să scrie şi să citească şi să-i dai cărți, să-l instruieşti în cele cavalereşti şi-n ale curtoaziei şi-n misterele Credinței” scrie Arhimaesterul Haereg, „însă atunci când vei privi în ochii lui, marea va rămâne mereu acolo, rece, cenuşie şi nemiloasă.”

Turnurile rămase din Castelul Pyke

Pyke

Pyke nu-i nici cel mai mare, nici cel mai grandios castel de pe Insulele de Fier, însă ar putea fi cel mai vechi şi de-acolo lorzii Casei Greyjoy îi conduc pe insulari. Faptul că insula şi-a luat numele de la castel este un subiect controversat; - localnicii insistă că adevărul este exact pe dos.

Pyke este atât de vechi, încât nimeni n-ar putea spune cu siguranță când a fost construit, nici numele lordului care l-a ridicat. La fel ca Tronul din Piatră din Mare, originile sale sunt un mister.

Cândva, cu secole în urmă, Pyke era la fel ca alte castele: construit pe piatră solidă, pe o stâncă înălțată deasupra mării, cu ziduri şi bastioane şi turnuri. Însă stâncile sunt aşezate pe ceva nu atât de solid precum pare, iar sub loviturile nesfârşite ale valurilor, au început să se surpe. Zidurile au căzut, uscatul a cedat, clădirile exterioare au fost pierdute.

Din Pyke nu a mai rămas astăzi decât un complex de turnuri şi bastioane împrăştiate pe o jumătate de duzină de insulițe şi un morman de pietre deasupra valurilor spumegânde. O porțiune din zidul de apărare, cu un puternic post de pază şi turnuri de apărare, se întinde peste promontoriu, singura cale de acces spre castel, şi acestea sunt tot ce-a mai rămas din fortăreața inițială. Un pod de piatră de pe promontoriu leagă prima şi cea mai mare insuliță de Marea Cetate din Pyke.

Dincolo de asta, poduri de frânghie leagă turnurile. Familia Greyjoy spune cu mândrie că orice om care poate să păşească pe unul dintre aceste poduri când urlă furtuna poate cu uşurință să vâslească. Pe sub zidurile castelului, valurile încă se mai lovesc de mormanele de piatră, zi şi noapte, şi într-o bună zi şi acestea se vor prăvăli în mare.

NORDUL
ȚINUTURILE VESTICE
ȚINUTURILE RIVERANE
INSULELE DE FIER
GOLFUL OMULUI DE FIER
MAREA APUSULUI
Seagard
Oldcrown
Ironoaks
Riverrun
Harrenhal
Castelul Frumos
Dintele de Aur
Raul
Barrowlands
Barrsfield
Tornvale
Orova Adâncă
Kayce
Feastfires
Casterly Rock
Drumul de Aur
Lannisport
Castelul de Argint
Crakehall
Cornfield
Lacul Roșu
Old Oak
REACH
LEGENDĂ
CASTELE IMPORTANTE
CASTELE
ORAȘE
TÂRGURI
RUINE
AUR ȘI ARGINT
DRUMURI

Ținuturile Vestice sunt un loc cu dealuri stâncoase şi câmpii unduitoare, văi cețoase şi țărmuri abrupte, un loc cu lacuri albastre şi râuri scânteietoare şi câmpii mănoase, cu păduri de foioase, pline cu vânat de toate soiurile, unde uşi pe jumătate ascunse pe versanții dealurilor se deschid într-un labirint de peşteri, care-şi croiesc drumul şerpuitor prin beznă pentru a dezvălui minunății inimaginabile şi comori imense ascunse adânc în pământ.

Acestea sunt ținuturi bogate, cu climă temperată şi rodnice, apărate de dealuri înalte spre est şi sud, şi apele albastre, nesfârşite, ale Mării Apusului spre vest. Cândva, Copiii Pădurii şi-au făcut casele în pădure, în vreme ce uriaşii trăiau printre dealuri, acolo unde, din când în când, oasele lor mai pot fi găsite. Dar Primii Oameni au venit cu foc şi topoare de bronz pentru a tăia pădurile, a ara câmpurile şi a face drumuri printre dealurile unde se adăposteau uriaşii. Curând, fermele şi satele Primilor Oameni s-au răspândit în regiunile vestice, ridicate „din piatră seacă" protejate de cetățile solide, cu turnuri de lemn, cocoțate pe movile şi înconjurate de palisade, ulterior de mari castele din piatră, până când uriaşii au dispărut, iar Copiii Pădurii s-au retras în adâncul codrilor, în dealurile scobite şi în Nordul îndepărtat.

Multe şi diferite case mari îşi trag obârşia din această vârstă de aur a Primilor Oameni. Printre acestea se numără Hawthorne, Foot, Broom şi Plumm. Pe Insula Frumoasă, corăbiile lungi ale familiei Farman au apărat țărmurile vestice împotriva prădătorilor insulari. Greenfield au ridicat un mare castel din buşteni, numit Umbrarul (acum, pur şi simplu, Greenfield), construit în întregime din copacii inimii. Reyne din Castamere au făcut dintr-un sistem bogat de mine, caverne si tuneluri cetatea lor de scaun subterană, în vreme ce Westerling au construit Cragul de deasupra valurilor. Alte case s-au dezvoltat din eroii legendari, despre care se spun poveşti până în ziua de astăzi: Crakehall din Crake, Ucigaşul de Mistreți, Banefort din Omul cu Glugă, Yewii din Arcaşul Orb, Alan din Stejar, Moreland din Pate Plugarul.

Fiecare dintre aceste familii a devenit o forță, iar unele, cu timpul, au adoptat titluri de lorzi şi chiar de regi. Totuşi, de departe cei mai mari lorzi din Ținuturile Vestice erau Casterly din Stâncă, cei care şi-au ridicat castelul pe o stâncă imensă, înălțată lângă Marea Apusului. Legenda ne spune că primul lord Casterly a fost vânător, Corlos, fiul lui Caster, acesta locuind în satul din apropiere de locul unde se află astăzi Lannisportul. Când un leu a început să dea târcoale oilor satului, Corlos i-a luat urma până la vizuina lui, o peşteră de la baza Stâncii. Înarmat numai cu o suliță, a omorât leul şi leoaica, însă a cruțat puii nou-născuți, un act de milă care le-a plăcut atât de mult vechilor zei (deoarece acestea se întâmplau înainte de venirea Celor Şapte în Westeros), încât au trimis o rază de soare în adâncul peşterii, iar acolo, în pereții de piatră, Corlos a văzut licărul aurului galben, un filon la fel de gros ca mijlocul unui bărbat.

Adevărul acestei poveşti s-a pierdut în negura timpului, însă nu ne putem îndoi că Corlos sau o altă progenitură a ceea ce va deveni Casa Casterly a găsit aur în interiorul Stâncii şi a început curând să-l extragă. Pentru a-şi apăra comoara, s-a mutat în peşteră şi i-a fortificat intrarea. Pe măsura trecerii anilor şi a veacurilor, descendenții săi s-au instalat tot mai adânc sub pământ, urmând filonul de aur, săpând săli şi galerii, scări şi tuneluri chiar în Stâncă, transformând piatra gigantică într-o fortăreață măreață, care depăşea orice castel din Westeros.

Cu toate că n-au ajuns niciodată regi, cei din familia Casterly au devenit cei mai bogați lorzi din Westeros şi cei mai puternici din Ținuturile Vestice, timp de sute de ani. Până atunci însă, Zorii Vremurilor au făcut loc Epocii Eroilor.

Asta s-a întâmplat când potlogarul cu părul auriu Lann cel Isteț şi-a făcut apariția dinspre est. Unii spun că era un aventurier andal de dincolo de Marea Îngustă, cu toate că asta se întâmpla cu o mie de ani înainte de venirea andalilor în Westeros. Indiferent de originile sale, legenda admite că Lann cel Isteț i-a scos pe Casterly din Stânca lor şi şi-a însuşit-o.

Felul în care a realizat acest lucru rămâne o chestiune de conjunctură. În cea mai comună versiune a legendei, Lann a descoperit o cale secretă spre interiorul Stâncii, o despicătură atât de îngustă încât a trebuit să-şi dea jos hainele şi să se ungă cu unt

pentru a putea să se strecoare înăuntru. Odată ajuns în interior, a început să-şi pună în aplicare înşelătoria, şoptind ameninţări în urechile acelor Casterly adormiți, să urle ca un demon în beznă, furând bogăţii de la un frate pentru a le planta în dormitorul altuia, punând felurite laţuri şi capcane. Prin astfel de metode, i-a întors pe Casterly unul împotriva celuilalt şi i-a convins că Stânca era bântuită de vreun soi de creatură cumplită care nu îi va lăsa niciodată să trăiască în pace.

Alți povestitori preferă alte versiuni ale legendei. Într-una, Lann se foloseşte de crăpătură pentru a umple cu şoareci, şobolani şi alte jivine Stânca, scoțându-i astfel afară pe cei din familia Casterly.

Într-o alta, leii aduşi înăuntru îi devorează pe lordul Casterly şi pe fiii săi, în vreme ce Lann se alege cu nevasta înălțimii Sale şi cu fiicele lui. Cea mai scabroasă dintre poveşti îl descrie pe Lann strecurându-se înăuntru, noapte de noapte, pentru a se împreuna cu fetele Casterly în vreme ce dorm. Peste nouă luni, ele vor naşte copii cu păr auriu, chiar dacă susțineau că nu cunoscuseră vreun bărbat.

Ultima poveste, chiar dacă vulgară, are cu siguranță unele aspecte surprinzătoare, care s-ar putea să sugereze adevărul celor întâmplate. Arhimaesterul Perestan crede că Lann a fost un fel de servitor, aflat în slujba lordului Casterly (poate chiar un cavaler al casei), care a lăsat-o grea pe fiica înălțimii Sale (sau fiicele, cu toate că asta pare mai puțin probabil), şi i-a convins tatăl să-i dea mâna fetei în căsătorie. Dacă asta s-a întâmplat, presupunând (după cum trebuie) că lordul Casterly n-a avut niciun fiu natural, atunci în cursul firesc al evenimentelor Stânca ar fi trecut în mâna fiicei, şi astfel a lui Lann, la moartea tatălui.

Nu există, mai mult ca sigur, nicio altă dovadă istorică în sprijinul acestei ipoteze. Tot ceea ce se ştie cu certitudine este că pe undeva, în timpul Epocii Eroilor, familia Casterly a dispărut din cronici, iar până atunci necunoscuții Lannisteri apar în locul lor, dominând mari porțiuni din Ținuturile Vestice de mai jos de Casterly Rock.

Se presupune că Lann cel Isteț a trăit până la vârsta de 312 ani şi a fost tatăl a sute de fii viteji şi o sută de fiice zvelte, cu toții frumoşi, curați şi binecuvântați cu un păr „la fel de auriu ca

soarele". Dar în afară de aceste poveşti, legendele sugerează că primii Lannisteri erau fertili şi atrăgători, deoarece multe nume încep să apară în cronici, şi după câteva generații de descendenți ai lui Lann, aceştia au devenit atât de numeroşi încât nici chiar Casterly Rock nu-i mai putea primi pe toți. Decât să sape noi tuneluri în stâncă, unii dintre fiii şi fiicele din ramuri mai puțin importante ale casei au plecat pentru a se stabili într-un sat aflat la nici doi kilometri distanță. Pământul era fertil, marea gemea de peşte, iar locul pe care l-au ales era un golf natural excelent. Foarte curând, satul a devenit un târg, apoi un oraş: Lannisport.

Atunci când au venit andalii, Lannisportul devenise cel de-al doilea oraş ca mărime din Westeros. Numai Oraşul Vechi era mai mare şi mai bogat, iar navele de negoț din toate colțurile lumii navigau spre coastele vestice pentru a cere mărfuri „din oraşul auriu din Marea Apusului". Aurul făcuse Casa Lannister bogată; negoțul i-a făcut chiar şi mai bogați. Lannisterii din Lannisport prosperau şi au construit ziduri mari în jurul oraşului lor, pentru a-l apăra de cei (în special de insulari) care încercau să le fure bogăția, şi curând au devenit regi.

Lann cel Isteț nu s-a considerat niciodată rege, din câte ştim, cu toate că unele legende ulterioare i-au acordat acest titlu post-mortem. Primul rege Lannister este Loreon Lannister, poreclit Loreon Leul (numeroşi Lannisteri au fost supranumiți „Leul" sau „cel Auriu" de-a lungul secolelor, din motive lesne de înțeles), care i-a făcut pe Reyne din Castamere vasalii săi, căsătorindu-se cu o fiică a acelei case şi învingându-l pe Regele cu Glugă, Morgan Banefort, şi pe robii lui într-un război care a durat douăzeci de ani. Loreon s-ar putea să fi fost primul Lannister care şi-a zis Regele Stâncii, însă a fost un titlu pe care fiii săi şi nepoții şi urmaşii lor au continuat să-l adopte pentru o mie de ani. Oricum, regatul lor nu a ajuns la întinderea maximă decât la sosirea invadatorilor andali. Aceştia au ajuns târziu în Ținuturile Vestice, la multă vreme după ce cuceriseră Valea şi distruseseră regatele Primilor Oameni din Ținuturile Riverane. Prima căpetenie războinică andală care şi-a adus armata printre dealuri a avut parte de un sfârşit sângeros în mâinile regelui Tybolt Lannister (numit, deloc surprinzător, Trăsnetul). Cel de-al doilea şi-al treilea atac s-au încheiat la fel, însă pe măsură ce tot mai mulți andali au

început să apară în vest în grupuri mari şi mici, regele Tyrion al III-lea şi fiul său, Gerold al II-lea, şi-au prevăzut pieirea.

Decât să încerce să-i azvârle înapoi pe invadatori, aceşti regi înțelepți au aranjat mariaje pentru cele mai puternice dintre căpeteniile andale cu fiicele marilor case din Vest. Oameni prudenți, care ştiau ce se întâmplase în Vale, au avut grijă să ceară un preț pentru această generozitate; fiii şi fiicele lorzilor andali, înnobilați astfel, au fost luați ca pupili şi copii adoptivi, pentru a servi ca scutieri, paji şi paharnici la Casterly Rock... şi ca ostatici, dacă tații lor aveau să se dovedească trădători.

Cu timpul, şi regii Lannister şi-au căsătorit copiii cu andali. Într-adevăr, când Gerold al III-lea a murit fără moştenitori de sex masculin, consiliul l-a încoronat pe soțul singurei lui fiice, Ser Joffery Lydden, care a luat numele Lannister şi a devenit primul conducător andal al Stâncii. Multe alte case nobile s-au născut din asemenea uniuni: Jast, Lefford, Parren, Droxe, Marbrand, Braxe, Serrett, Sarsfield şi Kyndall. Şi astfel revitalizați, Regii Stâncii şi-au extins regatul tot mai mult.

Cerion Lannister şi-a întins domnia înspre est până la Dintele de Aur şi dealurile din jur, învingând trei regi mai mici, care se aliaseră împotriva sa. Tommen Lannister, Primul pe Numele Său, a construit o mare flotă şi-a adus Insula Frumoasă sub conducerea sa, luând-o de soție pe fiica ultimului rege Farman. Loreon al II-lea a organizat primul turnir văzut vreodată în Ținuturile Vestice, învingând toți cavalerii care au şarjat împotriva sa. Primul Lancel Lannister (cunoscut; desigur, ca Lancel Leul) s-a luptat cu regele Gardener de la Highgarden şi-a cucerit Reach, ajungând în sud până la Old Oak, înainte de a fi doborât în luptă. (Fiul său, Loreon al III-lea, a pierdut tot ce câştigase tatăl său, fiind poreclit în batjocură Loreon cel Moale). Regele Gerold Lannister, Gerold cel Mare, a ridicat pânzele spre Insulele de Fier şi s-a întors cu o sută de ostatici insulari, promițând că va spânzura câte unul de fiecare dată când oamenii de fier vor îndrăzni să-i atace țărmurile. (Ținându-se de cuvânt, Gerold a spânzurat peste douăzeci dintre ostatici.) Despre Lancel al IV-lea se spune că i-ar fi descăpățânat pe regele insular Harrald cel Jumătate înecat şi pe moştenitorul acestuia cu o singură lovitură cu marea sa spadă de oțel valyrian, Brightroar, la bătălia

de la Capul Lann; a murit mai târziu în luptă la Lacul Roşu, în vreme ce încerca să invadeze Reach.

Brightroar, spada din oțel valyrian pierdută a Lannisterilor.

Spada Brightroar a intrat în posesia regilor Lannister în secolul de dinainte de Urgie, şi se spune că aurul plătit pentru ea ar fi fost suficient pentru adunarea unei armate. Însă a fost pierdută după puțin mai mult de un veac, când Tommen al II-lea a luat-o cu el când a plecat cu marea sa flotă spre ruinele Valyriei, cu intenția de a-şi însuşi bogățiile şi vrăjitoria despre care era sigur că mai rămăseseră. Flota nu s-a mai întors

niciodată, nici Tommen, nici Brightroar.

Ultima relatare despre ei apare într-o cronică volantenă, Gloria Volantisului. Acolo se spune că „flota de aur” care-l transporta pe „Regele Leu” se oprise acolo pentru aprovizionare şi că triumvirii l-au copleşit cu daruri. Lucrarea susține că ar fi jurat că jumătate din ce va găsi va fi dat triumvirilor în schimbul generozității lor şi al promisiunii că-şi vor trimite flota în ajutorul său, dacă va fi nevoie. Apoi a plecat. După un an, spune cronica, triumvirul Marqelo Tagaros a trimis un escadron de nave spre Valyria, în căutarea flotei de aur, însă s-au întors cu mâinile goale.

Unii dintre regii Lannister au fost apreciați pentru înțelepciunea lor, alții pentru valoare şi toți pentru larghețea lor... poate doar cu excepția regelui Norwin Lannister, poreclit Norwin cel Calic. Totuşi, Casterly Rock a găzduit mulți regi laşi, cruzi şi slabi. Loreon al IV-lea a fost poreclit Loreon cel Prost, iar nepotului său Loreon al V-lea i s-a spus regina Lorea, deoarece îi plăcea să se îmbrace în veşmintele nevestei sale şi să se plimbe prin docurile din Lannisport deghizat în prostituată. (După cârmuirile lor, numele Loreon a devenit simțitor mai rar printre prinții Lannister.) Un monarh ulterior, Tyrion al II-lea, a fost cunoscut drept Torționarul. Cu toate că era un rege puternic, faimos pentru îndemânarea lui cu toporul de luptă, adevărata lui plăcere era tortura, şi se şoptea despre el că nu poftea nicio femeie, dacă n-o făcea să sângereze.

În cele din urmă, domeniile Lannister s-au întins de la țărmul de vest până la izvoarele Furcii Roşii şi Piatra Răsucită, marcate de trecătoarea de sub Dintele de Aur, iar dinspre țărmul sudic al Golfului Omului de Fier până la granița cu Reach. Limitele de astăzi ale Ținuturilor Vestice le urmează pe cele ale Regatului din Stâncă aşa cum erau înainte de Câmpia de Foc, când regele Loren Lannister (Loren Ultimul) a îngenuncheat ca rege şi s-a ridicat ca lord. Însă în acele vremuri trecute, hotarele erau mult mai fluide, mai ales înspre sud, unde Lannisterii se confruntau adesea cu regii Gardener în Reach, şi înspre est, unde se războiau cu mulți regi din Trident.

În afară de asta, ținuturile Lannisterilor erau mai aproape de Insulele de Fier decât oricare alt regat, iar bogăția Lannisportului şi negoțul său erau o tentație constantă pentru jefuitorii din insulele ignorante. Războaiele dintre vestici şi insulari izbucneau aproape în fiecare generație; chiar şi în timpul perioadelor de pace, corsarii veneau după bogății şi soții de sare. Insula Frumoasă a protejat coasta mai înspre sud; din acest motiv, Farmanii au devenit faimoşi pentru ura lor față de insulari.

Marea bogăție a Ținuturilor Vestice, desigur, îşi are originea în minele lor de aur şi de argint. Filoanele de minereu sunt late şi adânci, şi mai există mine, chiar şi acum, îngropate vreme de o mie de ani şi multe mai trebuie încă excavate. Lomas Longstrider relatează că, chiar şi în îndepărtatul Asshai-lângă-Umbră, erau negustori care l-au întrebat dacă era adevărat că „Lordul Leu" trăia într-un palat din aur şi că țăranii obțineau o avere în aur doar arându-şi lanurile. Aurul Vestului ajunsese atât de departe, iar maesterii ştiu că nu există pe lume mine atât de bogate ca acelea din Casterly Rock.

Bogăția Ținuturilor Vestice era comparabilă, în vremurile străvechi, numai cu foamea stăpânilor liberi din Valyria pentru metale, şi totuşi nu există nicio dovadă că stăpânii dragonilor ar fi intrat vreodată în contact cu lorzii din Stâncă, fie ei Casterly ori Lannister. Septonul Barth a tratat problema, referindu-se la un text valyrian, pierdut de atunci, sugerând că vrăjitorii Regatului Liber au prevăzut că aurul venit din Casterly Rock îi va distruge. Arhimaesterul Perestan a emis o teorie total diferită, mult mai plauzibilă, sugerând că valyrienii ajunseseră în zilele străvechi până la Oraşul Vechi, însă ar fi suferit o înfrângere usturătoare sau o altă tragedie acolo, care i-a făcut să ocolească Westerosul după aceea.

Blazonul Casei Lannister (centru) şi unele din blazoanele vasalilor săi (în sensul acelor de ceas, de sus): Crakehall, Brax, Clegane, Barman, Lefford, Reyne, Westerling, Payne, Marbrand, Lydden, Prester şi Tarbeck.

Odată ce Loren Ultimul a renunțat la coroană, Lannisterii au fost reduşi la rangul de lorzi. Cu toate că nu şi-au pierdut şi bogăția, nu aveau legături apropiate cu Casa Targaryen (spre deosebire de Baratheoni) şi, în contrast cu Tully, erau mult prea mândri pentru a încerca imediat să-şi găsească un loc de frunte sub Tronul de Fier.

De-abia după o generație, când prințul Aegon şi prințesa Rhaena au fugit din calea lui Maegor cel Crud, au început din nou Lannisterii să joace un rol important în regat. Lordul Lyman

Lannister i-a protejat pe prinț şi pe prințesă, primindu-i sub acoperişul său, extinzându-le dreptul oaspetelui şi refuzând toate cererile regelui de a-i preda. Lordul nu şi-a pus însă şi oamenii în slujba prințului şi a prințesei, şi nu s-a mişcat decât după ce Aegon a fost ucis de unchiul său în timpul Bătăliei de la Ochiul Zeilor. Însă atunci când fratele mai mic al lui Aegon, Jaehaerys, a revendicat Tronul de Fier, Lannisterii l-au sprijinit.

Moartea lui Maegor şi încoronarea regelui Jaehaerys au apropiat mai mult Casa Lannister de Tronul de Fier, cu toate că Velaryonii, Arrynii, Hightower, Tully şi Baratheonii încă-i eclipsau în influență. Lordul Tymond Lannister a participat la Marele Consiliu din 101 D. C. care a decis succesiunea, fiind faimoasă sosirea lui cu o suită de trei sute de stegari, soldați şi servitori... numai pentru a fi depăşit de lordul Matthos Tyrell din Highgarden, care era însoțit de peste cinci sute de oameni. Lannisterii au trecut de partea prințului Viserys în cursul deliberărilor, o alegere ținută minte şi răsplătită câțiva ani mai târziu, când Viserys a urcat pe Tronul de Fier şi l-a făcut pe fratele geamăn al lordului Jason Lannister, Ser Tyland, comandantul navelor sale. Mai târziu, Ser Tyland a devenit maestrul monetăriei sub Aegon al II-lea, iar legăturile sale strânse cu Tronul de Fier şi poziția proeminentă de la curte l-au adus pe fratele său, lordul Jason, în Dansul Dragonilor, de partea lui Aegon.

Însă în timp ce lupta pentru succesiune continua, Ser Tyland a fost pedepsit pentru ascunderea celei mai mari părți a aurului coroanei acolo unde Rhaenyra Targaryen nu l-a putut atinge, când a cucerit Debarcaderul Regelui. Iar asocierea Lannisterilor cu Tronul de Fier s-a dovedit a fi de rău augur când Krakenul Roşu şi prădătorii săi s-au năpustit asupra Ținuturilor Vestice, lăsate fără apărare, în vreme ce lordul Jason mărşăluia spre est, în ajutorul regelui Aegon al II-lea. Susținătorii reginei Rhaenyra s-au confruntat cu armata lui la trecerea Furcii Roşii, unde lordul Jason a căzut în luptă, rănit mortal de scutierul cărunt Pate de Longleaf. (Făcut cavaler după bătălie, acest războinic de origine modestă a rămas cunoscut drept Ucigaşul Leului pentru tot restul zilelor sale). Armata lui Lannister şi-a continuat marşul, obținând victorii sub Ser Adrian Tarbeck, apoi sub comanda lordului

Lefford, înainte ca acesta să piară la Fishfeed, unde vesticii săi au fost măcelăriți între cele trei armate.

Ser Tyland Lannister, între timp, a devenit prizonierul reginei Rhaenyra, după ce ea a cucerit Debarcaderul Regelui. Torturat cu cruzime, pentru a-l forța să dezvăluie unde ascunsese aurul coroanei, Ser Tyland a refuzat să vorbească. După ce Aegon al II-lea şi aliații săi au recucerit oraşul, a fost găsit orbit, mutilat şi castrat. Dar mintea nu-i fusese afectată, aşa că regele Aegon l-a păstrat ca maestru al monetăriei. În ultimele zile ale domniei sale, Aegon al II-lea chiar l-a trimis pe Ser Tyland în Oraşele Libere în căutarea de mercenari pentru a-şi susține cauza împotriva fiului Rhaenyrei, viitorul Aegon al III-lea, şi a aliaților acestuia.

După încheierea luptelor, s-a instituit o regență, din moment ce noul rege, Aegon al III-lea, n-avea decât unsprezece ani când a urcat pe tron. În speranța vindecării rănilor adânci lăsate de Dans, Ser Tyland Lannister a fost făcut atunci Mână. Poate că acei care i-au fost duşmani l-au crezut mult prea slab, fiind orb şi betegit, pentru a reprezenta o amenințare pentru ei, însă Ser Tyland a servit cu strălucire pentru aproape doi ani, înainte de a muri de Febra Iernii în anul 133 D. C.

În anii următori, Lannisterii s-au ridicat împreună cu Targaryenii împotriva lui Daemon Blackfyre, cu toate că rebelii Dragonului Negru au obținut victorii remarcabile în Ținuturile Vestice, mai ales la Lannisport şi Dintele de Aur, unde Ser Quentyn Ball, cavalerul temperamental, poreclit Minge de Foc, l-a doborât pe lordul Lefford şi l-a obligat să bată în retragere pe lordul Damon Lannister (devenit faimos ulterior drept Leul Cenuşiu).

După moartea Leului Cenuşiu, în 210 D. C. fiul său, Tybolt, i-a succedat ca Lord de Casterly Rock, numai pentru a pieri şi el doi ani mai târziu în circumstanțe dubioase. Fiind un bărbat tânăr, în floarea vârstei, lordul Tybolt n-a lăsat niciun moştenitor de sânge, ci doar o fiică, Cerelle, în vârstă de trei ani, a cărei domnie ca Lady de Casterly Rock s-a dovedit a fi dramatic de scurtă. În mai puțin de un an, a murit şi ea, astfel că Stânca şi Ținuturile Vestice şi întreaga bogăție şi putere ale Casei Lannister au trecut la unchiul ei, Gerold, fratele mai tânăr al răposatului lord Tybolt.

Un om prietenos, genial, Gerold i-a fost regent tinerei sale nepoate, însă moartea sa neaşteptată la o vârstă atât de fragedă a făcut să apară tot felul de vorbe, în Vest zvonindu-se că atât Cerelle, cât şi Tybolt muriseră de mâna sa.

Niciun om în viață n-ar putea spune cu certitudine dacă exista vreun adevăr în aceste şuşoteli, deoarece Gerold Lannister s-a dovedit în curând a fi un lord excepțional de şiret, capabil şi corect, mărind nespus de mult bogăția Casei Lannister, puterea Casterly Rock şi volumul negoțului care se făcea prin Lannisport. A domnit asupra Ținuturilor Vestice timp de treizeci şi unu de ani, câştigându-şi porecla de Gerold cel Auriu. Tragediile abătute asupra Casei Lannister în anii următori sunt însă o dovadă a puterii duşmanilor lordului Gerold. Iubita sa a doua soție, lady Rohanne, a dispărut în circumstanțe misterioase în anul 230 D. C. la mai puțin de un an după ce dăduse naştere celui de-al patrulea şi ultimului fiu al înălțimii Sale, Jason. Tywald, cel mai mare dintre fiii săi gemeni, a murit în bătălie în 233 D. C. în vreme ce era scutierul lordului Robert Reyne de Castamere, în timpul Rebeliunii lui Peake. Lordul Robert a murit şi el, lăsându-l pe Ser Roger Reyne (Leul Roşu), fiul său cel mai mare, drept moştenitor.

De departe cea mai semnificativă moarte pricinuită de Rebeliunea lui Peake a fost cea a regelui Maekar însuşi, însă am vorbit deja despre haosul provocat de acest lucru. Mai puțin cunoscute, însă nu mai puțin dureroase, sunt efectele dramatice ale bătăliei asupra istoriei Ținuturilor Vestice. Tywald Lannister fusese de multă vreme logodit cu tânăra şi spirituala soră a Leului Roşu, lady Ellyn. Această tânără cu voință puternică şi o fire aprinsă, care aştepta de mulți ani să devină Lady de Casterly Rock, nu era dispusă să renunțe la acest vis. După moartea logodnicului ei, l-a convins pe fratele geamăn al acestuia, Tion, să renunțe la propria lui logodnă cu o fiică a lordului Rowan de Goldengrove şi să se căsătorească cu ea. Lordul Gerold, se spune, s-a împotrivit acestei uniuni, însă durerea, vârsta şi boala l-au determinat să cedeze. În 235 D. C. într-o dublă nuntă la Casterly Rock, Ser Tion Lannister a luat-o pe Ellyn Reyne de nevastă, în vreme ce mai tânărul său frate, Tytos, s-a căsătorit cu Jeyne Marbrand, o fiică a lordului Alyn Marbrand de Ashemark.

De două ori văduv şi bolnav pe deasupra, lordul Gerold nu s-a

mai recăsătorit, aşa că, după nunta ei, Ellyn din Casa Reyne a devenit formal Lady de Casterly Rock.

În timp ce socrul său s-a retras cu cărțile sale în dormitorul său, lady Ellyn ținea o curte splendidă, organizând turniruri magnifice şi baluri, adunând artişti la Stâncă, măscărici, muzicieni… şi pe cei din familia Reyne. Frații ei Roger şi Reynard îi stăteau în permanență alături, iar rangurile, onorurile şi titlurile de proprietate plouau asupra lor şi asupra unchilor, verilor, nepoților şi nepoatelor ei. Bătrânul bufon al lordului Gerold, un cocoşat caustic numit lordul Broască Râioasă, a fost auzit spunând: „Lady Ellyn trebuie să fie în mod sigur o vrăjitoare, pentru că a făcut să plouă în Stâncă tot timpul anului.”[1]

În 236 D. C. pretendentul la tron Daemon Blackfyre, al Treilea pe Numele Său, a traversat Marea Îngustă şi a debarcat pe Ciocul lui Massey, alături de Bittersteel şi de Compania de Aur, intenționând să urce pe Tronul de Fier. Regele Aegon al V-lea şi-a chemat lorzii loiali de pe cuprinsul celor Şapte Regate să i se opună, şi aşa a început cea de-a Patra Rebeliune Blackfyre.

S-a terminat mult mai repede decât şi-ar fi dorit pretendentul la tron, prin Bătălia de la Podul Apei Line. După aceea, trupurile morților Dragonului Negru au astupat râul, făcându-l să se reverse. Regaliştii, în schimb, au pierdut mai puțin de o sută de oameni… Însă printre ei se număra şi Ser Tion Lannister, moştenitorul de la Casterly Rock.

Pierderea celui de-al doilea dintre „gemenii glorioşi” ar fi fost de aşteptat să-l doboare pe tatăl lor îndurerat, lordul Gerold. Însă, curios, se pare că s-a întâmplat exact opusul acestui lucru. Pe când trupul lui Ser Tion a fost coborât în locul de veci din Casterly Rock, Gerold cel Auriu s-a ridicat şi-a pus din nou ferm mâna pe Ținuturile Vestice, intenționând să facă tot ce putea ca al treilea fiu al său, băiatul lipsit de voință şi nepromițător, Tytos, să-i succeadă.

„Domnia familiei Reyne” se apropia de sfârşit. Frații lui Ellyn au plecat curând de la Casterly Rock spre Castamere, însoțiți de numeroase rude.

Lady Ellyn a rămas, însă influența ei s-a diminuat, în timp ce a

doamnei Jeyne a crescut. Curând, rivalitatea dintre văduva lui Ser Tion şi soția lui Tytos a devenit cu adevărat urâtă, dacă este să dăm crezare zvonurilor consemnate de Maesterul Beldon. Acesta spune că în 239 D. C. Ellyn Reyne a fost acuzată că s-ar fi culcat cu Tytos Lannister, îndemnându-l să-şi lase nevasta şi să se căsătorească cu ea. Oricum, tânărul Tytos (pe atunci în vârstă de nouăsprezece ani) a găsit-o pe văduva fratelui său atât de intimidantă, încât n-a fost în stare să acționeze. Umilit, a alergat înapoi la soția sa să-i mărturisească şi să-i cerşească iertarea.

Lady Jeyne era dispusă să-l ierte pe tânărul său soț, dar nu şi pe cumnata sa şi n-a ezitat să-l informeze pe lordul Gerold asupra incidentului. Furios, acesta a izgonit-o de la Casterly Rock pe Ellyn Reyne, o dată pentru totdeauna, şi a făcut asta găsindu-i un alt soț. Corbii şi-au luat zborul şi problema a fost rezolvată, în mare grabă. În paisprezece zile, Ellyn Reyne a fost măritată cu Walderan Tarbeck, Lord de Tarbeck Hall, înfloritorul văduv de cincizeci şi cinci de ani, lordul unei case străvechi şi onorabile, dar sărăcite.

Lady Ellyn Reyne şi lady Jeyne Marbrand la curtea lordului Gerold Lannister

Ellyn Reyne, devenită acum lady Tarbeck, a plecat de la Casterly Rock cu soțul ei, fără a se mai întoarce vreodată, însă rivalitatea dintre ea şi lady Jeyne va continua, transformându-se

în ceea ce bufonul a ajuns să numească Războiul Pântecelor. Cu toate că lady Ellyn nu fusese în stare să-i ofere lui Ser Tion un moştenitor, s-a dovedit a fi mult mai fertilă cu Walderan Tarbeck (care, trebuie remarcat, avea câțiva fii mai în vârstă din primele sale două căsătorii), dăruindu-i două fete şi un băiat. Lady Jeyne a răspuns cu propriii săi copii, iar primul a fost un băiat. I s-a dat numele de Tywin, iar legenda spune că, atunci când bunicul său, lordul Gerold, a ciufulit părul auriu al pruncului, copilul l-a muşcat de deget.

Au urmat şi alți copii, la timpul potrivit, însă Tywin, cel mai mare, a fost singurul nepot pe care l-a văzut vreodată înălțimea Sa. În 244 D. C. Gerold cel Auriu a murit de boala de băşică, incapabil să elimine apa. La vârsta de douăzeci şi patru de ani, Tytos Lannister, cel mai mare fiu în viață, a devenit Lord de Casterly Rock, Pavăză a Lannisportului şi Păzitor al Vestului.

Ranguri pentru care era vizibil nepotrivit. Lordul Tytos Lannister avea multe virtuți. Încet la mânie, uşor iertător, vedea binele în orice om, mare sau neînsemnat, şi era de departe mult prea încrezător. Fusese poreclit Leul Râzător, pentru firea sa jovială, iar pentru o vreme, Vestul a râs odată cu el… Însă curând, mulți râdeau mai degrabă de el.

În chestiuni de stat, Tytos s-a dovedit a fi slab şi nehotărât. Nu avea nicio aplecare spre război şi râdea de insulte care i-ar fi făcut pe înaintaşii săi să-şi tragă spada din teacă. Mulți au văzut în această slăbiciune a sa o şansă de a pune mâna pe putere, bogăție şi pământuri. Unii s-au împrumutat din greu de la Casterly Rock, apoi n-au mai reuşit să-şi plătească datoriile. Când s-a văzut că Tytos era dispus să prelungească aceste datorii, ba chiar să le şi şteargă, negustorii de rând din Lannisport şi Kayce au început să se milogească şi ei pentru împrumuturi.

Edictele lordului Tytos erau în general ignorate, iar corupția s-a răspândit.

Pe la ospețe şi baluri, invitații îşi băteau joc de înălțimea Sa, chiar dacă era de față. Să răsuceşti coada leului, aşa se numea asta, iar tinerii cavaleri, chiar şi scutierii, se întreceau pentru a vedea care o răsucea mai tare. Se spune că nimeni nu râdea mai tare de aceste batjocuri decât lordul Tytos însuşi.

Maesterul Beldon, într-una din scrisorile sale către Citadelă, a

scris: „Înălțimea Sa nu vrea decât să fie iubit. Aşa că râde, nu se supără, şi iartă şi acordă onoruri şi ranguri şi daruri alese celor care-şi bat joc de el şi-l înfruntă, crezând că astfel le va câştiga loialitatea. Totuşi, cu cât râde mai tare şi dăruieşte, cu atât mai mult îl disprețuiesc.”

Pe măsură ce puterea Casei Lannister se prăbuşea, celelalte case se întăreau, devenind mai sfidătoare şi mai turbulente. Iar prin 254 D. C. chiar şi lorzii de dincolo de hotarele Ținuturilor Vestice deveniseră conştienți că leul de la Casterly Rock nu mai era o fiară de care să te temi.

Mai târziu în acel an, lordul Tytos a acceptat să-şi mărite fiica de şapte ani, Genna, cu mezinul lui Walder Frey, Lord de Crossing. Cu toate că nu avea decât zece ani, Tywin a denunțat logodna în termeni sarcastici. Lordul Tytos nu a renunțat, dar oamenii au văzut că fiul său, cu voință de fier, neînfricat, îşi depăşea cu mult vârsta şi nu era nicidecum ca tatăl său cumsecade.

Imediat după aceea, Tytos şi-a trimis moştenitorul la Debarcaderul Regelui, să slujească drept paharnic la curtea regelui Aegon. Cel de-al doilea fiu al său, Kevan, a fost trimis şi el departe, să servească drept paj şi mai târziu ca scutier pentru Lordul de Castamere.

Veche, bogată şi puternică, familia Reyne prosperase mult pe seama proastei guvernări. Roger Reyne, Leul Roşu, era temut pentru priceperea lui la arme; mulți îl considerau cel mai letal spadasin din Ținuturile Vestice. Fratele său, Ser Reynard, era pe atât de fermecător şi dibaci pe cât era Ser Roger de rapid şi puternic.

În timp ce Reyne se ridicau, la fel făceau şi aliații lor apropiați, Tarbeck din Tarbeck Hall. După secole de declin lent, această casă străveche şi scăpătată a început să înflorească datorită, în mare parte, noii lady Tarbeck, fosta Ellyn Reyne.

Cu toate că ea însăşi a rămas nedorită la Stâncă, Ellyn a uneltit să obțină sume mari în aur de la Casa Lannister, prin intermediul fraților ei, deoarece lui Tytos îi era greu să-l refuze pe Leul Roşu. Fondurile au fost folosite pentru restaurarea Castelului Tarbeck, reconstruindu-i zidul de apărare, întărindu-i turnurile şi mobilându-i bastionul, o splendoare care rivaliza cu orice castel

din Vest.

În 255 D. C. Tytos a sărbătorit naşterea celui de-al patrulea fiu de la Casterly Rock, însă bucuria lui s-a transformat curând în jale. Iubita sa soție, lady Jeyne, nu şi-a mai revenit niciodată din travaliu şi a murit într-un ocol al lunii după naşterea lui Gerion Lannister. Pierderea ei a fost o lovitură cumplită pentru înălțimea Sa. Din acea zi, nimeni nu i-a mai spus Leul Râzător.

Anii care au urmat au fost la fel de deprimanți ca oricare alții din îndelungata istorie a Ținuturilor Vestice. Condițiile din Vest au devenit atât de proaste, încât Tronul de Fier s-a simțit obligat să intervină. De trei ori regele Aegon al V-lea şi-a trimis cavalerii pentru a reinstaura ordinea în ținuturile de vest, însă conflictele reizbucneau imediat ce oamenii săi plecau. Când Înălțimea Sa a pierit în tragedia de la Palatul de Vară, din 259 D. C. problemele din Vest s-au deteriorat şi mai mult, deoarece noul rege, Jaehaerys al II-lea Targaryen, nu avea voința tatălui său şi în afară de asta a fost curând atras în Războiul Regilor de Nouă Parale.

O mie de cavaleri şi zece mii de soldați au venit dinspre Ținuturile Vestice la chemarea regelui, însă lordul Tytos nu s-a numărat printre ei. Fratele lui primise comanda în locul său, dar în 260 D. C. Ser Jason Lannister a murit la Piatra Însângerată.

După moartea lui, Ser Roger Reyne a preluat comanda vesticilor rămaşi şi i-a condus spre victorii remarcabile.

Cei trei fii mai mari ai lordului Tytos s-au remarcat la Treptele de Piatră. Făcut cavaler în ajunul conflictului, Ser Tywin Lannister a luptat în suita tânărului moştenitor al regelui, Aerys, de Piatra Dragonului, fiind înnobilat la sfârşitul războiului. Kevan Lannister, scutier al Leului Roşu, şi-a câştigat şi el pintenii şi a fost făcut cavaler de Roger Reyne însuşi. Fratele lor, Tygett, era prea tânăr pentru a fi înnobilat, însă curajul şi priceperea în mânuirea armelor au fost remarcate de toți, deoarece a răpus un bărbat matur în prima bătălie şi alți trei în celelalte lupte, unul dintre ei, un cavaler al Companiei de Aur. Cu toate că fiii lui luptau la Treptele de Piatră, Tytos Lannister a rămas la Casterly Rock, în compania unei tinere de origine umilă care-i atrăsese atenția pe când fusese doica mezinului său.

Întoarcerea fiilor lordului Tytos din război a adus, în sfârşit, schimbarea. Călit în luptă, şi mult prea conştient de părerile proaste pe care ceilalți lorzi din regat le aveau despre tatăl lui, Ser Tywin Lannister a început imediat să restabilească mândria şi puterea Casterly Rock. Tatăl său a protestat, dar fără vlagă, ni se spune, apoi s-a retras în brațele doicii sale în vreme ce moştenitorul lui a preluat comanda.

Ser Tywin a început prin a cere plata tuturor împrumuturilor în aur acordate de Tytos. Celor care nu puteau plăti li se cerea să trimită ostatici la Casterly Rock. Cinci sute de cavaleri, veterani însângerați şi călițI în lupta de la Treptele de Piatră, au fost organizați într-o nouă companie sub comanda fratelui lui Ser Tywin, Ser Kevan, şi însărcinați cu izbăvirea Vestului de cavalerii jefuitori şi de nelegiuiți.

Unii s-au grăbit să se supună. „Leul s-a trezit!”, a zis Ser Harys Swyft, Cavalerul de Cornfield, când recuperatorii au venit şi la porțile sale. Incapabil să-şi plătească datoria, i-a dat-o pe fiica sa lui Ser Kevan ca ostatică. Însă în alte părți, perceptorii au fost întâmpinați cu o ostilitate amenințătoare şi o împotrivire fățişă. Lordul Reyne se pare că ar fi râs când maesterul său i-a citit edictele lui Ser Tywin, sfătuindu-şi prietenii şi vasalii să nu facă nimic.

Lordul Walderan Tarbeck a ales, neinspirat, un alt soi de măsuri. S-a dus călare la Casterly Rock pentru a protesta, încrezător în abilitatea sa de a-l intimida pe lordul Tytos şi de a-l forța să anuleze edictele fiului său. A fost primit însă de Ser Tywin, care a pus să fie aruncat în temniță.

Cu lordul Walderan în lanțuri, Tywin Lannister se aştepta, fără îndoială, ca Tarbeck să cedeze. Însă lady Tarbeck l-a făcut repede să renunțe la idee. Femeia aceasta de temut şi-a trimis cavalerii şi-a capturat trei Lannisteri. Doi dintre prizonieri erau Lannisteri din Lannisport, rude îndepărtate ale Lannisterilor din Casterly Rock, însă cel de-al treilea era un tânăr scutier, Stafford Lannister, fiul cel mai mare şi moştenitorul răposatului frate al lordului Tytos, Ser Jason.

Criza rezultată l-a îndepărtat pe lordul Tytos de doica sa pentru suficient timp cât să anuleze edictele moştenitorului său

atât de hotărât. Înălțimea Sa nu numai că a poruncit ca lordul Tarbeck să fie eliberat, nevătămat, dar a mers până acolo încât să-i ceară iertare şi să-l ierte de datorii.

Pentru schimbul de ostatici, Tytos s-a adresat fratelui mai tânăr al doamnei Tarbeck, Ser Reynard Reyne. Formidabila cetate de scaun a Leului Roşu de la Castamere a fost aleasă să găzduiască întâlnirea. Ser Tywin a refuzat să participe, aşa că Ser Kevan l-a predat pe lordul Walderan, în vreme ce lady Tarbeck însăşi i-a predat pe Stafford şi pe verii lui. Lordul Reyne i-a ospătat pe toți, şi a fost organizat un mare spectacol al prieteniei, Lannisterii şi cei din familia Tarbeck toastând unii pentru ceilalți, schimbând daruri şi sărutări şi jurând să-şi rămână prieteni credincioşi „pentru eternitate”.

Lordul Tytos Lannister şi moştenitorul său, Ser Tywin.

Eternitatea n-a durat nici măcar un an, a remarcat ulterior Marele Maester Pycelle. Lui Tywin Lannister, care nu fusese prezent la ospățul Leului Roşu, nu-i slăbise nicio clipă hotărârea de a-i pune la respect pe aceşti vasali trufaşi. Pe la sfârşitul anului 261 D. C. a trimis corbi la Castamere şi la Tarbeck Hall, cerând ca Roger şi Reynard Reyne şi lordul şi lady Tarbeck să se prezinte la Casterly Rock, „pentru a răspunde pentru crimele voastre”. Reyne şi Tarbeck au preferat să-l sfideze, după cum Ser Tywin era

convins că vor face. Ambele case s-au revoltat pe față, renunțând la loialitatea lor față de Casterly Rock.

Aşa că Tywin Lannister şi-a chemat stegarii. N-a cerut încuviințarea tatălui său, nici măcar nu l-a informat asupra intenției sale, ci a atacat cu cinci sute de cavaleri şi trei mii de soldați şi arcaşi.

Casa Tarbeck a fost prima care a simțit mânia lui Ser Tywin. Armata Casei Lannister a acționat atât de repede, încât vasalii lordului Walderan şi aliații săi nici n-au avut timp să se adune. Neinspirat, Înălțimea Sa s-a dus călare să întâmpine oastea lui Ser Tywin avându-i alături numai pe cavalerii casei. Într-o luptă scurtă şi brutală, Tarbeckii au fost împrăştiați şi măcelăriți. Lordul Walderan Tarbeck şi fiii săi au fost decapitați, împreună cu nepoții săi şi verii, soții fiicelor sale, şi orice om care avea steaua în şapte colțuri, albastru-cu-argintiu pe scutul său ori pe tunica purtată peste armură, pentru a se făli cu sângele de Tarbeck. Iar când armata Lannister şi-a reluat marşul spre Tarbeck Hall, capetele lordului Walderan şi ale fiilor acestuia erau în primul rând, înfipte în vârful sulițelor.

La apropierea lor, Ellyn Tarbeck a închis porțile şi-a trimis corbi la Castamere, chemându-şi frații. Încrezându-se în zidurile ei, lady Tarbeck se aştepta la un asediu îndelungat, însă maşinile de asediu au fost pregătite în numai o zi, iar zidurile nu s-au dovedit de prea mare ajutor când un bolovan masiv a zburat peste ele şi-a distrus bastionul vechi al castelului. Lady Ellyn şi fiul ei, Tion cel Roşu, au murit când cetatea s-a prăbuşit. Întreaga rezistență de la Tarbeck Hall s-a terminat curând după aceea, iar porțile au fost date la o parte pentru oastea lui Lannister. Tywin Lannister a poruncit apoi ca Tarbeck Hall să fie dat flăcărilor. Castelul a ars o zi şi-o noapte, până când n-a mai rămas nimic altceva decât un schelet pârjolit. Leul Roşu a sosit chiar la timp ca să vadă flăcările. Era însoțit de două mii de oameni călare, tot ce reuşise să adune.

Tywin Lannister avea de trei ori mai mulți oameni, sunt de acord majoritatea mărturiilor; unii insistă că Lannisterii îi depăşeau numeric pe Reyne într-o proporție de cinci la unu. Sperând ca surpriza să aducă victoria, Roger Reyne le-a poruncit trompeților săi să sune atacul şi a şarjat de-a dreptul spre tabăra

lui Ser Tywin. După primul şoc, Lannisterii şi-au revenit repede şi numărul lor a început, curând, să-şi spună cuvântul. Lordul Reyne n-a putut decât să se întoarcă şi să fugă, lăsându-şi jumătate dintre oameni morți pe câmp. O ploaie de săgeți de arbaletă i-au vânat pe călărețiii săi pe câmpul de luptă; una l-a nimerit pe lordul Reyne între umeri, trecând prin platoşă. Leul Roşu a continuat să călărească, numai pentru a cădea de pe cal doi kilometri şi jumătate mai încolo; a trebuit să fie cărat înapoi la Castamere.

Armata Lannisterilor a sosit la Castamere trei zile mai târziu. Precum Casterly Rock, cetatea de scaun a Casei Reyne fusese inițial o mină. Filoanele bogate de aur şi argint îi făcuseră pe Reyne aproape la fel de bogați ca pe Lannisterii în timpul Epocii Eroilor; pentru a-şi apăra bogățiile, ridicaseră ziduri de apărare lângă intrarea în mina lor, o închiseseră cu o poartă din stejar şi fier şi-o flancaseră cu două turnuri solide. Urmaseră bastioanele şi palatele, însă în tot acest timp tunelurile de mină fuseseră săpate tot mai adânc, iar când, în cele din urmă, aurul se terminase, fuseseră lărgite şi transformate în săli şi galerii, dormitoare confortabile, un păienjeniş de tuneluri şi săli de bal, enorme şi pline de ecouri. Pentru un ochi neantrenat, Castamere părea un avanpost modest, un loc potrivit pentru un cavaler de țară ori un lord mărunt, însă cei care-i cunoşteau secretele ştiau că nouă zecimi din castel se aflau sub pământ.

În acele încăperi adânci s-a retras Reyne acum. Cuprins de febră şi slăbit din cauza pierderii de sânge, Leul Roşu nu era în stare să comande. Ser Reynard, fratele său, l-a înlocuit. Mai puțin încăpățânat, însă mult mai isteț decât fratele său, Reynard ştia că nu avea oameni să apere zidurile castelului, aşa că a abandonat suprafața în mâinile duşmanului şi s-a retras sub pământ. Odată ce toți oamenii lui au ajuns în siguranță în tuneluri, Ser Reynard i-a trimis vorbă lui Ser Tywin sus, făcându-i o ofertă de pace. Însă Tywin Lannister n-a învrednicit propunerea lui Ser Reynard cu niciun fel de răspuns. În loc de asta, a poruncit ca minele să fie astupate. Cu târnăcoape, topoare şi făclii, minerii lui au adus tone de piatră şi pământ, îngropând marile porți ale minei, blocând orice acces. Apoi şi-a întors atenția spre pârâul mic şi iute care alimenta lacul cu apă albastră şi cristalină din afara castelului, de

unde Castamere îşi luase numele. A fost nevoie de mai puțin de o zi pentru a îndigui pârâul şi de două pentru a-l devia spre cea mai apropiată intrare a minei.

Pământul şi piatra care închiseseră mina nu aveau nicio fisură atât de lată încât să lase fie şi o veveriță să treacă, darămite un om... Însă apa şi-a găsit cale în jos.

Se spune că Ser Reynard luase jos, în mine, peste trei sute de bărbați, femei şi copii. Niciunul n-a mai ieşit afară. Soldații puşi să păzească intrările au raportat că auziseră urlete şi țipete slabe ieşind de sub pământ într-una din nopți, însă la venirea zorilor pietrele au rămas din nou tăcute.

Nimeni n-a mai redeschis vreodată minele de la Castamere. Palatele şi bastioanele de deasupra lor, pârjolite de Tywin Lannister, au rămas pustii până în ziua de azi, o mărturie mută a sorții care-i aşteaptă pe ce cei suficient de smintiți să ridice armele împotriva leilor din Stâncă.

În anul 262 D. C. Jaehaerys al II-lea a murit la Debarcaderul Regelui, după ce stătuse pe Tronul de Fier numai trei ani. Fiul său, Aerys, Prinț de Piatra Dragonului, i-a succedat ca regele Aerys al II-lea. Primul său act ca rege - şi cel mai înțelept, s-ar putea spune - a fost să-l convoace pe prietenul său din copilărie, Tywin Lannister, de la Casterly Rock şi să-l facă Mână a Regelui.

Ser Tywin n-avea decât douăzeci de ani, cel mai tânăr bărbat care a slujit vreodată ca Mână, însă felul în care a tratat rebeliunea lui Reyne şi Tarbeck îl făcuse foarte respectat, ba chiar şi temut pe tot cuprinsul celor Şapte Regate. Verişoara sa, lady Joanna, fiica răposatului frate al lordului Tytos, Ser Jason, se afla deja la Debarcaderul Regelui; servise ca domnişoară de onoare şi companioană a Rhaellei din 259 D. C. Ea şi Ser Tywin s-au căsătorit la un an după ce el a devenit Mână a Regelui, printr-o ceremonie fastuoasă la Marele Sept al lui Baelor, iar regele Aerys însuşi a prezidat ospățul de nuntă şi pregătirea patului. În 266 D. C. lady Joanna a dat naştere unor gemeni, un băiat şi o fată. Între timp, fratele lui Ser Tywin, Ser Kevan, s-a însurat şi el cu fiica lui Ser Harys Swyft de Cornfield, care îi fusese dată, cândva, ostatică pentru datoriile tatălui ei.

În 267 D. C. inima lordului Tytos Lannister a plesnit în timp ce

urca nişte trepte abrupte spre camera ibovnicei sale (Înălțimea Sa renunțase, în sfârşit, la doica lui, numai pentru a deveni obsedat de farmecele fiicei lumânărarului). Aşadar, la vârsta de numai douăzeci şi cinci de ani, Tywin Lannister a devenit Lord de Casterly Rock, Pavăză a Lannisportului, şi Păzitor al Vestului. Când Leul Râzător a fost lăsat, în cele din urmă, în locul lui de odihnă veşnică, familia Lannister nu mai fusese niciodată mai puternică şi mai sigură. Anii următori au fost de aur, nu numai pentru Ținuturile Vestice, ci şi pentru toate cele Şapte Regate.

Dar înlăuntrul mărului se afla un vierme, astfel că nebunia în creştere a regelui Aerys al II-lea Targaryen a pus în pericol, foarte curând, tot ceea ce se gândise să construiască Tywin Lannister. Înălțimea Sa a suferit şi el mari pierderi personale, deoarece iubita lui lady Joanna a murit în 273 D. C. dând naştere unui monstru. După moartea sa, remarcă Marele Maester Pycelle, bucuria lui Tywin Lannister a dispărut cu totul, însă el a rămas să-şi facă datoria.

Zi de zi şi an după an, Aerys al II-lea a devenit tot mai înverşunat împotriva propriei sale Mâini, prietenul său din copilărie, dojenindu-l, anulându-i măsurile şi umilindu-l. Lordul Tywin le-a îndurat pe toate, însă când regele l-a făcut pe fiul şi moştenitorul său, Ser Jaime, cavaler în Garda Regelui, paharul s-a umplut. Lordul Tywin a renunțat la rangul de Mână în 281 D. C.

Lăsat fără consilierea omului pe care contase atât de mult timp, înconjurat numai de linguşitori şi intriganți, regele Aerys al II-lea a fost înghițit curând de nebunia sa în vreme ce regatul se fărâmița în jurul său.

Evenimentele legate de Rebeliunea lui Robert sunt bine cunoscute celor care le-au trăit, aşa că nu le voi mai povesti, cu excepția observației că lordul Tywin a condus o mare armată Lannister pentru capturarea Debarcaderului Regelui şi a Fortăreței Roşii pentru Robert Baratheon. Aproape trei sute de ani de cârmuire a Targaryenilor au ajuns la final prin spadele lordului Tywin şi ale vesticilor săi. În anul următor, regele Robert Baratheon I a luat-o pe fiica lordului Tywin, lady Cersei, de soție, unind astfel două dintre cele mai mari şi mai nobile case din Westeros.

Casterly Rock

Casterly Rock, vechea cetate de scaun a Casei Lannister, nu este un castel obişnuit. Cu toate că este plin de turnuri şi turle şi foişoare de pază, cu ziduri de piatră şi porți din lemn de stejar şi fier şi grătare care protejau ieşirile, această străveche fortăreață e cu adevărat o stâncă imensă despre care unii spun că arată ca un leu care se odihneşte, când soarele e, la apus şi se lasă umbrele.

Stânca a fost o locuință pentru oameni timp de mii de ani. Înainte de venirea Primilor Oameni se pare că Copiii Pădurii şi uriaşii şi-au amenajat locuințele în cavernele săpate de mare la baza sa. Urşi, lei, lupi şi lilieci şi-au făcut şi ei sălaşul în interior, împreună cu nenumărate alte creaturi mai mici.

Sute de galerii de mină străpung părțile inferioare ale Stâncii, acolo unde multe filoane de aur roşu şi galben lucesc netulburate în piatră, după o mie de ani de minerit. Membrii familiei Casterly au fost primii care au început să sape săli şi încăperi din galeriile de mină şi au înălțat o cetate în vârful Stâncii, de unde îşi puteau supraveghea domeniul.

Stânca a fost măsurată şi este de trei ori mai înaltă decât Zidul ori Hightower din Oraşul Vechi. Se întinde pe mai mult de nouă kilometri lungime, de la vest la est, este străbătută de tuneluri, temnițe, magazii, cazărmi, coridoare, grajduri, scări, curți, balcoane şi grădini. Există chiar şi un fel de pădure a zeilor, cu toate că acolo creşte un copac al inimii ciudat, răsucit, ale cărui rădăcini încâlcite au umplut cu totul caverna unde se află arborele, înăbuşind orice altă vegetație.

Stânca are chiar şi un port interior, dotat cu docuri şi cheiuri de descărcare şi şantiere navale, deoarece marea a săpat caverne imense în versantul său din vest, porți naturale, adânci şi destul de largi pentru corăbiile lungi şi chiar ambarcațiuni de pescuit, care pot intra şi-şi pot lăsa încărcăturile.

Gura Leului - imensa cavernă naturală de la intrarea principală a Stâncii - se bolteşte la nouăzeci şi unu de metri în aer, de jos şi până la tavan. În decursul secolelor, s-a lățit şi a fost îmbunătățită, iar acum se spune că douăzeci de călăreți pot merge umăr la umăr pe treptele sale late.

Casterly Rock n-a fost niciodată cucerită prin asalt sau asediu. Niciun castel din cele Şapte Regate nu este mai mare, mai bogat sau mai bine apărat. Legendele spun că Visenya Targaryen, văzându-l, a mulțumit zeilor că regele Loren a galopat să se confrunte cu fratele ei, Aegon, pe Câmpia de Foc, deoarece, dacă ar fi rămas în Stâncă, nici flăcările dragonilor nu l-ar fi atins.

Lorzii de la Casterly Rock au adunat multe comori în decursul secolelor şi înfățişarea Stâncii - mai ales a Galeriei de Aur, cu ornamentele sale aurite şi pereții Sălii Eroilor, unde armurile prețioase purtate de sute de cavaleri Lannister, lorzi şi regi stau de strajă pentru eternitate - este faimoasă peste tot în cele Şapte Regate, chiar şi în ținuturile de dincolo de Marea Îngustă.

TINUTURILE RIVERANE
REACH
TINUTURILE VESTICE
DOMENIILE COROANEI
MAREA APUSULUI
INSULELE SCUTULUI
MAREA VERII
TINUTURILE JURTUNII
DORNE
STRÂMTOAREA REDWYNE
LEGENDĂ
CASTELE IMPORTANTE
CASTELE
ORAȘE
TÂRGURI
VIN
GRÂNE
DRUMURI
Lannisport
Castamere
Tumbleton
Longtable
Ashford
Highgarden
Cetatea Brightwater
Oldtown
Blackhaven
Uplands
Blackmont
Inaltul Ermitaj
Starfall
Sandstone
Sunhouse
Arbor

Celui mai mare şi mai populat dintre cele şase regate sudice (Nordul, cu mare întindere, însă foarte puțin populat, fiind un ținut aparte) i se spune Reach (întinderea), însă acest nume este, cumva, prost ales. Domeniile Casei Tyrell, Lorzii de Highgarden, corespund acum cu cele ale Regatului Reach, aşa cum a fost timp de o mie de ani înaintea lui Aegon Cuceritorul, însă acest ținut bogat şi fertil era format, de fapt, din patru regate:

Oraşul Vechi şi împrejurimile sale, mărginit de Munții Roşii înspre est şi de izvoarele Miedului înspre nord.

Arbor, insula de aur de dincolo de Strâmtoarea Redwyne, faimoasă pentru vinul şi soarele său.

Hotarele din vest, de la Horn Hill şi până la Cântecul Nopții.

Reachul propriu-zis, o mare întindere de câmpii şi ferme, lacuri şi râuri, dealuri şi păduri, pajişti înmiresmate, mori şi mine, punctate de sate mici, oraşe negustoreşti fremătând de viață şi castele străvechi, întinzându-se de la Insulele Scutului, în Marea Apusului, până sus la gura Manderului, dincolo de Highgarden şi până la Lacul Roşu, Crângul de Aur şi Podul Amar şi până departe la Tumbleton şi izvoarele râului Mander.

Ultimul a fost domeniul cârmuit de vechii regi Gardener şi, mai recent, de descendenții administratorilor lor, Tyrell din Highgarden. Pe aceste câmpii verzi s-a născut cavalerismul, ne spune istoria; vitejii cavaleri şi frumoasele fecioare din Reach sunt celebrați peste tot în cele Şapte Regate de menestrelii ale căror tradiții îşi au obârşia tot aici.

Cândva şi întotdeauna un mare regat, Reach înseamnă multe lucruri pentru locuitorii săi: cel mai populat, fertil şi puternic domeniu din cele Şapte Regate, bogăția lui apropiindu-se numai de Vestul bogat în aur; un adăpost al cunoaşterii, un centru al muzicii, culturii şi al tuturor artelor, luminoase şi întunecate; grânarul Westerosului, un nod comercial, un cămin al marilor navigatori ai mărilor, al înțelepților şi al nobililor regi, vrăjitori îngrozitori şi al celor mai frumoase femei din Westeros. Pe dealul care domină Manderul se ridică Highgarden, pe bună dreptate considerat drept cel mai frumos castel din regat. Manderul însuşi,

care curge pe sub zidurile sale, este cel mai lung şi mai lat râu din cele Şapte Regate. Oraşul Vechi este egal ca mărime cu Debarcaderul Regelui şi superior lui din toate celelalte puncte de vedere, fiind mult mai vechi şi mai frumos, cu străzi pietruite, case ale breslelor decorate, case din piatră şi trei mari monumente: Septul Înstelat al Credinței, Citadela Maesterilor şi mândrul Hightower, cu farul său măreț, cel mai înalt turn din lumea cunoscută. Cu adevărat, Reach este un ținut al superlativelor.

Garth Mână Verde

Legenda Reachului începe cu Garth Mână Verde, strămoşul legendar nu numai al familiei Tyrell din Highgarden, dar şi al regilor Gardener de dinaintea lor… şi al tuturor marilor case şi familii nobile din Ținutul Verde.

Despre Garth se spun mii de poveşti, în Reach şi mai departe. Majoritatea sunt improbabile şi multe contradictorii, în unele, este contemporan cu Bran Constructorul, Lann cel Isteț, Durran Năpasta Zeilor şi alte personaje colorate ale Epocii Eroilor. În altele, este strămoşul tuturor.

Câteva din cele mai vechi legende despre Garth Mână Verde ne înfățişează o zeitate considerabil mai întunecată, una care cerea sacrificii de sânge de la adepții ei, pentru asigurarea unei recolte mănoase. În unele istorisiri, zeul verde murea în fiecare toamnă, când copacii îşi pierdeau frunzele, numai pentru a renaşte la venirea primăverii. Această versiune a lui Garth a fost în general uitată.

Este scris că Garth a fost Marele Rege al Primilor Oameni; el a fost cel care i-a condus spre est şi peste teritoriul-pod spre Westeros. Totuşi, alte legende ne pot face să credem că el precede sosirea Primilor Oameni cu câteva mii de ani, făcându-l nu doar Primul Om din Westeros, ci şi singurul om, cutreierând în lung şi-n lat țara şi tratând cu uriaşii şi Copiii Pădurii. Unii spun că era zeu.

Există neînțelegeri chiar şi asupra numelui său. Îi spunem Garth Mână Verde, însă în cele mai vechi legende este numit Garth Păr Verde, ori, pur şi simplu, Garth cel Verde. Unele legende susțin că ar fi avut mâini verzi, păr verde sau piele verde. (Unele îi pun şi coarne de cerb.) Altele ne spun că se îmbrăca în verde din cap până-n picioare şi, cu siguranță, aşa este înfățişat de cele mai multe ori în picturi, tapiserii şi sculpturi. Mai mult ca sigur, porecla a apărut din talentele sale de grădinar şi lucrător al

pământului, o trăsătură cu care toate poveştile sunt de acord. „Garth făcea să se coacă porumbul, copacii să dea rod şi florile să înflorească” ne spun menestrelii.

Multe dintre popoarele mai primitive ale pământului venerează vreun zeu sau o zeiță a fertilității, iar Garth Mână Verde are multe în comun cu astfel de zeități. Se zice că Garth a fost cel care i-a învățat pe oameni să facă agricultură. Înaintea lui, toți oamenii erau vânători sau culegători, nomazi dezrădăcinați, mereu în căutarea unor surse de trai, până când Garth le-a dăruit semințele şi le-a arătat cum să planteze şi să semene, cum să crească grânele şi să recolteze. (în unele poveşti, ar fi încercat să învețe şi celelalte rase mai vechi, însă uriaşii au urlat la el şi l-au alungat cu bolovani, în vreme ce Copiii Pădurii au râs şi i-au spus că zeii pădurii le oferă tot ce au nevoie.) Pe unde s-a dus, fermele şi satele şi livezile au răsărit în urma lui. Pe umerii săi atârna o traistă din pânză, plină de semințe, pe care le împrăştia în timp ce-şi vedea de drum. Aşa cum îi sade bine unui zeu, traista lui era inepuizabilă; înlăuntrul ei se găseau semințe pentru toți copacii lumii, grâne şi fructe şi flori.

Garth Mână Verde a adus cu el darul fertilității. Nu numai că a făcut pământul roditor, dar legenda spune că le putea face fertile şi pe femeile sterpe doar cu o simplă atingere, chiar şi pe babele care nu mai aveau sângerări lunare. Fecioarele înfloreau în prezența lui, mamele aduceau pe lume gemeni sau chiar tripleți când le binecuvânta el, iar fetele tinere se luminau la zâmbetul său. Lorzii şi oamenii de rând îi ofereau fetele lor fecioare când trecea el, pentru ca grânele lor să se coacă, iar copacii să se îngreuneze de rod. N-a existat niciodată vreo fecioară pe care s-o fi deflorat el şi să nu nască un fiu puternic sau o fiică frumoasă nouă luni mai târziu, ori aşa spun legendele.

Garth Mână Verde.

Aceste legende, cu toate că sunt îndrăgite de oamenii de rând, sunt contestate atât de maesterii din Citadelă, cât şi de septonii Credinței, care consideră că Garth Mână Verde a fost un om, nu un zeu. Un vânător, ori căpetenie războinică, mai mult ca sigur, sau poate vreun rege mărunt ori primul lord al Primilor Oameni, care şi-a condus susținătorii peste Brațul din Dorne (pe vremea aceea încă nerupt) şi prin sălbăticia din Westeros, pe-acolo unde numai semințiile străvechi se preumblaseră.

Zeu sau om, Garth Mână Verde a zămislit mulți copii în noul său ținut; asupra acestei chestiuni sunt de acord toate legendele. Mulți dintre aceşti urmaşi au crescut pentru a fi eroi, regi şi mari lorzi, după propriile lor merite, înființând case mărețe, care au rezistat mii de ani.

Dintre toți aceştia, cel mai mare a fost primul lui născut, Garth Gardener, care şi-a ridicat casa pe coama unui deal deasupra Manderului, care, cu trecerea vremii a devenit cunoscută drept Highgarden, şi purta o coroană din flori şi lujeri. Toți ceilalți copii ai lui Garth Mână Verde l-au cinstit pe Gardener ca fiind regele de drept al oamenilor de pretutindeni. Din rărunchii săi a ieşit Casa Gardener, ai cărei regi au domnit peste Reach sub steagul cu o mână verde, timp de mii de ani, până când Aegon Dragonul şi surorile sale au venit în Westeros.

John Stejarul, Primul Cavaler, care a adus cavalerismul în Westeros (un bărbat uriaş, toți sunt de acord cu asta, având o înălțime de doi metri cincizeci în unele poveşti, trei metri cincizeci sau chiar patru metri în altele, zămislit de Garth Mână Verde cu o uriaşă). Descendenții lui sunt Oakheart de la Old Oak.

Gilbert al Viței, care i-a învățat pe oamenii din Arbor cum să facă vin dulce din strugurii crescuți atât de mari şi mulți pe cuprinsul insulei lor, şi care a înființat Casa Redwyne.

Florys Vulpea, cea mai deşteaptă dintre copiii lui Garth, care avea trei soți, niciunul neştiind de existența celorlalți. (Din fiii lor se trag Casa Florent, Casa Ball şi Casa Peake.)

Maris Fecioara, Cea Mai Frumoasă, a cărei frumusețe era atât de renumită, încât cincizeci de lorzi s-au întrecut pentru mâna ei în primul turnir organizat în Westeros. (învingătorul a fost Uriaşul Cenuşiu, Argoth Piele-de-Piatră, însă Maris s-a măritat cu regele Uthor din High Tower, înainte ca el s-o poată revendica, iar Argoth şi-a petrecut restul zilelor bântuind pe lângă zidurile Oraşului Vechi, urlând pentru mireasa lui.)

Foss Arcaşul, renumit pentru doborârea merelor de pe capul oricărei fete care-i plăcea, de unde se trag mărul roşu şi cel verde ale familiei Fossoway.

Brandon Spadă Însângerată, care i-a izgonit pe uriaşi din Reach şi s-a războit cu Copiii Pădurii, ucigând atâția la Lacul Albastru încât, de atunci, a devenit cunoscut drept Lacul Roşu.

Owen Scut de Stejar, care a cucerit Insulele Scutului, azvârlindu-i înapoi în mare pe tritoni şi pe sirene.

Harlon Vânătorul şi *Herndon Cornul*, frați gemeni care şi-au construit castelul în vârful Dealului Cornului şi au luat-o de nevastă pe frumoasa vrăjitoare a pădurii care locuia acolo, împărțindu-şi favorurile ei timp de o sută de ani (deoarece frații n-au îmbătrânit atât timp când o îmbrățişau pe lună plină).

Bors Zdrobitorul, care a dobândit puterea a douăzeci de oameni bând numai sânge de taur şi-a înființat Casa Bulwer din Coroana Neagră. (Unele legende afirmă că Bors a băut atât de mult sânge de taur, încât i-au crescut două coarne negre, lucioase.)

Rose de Lacul Roşu, o schimbătoare de formă, capabilă să se preschimbe într-un cocostârc, o putere care încă se mai manifestă, din când în când, la femeile din Casa Crane, descendenții ei.

Ellyn Mereu Dulce, o fetişcană căreia îi plăcea atât de mult mierea, încât l-a căutat pe Regele Albinelor în vastul său munte-stup şi-a făcut o înțelegere cu el, ca ea să se îngrijească de copiii lui tot timpul. A fost primul prisăcar şi mama Casei Beesbury.

Rowan Copac-de-Aur, care a fost atât de îndurerată când iubitul ei a părăsit-o pentru o rivală bogată, încât a învelit un măr în părul ei de aur, l-a plantat pe un deal şi-a crescut un copac ale cărui scoarță, frunze şi fructe luceau în galben-auriu, şi din ale cărei fiice îşi trag obârşia Rowanii din Crângul de Aur.

Lista este lungă şi mulți dintre ei sunt legende, pentru că nu există pe tot cuprinsul Reachului vreo casă nobilă care să nu se fălească cu descendența sa dintr-unul din nenumărații copii ai lui Garth Mână Verde. Chiar şi eroii din alte ținuturi şi regate sunt, uneori, incluşi printre urmaşii lui Mână Verde. Brandon Constructorul este descendentul lui Garth, pe linia lui Brandon Spadă Însângerată, ne fac să credem legendele, în vreme ce Lann cel Isteț a fost un bastard născut de Florys Vulpea (în unele poveşti) sau de Rowan Copac-de-Aur (în altele). Oricum, Lann cel Isteț este urmaşul lui Garth Mână Verde, într-o poveste din Reach. În Ținuturile Vestice, se povesteşte mai adesea cum Lann l-ar fi ademenit pe Garth Mână Verde însuşi dându-se drept unul dintre fiii lui (Garth avea atât de mulți, încât adesea îi confunda), alegându-se astfel cu o parte din moştenirea care le-ar fi revenit de drept adevăraților copii ai lui Garth.

Nu poate fi tăgăduit că Garth Mână Verde a avut mulți copii,

ținând cont de cât de mulți din Reach se trag din el. Dar că toate casele nobiliare din Westeros au aceeaşi obârşie pare greu de crezut.

Regii Gardener

Istoria domeniului Reach din zilele Primilor Oameni nu este diferită de cea din celelalte regate din Westeros. Bogăția acestor ținuturi înverzite şi fertile nu i-a făcut pe oameni mai paşnici sau mai puțin lacomi. Şi aici Primii Oameni s-au luptat cu Copiii Pădurii, izgonindu-i din crângurile lor sacre şi dealurile scobite, retezându-le copacii inimii cu marile lor topoare de bronz. Şi aici s-au ridicat şi s-au prăbuşit regate şi-au fost date uitării, la fel ca regii mărunți şi lorzii trufaşi care se luptau între ei pentru pământ şi aur sau glorie, în vreme ce oraşele ardeau şi femeile se tânguiau şi săbiile se încrucişau, veac după veac.

Şi totuşi, exista o diferență, de măsură, dacă nu de fel, pentru că aproape toate casele nobile din Reach aveau o origine comună, derivată, aşa cum s-a văzut, din Garth Mână Verde şi numeroşii săi copii. Era vorba de înrudirea, au sugerat mulți învățați, care i-a asigurat Casei Gardener întâietatea în decursul secolelor următoare; niciun rege mărunt n-ar fi putut spera vreodată să rivalizeze în putere cu Highgarden, acolo unde descendenții lui Garth Gardener stau pe un tron viu (Tronul de Stejar), crescut dintr-un stejar plantat de Garth Mână Verde însuşi, şi poartă coroane de viță şi flori, în timp de pace, şi coroane de ghimpi din bronz (mai târziu, de fier) când călăreau spre vreun război. Alții poate că se autoproclamau regi, însă Gardenerii erau, fără discuție, Mari Regi, iar monarhii mai mici le acordau onoruri, dacă nu chiar supunere.

În acele veacuri de încercări şi tulburări, ținutul Reach a produs mulți războinici neînfricați. De atunci şi până astăzi; menestrelii au preamărit faptele cavalerilor precum Serwyn cu Scutul-de-Oglindă, Davos Omorâtorul de Dragoni, Roland din Horn şi Cavalerul Fără Armură, dar şi pe cele ale regilor legendari, între care Garth al V-lea (Ciocanul Dornishienilor), Gwayne I (cel Galant), Gyles I (Năpasta), Gareth al II-lea (cel Mohorât), Garth al VI-lea (Luceafărul) şi Gordan I (Ochi-Cenuşii).

Mulți dintre aceşti monarhi au avut un duşman comun, deoarece în asemenea secole întunecate şi sângeroase, jefuitorii

de pe mare din Insulele de Fier dominau aproape întregul ţărm vestic, de la Insula Ursului până la Arbor. Cu corăbiile lor lungi şi repezi, insularii puteau lovi şi pleca înainte de venirea oricărei replici. Corsarii lor apăreau adesea la ţărm, în locuri neaşteptate, luându-şi duşmanii prin surprindere. Cu toate că insularii se aventurau rareori în interiorul continentului, controlau Marea Apusului şi luau un tribut crunt de la satele de pescari înşirate de-a lungul coastei. Stabilindu-se pe Insulele Scutului după ce au ucis bărbaţii şi le-au luat femeile, insularii prădau chiar şi pe Mander fără a fi deranjaţi de nimeni.

Regele Qhored, cel mai de temut dintre monarhii insulari, se lăuda că edictele lui ajungeau „oriunde oamenii simţeau mirosul apei sărate sau auzeau freamătul valurilor". Era cunoscut drept Qhored cel Crud în Reach, iar regii care i-au urmat au avut porecle precum Hagon cel Groaznic şi Joron Urgia Fecioarelor.

Împotriva acestor oameni şi a susţinătorilor lor, regii Casei Gardener au luptat timp de trei secole, uneori în alianţă cu Regii din Stâncă şi cu Lorzii din Oraşul Vechi, uneori singuri. Nu mai puţin de şase dintre regii Gardener au murit în bătălii, inclusiv Garth cel Mohorât şi Garth Luceafărul, în vreme ce Gyles al II-lea a fost luat prizonier, torturat şi făcut bucăţi, ca momeală în cârligele de pescuit ale celui care îl capturase. Totuşi, victoria a fost a lor pentru multă vreme, şi fiecare dintre ei a mărit tot mai mult domeniile Casei Gardener şi-a adus mai mult pământ şi lorzi sub conducerea Highgardenului.

Acestea fiind spuse, mulţi învăţaţi încă mai cred că cei mai însemnaţi dintre regii Gardener erau iubitori de pace, nu războinici. Despre ei se cântă mai puţine balade, este adevărat, însă în analele istoriei numele lui Garth al III-lea (cel Mare), Garland al II-lea (Mirele), Gwayne al III-lea (Grasul) şi John al II-lea (cel înalt) sunt scrise cu litere mari. Garth cel Mare a extins hotarele regatului său spre nord, dobândind Old Oak, Lacul Roşu şi Crângul de Aur, încheind înţelegeri de prietenie şi apărare reciprocă. Garland a realizat aceleaşi lucruri în sud, aducând Oraşul Vechi în regatul său, căsătorindu-şi fiica cu Lymond (Leul-de-Mare) din Casa Hightower, renunţând la soţiile sale, pentru a se căsători cu fiica lordului Lymond. Gwayne cel Gras i-a convins pe lorzii Peake şi Manderly să-i accepte verdictul în conflictul lor,

şi să aibă loialitate față de domeniile lor, fără să lupte. John cel înalt şi-a dus barja în sus pe Mander, până la izvoarele sale, înfigând steagul cu mâna verde peste tot, primind onoruri din partea lorzilor şi regilor mărunți ale căror domenii se învecinau cu malurile mărețului râu.

Cel mai important dintre Gardeneri a fost regele Garth al VII-lea, Mână-Aurită, un uriaş atât în timp ce pace, cât şi în război. Copil fiind, i-a respins pe dornishieni, când regele Ferris Fowler a dus zece mii de oameni pe Calea cea Lată (căreia i s-a spus apoi Trecătoarea Prințului), cu intenții de cucerire. La scurt timp după aceea, şi-a întors atenția spre mare şi i-a izgonit din fortăreața lor pe ultimii oameni de fier de pe Insulele Scutului. Apoi i-a plasat pe insule pe cei mai aprigi luptători ai săi, acordându-le dispense speciale pentru a-i transforma în prima linie de apărare împotriva oamenilor de fier, dacă aceştia aveau să se mai întoarcă. Decizia s-a dovedit a fi un real succes, pentru că şi astăzi oamenii din cele Patru Scuturi se mândresc cu apărarea gurii Manderului şi a inimii Reachului în fața oricăror invadatori de pe mare.

Regele Garth al VII-lea Gardener, Mână-Aurită

În ultimul şi cel mai mare dintre războaiele sale, Garth al VII-lea s-a confruntat cu o alianță dintre Regele Furtunii şi Regele Stâncii, care voiau să-şi împartă Reachul, însă i-a înfrânt pe amândoi, apoi cu vorbe meşteşugite a semănat atâta discordie între ei că s-au atacat unul pe altul, cu măcel mare, în Bătălia celor Trei Oştiri. În cele din urmă, şi-a măritat fetele cu moştenitorii lor şi a semnat un pact cu fiecare, fixând hotarele între cele trei regate.

Şi totuşi, chiar şi asta a pălit în fața celei mari izbânzi ale sale: trei sferturi de secol de pace. Garth Mână-Aurită a devenit rege al Reachului la vârsta de doisprezece ani şi a murit pe Tronul de Stejar la nouăzeci şi trei de ani, cu mintea încă întreagă (chiar dacă trupul îi era slab). În timpul celor optzeci şi unu de ani de domnie, Reachul a fost în război pentru mai puțin de zece. Generații de băietani au crescut până la maturitate, au zămislit copii şi-au murit fără ca măcar să ştie cum era să strângi o suliță

şi un scut în mână şi să mărşăluieşti spre luptă.

Şi cu această pace îndelungată a venit şi o prosperitate fără precedent. Cârmuirea de Aur, aşa cum a ajuns să fie numită, a fost o perioadă în care Reachul a înflorit cu adevărat.

Dar epocile aurite se termină şi ele, şi aşa s-a întâmplat şi în Reach. Garth Mână-Aurită a plecat din această lume. Un stră-strănepot l-a urmat pe Tronul de Stejar, apoi le-a făcut loc fiilor săi.

Şi-apoi au venit andalii.

Andalii în Reach

Andalii au venit târziu în Reach.

Traversând Marea Îngustă în corăbiile lor lungi, au debarcat mai întâi pe țărmurile din Vale, apoi de-a lungul coastelor de est. Flotele din Oraşul Vechi şi Arbor i-au oprit în Strâmtoarea Redwyne şi Marea Apusului. Relatări despre bogățiile din Reach şi averile şi puterea de la Highgarden şi ale regilor săi ajunseseră, fără îndoială, la urechile multora dintre căpeteniile războinice andale, însă alte ținuturi şi alți regi stăteau în calea lor.

Astfel, cu mult înainte ca andalii să ajungă la Mander, regii din Highgarden ştiau că vor veni. Au urmărit luptele din Vale, Ținuturile Furtunii şi cele Riverane de departe, analizând tot ceea ce se întâmplase. Mai înțelepți, poate, decât omologii din celelalte regiuni, nu au făcut greşeala de a se alia cu andalii împotriva rivalilor locali. Gwayne al IV-lea (Temător-de-Zei) şi-a trimis războinicii să-i caute pe Copiii Pădurii, în speranța că vrăjitorii pădurii şi magia lor i-ar putea opri pe invadatori. Mern al II-lea (Zidarul) a ridicat un nou zid de apărare lângă Highgarden, poruncindu-le lorzilor săi stegari să se ocupe de lucrările lor defensive. Mern al III-lea (cel Smintit) a acoperit-o cu aur şi onoruri pe o vrăjitoare a pădurii care pretindea că poate ridica armate întregi de morți, întorcându-i pe andali de unde veniseră. Lordul Redwyne a construit mai multe corăbii, iar lordul Hightower a fortificat zidurile Oraşului Vechi.

Cu toate acestea, marile bătălii anticipate de majoritatea dintre ei n-au venit. La vremea când cuceritorii ocupaseră țărmurile estice, trecuseră generații întregi şi andalii îşi ridicaseră patruzeci de regi mărunți de-ai lor, mulți dintre ei fiind în conflict unul cu celălalt. Iar în Highgarden, cei Trei Regi înțelepți s-au succedat unul după altul pe Tronul de Stejar.

Garth al IX-lea Gardener, fiul său Merle I (cel Blând) şi nepotul lui, Gwayne al V-lea, erau oameni foarte diferiți, însă împărtăşeau o politică unică față de andali, una bazată pe acord şi asimilare, mai degrabă decât pe rezistența armată. Garth al IX-lea a adus un septon la curtea sa şi l-a inclus în consiliile sale şi-a construit un

prim sept la Highgarden, cu toate că el, personal, a continuat să se închine în grădina zeilor din castel. Fiul său, Merle I, a adoptat oficial Credința şi a finanțat construirea de septuri şi chilii pentru septoni şi septe peste tot în Reach. Gwayne al V-lea a fost primul Gardener născut în cadrul Credinței, şi primul făcut cavaler printr-un rit solemn şi post. (Mulți dintre înaintaşii săi nobili au fost făcuți cavaleri după moarte de tot felul de menestreli şi povestitori, însă adevăratul cavalerism a venit în Westeros numai cu andalii.)

Atât Merle I, cât şi Gwayne al V-lea şi-au luat soții andale, pentru a întări legăturile taților lor cu regatul. Toți cei trei regi au primit andali în slujba lor, cavaleri ai curții şi servitori. Printre cei onorați în acest fel se găsea şi un cavaler andal, Ser Alester Tyrell, a cărui pricepere în mânuirea armelor era atât de impresionantă, încât a fost făcut campionul regelui şi apărător jurat sub Gwayne al V-lea. Urmaşii lui Ser Alester au devenit, cu timpul, administratori ereditari la Highgarden, sub Gardeneri.

Cei Trei Regi înțelepți le-au dat pământuri şi titluri nobiliare celor mai puternici dintre regii andali ajunşi în Reach, în schimbul jurămintelor lor de credință. Gardenerii căutau şi meşteşugari andali şi-i încurajau pe lorzii lor stegari să facă la fel. Fierarii şi pietrarii în special erau răsplătiți foarte bine. Cei dintâi i-au învățat pe Primii Oameni să se înarmeze şi să-şi confecționeze armuri din fier, în locul celor de bronz; ultimii i-au ajutat să-şi întărească zidurile de apărare ale castelelor şi fortărețelor lor.

Şi cu toate că unii dintre aceşti lorzi proaspăt făcuți au renunțat la jurămintele lor în anii următori, majoritatea n-au făcut acest lucru. Mai degrabă, s-au alăturat seniorilor lor pentru a-i anihila astfel de rebeli şi a apăra Reachul împotriva regilor andali şi a mercenarilor veniți mai târziu. „Când un lup se aruncă asupra turmelor tale, tot ceea ce câştigi ucigându-l este doar un scurt răgaz, pentru că vor veni şi alți lupi”: acestea au fost faimoasele cuvinte ale lui Garth al IX-lea. „Dacă în loc de asta îl hrăneşti pe lup şi-l îmblânzeşti şi-i transformi puii în câinii tăi de pază, vor apăra turma când va veni haita să dea iama.” Regele Gwayne al V-lea a fost mult mai succint: „Ne-au dat şapte zei, noi le-am dat pământ şi fiice, iar fiii şi nepoții noştri vor fi ca frații.”

Multe case nobile din Reach se trag din aventurierii andali care au primit pământ şi soții de la Garth al IX-lea, Merle I şi Gwayne al V-lea, printre acestea numărându-se Orme, Parren, Graceford, Cuy, Roxton, Uffering, Leygood şi Varner. Pe măsură ce treceau secolele, fiii şi fiicele acestor case s-au căsătorit cu descendenții Primilor Oameni, fiind imposibil să mai fie deosebiți. Rareori o cucerire a fost obținută cu mai puțină vărsare de sânge.

Secolele care au urmat cuceririi andale s-au dovedit însă a fi mai puțin paşnice. Gardenerii succedați pe Tronul de Stejar au fost şi oameni puternici, dar şi din cei slabi, oameni deştepți, dar şi smintiți, şi odată chiar şi o femeie, însă puțini au avut înțelepciunea şi priceperea celor Trei Regi înțelepți, aşa că pacea de aur a lui Garth Mână-Aurită n-a mai venit niciodată. În acea epocă îndelungată dintre asimilarea andalilor şi venirea dragonilor, regii din Reach s-au războit constant cu vecinii lor într-o luptă perpetuă pentru pământ, putere şi glorie. Regii din Stâncă, Regii Furtunii, mulți dintre regii bătăioşi din Dorne şi Regii de pe Râuri şi Dealuri pot fi şi ei numărați printre duşmanii lor (şi adesea, şi printre aliații lor).

Highgarden a ajuns la apogeu sub regele Gyles al III-lea Gardener, care a condus în Ținuturile Furtunii o armată strălucitoare de cavaleri, zdrobind ostile bătrânului Rege al Furtunii şi cucerind toate teritoriile la nord de Pădurea Ploii, în afară de Capătul Furtunii, pe care l-a asediat, fără rezultat, timp de doi ani. Gyles şi-ar fi dus până la capăt cucerirea, dacă în absența sa n-ar fi năvălit asupra Reachului Regele Stâncii, obligându-l să ridice asediul şi să se întoarcă acasă, pentru a se confrunta cu vesticii. Războiul mai extins care a urmat a implicat trei regi dornishieni şi doi din Ținuturile Riverane, sfârşindu-se cu moartea lui Gyles al III-lea, de pe urma unor vărsături cu sânge şi cu hotarele dintre regate restabilite, aproape precum fuseseră înainte de începerea luptelor sângeroase.

Scăderea cea mai puternică a puterii Gardenerilor s-a înregistrat în timpul domniei îndelungate a lui Garth al X-lea, Barbă Colilie, care a urcat pe tron la vârsta de şapte ani şi a murit la nouăzeci şi şase, o domnie mai lungă decât cea a faimosului său înaintaş, Garth Mână-Aurită. Cu toate că a fost viguros la

vârsta tinereții, Garth al X-lea a fost un rege vanitos şi frivol, care s-a înconjurat de proşti şi de linguşitori. Nici înțelept, nici isteț, mintea l-a lăsat la bătrânețe, iar în timpul anilor îndelungați ai senilității sale a devenit unealta unei facțiuni, apoi a alteia, în timp ce cei aflați în preajma sa îi pofteau bogăția şi puterea. Înălțimea Sa n-a avut băieți, însă lordul Peake s-a căsătorit cu una dintre fiicele sale, lordul Manderly, cu o alta, fiecare dintre ei fiind hotărât ca soața lui să reuşească. Rivalitatea dintre ei a fost marcată de trădări, uneltiri şi crimă, ajungând, în cele din urmă, la război deschis. Alți lorzi s-au alăturat ambelor părți.

Cu lorzii din Reach la ascuțişul spadei şi cu regele mult prea slab pentru a controla ceea ce se întâmpla, cu atât mai puțin să împiedice ceva, Regele Furtunii şi Regele Stâncii au prins momentul şi mari porțiuni de teritoriu, în vreme ce atacurile dornishiene au devenit tot mai frecvente. Unul dintre regii din Dorne a asediat Oraşul Vechi, în vreme ce un altul a traversat Manderul şi-a prădat Highgarden. Tronul de Stejar, tronul viu, mândria Casei Gardener timp de ani fără număr, a fost ciopârțit şi ars, iar senilul rege Garth al X-lea a fost găsit legat de pat, scâncind şi bălăcindu-se în propria lui mizerie. Dornishienii i-au tăiat gâtul („o milostenie” a spus mai târziu unul dintre ei), apoi au incendiat Highgarden, după ce l-au golit de toate bogățiile.

Au urmat aproape zece ani de anarhie, însă, în final, patruzeci dintre marile case din Reach, conduse de Ser Osmund Tyrell, Marele Administrator, s-au aliat, i-au înfrânt pe Peake şi pe Manderly, revendicând ruinele Highgardenului, întronându-l pe un văr de-al doilea al răposatului şi neplânsului Garth Barbă Colilie pe noul tron, ca regele Mern al VI-lea Gardener.

Tronul de Stejar

Deşi era un bărbat cu haruri modeste, Mern al VI-lea avea sfătuitori şi slujitori capabili. Ser Osmund Tyrell a fost urmat de fiul său, Ser Robert, apoi de nepotul său, Lorent. Bazându-se pe perspicacitatea sa, Mern al VI-lea a domnit bine, reconstruind Highgarden şi făcând mult mai mult pentru refacerea Casei Gardener şi a Reachului. Fiul său, Garth al XI-lea, a făcut restul,

răzbunându-se atât de crunt pe dornishieni, încât lordul Hightower a spus după aceea că Munții Roşii fuseseră verzi, până când Garth îi colorase cu sângele dornishienilor. Tot restul domniei sale îndelungate, regele a fost cunoscut drept Garth Pictorul.

Şi-aşa s-au întâmplat lucrurile, rege după rege, în război şi pace. Totuşi, peste tot în Reach a trecut mândră o mână verde, până când regele Mern al IX-lea a galopat ca să se confrunte cu Aegon Targaryen şi cu surorile lui pe Câmpia de Foc.

Oraşul Vechi

Nicio istorie de-a Reachului nu este completă fără-o privire asupra Oraşului Vechi, cel mai grandios şi străvechi dintre oraşe, încă cel mai bogat, mai mare şi mai frumos din Westeros, chiar dacă Debarcaderul Regelui l-a eclipsat, fiind cel mai populat.

Cât de vechi este, cu adevărat, Oraşul Vechi? Mulți maesteri au cumpănit această întrebare, însă, pur şi simplu, nu ştim. Originile oraşului se pierd în negura timpului şi sunt întunecate de legendă. Unii septoni ignoranți susțin că Cei Şapte înşişi i-au stabilit hotarele, alții cred că dragonii se cuibăriseră în Insula Bătăliei până când primul Hightower i-a ucis. Mulți oameni de rând cred că Hightowerul însuşi a apărut, de la sine, într-o singură zi. Istoria întreagă şi adevărată a Oraşului Vechi nu va fi niciodată cunoscută. Putem să spunem cu certitudine că oamenii au trăit la gura râului Miedul din timpul Zorilor Vremurilor. Cele mai vechi consemnări runice confirmă acest lucru, la fel cum o fac şi unele relatări fragmentare, care ne-au parvenit de la maesterii trăitori printre Copiii Pădurii. Unul dintre ei, Maesterul Jellicoe, sugerează că aşezarea de deasupra Golfului Şoaptelor a început ca un simplu loc de negoț, unde nave din Valyria, Vechiul Ghis şi Insulele Verii acostau ca să-şi refacă proviziile, să facă unele reparații şi troc cu semințiile mai vechi, iar acest lucru pare o teorie ca oricare alta.

Şi totuşi, misterele rămân. Insula pietroasă unde se află Hightower este cunoscută drept Insula Bătăliei, chiar şi în cele mai vechi hrisoave ale noastre, dar de ce? Ce bătălie a fost dată acolo? Când? Între care lorzi, regi şi seminții? Chiar şi menestrelii tac, când vine vorba despre asta.

Dar chiar şi mai enigmatică pentru învățați şi istorici este marea fortăreață pătrată, din piatră neagră, care domină insula. Pentru mare parte din istoria consemnată, acest edificiu monumental a servit ca fundație şi nivelul cel mai de jos pentru Hightower, şi totuşi ştim cu siguranță că precede nivelurile superioare ale turnului cu mii de ani.

Cine-a construit-o? Când? De ce? Majoritatea maesterilor

acceptă concluzia comună că este o construcție valyriană, pentru că zidurile sale masive şi interioarele labirintice sunt toate din rocă solidă, fără nicio urmă de îmbinare, mortar sau daltă, un tip de edificiu întâlnit şi în alte părți, în special pe drumurile dragonilor din Regatul Liber al Valyriei şi Zidurile Negre, care apărau inima Vechiului Volantis. Stăpânii dragonilor din Valyria, după cum se ştie, dețineau arta de a transforma piatra în lichid, cu focul dragonilor, modelând-o aşa cum voiau, apoi lipind-o mai tare ca flerul, oțelul sau granitul.

Dacă într-adevăr e o primă fortăreață valyriană, asta sugerează că stăpânii dragonilor au venit în Westeros cu mii de ani înainte de a-şi clădi avanpostul de la Piatra Dragonului, cu mult înainte de venirea andalilor sau chiar a Primilor Oameni. Dacă este aşa, au venit pentru negoț? Erau vânători de sclavi, poate în căutarea uriaşilor? Au încercat să învețe magia Copiilor Pădurii, cu vrăjitorii lor şi pădurile lor de copaci ai inimii? Sau a fost vorba de un scop mai întunecat?

Astfel de întrebări abundă chiar şi în zilele noastre. Înainte de Distrugerea Valyriei, maesterii şi arhimaesterii se duceau adesea în Regatul Liber în căutarea răspunsurilor, însă n-a fost găsit niciodată vreunul. Teoria septonului Barth, cum că valyrienii au venit în Westeros pentru că preoții lor ar fi profețit că Pieirea Omului va veni din ținutul de dincolo de Marea Îngustă, poate fi infirmată cu uşurință, ca multe dintre convingerile ciudate şi superstițiile sale.

Mai tulburătoare şi mai demne de considerație sunt argumentele propuse de cei care susțin că prima fortăreață nu e deloc valyriană.

Piatra neagră topită din care e făcută sugerează Valyria, însă stilul arhitectonic simplu, fără ornamente, nu, deoarece stăpânilor dragonilor le plăcea ceva mai mult decât răsucirea pietrelor în forme ciudate, fantastice şi ornamentate. În interior, există pasaje înguste, întortocheate, fără ferestre, care li se par multora mai degrabă tuneluri decât coridoare; este foarte uşor să te pierzi prin labirintul lor. Poate că asta nu-i decât o măsură defensivă, gândită să semene confuzie în rândurile atacatorilor, însă şi aceasta este, cu totul bizar, ceva ne-valyrian. Natura

labirintică a interiorului arhitecturii sale l-a determinat pe Arhimaesterul Quillion să sugereze că fortăreața ar fi putut fi isprava constructorilor de labirinturi, un popor misterios, care a lăsat urme ale civilizației lor dispărute prin Lorath, în Marea Tremurătoare. Ideea este provocatoare, însă stârneşte mult mai multe întrebări decât oferă răspunsuri.

O altă posibilitate chiar şi mai bizară ar fi cea propusă acum un secol de Maesterul Theron. Născut ca bastard în Insulele de Fier, Theron a observat o anume asemănare între piatra neagră a străvechii fortărețe şi cea a Tronului din Piatră de Mare, înaltul scaun al Casei Greyjoy din Pyke, ale cărui origini sunt la fel de străvechi şi de misterioase. Manuscrisul lui Theron, de-abia început, Piatra ciudată, susține că atât fortăreața, cât şi tronul ar putea fi opera unei semințiii ciudate, diforme, pe jumătate oameni, zămislite de creaturi ale mărilor sărate cu femeile oamenilor. Aceşti Veniți-din-Adâncuri, cum le spune el, sunt la originea legendelor noastre despre sirene, argumentează el, în vreme ce îngrozitorii lor tați sunt adevărul din spatele Zeului Înecat al oamenilor de fier.

Ilustrațiile numeroase, detailate şi cumva tulburătoare incluse în Piatra ciudată fac ca acest volum rar să fie fascinant de studiat, însă textul este greu de înțeles; Maesterul Theron avea darul desenului, însă nu se prea pricepea la cuvinte. În orice caz, teza lui nu are nicio dovadă şi poate fi respinsă fără probleme. Şi astfel, ne-am întors de unde am plecat, fiind obligați să acceptăm că începutul Oraşului Vechi, Insula Bătăliei şi fortăreața sa vor rămâne pe veci un mister pentru noi.

Motivele abandonării fortăreței şi soarta constructorilor ei, oricine ar fi fost ei, sunt la fel de pierdute pentru noi, dar ştim că, la un moment dat, Insula Bătăliei şi marea sa fortăreață au ajuns în posesia Casei Hightower. Au fost ei Primii Oameni, aşa cum cred azi majoritatea învățaților? Ori poate că descind dintr-un neam de navigatori şi negustori, care s-au aşezat deasupra Golfului Şoaptelor în epoci anterioare, oameni care au sosit acolo înaintea Primilor Oameni? Nu putem şti.

Hightower pe Insula Bătăliei.

Privind prima oară în paginile istoriei, Hightower sunt deja regi, domnind în Oraşul Vechi din Insula Bătăliei. Primul „turn înalt” ne spun cronicile, a fost făcut din lemn şi se ridica la peste cincisprezece metri deasupra fortăreței străvechi de la baza sa. Nici el, nici turnurile mai înalte, din buşteni, din secolele următoare nu erau menite să fie locuite; erau simple faruri, construite ca să ghideze corăbiile de negoț în apele acoperite de

ceață din Golful Şoaptelor. Primii Hightower trăiau în săli întunecate, galerii şi încăperi subterane din piatră ciudată. Numai odată cu ridicarea celui de-al cincilea turn, primul construit în întregime din piatră, Hightower a devenit o cetate de scaun, demnă de o mare casă. Acel turn, ni s-a spus, se înălța la şaizeci de metri deasupra portului. Unii spun că a fost ridicat de Brandon Constructorul, în vreme ce alții vorbesc de fiul lui, un alt Brandon; regele care l-a cerut, şi-a plătit pentru el, este amintit ca Uthor din High Tower.

Timp de mii de ani după aceea, urmaşii lui au domnit în Oraşul Vechi şi asupra ținuturilor Miedului ca regi, iar corăbii din întreaga lume veneau în oraşul lor în plină dezvoltare pentru a face negoț. Pe măsură ce Oraşul Vechi devenea tot mai bogat şi puternic, lorzii învecinați şi regii mărunți îi priveau bogățiile cu ochi lacomi, iar piratii şi prădătorii de peste mări aflaseră şi ei poveşti despre splendorile sale. De trei ori în decursul unui secol oraşul a fost capturat şi jefuit, o dată de regele dornishian Samwell Dayne (Focul Stelelor), o dată de Qhored cel Crud şi insularii lui şi o dată de Gyles I Gardener (Năpasta), despre care se spune că i-a vândut pe trei sferturi dintre locuitorii oraşului ca sclavi, însă n-a fost în stare să spargă apărarea de la Hightower din Insula Bătăliei.

Jefuitori dornishieni în Oraşul Vechi.

Pentru că palisadele din lemn şi şanțul care protejaseră oraşul până atunci se dovediseră acum inutile, următorul rege din High Tower, Otho al II-lea, şi-a petrecut mare parte din domnie înconjurând Oraşul Vechi cu ziduri masive din piatră, mai groase şi mai înalte decât cele existente atunci în Westeros. Acest efort a sărăcit oraşul timp de trei generații, scriu hrisoavele, însă erau atât de puternice încât prădătorii ulteriori şi doritorii de cuceriri au fost determinați să caute prin alte părți, iar cei care au atacat Oraşul Vechi au făcut asta în van.

Oricum, Casa Hightower n-a fost inclusă în Regatul Reach prin război, ci prin negocieri îndelungate şi căsătorii. Când Lymond Hightower a luat-o de nevastă pe fiica regelui Garland al II-lea Gardener, în vreme ce dădea mâna propriei sale fiice tatălui ei, Hightower au devenit stegari pentru Highgarden, transformându-se din nişte regi bogați, dar mărunți, într-unii dintre cei mai mari lorzi din Reach. (Oraşul Vechi a fost ultimul dintre regatele străvechi care au plecat genunchiul în fața celor din Highgarden, imediat ce ultimul rege din Arbor a dispărut pe mare, acest lucru permițându-i vărului său, regele Meryn al III-lea Gardener, să includă insula în domeniul său.)

Prin termenii tratatului de căsătorie, Gardenerii şi-au asumat de asemenea apărarea oraşului împotriva oricărui atac de pe uscat, ceea ce i-a permis lordului Lymond să-şi îndrepte atenția spre „marele scop" al său, construirea de nave şi cucerirea mărilor. Pe la sfârşitul domniei sale, niciun lord şi niciun rege din Westeros nu putea egala puterea pe mare a Casei Hightower. O statuie uriaşă a lui Lymond Hightower veghează deasupra portului din Oraşul Vechi până în ziua de astăzi, privind spre Golful Şoaptelor. Ultimul rege Hightower este încă pomenit drept Leul-de-Mare.

Urmaşii lordului Lymond i-au împărtăşit viziunea. Cu rare excepții, ei şi-au văzut de grădinile şi de oraşul lor, evitând să se implice în războaiele nesfârşite ale regilor mărunți, şi ulterior în cele Şapte Regate. „Highgarden ne apără spatele," spunea odată lordul Jeremy Hightower, „aşa ca putem sa privim în afara, spre mare şi ținuturile de dincolo".

Privind în depărtare şi construind chiar şi mai multe corăbii

pentru a-şi proteja negoțul, lordul Jeremy a dublat bogăția oraşului. Fiul său, Jason, a dublat-o încă o dată, şi-a reconstruit Hightower, făcându-l cu treizeci de metri mai înalt.

Când au venit andalii, cei din Casa Hightower s-au numărat printre primii lorzi din Westeros care i-au întâmpinat. „Războaiele nu fac bine negoțului" a zis lordul Dorian Hightower, când a lăsat-o pe nevasta lui după douăzeci de ani, mama copiilor săi, pentru a lua de soață o prințesă andală. Nepotul său, lordul Damon (Devotatul), a fost primul care a acceptat Credința. Ca să-i onoreze pe noii săi zei, a construit cel dintâi sept din Oraşul Vechi şi alte şase în regatul său. Când a murit prematur, din cauza unei boli de stomac, Septonul Robeson a devenit regent al fiului său nou-născut, domnind în fapt în Oraşul Vechi, pentru următorii douăzeci de ani şi devenind, în cele din urmă, primul Mare Septon.

Băiatul pe care l-a crescut şi l-a instruit, lordul Triston Hightower, a ridicat Septul Înstelat în onoarea lui, după moartea sa.

În secolele următoare, Oraşul Vechi a devenit centrul de netăgăduit al Credinței din Westeros. Din sălile din marmură neagră ale Septului Înstelat, o succesiune de Mari Septoni şi-au aşezat coroana de cristal (prima fiind oferită Credinței de fiul lordului Triston, lordul Barris) pentru a deveni glasul Celor Şapte pe pământ, poruncind săbiilor Militanților Credinței şi sufletelor tuturor credincioşilor din Dorne şi până la Gât. Oraşul Vechi a devenit oraşul lor sfânt şi mulți bărbați şi femei devotate se duceau acolo pentru a se ruga în septurile şi templele şi celelalte locuri sfinte ale sale. Fără îndoială, legăturile cu Cei Şapte i-au permis Casei Hightower să poată să stea departe de războaiele nenumărate ale Casei Gardener.

Credința n-a fost singura instituție înfloritoare în spatele zidurilor masive ale Oraşului Vechi, sub protecția Casei Hightower. Cu mii de ani înainte ca primul sept să-şi fi deschis porțile, oraşul găzduise Citadela, unde băieții şi tinerii din Westeros au venit să studieze, să învețe şi să-şi pregătească colanele de maesteri. Nu exista niciunde în lume un loc mai măreț pentru cunoaştere.

Originile Citadelei sunt aproape la fel de misterioase ca ale Hightower. Mare parte a meritelor pentru construirea ei îi aparțin celui de-al doilea fiu al lui Uthor din High Tower, prințul Peremore cel Strâmb. Un băiat bolnăvicios, cu un braț veşted şi spatele strâmb, Peremore a fost țintuit la pat pentru majoritatea scurtei sale vieți, însă avea o curiozitate insațiabilă pentru lumea de dincolo de fereastra lui, aşa că s-a adresat înțelepților, învățaților, preoților, vindecătorilor şi menestrelilor, dar şi solomonarilor, alchimiştilor şi vrăjitorilor. Se spune că prințul nu avea o plăcere mai mare în viață decât să-i asculte pe aceşti învățați cum se contraziceau. Când Peremore a murit, fratele său, regele Urrigon, le-a dat o mare suprafață de pământ pe malurile Miedului, „companionilor lui Peremore", pentru ca ei să se poată aşeza acolo şi să continue să-i instruiască pe alții, să învețe şi să caute adevărul. Şi asta au şi făcut.

La vremea Cuceririi lui Aegon, Oraşul Vechi era, indiscutabil, cel mai mare din Westeros: cel mai întins, mai bogat şi mai populat, un centru al cunoaşterii şi credinței. Chiar şi aşa, ar fi putut avea aceeaşi soartă ca Harrenhalul, dacă n-ar fi existat legăturile strânse cu Hightower şi Septul Înstelat, deoarece Marele Septon a fost cel care l-a convins pe lordul Manfred Hightower să nu opună nicio rezistență înaintea lui Aegon Targaryen şi-a dragonilor săi, ci să-şi deschidă porțile la apropierea Cuceritorului şi să-l primească cu respect.

Însă conflictul astfel evitat a reizbucnit peste o generație, în timpul luptei sângeroase dintre Credință şi cel de-al doilea fiu al Cuceritorului, pe bună dreptate numit Maegor cel Crud. În primii ani ai domniei lui Maegor, Marele Septon era rudă prin alianță cu familia Hightower. Moartea sa subită în 44 D. C. - la scurt timp după ce regele Maegor a amenințat cu pârjolirea Septului Înstelat cu focul dragonului, înfuriat că Sfinția Sa condamnase ultimele sale căsătorii - poate fi considerată providențială, deoarece i-a permis lordului Martyn Hightower să-şi deschidă porțile înainte ca Balerion şi Vhagar să-şi scuipe focul.

Moartea subită a Marelui Septon în 44 D. C. a stârnit multe

suspiciuni, chiar şi astăzi spunându-se că a fost omorât. Unii cred că a fost eliminat de propriul său frate, Ser Morgan Hightower, comandantul Fiilor Războinicului din Oraşul Vechi (şi este adevărat că Ser Morgan a fost singurul dintre Fiii Războinicului iertat de regele Maegor). Alții o bănuiesc pe mătuşa fată-bătrână a lordului Martyn, lady Patrice Hightower, deşi argumentul lor pare să se bazeze pe faptul că otrava-i arma femeilor. S-a sugerat chiar că Citadela ar fi jucat un rol în eliminarea Marelui Septon, cu toate că asta pare puțin probabil.

Casa Tyrell

Blazonul Casei Tyrell (centru) şi unele din blazoanele vasalilor săi (în sensul acelor de ceas, de sus): Caswell, Florent, Fossoway, Gardener, Hightower, Merryweather, Mullendore, Oakheart, Redwyne, Rowan, Tarly şi Ashford.

Familia Tyrell n-a dat niciodată regi, cu toate că prin venele lor curge sânge regal (la fel ca în alte cincizeci de case mari din Reach). Ser Alester Tyrell, fondatorul acestei descendențe, a fost un aventurier andal, devenit campion şi apărător jurat al regelui Gwayne al V-lea Gardener, unul dintre cei Trei Regi înțelepți. Fiul său cel mare a devenit şi el un cavaler remarcabil, doar ca să moară intr-un turnir. Cel de-al doilea fiu al său, Gareth, avea înclinații mai cărturăreşti şi n-a dobândit niciodată titlul de

cavaler, în loc de asta preferând să slujească drept administrator regal. De la el îşi trag obârşia Tyrellii de astăzi.

Gareth Tyrell şi fiul său, Leo, şi-au îndeplinit îndatoririle cu atâta pricepere, încât Gardenerii au creat rangul ereditar de înalt Administrator. În decursul secolelor, multe generații au servit în această funcție. Mulți au devenit confidenți apropiați şi sfetnici ai regilor lor; unii au fost castelani în vreme de război. Cel puțin unul a domnit în Reach ca regent în timpul minoratului regelui Garland al VI-lea. Regele Gyles al III-lea Gardener a spus că membrii familiei Tyrell sunt „cei mai credincioşi slujitori ai mei" iar Mern al VI-lea a fost atât de încântat de ei, încât i-a dat lui Ser Robert Tyrell mâna mezinei sale (permițându-le astfel fiilor lor, nepoților şi generațiilor următoare să-şi revendice descendența din Garth Mână Verde). Acesta a fost primul mariaj dintre Casa Gardener şi Casa Tyrell, însă au urmat alte nouă uniuni între cele două case în secolele viitoare.

Nu sângele lor regal l-a făcut pe Aegon Targaryen să aleagă să-i numească pe Tyrelli Lorzi de Highgarden, Păzitori ai Sudului şi Lorzi Suzerani în Reach, după ce Mern al IX-lea, ultimul dintre regii Gardener, a murit, împreună cu toți fiii săi, pe Câmpia de Foc. Aceste onoruri au fost câştigate de prudența lui Harlan Tyrell, cel care a deschis porțile de la Highgarden în fața lui Aegon şi s-a plecat, împreună cu familia sa, în fața Casei Targaryen.

După aceea, un număr de alte mari case din Reach s-au plâns cu amărăciune că au devenit vasalii unul „vechil urcat în rang" insistând că sângele lor era mai nobil decât cel al Casei Tyrell. Nu poate fi tăgăduit că Oakheart din Old Oak, Florent din Fortăreața Brightwater, Rowan din Crângul de Aur, Peake din Starpike şi Redwyne din Arbor aveau descendențe mai vechi şi mai distinse decât Tyrellii şi, de asemenea, legături de sânge mai strânse cu Casa Gardener. Protestele lor au fost în van însă... pentru că, în parte, toate aceste case au ridicat armele împotriva lui Aegon şi a surorilor sale pe Câmpia de Foc, în vreme ce Casa Tyrell nu. Decizia lui Aegon Targaryen în această chestiune s-a dovedit una solidă. Lordul Harlan s-a dovedit a fi un administrator capabil pentru Reach, cu toate că nu l-a condus decât până în anul 5 D. C. când a dispărut cu întreaga sa armată în deşerturile din Dorne, în

timpul Primului Război Dornishian al lui Aegon.

Fiul său, Theo Tyrell, nu voia, pe bună dreptate, să se implice în alte încercări de a cuceri Dorne, însă, în cele din urmă, a făcut-o când conflictul s-a întins dincolo de Munții Roşii. Când Targaryenii au căzut până la urmă la pace cu Dorne, lordul Theo şi-a focalizat atenția spre consolidarea puterii familiei sale. A format un consiliu de septoni şi maesteri să examineze şi, în cele din urmă, să respingă unele dintre cele mai insistente revendicări asupra Highgardenului ale celor care insistau că cetatea de scaun le aparținea de drept lor.

Ca Lorzi de Highgarden şi Păzitori ai Sudului, descendenții acestor „vechili urcați în rang" erau unii dintre cei mai puternici lorzi din regat, şi fuseseră chemați să lupte sub flamurile Dragonilor de multe ori. În majoritatea ocaziilor, au venit aşa cum au fost chemați, cu toate că, din înțelepciune, n-au jucat niciun rol în Dansul Dragonilor, deoarece lordul Tyrell era la acea vreme doar un bebeluş, iar mama, castelana, a preferat să țină Highgarden departe de cumplita şi fratricida baie de sânge.

Mai târziu, când Daeron I Targaryen (Tânărul Dragon) a atacat Dorne, Tyrellii şi-au dovedit valoarea conducând atacul principal asupra Trecătorii Prințului. Slujind cu credință, poate puțin cam prea aprig, lordului Lyonel Tyrell i s-a dat în grijă Dorne, după ce Tânărul Dragon s-a întors triumfător la Debarcaderul Regelui. Înălțimea Sa a reuşit să-i pacifice o vreme pe dornishieni, numai pentru a avea o moarte îngrozitoare în infamul pat cu scorpioni. Uciderea lui a stârnit răscoala care a măturat Dorne, pricinuind, până la urmă, şi moartea Tânărului Dragon la vârsta de optsprezece ani.

Dintre Tyrellii care i-au urmat neferitului lord Lyonel la Highgarden, cel mai notabil este lordul Leo Tyrell, un campion de turnir, pomenit până în ziua de azi drept Leo Ghimpe Lung. Mulți îl consideră cel mai bun participant la turnir care putea ține o lance. Lordul Leo s-a distins în timpul Primei Rebeliuni Blackfyre, obținând victorii semnificative împotriva sprijinitorilor lui Daemon Blackfyre în Reach, cu toate că forțele sale nu s-au putut aduna suficient de repede pentru a ajunge la timp la Bătălia de la Câmpia Ierbii Roşii.

Actualul Lord de Highgarden, Mace Tyrell, a luptat cu loialitate

pentru Casa Targaryen în timpul Rebeliunii lui Robert, învingându-l chiar pe Robert Baratheon în Bătălia de la Ashford, ulterior asediindu-i fratele, pe Stannis, la Capătul Furtunii pentru aproape un an. Însă odată cu moartea lui Aerys al II-lea Regele Nebun şi a fiului său, prinţul Rhaegar, lordul Mace şi-a pus spada jos, şi astăzi este din nou Păzitorul Sudului şi slujitorul loial al regelui Robert şi al Tronului de Fier.

Highgarden

Marele castel Highgarden, vechea cetate de scaun a lorzilor Tyrell şi a regilor Gardener de dinaintea lor, a fost ridicat pe vârful unui deal înverzit de deasupra apei râului Mander, lat şi liniştit. Văzut din exterior, castelul „pare atât de legat de peisaj încât cineva ar putea crede că a crescut acolo, în loc să fi fost construit". Mulți consideră Highgarden cel mai frumos castel din cele Şapte Regate, fapt pe care numai cei din Vale par să fie înclinați să-l contrazică. (Ei îl preferă pe al lor Eyrie.)

Dealul pe care se înalță Highgarden nu este nici abrupt, nici stâncos, ci excesiv de lat, cu pante blânde şi o simetrie plăcută vederii. De la zidurile castelului şi până la turnuri, oricine poate vedea pe o distanță de zeci de kilometri, în orice direcție, peste livezi, pajişti şi câmpii cu flori, inclusiv trandafirii aurii din Reach, de multă vreme emblema de pe sigiliul Casei Tyrell.

Highgarden este încins de trei cercuri concentrice de ziduri de apărare cu metereze, construite din piatră albă frumos şlefuită, şi protejat de turnuri zvelte şi grațioase ca nişte fecioare. Fiecare zid este mai înalt şi mai gros decât cel de mai jos. Între zidul din exterior, care înconjoară baza dealului, şi cel din mijloc, de deasupra lui, se află faimosul labirint din tufe de măceş, o întortochere vastă şi complicată din ghimpi şi garduri vii, întreținută timp de secole pentru plăcerea şi încântarea ocupanților castelului şi ale oaspeților lor... dar şi pentru scopuri defensive, deoarece năvălitorii nefamiliarizați cu labirintul nu-şi vor putea găsi cu uşurință drumul până la porțile castelului printre capcanele sale şi căile înfundate.

Highgarden.

Între zidurile castelului abundă vegetația, iar bastioanele sunt înconjurate de grădini, arbori, iazuri, fântâni şi curți şi cascade făcute de oameni. Iedera acoperă clădirile mai vechi, iar vița şi trandafirii cățărători se răsucesc pe statui, ziduri şi turnuri. Florile se deschid peste tot. Cetatea este un palat cum numai puține există, plin de statui, colonade şi fântâni. Cele mai înalte turnuri de la Highgarden, rotunde şi zvelte, le domină pe cele antice, pătrate şi mohorâte ca aspect, cele mai vechi dintre ele datând din Epoca Eroilor. Restul castelului este o construcție mult mai recentă, mare parte din ea ridicată de regele Mern al VI-lea, după distrugerea structurilor originale de către dornishieni în timpul domniei lui Garth Barbă Colilie.

Zeii, atât cei vechi, cât şi cei noi, sunt bine slujiți în Highgarden. Splendoarea septului castelului, cu şirurile sale de

ferestre cu vitralii, care-i celebrează pe Cei Şapte şi pe ubicuul Garth Mână Verde, nu are rival decât în Marele Sept al lui Baelor, în Debarcaderul Regelui, şi Septul Înstelat din Oraşul Vechi. Iar pădurea zeilor din Highgarden, luxuriantă şi verde, este aproape la fel de faimoasă, deoarece în locul unui singur copac al inimii, se făleşte cu trei copaci înalți, mlădioşi, bătrâni, ale căror crengi au crescut atât de încâlcite în decursul secolelor, încât par aproape a fi un singur arbore cu trei trunchiuri, întinzându-se unul spre celălalt deasupra unui iaz liniştit. Legenda spune că aceşti trei copaci, numiți în Reach cei Trei Menestreli, au fost plantați de Garth Mână Verde însuşi.

Nicio altă cetate din cele Şapte Regate n-a fost mai celebrată prin cântec decât Highgarden, şi nici nu-i de mirare, deoarece Tyrellii şi Gardenerii înaintea lor şi-au transformat curțile în aşezăminte de cultură, muzică şi arte înalte. În zilele de dinaintea Cuceririi, regii din Reach şi reginele lor au patronat turniruri de dragoste şi frumusețe, unde cei mai impozanți cavaleri din Reach au concurat pentru dragostea celor mai frumoase fecioare nu numai cu fapte de arme, ci şi prin cântec, poezie şi demonstrații de virtute, pietate şi devoțiune castă. Cei mai mari luptători, bărbați pe atât de puri, pe cât de onorabili şi virtuoşi şi pricepuți la arme, erau onorați prin invitația de a se alătura Ordinului Mâinii Verzi.

Cu toate că ultimii membri ai acestui nobil ordin au pierit împreună cu regele lor pe Câmpia de Foc (în afară de cei din Portul Alb, unde cavalerii Casei Manderly încă mai sunt activi), tradițiile lor sunt încă pomenite prin Reach, unde Casa Tyrell continuă să dețină tot ce-i mai bun în ceea ce priveşte cavalerii şi cavalerismul. Turnirului lor de pe Câmpia Trandafirilor din timpul domniei lui Jaehaerys I, Bătrânul Rege, i-a mers vestea până departe, peste mări şi țări, drept cel mai măreț turnir al vremii, iar multe altele au fost organizate recent în Reach.

DOMENIILE COROANEI
ȚINUTURILE
JURTUNII
N
Valea Ierbii
Podișul Șleahului
Longtable
Ashford
Palatul de Vară
Castelul Cerbilor
Castelul Stâncii
Castelul Vulturilor
Blackcastle
Stormcrag
Ironwood
Tarth
Evendall
Golful Naufragiilor
Greenstone
Turnul Plângerii
Pădurea Cețurilor
Marea Dornului
Marea Îngustă
Reach
Munții Roșii
Dorne
LEGENDA
CASTELE IMPORTANTE
CASTELE
ORAȘE
TÂRGURI
RUINE
BUȘTENI
CHIHLIMBAR
DRUMURI

Furtunile care agită Marea Îngustă sunt temute peste tot în cele Şapte Regate, la fel ca în cele Nouă Oraşe Libere. Cu toate că pot apărea în orice anotimp, navigatorii spun că cele mai rele se pornesc în fiecare toamnă, formându-se în apele calde ale Mării Verii, la sud de Treptele de Piatră, apoi urlă spre nord, peste insulele acelea întunecate şi stâncoase. Mai mult de jumătate dintre ele continuă spre nord, prin nord-vest, potrivit arhivelor din Citadelă, măturând Capul Mâniei şi Pădurea Ploii, câştigând forță (şi umezeală) pe când traversează apele Golfului Naufragiilor înainte de a se izbi de Capătul Furtunii sau de Capul Durran.

De la aceste mari urgii îşi trag numele Ținuturile Furtunii.

În inima străvechiului regat era Capătul Furtunii, ultimul şi cel mai mare castel ridicat de regele erou Durran Năpasta Zeilor, din timpul Epocii Eroilor, care se înalță imens şi de neclintit în vârful stâncilor dominante de la Capul Durran. La sud, dincolo de Golful Naufragiilor, cu apele sale sălbatice şi stâncile ascunse, se află Capul Mâniei. Încâlceala de un verde crud a Pădurii Ploii domină cele două treimi nordice ale capului. Şi mai departe în sud, începe o câmpie întinsă, care se rostogoleşte molcomă în jos, spre Marea Dornului, unde numeroase mici sate de pescari punctează linia țărmului. Port prosper şi târg, Oraşul Plângerii (după cum a ajuns să fie cunoscut în secolele recente, deoarece acolo s-a întors în regatul său trupul regelui erou ucis, Daeron I Targaryen, după asasinarea lui în Dorne) se află aici şi mare parte din negoțul regiunii trece prin portul său.

Marea insulă Tarth, cu cascadele sale şi lacurile şi munții semeți, este considerată şi ea ca parte din Ținuturile Furtunii, la fel ca Estermont şi miriade de alte insule mai mici din largul Capului Mâniei şi al coastei Oraşului Plângerii.

Înspre vest, se înalță dealuri sălbatice şi cutezătoare, ridicându-se spre cer până când le fac loc Munților Roşii, hotarul dintre Ținuturile Furtunii şi Dorne. Văi adânci şi seci, mari dune deluroase domină aici peisajul şi este adevărat că, uneori, în amurg piscurile sale licăresc stacojiu şi roşiatic pe fundalul

norilor... dar mai există unii care afirmă că aceşti munți nu şi-au primit numele de la culoarea pietrei lor, ci de la sângele care s-a scurs în pământ.

Mai departe, în interior, dincolo de baza dealurilor, se află mlaştinile, o vastă întindere de pajişti, lande şi câmpii bătute de vânt întinse spre vest şi nord, pe sute de kilometri. Acolo, înaintea Munților Roşii, se află marile castele ale lorzilor de la Hotare, construite ca să păzească granițele Ținuturilor Furtunii împotriva incursiunilor dornishiene dinspre sud şi ale slugilor îmbrăcate în oțel ale regilor din Reach dinspre vest. Cei mai importanți dintre lorzii de la Hotare sunt Swann de la Coiful de Piatră, Dondarrionii de la Blackhaven, Selmy de la Hambarul Recoltei şi Caron din Cântecul Nopții, ale cărui Turnuri Cântătoare marchează cel mai vestic avanpost al regatului Regilor Furtunii. Toți aceştia au rămas fideli Capătului Furtunii până în ziua de astăzi, aşa cum au fost din vremuri imemoriale.

Însă, la nord de Capătul Furtunii hotarele regatului s-au modificat de multe ori în decursul veacurilor, după cum Regii Furtunii puternici sau slabi au dobândit sau au pierdut teritorii într-o succesiune de războaie, mari şi mici. Astăzi, domeniul Casei Baratheon ține de la malul sudic al Apei Line şi zonele mai joase ale Pădurii Regelui, de-a lungul țărmurilor stâncoase ale Mării Înguste, până sus, la baza Ciocului lui Massey... Însă înainte de Cucerirea lui Aegon, înainte de venirea andalilor, regii războinici ai Casei Durrandon şi-au împins hotarele mult mai departe.

Ciocul lui Massey făcea, pe atunci, parte din regatul lor şi întreaga Pădure a Regelui, până la Golful Apei Negre. În anumite epoci, Regii Furtunii au domnit chiar dincolo de Apa Neagră. Oraşe îndepărtate precum Duskendale şi Iazul Fecioarelor se închinau cândva Capătului Furtunii, iar sub redutabilul războinic Arian al III-lea Durrandon regatul furtunii şi-a întins dominația asupra Ținuturilor Riverane, pe care le-au condus peste trei secole.

Şi totuşi, chiar şi la momentul lor de cea mai mare extindere, regatele Durrandonilor şi ale urmaşilor lor au fost întotdeauna slab populate, în comparație cu Reach, Ținuturile Riverane şi Vestul, puterea lorzilor de la Capătul Furtunii fiind diminuată. Cei care au ales să-si ridice căminul în Ținuturile Furtunii - fie de-a

lungul țărmurilor stâncoase ale Mării Înguste, prin pădurile umede şi verzi, ori printre mlaştinile bătute de vânturi - sunt speciali. Oamenii din Ținuturile Furtunii sunt aidoma vremii: tumultuoşi, violenți, implacabili, imprevizibili.

Venirea Primilor Oameni

Istoria Ținuturilor Furtunii merge înapoi, până în Zorii Vremurilor. Cu mult înainte de venirea Primilor Oameni, Westerosul aparținea unor semințiі mai vechi: Copiilor Pădurii şi uriaşilor (şi, spun unii, şi Celorlalți, acei înspăimântători „umblători albi" ai Nopții celei Lungi).

Copiii şi-au făcut căminele în pădurile vaste, primordiale, întinse cândva de la Capul Mâniei până la Capul Krakenului, la nord de Insulele de Fier (astăzi, din ele n-au mai rămas decât Pădurea Regelui şi cea a Ploii), iar uriaşii la baza versanților Munților Roşii şi de-a lungul spinării pietroase a Ciocului lui Massey. Spre deosebire de ultimii andali, care au venit în Westeros pe mare, Primii Oameni şi-au croit drum dinspre Essos peste marele pod de pământ care este numit astăzi Brațul Rupt din Dorne, aşa că Dorne şi Ținuturile Furtunii de la nord au fost primele părți din Westeros care au cunoscut paşii omului.

Sălbăticia umedă a Pădurii Ploii a fost un teren favorit al Copiilor Pădurii, ne spun legendele, şi printre dealuri trăiau uriaşi, ridicându-se cu semeție între umbrele Munților Roşii şi printre defileurile şi crestele peninsulei pietroase care a ajuns să se cheme Ciocul lui Massey. Cu toate că uriaşii erau un popor timid şi niciodată ostili față de oameni, inițial, Copiii Pădurii i-au primit cu brațele deschise pe nou-veniți în Westeros, crezând că era pământ destul pentru toată lumea.

Pădurea i-a modelat pe Primii Oameni, care şi-au făcut locuințele sub stejarii seculari, sequoia dominanți, pini străjeri şi soldați. De-a lungul malurilor pâraielor mici se ridicau sate primitive, în care oamenii vânau şi puneau capcane atât cât le permiteau conducătorii lor. Blănurile din Ținuturile Furtunii erau bine primite, însă adevăratele bogății ale Pădurii Ploii erau buştenii şi lemnul tare, greu de găsit. Însă, tăierea copacilor i-a adus curând în conflict pe Primii Oameni cu Copiii Pădurii, şi pentru sute şi mii de ani s-au războit unii cu alții, până când Primii Oameni i-au adoptat pe vechii zei ai copiilor şi au împărțit pământurile printr-un Pact pecetluit pe Insula Chipurilor, pe

marele lac numit Ochiul Zeilor.

Pactul a apărut însă târziu în istoria omului în Westeros; la vremea când a fost semnat, uriaşii (care nu participaseră) au fost aproape izgoniți din Ținuturile Furtunii, şi chiar şi Copiii n-au mai avut aceeaşi putere.

Casa Durrandon

Mare parte din istoria timpurie a Westerosului s-a pierdut în negurile vremurilor, când, cu cât ne întoarcem mai mult în trecut, este greu de separat fapta de legendă. Acest lucru este în mod particular valabil pentru Ținuturile Furtunii, unde Primii Oameni erau, prin comparație, puțini, iar semințiile străvechi puternice. În alte părți din cele Şapte Regate, runele care ne spun legendele lor s-au păstrat, săpate în pereții peşterilor şi pe pietrele ridicate şi între ruinele fortărețelor prăbuşite, însă în Ținuturile Furtunii, cel mai adesea Primii Oameni şi-au cioplit poveştile despre victoriile şi înfrângerile lor în trunchiurile copacilor, demult putreziți însă.

Mai mult, o tradiție apărută printre Regii Furtunii din vechime, respectiv numirea primului fiu născut şi moştenitor după numele lui Durran Năpasta Zeilor, fondatorul familiei lor, comportă noi dificultăți pentru istoric. Numărul incredibil de regi Durran a provocat, inevitabil, confuzie. Maesterii din Citadela Oraşului Vechi le-au atribuit numere multora dintre aceşti monarhi pentru a-i deosebi, însă acesta n-a fost şi obiceiul baladiştilor (care, de cele mai multe ori, nu inspiră nicio încredere), principalele noastre surse de informații despre respectivele vremuri.

Legendele din jurul fondatorului Casei Durrandon, Durran Năpasta Zeilor, ne-au parvenit prin intermediul menestrelilor. Cântecele lor ne povestesc cum Durran i-a câştigat inima lui Elenei, fiica zeului mărilor şi a zeiței vântului. Acceptând iubirea unui muritor, Elenei s-a condamnat singură la moarte, iar din această cauză, părinții săi îl urau pe bărbatul pe care-l luase ca soț şi stăpân. În furia lor, au trimis vânturi cumplite şi ploi biciuitoare pentru a dărâma toate castelele ridicate de Durran, până când un băiețel l-a ajutat să construiască unul atât de solid şi cu pricepere făcut, încât a putut înfrunta furtunile. Băiatul a crescut şi-a devenit Brandon Constructorul, iar Durran, primul Rege al Furtunii. Cu Elenei lângă el, a trăit şi-a domnit la Capătul Furtunii pentru o mie de ani, sau cel puțin aşa spun poveştile. (O astfel de întindere a vieții pare greu de crezut, chiar şi pentru un

erou căsătorit cu fiica a doi zei. Arhimaesterul Glaive, el însuşi născut în Ținuturile Furtunii, a sugerat cândva că acest Rege de o Mie de Ani a fost, de fapt, o succesiune de monarhi cu acelaşi nume, ceea ce pare plauzibil, însă imposibil de dovedit.)

Fie că a fost un om sau cincizeci, ştim că în acele vremuri regatul şi-a întins autoritatea dincolo de Capătul Furtunii şi în interiorul țării, absorbind regatele învecinate, unul câte unul, în decursul secolelor. Unele au fost câştigate prin tratate, altele prin căsătorii, mai multe prin cucerire, un proces continuat de urmaşii lui Durran.

Năpasta Zeilor însuşi a fost primul care a revendicat Pădurea Ploii, sălbăticia umedă care, până atunci, aparținuse doar Copiilor Pădurii. Fiul său, Durran cel Devotat, le-a redat Copiilor mare parte din ce le confiscase tatăl lui, însă un secol mai târziu, Durran Topor-de-Bronz a luat pădurea înapoi, de data asta pentru totdeauna. Toate cântecele ne spun că Durran cel Aspru l-a omorât pe Lun cel Din Urmă, Regele Uriaşilor, în Bătălia de la Crookwater, însă învățații nu au căzut de acord dacă a fost vorba de Durran al V-lea sau de Durran al VI-lea.

Maldon Massey a construit castelul Stonedance şi şi-a întins dominația asupra Ciocului lui Massey sub un alt rege Durran, numit Prietenul Corbilor, însă anii şi cifrele sunt discutabile. Durran cel Tânăr, Băiatul Măcelar, a fost cel care a umplut râul Slayne cu trupurile dornishienilor, după ce-i respinsese pe Yoren Yronwood şi pe fecioara războinică Wylla din Wyl în Bătălia de lângă Iazul Însângerat… Însă nu era acelaşi rege care s-a logodit cu propria lui nepoată mai târziu, şi-a murit de mâna fratelui său, Erich Fratricidul? Această întrebare, şi multe altele, nu va primi, probabil, răspuns niciodată.

Cumva, există surse mai bune pentru secolele următoare. Putem spune cu o anume certitudine că marele regat-insulă din Tarth a căzut sub puterea Casei Durrandon când Durran cel Chipeş a luat-o de soață pe fiica regelui lui, Edwyn Evenstar. Nepotul lor, Erich Pânzarul (mai mult ca sigur, Erich al III-lea), a fost primul care-a revendicat Estermont şi insulele mai mici aflate mai departe spre sud. Un alt Durran (Durran al X-lea, admit majoritatea învățaților) a extins regatul spre nord, spre Apa Neagră, iar fiul său, Monfryd I (cel Măreț), primul care a traversat

marele râu, i-a învins pe regii mărunți ai Casei Darklyn şi ai Casei Mooton într-o serie de războaie şi a cucerit prosperele oraşe-port Duskendale şi Iazul Fecioarelor.

Fiul lui Monfryd, Durran al XI-lea (cel Slab), şi propriul său fiu, Barron (cel Frumos), au cedat tot ce câştigase el şi chiar mai mult decât atât. În timpul îndelungaților ani când Durwald I (Grăsanul) a domnit la Capătul Furtunii, Massey s-au desprins din regat, Tarth s-a răsculat de trei ori, şi chiar şi la Capul Mâniei a apărut o provocare, din partea unei vrăjitoare a pădurii, cunoscută doar ca Regina Verde, care-a asmuțit Pădurea Ploii împotriva Capătului Furtunii preț de aproape o generație. O vreme s-a zis că domnia lui Durwald nu s-a întins mai departe decât putea un bărbat să urineze de pe zidurile de la Capătul Furtunii.

Roata s-a întors când Morden al II-lea l-a făcut pe fratele său vitreg, Ronard, de origine umilă, castelan. Războinic de temut, Ronard a devenit de facto cârmuitorul Ținuturilor Furtunii, şi-a luat-o pe sora lui Morden de soție. În decurs de cinci ani, a revendicat şi tronul. Regina lui Morden a fost cea care a pus coroana soțului său pe capul lui Ronard. Dacă baladele nu mint, ea a împărțit şi patul cu el. Morden, considerat inofensiv, a fost închis într-o celulă din turn.

Uzurpatorul a domnit aproape treizeci de ani cu numele de Ronard Bastardul, zdrobindu-i pe stegarii rebeli şi pe regii mărunți, în bătălii după bătălii. Nemulțumindu-se cu o singură femeie, a cerut o fiică de la fiecare duşman al său care şi-a plecat genunchiul. Când a murit, avea, se pare, nouăzeci şi nouă de fii. Majoritatea erau născuți bastarzi (cu toate că Ronard avea douăzeci si trei de soții, spun baladele) şi nu au moştenit nimic, fiind nevoiți să se descurce singuri. Din acest motiv, mii de ani mai târziu, mulți dintre oamenii de rând din Ținuturile Furtunii, chiar şi cei mai răi şi mai proşti dintre ei, încă se mai fălesc cu sângele lor regal.

Andalii în Ținuturile Furtunii

Erich al VII-lea Durrandon era rege în Ținuturile Furtunii când corăbiile lungi andale au început să traverseze Marea Îngustă. Istoria şi-l aminteşte drept Erich cel Nepregătit, pentru că i-a ignorat pe invadatori, făcând faimoasa declarație că nu-l interesau „ciorovăielile unor străini dintr-o țară foarte îndepărtată.” Regele Furtunii era implicat în propriile lui războaie la acea vreme, încercând să recucerească Ciocul lui Massey de la infamul său rege-pirat, Justin Ochi-de-Lapte, în vreme ce se străduia să respingă incursiunile regelui dornishian, Olyvar Yronwood. Erich n-a trăit să vadă rezultatele inacțiunii sale, deoarece andalii au ocupat, prin cucerire, Valea pe tot restul vieții sale.

Andali acostând pe țărmurile Ținuturilor Furtunii.

Nepotul său, regele Qarlton al II-lea Durrandon, a fost primul care s-a confruntat cu andalii pe câmpul de luptă. După patru generații de război, monarhul - care-şi spunea Qarlton Cuceritorul - a reuşit, în cele din urmă, să ocupe Ciocul lui Massey, luând Stonedance după un asediu de un an şi ucigându-l pe ultimul rege al Casei Massey, Josua (numit Suliță Moale).

Regele Furtunii şi-a păstrat cucerirea mai puțin de doi ani. O

căpetenie andală, Togarion Bar Emmon (căruia i se zicea Togarion cel Groaznic) îşi făcuse propriul său mic regat la nord de Apa Neagră, însă era presat de regele Darldyn din Duskendale. Simțind slăbiciunea dinspre sud, Togarion a luat-o de soție pe fiica lui Josua Suliță Moale şi-a trecut Golful Apei Negre cu întreaga sa forță, pentru a fonda un nou regat pe Ciocul lui Massey. Şi-a construit propriul său castel la Vârful Ascuțit, la capătul Ciocului, izgonindu-i pe cei din Ținuturile Furtunii de la Stonedance, lăsându-l pe fratele nevestei sale să domnească acolo ca o marionetă trasă de sfori.

Qarlton Cuceritorul s-a trezit confruntat cu mai multe probleme decât pierderea Ciocului lui Massey. Ochii andalilor se îndreptaseră spre sud, iar corăbiile lungi au început să acosteze peste tot, pe coaste, pline de oameni flămânzi, cu steaua cu şapte colțuri pictată pe scuturi, pe piept şi pe frunte, cu toții porniți să-şi stabilească propriile lor regate. În restul domniei sale şi a fiului şi a nepotului său (Qarlton al III-lea şi Monfryd al V-lea) după el, războiul nu s-a încheiat aproape niciodată.

Stea cu şapte colțuri sculptată în piatră.

Cu toate că Regele Furtunii a câştigat şase bătălii majore, cea mai mare dintre acestea fiind Bătălia de la Poarta de Bronz, unde Monfryd al V-lea Durrandon a învins Frăția Sfântă a andalilor, o alianță formată din şapte regi mărunți şi căpetenii războinice, cu prețul propriei sale vieți, corăbiile lungi au continuat să vină. S-a

spus că pentru fiecare andal căzut în luptă, debarcau alți cinci. Tarth a fost primul ținut al furtunii copleşit în acest fel, fiind urmat curând de Estermont.

Andalii s-au stabilit şi la Capul Mâniei, şi-ar fi putut să ia întreaga Pădure a Ploii dacă nu s-ar fi războit între ei pentru regatele Primilor Oameni. Însă regele Baldric I Durrandon (cel Şiret) a reuşit să-i stârnească unul împotriva celuilalt, iar Durran al XXI-lea a luat măsura fără precedent de a-i căuta pe Copiii Pădurii din cavernele şi dealurile scobite unde se refugiaseră, pentru a se alia cu ei împotriva oamenilor veniți de peste mare. În bătăliile de la Mlaştina Neagră, în Pădurea Cețoasă, şi pe sub Dealul Urlător (localizarea acestuia a fost, din păcate, pierdută), această „Alianță a Copacilor Inimii" le-a administrat andalilor o serie de înfrângeri usturătoare care au întârziat, o vreme, declinul Regilor Furtunii. Şi o alianță chiar şi mai importantă, cea dintre regele Cleoden I şi trei regi dornishieni, a obținut o victorie chiar şi mai importantă asupra lui Drox Făcătorul-de-Hoituri pe râul Slayne, lângă Coiful de Piatră, o generație mai târziu.

Totuşi, nu trebuie să se creadă că Regii Furtunii i-ar fi respins pe invadatori. Pentru că victoriile lor n-au abătut valul andal; deşi mulți regi andali şi căpetenii războinice au sfârşit-o cu capul înfipt în câte-o țepuşă deasupra porților de la Capătul Furtunii, invadatorii au continuat să vină. Reversul este şi el adevărat: andalii nu au îngenuncheat niciodată, cu adevărat, neamul Durrandon. De şapte ori au asediat Capătul Furtunii ori au încercat să ia cu asalt zidurile sale mărețe, ne spune istoria de şapte ori au fost respinşi. Cea de-a şaptea înfrângere a fost considerată un semn din partea zeilor; după aceasta, n-au mai avut loc alte asalturi.

În cele din urmă, cele două părți s-au asociat, pur şi simplu. Regele Maldon al IV-lea a luat o fecioară andală de nevastă, la fel ca şi fiul său Durran al XXIV-lea (Durran Corcitul). Căpeteniile războinice andale au devenit lorzi şi regi minori, s-au căsătorit cu fiicele lorzilor furtunii, dându-le în schimb propriile lor fiice, au jurat credință pentru pământurile lor şi şi-au pus spadele în slujba Regilor Furtunii. Conduşi de Ormund al III-lea şi de regina sa, locuitorii Ținuturilor Furtunii au renunțat la zeii lor străvechi, adoptându-i pe zeii andalilor, Credința Celor Şapte. Pe măsură ce

treceau secolele, cele două semințiі au devenit ca una singură… iar Copiii Pădurii, uitați cu toții, au dispărut din Pădurea Ploii şi din Ținuturile Furtunii.

Casa Durrandon a ajuns la apogeu în epoca următoare, în timpul Epocii celor O Sută de Regate, Arian I (Răzbunătorul) i-a măturat pe toți cei care i se împotriveau, împingând hotarele regatului său până departe la Apa Neagră şi izvoarele Manderului. Stră-strănepotul său, Arian al III-lea, a trecut atât Apa Neagră, cât şi Tridentul şi a revendicat Ținuturile Riverane în întregime, la un moment dat înfigându-şi flamura cu cerbul încoronat pe țărmul Mării Apusului.

Însă odată cu moartea lui Arian al III-lea, a început un declin inevitabil, deoarece locuitorii Ținuturilor Furtunii erau prea puțini pentru a putea menține acest regat vast. Răscoalele s-au succedat, regii mărunți au răsărit ca buruienile, castelele şi fortărețele s-au prăbuşit… şi-apoi au venit insularii, conduşi de Harwyn Mână Grea, Rege al Insulelor de Fier, şi totul s-a petrecut aşa cum s-a relatat mai înainte. Chiar dacă locuitorii Ținuturilor Furtunii s-au retras din calea oamenilor de fier, în nord, dornishienii au năvălit pe Drumul Oaselor pentru a-i presa din sud, iar regele din Reach şi-a trimis cavalerii de la Highgarden să recupereze tot ceea ce pierduse Vestul.

Regatul Furtunii s-a micşorat, rege după rege, după fiecare bătălie, an de an. Prăbuşirea a fost oprită pentru scurt timp când un fioros prinț războinic, Argilac cel Arogant, şi-a pus coroana cerbului, însă nici măcar un om atât de măreț ca el n-ar fi putut stăvili sau respinge valul. Ultimul dintre Regii Furtunii, ultimul Durrandon, Argilac a făcut asta doar pentru o vreme… Însă spre sfârşitul vieții sale, când îmbătrânise, monarhul a făcut o încercare stângace de a se folosi de Casa Targaryen de la Piatra Dragonului ca pavăză împotriva puterii în creştere a insularilor şi a regelui lor, Harren cel Negru. Nu apuca niciodată un dragon de coadă, spune un vechi proverb. Argilac cel Arogant a făcut chiar asta, nereuşind altceva decât să îndrepte atenția lui Aegon Targaryen şi a surorilor sale spre vest.

Când au acostat la gura Apei Negre, pentru a începe cucerirea celor Şapte Regate, odată cu ei a sosit şi un bastard cu ochi negri şi păr negru, Orys Baratheon.

Casa Baratheon

Blazonul Casei Baratheon (centru) şi unde din blazoanele vasalilor săi (în sensul acelor de ceas, de sus): Buckler, Caron, Connington, Dondarrion, Estermont, Penrose, Seaworth, Selmy, Staedmon, Swann şi Tarth

Casa Baratheon a luat naştere în ploaia şi noroiul bătăliei cunoscute în istorie drept Ultima Furtună, când Orys Baratheon a respins de trei ori o şarjă a cavalerilor Capătului Furtunii şi l-a omorât pe regele lor, Argilac cel Arogant, într-o luptă directă. Capătul Furtunii, multă vreme considerat inexpugnabil, a cedat în fața lui Orys fără luptă (un lucru înțelept, ținând cont de soarta Harrenhalului). După aceea, Orys a luat-o de soție pe fata lui Argilac şi a adoptat blazonul Durrandon pentru a-l onora.

Favorurile cu care l-a copleşit Aegon pe Orys Baratheon sunt puse de mulți pe seama zvonurilor potrivit cărora el era fratele vitreg, de origine umilă, al Cuceritorului. Cu toate că n-a fost niciodată dovedită, povestea are credit şi astăzi.

Alții sugerează că Orys s-a ridicat atât de mult datorită priceperii sale la arme şi loialității sale neabătute față de Casa Targaryen. Chiar şi înainte de Cucerire, a fost campionul lui Aegon şi apărător jurat, iar faptul că l-a înfrânt pe Argilac n-a făcut decât să adauge o strălucire în plus numelui său. Când regele Aegon a dat pentru totdeauna Capătul Furtunii Casei Baratheon şi l-a numit pe Orys Lord Suzeran al Ținuturilor Furtunii şi Mână a Regelui, nimeni n-a îndrăznit să sugereze că n-ar fi fost vrednic de asemenea onoruri.

Oricum, în timpul invaziei lui Aegon în Dorne, din anul 4 D. C. lordul Orys a fost luat prizonier în timp ce încerca să-şi aducă forțele pe Drumul Oaselor de Wyl din Wyl, cunoscut şi ca Iubitorul Văduvelor, care i-a retezat mâna dreaptă.

După aceea, toate mărturiile atestă că Orys a devenit acru şi arțăgos. Renunțând la rangul de Mână a Regelui, şi-a întors atenția spre Dorne, obsedat de ideea de răzbunare. Şansa lui a venit în timpul domniei lui Aenys I, când a spulberat o parte din oastea Regelui Vulturilor şi lordul Walter Wyl, fiul Iubitorului Văduvelor, i-a căzut în mână.

DIN ISTORIA ARHIMAESTERULUI GYLDAYN

Orys Baratheon, cunoscut acum drept Orys Ciungul, a galopat de la Capătul Furtunii pentru a-i zdrobi pe dornishieni sub zidurile de la Coiful de Piatră. Când Walter Wyl i-a fost adus, rănit, dar în viață, lordul Orys a zis: „Tatăl tău mi-a luat mâna. Eu ți-o retez pe-a ta drept răsplată.” Şi spunând asta, i-a retezat lordului Walter mâna dreaptă. Apoi i-a luat şi cealaltă mână, precum şi ambele picioare, drept „dobândă” cămătărească. Ciudat a fost că lordul Baratheon a murit în timp ce se întorcea la Capătul Furtunii, din cauza rănilor căpătate în bătălie, dar fiul său, Davos, a spus că a murit împăcat, zâmbind spre mâinile şi picioarele putrezite, care atârnau în cortul lui ca o legătură de

ceapă.

Baratheonii au rămas strâns legați de Casa Targaryen şi au jucat un rol semnificativ în domniile zbuciumate ale succesorilor lui Aegon Cuceritorul. Nepotul lordului Orys Baratheon, lordul Robar, a fost primul mare lord care a trecut fățiş de partea prințului Jaehaerys împotriva unchiului său, Maegor cel Crud. Pentru loialitatea şi curajul său, a fost numit Protector al Regatului şi Mână a Regelui, după moartea ciudată a lui Maegor, pe Tronul de Fier. În timpul minoratului regelui Jaehaerys, lordul Robar a împărțit regența cu bunica regelui, regina văduvă Alyssa. Jumătate de an mai târziu, cei doi s-au căsătorit. Din uniunea lor, s-a născut lady Jocelyn, care s-a măritat cu fiul cel mare al Bătrânului Rege şi a devenit mama prințesei Rhaenys, „Regina Care-n-a-Fost-să-Fie" după cum îi spunea cu dezinvoltură glumețul Ciupercă, şi a lui Boremund Baratheon, cel care i-a urmat tatălui său ca Lord de Capătul Furtunii. În Marele Consiliu din 101 D. C. convocat de Jaehaerys I pentru rezolvarea chestiunii succesiunii sale, lordul Boremund a fost tranşant în sprijinirea revendicării tronului de către nepoata sa, prințesa Rhaenys, şi de fiul ei, prințul Laenor din Casa Velaryon, însă s-a pomenit de partea celor care au pierdut partida.

Puterea Capătului Furtunii şi apropierea sa de Debarcaderul Regelui şi de Tronul de Fier au făcut din Baratheoni prima dintre marile case din Westeros al cărei sprijin a fost dorit de prințesa Rhaenyra şi de Aegon al II-lea, după moartea tatălui lor, Viserys I Targaryen. Oricum, lordul Boremund se sfârşise din viață, iar fiul său, Borros, îl urmase, dar pe atunci Borros era un cu tot alt fel de om.

DESPRE LORDUL BORROS, SEPTONUL EUSTACE SCRIE:

Lordul Boremund era tare ca piatra şi puternic şi de neclintit. Lordul Borros era vântul, cel care mugeşte şi urlă, bătând dintr-o parte într-alta.

Dacă lordul Boremund fusese neclintit în sprijinul său pentru răposatul soț al Rhaenyrei, Laenor, lordul Borros a văzut oportunitatea şi s-a arătat reticent când a fost curtat de Lucerys Velaryon, cel de-al doilea fiu al Rhaenyrei cu Laenor. Când Lucerys a zburat pe spinarea dragonului său la Capătul Furtunii, căutând susținere, a descoperit că vărul său, prințul Aemond Targaryen, sosise acolo înaintea sa şi era ocupat până peste cap cu pregătirile pentru căsătoria sa cu una dintre fiicele lui Borros.

Pe Borros l-au înfuriat mesajul adus de Lucerys - Rhaenyra trăda o aroganță scandaloasă presupunând că şi Capătul Furtunii îi va susține cauza - şi refuzul prințului de a o lua pe una dintre fetele sale de soție (Lucerys era logodit cu o alta). Aşa că l-a izgonit pe tânărul Velaryon din castelul său şi n-a făcut nimic pentru a-l împiedica pe prințul Aemond să se răzbune pentru ochiul pierdut din pricina lui Lucerys cu un an în urmă, atât timp cât asta nu se întâmpla între zidurile de la Capătul Furtunii.

Prințul Lucerys a încercat să fugă cu tânărul său dragon, Arrax, însă Aemond l-a urmărit pe spatele marelui său dragon, Vhagar. Dacă furtuna nu s-ar fi dezlănțuit peste Golful Naufragiilor chiar atunci, Lucerys ar fi putut să scape, însă n-a fost să fie; băiatul şi dragonul său au murit, rostogolindu-se în mare sub ochii celor de la Capătul Furtunii, în vreme ce Vhagar răgea triumfător. A fost prima vărsare de sânge regal din Dansul Dragonilor, dar au urmat multe altele.

La începutul războiului, lordul Borros a evitat să se confrunte cu dragonii, însă spre finalul Dansului Dragonilor, el şi supuşii săi din ținutul furtunilor au pus mâna pe Debarcaderul Regelui în timpul Lunii celor Trei Regi, readucând oraşul la ordine şi obținând promisiuni că fiica lui cea mare va deveni noua regină a văduvului rege Aegon al II-lea. Apoi, a condus cu vitejie ultima oştire regală împotriva armatei riverane, comandată de tânărul lord Kermit Tully, de chiar şi mai tânărul Benjicot Blackwood şi de sora acestuia, Alysanne. Când Lordul din Capătul Furtunii a aflat că armata era condusă de băieți şi femei, a fost sigur de victorie, dar Sângerosul Ben Blackwood, după cum a fost poreclit după aceea, i-a spart flancul, în vreme ce Aly Blackwood cea Neagră a comandat arcaşii care i-au doborât cavalerii. Lordul

Borros a fost neînfricat până la sfârşit, iar relatările afirmă că a ucis zeci de cavaleri şi i-a căsăpit pe lorzii Darry şi Mallister, înainte de a fi hăcuit de Kermit Tully.

Odată cu moartea sa şi cu înfrângerea locuitorilor Ținuturilor Furtunii, Dansul Dragonilor s-a terminat. Casa Baratheon îşi jucase toate şansele sprijinindu-l pe regele Aegon al II-lea, dar alegerea nu le-a adus decât necazuri, în timpul domniei lui Aegon al III-lea (Otrava Dragonilor) şi a regenței care o precedase.

Mulți alți Baratheoni au fost faimoşi în decursul secolelor, călcând pe urmele lui Orys Ciungul şi ale Regilor Furtunii de dinaintea lui. Ser Raymont Baratheon, un fiu mai mic al lordului Boremund, a servit în Garda Regelui când Aenys I a fost nevoit să lupte împotriva Credinței, salvându-i viața regelui sau când Oamenii Săraci au încercat să-l ucidă în propriul său pat. Cavaleri precum Spărgătorul Furtunii şi Urgia Râzătoare au adus glorie casei lor, în vreme ce lordul Ormund Baratheon a luptat şi-a murit sub steagul Targaryenilor, la Treptele de Piatră, în timpul Războiului Regilor de Nouă Parale.

Pe măsură ce treceau anii, pe Tronul de Fier s-au succedat un rege după altul, iar aceste vechi duşmănii au fost uitate, iar Baratheonii au ajuns să slujească din nou cu credință coroana… până când Targaryenii le-au pus loialitatea la încercare. Acest lucru s-a întâmplat în timpul domniei lui Aegon al V-lea Targaryen (rămas în istorie drept Aegon cel Nesigur), când Lordul de la Capătul Furtunii era Lyonel Baratheon, un uriaş țanțoş, cunoscut drept Urgia Râzătoare, unul dintre cei mai mari luptători până în ziua de azi.

Lordul Lyonel se numărase întotdeauna printre cei mai leali susținători ai regelui Aegon; prietenia lor era atât de strânsă, încât Înălțimea Sa a acceptat cu încântare să-şi logodească fiul cel mare şi moştenitorul său cu fiica lordului Lyonel. Totul a fost bine până când prințul Duncan a întâlnit, îndrăgostindu-se până peste cap, o femeie misterioasă, cunoscută doar ca Jenny din Oldstones (o vrăjitoare, spun unii), şi-a luat-o de nevastă, sfidându-şi tatăl, regale.

Dragostea dintre Jenny din Oldstones („cu flori în par”) şi Duncan, Prințul Libelulelor, este apreciată de baladişti, povestitori şi tinerele fete, chiar şi astăzi, însă i-a provocat o mare durere fiicei lordului Lyonel şi a adus ruşinea şi dezonoarea asupra Casei Baratheon. Atât de mare a fost mânia Urgiei Râzătoare, încât a făcut un jurământ de sânge că se va răzbuna, a renunțat la lealitatea sa față de Tronul de Fier şi s-a încoronat ca Rege al Furtunii. Pacea a fost restabilită numai după ce cavalerul Gărzii Regelui, Ser Duncan cel înalt, l-a înfruntat pe lordul Lyonel într-o judecată prin luptă, Duncan renunțând la pretențiile sale asupra coroanei şi tronului, iar Aegon al V-lea a acceptat ca mezina lui, prințesa Rhaelle, să se mărite cu moştenitorul lordului Lyonel.

Ser Duncan cel înalt din Garda Regelui înfruntându-se în luptă cu lordul Lyonel

În înțelepciunea lor, Cei Şapte ar fi ştiut asta: uniunea pe care Aegon al V-lea a acceptat-o pentru a-l împăca pe Lyonel Baratheon a dus până la urmă la sfârşitul dominației Targaryenilor asupra celor Şapte Regate. În 245 D. C. Rhaelle, îndeplinind promisiunea tatălui său, s-a măritat cu Ormund Baratheon, tânărul Lord de Capătul Furtunii. În anul următor i-a dăruit un fiu, Steffon, care a fost paj şi scutier la Debarcaderul Regelui, devenind companionul prințului Aerys, fiul cel mare al lui Jaehaerys al II-lea, moştenitorul Tronului de Fier.

Trist, Steffon s-a înecat în Golful Naufragiilor pe când se întorcea dintr-o misiune în Volantis, unde fusese trimis de regele Aerys al II-lea pentru a-i găsi o soție fiului său Rhaegar... dar primul născut al lui Steffon, Robert, i-a succedat tatălui său ca Lord de Capătul Furtunii şi a devenit unul dintre cei mai mari cavaleri din cele Şapte Regate. Era atât de puternic şi de neînfricat, încât mulți spuneau că era Urgia Râzătoare renăscută.

Când nebunia lui Aerys al II-lea a devenit prea greu de suportat, Robert a fost cel spre care şi-au îndreptat privirile lorzii din regat. În 282 D. C. la vadul de pe Trident, Robert Baratheon l-a hăcuit pe Rhaegar Targaryen, Prințul de Piatra Dragonului, şi i-a spulberat oştirea, punând capăt, efectiv, celor trei secole de domnie a Casei Dragonului. La scurt timp după aceasta, a urcat pe Tronul de Fier, ca Robert I Baratheon, întemeietorul unei noi şi glorioase dinastii.

Oamenii din Ținuturile Furtunii

După cum a dovedit regele Robert pe Trident - şi aşa cum au arătat-o şi lorzii şi regii de dinaintea sa - oamenii din Ținuturile Furtunii sunt la fel de duri şi de fioroşi şi de pricepuți la război ca mulți din cele Şapte Regate. Arcurile lor lungi sunt renumite, iar despre cei mai faimoşi arcaşi din balade şi istorie se spune că provin din Hotarele Dornishiene. Fletcher Dick, celebrul nelegiuit din Frăția Pădurii Regelui, s-a născut într-un sat de lângă castelul Marcher din Coiful de Piatră şi este considerat unul dintre cei mai buni arcaşi.

Mulți oameni din Tarth, nobili şi săraci, susțin că se trag din eroul legendar Ser Galladon din Morne, despre care se spunea că mânuia o spadă pe nume Fecioara Dreaptă, primită chiar de la Cei Şapte. Ținând cont de rolul pe care-l joacă Fecioara Dreaptă în legenda lui Ser Galladon, Maesterul Hubert, în lucrarea sa Fratele Cerbului, sugerează că Galladon din Morne nu a fost un războinic sălbatic din Epoca Eroilor, transformat în cavaler de menestreli câteva mii de ani mai târziu, ci un personaj istoric real din vremuri mult mai recente. Hubert mai notează că Morne era o cetate de scaun pentru regii mărunți de pe coasta de est a Tarthului, până când Regii Furtunii i-au făcut să capituleze, dar că ruinele sale indică faptul că fortăreața a fost ridicată de andali, nu de Primii Oameni.

Ținuturile Ținuturilor Furtunii au dat, de asemenea, şi un mare număr de oameni ai mării şi marinari. Capătul Furtunii însuşi, ridicându-se deasupra falezelor mărețe de la Capul Durran şi stâncilor ascunse din Golful Naufragiilor, nu asigură ancorarea în siguranță nici pentru navele de război, nici pentru cele negustoreşti, dar în vremea Regilor Furtunii, flotele de război erau adesea întreținute la Ciocul lui Massey, Estermont şi oraşele şi satele de pescari aflate pe țărmul Mării Dorne. Mai târziu, alți monarhi au ales să-şi andocheze flotele pe țărmul vestic din Tarth, unde munții imenşi ai insulei oferă protecție în fața

furtunilor dezlănțuite adesea pe Marea Îngustă. Insula de Safir, după cum o numesc unii, este condusă de Casa Tarth din Castelul Evenfall, o veche familie de origine andală, care se mândreşte cu legăturile sale cu Durrandonii, Baratheonii şi, mai recent, Casa Targaryen. Cândva regi în toată regula, lorzii din Tarth încă îşi mai spun „Evenstar” un titlu despre care susțin că provine de la începutul vremurilor.

Evenfall din Tarth.

Cei mai înverşunați luptători din Ținuturile Furtunii şi poate din întregul Westeros sunt, fără îndoială, oamenii de la Hotare, despre ei spunându-se că se nasc cu sabia în mână şi adesea se mândresc cu faptul că învață să lupte înainte de a învăța să meargă. Sarcina lor este aceea de a proteja domeniul Regilor Furtunii de vechii duşmani dinspre vest şi, mai ales, dinspre sud.

Castelele din Hotarele Dornishiene sunt unele dintre cele mai puternice din regat, şi pe bună dreptate, deoarece rareori a trecut o generație fără să se fi confruntat cu un nou atac. Au fost ridicate spre a crea un fel de zid de apărare împotriva incursiunilor dornishienilor şi ale regilor din Reach. Lorzii de la Hotare sunt foarte mândri de istoria lor ca apărători de bază ai regatului Regilor Furtunii, multe balade şi legende preamărindu-le faptele.

Unele dintre cele mai severe cetăți de scaun ale celor de la Hotare sunt Coiful de Piatră, un vechi bastion al Casei Swann, cu

turnurile sale de pază din piatră neagră şi albă, dominând apa râului Slayne, cu vârtejurile sale rapide, iazurile şi cascadele sale; Blackhaven, cetatea Casei Dondarrion, cu zidurile ei descurajante, din bazalt negru, şi şanțul de apărare secat, fără fund parcă; şi Cântecul Nopții, cu Turnurile Cântătoare, de unde a dominat, secole la rând, Casa Caron. Cu toate că sunt lorzi, Caronii nu au avut însă nicio influență asupra celorlalți lorzi de la Hotare. Ei se consideră cea mai veche casă din regiune (pretenție pe care şi-o dispută cu Casa Swann), fiind întotdeauna în primele rânduri ale apărării Ținuturilor Furtunii.

Faimoşi pentru războinicii şi menestrelii lor, Casa Caron are o istorie povestită, de la Epoca Eroilor încoace. Caronii obişnuiesc să spună că privighetorile casei lor au fost văzute pe mii de câmpuri de luptă, iar istoriile arată că fortăreața Cântecul Nopții a fost asediată de nu mai puțin de treizeci şi şapte de ori în ultima mie de ani.

Dacă locuitorii de la Hotare sunt faimoşi pentru castelele lor solide şi baladele lor, Pădurea Ploii este cunoscută pentru ploaia, tăcerea şi bogăția în blănuri, lemn şi chihlimbar. Aici, copacii domnesc, se zice, iar castelele par adesea să fi crescut din pământ în loc să fi fost construite. Însă cavalerii şi lorzii Pădurii Ploii au rădăcini la fel de adânci precum cele ale copacilor care-i adăpostesc, dovedindu-se aprigi în bătălii, puternici, îndârjiți şi de neclintit.

Capătul Furtunii

Istoria construirii Capătului Furtunii ne este cunoscută numai prin intermediul baladelor şi al poveştilor - cele ale lui Durran Năpasta Zeilor şi a frumoasei Elenei, fiica a doi zei. Se crede că a fost cel de-al şaptelea castel ridicat de Durran în acel loc (cu toate că cifra ar putea fi o inserare târzie a Credinței).

Cu siguranță, Capătul Furtunii este un castel vechi, însă când este comparat cu ruinele fortărețelor circulare ale Primilor Oameni sau chiar cu Primul bastion de la Winterfell (pe care un fost maester aflat în serviciul familiei Stark l-a examinat şi a descoperit că fusese reconstruit de atâtea ori încât n-ar fi putut fi făcută o datare precisă), marele turn şi pietrele perfect îmbinate ale zidului de apărare de la Capătul Furtunii par a fi mult dincolo de capacitățile Primilor Oameni acum multe mii de ani. Imensul efort depus pentru ridicarea Zidului a presupus o muncă mult mai rudimentară decât înalta artă necesară pentru construirea unui zid prin care să nu treacă nici măcar vântul. Arhimaesterul Vyron, în volumul său *Triumfuri şi înfrângeri*, spune că dacă ceea ce susțin legendele, cum că forma finală a Capătului Furtunii ar fi cel de-al şaptelea castel, este adevărat, asta presupune o influență andală clară, respectiv că forma finală a castelului a fost dobândită în vremurile andalilor. Castelul a fost reconstruit, poate, pe locul unor castele anterioare, însă dacă este aşa, asta s-a întâmplat la mult timp după ce Durran Năpasta Zeilor şi frumoasa sa Elenei şi-au trăit viața pe acest pământ.

Maesterii care au slujit la castel vorbesc despre cât de solid este şi despre ingeniozitatea construcției. Fie că a fost sau nu făcut de Brandon Constructorul, marele său zid de apărare, cu pietrele atât de bine îmbinate încât nici vântul nu trece printre ele, este, pe bună dreptate, faimos. La fel şi marele bastion central, care se avântă spre cer, dominând Golful Naufragiilor.

Capătul Furtunii

Capătul Furtunii n-a căzut niciodată sub vreun asalt sau asediu, spune istoria. Şi pare ceva credibil.

În timpul Rebeliunii lui Robert, lordul Tyrell de Highgarden a asediat Capătul Furtunii timp de un an, fără niciun rezultat. Dacă proviziile garnizoanei ar fi fost suficiente, castelul ar fi putut rezista la nesfârşit, însă războiul s-a declanşat repede şi depozitele şi grânarele erau numai pe jumătate pline. Pe la sfârşitul anului, garnizoana aflată sub comanda fratelui lordului Robert, Stannis, a fost aprig încercată de foamete şi nevoi, fiind salvată de un contrabandist, care s-a strecurat prin blocada lui Redwyne într-o noapte, aducând la Capătul Furtunii o încărcătură de ceapă şi peşte sărat. Astfel, castelul a putut să reziste până când Robert l-a învins pe Rhaegar pe Trident, iar lordul Eddard Stark a sosit pentru a pune capăt asediului.

Se spune că, la fiecare şaptezeci şi şapte de ani, o furtună mai puternică decât toate se abate urlând asupra Capătului Furtunii, vechii zei ai mării şi ai cerului încercând, încă o dată, să azvârle cetatea lui Durran în mare. Este o poveste frumoasă... Însă doar atât. Documentele maesterilor de la Capătul Furtunii arată că sunt furtuni cumplite aproape în fiecare an, în special toamna, şi, deşi unele sunt mai intense decât altele, nu există consemnări privind furtuni neobişnuit de puternice la fiecare şaptezeci şi şapte de ani. Cea mai puternică furtună din amintirea celor care

mai trăiesc acum a fost cea din 221 D. C. în ultimul an al domniei lui Aerys I, iar cea mai mare de dinaintea ei a fost în 166 D. C. cu cincizeci şi cinci de ani mai înainte.

ȚINUTURILE FURTUNII
DORNE
REACH
MUNȚII ROȘII
MAREA TÂRGOVIȚEI
MAREA DORNULUI
MAREA VERII
Palatul de Vară
Blackhaven
Golful de Piatră
Turnul Plângerii
Turnul Bucuriei
Kingsgrave
Ghaston Grey
Ghost Hill
Skyreach
Yronwood
Tirul
Bearfall
Hellholt
Sandstone
Water Gardens
Sunspear
Planky Town
Lemonwood
LEGENDĂ
CASTELE IMPORTANTE
CASTELE
TÂRGURI
RUINE
MĂSLINE
PUȚURI
DRUMURI

Dorne

Numai un dornishian poate să cunoască Dorne cu adevărat, se spune.

Cel mai sudic dintre cele Şapte Regate este şi cel mai neospitalier… şi cel mai ciudat, pentru cineva crescut în Reach sau în Ținuturile Vestice sau la Debarcaderul Regelui. Pentru că Dorne este altfel, în mai multe feluri decât s-ar putea povesti.

Deşerturi întinse, de nisip roşu şi alb, munți amenințători, unde trecători periculoase sunt păzite de oameni periculoşi, căldură sufocantă, furtuni de nisip, scorpioni, mâncare îngrozitoare, otrăvuri, castele făcute din lut, curmale şi smochine şi portocale cu miezul roşu, toate aceste lucruri însumează cam tot ceea ce ştiu oamenii de rând din cele Şapte Regate despre Dorne. Ele există, desigur, însă sunt multe altele în acest străvechi principat, a cărui istorie merge înapoi până în Zorii Vremurilor.

Munții Roşii de la hotarele sale de vest şi de nord au separat Dorne de restul regatului timp de mii de ani, la fel ca şi deşerturile sale. În spatele acestui zid de munți, mai mult de trei sferturi din teritoriu este pământ arid, necultivat. Nici coasta sudică lungă a Dorne nu este mai ospitalieră, fiind, în cea mai mare parte, o încâlceală de recife şi stânci, cu puține locuri de ancorare protejate. Navele care acostează acolo, voit sau din întâmplare, găsesc puține lucruri care să le folosească: nu există păduri de-a lungul coastei, capabile să le ofere cherestea pentru reparații, puțin vânat, doar câteva ferme şi chiar şi mai puține sate de unde să obțină provizii. Nici apă de băut nu se găseşte uşor, iar mările de la sud de Dorne sunt pline de vârtejuri de rechini şi de krakeni.

În Dorne nu există oraşe, cu toate că aşa-numitul oraş-umbră, care se agață de zidurile de la Sunspear, este destul de mare ca să fie socotit oraş (un oraş construit din lut şi paie, trebuie spus). Mai întins şi mai populat, Planky Town de la gura râului Sângele Verde este poate cel mai apropiat lucru de un oraş pe care-l au dornishienii, cu scânduri pe străzi, unde casele şi palatele şi prăvăliile sunt făcute din plute, barje şi corăbii negustoreşti legate cu frânghii de cânepă şi plutind pe apă.

Arhimaesterul Brude, născut şi crescut în oraşul-umbră adunat pe sub zidurile surpate de la Sunspear, a remarcat odată, după cum se ştie, că Dorne are mai multe în comun cu Nordul îndepărtat decât au oricare dintre ele cu regatele care le despart. „Unul este fierbinte, iar celălalt rece, dar aceste străvechi regate de nisip şi zăpadă sunt despărțite de restul Westerosului de istorie, cultură şi tradiție. Amândouă sunt slab populate, în comparație cu ținuturile dintre ele. Amândouă se agață cu încăpățânare de rânduielile, zeii şi tradițiile lor. Niciunul n-a fost cu adevărat cucerit de dragoni. Regele Nordului l-a acceptat fără luptă pe Aegon Targaryen ca suzeran, în vreme ce Dorne a rezistat forței Targaryenilor cu vitejie, pentru aproape două sute de ani înainte ca, în cele din urmă, să cedeze înaintea Tronului de Fier prin căsătorie. Dornishienii şi nordicii sunt considerați sălbatici de ignoranții din cele cinci regate «civilizate» şi lăudați pentru valoarea lor de cei care au încrucişat săbiile cu ei."

Dornishienii se fălesc cu faptul că regatul lor este cel mai vechi din cele Şapte Regate din Westeros. Acest lucru este adevărat, într-un fel. Spre deosebire de andali, care au venit mai târziu, Primii Oameni nu erau navigatori. Ei au venit în Westeros nu cu corăbii lungi, ci pe jos, prin pasajul dinspre Essos, din care nu au mai rămas astăzi decât Treptele de Piatră şi Brațul Rupt din Dorne. Pe jos sau călare, țărmurile estice din Dorne ar fi fost inevitabil locul unde-ar fi pus prima dată piciorul pe pământul din Westeros.

Oricum, puțini au ales să rămână acolo, deoarece ținuturile întâlnite de ei erau departe de a fi primitoare. Copiii Pădurii numeau Dornul, pe bună dreptate, Pământul Pustiu. Jumătatea estică a ținutului este în mare parte formată din tufăriş rar, solul său arid producând foarte puțin, chiar dacă ar fi irigat. Şi odată ce-ai trecut de Vaith, vestul Dornului nu-i decât o mare vastă de dune agitate, unde soarele bate fără oprire, iscând, din când în când, furtuni de nisip cumplite, care pot smulge carnea de pe oasele unui bărbat în câteva minute. Nici măcar Garth Mână Verde n-ar fi putut face florile să înflorească în acest mediu atât de aspru şi neiertător, dacă legendele din Reach pot fi crezute. (Garth nu este menționat în legendele din Dorne.) În loc de asta, şi-a condus oamenii printre munți spre fertilul Reach de dincolo

de ei. Majoritatea Primilor Oameni care au venit după el au aruncat o privire spre Dorne şi l-au urmat.

Însă nu toți. Unii dintre ei au văzut frumusețea în acel tărâm dezolant, încins, crud şi au ales să-şi construiască acolo căminul. Majoritatea lor s-au aşezat de-a lungul malurilor râului pe care l-au numit Sângele Verde. Cu toate că era mizerabil în comparație cu Mander, Tridentul sau Apa Neagră, apele râului Sângele Verde sunt, cu adevărat, seva vieții din Dorne.

Râurile din Dorne se revarsă doar după rarele (şi periculoasele) furtuni. În restul anului, sunt doar ravene secate. În Dorne curg, zi şi noapte, numai trei râuri, iarnă şi vară, fără să sece niciodată. Torrentinul, izvorând sus, din înălțimea munților din vest, se aruncă în mare printr-o serie de curenți rapizi şi cascade, vuind prin canioane şi crevase cu un sunet ca un muget al unei jivine imense. Provenind din izvoarele de munte, apele sale sunt dulci şi pure, însă imposibil de traversat fără poduri şi imposibil de navigat. Pucioasa este un curs de apă mult mai liniştit, însă apele sale gălbui şi tulburi duhnesc a sulf, iar plantele care cresc de-a lungul malurilor sale sunt ciudate şi pipernicite. (Iar despre oamenii care trăiesc pe aceste maluri, mai bine să nu vorbim.) Însă apele Sângelui Verde, chiar dacă sunt uneori nămoloase, sunt sănătoase pentru plante şi animale, iar pe malurile râului se înghesuie ferme şi livezi pe sute de kilometri. Chiar mai mult, Sângele Verde şi afluenții săi, Vaith şi Biciul, sunt navigabile cu barca până aproape de izvoarele lor (chiar dacă apa-i mică şi plină de bancuri de nisip), fiind astfel principala arteră comercială a principatului.

Majoritatea Primilor Oameni care au preferat să rămână în Dorne, în loc să rătăcească spre nord, în căutarea unor ținuturi mai darnice, s-au aşezat în apropierea malurilor Sângelui Verde, săpând canale şi şanțuri pentru a aduce apele dătătoare de viață la copacii şi grânele plantate de ei. Alții au preferat să trăiască lângă Marea Îngustă; țărmurile estice ale Dorne sunt mult mai iertătoare decât cele din sud, şi curând multe mici sate s-au ridicat acolo, hrănindu-se cu peşte şi crabi. Cei mai neobosiți dintre Primii Oameni au mers mai departe şi şi-au făcut case pe

dealurile de la baza munților, în sudul Munților Roşii, unde furtunile care se îndreaptă spre nord aveau obiceiul să-si verse umezeala, creând o centură verde, fertilă. Cei care au urcat şi mai mult şi-au făcut sălaşurile printre piscuri, în văile ascunse şi pajiştile înalte, de munte, unde iarba este verde şi dulce.

Numai cei mai curajoşi şi mai smintiți au îndrăznit să se aventureze în interiorul continentului, peste nisipurile adânci. Unii dintre ei au găsit apă printre dune şi au ridicat fortărețe şi castele în aceste oaze; urmaşii lor, secole mai târziu, au devenit Lorzii Puțurilor. Însă pentru fiecare om care a dat de un puț, mai mult de o sută au murit de sete sub razele necruțătoare ale soarelui din Dorne.

De aici se trag cele trei feluri de dornishieni pe care-i cunoaştem astăzi.

Tânărul Dragon, regele Daeron I Targaryen, le-a dat numele după care-i ştim în cartea sa, *Cucerirea ținutului Dorne*. Le-a spus dornishieni de piatră, de nisip şi de sare. Dornishienii de piatră sunt oamenii de la munte, cu părul blond şi pielea albă, majoritatea fiind descendenți ai Primilor Oameni şi ai andalilor; dornishienii nisipurilor locuiesc în deşerturi şi în văile râurilor, cu pielea arsă de soarele dornishian puternic; cei de sare sunt dornishienii de pe coastă, cu părul negru şi sprinteni, pielea măslinie, au cele mai bizare obiceiuri şi majoritatea au sânge rhoynar. (Când Nymeria a pus piciorul pe țărmul din Dorne, majoritatea rhoynarilor au preferat să rămână lângă marea care le fusese cămin cu atât de mult timp în urmă, chiar după ce prințesa şi-a incendiat corăbiile.)

Cele trei feluri de dornishieni: de piatră, de nisip şi de sare.

Ruptura

Unicul eveniment important din istoria dornishiană, şi poate şi din istoria Westerosului, este cel despre care, cu toată frustrarea noastră, ştim cel mai puțin.

Mare parte din ceea ce credem despre Ruptură provine din balade şi legende. Primii Oameni au trecut din Essos spre Westeros pe uscat, sunt cu toții de acord, pe jos sau călare printre dealurile şi pădurile marelui pasaj de uscat care lega cele două continente în Zorii Vremurilor. Dorne a fost primul teritoriu în care au intrat, însă puțini au şi rămas, după cum am spus deja; majoritatea s-au îndreptat spre nord, prin munți şi poate peste mlaştinile sărate care existau cândva acolo unde se află acum Marea Dornului. Pe măsură ce treceau veacurile, au venit în număr din ce în ce mai mare, revendicând Ținuturile Furtunii şi Reach şi Ținuturile Riverane, ajungând, în cele din urmă, chiar şi în Vale şi în Nord. Au izgonit toate semințiile străvechi de dinaintea lor, măcelărindu-i pe uriaşi oriunde-i găseau, doborând copacii inimii cu topoarele lor de bronz, declanşând un război sângeros împotriva Copiilor Pădurii.

Copiii au ripostat cât de bine au putut, însă Primii Oameni au copleşit rasele străvechi peste tot unde le-au întâlnit, deoarece armele Copiilor erau din os, lemn şi obsidian. Până la urmă, disperați, aceştia au recurs la vrăjitorie şi şi-au implorat înțelepții să stăvilească valurile de invadatori.

Şi-aşa au făcut, adunându-se cu sutele (unii spun că pe Insula Chipurilor) şi invocându-şi vechii lor zei cu cântece şi rugăciuni şi sacrificii sângeroase (o mie de captivi au fost dați ca ofrandă pădurii zeilor, afirmă o versiune a legendei, iar alta spune că s-au folosit de sângele propriilor lor copii). Iar vechii zei s-au trezit, iar uriaşii s-au deşteptat din pământ şi întregul Westeros s-a zguduit şi a tremurat. Crăpături mari au apărut în pământ, iar dealurile şi munții s-au surpat şi-au fost înghițiți. Şi apoi au năvălit mările înăuntru, iar Brațul din Dorne a fost rupt şi spulberat de forța apei, până când au mai rămas deasupra valurilor numai câteva insule pustii şi stâncoase. Marea Verii s-a unit cu Marea Îngustă,

iar pasajul dintre Essos şi Westeros a dispărut pentru totdeauna.

Ori aşa spune legenda.

Majoritatea învățaților sunt de acord că Essos şi Westeros erau, cândva, unite; o mie de poveşti şi consemnări runice vorbesc despre traversarea Primilor Oameni. Astăzi, mările le despart, aşa că este limpede că una dintre versiunile evenimentului numit de dornishieni Ruptura trebuie să fie adevărată. S-a întâmplat în răstimpul unei singure zile, aşa cum pretind unele balade? A fost lucrătura Copiilor Pădurii şi a vrăjilor înțelepților lor? Aceste lucruri sunt mai puțin sigure. Arhimaesterul Cassander sugerează altceva în lucrarea sa, Cântecul mării: cum au fost despărțite pământurile, argumentând că nu cântecele înțelepților au separat Westerosul de Essos, ci, mai degrabă, ceea ce numeşte el cântecul mării - o ridicare lentă a apelor, care a avut loc în decursul secolelor, nu într-o singură zi, fiind provocată de o serie de veri lungi şi fierbinți, ierni scurte şi calde, acestea topind gheața de pe pământul înghețat de dincolo de Marea Tremurătoare, făcând astfel ca mările să se ridice.

Mulți maesteri găsesc că argumentele lui Cassander sunt plauzibile şi au ajuns să-i accepte teoriile. Dar fie că Ruptura a avut sau nu loc într-o singură noapte ori în decursul secolelor, este clar că s-a întâmplat; Treptele de Piatră şi Brațul Rupt din Dorne sunt o mărturie mută, dar elocventă asupra efectelor sale. De asemenea, există multe indicii care sugerează că Marea Dornului a fost cândva una interioară, cu apă dulce, alimentată de izvoarele din munți, mult mai mică decât cea de astăzi, până când Marea Îngustă a năvălit peste țărmurile sale şi a acoperit mlaştinile sărate aflate între ele.

Şi chiar dacă acceptăm că vechii zei au rupt Brațul din Dorne cu Ciocanul Apelor, aşa cum pretinde legenda, înțelepții şi-au intonat cântecul mult prea târziu.

Niciun rătăcitor n-a mai traversat spre Westeros după ce s-a produs Ruptura, este adevărat, pentru că Primii Oameni nu erau navigatori... Însă atât de mulți dintre strămoşii lor făcuseră deja traversarea şi i-au copleşit pe cei din semințiile străvechi, tot mai puțini, depăşindu-i într-o proporție de trei la unu la vremea când pământurile au fost despărțite, iar această discrepanță s-a tot mărit în decursul veacurilor, deoarece femeile Primilor Oameni

au născut fii şi fiice cu o periodicitate mult mai mare decât cele din semințiile vechi. Şi astfel, Copiii şi uriaşii au dispărut, în vreme ce rasa oamenilor s-a răspândit şi s-a înmulțit, revendicând pământurile şi pădurile, ridicând sate şi fortărețe şi regate.

Regatele Primilor Oameni

Dezbinarea dornishienilor este vizibilă chiar si în sursele noastre cele mai vechi. Distanțele mari dintre orice aşezare măruntă şi dificultățile călătoriei peste nisipurile încinse şi munții stâncoşi au contribuit la izolarea fiecărei comunități mici una de cealaltă şi au dus la apariția multor mici lorzi, mai mult de jumătate dintre ei ajungând să-şi spună regi. Monarhi mărunți existau peste tot prin Westeros, asta-i sigur, însă rareori au apărut atât de mulți (şi atât de mărunți) cum erau cei dornishieni de sub Primii Oameni.

Nu vom încerca să discutăm despre toți aceştia. Majoritatea domneau peste nişte domenii atât de mici, sau cuceriri de atât de scurtă durată, încât aproape că nici nu merită a fi menționați. Câteva din cele mai mari case merită pomenite însă: acelea ale căror descendențe au prins rădăcini adânci şi au rezistat trecerii a mii de ani.

Casa Dayne şi-a ridicat castelul la gura Torrentinului, pe o insulă unde râul mugind tumultuos se lățeşte spre a întâlni marea. Legenda spune că primul Dayne a ajuns în acel loc urmând drumul unei stele căzătoare şi acolo a găsit o piatră cu puteri magice. Urmaşii lui au domnit asupra munților vestici secole de-a rândul ca Regi ai Torrentinului şi Lorzi de Starfall (Stea căzătoare).

La nord şi la est, dincolo de marea deschizătură din munți, care oferă cel mai scurt şi mai uşor drum dinspre Dorne spre Reach, Casa Fowler şi-a aşezat propria sa cetate, pe versanții stâncoşi care dominau trecătoarea. A fost numită Skyreach (Atinge cerul), pentru poziția sa îndrăzneață şi turnurile de piatră înalte. Pe atunci, trecătoarea care ajungea acolo era cunoscută de toată lumea drept Calea Largă (astăzi, Trecătoarea Prințului), aşa că Fowlerii şi-au luat titlurile bombastice de Lorzi de Skyreach, Lorzii Căii Largi şi Regi ai Pietrei şi Cerului.

Într-un stil asemănător, departe, înspre est, acolo unde munții coboară spre Marea Dornului, Casa Yronwood şi-a găsit loc în văile înalte şi dealurile înverzite de la baza muntelui, sub piscuri,

şi a preluat controlul Drumului Oaselor, cea de-a doua mare trecătoare din Dorne (una mult mai abruptă, îngustă şi mult mai periculoasă decât Calea Largă din vest). Bine protejate şi fertile, teritoriile lor erau şi bine împădurite şi dispuneau de zăcăminte valoroase de fier, zinc şi argint, făcându-i pe Yronwood cei mai bogați şi mai puternici dintre regii dornishieni. Spunându-şi Sânge Regal, Lorzii Drumului Oaselor, Stăpâni ai Dealurilor Verzi şi Mari Regi din Dorne, lorzii Casei Yronwood au ajuns, cu timpul, să domnească în nordul Dornului, de la domeniile de munte ale Casei Wyl şi până la izvoarele Sângelui Verde... cu toate că eforturile lor de a-i aduce sub comanda lor pe alți regi dornishieni au avut rareori succes.

A existat şi un rival, Marele Rege din Dorne, în vremurile Primilor Oameni, domnind dintr-un mare castel cu turn de lemn, aşezat pe o colină înaltă pe malul sudic al Sângelui Verde, lângă Lemonwood, acolo unde râul se varsă în Marea Verii. Aceasta a fost o domnie ciudată, pentru că ori de câte ori regele murea, succesorul lui era desemnat prin alegerea din rândurile a zeci de familii nobiliare, aşezate de-a lungul râului, pe malurile estice. Wade, Shell, Holt, Brook, Huul, Lake, Brownhill şi Briar cu toții au dat regi care au domnit în castelul înalt, printre lămâi, dar până la urmă acest sistem curios a fost înlocuit când o alegere disputată a făcut casele regale să se războiască între ele. După o generație de conflict, trei dintre casele vechi au fost măturate de pe fața pământului, iar cândva puternicul regat riveran s-a destrămat în zeci de regate bătăioase.

În alte părți din Dorne au existat alte mici regate, între nisipurile adânci, printre piscurile de la înălțime, de-a lungul țărmului sărat şi pe insulele Brațului Rupt, însă doar câteva dintre acestea s-au apropiat vreodată de forța şi de prestigiul familiilor Dayne din Starfall, Fowler din Skyreach şi Calea Largă şi Yronwood de Yronwood.

Spada Dimineții

Dayne din Starfall sunt una dintre cele mai vechi case din cele Şapte Regate, cu toate că faima lor se datorează, în cea mai mare

parte, spadei lor străvechi, numită Zorii, şi celor care au mânuit-o. Originile sale s-au pierdut în legende, însă se pare că familia Dayne este în posesia ei de mii de ani. Cei care au avut onoarea de a o examina spun că nu arată ca nicio spadă din oțel valyrian cunoscută, fiind albicioasă precum sticla albă, opacă, însă din toate celelalte puncte de vedere pare să aibă aceleaşi proprietăți ca oricare armă din oțel valyrian, fiind incredibil de solidă şi ascuțită.

Cu toate că multe case şi-au moştenit spadele, acestea, în mare parte, le transmit de la un lord la altul. Unii, cum au făcut cei din familia Corbray, pot împrumuta spada unui fiu sau frate, pe durata întregii sale vieți, doar pentru a o înapoia lordului. Însă nu este şi cazul Casei Dayne. Celui care poartă Zorii - şi numai un cavaler al Casei Dayne este demn să o poarte - i se dă titlul de Spada Dimineții.

Din acest motiv, Spadele Dimineții sunt vestite în cele Şapte Regate. Există băieți care visează în secret că ar fi fiul cuiva de la Starfall, pentru a putea revendica această spadă legendară şi titlul ei. Cel mai renumit dintre toți a fost Ser Arthur Dayne, cel mai ucigător dintre cavalerii din Garda Regelui, pe vremea lui Aerys al II-lea, care a învins Frăția Pădurii Regelui şi şi-a făcut renume în orice turnir sau luptă. A murit cu cinste, împreună cu frații lui jurați, la sfârşitul Rebeliunii lui Robert, după ce lordul Eddard Stark se zice că l-ar fi răpus într-o singură confruntare. Apoi, lordul Stark a înapoiat spada Zorii la Starfall şi rudelor lui Ser Arthur, în semn de respect.

Spada Dimineții purtând Zorii.

Sosesc Andalii

Andalii şi-au lăsat pecetea în Dorne, aşa cum au făcut peste tot în Westeros, la sud de Gât. Totuşi, majoritatea istoricilor sunt de acord că impactul lor a fost mai mic aici decât în oricare regat de sud. Spre deosebire de Primii Oameni, andalii erau navigatori, iar căpitanii lor aventuroşi care cunoşteau coastele din Dorne obişnuiau să spună că acolo nu erau decât şerpi, scorpioni şi nisip. Nici nu-i de mirare că puțini invadatori au vâslit până acolo, când erau ținuturi mai verzi, mai bogate şi mult mai apropiate, doar dincolo de Marea Îngustă, vizavi de Andalos însuşi.

Şi totuşi, se găseau mereu câțiva care să o apuce pe drumurile evitate de alții, căutând comori prin cotloanele mai întunecate ale lumii. Şi-aşa s-a întâmplat cu andalii, care şi-au croit calea spre Dorne. Unii s-au confruntat cu Primii Oameni, care veniseră acolo înaintea lor pentru calitatea pământurilor de-a lungul Sângelui Verde şi de pe coaste, ori s-au aventurat în munți. Alții s-au stabilit în locuri prin care nu mai călcase niciun om înainte.

Printre aceştia se aflau Ullerii şi Qorgylii; primii au ridicat o cetate mohorâtă şi împuțită, aproape de apele sulfuroase ale Pucioasei, în vreme ce ultimii s-au stabilit printre dunele şi nisipurile adânci, fortificându-şi singurul puț pe o rază de două sute cincizeci de kilometri. Mai departe în est, familia Vaith a ridicat un castel înalt, alb, pe dealuri, la confluența a doi afluenți care formau râul care, curând, le va purta numele. Prin alte părți ale domeniului, casele Allyrion, Jordayne şi Santagar şi-au stabilit propriile cetăți.

Iar pe malul estic, între Brațul Rupt şi Sângele Verde, un aventurier andal, Morgan Martell, şi ai săi au debarcat în ținuturi vag stăpânite de Casa Wade şi Casa Shell, i-au învins într-o bătălie, le-au cucerit satele, le-au ars castelele şi şi-au stabilit domeniul pe o fâşie de coastă stâncoasă de două sute cincizeci de kilometri lungime şi cincizeci lățime.

În decursul secolelor următoare, puterea lor a crescut… Însă

încet, deoarece, atunci ca şi acum, lorzii Casei Martell erau renumiți pentru prudența lor. Până la venirea Nymeriei, niciun dornishian nu i-ar fi socotit printre puternicii țării, într-adevăr, cu toate că erau înconjurați de regi din fiecare parte, Martelli înşişi nu s-au grăbit să revendice acest titlu şi în anumite momente ale istoriei lor au plecat de bunăvoie genunchiul înaintea regilor Jordayne din Tor, a pioşilor Allyrion din Grația Zeilor, înaintea multor regi mărunți de pe Sângele Verde şi în fața mândrilor Yronwood din Yronwood.

Blazonul Casei Martell (centru) şi unele din blazoanele vasalilor săi (în sensul acelor de ceas, de sus): Dayne, Fowler, Jordayne, Qorgyle, Toland, Uller, Vaith, Wyl, Yronwood, Allyrion şi Blackmont.

Familia Martell şi-a guvernat modestele sale domenii timp de sute de ani înainte ca prinţesa Nymeria şi cele zece mii de corăbii ale sale să ajungă pe coastele Dornului, în apropierea locului unde se află acum castelul Sunspear şi oraşul său umbră.

Felul în care Nymeria l-a luat pe Mors Martell de soţ şi lord, arzându-şi navele şi legându-i pe rhoynarii ei de casa lui, inima şi mâna şi onoarea, a fost povestit în altă parte. Nu trebuie să-l mai spunem şi aici. Nici nu vom repeta vechile poveşti de familie despre bătăliile câştigate şi pierdute, despre aliaţele încheiate şi

rupte.

Este suficient să spunem că bogăția şi cunoştințele aduse de rhoynari în Westeros, dimpreună cu ambiția lordului Mors şi voința de nestăpânit a Nymeriei din Rhoyne, le-au permis Martellilor să-şi extindă masiv puterea, învingând lorzii şi regii mărunți, unul după altul, până când, în cele din urmă, i-au doborât şi pe Yronwood, unificând întregul Dorne… dar nu ca pe un regat, ci ca un principat, deoarece Mors şi Nymeria nu şi-au spus niciodată rege şi regină, preferând titlurile de prinț şi prințesă, după moda oraşelor-stat pierdute de pe Rhoyne. Descendenții lor au continuat această tradiție până în prezent, chiar şi după ce au învins numeroşi rivali şi i-au înfruntat şi pe Regii Furtunii şi pe cei din Reach.

În balade, despre Nymeria se spune că a fost o vrăjitoare şi o războinică; niciuna dintre aceste afirmații nu-i adevărată. Cu toate că n-a pus mâna pe arme să lupte, şi-a dus soldații pe multe câmpuri de bătălie, conducându-i cu mare abilitate şi pricepere. O înțelepciune transmisă şi urmaşilor ei, care, la rândul lor, vor conduce armate când ea va fi prea bătrână şi neputincioasă. Şi cu toate că nimeni n-a egalat isprava Nymeriei, de a trimite pe meterezele Zidului şase regi legați cu lanțuri aurite, moştenitorii său au izbutit să mențină Dorne independent față de regii rivali de la nord de munți şi întreg în fața regilor duşmănoşi şi cu firea iute care domneau în munți şi deşerturi.

Prințesa Nymeria şi Mors Martell, pe tronuri, la Sunspear.

NUMELE CELOR ŞASE REGI TRIMIŞI DE NYMERIA PE ZID, AŞA CUM SUNT ELE CONSEMNATE ÎN ISTORIE

Yorik din Casa Yronwood, Sângele Regal, cel mai bogat şi mai puternic dintre regii dornishieni, deposedați de Casa Martell.

Vorian din Casa Dayne, Spadă a Serii, considerat cel mai măreț cavaler din Dorne.

Garrison din Casa Fowler, Regele Orb, bătrân şi fără văz, totuşi temut pentru viclenia lui.

Lucifer din Casa Dryland, Ultimul din Neamul Său, Rege al Pucioasei, Lordul de Hellgate Hall.

Benedict din Casa Blackmont, care slujea un zeu al întunericului şi despre care se spunea că avea puterea de a se transforma într-un vultur uriaş.

Albin din Casa Manwoody, un smintit scandalagiu, care voia să domine asupra Munților Roşii.

Casa Martell a guvernat Dorne timp de şapte sute de ani, înălțându-şi turnurile semețe la Sunspear, văzând oraşul umbră şi Planky Town ridicându-se şi învingându-i pe toți cei care le amenințau domeniile.

Obiceiurile ciudate ale Sudului

Izolați, aşa cum au fost - iar apoi, cu o mie de ani în urmă, alăturându-se rhoynarilor - dornishienii au propria lor istorie mândră şi tulburătoare şi propriile lor datini.

Dornishienii de piatră au cele mai multe în comun cu cei aflați la nord de munți şi au fost cel mai puțin afectați de obiceiurile rhoynarilor. Asta nu i-a făcut însă să se alieze cu lorzii de pe Hotare sau cu cei din Reach; din contră, s-a spus că lorzii munților au o istorie la fel de violentă ca aceea a clanurilor de munteni din Vale, războindu-se mii de ani cu Reach şi Ținuturile Furtunii, dar şi între ei. Dacă baladele vorbesc despre ciocnirile îndrăznețe cu stăpânii cruzi de la Hotare, asta este, în general, o ispravă a lorzilor Blackmont şi Kingsgrave, din Wyl şi Skyreach. Şi a Casei Yronwood. Păzitorii Drumului Oaselor sunt cei mai mândri şi mai puternici dintre vasalii Casei Martell, iar relațiile dintre ei au fost, în cel mai bun caz, tensionate.

Înainte de venirea Nymeriei, Regii de Yronwood erau cea mai puternică dintre casele din Dorne - mult mai puternici decât Martell la acea vreme; au domnit în jumătate din Dorne - un lucru pe care, nici până în ziua de astăzi, Yronwood nu lasă pe nimeni să-l uite. În secolele de după ridicarea Casei Martell la domnie în Dorne, Casa Yronwood s-a răsculat de câteva ori. Chiar şi după ce prințul Maron Martell a unit Dorne cu Tronul de Fier, şi-au păstrat obiceiul. Lorzii de Yronwood au galopat pentru dragonul negru în nu mai puțin de trei din cele cinci Rebeliuni Blackfyre.

Dornishienii de nisip sunt mult mai rhoynari şi sunt obişnuiți cu felul de viață aspru din deşert. Râurile din Dorne sunt neînsemnate în comparație cu Mander sau cu Tridentul, însă aduc destulă apă pentru irigarea câmpurilor şi alimentarea satelor şi oraşelor. Însă, în afara lor, oamenii trăiau în feluri diferite: deplasându-se de la o oază din deşert la alta, traversând nisipurile cu ajutorul puțurilor cunoscute de ei în mijlocul

pustietăților, crescându-şi copiii împreună cu caprele şi cu caii lor. Ei sunt principalii crescători ai faimoşilor armăsari de nisip, considerați cei mai frumoşi cai din cele Şapte Regate. Cu toate că au oasele fragile şi nu pot susține cu uşurință greutatea armurii unui cavaler, sunt iuți şi neobosiți, capabili să gonească zi şi noapte, bând numai câteva măsuri de apă. Dornishienii îşi iubesc armăsarii de nisip aproape la fel de mult pe cât îşi iubesc copiii, iar regele Daeron va remarca în lucrarea sa *Cucerirea ținutului Dorne* că un anume Cavaler de Spottswood îşi ținea armăsarii de nisip în propriul său castel.

Dornishienii de sare, urmaşii rhoynarilor, şi-au pierdut limba maternă cu secole în urmă, cu toate că ea încă mai afectează modul în care vorbesc Limba Comună, lungind unele sunete, rostogolind altele şi accentuând altele în locuri ciudate. Vorbirea dornishiană a fost descrisă de unii drept încântătoare, iar de alții (cei de la Hotare, cu dispreț şi incorect) drept de neînțeles. Însă mai mult decât atât, rhoynarii au adus cu ei obiceiurile şi legile lor, pe care apoi Martellii le-au împrăştiat prin Dorne. Aşa că în Dorne, singurul dintre cele Şapte Regate, copilul cel mai mare - bărbat sau femeie - va moşteni, nu doar fiul cel mare. Mărețele doamne şi prințesele faimoase abundă şi sunt subiectele unor balade şi legende, la fel şi marii cavaleri şi prinți.

Mai există şi alte obiceiuri care-i fac pe dornishieni să fie altfel. Lor nu le pasă dacă un copil se naşte în cadrul căsătoriei sau în afara acesteia, mai ales dacă acest copil e născut de o iubită. Mulți lorzi au amante, alese pentru dragoste şi pofte mai degrabă, decât de prăsilă sau alianță. Acesta este şi cazul multor doamne şi al iubiților lor. Şi atunci când e vorba de dragoste, un bărbat ar putea să împartă patul cu un alt bărbat, ori o femeie cu o alta, dar nici aceasta nu este o chestiune de care se face mare caz şi, cu toate că septonii au vrut adesea să-i păstorească pe dornishieni aducându-i pe calea cea bună, n-au avut prea mult succes. Chiar şi moda este diferită în Dorne, unde clima favorizează robe largi, cu multe straturi, iar mâncarea este foarte condimentată, gata să-ți ardă gura, cu piperul ca focul dragonului, amestecat cu stropi de venin de şarpe.

Diferiți de restul dornishienilor - de sare sau de nisip, ori de piatră - sunt orfanii de la Sângele Verde, care au plâns când

Nymeria şi-a ars corăbiile. Din resturile lor, şi-au construit plute de împins cu prăjina, pentru a naviga pe Sângele Verde şi visa la ziua în care se vor întoarce la Mama Rhoyne. De sânge rhoynar pur, ei încă mai vorbesc limba maternă între ei, se spune, dar în secret, după ce trei urmaşi ai nepotului Nymerei, prințul Mors II-lea, au încercat s-o interzică. Aceşti trei succesori au fost cunoscuți şi ca Prinții Roşii (cu toate că doi erau prințese), iar domniile lor au fost marcate de războaie, atât în Dorne, cât şi în exterior. Ei au fondat Planky Town ca loc de adunare, legând una de alta plute şi ambarcațiuni. De acolo s-au tot adăugat, apoi prinții au ridicat o citadelă în apropierea lui ca să-l păzească, deoarece tot mai multe nave din Oraşele Libere îl considerau un port convenabil.

Un exemplu de legi şi atitudini dornishiene diferite din pricina influenței rhoynarilor poate fi găsit, curios, în ultimele zile ale Dansului Dragonilor.

Din istoria Arhimaesterului Gyldayn privind scurta domnie a lui Gaemon Păr-Alb:

„De la Casa Săruturilor venea un edict după altul, acolo unde-şi avea tronul copilul-rege, unul mai scandalos decât celălalt. Gaemon a decretat că fetele ar trebui să fie, de atunci încolo, egale cu băieții în ceea ce priveşte moştenirea, că săracilor trebuie să le fie date pâine şi bere în vremurile de foamete, iar bărbații care şi-au pierdut membre în timpul războaielor trebuie după aceea hrăniți şi găzduiți de lorzii pentru care au luptat atunci când s-au rănit. Gaemon a decretat că soții care-şi bat femeile ar trebui să fie ei înşişi bătuți, indiferent de ce au făcut femeile pentru a atrage asupra lor o astfel de pedeapsă. Aceste edicte au fost, cu siguranță, mâna unei dornishiene pe nume Sylvenna Sand, despre care se spunea că era iubita mamei regelui, Essie, dacă este să-l credem pe Ciupercă.”

Dorne împotriva Dragonilor

Dintre toate provocările înfruntate de dornishieni, niciuna nu s-a măsurat în amploare cu cea reprezentată de Aegon Cuceritorul şi de surorile sale. Mare a fost valoarea dovedită de ei în luptă, şi mare durerea pentru pierderile suferite, pentru că prețul libertății a fost unul cumplit. Totuşi, Dorne a rămas singurul regat independent de Casa Targaryen dintre cele Şapte Regate, rezistând numeroaselor încercări ale lui Aegon, ale surorilor sale şi ale urmaşilor lor de a-l face să-şi plece genunchiul în fața Tronului de Fier.

Aegon I eliberând flăcările lui Balerion în timpul Furiei Dragonului.

Dornishienii n-au dus mari bătălii împotriva Targaryenilor, n-au încercat să-şi apere castelele împotriva dragonilor, deoarece Meria Martell, Prințesa de Dorne la vremea Cuceririi lui Aegon, învățase destul din Ultima Furtună şi Câmpia de Foc şi din soarta Harrenhalului. În loc de asta, când Aegon şi-a întors privirea spre Dorne, în anul 4 D. C. dornishienii au dispărut, pur şi simplu, din fața dragonilor.

Regina Rhaenys a condus primul asalt asupra Dorne, arzând Planky Town cu Meraxes şi deplasându-se rapid spre a pune

mâna pe cetățile dornishiene în timp ce se apropia de Sunspear, în vreme ce Aegon şi lordul Tyrell se războiau în Trecătoarea Prințului împotriva lorzilor de munte. Apărătorii dornishieni au atras într-o ambuscadă forțele targaryene, apoi au fugit mâncând pământul, ascunzându-se sub stâncile lor când vedeau dragonii luându-şi zborul. Mulți dintre oamenii lordului Tyrell au murit din cauza soarelui şi a setei pe când mărşăluiau prin Hellholt. Cei care au supraviețuit şi au ajuns la castel l-au găsit pustiu; Ullerii fugiseră cu toții.

Aegon a avut mai mult succes, însă în afară de scurtul asediu de la Yronwood, unde s-a confruntat cu o mână de bătrâni, băiețandri şi femei, a întâmpinat puțină rezistență. Chiar şi Skyreach, marea cetate de scaun a familiei Fowler, fusese abandonată. La Ghost Hill, cetatea Casei Toland, aşezată pe culmea unui deal alb, de calcar, care domina Marea Dornului, Aegon a văzut flamura cu duhul Toland fluturând deasupra zidurilor şi-a primit de ştire că lordul Toland şi-a trimis campionul să-l înfrunte. Aegon l-a omorât cu spada sa, Blackfyre, numai pentru a afla apoi că fusese bufonul lordului Toland şi că lordul însuşi plecase cu întreaga sa curte de la castel. Mai târziu, Casa Toland îşi va lua un nou steag, înfățişând un dragon care-şi muşcă coada, verde pe auriu, în amintirea hainelor pestrițe ale bravului lor bufon.

În altă parte, asaltul lordului Orys Baratheon asupra Drumului Oaselor s-a dovedit a fi un dezastru. Abilii dornishieni au aruncat o ploaie de pietre şi săgeți şi sulițe de la înălțime, omorând oamenii în noapte, iar în final au blocat Drumul Oaselor în ambele direcții. Lordul Orys a fost capturat de lordul Wyl împreună cu mulți dintre stegarii şi cavalerii lui. Au fost ținuți ostatici mulți ani, fiind, până la urmă, răscumpărați pentru greutatea lor în aur, în anul 7 D. C. Şi chiar şi atunci, fiecare s-a întors acasă fără mâna dreaptă, ca să nu mai pună niciodată mâna pe armă împotriva Dorne.

Totuşi, în afară de asaltul de la Drumul Oaselor, dornishienii pur şi simplu şi-au abandonat cetățile, lorzii refuzând să le apere sau să plece genunchiul. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi când Targaryenii au ajuns, în sfârşit, la Sunspear, unde prințesa Meria (poreclită în batjocură de duşmanii ei Broasca Râioasă Galbenă

din Dorne, însă până în ziua de astăzi o eroină pentru dornishieni) dispăruse şi ea printre nisipuri. Acolo s-au adunat regina Rhaenys şi regele Aegon, împreună cu curtenii şi funcționarii rămaşi, şi s-au declarat învingători, punând Dorne sub controlul Tronului de Fier. Lăsându-l pe lordul Rosby să țină Sunspear şi pe lordul Tyrell la comanda unei oştiri pentru înăbuşirea oricăror revolte, Targaryenii s-au întors la Debarcaderul Regelui pe spatele dragonilor lor. Dar nici n-au ajuns bine în oraşul regal, că Dorne s-a răsculat împotriva lor şi a făcut-o cu o iuțeală şocantă. Garnizoanele au fost trecute prin foc şi sabie, iar cavalerii care le comandau au fost torturați. De fapt, totul a devenit ca un joc între lorzii dornishieni, pentru a vedea care dintre cavaleri trăia mai mult după ce erau smulse bucăți din el.

DIN ISTORIA ARHIMAESTERULUI GYLDAYN, DESPRE DEFENESTRAREA DE LA SUNSPEAR

Lordul Rosby, castelan de Sunspear şi Păzitor al Nisipurilor, a avut parte de un sfârşit mai blând decât cei mai mulți. După ce dornishienii au năvălit din oraşul umbră pentru a recuceri castelul, a fost legat de mâini şi de picioare, târât până în vârful Turnului Spear şi aruncat de la fereastră de către nimeni altcineva decât bătrâna prințesă Meria însăşi.

Plecând cu întreaga sa garnizoană de la Hellholt pentru a cuceri Vaith şi a recupera Sunspear, lordul Harlan Tyrell şi întreaga lui armată au dispărut printre nisipuri, fără a mai fi văzuți vreodată. Relatările călătorilor prin regiune spun că, din când în când, vântul spulberă nisipul pentru a descoperi oase şi bucăți de armură, însă dornishienii de nisip care hălăduiesc prin deşert afirmă că nisipurile sunt locul de îngropăciune a mii de ani de lupte, iar oasele ar putea fi din orice vremuri.

Războiul împotriva dornishienilor a intrat într-o nouă fază după eliberarea lui Orys Ciungul şi a celorlalți lorzi ciungi, deoarece regele Aegon avea la acea vreme intenția de a se răzbuna. Targaryenii şi-au dezlănțuit dragonii, pârjolind mereu

castelele celor care-i sfidau. La rândul lor, dornishienii au răspuns cu focul lor, trimițând o forță la Capul Mâniei, în 8 D. C. care a lăsat jumătate din Pădurea Ploii în flăcări şi a prădat şase oraşe şi sate. Situația a escaladat, şi alte cetăți de scaun dornishiene au căzut sub flăcările dragonilor în anul 9 D. C. Dornishienii au răspuns, un an mai târziu, trimițând o armată sub comanda lordului Fowler, care a capturat şi incendiat marele castel de hotar, Cântecul Nopții, şi i-au luat ostatici pe lorzii şi apărătorii săi, în vreme ce o altă armată, sub comanda lui Ser Joffrey Dayne, a ajuns chiar până sub zidurile Oraşului Vechi, măturând câmpurile şi satele din exteriorul lor.

Aşa că Targaryenii şi-au trimis din nou dragonii, dezlănțuindu-le furia asupra Starfall, Skyreach şi Hellholt. La Hellholt dornishienii au obținut cea mai mare izbândă. Un vârf ascuțit lansat de un scorpion a străpuns ochiul lui Meraxes şi marele dragon şi regina care-l călărea s-au prăbuşit, în ghearele morții, bestia a distrus turnul cel mai înalt şi o parte a zidului de apărare. Trupul reginei Rhaenys nu a mai fost trimis niciodată la Debarcaderul Regelui.

DIN ISTORIA ARHIMAESTERULUI GYLDAYN

Dacă Rhaenys Targaryen a supraviețuit sau nu dragonului ei, rămâne o chestiune controversată. Unii spun că a fost azvârlită din locul ei şi-a căzut aflându-şi moartea, alții că ar fi fost strivită sub Meraxes, în curtea castelului. Câteva relatări susțin că regina ar fi supraviețuit căderii dragonului ei, doar pentru a muri încet, sub tortură, în temnițele Ullerilor. Adevăratele circumstanțe ale morții sale nu vor fi cunoscute niciodată, însă Rhaenys Targaryen, sora şi soția regelui Aegon I, a pierit la Hellholt în Dorne, în cel de-al zecelea an După Cucerire.

Moartea lui Meraxes.

Cei doi ani care au urmat au fost numiți ulterior anii Furiei Dragonului. Îndurerați de moartea surorii lor, regele Aegon şi regina Visenya au dat foc tuturor castelelor, cetăților şi bastioanelor din Dorne, cel puțin o dată… În afară de Sunspear şi de oraşul umbră. De ce s-a întâmplat aşa, rămâne o chestiune de conjunctură. În Dorne, s-a zis că Targaryenilor le era teamă că

prințesa Meria putea să omoare dragonii cu ceva ce cumpărase din Lys. Mai probabil însă, după cum sugerează Arhimaesterul Timotty în lucrarea sa, *Conjuncturi*, Targaryenii speraseră să-i întoarcă pe restul dornishienilor, care se confruntaseră cu atâtea distrugeri, împotriva Casei Martell, cruțată până atunci. Dacă acest lucru este adevărat, ar putea explica scrisorile trimise de pe Hotare către casele dornishiene, prin care li se cerea să se predea şi pretinzând că Martellii îi trădaseră în schimbul siguranței lor.

Indiferent de asta, ultima şi cea mai puțin glorioasă fază a Primului Război Dornishian a început atunci. Targaryenii au pus preț pe capul lorzilor dornishieni şi alți şase au fost uciși de asasini, cu toate că numai doi dintre ucigaşi au mai apucat să-şi primească răsplata. Dornishienii au răspuns la rându-le, şi au urmat multe crime nemiloase. Chiar şi în inima Debarcaderului Regelui, nimeni nu era în siguranță. Lordul Fell a fost sugrumat într-un lupanar, iar regele Aegon însuşi a fost atacat de trei ori. Când Visenya şi escorta ei au fost loviți, două dintre gărzile sale au căzut, înainte ca ea însăşi să-l doboare cu Sora Întunecată pe ultimul atacator. Lucruri mult mai rele s-au petrecut de mâna lui Wyl din Wyl, ale cărui fapte nu mai trebuie să le amintim; sunt infame şi încă pomenite, în special la Fawnton şi Old Oak.

Dorne era deja o ruină arzândă şi totuşi dornishienii încă se ascundeau şi luptau din umbră, refuzând să se predea. Nici chiar oamenii de rând nu cedau, iar pierderile de vieți omeneşti erau nenumărate. Când prințesa Meria s-a săvârşit, în cele din urmă, din viață în anul 13 D. C. tronul a fost moştenit de fiul ei, prințul Nymor, bătrân şi suferind. Acesta se săturase de război şi a trimis o solie condusă de fiica lui, prințesa Deria, la Debarcaderul Regelui. Această solie aducea craniul lui Meraxes, ca un dar pentru rege. A fost prost primită de mulți - inclusiv de regina Visenya şi de Orys Baratheon - iar lordul Oakheart a propus ca Deria să fie trimisă în cel mai rău famat lupanar, să slujească pe oricine ar fi poftit-o. Însă Aegon Targaryen s-a împotrivit, şi în loc de asta i-a ascultat vorbele.

Dorne dorea pacea, potrivit Deriei, însă pacea dintre două regate care nu se mai războiau, nu pacea dintre un vasal şi stăpânul său. Mulți l-au îndemnat pe Înălțimea Sa să nu facă asta, propoziția „nicio pace fără capitulare” fiind auzită foarte des prin

sălile de la Aegonfort. Se susținea că regele ar fi părut slab dacă ar fi acceptat o asemenea cerere şi că lorzii din Reach şi Ținuturile Furtunii, care suferiseră atât de mult pentru cauza lor, s-ar fi înfuriat.

Influențat de asemenea sfaturi, se zice că Aegon ar fi fost hotărât să refuze oferta, până când prințesa Deria i-a dat o scrisoare personală de la tatăl ei, prințul Nymor. Aegon a citit-o de pe Tronul de Fier şi oamenii povestesc că atunci când s-a ridicat, mâna-i sângera atât de tare încât şi-a strâns pumnul. A ars scrisoarea şi-a plecat imediat pe spatele lui Balerion, înapoi la Piatra Dragonului. Când s-a întors în dimineața următoare, treaba a fost făcută. S-a declarat de acord cu pacea pe care a pecetluit-o cu un tratat.

Nimeni nu ştie ce conținea scrisoarea, cu toate că s-au făcut multe speculații. I-a dezvăluit Nymor că Rhaenys mai trăia încă, slăbită şi mutilată şi că i-ar pune capăt suferințelor dacă Aegon ar înceta ostilitățile? A fost scrisoarea vrăjită? A amenințat el că va folosi toată bogăția din Dorne pentru a-i năimi pe Oamenii-Fără-Față pentru a-l ucide pe tânărul fiu şi moştenitor al lui Aegon, Aenys? Se pare că acestor întrebări nu li se va găsi niciodată răspuns.

Aegon Cuceritorul citind scrisoarea prințului din Dorne

Oricum, rezultatul a fost o pace care a durat dincolo de necazurile provocate de Regele Vulturilor şi mai departe. Au fost şi alte războaie dornishiene, ca să fie clar, şi chiar şi în timp de pace, jefuitorii din Dorne au continuat să coboare din Munții Roşii în căutare de prăzi în ținuturile mai bogate şi mai înverzite de la nord şi vest.

Prințul Qoren Martell i-a condus pe dornishieni să lupte de partea Triarhatului, când s-au războit cu prințul Daemon Targaryen şi cu Şarpele de Mare pentru Treptele de Piatră. În timpul Dansului Dragonilor ambele părți i-au curtat pe dornishieni, însă prințul Qoren a refuzat să ia parte: „Dorne a mai dansat o dată cu dragonul", i-ar fi răspuns el scrisorii lui Ser Otto Hightower. „Mai degrabă, aş dormi în pat cu scorpioni."

Fiica prințului Qoren ar avea o mentalitate diferită. Prințesa Aliandra a urcat de tânără pe tron şi s-a considerat o nouă Nymeria. Fiind o tânără înfocată, şi-a încurajat lorzii şi cavalerii să se dovedească vrednici de grațiile sale prădând pe la Flotare, dar i-a acordat mari favoruri lordului Alyn Velaryon când prima lui mare călătorie l-a dus până la Sunspear şi din nou când s-a întors de pe Marea Apusului.

Doar la ascensiunea regelui Daeron I, tratatul de pace eternă s-a dovedit a fi mai puțin etern, iar acum cunoaştem costurile acestui lucru. Cucerirea Dornului de către Tânărul Dragon a fost un triumf glorios, celebrat corespunzător prin cântece şi legende, însă a durat mai puțin de o vară şi a costat multe mii de vieți, inclusiv pe cea a impulsivului tânăr rege. I-a rămas fratelui şi moştenitorului lui Daeron, regele Baelor I cel Binecuvântat, sarcina de a încheia pacea, dar costul acesteia a fost tot unul dureros.

Încercarea ulterioară a lui Aegon al IV-lea cel Netrebnic de a invada Dorne cu „dragoni" născociți de el aproape că nici nu merită discutată; a fost o nebunie, de la cap la coadă şi s-a terminat printr-o umilire. Fiul lui Aegon, regele Daeron al II-lea cel Bun, a adus, în cele din urmă, Dorne în regat... nu cu fierul şi cu focul, ci cu vorba bună şi zâmbete, prin vreo două căsătorii

bine chibzuite şi un tratat solemn care le confirma prinților dornishieni stilul de viață şi privilegiile şi le garanta că legile şi obiceiurile lor vor prevala întotdeauna în Dorne.

O doamnă din Casa Martell în deşertul din Dorne.

Dorne a continuat să fie un aliat al Casei Targaryen în anii următori, Casa Martell sprijinindu-i pe Targaryeni împotriva Pretendenților Blackfyre şi trimițând oameni să lupte împotriva Regilor de Nouă Parale la Treptele de Piatră. Loialitatea lor a fost răsplătită când Rhaegar Targaryen, Prințul de Piatra Dragonului şi moştenitor al Tronului de Fier, a luat-o de soție pe prințesa Elia Martell de Sunspear şi a făcut doi copii cu ea. Din pricina nebuniei tatălui lui Rhaegar, Aerys al II-lea, un prinț cu sânge dornishian ar fi putut ajunge într-o bună zi să domnească în regat, dar tulburările Rebeliunii lui Robert au adus căderea prințului Rhaegar, a soației sale şi a copiilor săi.

Sunspear

Sunspear.

Istoria Sunspear este ciudată. Fiind doar ceva mai mult de o fortăreață pătrată şi urâtă, numită Sandship (Corabia Nisipului) inițial, pe vremea domniei Martellilor, cele două turnuri frumoase, cu toate caracteristicile arhitecturii rhoynarilor, vor apărea şi ele în jur. A devenit cunoscută drept Sunspear (Sulița Soarelui) când soarele de la Rhoyne s-a căsătorit cu sulița Martellilor. Cu timpul, Turnul Soarelui şi Turnul Suliței au fost construite, cupola imensă, aurită, a unuia şi turla zveltă, înaltă, a celuilalt fiind primele lucruri văzute de orice vizitator venit de pe uscat sau de pe mare.

Castelul se află pe o palmă de pământ înconjurată din trei părți

de apă… iar în cea de-a patra parte, de oraşul său umbră. Cu toate că dornishienii i-ar putea spune oraş, nu este altceva decât un cătun şi încă unul ciudat, prăfuit şi urât. Dornishienii au construit sprijinindu-şi clădirile de zidurile de la Sunspear, apoi pe pereții caselor vecinilor lor şi tot aşa, până când oraşul a dobândit forma actuală. Astăzi, este un labirint de cărări înguste, bazaruri pline cu mirodenii din Dorne şi din est, şi casele dornishienilor, construite din cărămizi de lut, care rămân răcoroase chiar şi în miezul dogoritor al verii.

Zidurile Şerpuitoare au fost ridicate doar acum şapte sute de ani, înconjurând Sunspear şi răsucindu-se prin oraşul său umbră ca o pavăză întortocheată de apărare, care i-ar face chiar şi pe cei mai aprigi dintre duşmani să se rătăcească. Numai Poarta Triplă oferă o cale dreaptă de acces în castel, tăiată prin Zidurile Şerpuitoare, dar aceste porți sunt puternic apărate în caz de nevoie.

Ruinele învăluite în ceață ale Chroyane, Oraşul Festivalului rhoynarilor.

Westerosul nu reprezintă decât o mică parte din lumea noastră, ținuturile îndepărtate fiind necunoscute chiar şi pentru cei mai înțelepți oameni. Cu toate că scopul nostru aici a fost să consemnăm istoria celor Şapte Regate, ar fi greşit să ignorăm teritoriile de dincolo de mare, deoarece fiecare are propria sa natură şi contribuie cu propriile sale culori şi forme la marea tapiserie pe care o numim lumea cunoscută.

Din păcate, cunoaşterea Citadelei se subțiază pe măsură ce ne îndepărtăm de ținuturile numite de locuitorii estului Regatele Apusului, deoarece contactele cu domeniile mai îndepărtate din Essos au fost sporadice. Ştim chiar şi mai puține despre ținuturile sudice din Sothoryos şi Ulthos cel îndepărtat, şi absolut nimic despre ce se găseşte dincolo de Lumina Singuratică şi de Marea Apusului.

Iar aceleaşi reguli se aplică, desigur, timpului şi distanței. După cum am arătat chiar în Westeros, cu cât este mai străveche civilizația, cu atât mai puțin ştim cu adevărat ceva despre ea. Astfel, vom ignora civilizațiile dispărute din Valyria şi Vechiul Ghis şi vestigiile acestor culturi, ele fiind deja abordate în alte părți ale acestui volum. Cât despre misteriosul Qarth, nu pot indica o sursă mai bună decât Compendiul de Jad, al lui Colloquo Votar, cea mai cuprinzătoare lucrare despre ținuturile din jurul Mării de Jad.

Totuşi, mai sunt câteva cunoştințe de împărtăşit, chiar şi din cele mai exotice locuri... cu toate că mult mai mult din ceea ce ştim despre aceste regiuni îndepărtate provine din relatările călătorilor şi din legende, şi-ar trebui privite ca atare.

Deocamdată, să începem cu vecinii noştri cei mai apropiați şi mai cunoscuți, Oraşele Libere. Istorisirile lor ne sunt cunoscute din consemnările făcute de propriii lor învățați şi magisteri în decursul secolelor, atingând cele mai timpurii momente ale stabilirii lor ca regate libere. Datorită aceloraşi arhive se ştiu unele lucruri şi despre istoria celor care i-au precedat pe valyrieni.

O chestiune care afectează toate studiile despre consemnările străvechi este modul în care diferitele culturi au înregistrat zilele, anotimpurile şi anii. Marea lucrare a Arhimaesterului Walgram, *Socoteala timpului,* analizează profund această problemă, însă nu există un consens legat de ceea ce înseamnă aceste datări, de fapt, în propriile noastre estimări.

Monede ale Oraşelor Libere (sus, de la stânga la dreapta) Braavos, Pentos, Lys, Myr, Tyrosh; (jos, de la stânga la dreapta) Volantis (avers şi revers), Norvos, Qohor, Lorath.

Essos, vastul continent de peste Marea Îngustă, este plin de civilizații stranii, exotice şi străvechi, unele încă existente şi prospere, altele de mult prăbuşite şi dispărute în legendă. Majoritatea sunt mult prea îndepărtate ca să îngrijoreze popoarele din cele Şapte Regate, poate doar pe acelea care au navigat în apele nesigure, în căutarea aurului şi gloriei.

Însă cele Nouă Oraşe Libere sunt cei mai apropiați vecini ai noştri şi principalii parteneri de negoț, iar istoria lor este foarte legată de propria noastră istorie. Timp de secole, galerele de negoț au circulat în sus şi-n jos pe Marea Îngustă, aducând tapiserii fine, lentile şlefuite, dantele delicate, fructe exotice, mirodenii ciudate şi multe alte lucruri, în schimbul aurului, lânii şi al altor asemenea produse. În Oraşul Vechi, Debarcaderul Regelui, Lannisport şi oricare alt port de la Rondul de Est până la Planky Town, pot fi întâlniți marinarii, bancherii şi neguțătorii din Oraşele Libere, cumpărând, vânzând şi spunându-şi poveştile.

Fiecare dintre Oraşele Libere are propria sa istorie şi personalitate, fiecare având propria sa limbă. Acestea sunt nişte devieri de la forma pură, originală, a dialectelor valyrienei culte, dialecte care s-au îndepărtat şi mai mult de original cu fiecare secol care a trecut de când Urgia s-a abătut asupra Regatului Liber.

Opt dintre cele Nouă Oraşe Libere sunt fiicele mândre ale Valyriei, încă guvernate de descendenții primilor colonişti, stabiliți acolo cu sute sau mii de ani înainte. În aceste oraşe, sângele valyrian este încă la mare preț. Cel de-al nouălea este o excepție, deoarece Braavos din cele O Sută de Insule a fost fondat de sclavii evadați, fugiți de la stăpânii lor valyrieni. Aceşti primi braavosi au venit din toate ținuturile de sub soare, însă pe măsura trecerii veacurilor ei s-au împreunat unii cu alții, indiferent de rasă, crez sau limbă, formând un nou popor corcit.

Vorbim despre cele Nouă Oraşe Libere, cu toate că pe cuprinsul Essosului pot fi găsite multe alte oraşe valyriene, aşezări şi fortărețe, unele mai mari şi mai populate decât

Gulltown, Portul Alb sau chiar Lannisport. Ceea ce le deosebeşte pe cele Nouă de restul este originea, nu mărimea. La apogeul lor, înainte de Urgie, alte oraşe precum Mantarys, Volon Therys, Oros, Tyria, Draconys, Elyria, Mhysa Faer, Rhyos şi Aquos Dhaen erau măreţe şi glorioase şi bogate, dar, în pofida mândriei şi a puterii lor, niciunul nu a avut o guvernare proprie. Erau conduse de bărbaţi şi femei trimişi din Valyria să cârmuiască în numele Regatului Liber.

Acest lucru n-a fost niciodată valabil şi pentru Volantis şi restul celor Nouă. Deşi se trăgeau din Valyria, fiecare era independent de mama sa originară. Cu excepţia Braavosului, toate au fost fiice devotate, căci niciunul n-a pornit vreodată la război împotriva Valyriei, nici nu i-au înfruntat pe stăpânii dragonilor în nicio chestiune importantă, rămânând aliaţi de nădejde şi parteneri de negoţ ai maicii lor care s-au întors spre Ţinuturile Verii Lungi pentru cârmuire în vremuri de restrişte. În chestiuni mai mărunte însă, cele Nouă Oraşe Libere au decis singure, sub conducerea propriilor lor preoţi şi prinţi şi arhonţi şi triarhi.

Lorath

Oraşul Liber Lorath se află la capătul vestic al celui mai mare pâlc de insule joase, pietroase, din Marea Tremurătoare la nord de Essos, lângă gura Golfului Lorath. Domeniile oraşului includ cele trei insule principale ale arhipelagului, câteva insule mai mici şi aflorimente la suprafața apei (aproape toate locuite doar de foci şi de păsările de mare), şi o peninsulă dens împădurită în sudul insulelor. De asemenea, lorathienii îşi revendică dominația asupra apelor din Golful Lorath, însă flotele de pescuit din Braavos şi vânătorii de balene şi de foci din Ib se aventurează adesea în golf, pentru că Lorathul nu are suficientă forță pentru a-şi impune pretențiile.

În trecut, guvernarea Lorathului s-a întins departe spre est până la Secure, însă puterea oraşului s-a redus cu trecerea veacurilor, iar astăzi lorathienii îşi exercită controlul efectiv doar asupra sudului şi estului țărmurilor Golfului Lorath, cel vestic făcând parte din domeniile Braavosului.

Lorath este cel mai mic, sărac şi mai puțin populat dintre cele Nouă Oraşe Libere. În afară de Braavos, este şi cel mai nordic. Amplasarea sa, departe de rutele comerciale, l-a făcut să devină cea mai izolată dintre „fiicele Valyriei de altădată”. Cu toate că insulele lorathiene sunt sumbre şi stâncoase, apele din jur sunt pline de bancuri de cod, balene şi leviatani cenuşii, care se adună şi se înmulțesc în golf, iar aglomerările de stânci de pe margine sunt căminul unor mari colonii de morse şi foci. Codul sărat, colții de morsă, pieile de focă şi uleiul de balenă asigură cea mai mare parte din comerțul oraşului.

În vremurile străvechi, insulele erau căminul unei semințiii misterioase de oameni cunoscuți sub numele de constructorii de labirinturi, dispăruți cu mult înainte de zorii adevăratei istorii şi care nu au lăsat nicio urmă, cu excepția oaselor lor şi a labirinturilor făcute de ei.

Structuri întinse, de o complexitate uimitoare, făcute din blocuri de piatră cioplită, lucrările constructorilor de labirinturi

sunt împrăştiate pe cuprinsul insulelor, iar unul, năpădit de vegetaţie şi adâncit în pământ, a fost găsit în Essos, în peninsula aflată la sud de Lorath. Lorassyon, cea de-a doua insulă ca mărime a Lorathului, este gazda unui mare labirint care acoperă mai bine de trei sferturi din suprafaţa sa şi are patru niveluri subterane, unele pasaje coborând până la o sută cincizeci de metri adâncime.

Învăţaţii încă nu s-au pus de acord asupra scopului acestor labirinturi. Erau fortificaţii, temple, oraşe? Ori au servit unor scopuri mai ciudate? Constructorii labirinturilor nu au lăsat niciun fel de consemnări scrise, aşa că nu vom şti niciodată. Oasele lor ne spun că aveau o constituţie masivă şi erau mai înalţi decât oamenii, dar nu atât de înalţi ca uriaşii. Unii au sugerat chiar că au apărut în urma împreunării dintre bărbaţii oameni şi femeile uriaşilor. Nu ştim de ce au dispărut, deşi legendele lorathiene susţin că au fost distruşi de un duşman de pe mare: sirene, după unele poveşti, oameni-focă sau oameni-morsă după altele.

Alţii i-au urmat în Lorath în secolele următoare. Pentru o vreme, insulele au devenit casa unui popor mărunt de statură, cu pielea închisă la culoare, păroşi, înrudiţi cu cei din Ib. Pescari, au trăit de-a lungul coastelor, evitând marile labirinturi ale predecesorilor lor. La rândul lor, au fost şi ei înlăturaţi de andali, care au venit dinspre nordul Andalosului spre ţărmurile Golfului Lorath şi peste el în corăbii lungi. Îmbrăcaţi în cămăşi de zale şi agitând săbii de fier şi topoare, andalii au năvălit asupra insulelor, măcelărindu-i pe Oamenii Păroşi în numele zeului lor cu şapte feţe şi luându-le femeile şi copiii ca sclavi.

Curând, fiecare insulă avea propriul său rege, în vreme ce cea mai mare se fălea cu patru. Mereu puşi pe harţă, andalii şi-au petrecut următoarea mie de ani luptându-se între ei, dar în cele din urmă un războinic care-şi zicea Qarlon cel Mare a adus toate insulele sub dominaţia lui. Legendele, aşa cum sunt ele, susţin că a ridicat o cetate mare, din lemn, în mijlocul labirintului imens, bântuit, din Lorassyon şi şi-a decorat sălile cu capetele duşmanilor ucişi.

Visul lui Qarlon era să devină Regele al Tuturor Andalilor, iar pentru asta i-a atacat, din când în când, pe regii mărunţi din

Andalos. După douăzeci de ani şi tot atâtea războaie, stăpânirea lui Qarlon cel Mare s-a întins din laguna unde se va ridica Braavos, la est până la Secure şi departe spre sud - până la izvoarele fluviului Rhoyne Superior şi ale Noyne. Însă, în expansiunea sa spre sud a intrat în conflict nu numai cu ceilalți regi andali, ci şi cu Oraşul Liber Norvos, de pe Noyne. Când norvoshienii au blocat râul, şi-a părăsit palatul din labirint pentru a conduce un atac împotriva lor, învingându-i în două bătălii înverşunate pe dealuri. Victoriile i-au dat însă prea mult curaj şi a plecat în marş spre Norvos. Norvoshienii au cerut ajutor Valyriei, iar stăpânii liberi au sărit în sprijinul fiicei lor îndepărtate, trecând prin toate ținuturile andalilor şi rhoynarilor aflate între ei.

Oricum, distanțele însemnau prea puțin pentru stăpânii dragonilor în vara puterii lor. În Focurile stăpânilor liberi stă scris că o sută de dragoni s-au ridicat în zbor, urmând marele fluviu spre nord, pentru a se năpusti asupra andalilor care asediau Norvos. Qarlon cel Mare a ars împreună cu oastea lui, iar după aceea stăpânii dragonilor au zburat mai departe, aducând sânge şi foc insulelor Lorath. Marea fortăreață a lui Qarlon s-a mistuit în flăcări, la fel ca oraşele şi satele de pescari aflate de-a lungul țărmurilor. Chiar şi marile labirinturi de piatră au fost pârjolite şi înnegrite de furtunile de foc care au răvăşit insulele. Se spune că niciun bărbat, femeie sau copil n-a supraviețuit Pârjolirii Lorathului, atât de puternice au fost aceste incendii.

Ulterior, insulele lorathiene au rămas nelocuite vreme de mai bine de un veac. Focile şi morsele s-au întors în număr mare, iar crabii au zbughit-o prin labirinturile pârjolite şi cufundate în tăcere. Vânătorii de balene din Portul Ibben au acostat ca să-şi repare cocile navelor şi să caute apă dulce, însă nu s-au aventurat niciodată în interiorul teritoriului, deoarece se spunea că insulele erau bântuite şi ibbenezii credeau că orice om era blestemat dacă se îndepărta de zgomotul mării.

Când, în cele din urmă, oamenii s-au întors în insule ca să trăiască acolo, aceştia erau chiar din Valyria. Cu o mie trei sute douăzeci şi doi ani înainte de Urgie, o sectă de disidenți religioşi a părăsit Regatul Liber pentru a-şi ridica un templu pe insula principală din Lorath.

Aceşti noi lorathieni erau adepții lui Boash, Zeul Orb. Respingând toate celelalte divinități, discipolii lui Boash nu mâncau carne, nu beau vin şi umblau desculți prin lume, îmbrăcați numai în haine din păr şi piei de animale. Preoții lor eunuci purtau glugi fără găuri pentru ochi, în onoarea zeului lor căci numai în întuneric, credeau ei, se va deschide cel de-al treilea ochi, permițându-le să vadă „adevărurile mai înalte" ale creației, care zăceau ascunse în spatele iluziilor lumii. Adepții lui Boash credeau că tot ce este viață era sacru şi etern; că bărbații şi femeile erau egali, că lorzii şi țăranii, bogații şi săracii, sclavii şi stăpânii, oamenii şi fiarele erau cu toții la fel, cu toții la fel de valoroşi, cu toții creațiile zeului.

O parte esențială a doctrinei lor era o renunțare extremă la sine; numai eliberându-se singuri de vanitate oamenii puteau să spere că vor ajunge să fie una cu zeitatea. Aşa că adepții renunțau şi la numele lor, spunându-şi „bărbat" şi „femeie" în loc să zică „eu" sau „sunt" ori „al meu". Cu toate că acest cult al Zeului Orb s-a diminuat şi a dispărut cu mai bine de o mie de ani în urmă, anumite obişnuințe de vorbire s-au păstrat şi astăzi în Lorath, unde bărbații şi femeile din clasa nobilă consideră ceva foarte vulgar să vorbeşti direct despre tine.

Zeul Orb şi adepții săi au transformat străvechile labirinturi ale primilor lorathieni în oraşele, templele şi mormintele lor, dominând insulele timp de trei sferturi de secol. Însă, odată cu trecerea anilor, alți oameni care nu le împărtăşeau credința au început să traverseze golful pentru a vâna foci şi morse ori pentru a pescui cod. Iar unii au decis să rămână. Colibe şi cocioabe şi-au făcut apariția de-a lungul țărmurilor şi au devenit sate. Oamenii veneau din Ib şi Andalos şi din alte ținuturi, mai ciudate, iar insulele au devenit un refugiu pentru oamenii liberi şi pentru sclavii evadați din Valyria şi din fiicele sale mândre, deoarece preoții Zeului Orb spuneau că toți erau egali. Trei sate de pescari din capătul vestic al celei mai mari insule au devenit atât de populate şi de prospere, încât au format un cătun, iar odată cu trecerea anilor au apărut case din piatră acolo unde se aflaseră cândva cocioabe prăpădite, iar cătunul a devenit oraş.

Aceşti noi lorathieni au fost inițial supuşi ai adepților lui Boash, care sosiseră acolo înaintea lor, şi mulți ani preoții Zeului

Orb au continuat să conducă insulele. Cu timpul însă, numărul nou-veniților s-a mărit, iar al credincioşilor a scăzut. Venerarea lui Boash s-a diminuat, în vreme ce preoții rămaşi au devenit tot mai laici şi mai corupți, uitând de veşmintele lor din păr, de glugile lor şi de pioşenie, îngrăşându-se tot mai mult şi devenind tot mai bogați datorită taxelor încasate de la cei pe care-i conduceau. Până la urmă, pescarii, țăranii şi ceilalți oameni de rând s-au răsculat, eliberându-se de jugul lui Boash. Acoliții Zeului Orb au fost măcelăriți, cu excepția unui mic grup care s-a retras în marele templu-labirint de pe Lorassyon, unde au rămas aproape un secol, până la moartea ultimului dintre ei.

După căderea preoților orbi, Lorath a devenit un regat liber, asemenea Valyriei, guvernat doar de un consiliu format din trei prinți. Prințul Recoltei era ales prin votul tuturor celor care dețineau pământ în insule, Prințul Pescar, de toți proprietarii de bărci, iar Prințul Străzilor prin ovațiile oamenilor liberi din oraş. Fiecare prinț era ales pe viață.

Cei trei prinți există şi astăzi deşi titlurile lor sunt pur ceremoniale. Adevărata autoritate este deținută de un consiliu de magisteri, format din nobili, preoți şi negustori. Datorită izolării, lorathienii nu au fost aproape deloc implicați în evenimentele Secolului Însângerat, în afară de cei câțiva care s-au pus în serviciul Braavosului sau Norvosului ca mercenari.

Astăzi, Lorath este considerat, în general, drept cel mai puțin important dintre cele Nouă Oraşe Libere, fiind cel mai sărac, cel mai izolat şi cel mai înapoiat. Cu toate că posedau flote întregi de pescuit, lorathienii au construit puține nave de război şi au puține de spus în ceea ce priveşte o forță militară. Puțini părăsesc insulele şi chiar şi mai puțini ajung până în Westeros, preferând să facă negoț cu vecinii lor, Norvos, Braavos şi Ib.

Preoți ai Zeului Orb în labirinturile din Lorath

Norvos

Oraşul Liber Norvos se află pe malurile estice ale râului Noyne, unul dintre cei mai mari afluenți ai Rhoyne. Oraşul de sus, înconjurat de măreţe ziduri de piatră, se ridică deasupra falezelor stâncoase, înalte. Nouăzeci de metri mai jos, oraşul de jos se întinde de-a lungul malurilor noroioase, apărat de şanțuri, tranşee şi o palisadă din buşteni, năpădită de muşchi. Vechea nobilime din Norvos trăieşte în oraşul de sus, dominat de marea fortăreață-templu a preoților bărboşi; oamenii de rând se înghesuie jos, printre cheiuri, lupanare şi berării de-a lungul malului. Cele două părți ale oraşului sunt unite doar de o scară masivă din piatră, numită Treptele Păcătosului.

Marele Norvos, aşa cum îşi numesc norvosienii oraşul, este înconjurat de dealuri colțuroase din calcar şi de păduri dese şi întunecoase, de stejar, pin şi fag, cămin al urşilor şi mistreților, lupilor şi vânatului de toate felurile. Domeniile oraşului se întind departe, până la malul vestic al Apei Întunecate înspre est şi Rhoynul Superior spre vest. Galerele norvosiene controlează Noyne până departe, în sud, până la ruinele Ny Sar, unde râul se uneşte cu Rhoyne. Marele Norvos chiar revendică dominația asupra Securii de la Marea Tremurătoare, cu toate că această pretenție este disputată, adesea sângeros, cu ibbenezii.

În apropierea zidurilor oraşului, norvosienii muncesc pământul în fermele terasate. Şi mai departe, oamenii se adună în spatele unor palisade din buşteni solizi în bastioane şi sate împrejmuite de ziduri. Pâraiele de acolo sunt iuți şi se scurg printre pietre, iar peşterile împânzesc dealurile nesfârşite. Multe dintre ele sunt vizuinile urşilor bruni, obişnuiți prin aceste locuri, altele sunt ocupate de haite de lupi roşii sau cenuşii. În unele, pot fi găsite oasele unor uriaşi şi pereți pictați, care vorbesc despre oamenii care au locuit aici în erele trecute. Un sistem de caverne, aflat la câteva sute de kilometri spre nord-vest de Norvos, este atât de vast şi de adânc încât legenda spune că ar fi intrarea în lumea morților; Lomas Longstrider l-a vizitat odată şi în cartea sa, Minuni, spune că este una dintre cele şapte minuni naturale ale

lumii.

Cu toate că Marele Norvos domină astăzi izvoarele fluviului Rhoyne, norvosienii nu sunt urmaşii rhoynarilor, care au controlat în vechime măreţul curs de apă. La fel ca alte Oraşe Libere, Norvosul este o fiică a Valyriei. Totuşi, înainte de valyrieni, alţi oameni au trăit de-a lungul lui Noyne, acolo unde se află astăzi Norvosul, ridicându-şi propriile lor sate primitive.

Cine erau aceşti predecesori? Unii cred că erau înrudiţi cu constructorii labirinturilor din Lorath, însă acest lucru pare să fie improbabil, deoarece au construit folosind lemnul, nu piatra, şi n-au lăsat niciun labirint. Alţii sugerează că erau verii oamenilor din Ib. Dar majoritatea cred că au fost andali.

Indiferent cine ar fi putut fi primii norvosieni, oraşele lor n-au supravieţuit. Legenda ne spune că au fost alungaţi de pe Noyne de un atac al oamenilor păroşi, veniţi dinspre est, în mod sigur nişte rude apropiate ale ibbenezilor. Aceşti invadatori au fost la rândul lor alungaţi de legendarul prinţ din Ny Sar, Garris cel Cenuşiu, însă rhoynarii n-au zăbovit, preferând climatul mult mai temperat al teritoriilor din josul fluviului în locul cerului întunecat şi al vântului rece de pe dealuri.

Precum oraşele sale surori, Lorath şi Qohor, Oraşul Liber Norvos, aşa cum îl ştim astăzi, a fost înfiinţat iniţial de disidenţii religioşi din Valyria. La apogeul puterii sale, Regatul Liber adăpostea sute de temple; unele aveau zeci de mii de discipoli, altele doar câţiva foarte preţioşi, însă nicio credinţă nu era interzisă în Valyria, nici nu era glorificată mai mult decât celelalte.

Mulţi valyrieni erau devotaţi mai multor zei, apelând la mai multe divinităţi, în funcţie de nevoile lor; de fapt, se spune, nu-l venerau pe niciunul. Majoritatea vedeau libertatea credinţei ca o caracteristică a oricărei civilizaţii cu adevărat avansate. Totuşi, pentru unii această galerie de zeităţi a fost o sursă de nemulţumiri continue. „Cel care-i onorează pe toţi zeii nu onorează pe niciunul” sunt cuvintele devenite celebre ale unui profet al Stăpânului Luminii, R’hllor cel Roşu. Şi chiar şi la apogeul gloriei sale, Regatul Liber a fost căminul multora care credeau cu înverşunare în propriul lor zeu sau zeiţă, considerându-i pe toţi ceilalţi idoli falşi, escrocherii sau demoni,

hotărâți să înşele omenirea.

Unii învățați au sugerat că stăpânii dragonilor considerau toate credințele false, crezându-se mai puternici decât orice zeu sau zeiță. Îi priveau pe preoți şi templele lor ca pe nişte relicve ale unor vremuri mult mai primitive, dar le erau folositori pentru „amăgirea sclavilor, sălbaticilor şi săracilor" cu promisiunea unei vieți viitoare mai bune. Mai mult chiar, numeroasele zeități îi dezbinau pe oameni şi reduceau şansele unirii lor sub stindardul unei singure credințe pentru răsturnarea de la putere a suzeranilor lor. Toleranța religioasă era pentru ei doar o modalitate de a menține pacea în Ținuturile Verii Lungi.

În Valyria au înflorit zeci de asemenea secte, uneori ciondănindu-se violent între ele. Inevitabil, unii au găsit toleranța stăpânilor liberi intolerabilă şi s-au dus în sălbăticie pentru a-şi înființa propriile lor oraşe sfinte, unde numai „adevărata credință" avea să fie practicată. Am vorbit deja despre discipolii Zeului Orb, Boash, care au clădit Lorath şi ce li s-a întâmplat acolo. Qohor a fost înființat de adepții zeității sumbre numite Țapul Negru, despre care vom vorbi în scurt timp. Dar secta care a ridicat Norvos este la fel de ciudată sau mai ciudată decât oricare dintre acestea si mult mai secretoasă. Chiar şi numele zeului lor este dezvăluit numai inițiaților. Este o zeitate severă, fără discuție, deoarece preoții săi poartă veşminte din păr şi piei netăbăcite şi practică un ritual de flagelare ca parte a cultului lor. Odată inițiați, nu mai au voie să se radă sau să-şi taie părul.

Numai preoții norvosieni au permisiunea de a avea barbă; norvosienii liberi, atât cei de viță nobilă, cât şi cei umili, preferă mustățile lungi şi zbârlite, în vreme ce sclavii şi femeile sunt raşi complet. Într-adevăr, femeile norvosiene îşi rad tot părul de pe trup, cu toate că doamnele de viță nobilă poartă peruci, mai ales când se află în compania bărbaților din alte ținuturi şi oraşe.

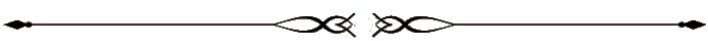

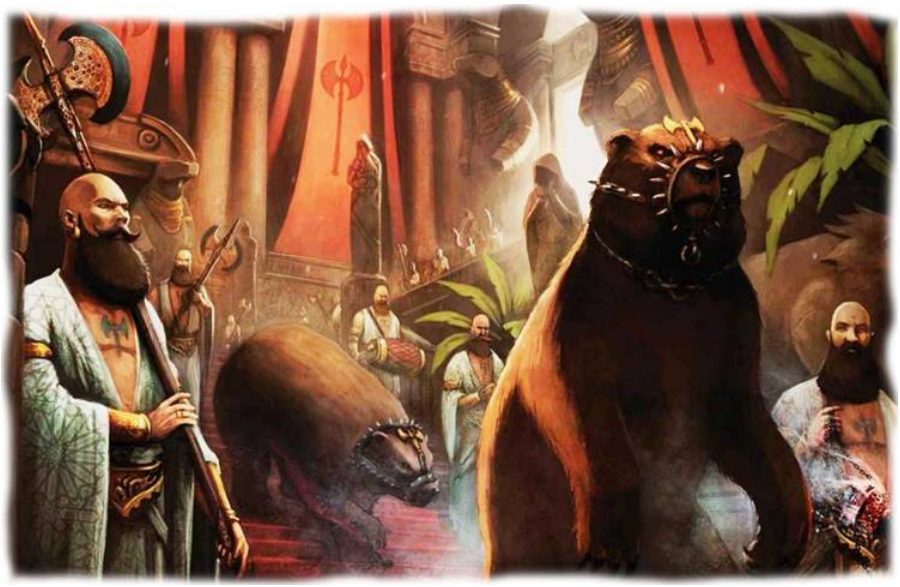

Procesiune în onoarea zeului sacru din Norvos

De la fondarea sa şi până în prezent, Marele Norvos a rămas o teocraţie, condusă de preoţii săi bărboşi, care, la rândul lor, sunt conduşi de zeul lor, acesta trimiţându-le poruncile sale din adâncurile fortăreţei lor templu, unde numai credincioşii adevăraţi pot intra şi locui. Cu toate că oraşul are un consiliu de magisteri, membrii săi sunt selectaţi de zeu, care vorbeşte prin intermediul preoţilor. Pentru a impune supunere şi a menţine pacea, preoţii bărboşi au o gardă sfântă, formată din soldaţi-sclavi, luptători neînfricaţi, care poartă pe piept semnul securii cu două tăişuri şi se căsătoresc ritualic cu securile cu coadă lungă cu care luptă.

Arhimaesterul Perestan notează importanţa pe care norvosienii o acordă securii ca simbol al puterii şi măreţiei, spunând că aceasta este dovada că andalii au fost primii veniţi în Norvos, sugerând că preoţii bărboşi au luat emblema de pe ruinele găsite când au ridicat Marele Norvos. După cum argumentează el, lângă imaginea sculptată a stelei cu şapte colţuri au apărut simboluri săpate ale securii cu două tăişuri, aceasta fiind următorul simbol favorit al războinicilor sfinţi care au cucerit în vechime cele Şapte Regate.

Săpat în piatră, al Arhimaesterului Harmune, conţine un

catalog de astfel de gravuri găsite peste tot în Vale. Stele şi securi au fost descoperite de la Degete şi până la Munții Lunii şi chiar şi mai departe, până-n Valea lui Arryn, la baza Lăncii Uriaşului. Harmune presupune că, odată cu trecerea timpului, andalii au devenit mai devotați simbolului stelei cu şapte colțuri, aşa că au renunțat la secure, ca simbol al Credinței.

Însă, ar trebui spus că nu toți sunt de acord că aceste gravuri reprezintă securi. Maesterul Evlyn argumentează că Harmune spune securi unor ciocane, de fapt, simbolul Fierarului. El explică abaterile descrierilor acestor ciocane drept un rezultat al faptului că andalii erau războinici şi nu meşteşugari.

Călătorii au spus despre oraşul de sus că este un loc cenuşiu cu veri sufocante, ierni aspre, vânturi puternice şi rugăciuni fără sfârşit. Oraşul de jos, cu speluncile, bordelurile şi tavernele sale, era mult mai animat. Aici, departe de nobili şi de preoți, oamenii de rând mănâncă ştiucă de râu şi carne roşie, pe care le udă cu bere neagră tare şi lapte de capră. Urşii dansează spre amuzamentul lor şi (se şopteşte) sclavele se împreunează cu lupii, în beciurile luminate de torțe.

Nicio relatare despre Marele Norvos nu ar fi completă fără menționarea celor trei clopote, ale căror dangăte guvernează orice aspect al vieții oraşului, spunându-le norvosienilor când să se scoale, când să se culce, când să muncească, să se odihnească, să pună mâna pe arme, când să se roage (des) şi chiar când li se permite să aibă relații carnale (mai degrabă arareori, dacă legendele sunt adevărate). Fiecare dintre clopote are „glasul” său distinct, al cărui sunet este recunoscut de orice adevărat norvosian. Ele se numesc Noom, Narrah şi Nyel; Lomas Longstrider a fost atât de copleşit, încât le-a numit una dintre cele nouă Minuni făcute de mana omului.

Qohor

Chiar şi mai misterioasă decât Norvos şi Lorath este sinistra lor soră, Oraşul Liber Qohor, cea mai estică dintre fiicele Valyriei. Qohorul se află pe râul Qhoyne, la marginea vestică a imensei şi întunecatei păduri primordiale căreia i-a dat numele, cel mai mare codru din Essos.

În folclor, chiar şi până departe, în Westeros, Qohor este numit Oraşul Vrăjitorilor, deoarece se crede că magia neagră este practicată şi astăzi aici. Divinația, farmecele cu sânge şi necromanția sunt pomenite în şoaptă, dar astfel de relatări pot fi doar rareori dovedite. Un adevăr rămâne însă indiscutabil: divinitatea întunecată a Qohorului, zeitatea numită Pădurea Qohorului furnizează şi blănuri şi piei de animale de toate felurile, multe rare şi fine şi foarte prețuite, dar şi argint, staniu, zinc şi chihlimbar. Imensa pădure n-a fost niciodată explorată pe de-a-ntregul, potrivit hărților şi manuscriselor din Citadelă, şi se pare că ascunde multe mistere şi minunății. La fel ca multe alte păduri din nord, are mulți elani şi căprioare, dar şi lupi, pisici sălbatice, mistreți uriaşi, urşi pătați şi chiar şi o specie de lemurieni, o creatură cunoscută în Insulele Verii şi Sothoryos, dar rareori văzută în Nord. Despre ei se spune că au o blană alb-argintie şi ochi violeți şi, uneori, li se zice Micii Valyrieni.

Un exemplar împăiat de lemur din Pădurea Qohorului se află la Citadelă, dar, deoarece atâtea mâini l-au atins în speranța că le va purta noroc în cercetările lor, blana i-a căzut demult.

Țapul Negru, cere sacrificii de sânge zilnice. Viței, tăuraşii si caii sunt animalele aduse de cele mai multe ori în fata altarului Țapului Negru, însă în zilele sfinte, criminalii condamnați sunt trecuți prin cuțitele preoților cu glugă, iar în vremurile de pericol şi de criză s-a consemnat că marii nobili îşi oferă copiii pentru a-l îmbuna pe zeu, astfel încât acesta să apere oraşul.

Pădurile care înconjoară Qohorul sunt principala sursă de

bogăție a oraşului. Cea mai timpurie aşezare a fost o tabără de tăietori de lemne, dezvăluie legendele locale, vânătorii şi pădurarii din Qohor fiind faimoşi şi astăzi. Cetățile strălucitoare şi târgurile întinse ale Rhoynului Inferior au mare trebuință de lemn, iar pădurile lor s-au rărit de mult, terenul fiind defrişat şi apoi arat pentru agricultură. Barje uriaşe încărcate cu lemn pleacă din docurile Qohorului în fiecare zi în lunga călătorie de pe Qhoyne spre Lacul Pumnalului şi piețele din Selhorys, Valysar, Volon Therys şi Vechiul Volantis.

Meşteşugarilor din Qohor le-a mers vestea până departe. Tapiseriile, țesute în principal de femeile şi copiii din oraş, sunt la fel de fine ca şi cele din Myr, cu toate că sunt mai ieftine. Splendide statuete din lemn elegante (tulburătoare însă) pot fi cumpărate din piața din Qohor, iar forjele oraşului nu au egal. Săbiile din Qohor, cuțitele şi armurile sunt superioare celui mai bun oțel prelucrat în Westeros, iar fierarii din oraş şi-au perfecționat arta de a infuza adânc culorile în metalele prelucrate de ei, producând armuri şi arme de o frumusețe perenă. Numai aici s-a mai păstrat arta de a prelucra oțelul valyrian, secretele sale fiind păzite cu străşnicie.

Disertația Maesterului Pol despre prelucrarea metalului în Qohor, scrisă în perioada în care a stat acolo, arată cu câtă străşnicie sunt păzite secretele: a fost biciuit de trei ori în public şi alungat din oraş pentru că făcuse prea multe cercetări. Ultima dată, i-a fost tăiată mâna pentru că ar fi furat o spadă din oțel valyrian. Potrivit lui Pol, adevăratul motiv pentru exilul său final a fost descoperirea sacrificiilor de sânge - inclusiv uciderea sclavilor şi a pruncilor - pe care fierarii din Qohor le foloseau în efortul lor de a produce un oțel care să fie aidoma celui din Regatul Liber.

Qohorul este, de asemenea, faimos pentru că este poarta spre est, unde caravanele negustoreşti care se îndreaptă spre Vaes Dothrak şi ținuturile fabuloase de dincolo de Oase sunt pregătite şi aprovizionate înainte de a se îndrepta spre întunericul pădurii, pustietatea care-a fost cândva Sarnorul şi întinderea imensă a

Mării Dothraki. Iar caravanele întoarse dinspre est vin în Qohor pentru a-şi reîmprospăta proviziile după traversare şi să vândă şi să schimbe bunurile obținute. Acest negoț a transformat Qohorul în cel mai bogat dintre Oraşele Libere şi, cu siguranță, cel mai exotic (cu toate că se spune că era de zece ori mai bogat înainte de distrugerea Sarnorului).

Ziduri puternice de piatră apără Qohorul, însă oamenii din oraş nu au înclinații războinice. Localnicii sunt negustori, nu luptători. În afară de o mică gardă orăşenească, apărarea oraşului este încă încredințată sclavilor, infanteria de eunuci, cunoscuți drept Cei Nepătați, crescuți şi antrenați în vechiul oraş ghiscar Astapor, aflat pe țărmurile Golfului Negustorilor de Sclavi, în timpul Secolului Însângerat, care a urmat Distrugerii Valyriei, Qohorul şi Norvos s-au aliat împotriva Vechiului Volantis atunci când volantenii au încercat să adune toate Oraşele Libere sub dominația lor. De atunci, aceste două Oraşe Libere au fost mai degrabă aliați decât duşmani, cu toate că se ştie că preoții bărboşi din Norvos îl considerau pe Țapul Negru din Qohor un demon, mai ales din cauza naturii sale dezgustătoare şi periculoase.

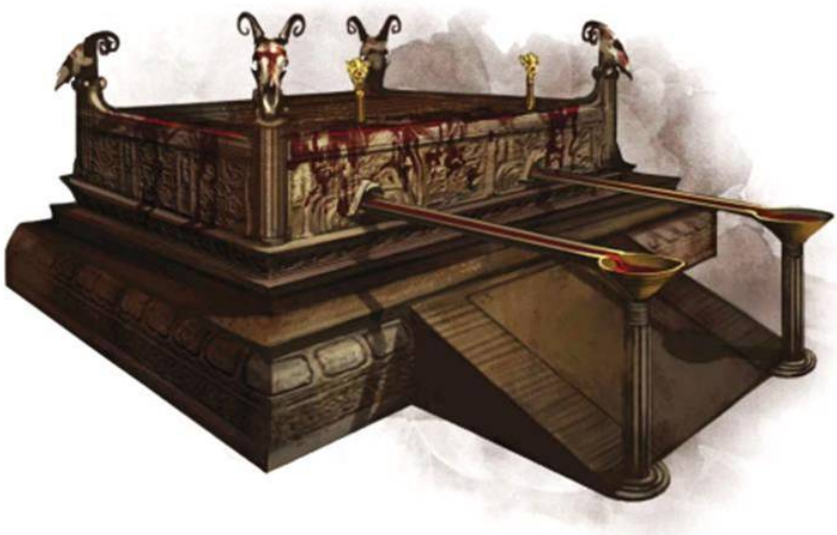

Altar de sacrificii al Țapului Negru.

Acum patru sute de ani, când *khalul* Dothraki Temmo a năvălit dinspre est în fruntea a cincizeci de mii de călăreți sălbatici, trei mii de Nepătați l-au alungat de la porțile Qohorului, rezistând la nu mai puțin de optsprezece atacuri de cavalerie înainte ca Temmo să moară şi succesorul său să-i pună pe oamenii săi să-şi reteze pletele şi să le arunce la picioarele eunucilor supraviețuitori. De atunci încoace, cei din Qohor s-au bazat pe Nepătați pentru protejarea oraşului lor (cu toate că se ştie că au tocmit şi companiile libere în vreme de pericol şi le-au oferit daruri scumpe *khalilor* Dothraki pentru a-i convinge să se răzgândească).

Fiicele certărețe Myr, Lys si Tyrosh

Cele mai estice dintre Oraşele Libere - Lorath, Norvos şi Qohor - au puține relații comerciale cu Westeros. Cât despre celelalte, lucrurile stau cu totul altfel. Braavos, Pentos şi Volantis sunt toate oraşe de coastă, binecuvântate cu mari porturi. Negoțul este viața lor, iar corăbiile lor călătoresc până în cele mai îndepărtate colțuri ale pământului, de la Yi Ti şi Leng şi Asshai-lângă-Umbră, în Estul îndepărtat, spre Lannisport şi Oraşul Vechi din Westeros. Fiecare oraş are propriile sale obiceiuri şi istorie. Fiecare are şi propriii săi zei, cu toate că preoțimea roşie a lui R'hllor se remarcă şi, adesea, deține o influență considerabilă. De-a lungul secolelor, rivalitățile dintre ele au fost numeroase, iar certurile şi conflictele ar putea - şi o fac - să umple volume întregi.

Toate acestea sunt valabile şi pentru Myr, Lys şi Tyrosh, aceste trei fiice certărețe ale căror vrajbe nesfârşite şi lupte pentru dominație au reuşit să-i implice pe regii şi cavalerii din Westeros. Aceste trei oraşe înconjoară „călcâiul" vast, fertil, al Essosului, promontoriul care desparte Marea Verii de cea îngustă şi a fost odată parte a podului de uscat care unea acest continent de Westeros. Oraşul-fortăreață Tyrosh se află în extremitatea nord-estică a Treptelor de Piatră, lanțul de insule rămase când Brațul Dorne s-a scufundat în mare. Myr se înalță pe continent, acolo unde un vechi drum valyrian al dragonilor se întâlneşte cu apele liniştite ale unui golf întins, numit şi Marea Myrthului. Lys se află în sud, în micul arhipelag din Marea Verii. Toate cele trei oraşe au revendicat o parte (sau chiar toate) din teritoriile dintre ele, cele numite astăzi Ținuturile Discordiei, deoarece orice încercare de a fixa hotarele dintre domeniile Tyrosh, Myr şi Lys au eşuat şi au fost purtate numeroase războaie pentru posesiunea lor.

Negustoreasă myrishiană.

În istorie, cultură, obiceiuri, limbă şi religie aceste trei oraşe au mai mult în comun unul cu celălalt decât cu oricare dintre Oraşele Libere. Sunt oraşe comerciale, protejate de ziduri înalte şi mercenari, dominate mai degrabă de bogăție decât de origine, unde negoțul este considerat o profesiune mai onorabilă decât armele. Lys şi Myr sunt conduse de conclavuri de magisteri, aleşi

dintre cei mai bogați şi mai nobili dintre bărbații oraşului; Tyrosh este guvernat de un arhonte, ales dintre membrii unui conclav asemănător. Toate trei sunt oraşe de sclavi, unde robii îi depăşesc pe cei liberi într-o proporție de trei la unul. Toate sunt porturi, iar marea este viața lor. La fel ca Valyria, mama lor, aceste trei fiice nu au o credință anume. Templele şi altarele multor zei se aliniază pe străzile lor şi se înghesuie pe falezele lor.

Şi totuşi, rivalitățile dintre ele sunt adânc înrădăcinate, iscând duşmănii profunde, care le-au ținut dezbinate şi adesea războindu-se între ele, vreme de secole, spre beneficiul de netăgăduit al lorzilor şi regilor din Westeros, deoarece aceste trei oraşe bogate şi puternice, dacă s-ar fi unit, ar fi constituit un vecin formidabil şi periculos.

Adevărul acestor lucruri a fost dovedit când Myr, Lys şi Tyrosh s-au unit, deşi doar pentru scurtă vreme, ca urmare a victoriei lor asupra Volantisului, în Bătălia Hotarului. Jurându-şi reciproc prietenie veşnică, oraşele au format în anul 96 D. C. un Triarhat. În Westeros asta s-a numit Regatul celor Trei Fiice. Triarhatul a început prin a-i alunga pe pirați şi pe corsari de la Treptele de Piatră. Acest lucru a fost, inițial, salutat în cele Şapte Regate şi în alte părți, deoarece piraților afectau comerțul. Cele Trei Fiice au repurtat o victorie rapidă asupra piraților, doar pentru a începe apoi să ceară taxe de trecere de-a dreptul exorbitante, după ce au obținut controlul insulelor şi al canalelor dintre ele. Curând, rapacitatea lor a depăşit-o pe cea a piraților, mai ales când lysenienii au început să ceară drept plată tineri arătoşi şi fete frumoase.

Un timp, Triarhatul a fost depăşit ca forță de Corlys Velaryon şi Daemon Targaryen, pierzând mare parte din Treptele de Piatră, însă cei din Westeros au fost curând acaparați de propriile lor conflicte, iar cele Trei Fiice şi-au recăpătat puterea, dar numai pentru a fi doborâte de problemele interne, din pricina uciderii unui amiral lysenian de către un rival în lupta pentru favorurile unei faimoase curtezane, Lebăda Neagră (nepoata lordului Swann, ea ajungând, cu timpul, să conducă de facto Lysul). Alianța rivală a Braavos, Pentos şi Lorath a adus sfârşitul Regatului celor Trei Fiice.

Consiliul Triarhatului.

Lys, cel mai frumos dintre Oraşele Libere, se bucură de ceea ce este poate cel mai sănătos climat din lume. Scăldat de brizele răcoroase, încălzit de soare, aşezat pe o insulă cu pământ mănos, unde palmierii şi pomii fructiferi cresc din abundență, înconjurat de ape albastru-verzui, pline de peşte, „Lys cel Minunat” a fost clădit ca un loc de relaxare pentru stăpânii dragonilor din Vechea Valyrie, un paradis unde se puteau bucura de vinurile fine şi fetele dulci şi muzica blândă înainte de a se întoarce la focurile Regatului Liber. Până în ziua de astăzi, Lys rămâne „un ospăț pentru simțuri, un balsam pentru suflet”! Casele sale de plăcere sunt faimoase în toată lumea, iar despre apusuri se spune că sunt mai frumoase decât oriunde altundeva pe pământ. Lysenienii sunt şi ei frumoşi, pentru că aici, mai mult decât oriunde altundeva în lume, vechile descendențe de sânge valyrian sunt încă puternice.

Tyroshul, un oraş cu totul mai dur, şi-a început existența ca avanpost militar, după cum stau mărturie zidurile sale interioare, de piatră neagră topită. Consemnările valyriene ne spun că fortul a fost ridicat inițial pentru controlul corăbiilor care treceau prin Treptele de Piatră. Însă, imediat după înființarea oraşului, în apele insulei stâncoase şi sumbre a fost descoperită o varietate unică de melc de mare, acolo unde se ridica fortăreața. Aceşti melci secretau o substanță care, atunci când era tratată corespunzător, producea un colorant roşu-închis, devenit foarte curând extrem de la modă în rândurile nobilimii din Valyria.

Deoarece melcii nu se găseau decât acolo, negustătorii au venit în Tyrosh cu miile, iar avanpostul militar s-a transformat intr-un oraş important într-o generație. Boiangiii tyroshieni au învățat curând cum să producă coloranți stacojii, mov şi albastru-indigo închis prin modificarea dietei acestor melci. În secolele următoare, au realizat vopseluri în sute de alte nuanțe şi culori, unele naturale, altele prin alchimie. Veşmintele viu colorate s-au bucurat de atenția lorzilor şi prinților din întreaga lume, iar vopselurile proveneau toate din Tyrosh. Oraşul s-a îmbogățit, dar odată cu bogăția a venit şi ostentația. Localnicii preferă aspectul frivol, bărbații şi femeile fiind încântați să-şi vopsească părul în culori țipătoare şi nefireşti.

Originile Myrului sunt obscure. Unii maesteri cred despre myrishieni că ar fi înrudiți cu rhoynarii, deoarece mulți dintre ei au aceeaşi piele măslinie şi părul negru ca vecinii lor, însă această presupusă legătură este, probabil, falsă. Există anumite indicii că un oraş se afla pe locul actual al Myrului chiar şi în timpul Zorilor Vremurilor şi al Nopții celei Lungi, ridicat de vreo seminție străveche, dispărută, însă Myrul cunoscut de noi a fost clădit de un grup de negustători valyrieni şi aventurieri pe locul unui oraş andal, înconjurat de ziduri, pe ai cărui locuitori fie i-au măcelărit, fie i-au luat în sclavie. Negoțul a devenit viața Myrului de atunci încolo, iar navele myrishiene străbăteau apele Mării Înguste de secole. Meşteşugarii din Myr, mulți dintre ei născuți sclavi, sunt şi ei renumiți; despre dantelele şi tapiseriile lor se zice că valorează greutatea lor în aur şi mirodenii, iar lentilele nu au egal în lumea întreagă.

În vreme ce Lorath, Norvos şi Qohor au fost clădite din motive religioase, interesele Lysului, Tyroshului şi Myrului au fost întotdeauna comerciale. Toate cele trei oraşe au mari flote de negoț, iar comercianții lor străbat mările lumii. Toate sunt implicate profund şi în negoțul cu sclavi. Vânătorii de sclavi tyroshieni sunt agresivi, navigând chiar spre Nord, dincolo de Zid, în căutarea sclavilor sălbatici, în vreme ce lysenienii sunt faimoşi pentru voracitatea cu care caută tineri atrăgători şi fete frumoase, pentru celebrele lor case ale plăcerilor.

Lysenienii sunt şi mari crescători de sclavi, combinând frumusețea cu frumusețea în speranța obținerii de curtezane şi

mai drăguțe şi sclavi de dormitor. Sângele Valyriei curge încă din belşug prin venele celor din Lys, unde chiar şi oamenii de rând se pot lăuda adesea cu pielea albă, părul argintiu-auriu şi ochii violet, liliachii şi albastru-deschis ai stăpânilor dragonilor din vechime. Nobilimea lysenianã prețuieşte mai mult decât orice puritatea sângelui, şi a produs multe frumuseți faimoase (şi infame). Chiar şi regii Targaryen şi prinții din vechime s-au îndreptat, uneori, spre Lys în căutarea de neveste sau iubite, atât pentru sângele, cât şi pentru frumusețea lor. În consecință, lysenienii venerează o zeiță a dragostei a cărei efigie goală şi neruşinată însufleţeşte aspectul monedelor lor.

Soția lui Viserys al II-lea Targaryen, care i-a născut pe regele Aegon al IV-lea (cel Netrebnic) şi pe prințul Aemon Cavalerul Dragon, a fost lady Larra Rogare din Lys. Era o mare frumusețe, de origine valyriană, şi cu şapte ani mai în vârstă decât prințul, când s-a măritat cu el la nouăsprezece ani. Tatăl ei, Lysandro Rogare, a fost capul unei bogate familii de bancheri, a cărei influență a crescut după alianța cu Targaryenii. Lysandro şi-a asumat titlul de Prim Magister pe Viață, iar oamenii îi spuneau Lysandro Magnificul. Însă el şi fratele său, Drazenko, Prințul Consort din Dorne, au murit la o zi unul după celălalt, acesta fiind începutul căderii precipitate a familiei lor, atât în Lys, cât şi în cele Şapte Regate.

Moştenitorul lui Lysandro, Lysaro, a cheltuit mari sume de bani în căutarea puterii şi a intrat în conflict cu ceilalți magisteri, chiar în vreme ce rudele sale unelteau pentru preluarea controlului asupra Tronului de Fier. După căderea sa, Lysaro Rogare a fost biciuit până la moarte la Templul Negoțului de cei cărora le greşise. Rubedeniile sale au primit pedepse mai uşoare, iar unul dintre ei - Moredo Rogare, soldatul care purta spada valyriană Adevărul - a condus, până la urmă, o armată împotriva Lysului.

Războaiele, armistițiile, aliațele şi trădările dintre Lys, Myr şi Tyrosh sunt mult prea numeroase pentru a fi pomenite aici. Multe dintre conflictele lor sunt aşa-numitele războaie comerciale, purtate în întregime pe mare, navele combatanților

având permisiunea de a le jefui pe cele ale duşmanilor, o practică pe care Marele Maester Merion a descris-o odată drept „piraterie cu pecete în regulă” în timpul războiului comercial, numai echipajele navelor implicate riscau moartea sau pirateria; oraşele n-au fost niciodată ameninţate şi nu s-au dat bătălii pe uscat.

Mult mai sângeroase, dar mai puţin frecvente, au fost conflictele de pe uscat, duse pentru Ţinuturile Discordiei, o regiune cândva bogată, atât de devastată în timpul Secolului Însângerat şi după aceea, încât astăzi este, în mare parte, un teritoriu pustiu de oase şi cenuşă şi câmpii sărate. Dar, chiar şi în aceste conflicte, Tyroshul, Myrul şi Lysul rareori au pus în pericol viaţa cetăţenilor lor, tocmind mercenari.

Nobilă din Lys.

Ținuturile Discordiei au fost locul naşterii mai multor din aşa-zisele Companii libere decât oricare altul, în Secolul Însângerat. Chiar şi astăzi, sunt patruzeci de companii libere în regiune; când nu sunt tocmiți de cele trei fiice certărețe, mercenarii încearcă adesea să-şi asigure câştiguri pe cont propriu. Despre unii se ştie că au căutat să-şi pună spada la dispoziția celor din cele Şapte Regate, înainte şi după Cucerire.

Una dintre cele mai vechi Companii libere este *Fiii Secunzi*, înființată de patruzeci de fii tineri din casele nobile, dezmoşteniți şi fără perspective. De atunci, este un loc unde lorzii scăpătați, cavalerii exilați şi aventurierii pot găsi un cămin. Multe nume faimoase din cele Şapte Regate au servit cândva în rândurile Fiilor Secunzi. Prințul Oberyn Martell a călărit cu ei împreună înainte de a-şi înființa propria lui companie; Rodrik Stark, Lupul Rătăcitor, a fost şi el unul dintre ei. Cel mai faimos dintre Fiii Secunzi a fost Ser Aegor Rivers, bastardul lui Aegon al IV-lea, cunoscut în istorie drept Bittersteel, care a luptat împreună cu ei în primii ani ai exilului său, înainte de a forma Compania de Aur, care rămâne, până în ziua de astăzi, cea mai puternică şi celebrată dintre bandele de mercenari, dar şi (afirmă unii) cea mai onorabilă.

Alte companii demne de remarcat sunt *Flamurile Strălucitoare, Ciorile Furtunii, Lăncile Lungi* şi *Compania Pisicii*. Celelalte, cu excepția *Companiei de Aur*, au fost fondate de oameni din cele Şapte Regate, precum *Spărgătorii Furtunii*, înființată după Dansul Dragonilor, sau *Compania Trandafirului*, formată de sălbaticii (şi, potrivit unor relatări, şi de femei) din Nord, care au refuzat să-şi plece genunchiul după ce Torrhen Stark a renunțat la coroană şi a plecat în exil dincolo de Marea Îngustă.

Războaiele dintre Tyrosh, Lys şi Myr au dus nu numai la apariția companiilor libere în Ținuturile Discordiei, ci şi a flotelor piraților şi mercenarilor de pe mare, gata să lupte pentru oricine plătea. Majoritatea îşi au baza la Treptele de Piatră, insulele care punctează Marea Îngustă dintre Brațul Rupt şi coasta din est.

Aceste flote de pirați transformă orice călătorie printre insulele de la Treptele de Piatră într-o aventură periculoasă. Se spune că acele corăbii-lebădă ale Insulelor Verii evită, uneori, în întregime zona, riscând să navigheze în ape adânci decât un atac al corsarilor. Alții, cu mai puțină îndemânare pe mare şi nave mai puțin adaptate la călătorii în larg, nu au încotro. Aceste cuiburi de pirați, când devin prea active şi numeroase, sunt uneori măturate de pe mare de flotele arhonților din Tyrosh sau de triarhii din Volantis sau chiar de Lorzii Mării din Braavos. Dar

se întorc întotdeauna.

În vremurile trecute, piraţii au provocat destule necazuri, astfel că flotele regale au fost trimise de la Debarcaderul Regelui şi Piatra Dragonului pentru a-i disciplina. Lordul Oakenfist însuşi a petrecut un întreg anotimp vânând piraţi, cu mari izbânzi, iar înaintea lui Tânărul Dragon intenţiona să se căsătorească cu sora Lordului Mării din Braavos, pentru a pecetlui o alianţă cu el, pentru a-i neutraliza pe piraţii care afectau negoţul cu nou-cuceritul Dorne. Marele Maester Kaeth discută acest lucru pe larg în Viaţa a patru regi, susţinând că regele Daeron a greşit, deoarece negocierile pentru o căsătorie de alianţă cu Braavos, care se afla în acea vreme în război cu Pentosul şi Lysul, au obligat celelalte Oraşe Libere să le acorde un ajutor crucial rebelilor dornishieni.

Negustător din Tyrosh.

Pentos

Oraşul Liber Pentos.

Pentosul este cel mai apropiat Oraş Liber de Debarcaderul Regelui, iar navele de negoț circulă în sus şi-n jos între cele două oraşe aproape zilnic. Ridicat de valyrieni ca un avanpost comercial, Pentosul a absorbit, curând, împrejurimile, de la Dealurile de Catifea şi Micul Rhoyne, până la mare, incluzând aproape întregul Andalos antic, patria andalilor. Primii pentoshi erau negustori, marinari şi agricultori, având puțini nobili printre ei; poate că din acest motiv erau mai puțin grijulii cu sângele lor valyrian şi mai dispuşi să se împerecheze cu locuitorii inițiali ai ținutului pe care-l stăpâneau. În consecință, prin venele bărbaților din Pentos circulă considerabil mai mult sânge andal, făcându-i, poate, cei mai apropiați veri ai noştri.

În pofida acestui lucru, pentoshii au obiceiuri foarte diferite de cele din cele Şapte Regate. Pentos se consideră o fiică a Valyriei, iar sângele străvechi poate fi găsit aici. În trecut, oraşul era

condus de un prinț de viță nobilă, ales dintre bărbații adulți din așa-numitele patruzeci de familii.

Odată ales, Prințul de Pentos domnea pe viață; când murea, era ales un altul, aproape întotdeauna dintr-o altă familie.

În decursul secolelor însă, puterea prințului s-a erodat încontinuu, în vreme ce aceea a magisterilor orașului, care-l alegeau, a crescut. Astăzi, Pentosul este guvernat de consiliul magisterilor, practic, din toate punctele de vedere; autoritatea prințului este exclusiv nominală, iar îndatoririle sale, doar ceremoniale. În general, el conduce ospețele și balurile, fiind purtat dintr-un loc într-altul într-un palanchin somptuos, cu o gardă elegantă. La fiecare an nou, prințul trebuie să defloreze două fecioare, fecioara mării și pe cea a câmpurilor. Străvechiul ritual - poate apărut din misterioasele origini ale Pentosului prevalyrian - este menit să asigure prosperitatea orașului, pe uscat și pe mare. Totuși, dacă este foamete ori se pierde un război, prințul nu este conducătorul, ci sacrificatul; gâtul îi este tăiat pentru ca zeii să fie îmbunați. Și apoi, este ales un nou prinț, care s-ar putea să aducă mai mult noroc orașului.

Ținând cont de riscurile care-l pasc pe deținătorul rangului, nu toți nobilii din Pentos sunt nerăbdători să fie aleși să poarte coroana orașului. Într-adevăr, unii au refuzat această onoare străveche, dar periculoasă. Cel mai recent și faimos dintre ei este celebrul căpitan de mercenari numit Prințul Zdrențăros. În tinerețea sa, a fost ales de consiliul de magisteri din Pentos după o secetă îndelungată și executarea prințului precedent, în anul 262 D. C. În loc să accepte onoarea, a fugit din oraș pentru a nu se mai întoarce niciodată. A devenit mercenar, luând parte la bătăliile din Ținuturile Discordiei, apoi a înființat una dintre cele mai noi companii libere din Est, Hoinarii.

În mare parte din istoria sa, sclavia a fost practicată pe larg în Pentos, iar navele pentoshi au jucat un rol activ în negoțul cu sclavi. Oricum, acum câteva secole, practica a adus orașul în conflict cu vecinul său nordic, Braavos, „fiica bastardă a Valyriei” fondat de o flotă de sclavi evadați. În decursul ultimelor două

sute de ani, nu mai puțin de şase războaie au fost purtate între cele două oraşe pentru asta (şi trebuie subliniat, pentru controlul ținuturilor bogate şi apelor aflate între ele).

Patru dintre ele s-au terminat cu victoria Braavosului şi înfrângerea Pentosului. Ultimul dintre războaie, încheiat acum nouăzeci şi unu de ani, a mers atât de rău pentru Pentos încât nu mai puțin de patru prinți au fost aleşi şi apoi sacrificați pe durata unui singur an. Cel de-al cincilea din această succesiune sângeroasă, prințul Nevio Narratys, i-a convins pe magisteri să încerce să încheie pacea după una din rarele victorii - una, se şoptea, obținută chiar de Nevio cu bani. În acordurile de pace, Pentosul a fost nevoit să facă anumite concesii, printre cele mai notabile fiind abolirea sclaviei şi renunțarea la comerțul cu sclavi.

Aceste prevederi se respectă în Pentos şi astăzi, cu toate că mulți observatori susțin că navele pentoshiene ocolesc prohibiția față de negoțul cu sclavi ridicând flamurile din Lys sau Myr pe catarge, atunci când sunt cercetate, în vreme ce în oraş se află zeci de mii de „servitori liberi de constrângeri" care par a fi, de fapt, sclavi, deoarece au zgardă şi sunt însemnați la fel ca şi confrații lor din Lys, Myr şi Tyrosh, fiind supuşi aceloraşi metode disciplinare cumplite. Potrivit legii, aceşti slujitori înlănțuiți sunt bărbați şi femei liberi, cu dreptul de a refuza o slujbă... cu condiția să nu aibă datorii față de stăpânii lor. Însă aproape toți au, din moment ce valoarea muncii lor este mai mică decât costurile hranei, hainelor şi adăpostului oferit de cei pe care-i slujesc, aşa că datoria lor creşte continuu, în loc să se diminueze.

O altă clauză a acordurilor de pace dintre Braavos şi Pentos limitează flota pentoshi la douăzeci de nave de război şi le interzice să angajeze mercenari, să încheie contracte cu companiile libere sau să întrețină o armată mai mare decât garda orăşenească. Fără îndoială, acestea sunt unele dintre motivele pentru care Pentos este acum mult mai puțin beligerant decât oamenii din Tyrosh, Myr şi Lys. În pofida zidurilor sale masive, Pentosul este considerat cel mai vulnerabil dintre Oraşele Libere.

Aşa că magisterii săi au adoptat o atitudine conciliatoare nu numai față de Oraşele Libere, ci şi față de stăpânii hergheliilor dothraki, cultivând o prietenie precară cu o serie de *khali*

puternici şi dându-le daruri somptuoase şi cufere de aur tuturor celor care-şi aduceau khalasarul la est de Rhoyne.

Volantis

Cele mai mari, mai bogate şi mai puternice dintre cele Nouă Oraşe Libere sunt Braavos şi Volantis. Şi între cele două există o legătură curioasă, deoarece în multe feluri ele se află în opoziție. Braavos se găseşte în nordul extrem al Essos, iar Volantis în sudul îndepărtat; Volantis este cel mai vechi dintre Oraşele Libere, iar Braavos cel mai nou; Braavos a fost clădit de sclavi, în vreme ce Volantisul este construit pe oasele lor; Braavosul este măreț pe mare, iar Volantisul pe uscat. Totuşi, ambele oraşe rămân nişte forțe formidabile, istoria lor fiind profund marcată de Regatul Liber al Valyriei.

Străvechi şi glorios, Vechiul Volantis - aşa cum este adesea numit oraşul - se întinde peste una dintre cele patru guri ale Rhoyne, unde mărețul fluviu se varsă în Marea Verii. Cartierele mai vechi ale oraşului se întind pe malurile sale estice, iar cele mai recente, pe cele vestice, dar chiar şi zonele cele mai noi au o vechime de câteva secole. Cele două părți ale oraşului sunt legate de Podul Lung.

Inima Vechiului Volantis este oraşul-din-oraş, un imens labirint de vechi palate, curți, turnuri, temple, abații, poduri şi pivnițe, toate aflate în interiorul marelui oval al Zidurilor Negre, ridicate de Regatul Liber al Valyriei în primul val al expansiunii sale timpurii. De şaizeci de metri înălțime, şi atât de groase încât şase trăsuri cu câte patru cai puteau goni, una lângă alta, de-a lungul meterezelor lor (aşa cum fac în fiecare an, celebrând fondarea oraşului), aceste ziduri fără îmbinări, din piatra neagră a dragonilor, topită, mai dure decât oțelul ori diamantul, sunt o mărturie mută a originilor Volantisului ca avanpost militar.

Numai cei care-şi pot urmări descendența până la Vechea Valyrie au permisiunea de a locui în interiorul Zidurilor Negre; niciunui sclav, om liber sau străin nu i se va îngădui să pună piciorul acolo fără o invitație din partea cuiva cu Sânge Străvechi.

În primul secol al existenței sale, Volantisul a fost doar ceva mai mult decât un avanpost militar, ridicat pentru protejarea hotarelor imperiului valyrian, locuit doar de soldații din

garnizoana sa. Din când în când, stăpânii dragonilor coborau acolo pentru a se aproviziona cu merinde sau a se întâlni cu trimişi ai oraşelor din amonte de pe Rhoyne. Însă cu timpul, tavernele şi bordelurile şi grajdurile au început să se răspândească în afara Zidurilor Negre, iar vasele negustoreşti au început şi ele să vină.

Binecuvântat cu un port natural magnific şi o aşezare ideală la gura Rhoynului, Volantis a început să se dezvolte rapid. Casele şi prăvăliile şi hanurile s-au răspândit pe malul de est al fluviului, pe dealurile de dincolo de Zidurile Negre, în vreme ce peste Rhoyne, pe malul vestic, străinii, oamenii liberi, mercenarii, criminalii şi alții ca ei şi-au ridicat acolo oraşul lor umbră, unde promiscuitatea, beția şi omorul sunt la ordinea zilei, iar eunucii, pirații, pungaşii şi necromanții se adună în voie.

Cu trecerea vremii, oraşul nelegiuit de pe malul de vest a devenit o asemenea hazna a crimei şi a depravării, încât triarhii au trebuit să-şi trimită soldații-sclavi peste Rhoyne ca să restabilească ordinea şi o anumită decență. Mareele puternice şi curenții periculoşi şi schimbători au făcut traversarea dificilă, însă, după câțiva ani, triarhul Vhalaso Generosul a poruncit construirea unui pod peste Rhoyne.

Aceleaşi maree şi curenți, dar şi lățimea fluviului au făcut din construirea podului o misiune de proporții epice, necesitând mai bine de patruzeci de ani şi câteva milioane de onoruri. Triarhul Vhalaso n-a ajuns să trăiască să vadă ce-a stârnit… Însă odată terminat, Podul Lung nu a mai avut rivali, în afară de Podul Viselor, din Oraşul Festivalului de pe Rhoyne, Chroyane. Suficient de solid ca să reziste sub greutatea a o mie de elefanți (ori, cel puțin, aşa se spune), Podul Lung din Volantis rămâne astăzi cel mai lung pod din lumea cunoscută. Lomas Longstrider l-a numit odată, în cartea sa cu acest titlu, una dintre cele nouă minuni făcute de mâna omului.

În mare parte din istoria sa de început Volantis a beneficiat de pe urma comerțului dintre Valyria şi rhoynari, devenind şi mai prosper şi influent… În vreme ce Sarhoy, străvechiul şi frumosul oraş rhoynar, care dominase anterior comerțul, a înregistrat declinul corespunzător. Inevitabil, acest lucru a declanşat la un conflict între cele două oraşe.

Lunga serie de războaie care au urmat, detaliile fiind menționate în altă parte, au culminat cu distrugerea oraşelor de pe Rhoyne şi fuga Nymeriei şi a celor zece mii de corăbii ale sale. Cu toate că stăpânii dragonilor din Valyria au învins, se poate spune că Volantisul a fost principalul beneficiar. Sarhoy este o ruină şi astăzi, un loc dezolant şi bântuit, în vreme ce Volantisul, cu Podul Lung şi Zidurile Negre şi portul uriaş, este unul dintre cele mai mari oraşe din lume.

În interiorul Zidurilor Negre, volantenii cu Sânge Străvechi încă mai păstrează curțile în vechile palate, întreținute de armate de sclavi. În exteriorul lor pot fi găsiți străinii, sclavii eliberați şi oamenii simpli dintr-o sută de națiuni. Marinarii şi negustorii năvălesc în piețele oraşului şi porturi, însoțiți de numeroşii lor sclavi.

Mulți cu Sângele Străvechi al Volantisului încă mai țin de vechii zei ai Valyriei, însă credința lor se manifestă, în primul rând, între Zidurile Negre. În afara lor, zeul roşu R'hllor este preferatul multora, mai ales al sclavilor şi al oamenilor liberi din oraş. Despre Templul Stăpânului Luminii din Volantis se spune că ar fi cel mai mare din lume; în Rămăşițele stăpânilor dragonilor, Arhimaesterul Gramyon susține că este de trei ori mai mare decât marele Sept al lui Baelor. Toți cei care slujesc în acest templu măreț sunt sclavi, aduşi de mici şi educați să fie preoți, prostituate ori războinici; aceştia îşi tatuează flăcările zeului lor înfricoşător pe față. Despre războinici sunt puține lucruri de spus: li se zice Mână Fioroasă şi nu sunt niciodată mai mulți de o mie.

Se spune că în Volantis există cinci sclavi pentru fiecare om liber, o disproporție întâlnită numai în vechile oraşe ghiscari din Golful Negustorilor de Sclavi.

După obiceiul din Volantis, fețele sclavilor trebuie să fie tatuate, însemnate pe viață pentru a li se vedea statutul şi pentru a duce povara trecutului cu ei, chiar dacă sunt eliberați. Tatuajele sunt variate, uneori desfigurând fața. Soldații-sclavi din Volantis

au dungi verzi, ca de tigru, pe față, acestea arătându-le rangul; prostituatele sunt marcate cu o lacrimă sub ochiul drept; sclavii care adună balega cailor şi elefanților sunt însemnați cu muşte; smintiții şi măscăricii sunt împestrițați; vizitiii hathays-urilor, şaretele trase de micii elefanți de Volantis, sunt însemnați cu roți şi aşa mai departe.

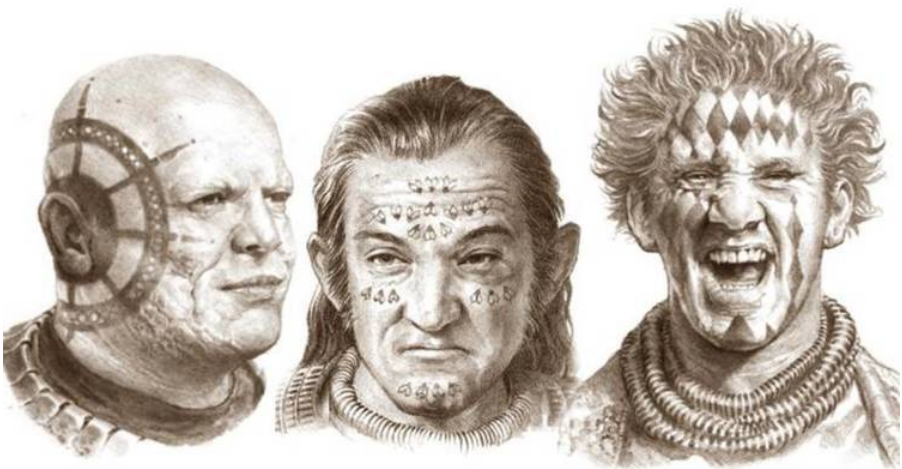

Sclavi însemnați din Volantis.

Volantisul este un regat liber, iar toți cei născuți liberi şi proprietari de pământ au un cuvânt de spus în guvernarea oraşului. Triarhii sunt aleşi anual, ca să vegheze la aplicarea legilor sale, să-i conducă flotele şi armatele şi să asigure guvernarea de zi cu zi a oraşului. Alegerea lor durează zece zile, o procedură festivă, dar şi tumultuoasă. În ultimele secole, rangul a fost disputat de două facțiuni rivale, neoficial numite Tigrii şi Elefanții.

Partizanii diferiților candidați - şi ai celor două facțiuni - îşi sprijină liderii aleşi, împărțind favoruri populației. Toți proprietarii de pământ născuți liberi - chiar şi femeile - beneficiază de un vot. Cu toate că procesul li se pare străinilor haotic, chiar nebunesc, puterea este transmisă paşnic, de cele mai multe ori.

Mulți volanteni se consideră succesorii naturali şi fireşti ai stăpânilor dragonilor din Vechea Valyrie şi vor să obțină

dominația asupra altor Oraşe Libere şi, cu timpul, a întregii lumi. Tigrii susțin obținerea acestei dominații prin război şi cucerire, în vreme ce Elefanții preferă o politică comercială şi de expansiune economică.

După Urgia care-a înghițit Valyria şi Ținuturile Verii Lungi, Volantisul şi-a anunțat dreptul de a guverna toate celelalte colonii valyriene din lume. Atât de mare era puterea „Primei Fiice" încât, pentru o vreme, a reuşit să-şi stabilească hegemonia asupra unora dintre celelalte Oraşe Libere, în timpul Secolului Însângerat. În cele din urmă, imperiul Volantisului s-a prăbuşit sub propria lui greutate, doborât de o alianță a oraşelor-surori rămase încă libere şi prin răscoala celor subjugate.

De atunci, elefanții - cea mai paşnică dintre facțiunile volantene - au dominat alegerea anuală pentru triarhi. Dar anii de expansiune sub tigri i-au asigurat Volantisului controlul asupra unor oraşe mai mici, cele mai remarcabile dintre acestea fiind „oraşele" de pe mărețul fluviu Volon Therys, Yalysar şi Selhorys (fiecare mai mare şi mai populat decât Debarcaderul Regelui sau Oraşul Vechi). Volantenii controlează şi Rhoyne până departe, spre afluentul Selhoru, şi domină Coasta Portocalie spre vest. Aceste ținuturi sunt protejate de soldații-sclavi împotriva căpeteniilor Dothraki, care pun, uneori, la încercare apărarea volantenă şi a altor Oraşe Libere care încearcă să devină mai puternice pe spezele cetăților lor surori.

În vreme ce alegerile volantene sunt, de cele mai multe ori, paşnice, au existat şi excepții semnificative. *Jurnalele* lui Nysseos Qoheros conțin un raport al triarhului Horonno, care fusese reales timp de patruzeci de ani pentru că fusese un mare erou în timpul Secolului Însângerat. După cea de-a patruzecea alegere a sa, s-a declarat triarh pe viață şi, cu toate că volantenii îl iubeau, nu-l iubeau chiar atât de mult încât să treacă cu vederea încălcarea obiceiurilor lor străvechi şi a legilor în folosul lui. A fost prins de răsculați imediat după aceea, deposedat de rang şi de titlu şi sfâşiat între patru elefanți de luptă.

Executarea triarhului Horonno.

Braavos

În extremitatea nord-vestică a Essosului, acolo unde Marea Tremurătoare şi cea îngustă se întâlnesc, se află Oraşul Liber Braavos, pe faimoasele sale „o sută de insule”, în apele scăzute şi sălcii ale lagunei cufundate în ceţuri.

Cel mai tânăr dintre cele Nouă Oraşe Libere, Braavos este şi cel mai bogat şi, după toate aparenţele, şi cel mai puternic. Înfiinţat iniţial de sclavii evadaţi, începuturile sale umile nu s-au bazat decât pe dorinţa de a fi liber. Pentru o mare parte din istoria sa timpurie, statutul său secret n-a avut cine ştie ce ecouri în restul lumii. Însă, cu trecerea timpului, influenţa sa a crescut, devenind o putere aproape fără rival.

Niciun prinţ sau rege nu conduce Braavos, unde guvernarea aparţine Lorzilor Mării, aleşi de magisterii oraşului şi de cetăţenii cu stare printr-un proces complicat şi obscur. Din vastul său palat de pe ţărm, Lordul Mării comandă flote de nave de război fără egal şi flote de nave comerciale ale căror coci şi pânze violet au devenit o privelişte obişnuită în toată lumea cunoscută.

Braavos a fost clădit de cei fugiţi dintr-un mare convoi de nave cu sclavi, care plecase din Valyria spre nou-înfiinţata colonie din Sothoryos. Sclavii au stârnit o răscoală sângeroasă, au pus mâna pe navele în care erau transportaţi şi au fugit la „capătul celălalt al pământului” pentru a scăpa de foştii lor stăpâni. Ştiind că vor fi vânaţi, fugarii s-au îndepărtat de destinaţia lor iniţială, luând-o spre nord, şi nu spre sud, căutând un adăpost cât mai departe de Valyria şi de răzbunarea sa. Legendele din Braavos susţin că un grup de sclave din ţinuturile îndepărtate ale Jogos Nhai au profeţit că acolo vor afla un refugiu: într-o lagună, după un zid de dealuri împădurite cu pini şi bolovani, unde ceaţa îi va ajuta pe refugiaţi să se ascundă de ochii călăreţilor dragonilor care zburau pe deasupra. Şi-aşa s-a şi întâmplat. Femeile erau preotese, numite cântăreţele lunii, şi chiar şi astăzi Templul Cântăreţelor Lunii este cel mai mare din Braavos.

Deoarece sclavii fugiţi proveneau din multe ţinuturi şi aveau multe credinţe, fondatorii Braavosului au creat un loc unde

tuturor zeilor li s-a oferit atenția cuvenită şi au hotărât că niciunul dintre ei nu va fi mai presus de ceilalți. Erau andali, locuitori ai Insulelor Verii, ghiscari, naathi, rhoynari, ibbenezi, sarnori, chiar şi datornici sau criminali cu sânge valyrian pur. Unii dintre ei fuseseră antrenați în mânuirea armelor pentru a servi ca gărzi şi soldați-sclavi; alții erau sclavi de pat, a căror pricepere era aceea de a dărui plăceri. Erau tot felul de sclavi de curte între ei: tutori, doici, bucătari, grăjdari şi slujitori. Alții erau meşteşugari pricepuți: tâmplari, armurieri, zidari şi țesători. Unii erau pescari, alții agricultori sau sclavi pe galere, mulți simpli lucrători. Noii eliberați vorbeau multe limbi, aşa că limba foştilor lor stăpâni - valyriana - a fost adoptată de toată lumea.

Şi deoarece îşi riscaseră viața în numele libertății, părinții noului oraş au jurat că niciun bărbat, femeie sau copil din Braavos nu va mai fi vreodată sclav, rob ori legat de glie. Aceasta este Prima Lege a Braavosului, săpată în piatra unei punți întinse peste Canalul Lung. De atunci şi până astăzi, Lorzii Mării din Braavos s-au opus sclaviei în toate formele sale şi au dus multe războaie împotriva stăpânilor de sclavi şi a aliaților acestora.

Laguna unde şi-au aflat adăpost cei fugiți părea, la prima vedere, un loc sumbru şi respingător, format din terenuri mâloase, ape puțin adânci, răscolite de maree, şi mlaştini sărate, însă era bine ascuns după insulele îndepărtate şi bancurile de pământ, adesea fiind învăluit de cețuri. Mai mult chiar, apele sale sălcii erau bogate în peşte şi fructe de mare de toate felurile, iar insulele primitoare erau împădurite, iar în apropiere, în interiorul Essosului, puteau fi găsite fier, zinc, plumb, ardezie şi alte materiale folositoare. Şi mai important, laguna era izolată şi puțin vizitată; cu toate că sclavii fugiți erau sătui de preumblări, majoritatea dintre ei se temeau să nu fie prinşi din nou.

Rămas nedescoperit, Braavosul s-a mărit şi a prosperat. Ferme, case şi temple au apărut pe insulele joase, în vreme ce pescarii au adunat bogăția marii lagune şi a mărilor de dincolo de ea. Printre crustacee, braavosienii au descoperit un anume melc marin, înrudit cu cei care făcuseră pigmenții şi Tyroshul bogați şi renumiți. Melcul secreta o substanță violet-închis. Pentru a schimba aspectul corăbiilor furate, căpitanii braavosieni îşi vopseau pânzele în această culoare atunci când navigau dincolo

de lagună. Având grijă să evite navele şi oraşele valyriene ori de câte ori era posibil, braavosienii au început să facă negoț cu Ib şi, mai târziu, cu cele Şapte Regate. Însă, vreme îndelungată, corăbiile negustoreşti din Braavos aveau hărți false şi practicau o adevărată artă a înaltei înşelătorii când erau chestionate asupra portului lor de origine. Astfel, pentru mai bine de un secol, Braavos a fost cunoscut drept Oraşul Secret.

Lordul Mării Uthero Zalyne a pus capăt acestei secretomanii trimițându-şi navele în toate colțurile lumii pentru a proclama existența şi poziția Braavosului, şi i-a invitat pe oamenii tuturor națiunilor să petreacă la cel de-al 111-lea festival care celebra fondarea oraşului. La aceea vreme, toți sclavii fugiți inițial erau deja morți, asemenea foştilor lor stăpâni. Chiar şi-aşa, Uthero a trimis soli de la Țărmul de Fier şi până în Valyria cu câțiva ani înainte spre a netezi calea pentru ceea ce va fi cunoscut drept Dezvăluirea sau Demascarea lui Uthero.

Stăpânii dragonilor s-au dovedit puțin interesați de descendenții sclavilor care scăpaseră cu un secol înainte, iar Banca de Fier a plătit compensații frumuşele nepoților celor ale căror nave fuseseră furate de fondatorii oraşului (refuzând însă să plătească şi pentru valoarea sclavilor).

Şi-aşa s-a ajuns la un acord. Aniversarea Demascării este celebrată în fiecare an în Braavos, cu zece zile de ospețe şi petreceri mascate, un festival aşa cum nu mai este altul în toată lumea, culminând cu miezul nopții celei de-a zecea zi, când Titanul mugeşte şi zecile de mii de petrecăreți îşi smulg brusc măştile.

În pofida originilor sale umile, Braavos nu numai că a devenit cel mai bogat dintre Oraşele Libere, dar este şi unul dintre cele mai bine apărate. Volantis poate că are Zidurile Negre, dar Braavos dispune de un zid din nave aşa cum nu mai există nicăieri în lume. Lomas Longstrider s-a minunat de Titanul din Braavos - marea fortăreață din piatră şi bronz, de forma unui războinic, care încalecă intrarea principală - însă adevărata minune este Arsenalul. Acolo, o galeră de război, cu coca purpurie a Braavosului, poate fi asamblată într-o zi. Toate navele au acelaşi design, astfel încât multe părți componente să poată fi

pregătite dinainte, iar constructori de nave pricepuți lucrează simultan pe diverse secțiuni ale corăbiei, pentru a grăbi operațiunile. Organizarea unui asemenea efort ingineresc nu are precedent; oricine a văzut ce se întâmplă la şantierele navale dezorganizate din Oraşul Vechi ştie că aşa este.

Însă, ar fi o nebunie să nu-i acorzi Titanului partea lui. Cu capul său mândru şi ochii fioroşi, înălțându-se la aproape o sută douăzeci de metri deasupra apei, este o fortăreață de un fel nemaivăzut înainte ori de atunci încoace, în forma unui uriaş care încalecă doi munți marini.

Titanul din Braavos.

Picioarele Titanului şi partea de jos a trunchiului sunt din granit negru, la origine o arcadă de piatră naturală, cioplită şi modelată de trei generații de sculptori şi pietrari şi îmbrăcată într-o fustanelă din bronz încrețit; deasupra şoldului, colosul este din bronz, cu nişte câlți vopsiți în verde în loc de păr. Când este văzut de pe mare pentru prima dată, Titanul oferă o privelişte înspăimântătoare privitorilor. Ochii săi sunt nişte raze uriaşe de foc, luminând calea navelor care se întorc în lagună. Înlăuntrul trupului din bronz există săli şi încăperi, găuri de ucidere sau

pentru tras cu arcul, astfel că orice corabie care s-ar încumeta să forțeze trecerea ar fi, cu siguranță, distrusă. Navele duşmane pot fi dirijate cu uşurință spre stânci de apărătorii din interiorul Titanului, iar bolovanii şi vasele cu catran aprins pot fi aruncate pe punțile oricărui atacator care încearcă să treacă printre picioarele sale fără permisiune. Însă acest lucru a fost rareori necesar; de la Secolul Însângerat încoace n-a mai existat niciun duşman atât de puternic încât să încerce să stârnească mânia Titanului.

Astăzi, Braavos este unul dintre cele mai mari porturi din lume, unde acostează nave de comerț de peste tot (în afara celor ale proprietarilor de sclavi). În marea lagună, corăbiile braavosiene se opresc în splendidul Port Violet, aflat lângă Palatul Lordului Mării. Celelalte nave trebuie să folosească Portul Peticarul, unul mai sărac şi mai dezordonat din toate punctele de vedere. Totuşi, în Braavos sunt atâtea bogății, încât navele vin de departe, chiar şi din Qarth şi din Insulele Verii, pentru a face comerț acolo.

Braavos adăposteşte şi una dintre cele mai puternice bănci din lume, ale cărei rădăcini se întind până departe, la începuturile oraşului, când unii dintre sclavii fugiți au ascuns într-o mină de fier părăsită valorile pe care le dețineau, pentru a le feri de hoți şi de pirați. Pe măsură ce oraşul se dezvolta şi prospera, galeriile şi încăperile minei au început să se umple. Decât să-şi lase comoara să zacă nefolosită în măruntaiele pământului, braavosienii mai bogați au început să-i împrumute pe cei mai puțini avuți.

Şi-aşa s-a născut Banca de Fier din Braavos, a cărei faimă (sau infamii, dacă e să-i ascultăm pe unii) se întinde în toată lumea cunoscută. Regi, prinți, arhonți, triarhi şi negustori fără număr vin de peste tot pentru a cere împrumuturi din vistieria foarte bine păzită a Băncii de Fier.

Banca de Fier din Braavos.

Se spune că Banca de Fier are dobânda sa. Cei care împrumută de la braavosieni şi nu-şi plătesc datoria ajung adesea să regrete amarnic o asemenea sminteală, deoarece banca a răpus lorzi şi prinți şi se mai zvoneşte că trimite asasini împotriva celor pe care nu-i poate elimina altfel (cu toate că asta n-a putut fi dovedit niciodată într-un mod concludent).

Lucrarea Originile Băncii de Fier şi a Braavosului, a Arhimaesterului Matthar oferă una dintre cele mai detaliate descrieri ale istoriei băncii şi a afacerilor sale, atât cât pot fi acestea cunoscute; banca este faimoasă pentru discreția sa şi confidențialitatea ei. Matthar aminteşte că fondatorii Băncii de Fier au fost douăzeci şi trei la număr: şaisprezece bărbați şi şapte femei, fiecare dintre ei deținând o cheie pentru marile seifuri subterane. Descendenții lor, al căror număr depăşeşte acum mia, sunt şi astăzi păstrătorii cheilor, cu toate că cele pe care le expun acum cu mândrie în ocaziile oficiale au doar un rol ceremonial. Unele dintre familiile fondatoare ale Braavosului au intrat în declin în decursul secolelor, iar câteva şi-au pierdut cu totul averile, dar toate țin la cheile lor şi la onorurile care le însoțesc.

Banca de Fier nu este condusă doar de deținătorii cheilor. Unele dintre cei mai bogate şi mai influente familii din Braavosul de astăzi sunt de origini mai recente, dar capii acestor case au acțiuni, sunt membri consiliilor secrete şi au un cuvânt de spus în alegerea celor care o conduc. În Braavos, după cum au remarcat mulți dintre cei veniți din afară, monedele de aur contează mai mult decât cheile din fier. Trimişii băncii străbat întreaga lume, adesea cu navele proprii, şi negustătorii, lorzii şi chiar regii îi tratează aproape ca pe egalii lor.

Braavos este un oraş construit pe argilă şi nisip, unde niciodată nu te afli la mai mult de câteva sute de metri de apă. Unii afirmă că oraşul are mai multe canale decât străzi. Aceasta este o exagerare, dar nu poate fi negat că modul cel mai rapid de a circula prin oraş este pe apă, cu una dintre miile de ambarcațiuni-şarpe care cutreieră canalele, în loc de mersul pe jos printr-un labirint de străzi, alei şi poduri arcuite. Bazine şi arteziene pot fi văzute peste tot în Braavos, sărbătorind legăturile oraşului cu marea şi cu „zidurile de lemn" care îl apără. Apa sălcie a lagunei, care înconjoară cele „o sută de insule" a fost sursa unei bune părți din bogăția de început a oraşului, oferind stridii, țipari, crabi, languste, scoici, calcani şi multe alte feluri de peşte.

Totuşi, apele care hrănesc şi protejează Braavosul îl pun şi în pericol, deoarece în ultimele două secole a devenit tot mai clar că unele dintre insulele oraşului se scufundă sub greutatea clădirilor care le acoperă acum. Partea cea mai veche a Braavosului, chiar la nord de Podul Peticarului, s-a scufundat deja, fiind numită Oraşul Scufundat. Chiar şi aşa, mai există încă numeroşi braavosieni săraci care locuiesc în turnurile şi etajele superioare ale clădirilor pe jumătate scufundate.

Braavos este un oraş recunoscut pentru arhitectura sa: întinsul Palat al Lordului Mării, cu magnifica sa menajerie de jivine ciudate şi de păsări din toată lumea; impozantul Palat al Justiției; uriaşul Templu al Cântărețelor Lunii; apeductul numit de localnici râul cu apă dulce, care furnizează mult necesara apă potabilă din teritoriul propriu-zis al Essosului (deoarece apa din canale este sălcie, noroioasă şi nu-i bună de băut din cauza

mizeriilor care sunt aruncate); turnurile păstrătorilor cheilor şi ale familiilor nobile; şi Casa Mâinilor Roşii, un mare azil şi centru de vindecare.

În interiorul şi printre aceste structuri se află nenumărate prăvălii, lupanare, hanuri, berării, primării şi burse comerciale. De-a lungul străzilor şi al podurilor se înalță statuile foştilor Lorzi al Mării, legiuitori, marinari, războinici, chiar şi poeți, menestreli şi curtezane.

Faima templelor din Braavos a ajuns până departe, iar unele sunt adevărate minuni. Templul Cântărețelor Lunii este cel mai important, deoarece braavosienii au un respect deosebit pentru aceste divinități, după cum am spus deja. Tatăl Apelor este venerat aproape în aceeaşi măsură, templul său pe ape fiind construit în fiecare an pentru zilele sale de sărbătoare. Stăpânul Luminii, R'hllor cel Roşu, are un mare templu în Braavos, deoarece adepții săi au devenit mult mai numeroşi în ultima sută de ani.

Urmaşii a o sută de popoare diferite, braavosienii cinstesc o sută de zei diferiți. Cei mai măreți dintre aceştia au temple, însă adânc în inima oraşului poate fi găsită Insula Zeilor, unde au temple şi cei mai mărunți dintre ei. Septul-de-Dincolo-de-Mare şi septonii şi septele sale îi slujesc pe Cei Şapte în fiecare zi pentru marinarii de pe navele venite din cele Şapte Regate în Braavos pentru negoț.

În Braavos, bărbații şi femeile din cele mai îndepărtate colțuri ale lumii pot sta împreună, aşa cum au făcut-o timp de sute de ani, mâncând, bând şi povestind. Se spune că toți sunt bineveniți în Oraşul Secret.

Cartierul templelor din Braavos.

De asemenea, mai trebuie spus că aceste curtezane din Braavos sunt renumite în întreaga lume, dar sunt femei libere, spre deosebire de alte faimoase frumuseți din grădinile plăcerii din Lys sau lupanarele din Volantis. Arta lor nu se reduce doar la alcov; inteligența şi înfățişarea lor sunt căutate de cei mai bogați dintre negustori, cei mai curajoşi căpitani, cei mai distinşi vizitatori. Păstrătorii cheilor, lorzii şi prinții le doresc favorurile. Cele mai faimoase dintre ele îşi iau nume poetice, care le amplifică alura şi misterul. Menestrelii se întrec pentru a-şi asigura patronajul lor, în vreme ce braavosienii, cu spadele lor zvelte, se duelează adesea pe viață şi pe moarte în numele vreunei curtezane.

Multe dintre curtezanele din Braavos sunt sărbătorite prin cântece şi poveşti, iar câteva au fost chiar imortalizate în bronz sau marmură. În cele Şapte Regate, cele mai pomenite şi mai infame sunt Perlele Negre. Prima femeie care a purtat acest nume a fost căpitanul şi regina piraților Bellegere Otherys, care-a domnit, pentru scurtă vreme, ca una dintre cele nouă ibovnice ale lui Aegon al IV-lea Targaryen, aducându-i pe lume fiica bastardă, Bellenora, cea de-a doua Perlă Neagră, o faimoasă curtezană considerată de menestrelii zilelor ei drept cea mai

frumoasă femeie din lume. Descendentele ei au devenit şi ele curtezane, fiecare fiind, la rându-i, o Perlă Neagră şi fiecare având în vene şi sânge de dragon, până în zilele noastre.

Talentul la mânuirea săbiei al braavosienilor din Oraşul Secret este la fel de renumit ca frumusețea curtezanelor lor. De obicei fără armură, cu spade înguste şi ascuțite, mult mai uşoare decât spadele lungi din cele Şapte Regate, aceşti războinici ai străzii practică un stil de a lupta rapid şi mortal. Cei mai buni dintre ei îşi spun dansatori pe apă, ținând cont de obiceiul de a se duela în Bazinul Lunii, de lângă Palatul Lordului Mării; se zice că adevărații dansatori pe apă pot lupta şi ucide pe suprafața bazinului fără a tulbura apa.

Pilman din Lannisport, un căpitan de navă, a oferit Citadelei o relatare despre un astfel de duel al unui dansator pe apă.

Dansatorii pe apă, ne spune el, par să plutească la suprafața apei, însă este o iluzie provocată de întuneric deoarece ei se duelează de obicei noaptea. Căpitanul insistă că n-a văzut niciodată o asemenea grație sau pricepere.

Cu toate că printre braavosieni şi dansatorii pe apă există mulți spadasini ucigători, prin tradiție cel mai mare dintre ei este Prima Spadă, cel care comandă garda personală a Lordului Mării şi-l protejează în orice apariție publică. Odată aleşi, Lorzii Mării servesc pe viață. Inevitabil, există întotdeauna unii care vor să le scurteze viața pentru tot felul de schimbări politice. De-a lungul secolelor, Primele Spade au purtat multe dueluri faimoase, au luat parte la zeci de războaie şi au salvat viața a zeci de Lorzi ai Mării, pentru mai bine sau mai rău.

Nicio discuție despre Braavos n-ar fi completă fără menționarea Oamenilor-Fără-Față. Învăluiți în mister şi zvonuri, această societate secretă de asasini se spune că ar fi mai veche decât Braavosul însuşi, cu rădăcini până-n Valyria, la apogeul gloriei sale. Oricum, se ştiu puține lucruri despre aceşti ucigaşi.

Monede ale Oamenilor-Fără-Față din Braavos (avers şi revers)

Cunoaştem, oare, toate ținuturile şi popoarele care există în lume? Bineînțeles că nu. Hărțile noastre au limitele lor, şi chiar şi cele mai bune dintre ele ridică la fel de multe întrebări pe câte răspunsuri dă despre ținuturile îndepărtate dinspre est, cu toate acele pete albe atât de frecvente, locurile despre care nu ştim nimic. Ne-ar folosi însă mult să discutăm despre ce ştim despre acele locuri, chiar dacă negoțul lor cu cele Şapte Regate este modest în cel mai bun caz, în comparație cu cel al Oraşelor Libere.

Insulele Verii

Insulele Verii

La sud de Westeros, scăldate de apele de un albastru-închis ale Mării Verii, Insulele Verii se lăfăie sub razele soarelui cald din Sud. Peste cincizeci de insule formează acest arhipelag înverzit. Multe sunt atât de mici, încât cineva ar putea să le străbată la pas într-o oră, dar Jhala, cea mai mare dintre ele, are o lungime de nouă sute şaizeci şi cinci de kilometri de la un capăt la celălalt. Sub munții săi înalți şi înverziți se întind păduri vaste, jungle încețoşate, plaje cu nisip verde şi negru, râuri mărețe, pline de crocodili monstruoşi, şi văi fertile. Walano şi Omboru, deşi sunt mai puțin de jumătate cât Jhala, fiecare este mai mare decât toate

insulele de la Treptele de Piatră la un loc. Aceste trei insule sunt casa a mai mult de nouă zecimi dintre oamenii din arhipelag.

Flori de mii de feluri îşi desfac petalele din abundență în Insulele Verii, înmiresmând aerul cu parfumul lor. Pomii sunt încărcați de fructe exotice şi miriade de păsări cu penajul viu colorat flutură din aripi pe cer. Din penele lor, insularii Verii confecționează faimoasele lor mantii. Pe sub frunzişul verde al pădurilor tropicale dau târcoale pantere pătate, mai mari decât orice leu, şi haite de lupi roşii. Cete de maimuțe sar din creangă în creangă în copacii de deasupra. Şi gorilele sunt numeroase: „vechii oameni roşii" din Omboru, blănuri argintii în munții din Jhala, pânditori în noapte în Walano.

Insularii Verii sunt oameni negricioşi, cu părul şi ochii negri, cu pielea la fel de maro precum lemnul de tec ori neagră precum cărbunele. În mare parte din istoria lor consemnată, au fost izolați de restul omenirii. Primele hărți, aşa cum sunt ele gravate în faimoşii Copaci Vorbitori din Oraşul Copacilor Înalți, nu arată alte pământuri în afară de insulele propriu-zise, înconjurate de un ocean întins cât lumea-ntreagă. Ca orice insulari, au ieşit pe mare în zorii zilelor, prima dată în luntri pescăreşti cu vâsle, din lojniță de salcie, apoi în ambarcațiuni mai mari, mai rapide, cu pânze țesute din cânepă, dar puțini s-au aventurat dincolo de punctul de unde nu şi-au mai văzut propriile lor țărmuri... iar cei care au navigat dincolo de orizont nu s-au mai întors acasă întotdeauna.

Lomas Longstrider, care a vizitat Insulele Verii în căutarea minunilor lumii, a relatat că înțelepții de aici susțineau că strămoşii lor au ajuns, cândva, pe țărmurile vestice ale Sothoryos şi-au ridicat oraşe acolo, numai pentru a le vedea cotropite şi distruse de aceleaşi forțe care au măturat, mai târziu, de pe fața pământului aşezările ghiscari şi valyriene aflate pe acel continent periculos. Arhivele Citadelei păstrează câteva cronici străvechi ale Valyriei, însă niciuna nu vorbeşte despre aceste presupuse oraşe, şi mai sunt şi maesteri care se îndoiesc de adevărul unor astfel de afirmații.

Primul contact consemnat între Insulele Verii şi restul lumii a avut loc la apogeul Vechiului Imperiu din Ghis. O navă comercială ghiscari a acostat pe Walano, după ce fusese abătută de la cursul ei de o furtună, numai pentru a pleca degrabă, înspăimântată, la prima întâlnire cu localnicii pe care ghiscarii i-au luat drept demoni, cu pielea înnegrită de focurile iadului. Apoi, marinarii ghiscari au avut grijă să se țină departe de Insula Demonilor, aşa cum au denumit ei Walano în hărțile lor; n-aveau nici cea mai mică idee despre existența Omboru, Jhala sau a insulelor mai mici.

Acest contact a avut un efect profund şi asupra insularilor Verii, deoarece le-a dovedit că şi alți oameni trăiau în ținuturile de dincolo de ape. Curiozitatea lor (şi avariția) a fost astfel stârnită, prinții insulelor începând să construiască nave mai mari şi mai puternice, capabile să ducă suficient de multe provizii pentru traversarea suprafețelor întinse ale mării, rezistând chiar şi celor mai cumplite furtuni. Malthar Xaq, prințul micii insule Koj, a fost cel mai important dintre aceşti armatori, fiind pomenit astăzi drept Malthar Călărețul Vântului sau Malthar Cartograful.

A început o nouă eră a explorărilor şi negoțului, odată ce marile nave au ieşit în largul mării, trimise de Malthar şi de prinții săi. Multe nu s-au mai întors. Dar multe au făcut-o.

Lucrarea Maesterului Gallard, *Copiii Verii*, rămâne principala sursă de informații despre istoria Insulelor Verii. Mare parte din acest trecut - care-a fost cândva ascuns de faptul că multe dintre istorisirile Insulelor Verii au fost înregistrate într-o formă oficială versificată, foarte complicată - a fost aproape limpezit datorită efortului său. Cu toate că mai persistă anumite controverse - întrebările lui Molloss referitoare la cronologia lui Gallard a primilor prinți din Walano rămâne un exemplu - nu a mai apărut o lucrare mai bună.

Naath, Insulele Vasiliscului, coastele nordice ale Sothoryos şi coastele sudice, atât din Westeros, cât şi din Essos, au fost vizitate şi, într-un răstimp de mai puțin de o jumătate de secol, între Insulele Verii şi Regatul Liber al Valyriei se făcea un negoț

prosper. Insulelor le lipseau fierul, zincul şi alte metale, dar erau bogate în pietre prețioase (smaralde, rubine şi safire şi perle de toate felurile), mirodenii (nucşoară, scorțişoară, piper) şi lemn de esență tare. O modă s-a răspândit printre stăpânii dragonilor pentru maimuțe, cimpanzei, pui de panteră şi papagali. Copacii sângerii, abanos, mahon, inimă purpurie, arborele albastru, lemn cu noduri, lemnul tigrului, inimă de aur, fildeş roz şi alte tipuri de lemn prețios erau şi ele la mare trecere, alături de vinul de palmier, fructele şi penele.

Valyrienii plăteau sclavii în aur. Atunci, la fel ca acum, insularii Verii erau oameni arătoşi, înalți, puternici, grațioşi, capabili să învețe repede. Aceste calități atrăgeau pirații şi neguțătorii de sclavi din Valyria, Insulele Vasiliscului şi Vechiul Ghis. Au pricinuit multe necazuri, pentru că aceşti jefuitori tăbărau asupra satelor paşnice pentru a-i lua pe locuitori în sclavie. Pentru o vreme, prinții din insule au redus pericolul vânzându-le negustorilor de sclavi duşmanii şi rivalii capturați.

Poveştile scobite în Copacii Vorbitori ne vorbesc despre „Anii Ruşinii", care au durat aproape două secole, până când o femeie-războinic, pe nume Xanda Qo, Prințesa Văii Lotusului Dulce (care fusese ea însăşi sclavă pentru o vreme), a unit toate insulele sub conducerea ei şi a pus capăt acestor lucruri.

Cum fierul era folosit cu parcimonie şi era scump în insule, armurile erau puține, iar sulițele lungi şi ascuțite şi cele scurte, pentru înjunghiat, tradiționale printre insularii Verii, nu s-au dovedit deloc eficiente împotriva spadelor de oțel şi a topoarelor vânătorilor de sclavi. Aşa că Xanda Qo şi-a înarmat marinarii cu arcuri lungi, făcute din lemnul copacului inimii de aur, un lemn găsit numai pe Jhala şi Omboru. Aceste arcuri extraordinare depăşeau cu mult în ceea ce priveşte raza de acțiune arcurile curbate din corn şi coardă din tendon, folosite de vânătorii de sclavi, putând arunca o săgeată lungă de nouăzeci de centimetri suficient de puternic încât să străpungă cămaşa de zale şi pieptarul de piele tăbăcită, ba chiar şi o platoşă de oțel bun.

Pentru a le oferi arcaşilor ei o platformă solidă de unde să țintească şi să slobozească săgețile, Xanda Qo a construit nave mai mari decât orice se văzuse până atunci în Marea Verii,

corăbii înalte, suple, îmbinate cu măiestrie fără ca măcar să se fi folosit cuie, multe protejate cu esențe rare de lemn tare, întărit şi mai mult cu ajutorul vrăjilor, astfel că berbecii navelor vânătorilor de sclavi crăpau şi se sfărâmau lovindu-se de flancurile lor. Tot atât de rapide, pe cât de puternice, navele ei aveau prove înalte, curbate, sculptate în forma unor păsări şi animale. Aceste „gâturi de lebădă" le-au adus denumirea de „corăbii-lebădă".

Cu toate că a durat aproape o generație, insularii Verii, conduşi de fiica prințesei Xanda (şi de succesoarea ei, în cele din urmă), Chatana Qo, Săgeata din Jhahar, s-au impus, până la urmă, în ceea ce s-au numit Războaiele cu Vânătorii de Sclavi. Cu toate că unitatea insulelor nu s-a menținut după domnia ei (deoarece Săgeata s-a măritat nechibzuit şi n-a guvernat la fel de bine pe cât a luptat), vânătorii de sclavi dau şi-acum bir cu fugiții numai la vederea unei corăbii-lebădă, deoarece se ştie că fiecare dintre aceste nave mândre are la bord un contingent de arcaşi letali, înarmați cu arcurile lor din lemnul copacului inimii de aur. Şi astăzi, arcaşii Insulelor Verii (inclusiv femeile) sunt considerați cei mai buni din lume. Nici arcurile lor nu pot fi întrecute de cele obişnuite, deoarece prinții insulelor au interzis exportul de lemn din copacul inimii de aur încă de la Războaiele cu Vânătorii de Sclavi; numai arcurile de os de dragon le pot depăşi, însă acestea sunt extrem de rare.

Se ştie că unii insulari ai Verii, vrând să vadă lumea, s-au pus în serviciul unora din alte ținuturi, ca arcaşi sau marinari mercenari. Alții s-au alăturat piraților din Insulele Vasiliscului; unii au devenit căpitani de faimă întunecată, despre ale căror fapte se vorbeşte cu teamă până în porturi îndepărtate precum Qarth şi Oraşul Vechi. Insularii Verii s-au remarcat în companiile libere din Ținuturile Discordiei ca gărzi de corp în suitele prinților negustori din Oraşele Libere ori ca luptători în arenă în oraşele sclavilor Astapor, Yunkai şi Meereen... dar, în pofida indiscutabilei dibăcii şi priceperi la arme, demonstrate individual, insularii nu sunt un popor războinic.

Insularii Verii n-au invadat niciodată vreo regiune de dincolo de țărmurile lor, nici n-au încercat să cucerească vreun popor străin. Mărețele lor corăbii-lebădă navighează mai departe şi mai

repede decât navele oricărei altei națiuni, până la capătul pământului, dar prinții Insulelor Verii nu au nave de război pregătite şi par să prefere negoțul şi explorările luptelor de cucerire.

Corabie-lebădă din Insulele Verii.

În îndelungata lor istorie, Insulele Verii au fost unite sub un singur conducător de vreo şase ori, însă niciodată pentru prea mult timp. Astăzi, fiecare dintre insulele mai mici are propriul ei conducător, cu titlul de prinț sau prințesă în Limba Comună; insulele mai mari (Jhala, Omboru şi Walano) au adeseori prinți rivali.

Fără îndoială, insulele sunt, în general, locuri paşnice. Războaiele lor sunt puternic ritualizate, cu bătălii care seamănă cu înfruntările din cadrul turnirurilor, astfel că grupurile de războinici se întâlnesc pe câmpurile de luptă alese şi confirmate dinainte, în momente socotite de bun augur de preoții lor. Ei luptă cu sulițe şi praştii şi scuturi din lemn, asemenea înaintaşilor lor cu cinci mii de ani în urmă; arcurile din lemnul copacului inimii de aur şi săgețile de nouăzeci de centimetri, lansate în bătălie de arcaşii lor împotriva duşmanilor de peste mare, nu sunt niciodată folosite împotriva insularilor deoarece zeii nu permit asta.

Războaiele de pe Insulele Verii durează rareori mai mult de-o

zi, şi doar participanții pot fi răniți. Nu sunt arse recoltele sau casele, nu sunt prădate oraşele, niciun copil nu e vătămat, nicio femeie siluită (cu toate că femeile-războinic luptă adesea cot la cot cu bărbații în bătălie). Nici măcar prinții înfrânți nu sunt dați morții sau desfigurați, deşi trebuie să-şi lase casele şi palatele şi să-şi petreacă restul zilelor în exil.

Deşi Jhala este cea mai mare dintre Insulele Verii, Walano este cea mai populată. Acolo se află Ultima Tânguire, cu marele său port, adormitul Capului Lotus, şi însoritul Oraş al Copacilor înalți, unde preotesele în robele lor cu pene cioplesc cântece şi poveşti în trunchiurile imenşilor copaci înalți care umbresc oraşul. Pe aceşti Copaci Vorbitori se poate citi întreaga istorie a insularilor Verii, alături de poruncile numeroşilor lor zei şi legile care le guvernează viața.

Cu toate că zeci de zei, mici şi mari, sunt venerați pe Insulele Verii, un respect deosebit le este arătat zeului şi zeiței iubirii, frumuseții şi fertilității. Uniunea dintre bărbat şi femeie este sacră pentru aceste divinități; prin alăturarea lor în acest act de închinăciune, cred insularii, bărbații şi femeile îi cinstesc pe zeii care i-au creat. Bogați sau săraci, bărbați sau femei, de viță nobilă sau oameni de rând, toți insularii vor petrece un timp în templele iubirii, răspândite pe insule, dăruindu-şi trupul oricui îl doreşte.

Majoritatea îi slujesc pe zei maximum un an, însă cei mai frumoşi, cei mai plini de compasiune şi cei mai pricepuți rămân. În Braavos, ar putea fi considerați curtezani, iar la Debarcaderul Regelui curve, însă pe Jhala, Walano, Omboru şi celelalte insule, aceşti preoți şi preotese sunt foarte prețuiți, deoarece oferirea plăcerii carnale este considerată o artă la fel de demnă de respect ca muzica, sculptura sau dansul.

Procesiune la templul iubirii din Insulele Verii

Astăzi, insularii Verii sunt o prezență obişnuită prin Oraşul Vechi şi Debarcaderul Regelui, iar corăbiile-lebădă, cu pânzele lor umflate de vânt, ca nişte nori, străbat toate mările pământului. Marinari curajoşi, căpitanii lor nu navighează pe lângă coaste, aşa cum fac alții, ci se avântă fără frică în larg, departe de uscat. Există anumite indicii că exploratorii din Koj s-ar putea să fi cartografiat şi coastele vestice ale Sothoryos până la capătul lumii, descoperind ținuturi ciudate şi oameni şi mai ciudați departe, înspre sud, sau peste apele nesfârşite ale Mării Apusului… Însă adevărul acestor istorisiri este cunoscut numai prinților de pe insule şi căpitanilor care-i slujesc.

CELELALTE INSULE ALE VERII

În vreme ce Jhala, Walano şi Omboru domină arhipelagul, trebuie menționate şi câteva dintre insulele mai mici:

Pietrele Cântătoare, la vest de insulele principale, au vârfuri colțuroase atât de pline de găuri şi galerii de aeraj, încât atunci

când bate vântul produc o muzică stranie. Oamenii de aici pot spune dincotro bate vântul după sunetul cântului său. Nu se ştie dacă zeii sau oamenii au învățat pietrele să cânte.

Capul de Piatră, insula cea mai la nord din şir, este, cu siguranță, creația oamenilor; latura nordică a stâncii încinse de mare a fost dăltuită ca să fie aidoma feței vreunui zeu uitat, strălucind peste întinsul mării. Aceasta este ultima imagine pe care-o văd insularii Verii când navighează spre nord, spre Westeros.

Koj, cândva căminul lui Malthar Cartograful, încă se mai poate făli cu cele mai bune şantiere navale din arhipelag. Trei sferturi dintre faimoasele corăbii-lebădă ale insularilor sunt construite aici, iar Palatul Perlei, cetatea de scaun a Prinților de Koj, este vestit pentru colecția sa de hărți.

Abulu, o insulă mică şi dezolantă din nord-estul Walano, le-a servit, pentru peste doi ani, drept cămin Nymeriei şi oamenilor săi. Prinții au refuzat să-i îngăduie să se stabilească pe insulele mai mari, de teamă ca nu cumva să stârnească mânia Valyriei. Din moment ce majoritatea însoțitorilor Nymeriei erau femei, Abulu a devenit cunoscută drept Insula Femeilor, un nume pe care-l poartă şi azi. Bolile, foametea şi raidurile vânătorilor de sclavi şi-au luat tributul dintre rhoynari, până când, în cele din urmă, Nymeria şi-a condus cele zece mii de corăbii înapoi pe mare, în căutarea unui refugiu. Însă, câțiva mii dintre adepții ei au ales să rămână acolo, urmaşii lor trăind pe Insula Femeilor şi azi.

Naath

La nord-vest de Sothoryos, în Marea Verii, se află insula misterioasă Naath, cunoscută anticilor drept Insula Fluturilor. Insularii sunt o rasă de oameni frumoşi şi blânzi, cu fețe rotunde şi plate, piele oacheşă şi ochi mari şi blânzi, de culoarea chihlimbarului, adesea cu puncte aurii. Navigatorii le spun Oamenii Paşnici, deoarece nu se vor lupta nici ca să-şi apere casele sau pe ei înşişi. Naathienii nu ucid, nici măcar jivine de pe câmpii sau din păduri; mănâncă fructe, nu carne, şi preferă muzica, nu războiul.

Zeul din Naath este numit Stăpânul Armoniei, înfățişat adesea drept un uriaş râzând, bărbos şi gol, întotdeauna înconjurat de roiuri de tinere zvelte, cu aripi de fluture. Prin insulă dau din aripioare sute de feluri de fluturi; naathienii îi adulează ca pe nişte mesageri ai Stăpânului, însărcinați cu protejarea poporului său. Poate că există un oarecare adevăr în aceste legende, deoarece în vreme ce natura docilă a localnicilor face ca insula să fie potrivită pentru a fi ocupată, străinii veniți de dincolo de mare nu trăiesc multă vreme pe Insula Fluturilor.

Ghiscarii au cucerit de trei ori insula în vremurile Vechiului Imperiu; valyrienii au clădit o fortăreață acolo, ale cărei ziduri din piatră topită încă mai pot fi văzute; o companie de aventurieri volanteni a construit odată un târg negustoresc, înconjurat de palisade din buşteni şi țarcuri pentru sclavi; corsarii din Insulele Vasiliscului au debarcat pe Naath de nenumărate ori. Totuşi, niciunul dintre aceşti invadatori n-a rămas, iar naathienii susțin că niciunul n-a rezistat mai mult de un an, deoarece nişte umori rele se ascund chiar în aerul acestei insule fericite şi toți cei care zăbovesc prea mult aici, pe Naath, mor. Fierbințeala este primul semn al bolii, urmată de spasme dureroase, care-şi fac victimele să pară că dansează cu înverşunare şi fără control. În ultimul stadiu, cel afectat transpiră sânge şi carnea i se desprinde de pe oase.

Naathienii nu par să fie afectați de boală.

Arhimaesterul Ebrose, care a făcut un studiu despre tot ce se

ştie despre această afecțiune, crede că ar fi răspândită de fluturii veneraţi de Oamenii Paşnici. Din acest motiv, boala este adesea numită „fierbințeala fluturilor”. Unii cred că febra este cauzată numai de un anumit soi de fluturi (unul mare, alb-negru, cu aripi la fel de lungi ca brațul unui om, susține Ebrose), însă şi acest lucru rămâne doar o presupunere.

Fie că fluturii din Naath sunt cu adevărat uneltele Stăpânului Armoniei, fie sunt nişte insecte banale, precum verii lor din cele Şapte Regate, s-ar putea ca naathienii să nu greşească deloc socotindu-i păzitorii lor.

Este trist de constatat că piraţii care cutreieră mările din jurul Naathului şi-au dat seama că şansele de a muri de fierbințeala fluturilor sunt destul de scăzute, atâta vreme cât nu rămân pe insulă mai mult de câteva ore… şi chiar şi mai mici dacă ajung pe țărm noaptea, deoarece fluturii sunt creaturi ale zilei şi le plac rouă dimineții şi soarele amiezii. Astfel, vânătorii de sclavi din Insulele Vasiliscului debarcă adesea pe Naath pe întuneric, pentru a lua în sclavie sate întregi. Oamenii Paşnici aduceau întotdeauna un preț bun, se spune, pentru că sunt pe cât de blânzi, pe-atât de deştepți, plăcuți la vedere şi învățau repede să se supună. Se relatează că una dintre casele plăcerilor din Lys este renumită pentru fetele sale naathiene, înveşmântate în haine de mătase şi înfrumusețate cu aripi de fluture pictate, viu colorate.

Astfel de raiduri au devenit atât de frecvente din Secolul Însângerat, încât Oamenii Paşnici şi-au abandonat, în mare parte, propriile lor țărmuri, mutându-se în interiorul insulei, pe dealuri şi în păduri, unde vânătorii de sclavi îi găseau mai greu. De aceea minunatele obiecte artizanale, mătăsurile strălucitoare şi vinurile fine şi înmiresmate din Insula Fluturilor aproape au dispărut din piețele din cele Şapte Regate şi din cele Nouă Oraşe Libere.

Fluturi din Naath

Insulele Vasiliscului

Corsarii, plaga Insulelor Vasiliscului.

La est de Naath, lungul şir de insule cunoscute drept Insulele Vasiliscului n-ar putea fi mai diferite. Numite după fiarele îngrozitoare care le cotropiseră cândva, Insulele Vasiliscului au fost de-a lungul secolelor un buboi puroiat din Marea Verii, locuite numai de corsari, piraţi, vânători de sclavi, criminali şi monştri, pleava umanităţii. Se spune că veneau din toate ţinuturile de sub soare, deoarece numai acolo astfel de oameni puteau spera să găsească alţii asemenea lor.

Viaţa pe Insulele Vasiliscului este urâtă, brutală şi, adesea, scurtă. Calde, umede şi cotropite de nori de muşte înţepătoare, purici şi viermi sugători de sânge, aceste insule s-au dovedit mereu nesănătoase, atât pentru oameni, cât şi pentru animale.

Câteva dintre Insulele Vasiliscului au unele aspecte unice, care merită să fie menţionate:

Gheara, o insulă mare, de forma unei gheare, aflată la nord de Insula Lacrimilor, este străbătută de caverne adânci, majoritatea

locuite şi fortificate. Insula serveşte drept târg de sclavi pentru corsari, unde sunt ținuți captivii până când pot fi vânduți sau (mai rar) schimbați pentru recompensă. De asemenea, este şi gazda Plajei Trocului, unde piraţii schimbă între ei diferite mărfuri.

Pe *Insula Broaştelor Râioase* poate fi găsit un idol străvechi, o piatră neagră şi lucioasă, sculptată în forma unei broaşte uriaşe, cu un aspect malefic, de vreo doisprezece metri înălțime. Despre cei de pe această insulă se crede că sunt descendenții celor care au cioplit Piatra Broască, deoarece feţele lor au un aspect neplăcut, ca de peşte, iar mulți au mâinile şi picioarele cu degete unite. Dacă aşa este, ei sunt singurii supraviețuitori ai acestei seminții uitate.

Mulți dintre corsari păstrează obiceiul macabru de a-şi lega de cocile şi de catargele corăbiilor lor capete tăiate, pentru a-şi înspăimânta duşmanii. Capetele se bălăngăne, legate cu funii de cânepă, până când carnea de pe ele putrezeşte, şi-atunci sunt înlocuite cu altele. În loc să încredințeze mării țestele, corsarii le depun pe Insula Hârcii, ca o ofrandă adusă unui zeu întunecat. Din acest motiv pot fi văzute mormanele uriaşe de cranii îngălbenite, aliniate de-a lungul țărmurilor acestei insule mici, bătute de vânt şi nelocuite.

Ruinele găsite pe Insula Lacrimilor, pe cea a Broaştelor Râioase şi pe cea a Securii sugerează o civilizație străveche, însă se cunosc foarte puține despre aceşti oameni dispăruți după Zorii Vremurilor. Dacă au mai supraviețuit vreunii până când primii corsari s-au aşezat pe insule, aceştia au fost repede trecuți prin sabie, aşa că acum nu mai există nici urmă de ei… poate cu excepția a ceea ce-a rămas pe Insula Broaştelor Râioase, după cum vom vedea imediat.

Cea mai mare dintre Insulele Vasiliscului este cea a Lacrimilor, unde văile cu pereți abrupți şi mlaştinile întunecate se ascund printre dealurile colțuroase din calcar şi stâncile strâmbe, măturate de vânturi. Pe coasta sa sudică se află vestigiile unui oraş. Clădit de Vechiul Imperiu din Ghis, a fost cunoscut sub numele de Gorgai timp de aproape două secole (sau poate că patru, părerile diferă) până când stăpânii dragonilor din Valyria

l-au cucerit-o în timpul celui de-al Treilea Război Ghiscari, numindu-l Gogossos.

Indiferent de nume, era un loc blestemat. Stăpânii dragonilor i-au trimis pe Insula Lacrimilor pe cei mai răi dintre criminalii lor, ca să-şi ducă viața muncind din greu. În temnițele din Gogossos, torționarii au ticluit noi cazne. În tainițele cele mai adânci era practicată vrăjitoria neagră de sânge, când jivinele erau împerecheate cu sclavele pentru a aduce pe lume copii diformi, pe jumătate oameni.

Infamia de la Gogossos a supraviețuit chiar şi Urgiei. În timpul Secolului Însângerat, acest oraş întunecat a devenit bogat şi puternic. Unii i-au spus al Zecelea Oraş Liber, însă bogăția sa a fost construită pe sclavi şi vrăjitorie. Piețele de sclavi au devenit faimoase, la fel ca şi cele din vechile oraşe ghiscari de la Golful Negustorilor de Sclavi. La şaptezeci şi şapte de ani după Distrugerea Valyriei însă, se zice că duhoarea ar fi ajuns chiar şi la nările zeilor, astfel că în țarcurile de sclavi din Gogossos a izbucnit o molimă îngrozitoare. Moartea Roşie a măturat Insula Lacrimilor, apoi restul Insulelor Vasiliscului. Nouă oameni din zece au pierit urlând, sângerând abundent prin toate orificiile, pielea rupându-se ca un pergament umed.

Un secol după aceea, Insulele Vasiliscului au fost ocolite. Numai după venirea corsarilor s-au întors oamenii acolo. Piratul din Qarth Xandarro Xhore a fost primul care a ridicat flamura acolo, folosind pietrele găsite pe Insula Securii pentru înălțarea fortului sumbru şi negru, care domina locul unde acostase. Au urmat curând oamenii din Frăția Oaselor, care s-au aşezat la capătul vestic al şirului de insule, pe Insula Muştelor. În aceste baze, Xandarro şi Frăția erau plasați perfect pentru a-i jefui pe negustorii care ocoleau resturile spulberate, fumegânde, ale peninsulei valyriene. În jumătate de secol, aproape toate Insulele Vasiliscului ajunseseră cuiburi de corsari.

În prezent, Frăția Oaselor a fost demult uitată, şi tot ce-a mai rămas de pe urma lui Xandarro Xhore este fortăreața lăsată de el pe Insula Securii, însă corsarii încă mai bântuie prin Insulele Vasiliscului. O dată la o generație, din câte se pare, sunt trimise flote în insule să curețe aceste gunoaie ale mărilor. Volantenii au fost deosebit de activi în acest sens, adesea în alianță cu unul sau

mai multe dintre Oraşele Libere. Unele dintre aceste atacuri s-au terminat prost, când corsarii au fugit, preveniți dinainte. Altele, mult mai bine conduse, s-au soldat cu spânzurarea a sute de pirați şi zeci de nave capturate, scufundate sau pârjolite. Unul dintre atacuri s-a terminat printr-o infamie, când căpitanul lysenian Saathos Saan, comandantul flotei trimise să distrugă fortărețele corsarilor, a devenit el însuşi pirat şi-a domnit ca rege al Insulelor Vasiliscului timp de treizeci de ani.

Indiferent de rezultatul acestor eforturi, corsarii par întotdeauna să-şi reia, după o vreme, devastările. Târgurile lor apar precum ciupercile otrăvitoare după ploaie, numai pentru a fi abandonate în anul următor, lăsate să putrezească şi să se scufunde înapoi în mocirla şi gunoaiele din care au răsărit. Portul Jafurilor, cel mai renumit dintre ele, apare în multe cântece şi istorisiri, dar, cu toate acestea, nu poate fi găsit pe nicio hartă… deoarece au existat zeci de asemenea porturi pe tot atâtea insule. Ori de câte ori unul este distrus, este înființat altul, pentru a fi abandonat la rându-i. Acelaşi lucru este valabil despre Sty, Crăpătura Târfei, Budinca Neagră şi alte cuiburi de-ale piraților, fiecare mai ticăloşit şi mai infam decât celălalt.

Pe scurt, cel mai bine este ca Insulele Vasiliscului să fie evitate, pentru că o călătorie până acolo nu aduce nimic bun.

Sothoryos

Oamenii ştiau de existența unui ținut vast, sălbatic, aflat la sud încă de când primii dintre ei au plecat cu navele pe mare, deoarece numai lățimea Mării Verii desparte Sothoryos de civilizațiile străvechi si de mărețele oraşe din Essos si Westeros. Ghiscarii au înființat avanposturi pe țărmurile sale nordice, pe vremea Vechiului Imperiu. Au ridicat oraşul Zamettar, apărat de ziduri, la gura râului Zamoyos, şi-au construit sumbra colonie penitenciară Gorosh, la Capul Wyvern. Aventurierii din Qarth, avizi de profit, căutau aur, pietre prețioase şi fildeş de-a lungul coastelor estice ale Sothoryos. Insularii Verii au făcut acelaşi lucru în vest. Regatul Liber al Valyriei a înființat de trei ori colonii la Capul Vasiliscului: prima a fost distrusă de Oamenii Pătați, a doua, pierdută din cauza unei molime, iar cea de-a treia a fost abandonată când stăpânii dragonilor au capturat Zamettar în cel de-al Patrulea Război Ghiscari.

Totuşi, nu putem susține că am cunoaşte bine Sothoryos. Interiorul său rămâne un mister pentru noi, acoperit de o junglă impenetrabilă, în care oraşele străvechi, pline de năluci, zac în ruine alături de râuri mărețe şi leneşe. După numai câteva zile de navigat la sud de Capul Vasiliscului, chiar şi forma coastelor sale rămâne necunoscută (s-ar putea ca insularii Verii să fi explorat şi cartografiat aceste țărmuri, însă îşi păzesc hărțile cu străşnicie şi nu împărtăşesc astfel de informații).

Coloniile înființate aici se vestejesc şi mor; numai Zamettar a rezistat pentru mai bine de o generație, dar astăzi chiar şi acest oraş cândva măreț este o ruină bântuită, fiind înghițit, încet, de junglă. Vânătorii de sclavi, negustătorii şi căutătorii de comori au vizitat Sothoryos în decursul veacurilor, însă numai cei mai curajoşi se aventurează atât de departe de garnizoanele lor de pe coastă şi de enclave pentru a putea explora misterele interiorului vast al continentului. Cei mai îndrăzneți au intrat în junglă pentru a nu mai fi văzuți vreodată.

Nu cunoaştem nici măcar adevărata mărime a Sothoryos. Hărțile din Qarth dezvăluiau cândva că ar fi o insulă de două ori

mai mare decât Marele Moraq, însă navele de negoț, care s-au avântat tot mai mult de-a lungul coastelor de est, n-au reuşit niciodată să dea de capătul său. Ghiscarii care au întemeiat Zamettar şi Gorosh credeau că Sothoryos este la fel de întins ca şi Westeros. Jaenara Belaerys a zburat cu dragonul ei, Terrax, mai departe spre sud decât orice bărbat sau femeie aventurați vreodată într-acolo, căutând mările clocotitoare şi râurile aburinde descrise de legende, însă n-a descoperit decât jungle nesfârşite, deşerturi şi munți. S-a întors în Regatul Liber după trei ani, declarând că Sothoryos este la fel de mare ca Essos, „un tărâm fără sfârşit".

Indiferent care ar fi adevărata sa întindere, continentul sudic este un loc nesănătos, aerul său fiind plin de emanații şi miasme. Am văzut deja cum s-a descurcat Nymeria pe țărmurile sale, când a încercat să-şi stabilească poporul acolo. Fierbințeala sângelui, febra verde, putrezeala dulce, creştetul de bronz şi moartea roşie, solzi cenuşii, picior maroniu, oase viermănoase, năpasta marinarului, ochi puroiați şi gingii galbene sunt numai câteva dintre bolile care fac ravagii acolo, multe atât de virulente încât se spune că au nimicit aşezări întregi. Studiul Arhimaesterului Ebrose cu privire la relatările călătorilor, de-a lungul secolelor, sugerează că nouă din zece oameni din Westeros care au ajuns în Sothoryos s-au îmbolnăvit de una sau mai multe dintre ele, peste jumătate murind.

Şi boala nu este singura primejdie cu care se confruntă cei dispuşi să încerce să cunoască acest ținut verde şi umed. Crocodili uriaşi pândesc sub luciul lui Zamoyos şi se ştie că răstoarnă bărcile, ridicându-se la suprafață pentru a-i putea devora pe ocupanții lor, pe când aceştia se zbat în apă. Alte cursuri de apă sunt pline de bancuri de peşti carnivori, capabili să curețe carnea de pe oasele unui om în câteva minute. Mai există muşte înțepătoare, şerpi veninoşi, viespi şi viermi care-şi lasă ouăle sub pielea cailor, porcilor şi oamenilor deopotrivă. Vasilişti, mici sau mari, se găsesc în număr mare la Capul Vasiliscului, unii de două ori mai mari decât leii. În pădurile din sudul Yeenului se spune că sunt maimuțe mai mari decât cei mai mari dintre uriaşi, atât de puternice încât pot omorî un elefant dintr-o singură lovitură.

Mai departe spre sud se află regiunile cunoscute drept Iadul Verde, unde se zice că s-ar afla fiare chiar şi mai cumplite. Dacă poveştile pot fi crezute, acolo există peşteri pline cu lilieci-vampiri, albi, capabili să sugă sângele unui om în câteva minute. Şopârle pătate bântuie junglele, aruncându-se asupra prăzii şi sfâşiind-o cu ghearele lor lungi şi încovoiate de pe labele din spate, puternice. Şerpi de cincisprezece metri lungime se strecoară prin vegetația joasă, iar păianjenii punctați îşi țes pânzele printre marii arbori.

Cei mai îngrozitori sunt wyvernii, aceşti tirani ai văzduhului din sud, cu aripile lor din piele, imense, ciocurile nemiloase şi foamea de nestăvilit. Înrudiți cu dragonii, nu pot sufla foc, însă îşi depăşesc verii în ferocitate şi seamănă cu ei din toate punctele de vedere, în afară de mărime.

În lucrarea sa, *Dragoni, wyrmi şi wyverni*, Septonul Barth susține că vrăjitorii de sânge din Valyria au folosit wyverni pentru a crea dragonii. Deşi vrăjitorii sângelui au experimentat intens artele lor întunecate, o asemenea teorie este considerată exagerată de majoritatea maesterilor. Iar lucrarea Maesterului Vanyon împotriva nenaturalului conține dovezi că dragonii au existat în Westeros chiar şi în vremurile de început, înainte ca Valyria să devină o putere.

Wyvernii pătați, cu solzii lor distinctivi, verde-jad cu alb, pot atinge o lungime de nouă metri. Cei de mlaştină pot avea dimensiuni şi mai mari, cu toate că sunt mai lenți, prin natura lor, şi zboară arareori departe de cuiburile lor. Cei cu burta maro nu sunt mai mari decât maimuțele, dar sunt mai primejdioşi decât rubedeniile lor mai mari, deoarece vânează în haite de câte o sută sau mai mulți. Cel mai înspăimântător este însă *aripa umbrei*, un monstru nocturn, ale cărui solzi şi aripi negre îl fac aproape invizibil… asta până când iese din întuneric pentru a-şi sfâşia prada.

Nu e deci de mirare că Sothoryos este slab populat în comparație cu Westeros sau Essos. Câteva orăşele negustoreşti se agață de coasta de nord, oraşe făcute din lut şi sânge, cum spun

unii: ploioase şi umede şi pline de mizerie, unde aventurierii, pungaşii, exilații şi târfele din Oraşele Libere şi din cele Şapte Regate vin să-şi găsească norocul.

Fără îndoială că există bogății ascunse prin jungle şi mlaştini, râurile sumbre de prin sud, însă pentru fiecare om care găseşte aur sau perle ori mirodenii prețioase sunt alți o sută care nu-şi află decât moartea. Corsarii de pe Insulele Vasiliscului atacă aceste aşezări, ducându-şi captivii în țarcurile pentru prizonieri din Insula Ghearei şi Insula Lacrimilor, înainte de a-i vinde în piețele din Golful Negustorilor de Sclavi sau bordelurilor şi grădinilor plăcerii din Lys. Iar băştinaşii devin tot mai sălbatici şi primitivi cu cât te aventurezi mai departe de coaste.

Localnicii sunt nişte creaturi cu oase mari, muşchi puternici, cu brațe lungi, frunți teşite, dinți uriaşi şi pătrățoşi, maxilare solide şi un păr aspru, negru. Nasurile lor late şi turtite seamănă cu un rât, iar pielea lor groasă vărgată, cu tipare maro şi alb, pare a aparține mai degrabă unui porc. Femeile de aici nu se pot împerechea decât cu propriii lor bărbați; când s-au însoțit cu cei din Essos şi Westeros, au adus pe lume copii morți, mulți cu malformații îngrozitoare.

Sothoryosii care trăiesc aproape de mare au învățat să vorbească limba comerțului. Ghiscarii îi consideră prea înceți la minte pentru a fi sclavi buni, însă sunt nişte luptători feroce. Mai departe în sud, semnele civilizației dispar, iar Oamenii Pătați devin chiar şi mai sălbatici şi barbari. Slujesc zei ai întunericului, cu rituri obscene. Mulți sunt canibali şi mulți sunt profanatori de cadavre; când nu se pot ospăta cu carnea duşmanilor şi a necunoscuților, îşi mănâncă propriii lor morți.

Unii spun că acolo erau şi alte rase, popoare uitate, distruse, devorate ori puse pe fugă de Oamenii Pătați. Poveştile despre oamenii-şopârlă, oraşele pierdute şi locuitorii peşterilor, fără ochi, sunt numeroase, dar nu există nicio dovadă în sprijinul lor.

Ruinele Sothoryos.

Maesterii şi alți învățați au fost puşi la încercare de cea mai mare dintre enigmele din Sothoryos, străvechiul oraş Yeen. O ruină mai veche decât timpul, construită numai din piatră neagră, lucioasă, din blocuri masive atât de grele, încât ar fi necesari o duzină de elefanți pentru a le urni. Yeen a rămas un loc dezolant timp de câteva mii de ani, dar jungla care-l înconjoară aproape că nici nu s-a atins de el. („Un oraş atât de malefic, încât nici chiar jungla nu poate pătrunde acolo” se spune că ar fi afirmat Nymeria când a ajuns acolo, dacă legenda este adevărată.) Orice încercare de a reconstrui sau reamplasa Yeenul a fost marcată de erori.

Ținuturile Ierbii

Dincolo de Pădurea Qohor, Essosul se deschide într-o vastă întindere de câmpii bătute de vânturi, dealuri cu pante blânde, văi fertile ale râurilor, lacuri mari şi albastre şi stepe nesfârşite, unde iarba creşte cât să ajungă la capul calului. De la Pădurea Qohor, în vest, până la munții înalți numiți Oase, Ținuturile Ierbii se întind pe mai bine de trei mii trei sute de kilometri.

Aici, în mijlocul acestor câmpii, s-a născut civilizația în Zorii Vremurilor. Acum zece mii de ani sau mai mult, pe când Westerosul nu era decât o sălbăticie urlătoare, locuit numai de uriaşi şi de Copiii Pădurii, primele aşezări s-au ridicat lângă malurile râului Sarne şi pe lângă miriadele de izvoare care-l alimentau, în drumul său şerpuitor spre nord, spre Marea Tremurătoare.

Din păcate, trebuie spus că istoriile acelor vremuri sunt pierdute pentru noi, deoarece regatele ierbii au apărut şi au dispărut înainte ca specia umană să fi ajuns să cunoască scrisul. Numai legendele au supraviețuit. Din ele ştim că Reginele Pescarilor au domnit asupra ținuturilor de lângă Marea Argintie - acea imensă mare interioară din inima Ținuturilor Ierbii - dintr-un palat plutitor, care aluneca la nesfârşit de-a lungul țărmurilor sale.

Au supraviețuit suficiente poveşti pentru a-i convinge pe maesteri de existența trecută a Mării Argintii, cu toate că, din cauza reducerii precipitațiilor în decursul veacurilor, s-a micşorat atât de mult încât astăzi nu au mai rămas decât trei mari lacuri, acolo unde cândva apele sale străluceau în lumina soarelui.

Reginele Pescarilor erau înțelepte şi binevoitoare şi favoritele zeilor, ni se spune, iar regii şi lorzii şi înțelepții căutau palatul plutitor pentru sfaturile lor. Dincolo de domeniile lor însă, aceştia s-au ridicat, au căzut şi-au luptat pentru un loc sub soare. Unii

dintre maesteri cred că Primii Oameni au apărut aici înainte de începutul îndelungatei lor migrații spre vest, care i-a dus peste Brațul din Dorne spre Westeros. Şi andalii, de asemenea, s-ar putea să se fi născut în câmpiile fertile de la sud de Marea Argintie. Legendele vorbesc despre Oamenii Păroşi, o rasă de războinici sălbatici si hirsuți, care călăreau în luptă inorogi. Cu toate că erau mai mari decât ibbenezii de astăzi, s-ar putea ca ei să fi fost strămoşii lor. Aflăm şi de existența oraşului pierdut Lyber, unde acoliții zeiței-păianjen şi cei ai unui zeu-şarpe se luptau într-un război sângeros şi nesfârşit. La est de ei, se ridicau regatele centaurilor, jumătate oameni, jumătate cai.

Arhimaesterul Hagedorn a avansat teoria conform căreia centaurii nu erau altceva decât războinici călare, aşa cum erau văzuți de triburile învecinate, care încă nu învățaseră să îmblânzească şi să încalece caii. Părerile sale sunt acceptate pe larg în Citadelă, în pofida aşa-ziselor „schelete de centaur” care apar din când în când.

În sud-est, au apărut oraşele-stat Qaathi; în pădurile din nord, de-a lungul țărmurilor Mării Tremurătoare, se aflau domeniile mărşăluitorilor pădurii, un popor de oameni mărunți, despre care mulți maesteri cred că erau înrudiți cu Copiii Pădurii; între ele, puteau fi găsite regatele dealurilor cymmerilor, gippii cu picioarele lungi şi scuturile lor de răchită şi părul îndreptat cu zeamă de lămâie, zoqora, cei cu pielea de un maro-deschis, care se deplasau în care de luptă.

Majoritatea acestor popoare au dispărut, oraşele lor fiind arse şi îngropate, iar zeii şi eroii lor uitați. Dintre oraşele qaathilor, a rămas doar Qarth, visând la gloria trecută, lângă Porțile de Jad, păzite cu străşnicie, care leagă Marea Verii şi Marea de Jad. Celelalte au fost nimicite sau obligate să se mute, ori cucerite şi asimilate de popoarele care le-au urmat.

Westerosul îşi aminteşte de cuceritorii săi, sarnorii, deoarece la apogeul regatului lor, acesta includea toate ținuturile udate de Sarne şi de afluenții săi, iar cele trei lacuri mari sunt tot ce-a mai

rămas din Marea Argintie. Îşi ziceau Oamenii Înalți (în limba lor, Tagaez Ten). Aveau membrele lungi şi pielea oacheşă, la fel ca zoqora, cu toate că părul şi ochii le erau negri ca noaptea. Războinici, vrăjitori şi învățați, îşi trăgeau obârşia din regele-erou numit de ei Huzhor Amai (Uimitorul), ultimul născut din Reginele Pescarilor, căsătorit cu fiicele Celor mai înalți lorzi şi regi ai gippilor, cymmerilor şi zoqoranilor, care a unit cele trei popoare sub ocârmuirea sa. Se zice că nevasta lui zoqorană îi conducea carul de luptă, cea cymmeră i-a făcut armura (deoarece poporul ei a fost primul care a prelucrat fierul), iar pe umeri purta o mare mantie făcută din pielea unuia dintre regii Oamenilor Păroşi.

Un astfel de om se poate să nu fi existat, de fapt, însă nimeni nu se poate îndoi de gloria Oamenilor înalți. Un popor mândru şi războinic, au fost arareori uniți sub ocârmuirea unui singur conducător, însă regatele lor au dominat Ținuturile Ierbii dinspre vest, de la pădurea din Qohor şi până la țărmurile vestice ale dispărutei Mări Argintii şi încă vreo două sute cincizeci de kilometri mai încolo. Oraşele lor strălucitoare erau risipite prin Ținuturile Ierbii precum pietrele prețioase presărate pe o mantie din catifea verde, lucind sub lumina soarelui şi a stelelor.

Cel mai mare dintre aceste oraşe a fost Sarnath cu Turnurile înalte, acolo unde Marele Rege locuia în faimosul *Palat Cu O Mie de Încăperi*.

Prin lege şi după obiceiuri, toți regii sarnorieni mărunți erau supuşii Marelui Rege, însă, de fapt, foarte puțini dintre Marii Regi şi-au exercitat cu adevărat puterea.

Înspre est, se înălțau Kasath, Oraşul Caravanelor; Sathar, Oraşul Cascadelor, la confluența a două brațe ale Sarne; Gornath de lângă Lac, cu canalele sale; Sallosh de lângă Țărmul de Argint, Oraşul înțelepților, cu vasta sa bibliotecă şi Zidurile Pictate. În aval, acolo unde Sarne se întoarce spre nord, oraşele riverane prospere Rathylar, Hornoth şi Kyth deserveau navele înghesuite pe apele albastre ale râului. Tot aici, se afla şi Mardosh, Oraşul Soldaților, cunoscut drept Mardosh cel de Necucerit. În deltă, unde Sarne se despărțea în mai multe brațe şi se vărsa în Marea

Tremurătoare, se aflau oraşele-port Saath (la vest) şi Sarys (la est).

Pentru mai bine de două mii de ani, Regatul Sarnorului (numit aşa, cu toate că se fălea cu vreo patruzeci de regi rivali) a fost una dintre cele mai mari civilizații ale lumii cunoscute, dar mult din ceea ce ştim despre el provine numai din fragmente ale unor legende pierdute, cea mai remarcabilă fiind Analele Iernii şi Verii, şi din consemnările despre el din Qarth, Golful Negustorilor de Sclavi şi Oraşele Libere. Negustorii sarnorieni au ajuns până în Valyria şi Yi Ti, Leng şi Asshai.

Corăbiile sarnoriene navigau pe Marea Tremurătoare până la Ib şi O Mie de Insule şi îndepărtatul Mossovy. Regii sarnorieni se războiau cu qaathii şi cu Vechiul Imperiu din Ghis, şi au făcut multe incursiuni împotriva bandelor de călăreți nomazi, care bântuiau stepele spre est.

Călăreții lor purtau oțel şi mătăsuri de păianjen şi călăreau iepe negre, în vreme ce războinicii lor plecau la luptă în care cu lame de coasă, trase de perechi de cai de culoare stacojie (adesea conduse de soțiile sau de fiicele lor, deoarece acesta era obiceiul între bărbații şi femeile sarnoriene, să lupte împreună).

Vechiul Imperiu Ghis a purtat cinci războaie împotriva Regatului Liber al Valyriei, ne spune istoria. În cel de-al Doilea şi al Treilea dintre Războaiele Ghiscari, Oamenii înalți au luptat de partea Valyriei. În cel de-al Patrulea Război, regii rivali au ales tabere opuse, unii alăturându-se ghiscarilor, iar ceilalți, valyrienilor. Lomas Longstrider vorbeşte despre un obelisc surpat, gravat cu imaginea aliaților Ghisului în acel al patrulea război, remarcând că cei mai înalți dintre războinici - arătând aşa datorită coifurilor - erau sarnorii. Obeliscul a fost ridicat de Ghis, însă gravurile erau valyriene, pentru că toți războinicii au fost capturați şi luați în robie.

Chiar şi în cele Şapte Regate, gloria Sarnath cu Turnurile înalte era celebrată, iar Lomas Longstrider a inclus Palatul Cu O Mie de încăperi printre cele nouă Minuni făcute de mâna omului,

lucrarea sa.

Astăzi însă, Regatul Sarnorului a fost în mare parte uitat, şi există mulți în Westeros, chiar şi înțelepți din Citadelă, care cunosc puțin sau deloc lunga şi îndelungata şi mândra lui istorie. Turnurile sale s-au prăbuşit demult, oraşele lui sunt nişte ruine abandonate, iar buruienile otrăvitoare şi bălăriile înalte cresc acolo unde erau odată ferme şi lanuri şi oraşe. Ținuturile asupra cărora a domnit sunt slab populate, fiind străbătute numai de khalasarele lorzilor dothraki şi de caravanele cărora khalii le permit să facă lunga şi lenta traversare din Oraşele Libere şi până la Vaes Dothrak şi Mama Munților.

Călătorii le numesc Ținuturile Bântuite, deoarece există multe oraşe în ruine pe cuprinsul lor, ori Marea Paragină, din cauza pustietății lor, însă aceste Ținuturi ale Ierbii sunt cunoscute astăzi datorită Mării Dothraki. Această denumire este relativ recentă pentru că dothrakii sunt o rasă tânără, şi numai după ce Urgia a distrus Valyria aceste khalasare au ajuns să domine regiunea, năvălind dinspre est, cu foc şi sabie, pentru a cuceri şi distruge oraşele străvechi care prosperau cândva aici, luându-le locuitorii în robie.

Prăbuşirea tuturor regatelor sarnoriene s-a produs în mai puțin de un secol. Chiar şi Oraşele Libere din vest au fost atrase într-o luptă sălbatică pentru dominație, perioadă cunoscută sub numele de Secolul Însângerat, şi Ținuturile Ierbii au fost cuprinse de război. În anii care au urmat după Urgie, călăreții din stepele din est, până atunci divizați în peste şaizeci de triburi războinice, aflate într-un război perpetuu între ele, au fost, în cele din urmă, unificate sub conducerea unei singure căpetenii, un khal Dothraki, pe nume Mengo. Sfătuit de mama lui, pretinsa regină vrăjitoare Doshi, Khal Mengo i-a obligat pe ceilalți nomazi să-i accepte cârmuirea, ucigându-i sau luându-i în robie pe cei care refuzau.

Apoi, la bătrânețe, şi-a întors privirea spre vest.

Disprețuindu-i pe stăpânii hergheliilor, care nu fuseseră decât o pacoste pentru ei, vreme de secole, Oamenii înalți au ignorat prea multă vreme amenințarea dinspre est, chiar şi după ce khalasarele au început să atace de-a lungul hotarelor. Unii dintre regii lor au încercat să-i folosească pe dothraki în propriile lor

războaie, oferindu-le aur, sclavi sau alte daruri pentru a lupta împotriva rivalilor lor. Khal Mengo a luat bucuros aceste daruri… dar şi pământurile cucerite, arzând lanurile şi fermele şi oraşele, pentru a readuce Ținuturile Ierbii în starea lor sălbatică (deoarece dothrakii consideră că pământul este mama lor şi cred că este un păcat să-i sfâşii carnea cu plugurile, sapele şi târnăcoapele).

Numai după ce fiul lui Mengo, Khal Moro, şi-a adus khalasarul chiar la porțile Satharului, vestitul Oraş al Cascadelor, şi-au dat seama Oamenii înalți de pericolul în care se aflau. Zdrobiți în luptă, oamenii din Sathar au fost trecuți prin sabie, femeile şi copiii lor duşi în sclavie; trei sferturi dintre ei au murit în marşul epuizant spre sud, spre târgurile de sclavi din oraşul de deal ghiscari Hazdahn Mo. Sathar, cel mai frumos dintre oraşele din Ținuturile Ierbii, a fost ars până-n temelii. Se spune că Moro însuşi a dat ruinelor numele de Yalli Qamay, locul Copiilor Jelitori.

Chiar şi atunci, regii din Sarnor n-au reuşit să se unească. În vreme ce Satharul ardea, regii din Kasath, spre vest, şi Gornath, la nord, şi-au trimis armatele nu ca să-şi ajute vecinii, ci să-şi ia partea din pradă. În lăcomia lor pentru pământ, Kasath şi Gornath s-au războit între ele, purtând o bătălie aprigă la trei zile călare de Sathar, pe când norii de fum negru se ridicau pe cerul de la răsărit.

Bătălia din fața porților Satharului.

Nu este momentul acum să consemnăm evenimentele anilor şi războaielor care au urmat, în vreme ce marile oraşe din Regatele Sarnorului au căzut, unul după altul, în mâna dothrakilor. Cei care doresc relatări mai detailate sunt invitați să consulte lucrarea lui Bello, *Sfârşitul Oamenilor Înalți*, pe cea a Maesterului Illister, *Triburile călare*, un studiu despre nomazii câmpiilor estice din Essos, capitolele despre est şi anexele celei a Maesterului Joseth, *Bătălii şi asedii din Secolul Însângerat*, precum şi ultima ediție a lucrării lui Vaggoro, *Oraşe în ruină, zei furați.*

Este suficient să spunem că, din toate acele mândre oraşe sarnoriene, Saath este singurul care a rezistat până în zilele noastre, însă oraşul său port este un loc trist, o umbră a ceea ce a fost odată, supraviețuind mai ales datorită sprijinului acordat de Ib şi de Lorath (a cărui colonie, Morosh, este aproape). Numai în Saath oamenii îşi zic Tagaez Fen; au rămas mai puțin de douăzeci de mii, după ce, cândva, Oamenii înalți erau de ordinul milioanelor. Numai aici mai sunt venerați cei o sută de zei din Regatul Sarnorului. Statuile lor din bronz sau marmură care împodobeau cândva străzile şi templele Oamenilor înalți sunt acum aplecate, năpădite de buruieni, de-a lungul cărărilor de iarbă din Vaes Dothrak, oraşul sacru al stăpânilor hergheliilor.

Sathar a fost primul dintre oraşele Ținuturilor Ierbii care a căzut în mâinile dothrakilor, însă nici pe departe ultimul. Şase ani mai târziu, Khal Moro a ras şi Kasath de pe fața pământului. În atacul său, călăreții au fost ajutați, incredibil, de Gornath, al cărui rege s-a aliat cu dothrakii şi s-a însurat cu una dintre fiicele lui Moro. Cu toate acestea, Gornath a fost următorul căzut, după doisprezece ani. Khal Horro îl ucisese în acest timp pe Khal Moro, punând capăt succesiunii mândrului Khal Mengo. Regele din Gornath a murit de mâna propriei sale neveste dothraki, aceasta disprețuindu-l pentru slăbiciunea sa, după cum se spune. După aceea, Khal Horro a luat-o pentru sine, în timp ce şobolanii se ospătau din hoitul răposatului ei soț.

Horro a fost ultimul dintre marii khali care i-au condus pe dothraki. Atunci când a fost ucis de un rival, la numai trei ani de la distrugerea Gornathului, marele său khalasar s-a împărțit în zeci de hoarde mai mici, călăreții întorcându-se la veşnicele lor ciorovăieli. Dar răgazul oferit Regatului Sarnor s-a dovedit a fi de scurtă durată, pentru că Oamenii înalți şi-au arătat slăbiciunea, iar khalii de după Horro îi împărtăşeau gustul pentru cuceriri. În anii următori, s-au străduit să se întreacă între ei prin acapararea unor teritorii tot mai întinse, distrugând oraşele Ținuturilor Ierbii, luându-le în sclavie locuitorii şi ducându-le zeii sfărâmați, ca trofee, în Vaes Dothrak.

Unul câte unul, oraşele Oamenilor înalți au fost copleşite si distruse, doar ruinele si cenuşa marcând locul unde se ridicau, cândva, turnurile lor mândre. Pentru savanții şi învățăceii în istorie, căderea Salloshului de pe Țărmul Argintiu a fost de-a dreptul dramatică, deoarece când a ars Oraşul învățaților, marea sa bibliotecă n-a fost nici ea cruțată, iar mare parte din istoria Oamenilor înalți şi a popoarelor de dinaintea lor s-a pierdut pentru vecie.

Au urmat curând Kyth şi Hornoth, distruse de khalii rivali, fiecare străduindu-se să-l depăşească pe celălalt în barbarie. Oraşul-fortăreață Mardosh cel de Necucerit a rezistat cel mai mult în fața stăpânilor hergheliilor. Oraşul a îndurat, cu orice legături tăiate cu împrejurimile, aproape şase ani de asediu, înconjurat de o succesiune de khalasare. Înfometați, mardoshienii şi-au devorat câinii şi caii, apoi şobolanii şi şoarecii

şi viermii, şi, în cele din urmă, au început să-şi mănânce morții. Când n-au mai putut îndura, războinicii rămaşi în garnizoana oraşului şi-au măcelărit propriile neveste şi copiii, pentru a-i feri de khali, au deschis porțile oraşului şi s-au aruncat într-un ultim atac. Au fost ucişi până la unul. După aceea, dothrakii au numit ruinele Mardosh Vaes Gorqoyi, Oraşul Atacului Sângeros.

Căderea Mardoshului i-a trezit la realitate, în cele din urmă, pe regii sarnorieni, aceştia conştientizând proporțiile pericolului. Renunțând la propriile lor rivalități, Oamenii înalți au venit din amonte şi din aval de-a lungul Sarne, adunând sub zidurile Sarnathului o mare armată, intenționând să spulbere puterea khalilor o dată pentru totdeauna. Conduşi de Mazor Alexi, ultimul dintre Marii Regi, au atacat dinspre est cu ferocitate. În iarba înaltă de la jumătatea drumului dintre Sarnath şi ruinele Kasathului s-au confruntat cu forța a patru khalasare pe ceea ce a rămas cunoscut, pentru totdeauna, drept Câmpul Ciorilor.

Khal Haro, Khal Qano, Khal Loso (cel Şchiop) şi Khal Zhako comandau aproape optzeci de mii de călăreți. Oastea Marelui Rege din Sarnor era precedată de şase mii de care de luptă, cu zece mii de călăreți în armură în spatele lor şi încă zece mii uşor înarmați (mulți dintre aceştia fiind femei) pe flancuri. În urma lor, mărşăluiau pedestraşii sarnorieni, aproape o sută de mii de sulițaşi şi prăştiaşi, Oamenii înalți deținând avantajul numeric. Asupra acestui lucru toate cronicile concordă.

Când a început bătălia, carele sarnoriene amenințau să măture totul în calea lor. Iureşul lor, care cutremura pământul, a lovit în centrul hoardei dothraki, lamele de coasă fixate pe roțile carelor retezând picioarele cailor. Când Khal Haro însuşi a fost doborât înaintea lor, hăcuit şi zdrobit, khalasarul său s-a împrăştiat şi-a dat bir cu fugiții. Pe când carele duduiau pe urmele călăreților care galopau, Marele Rege şi cavaleria sa în armuri s-au repezit după ei, urmați de infanterişti, agitându-şi sulițele şi strigându-şi victoria.

Bucuria le-a fost însă scurtă. Fuga a fost o stratagemă. Când Oamenii înalți au fost atraşi în capcană, dothrakii s-au întors brusc şi-au dezlănțuit o furtună de săgeți din arcurile lor mari. Khalasarele lui Khal Qano şi Khal Zhako au țâşnit dinspre nord şi sud, în vreme ce Loso cel Şchiop şi urlătorii lui au ocolit şi i-au

atacat pe sarnori din spate, tăindu-le retragerea. Încercuiți, Marele Rege şi armata sa au fost nimiciți. Unii spun că în acea zi au murit peste o sută de mii de oameni, inclusiv Mazor Alexi, şase regi mai mici şi peste şaizeci de lorzi şi eroi. Şi pe când ciorile se ospătau din stârvurile lor, călăreții khalasarelor păşeau printre morți, căutând lucruri de valoare.

Lipsit de apărători, Sarnath cu Turnurile înalte a căzut în fața lui Loso cel Şchiop după paisprezece zile. Nici măcar Palatul Cu O Mie de încăperi n-a fost cruțat când Khal Loso a pârjolit oraşul.

Restul oraşelor rămase în Ținuturile Ierbii au căzut unul după altul, pe măsură ce Secolul Însângerat se apropia de sfârşit.

Sarys, aflat la gura Same, a fost ultimul dintre ele, însă a oferit prea puțin în materie de sclavi sau pradă, deoarece locuitorii săi fugiseră aproape toți când Khal Zeggo a năvălit asupra lui.

Regatul Sarnor nu a fost singura victimă a stăpânilor hergheliilor. Colonia valyriană Essaria, Oraşul Liber Pierdut, a fost potopită în mod asemănător. Astăzi, ruinele sale sunt numite de dothraki Vaes Khadokh, Oraşul Stârvurilor. În nord, Khal Dhako a prădat şi ars Ibbish, luându-i pe puținii apărători pe care Ib îi adunase de pe coastele de nord ale Essos (o colonie ibbeneză mult mai mică supraviețuieşte în pădurea deasă din apropierea Mării Tremurătoare, grupată în jurul oraşului numit de ei Noul Ibbish). În sud, alți khali şi-au condus hoardele în Pustietatea Roşie, distrugând târgurile şi oraşele qaathi, cândva împrăştiate în deşert, până când n-a mai rămas decât marele oraş Qarth, protejat de zidul său triplu, înalt.

În pofida îndelungatei lor istorii, puține pot fi spuse cu certitudine despre qaathi, un popor acum dispărut de pe fața pământului, cu excepția celor rămaşi în Qarth.

Qaathii au apărut în Ținuturile Ierbii şi şi-au fondat oraşele acolo, intrând în contact şi, ocazional, în conflict cu sarnorienii. Adesea, au avut probleme din pricina acestor războaie, aşa că au început să migreze spre sud, ridicând noi oraşe-stat. Unul dintre acestea, Qarth, a fost înființat pe coasta Mării Verii. Ținuturile aflate în sudul Essosului s-au dovedit mult mai primitoare decât cele pe care qaathii le părăsiseră, întorcându-se spre deşert chiar după ce îşi stabiliseră acolo un avanpost. Poporul qaathi

era deja în declin la vremea Urgiei, şi orice speranțe de a se folosi de haosul din Marea Verii s-au spulberat când dothrakii au atacat, distrugând toate oraşele qaathiene rămase, cu excepția Qarth.

Totuşi, într-un fel, distrugerea provocată de dothraki a dus la o renaştere a Qarth. Obligați să privească spre mare, Cei Născuți Puri, care domneau în Qarth, au construit rapid o flotă şi au preluat controlul asupra Porților de Jad, strâmtoarea dintre Qarth şi Marele Moraq, care uneşte Marea Verii cu Marea de Jad. Cum flota valyriană fusese distrusă, iar atenția celor din Volantis era îndreptată spre vest, nu exista nimeni care să li se opună când şi-au stabilit controlul asupra unei mari părți din ruta directă dintre est şi vest, şi aşa au câştigat enorm, atât din negoț, cât şi din taxele impuse pentru trecerea în siguranță.

Mulți din Oraşele Libere cred că avansarea spre vest a stăpânilor hergheliilor a fost stopată la Qohor, când încercarea lui Khal Temmo de a cuceri oraşul a fost zădărnicită de valoarea celor trei mii de soldați-sclavi, Nepătații, care au rezistat neobosiți la optsprezece şarje lansate de urlătorii lui. Însă a crede că împotrivirea celor Trei Mii la Qohor a pus capăt visurilor de cucerire ale dothrakilor înseamnă a gândi la fel ca Marele Rege din Sarnor, când stăpânii hergheliilor au năvălit pentru prima dată dinspre est. Oamenii mai înțelepți ştiu că este doar o chestiune de timp până când khalasarele se vor uni din nou sub cârmuirea vreunui mare khal şi se vor îndrepta din nou spre vest, în căutarea de noi cuceriri.

Dothrakii au încercat adesea să-şi extindă puterea şi spre est, însă acolo au descoperit că Munții Oaselor erau un obstacol aproape de netrecut. Aceste piscuri mohorâte şi neospitaliere formează un imens perete de piatră între stăpânii hergheliilor şi bogățiile Estului îndepărtat. Există numai trei trecători, suficient de late cât să permită înaintarea unei armate de-a curmezişul măreților oraşe-fortăreață Bayasabhad, Samyriana şi Kayakayanaya, păzite de zeci de mii de femei-războinice redutabile, ultimele rămăşițe ale marelui Regat Hyrkoon, care a înflorit cândva în Oase, în ceea ce este acum cunoscut drept

Imensa Mare de Nisip. Mulți khali au murit sub zidurile lor, iar acele ziduri sunt încă de nedoborât.

Se zice că oraşele-fortăreață Bayasabhad, Samyriana şi Kayakayanaya sunt apărate de femei din credința că numai aceleia care dă viață îi este permis să ia o viață. Adevărata mărturie a călătoriilor lui Addam din Duskendale, o relatare a unui negustor despre presupusele sale călătorii prin estul Essosului, oferă puține amănunte care i-ar putea interesa pe învățați, arătând însă că femeile războinice umblau cu pieptul dezgolit şi-şi înfrumusețau obrajii şi sfârcurile cu vârfuri de rubin şi inele de fier.

La vest de Oase însă, de la Marea Tremurătoare în nord şi până la Munții Pictați şi Skahazadhan în sud, imensa întindere de iarbă, unde a înflorit pentru prima dată civilizația, rămâne o pustietate măturată de vânturi unde niciun om nu îndrăzneşte să tragă o brazdă, să pună vreo sămânță ori să clădească o casă de teama khalasarelor care bântuie nestingherite pe-acolo chiar şi astăzi, cerând daruri de la orice om prins trecând prin ținuturile lor şi războindu-se între ele.

Dothrakii rămân şi azi tot nişte nomazi, un popor barbar şi sălbatic, preferând corturile palatelor. Rareori stabiliți într-un loc, khalii îşi conduc marile lor herghelii de cai şi capre la nesfârşit peste „marea” lor, luptându-se unii cu alții când se întâlnesc şi trecând, din când în când, dincolo de hotarele propriilor lor ținuturi pentru sclavi şi pradă sau pentru a cere „daruri” pe care magisterii şi triarhii Oraşelor Libere le dădeau ori de câte ori îndrăzneau să se aventureze prea departe în vest.

Stăpânii herghelilor au doar o singură aşezare permanentă: „oraşul” numit de ei Vaes Dothrak, aşezat la umbra piscului singuratic cunoscut lor drept Mama Munților, lângă lacul fără fund Pântecul Lumii. Acolo cred dothrakii că s-ar fi născut poporul lor. Nefiind cu adevărat un oraş, Vaes Dothrak nu are nici ziduri, nici străzi. Cărările sale acoperite de iarbă sunt

străjuite de statuile zeilor furați, palatele sale fiind construite din iarbă cosită.

Vaes Dothrak.

Această cochilie goală este condusă de femei: bătrânele dosh khaleen, cu toate văduvele unor khali. Dothrakii consideră Vaes Dothrak cel mai sfânt oraş. Acolo nu poate fi vărsat sânge, deoarece călăreții cred că locul este unul al păcii şi puterii, unde, într-o bună zi, toate khalasarele se vor aduna, luptând încă o dată sub flamurile marelui khal care va cuceri totul, „armăsarul care încalecă lumea”.

Pentru noi însă, singura importanță a Vaes Dothrak este negoțul. Dothrakii înşişi nu vor cumpăra sau vinde, considerând asta ceva nedemn de un bărbat, însă în oraşul lor sacru, cu permisiunea dosh khaleen, negustorii şi vânzătorii de dincolo de Oase şi din Oraşele Libere se adună să se târguiască şi să facă schimb de bunuri şi aur. Caravanele care alimentează marile Piețe Estice şi Vestice ale Vaes Dothrak oferă daruri frumoase khalilor întâlniți la traversarea Mării Dothraki, primind protecție în schimbul lor.

Este ciudat să spui că acest „oraş” pustiu al nomazilor a devenit o poartă între Est şi Vest (pentru cei care călătoresc pe

uscat). Multe popoare îndepărtate care altfel nu s-ar fi întâlnit, ori să fi aflat unele de altele, se adună acolo, în bazarul ciudat de la baza Mamei Munților şi fac negoț în siguranță.

Marea Tremurătoare

Marea Tremurătoare este mărginită la vest de țărmurile Westerosului, la sud de Essos, la nord de vasta sălbăticie înghețată, o întindere de gheață şi zăpadă pe care navigatorii o numesc Pustietatea Albă, iar înspre est de ținuturi şi mări necunoscute.

Adevărata întindere a acestui ocean imens, înghețat, neprimitor, s-ar putea să nu ajungă să fie niciodată cunoscută, deoarece niciun om din cele Şapte Regate nu s-a aventurat vreodată pe mare mai înspre est, dincolo de cele O Mie de Insule, în vreme ce aceia ajunşi prea departe spre nord întâmpină vânturi şuierătoare, mări înghețate şi munți de gheață care pot zdrobi chiar şi cea mai solidă dintre nave. Dincolo de acestea, ne povestesc marinarii, furtunile bântuie etern şi chiar munții urlă în noapte ca nişte nebuni.

Înțelepții au acceptat de multă vreme că lumea noastră este rotundă. Dacă acest lucru este adevărat, s-ar putea să fie cu putință să navighezi până la capătul lumii şi apoi în jos, pe partea cealaltă, şi să descoperi acolo ținuturi şi mări la care nici n-ai visat. De-a lungul secolelor, mulți navigatori curajoşi au încercat să găsească o cale prin gheață pentru a afla ce se află dincolo de ea. Însă mulți au pierit încercând asta sau au revenit în sud, pe jumătate înghețați şi îmblânziți. Deşi este adevărat că Pustietatea Albă se retrage în timpul verii şi se întinde la loc iarna, coastele sale sunt în continuă schimbare, aşa că niciun marinar n-a izbutit să găsească acel fabulos pasaj spre nord, nici marea caldă de vară despre care Maesterul Heriston din Portul Alb a sugerat odată că s-ar putea afla ascunsă şi îngropată dincolo de stâncile înghețate din Nordul îndepărtat.

Marinarii, prin firea lor nişte oameni creduli şi superstițioşi, la fel de iubitori de legende precum menestrelii, au multe poveşti despre aceste ape înghețate din Nord. Ei vorbesc despre lumini ciudate sclipind pe cer, acolo unde mama demonică a uriaşilor de gheață este prinsă într-un dans nesfârşit, încercând să-i ademenească pe oameni înspre Nord spre propria lor pieire.

Marinarii vorbesc şoptit şi despre Golful Canibalilor, unde navele sunt prinse într-o capcană când marea îngheață în urma lor.

Ei vorbesc de cețuri albăstrui care se deplasează peste ape, cețuri atât de reci încât orice corabie care trece prin ele este înghețată instantaneu; despre duhuri înecate, care se ridică noaptea la suprafață pentru a-i trage pe cei vii în adâncurile verzi-cenuşii; despre sirene cu pielea albă, cu cozile acoperite de solzi negri, mult mai primejdioase decât suratele lor din sud.

Dintre toate făpturile ciudate şi fabuloase de prin Marea Tremurătoare însă, cele mai mari sunt dragonii gheții. Se spune că aceste fiare colosale, de multe ori mai mari decât dragonii din Valyria, ar fi făcute dintr-un fel de gheață vie, cu ochii din cristal albastru-deschis şi aripi imense, translucide, prin care pot fi zărite luna şi stelele în timp ce străbat cerul. În vreme ce dragonii obişnuiți (dacă se poate spune despre vreun dragon că ar fi obişnuit) scuipă flăcări, cei de gheață scuipă ger, se pare, un frig atât de pătrunzător încât poate îngheța bocnă un om în mai puțin de o clipă.

Marinarii din vreo cincizeci de ținuturi au zărit aceste fiare imense în decursul veacurilor, aşa că poate există un adevăr în spatele poveştilor. Arhimaesterul Margate a sugerat că multe legende ale Nordului - cețurile înghețate, navele de gheață, Golful Canibalilor şi celelalte - ar putea fi explicate prin relatări deformate ale activității dragonilor de gheață. Cu toate că este o idee amuzantă şi nu fără o anumită eleganță, aceasta rămâne pur conjuncturală. Din moment ce dragonii de gheață se pare că se topeau când erau răpuşi, n-a fost găsită niciodată vreo dovadă a existenței lor.

Legenda pretinde că în Golful Canibalilor zac îngropate o mie de nave, unele încă locuite de copiii şi de nepoții echipajelor lor inițiale, care au supraviețuit mâncând carnea marinarilor prinşi în capcana gheții.

Să lăsam deoparte astfel de fantezii şi să revenim la realitate. În pofida legendelor sinistre apărute în legătură cu ținuturile din nord, apele Mării Tremurătoare gem de viață. Prin adâncimile

sale înoată sute de specii de peşte, inclusiv somon, pisică-de-mare, morene, țipari cenuşii, mrene, peştele alb, peştele-cărbune, rechini, heringi, macrou şi cod. Crabii şi homarii (unii dintre ei fiind de dimensiuni monstruoase) se găsesc peste tot de-a lungul țărmurilor sale, în vreme ce focile, narvalii, morsele şi leii-de-mare au coloniile şi terenurile lor de prăsilă pe şi în jurul nenumăratelor insule stâncoase şi bancuri de nisip.

Dacă nu-i punem la socoteală pe dragonii de gheață, adevărații regi ai acestor ape din Nord sunt balenele. Există vreo şase specii care sunt la ele acasă în Marea Tremurătoare, printre acestea numărându-se balenele cenuşii, cele albe, balena cu cocoaşă, balenele pătate, în haitele lor de vânătoare (despre care mulți spun că sunt lupii mărilor sălbatice) şi măreții leviatani, cele mai bătrâne şi mai masive dintre creaturile pământului.

Întinderile din extremitatea vestică a Mării Tremurătoare, de la Skagos şi Stâncile Cenuşii până în delta lui Sarne, sunt cele mai bune zone de pescuit din întreaga lume cunoscută. Codul şi heringul sunt cei mai numeroşi aici. Despre pescarii din ținuturile îndepărtate, precum Trei Surori (din vest) şi Morosh (în est), se ştie că au activat în aceste ape… Însă au făcut asta numai tolerați de Oraşul Liber Braavos, ale cărui flote controlează mările de la nord-vest de Essos, protejate de navele de război ale Lordului Mării. Împreună cu băncile şi negoțul, pescuitul este unul dintre cei „trei stâlpi” pe care se sprijină bogăția şi prosperitatea Braavosului.

Navigând înspre est, un marinar îndrăzneț va trece, în cele din urmă, din apele braavosiene în cele ale Oraşului Liber Lorath, iar de acolo, dincolo de Secure, unde au trăit multe popoare şi au dispărut, pierind în decursul mileniilor în războaie nenumărate. La est de Secure se întind apele de un albastru-închis ale Golfului Ierbii Amare, unde corăbiile din Ib şi Lorath s-au înfruntat adesea pentru supremație, iar ultima mare flotă de război a Regatului Sarnorului a fost scufundată de Lordul Mării din Braavos. În Ib, aceste ape sunt cunoscute drept Golful Bătăliei, în vreme ce în Lorath ele se numesc Golful Sângeros. Indiferent de nume, se zice că o mie de nave scufundate şi oasele a cincizeci de mii de marinari înecați sunt împrăştiate pe fundul golfului, adăpostul crabilor pentru care e vestit Golful Ierbii Amare.

Dincolo de Golful Ierbii Amare se întinde delta lui Sarne, marele fluviu care curge în nord, ai cărui numeroşi afluenți udă mare parte din centrul Essosului. Acolo se află Saath, cu zidurile sale albe, ultimul (şi cel mai mic, spun unii) dintre marile oraşe ale dispărutului Regat al Sarnorului. Ruinele oraşului geamăn al Saathului, Sarys, prădat şi distrus de un khal dothraki cu secole în urmă, pot fi găsite dincolo de întinderea deltei. Între ele, la o altă gură a marelui fluviu, se ridică Lorathi, colonia minieră şi de pescuit a Moroshului.

Cei destul de curajoşi ca să continue mai departe spre est vor trece apoi de țărmurile micului şi pastoralului Regat Omber, ai cărui regi fricoşi şi prinți molatici sunt cel mai bine cunoscuți pentru grânele, pietrele prețioase şi fetele pe care le dau stăpânilor hergheliilor dothraki în fiecare an, pentru a nu fi atacați. La est de Omber, marinarul nostru va ajunge la Golful Colților, faimos ca teren de prăsilă pentru morse. Şi curând după aceea, navigatorul curajos se va pomeni trecând prin mijlocul Mării Tremurătoare, unde fiecare stâncă sau val este sub controlul oamenilor păroşi din marea insulă Ib.

Ib

În decursul veacurilor, multe popoare şi-au făcut căminele pe ţărmurile şi insulele Mării Tremurătoare şi şi-au trimis marinarii peste apa sa înghețată, verde-cenuşie. Cei mai rezistenți si semnificativi sunt ibbenezii, o seminție de insulari străvechi şi taciturni, care au pescuit prin mările Nordului încă din Zorii Vremurilor, plecând de la casele lor din insulele Ib.

Ibbenezii se deosebesc de toate celelalte rase ale omenirii. Sunt oameni solizi, cu pieptul şi umerii laţi, însă rareori au mai mult de un metru şaizeci şi cinci, având picioare groase şi scurte şi mâini lungi. Deşi sunt scunzi şi solizi, sunt foarte puternici; la trânte, sportul lor favorit, nimeni din cele Şapte Regate nu poate spera să-i întreacă.

Feţele lor, cu frunţi teşite, cu arcade masive, ochi mici şi înfundaţi, dinţi mari şi pătraţi şi maxilare masive, par să fie grosolane şi pocite pentru ochii celor din Westeros, o impresie accentuată şi de limba lor guturală, grohăită; de fapt, oamenii din Ib sunt isteţi, meşteşugari pricepuţi, vânători şi căutători de urme iscusiţi, războinici îndrăzneţi. Sunt cei mai hirsuţi oameni din lumea cunoscută. Cu toate că pielea lor e albă, cu vene de un albastru-închis pe sub piele, părul le este negru şi aspru. Bărbaţii sunt foarte păroşi; părul aspru le acoperă braţele, picioarele, pieptul şi spatele. Acest păr negru şi tare este obişnuit şi printre femeile lor, chiar şi deasupra buzei de sus. (Se spune că femeile ibbeneze ar avea şase sâni, dar nu este adevărat.)

Cu toate că bărbaţii din Ib pot zămisli copii cu femeile din Westeros şi din alte ţinuturi, roadele acestor împreunări sunt, adesea, malformate şi inevitabil sterile, asemenea catârilor. Femeile ibbeneze, când se împreunează cu bărbaţii din alte neamuri, aduc pe lume pocitanii născute moarte sau monstruozităţi.

Astfel de împreunări sunt neobişnuite; corăbiile din Portul Ibben sunt un lucru obişnuit în porturi şi prin Marea Îngustă, şi chiar mai departe, în Insulele Verii şi Vechiul Volantis, dar

echipajele acestora se țin de ai lor când se află pe țărm şi arată o suspiciune profundă față de toți străinii. Pe Ib, bărbații din alte ținuturi şi neamuri sunt ținuți prin lege şi obiceiuri doar în jurul Portului Ibben şi li se interzice să se aventureze mai departe în oraş, dacă nu sunt însoțiți de un localnic. Astfel de invitații sunt însă extrem de rare.

Ib este cea de-a doua dintre cele mai mari insule din lumea cunoscută; numai Marele Moraq, între mările de Jad şi cea a Verii, este mai întinsă. Stâncoasă şi muntoasă, Ib este un ținut cu munți cenuşii masivi, păduri străvechi şi râuri repezi, interiorul său întunecat fiind patria urşilor şi lupilor. Cândva, pe Ib au locuit uriaşi, ni se spune, însă n-a mai rămas niciunul, dar mamuții încă mai hălăduiesc prin câmpiile şi dealurile din insulă, iar în munții cei mai înalți pot fi întâlniți şi inorogi.

Ibbenezii din păduri şi munți sunt şi mai puțin încântați de străini decât verii lor de pe mare şi rareori vorbesc vreo altă limbă decât cea nativă. Pădurari, ciobani de capre, mineri, îşi amenajează locuințele prin peşteri sau în case din piatră cenuşie, săpate în pământ şi acoperite cu gresie sau paie. Oraşele şi satele sunt puține; ibbenezii din interiorul insulei preferă să locuiască departe de confrații lor, în locuri solitare, adunându-se numai la nunți, înmormântări sau slujbe religioase. Aurul, fierul, zincul pot fi găsite din abundență în munții din Ib, la fel ca şi lemnul, chihlimbarul şi sute de feluri de piei de animale în pădurile insulei.

Ibbenezii de pe țărm sunt oameni mult mai aventuroşi decât verii lor din păduri şi munți. Pescari îndrăzneți, ei navighează mult în mările Nordului în căutarea codului, heringilor, peştelui alb şi țiparilor, însă vânătorii de balene sunt cei mai bine cunoscuți în lumea mare. Balenierele lor mari şi pântecoase sunt o privelişte obişnuită în porturile din Marea Îngustă şi dincolo de ea. Deşi sunt arareori o încântare pentru ochi (sau nas), navele ibbeneze sunt vestite pentru robustețea lor deoarece sunt construite astfel încât să înfrunte orice vreme şi orice furtună, să reziste oricărui atac, chiar şi al unuia dintre cei mai mari leviatani. Oasele, grăsimea şi untura balenelor vânate de ei sunt marfa cea mai vândută de Ib, transformând Portul Ibben în cel mai mare şi mai bogat oraş de la Marea Tremurătoare.

Cenuşiu şi sumbru, Portul Ibben a domnit asupra insulei Ib şi a altor insule mai mici încă din Zorii Vremurilor. Un oraş cu alei pietruite, coline abrupte şi docuri şi şantiere navale ca nişte furnicare, luminate de sute de lămpi cu ulei de balenă suspendate deasupra străzilor pe nişte lanțuri de fier, portul este dominat de ruinele castelului Zeului-Rege, o structură colosală, din piatră cioplită brut, devenită căminul a sute de regi. Ultimul astfel de monarh a fost doborât însă după Distrugerea Valyriei. Astăzi, Ib şi insulele mai mici sunt guvernate de Consiliul din Umbră, ai cărui membri sunt aleşi de Cei O Mie, un conclav format din meseriaşi bogați, vechi nobili, preoți şi preotese, spre deosebire de consiliile magisterilor din Oraşele Libere.

Îndepărtatul Ib, cea de-a doua insulă ibbeneză ca mărime, se află la aproape cinci sute de kilometri distanță spre sud-est de Ib şi este un loc şi mai mohorât şi mai sărac. Ib Sar, singurul său oraş, a fost inițial un loc de exil şi pedeapsă, unde ibbenezii din vechime îi trimiteau pe cei mai notorii criminali, adesea mutilându-i în aşa fel încât să nu se mai întoarcă vreodată pe Ib. Cu toate că obiceiul a dispărut odată cu căderea Zeilor-Regi, Ib Sar a rămas cu această reputație de neinvidiat până astăzi.

Oamenii din Ib n-au stat întotdeauna în insulele lor. Există numeroase dovezi ale unor aşezări ibbeneze pe Secure, insulele lorathi şi de-a lungul țărmurilor Golfului Ierbii Amare şi ale Golfului Colților (în vest) şi Mugetului Leviatanului şi O Mie de Insule (în est), iar istoria consemnează mai multe încercări ale lor de a prelua controlul asupra gurii fluviului Sarne, încercări care i-au implicat pe Oamenii Păroşi într-un conflict sângeros cu oraşele gemene sarnoriene Saath şi Sarys.

Zeii-Regi din Ib, înainte de căderea lor, au reuşit să cucerească şi să colonizeze teritorii imense din nordul Essosului, chiar la sud de Ib, o regiune dens împădurită, care fusese înainte căminul unui mic popor de pădure, timid. Unii afirmă că ibbenezii au exterminat această semințe blândă, în vreme ce alții cred că ei s-au retras în ascunzişuri în inima pădurii, sau că ar fi fugit în alte ținuturi. Dothrakii încă mai numesc marea pădure de-a lungul coastei nordice Regatul Ifequevron, numele după care-i cunoşteau pe dispăruții locuitori ai pădurii.

Faimosul Şarpe al Mării, Corlys Velaryon, Lordul Mareelor, a

fost primul din Westeros care a vizitat aceste păduri. După întoarcerea lui din cele O Mie de Insule, a scris despre copacii sculptați, grotele bântuite şi tăcerile ciudate. Un alt călător de mai târziu, negustorul-aventurier Bryan din Oraşul Vechi, căpitanul ambarcațiunii de pescuit Spearshaker, a oferit o mărturie asupra propriei sale călătorii în Marea Tremurătoare. El a relatat că numele dothraki dat poporului dispărut însemna „cei care merg prin pădure”. Niciunul dintre ibbenezii întâlniți de Bryan din Oraşul Vechi n-ar fi putut spune că a văzut vreodată pe cineva prin pădure, însă au susținut că micul popor binecuvânta orice gospodărie care lăsa peste noapte ofrande de frunze şi piatră şi apă.

La apogeul său, avanpostul ibbenez din Essos era la fel de întins ca Ib însăşi şi mult mai bogat. Tot mai mulți oameni păroşi veneau din insule pentru a se îmbogăți acolo, tăind copaci pentru a pregăti pământul pentru plug, îndiguind râurile şi pâraiele, scobind dealurile. Asupra acestor domenii domnea Ibbish, un sat pescăresc care s-a mărit până când a ajuns un port prosper şi cel de-al doilea oraş al ibbenezilor, cu un port adânc şi ziduri înalte şi albe.

Toate acestea s-au terminat acum două sute de ani, după venirea dothrakilor. De atunci, stăpânii hergheliilor au evitat codrii de pe coastele de nord; unii afirmă că asta s-a întâmplat în semn de respect pentru dispăruții locuitori ai pădurilor, alții pentru că dothrakii s-ar fi temut de puterile acestora. Indiferent de adevăr, dothrakii nu se temeau de cei din Ib. Khal după khal au început să facă incursiuni în teritoriile ibbeneze, trecând fermele şi câmpurile şi cetățile oamenilor păroşi prin foc şi sabie, ucigându-i pe bărbați şi luându-le femeile în sclavie.

Istoria arenelor de lupte din Meereen, cunoscută şi drept *Cartea* Roşie, scrisă de un autor anonim din Yunkai şi tradusă după câteva secole de Maesterul Elkin, face unele referiri la faptul că multe dintre femeile ibbeneze, vândute ca sclave, au murit luptând în arenele din Meereen, Yunkai şi Astapor deoarece negustorii de sclavi din sud le considerau mult prea urâte pentru a servi ca sclave în dormitor şi mult prea sălbatice

pentru a munci pe câmp.

Ibbenezii, notorii pentru avariția, ba chiar calicia lor, au refuzat să plătească tributul cerut de khali, preferând să lupte. Cu toate că oamenii din Ib au obținut mai multe victorii, cea mai importantă fiind distrugerea khalasarului înfricoşătorului Khal Onqo într-o bătălie de pomină, dothrakii au venit în număr şi mai mare, fiecare nou khal încercând să depăşească cuceririle făcute de cel de dinaintea sa. Khalasarele i-au împins pe localnici tot mai mult înapoi, până când, în cele din urmă, au cucerit chiar şi marele oraş Ibbish. Kiwi Scoro a fost primul care a intrat în oraş, sfărâmând Porțile Oaselor de Balenă pentru a prăda templele şi comorile, ducând cu el în Vaes Dothrak statuile zeilor oraşului. Ibbenezii l-au reconstruit, dar după o generație, Ibbishul a fost prădat din nou de Khal Rogo, care a pârjolit jumătate din oraş şi a dus zece mii de femei în sclavie.

Astăzi, nu mai există decât ruine acolo unde a fost, cândva, Ibbishul, un loc pe care dothrakii l-au numit Vaes Aresak, sau Oraşul Laşilor… deoarece atunci când khalasarul nepotului lui Onqo, Khal Dhako, s-a apropiat pentru a jefui din nou oraşul, locuitorii rămaşi şi-au luat navele şi au fugit înapoi pe mare, în Ib. În mânia lui, Dhako nu numai că a pârjolit oraşul abandonat, însă a ars atât de mult din împrejurimile lui, încât a fost poreclit după aceea Dragonul Nordului.

Terrio Erastes, marele aventurier braavosiari, a consemnat cele întâmplate în timpul petrecut de el printre dothraki şi a fost martorul căderii Ibbishului în timp ce era oaspetele Khalului Dhako. Cronica sa, Foc asupra ierbii, notează că despre Khal Dhako se spunea că-i făcea mare plăcere să fie considerat Dragonul Nordului, însă până la urmă a ajuns să regrete amarnic asta, când khalasarul său a fost spulberat în luptă de Khal Temmo, mai tânărul khal luându-l pe celălalt prizonier şi dându-l flăcărilor, tăindu-i mâinile şi picioarele, părțile sale bărbăteşti şi prăjindu-i-le sub ochii lui, după ce i-a ars mai înainte nevestele şi fiii.

Ib mai deține un avanpost modest în Essos, chiar şi astăzi, pe mica peninsulă înconjurată de mare şi apărată de un zid din lemn la fel de lung precum Zidul de gheață al Rondului de Noapte, dar o treime ca înălțime, o palisadă din pământ şi buşteni, gemând de turnuri de apărare şi protejată de un şanț adânc. În spatele acestor lucrări defensive, oamenii din Ib au ridicat oraşul Noul Ibbish pentru a domni asupra mult reduselor lor domenii, însă marinarii afirmă că noul oraş este un loc mohorât şi mizerabil, care seamănă mai mult cu Ib Sar decât cu oraşul prosper, transformat în ruine de stăpânii hergheliilor.

La est de Ib

Dincolo de coastele Ibbishului şi pădurile din Ifequevron, poalele munților Oasele se ridică din întinderile de iarbă şi, mai departe spre est, munții înşişi coboară spre a întâlni marea. Chiar şi de la zeci de kilometri depărtare, în Marea Tremurătoare, marile piscuri din nord, cu crestele lor înghețate şi zimțate, par să sfâşie cerul. Krazaaj Zasqa numesc dothrakii partea cea mai nordică a Oaselor: Munții Albi.

Dincolo de ei se află o altă lume, una pe care foarte puțini din Westeros au vizitat-o. Aceia ajunşi atât de departe, precum Lomas Longstrider, au venit pe uscat, printre trecătorile montane, sau pe mările calde din Sud şi Porțile de Jad.

Deşi partea de est a Mării Tremurătoare este la fel de bogată ca şi apele din vest, puțini vin acolo ca să pescuiască, cu excepția celor din Ib, deoarece dincolo de Oase se găsesc ținuturile nomazilor Jogos Nhai, o rasă sălbatică de războinici călare, fără corăbii şi cărora nu le place marea. Balenierele din Portul Ibben vin şi vânează în mod constant la Mugetul Leviatanului, acolo unde se adună aceste animale imense pentru a se împreuna şi a-şi naşte puii, iar pescarii ibbenezi vorbesc despre bancurile mari de cod din apele adânci, focile şi morsele de pe insulele stâncoase din nord şi despre crabii-păianjen şi despre cei imperiali aflați peste tot, dar altfel, aceste mări din Est sunt pustii.

Şi mai departe spre est se află aşa-numitele O Mie de Insule (cartografii ibbenezi susțin că, de fapt, sunt mai puțin de trei sute), o adunătură mohorâtă de stânci bătute de vânt, înconjurate de mare, despre care unii cred că ar fi ultimele resturi ale unui regat scufundat, ale cărui oraşe şi turle au fost acoperite de mările umflate, acum multe mii de ani. Numai cei mai curajoşi ori cei mai disperați dintre marinari au ajuns să pună piciorul aici, deoarece oamenii de pe aceste insule, deşi sunt puțini la număr, sunt un popor ciudat, ostili străinilor, lipsiți de păr, cu o piele verzuie, care pilesc dinții femeilor lor ca să-i transforme în colți ascuțiți şi taie pielița de pe vârful mădularelor bărbaților lor. Nu vorbesc nicio limbă cunoscută şi se zice că-i sacrifică pe

marinari zeilor lor solzoşi, cu cap de peşte, arătări pe care le cresc pe lângă țărmurile lor stâncoase, vizibile când se retrage fluxul. Deşi sunt înconjurați de apă, insularii se tem atât de mult de mare, încât nu pun piciorul în apă, nici sub cea mai cumplită amenințare.

Nici chiar Corlys Velaryon n-a îndrăznit să navigheze mai departe spre est de cele O Mie de Insule; acesta a fost locul unde Şarpele de Mare s-a întors din marea sa călătorie nordică. De fapt, n-ar fi avut niciun motiv să continue, în afară de dorința lui arzătoare de a afla ce se află dincolo de orizont. Chiar şi peştele pescuit în aceste mări estice are o formă ciudată, şi se spune că are un gust amărui, neplăcut.

Numai un port demn de menționat poate fi găsit în Marea Tremurătoare, la est de Oase: Nefer, principalul oraş al regatului Nghai, mărginit de faleze înalte, din calcar, şi înconjurat veşnic de ceață. Privit dinspre port, Nefer pare mai mult un orăşel, însă se spune că nouăzeci la sută din el se află sub pământ. Din acest motiv, călătorii îi spun Oraşul Secret. Indiferent de nume, oraşul are o reputație sinistră, de bârlog al necromanților şi torționarilor.

Dincolo de Nghai se află pădurile Mossovy, un ținut rece şi întunecos, al schimbătorilor de formă şi al vânătorilor de demoni. Dincolo de Mossovy...

Nimeni din Westeros n-ar putea spune cu adevărat ce se află. Unii septoni susțineau că lumea se termină la est de Mossovy, făcând loc tărâmului cețurilor, apoi celui al beznei şi, în cele din urmă, unuia al furtunilor şi haosului unde marea şi cerul se contopesc. Marinarii şi menestrelii şi alți visători preferă să creadă că Marea Tremurătoare se întinde tot mai mult, la nesfârşit, dincolo de coastele din extremitatea estică ale Essosului, dincolo de insule şi de continente necunoscute, netrecute pe hărți şi la care n-a visat nimeni, unde oameni ciudați slujesc zei ciudați, sub stele nemaivăzute. Înțelepții sugerează că undeva, dincolo de apele pe care le cunoaştem, estul devine vest, iar Marea Tremurătoare se uneşte, cu siguranță, cu cea a Apusului, dacă este adevărat că lumea este rotundă.

S-ar putea să fie aşa. Sau poate că nu. Până când va apărea un nou Şarpe de Mare care să plece într-o călătorie dincolo de

răsărit, nimeni nu va şti cu siguranță.

Femeie din cele O Mie de Insule.

Oasele şi dincolo de munți

În est, dincolo de Vaes Dothrak şi de Mama Munților, Ținuturile Ierbii fac loc unor câmpii întinse şi pădurilor, iar pământul de sub tălpile călătorilor devine tare şi pietros şi începe să urce tot mai mult. Dealurile devin tot mai sălbatice şi mai abrupte şi, destul de repede, în depărtare apar munții, piscurile lor mărețe părând că plutesc pe cerul de răsărit, uriaşi de un albastru-cenuşiu, atât de imenşi şi de crestați, amenințători, încât chiar şi Lomas Longstrider, pribeagul neînfricat (dacă legendele sunt adevărate), şi-a pierdut curajul la vederea lor, crezând că ajunsese la capătul pământului.

Strămoşii dothrakilor şi alte popoare cu herghelii de cai de prin Ținuturile Ierbii ştiau mai bine cum stau lucrurile pentru că unii îşi aminteau de cei care trecuseră munții pentru tărâmul de dincolo de ei. Au venit în Vest în speranța unor câmpii mai frumoase şi belşug şi în căutare de cuceriri, sau fugeau din calea vreunui duşman sălbatic? Poveştile lor nu se pun de acord, aşa că s-ar putea să nu aflăm niciodată, însă de călătoriile lor putem fi siguri, deoarece şi-au lăsat oasele în urmă, spre a le fi marcată trecerea pe-acolo. Oasele oamenilor, ale cailor, oasele uriaşilor, cămilelor şi bivolilor, ale tuturor dobitoacelor şi păsărilor, oasele monştrilor pot fi găsite acolo, printre vârfurile sălbatice.

De la ele îşi trag munții numele: Oasele. Cel mai înalt lanț muntos din întreaga lume cunoscută, de la Marea Apusului şi până la Asshai-lângă-Umbră, Oasele se întindeau de la Marea Tremurătoare până la Marea de Jad, un zid de rocă contorsionată şi pietre ascuțite, întins pe mai bine de două mii de kilometri de la nord la sud şi aproape cinci sute de kilometri de la est la vest.

Zăpezile adânci acoperă Oasele din nord, în vreme ce furtunile de nisip erodează piscurile şi văile munților din sud, dându-le forme ciudate. În spațiul vast dintre ele, râuri tumultuoase mugesc prin canioanele adânci, iar cavernele mici conduc la altele mai mari şi spre mări care n-au văzut niciodată lumina soarelui. Totuşi, indiferent cât de ostili li s-ar părea aceşti munți celor care nu-i cunosc, Oasele au fost căminul unor oameni şi al unor ciudățenii de-a lungul veacurilor. Chiar şi vârfurile

acoperite de zăpezi din extremitatea de nord a piscurilor (cunoscute drept Krazaaj Zasqa, Munții Albi, în limba dothrakilor), unde vânturile înghețate năvălesc dinspre Marea Tremurătoare iarnă sau vară, au fost, cândva, sălaşul jhogwinilor, uriaşi din piatră, nişte creaturi masive despre care se spune că erau de două ori mai mari decât cei din Westeros. Din păcate, ultimul dintre ei a dispărut acum o mie de ani; numai oasele lor masive marchează locurile pe unde au hălăduit cândva.

„O mie de drumuri duc la Oase" spun înțelepții de la Qarth şi până în Qohor, „însă numai trei ies de-acolo." Pe cât de netrecut par Oasele, privindu-le de la distanță, există într-adevăr sute de căi bătute de oameni, drumuri ale caprelor, cărări făcute de animale, albii de pâraie şi versanți pe care călătorii, negustorii şi aventurierii îşi pot găsi drum în inima munților. În anumite locuri, cei din vechime au săpat trepte şi tuneluri ascunse şi pasaje care pot fi folosite numai de cei care ştiu cum să le găsească Totuşi, multe dintre aceste treceri sunt periculoase, iar altele sunt nişte fundături sau capcane pentru cei neatenți.

Expediții mici, bine înarmate şi cu provizii din belşug, îşi pot croi drum prin Oase printr-o mulțime de căi, atunci când sunt conduse de o călăuză care cunoaşte pericolele. Oştirile, caravanele negustoreşti şi oamenii singuri sunt sfătuiți însă să rămână pe rutele principale, cele trei mari trecători montane care leagă estul şi vestul: Drumul Oțelului, Drumul Pietrei şi Drumul Nisipului.

Drumul Oțelului (numit aşa din cauza numeroaselor bătălii date aici) şi Drumul Pietrei pleacă din Vaes Dothrak, primul mergând spre est, pe sub marile piscuri, celălalt şerpuind spre sud-est pentru a se alătura vechiului Drum al Mătăsii la ruinele Yinisharului (numit şi Vaes Jini de stăpânii hergheliilor) înainte de a începe să urce. Mult mai spre sud, Drumul Nisipului trece prin sudul Oaselor (munții sunt numiți, uneori, Oase Uscate, din pricina lipsei apei) şi prin deşerturile din jur, legând marele oraş-port Qarth de cel al piețelor, Tiqui, poarta spre est.

Chiar şi de-a lungul acestor rute foarte circulate, traversarea Oaselor este istovitoare şi periculoasă... iar trecerea în siguranță este posibilă cu un anumit preț, deoarece de partea cealaltă a munților se află trei mărețe oraşe-fortăreață, ultimele rămăşițe

ale unui cândva măreț Patriarhat al Hyrkoonului. Bayasabhad, Oraşul Şerpilor, păzeşte capătul estic al Drumului Nisipului şi cere tribut tuturor celor care vor să treacă. Drumul Pietrei, cu defileurile sale adânci şi cărăruile sale şerpuite, nesfârşite, înguste, trece pe sub zidurile Samyrianei, un oraş din piatră cenuşie, săpat chiar în roca munților pe care-i apără. În nord, războinicii îmbrăcați în blănuri călăresc pe Drumul Oțelului, pe podurile din frânghii şi prin pasajele subterane, escortând caravane spre şi dinspre Kayakayanaya, ale cărei ziduri sunt din bazalt negru, fier negru şi oase galbene.

Multe relatări ne informează că războinicii munților de la Kayakayanaya, Samyriana şi Bayasabhad sunt cu toții femei, fiicele Măriților Părinți care guvernează aceste oraşe, unde fetele învață să călărească şi să se cațere pe munte înainte să fi învățat să meargă, şi că sunt şcolite în arta de a trage cu arcul, să lupte cu sulița, cuțitul şi praştia încă din fragedă pruncie. Lomas Longstrider însuşi ne spune că nu există nicăieri luptători mai feroce. Cât despre frații lor, fiii Măriților Părinți, nouăzeci şi nouă dintr-o sută sunt castrați când ajung la vârsta bărbăției şi-şi trăiesc viața ca eunuci, slujindu-şi oraşele ca scribi, preoți, învățați, servitori, bucătari, fermieri şi meşteşugari. Numai cei mai promițători dintre ei, cei mai masivi şi mai puternici şi mai chipeşi, primesc permisiunea de a procrea şi de a ajunge ei înşişi Măriți Părinți. Lucrarea Maesterului Naylin, Rubine şi fier - cunoscut pentru aserțiunea sa cum că femeile-războinice poartă inele de fier în sfârcuri şi rubine pe obraji - analizează circumstanțele care au dus la astfel de obiceiuri stranii.

Cele trei oraşe-fortăreață au fost la început forturi, avanposturi şi garnizoane ridicate de Patriarhii din Hyrkoon, pentru a păzi hotarele vestice ale regatului lor împotriva briganzilor, nelegiuiților şi barbarilor din Oase şi a sălbaticilor de dincolo de munți. În decursul veacurilor însă, citadelele s-au transformat în oraşe, în vreme ce Hyrkoonul însuşi s-a risipit în praf pe când lacurile şi râurile sale au secat şi câmpiile sale cândva fertile s-au transformat în deşert. Astăzi, inima Hyrkoonului este Imensa Mare de Nisip, o pustietate enormă de dune în continuă mişcare,

de albii de râuri secate şi forturi şi oraşe în ruine, toropite de căldură. Se zice că apa fierbe şi dispare imediat, atât de cald este în zonele adânci din sudul mării.

Dincolo de Imensa Mare de Nisip aşteaptă o altă lume: Estul îndepărtat, un ținut vast de câmpii şi dealuri, văi ce par nesfârşite, unde zei stranii domnesc asupra unor oameni şi mai stranii. Multe oraşe măreţe şi regate mândre s-au ridicat şi-au înflorit şi s-au spulberat din Zorii Vremurilor; majoritatea acestora sunt puțin cunoscute în Vest, inclusiv numele lor fiind demult uitate. Istoriile din Estul îndepărtat sunt cunoscute în Citadelă numai în linii mari, şi chiar şi în acele poveşti care au ajuns până la noi, peste mulți kilometri de munți şi deşerturi, sunt multe omisiuni, părți lipsă şi contradicții, făcând imposibilă stabilirea cu certitudine care parte este adevărată şi care apărută din imaginația înfierbântată a baladiştilor, povestitorilor şi doicilor.

Totuşi, cea mai veche şi mai măreață dintre civilizațiile estice a rezistat până în zilele noastre: străvechiul, gloriosul Imperiu de Aur al Yi Ti.

Yi Ti

Un loc faimos, chiar şi pentru cele Şapte Regate, Yi Ti este o țară imensă şi diversă, un tărâm de câmpii bătute de vânt şi de dealuri cu pante blânde, jungle şi păduri, lacuri adânci şi râuri vijelioase şi mări interioare tot mai mici. Bogăția sa legendară este atât de mare, încât le permite prinților săi să trăiască în case din aur masiv şi să servească la masă delicatese din carne dulce, presărate cu perle şi jad. Lomas Longstrider, uluit de minunățiile sale, a spus despre Yi Ti că este „ținutul a o mie de zei şi a o sută de prinți, guvernat de un împărat-zeu."

Cei care au vizitat astăzi Yi Ti ne spun că acei o mie de zei şi o sută de prinți există… Însă sunt trei împărați-zei, fiecare susținând că este cel în drept să poarte veşmintele din fir de aur, perle verzi şi jad pe care tradiția le atribuie numai împăratului. Niciunul nu deține cu adevărat puterea; cu toate că milioane de oameni din Yin îl pot venera pe împăratul azuriu, prosternându-se înaintea lui de fiecare dată când îşi face apariția, prerogativele sale imperiale nu se extind dincolo de zidurile oraşului său. Cei o sută de prinți despre care scria Lomas Longstrider îşi conduc propriile lor domenii după cum doresc, la fel ca briganzii, preoții-regi, vrăjitorii, căpeteniile războinice şi generalii imperiali, colectorii de impozite din afara domeniilor lor.

Lucrurile n-au stat întotdeauna aşa. În vremurile vechi, zeii-împărați din Yi Ti erau la fel de puternici ca orice conducător de pe fața pământului, cu bogății care o depăşeau chiar şi pe cea a Valyriei, la apogeul său, şi armate de o mărime inimaginabilă.

La început, declară scribii clericali din Yin, toate ținuturile dintre Oase şi deşertul înghețat numit Pustietatea Cenuşie, de la Marea Tremurătoare şi până la Marea de Jad (incluzând chiar şi marea şi sacra insulă Leng), formau un singur teritoriu guvernat de Zeul-pe-Pământ, singurul fiu zămislit de Leul Nopții şi Fecioara-din-Lumină-Făcută, care se deplasa prin domeniile sale într-un palanchin dăltuit dintr-o perlă şi purtat de sute de regine, soțiile lui. Timp de zece mii de ani, Marele Imperiu al Zorilor a înflorit în pace şi belşug, sub conducerea Zeului-pe-Pământ, până

când acesta a urcat în cele din urmă la stele, pentru a se alătura strămoşilor săi.

Dominația asupra omenirii a trecut atunci la fiul său cel mai mare, cunoscut drept împăratul Perlă, care a domnit şi el o mie de ani. Împăratul de Jad, împăratul de Turmalină, împăratul de Onix, împăratul de Topaz şi împăratul de Opal au urmat, rând pe rând, fiecare cârmuind timp de secole... dar fiecare domnie a fost mai scurtă şi cu mai multe probleme decât precedenta, deoarece barbarii şi fiarele se înghesuiau la hotarele Marelui Imperiu. Regii mai mărunți au devenit tot mai îngâmfați şi rebeli, iar oamenii de rând au cedat în fața caliciei, pizmei, poftelor, omorului, incestului, lăcomiei şi trândăviei.

Când fiica împăratului de Opal i-a succedat ca împărătească de Ametist, fratele ei mai mic, plin de pizmă, a dat-o jos de pe tron şi-a ucis-o, proclamându-se drept împăratul de Hematit şi începând o domnie a terorii. Practica magia neagră, tortura şi necromanția, şi-a târât poporul în sclavie, şi-a luat o femeie-tigru drept soață, se ospăta cu carne de om şi i-a răpus pe adevărații zei pentru a sluji o piatră neagră căzută din cer. (Majoritatea savanților îl consideră pe împăratul de Hematit Marele Preot al sinistrei Biserici a înțelepciunii Astrale, care continuă să existe şi în zilele noastre în multe oraşe-port din întreaga lume cunoscută.)

În analele Estului îndepărtat, Trădarea Sângeroasă, după cum a fost numită uzurparea sa, a marcat începutul epocii beznei cunoscute drept Noaptea cea Lungă. Disperată din pricina răului dezlănțuit pe pământ, Fecioara-din-Lumină-Făcută şi-a întors spatele de la lume, iar Leul Nopții s-a supărat, pedepsind decăderea oamenilor.

Cât timp a durat această beznă nimeni n-ar putea spune, însă cu toții sunt de acord că a ținut numai până când un mare războinic - cunoscut sub mai multe nume: Eroul din Hyrkoon, Azor Ahai, Yin Tar, Neferion şi Eldric Izgonitorul Umbrelor - s-a ridicat pentru a restabili curajul seminției omeneşti şi pentru a-i conduce pe cei virtuoşi la luptă cu sabia sa de foc, Aducătoarea Luminii. El a alungat bezna, iar lumina şi dragostea s-au întors din nou în lume.

Eroul din Hyrkoon cu spada Aducătoarea Luminii, conducându-i pe cei virtuoşi în luptă.

Dar Marele Imperiu al Zorilor nu s-a refăcut, deoarece lumea cea nouă era dominată de anarhie, în care fiecare trib al oamenilor şi-a văzut de ale lui, temător de toți ceilalți, iar războiul, poftele şi omorul au durat chiar şi până în zilele noastre. Sau aşa cred bărbații şi femeile din Estul îndepărtat.

În Citadela Oraşului Vechi şi în alte centre de cunoaştere din Vest, maesterii consideră relatările despre Marele Imperiu şi căderea lui nişte simple legende, nu o istorie adevărată, dar niciunul nu se îndoieşte că civilizația Yi Ti este străveche, poate chiar contemporană cu regatele Reginelor Pescarilor, de lângă Marea Argintie. Chiar în Yi Ti, preoții insistă că primele târguri şi oraşe ale omenirii s-au ridicat de-a lungul țărmurilor Mării de Jad şi neagă revendicările rivale din Sarnor şi Ghis, considerându-le lăudăroşenii ale sălbaticilor şi copiilor.

Indiferent care este adevărul, Yi Ti a fost, dincolo de orice îndoială, unul dintre locurile unde oamenii s-au ridicat pentru prima dată din întunericul sălbăticiei la civilizație… şi cunoaştere, deoarece înțelepții din Est citeau şi scriau de multe mii de ani. Cele mai vechi hrisoave ale lor sunt prețuite, aproape venerate, dar şi păzite cu străşnicie de învățații lor. Astfel de consemnări am pus noi laolaltă din mărturiile călătorilor şi

textele izolate, care au scăpat din Yi Ti, pentru a-şi găsi calea peste mări şi țări către Citadelă.

Aici nu vrem să spunem povestea Yi Ti, cu sutele de împărați şi miriadele de războaie şi cuceriri şi rebeliuni. E suficient să amintim că Imperiul de Aur a cunoscut epoci de aur şi epoci întunecate, că s-a dezvoltat şi a intrat în declin şi iar s-a dezvoltat de-a lungul secolelor, că au fost inundații catastrofale şi secetă şi furtuni de nisip şi cutremure violente care au înghițit oraşe întregi, că mii de eroi, hoți, curtezane, vrăjitori şi învățați i-au marcat istoria.

După ce Estul îndepărtat a ieşit din Noaptea cea Lungă şi din secolele de haos care au urmat, 11 dinastii au condus ținuturile pe care le numim astăzi Yi Ti. Unele au dispărut după 500 de ani, dar o alta a condus 700 de ani. Trecerea de la una la alta a fost paşnică sau înecată în sânge şi oțel. De patru ori stingerea unei dinastii a fost urmată de anarhie, timp în care căpeteniile războinice şi regii mărunți s-au războit între ei pentru supremație, cea mai lungă asemenea perioadă durând peste un secol.

ZEII-ÎMPĂRAȚI DIN YI TI

Pentru a aminti fie şi numai cele mai importante evenimente din această istorie îndelungată, am avea nevoie de mai multe cuvinte decât ne stau la îndemână, dar trebuie să-i pomenim măcar pe câțiva dintre zeii-împărați legendari ai Yi Ti:

Har Loi, primul dintre împărații cenuşii, despre al cărui tron s-a spus că ar fi fost o şa, pentru că şi-a petrecut întreaga domnie în luptă, călărind de la o bătălie la alta.

Choq Choq, cocoşat, al cincisprezecelea şi ultimul dintre împărații indigo, a avut o sută de soții şi o mie de ibovnice şi-a zămislit fiice fără număr, însă n-a putut niciodată să aibă un fiu.

Mengo Quen, Zeul Lucitor, cel de-al treilea împărat de jad verde, care a domnit dintr-un palat unde podelele, pereții şi coloanele erau acoperite cu foiță de aur, iar toate obiectele erau din aur, chiar şi oalele de noapte.

Lo Tho, numit Lo Lingură Lungă sau Lo cel Groaznic, cel de-al douăzeci şi doilea împărat stacojiu, un vrăjitor renumit şi canibal, despre care se zice că s-ar fi ospătat la cină cu creierii duşmanilor săi, în timp ce mai trăiau, folosindu-se de o lingură lungă, după ce creştetul lor era îndepărtat.

Lo Doq, numit şi Lo Prostănacul, cel de-al treizeci şi patrulea dintre împărații stacojii, după cât se pare greu de cap, blagoslovit şi cu un beteşug care-l făcea să se smucească şi să se împleticească atunci când mergea şi să-i curgă balele când încerca să vorbească, a cârmuit însă cu înțelepciune timp de peste treizeci de ani (cu toate că unii erau convinşi că adevăratul conducător era soața lui, remarcabila împărătească Bathi Ma Lo).

Cei Nouă Eunuci, împărații sidefii care au adus în Yi Ti 130 de ani de pace şi prosperitate. Ca tineri prinți, au trăit ca oricare alți oameni, luându-şi soții şi ibovnice, zămislind moştenitori, însă la urcarea pe tron, fiecare dintre ei a renunțat la bărbăție, pentru a se dedica trup şi suflet imperiului.

Jar Har şi fiii săi, *Jar Joq* şi *Jar Han*, cel de-al şaselea, al şaptelea şi al optulea dintre împărații verdelui mării, sub a căror cârmuire imperiul a ajuns la apogeul puterii sale. Jar Har a cucerit Leng, Jar Joq a luat Marele Moraq, Jar Han a pretins tribut de la Qarth, Vechiul Ghis, Asshai şi din alte ținuturi îndepărtate, făcând negoț cu Valyria.

Chai Duq, cel de-al patrulea împărat galben, a luat de soție o nobilă din Valyria şi a ținut un dragon la curtea sa.

Cu toate că Yi Ti era un ținut vast, mare parte din el fiind acoperit de păduri dese şi jungle înăbuşitoare, călătoria de la un capăt la celălalt al imperiului este rapidă şi sigură, deoarece marea rețea de drumuri pietruite, construite de Împărații Eunuci din vechime, nu are egal în întreaga lume, cu excepția drumurilor dragonilor ale valyrienilor.

Şi oraşele din Yi Ti sunt vestite pentru că niciun alt ținut nu se poate lăuda cu atâtea. Dacă este să-l credem pe Lomas

Longstrider, niciunul dintre oraşele din Vest nu se poate compara cu cele din Yi Ti, ca mărime şi splendoare. „Chiar şi ruinele lor le fac de ruşine pe ale noastre" a zis Longstrider... iar ruine sunt peste tot în Yi Ti. În al său Compendiu de Jad, Colloquo Votar - cea mai bună sursă din Westeros în ceea ce priveşte tărâmurile de la Marea de Jad - a scris că sub orice oraş din Yi Ti zac alte trei oraşe străvechi îngropate.

De-a lungul secolelor, capitala Imperiului de Aur s-a tot mutat de câteva zeci de ori, pe măsură ce lorzii rivali se înfruntau şi dinastiile prosperau şi se prăbuşeau. Împărații cenuşii, împărații indigo şi cei sidefii au domnit din Yin, pe țărmul Mării de Jad, primul şi cel mai glorios dintre oraşele din Yi Ti, însă împărații stacojii au clădit un nou oraş în inima junglei şi l-au numit Si Qo cel Glorios (pierit demult şi năpădit de vegetație, gloria sa trăind astăzi numai în legende), în vreme ce împărații violeți au preferat Tiqui, oraşul cu multe turnuri din dealurile vestice, iar împărații maro şi-au ținut curtea lor marțială în Jinqi, mai bine pregătit să păzească hotarele imperiului împotriva prădătorilor din Ținuturile Umbrei.

Astăzi, Yin este din nou capitala imperiului Yi Ti. Acolo se află cel de-al şaptesprezecelea împărat azuriu, Bu Gai, care locuieşte într-un palat splendid, mai mare decât întregul Debarcader al Regelui. Totuşi, departe în est, mult dincolo de hotarele Imperiului de Aur propriu-zis, dincolo de legendarii Munți din Morn, în oraşul Carcosa de la Marea Ascunsă, trăieşte în exil un lord vrăjitor care susține că ar fi cel de-al şaizeci şi nouălea împărat galben, dintr-o dinastie dispărută de o mie de ani. Şi mai recent, un general pe nume Pol Qo, Ciocanul din Jogos Nhai, şi-a atribuit singur onorurile imperiale, numindu-se primul dintre împărații portocalii, având un oraş-garnizoană rudimentar, întins, drept capitală, numit Oraşul Negustorilor. Care dintre aceşti trei împărați se va impune este o întrebare lăsată în seama istoricilor anilor care vor veni.

Nicio discuție despre Yi Ti n-ar fi completă fără menționarea celor Cinci Forturi, un şir de citadele masive, aşezate de-a lungul hotarelor din nord-estul îndepărtat ale Imperiului de Aur, între Marea Sângerândă (numită aşa din pricina nuanței adâncurilor

sale, despre care se crede că este dată de o plantă ce creşte numai acolo) şi Munții din Morn. Cele Cinci Forturi sunt foarte vechi, mai vechi decât Imperiul de Aur însuşi; unii susțin că ar fi fost ridicate de împăratul Perlă în timpul zorilor Marelui Imperiu pentru a-i ține pe Leul Nopții şi pe demonii săi departe de tărâmul oamenilor… şi, într-adevăr, există ceva zeiesc, sau demonic, în dimensiunea monstruoasă a forturilor, deoarece fiecare dintre ele este destul de mare ca să găzduiască zece mii de oameni, iar zidurile lor masive se ridică la o înălțime de aproape trei sute de metri.

Despre ținuturile de dincolo de cele Cinci Forturi ştim chiar şi mai puține. Legendele, născocirile şi poveştile călătorilor sunt singurele care ajung la noi din aceste locuri îndepărtate.

Unii învățați din Vest au sugerat o implicare valyriană în construirea celor Cinci Forturi, deoarece marile ziduri sunt făcute dintr-o singură lespede din piatră neagră topită, care aduce cu anumite citadele valyriene din Vest… Însă acest lucru pare puțin probabil, deoarece forturile sunt anterioare apariției Regatului Liber şi nu există nicio consemnare a vreunuia dintre stăpânii dragonilor care să fi ajuns vreodată atât de departe în Est.

Aşa că cele Cinci Forturi vor rămâne un mister. Ele se află acolo şi astăzi, neafectate de trecerea vremurilor, păzind hotarele Imperiului de Aur împotriva cotropitorilor veniți din Pustietatea Cenuşie.

Auzim despre oraşe unde oamenii se înalță în zbor ca vulturii, având aripi din piele, despre oraşe construite din oase, despre o rasă de oameni lipsiți de sânge, care locuiesc între valea adâncă numită Adâncul Secat şi munți. Ne ajung la urechi zvonuri despre Pustietatea Cenuşie şi canibalii săi de nisipuri şi despre shrykes, cei care locuiesc acolo, nişte creaturi doar pe jumătate oameni, cu pielea acoperită de solzi cenuşii şi o muşcătură veninoasă. Oare aceştia sunt adevărații oameni-şopârlă sau (mai mult ca sigur) oameni îmbrăcați în piei de şopârlă? Sau nu sunt decât nişte poveşti, ca acei grumkini şi snarci din deşerturile estice? Şi chiar

şi shrykesii par să fie îngroziți de Kdath din Pustietatea Cenuşie, un oraş despre care se spune că este mai vechi decât timpul însuşi, unde se oficiază rituri de nedescris, doar pentru a potoli foamea zeilor nebuni. Oare chiar există un asemenea oraş? Şi dacă da, care-i esența sa?

Asupra acestor chestiuni, chiar şi Lomas Longstrider rămâne tăcut. Poate că preoții din Yi Ti ştiu, însă dacă aşa este, nu sunt adevăruri pe care pot să ni le împărtăşească.

Câmpiile Jogos Nhailor

La nord de Yi Ti, câmpiile măturate de vânturi şi dealurile line care se întind de la hotarele Imperiului de Aur spre ţărmurile dezolante ale Mării Tremurătoare sunt dominate de o rasă de războinici călare numiți Jogos Nhai. La fel ca şi dothrakii din Ținuturile Ierbii din vest, sunt un popor nomad care trăieşte în iurte, corturi şi în şa, un popor mândru şi fără astâmpăr, care consideră libertatea mai presus de orice şi nu sunt dispuşi să rămână prea mult timp într-un loc.

Totuşi, din multe puncte de vedere aceşti călăreți ai Estului îndepărtat sunt foarte diferiți de stăpânii hergheliilor din vest. Jogos Nhai sunt în primul rând cu un cap mai scunzi decât confrații lor şi chiar şi mai puțin atractivi pentru ochii vesticilor: sunt îndesați, crăcănați şi tuciurii, cu cap mare, fețe mici şi o piele pământie. Bărbații şi femeile au capetele țuguiate, un rezultat al obiceiului lor ciudat de a lega capul nou-născuților în primii doi ani ai vieții. Dacă războinicii dothraki se fălesc cu lungimea cozilor lor împletite, bărbații Jogos Nhai se rad în cap, lăsând doar o şuviță în creştet, în vreme ce femeile rămân cu totul pleşuve şi se spune că-şi rad şi părul de pe organele sexuale.

Armăsarii Jogos Nhai sunt mai mărunți decât armăsarii focoşi ai dothrakilor, deoarece câmpiile de la est de Oase sunt mai uscate şi mai puțin fertile decât Marea Dothraki, iarba mai rară oferind hrană mai puțină pentru cai. Şi astfel, aceşti călăreți estici încalecă pe *zarmăsari*, nişte jivine robuste, zămislite inițial prin împerecherea cailor cu nişte creaturi ciudate, asemănătoare lor, din regiunile sudice ale Yi Ti şi din insula Leng. Animale nărăvaşe, cu dungi albe şi negre pe crupă, zarmăsarii Jogos Nhailor sunt renumiți pentru forța lor şi se crede că pot supraviețui numai cu buruieni şi iarba-dracului, timp de multe ocoluri ale lunii, şi pot merge pe distanțe lungi fără apă sau nutreț.

Spre deosebire de dothraki, ai căror khali conduc khalasare imense peste Ținuturile Ierbii, Jogos Nhai se deplasează în grupuri mici, strâns înrudite prin sânge. Fiecare este condus de

un jhat, sau o căpetenie războinică, şi de o cântăreață a lunii, care combină rolurile de preotească, vindecătoare şi judecător. Jhatul conduce în război, în luptă şi în atacuri, în vreme ce restul problemelor sunt rezolvate de preoteasa grupului.

Printre Jogos Nhai, jhatii sunt de obicei bărbați, iar cântărețele lunii femei, însă pot fi şi femei jhat şi bărbați cântăreți ai lunii.

Însă acest lucru nu este remarcat întotdeauna de străini, pentru că o fată care alege calea războiului trebuie să Se îmbrace şi să trăiască ca un bărbat, în vreme ce un băiat care vrea să devină cântăreț al lunii trebuie să se îmbrace şi să trăiască ca o femeie.

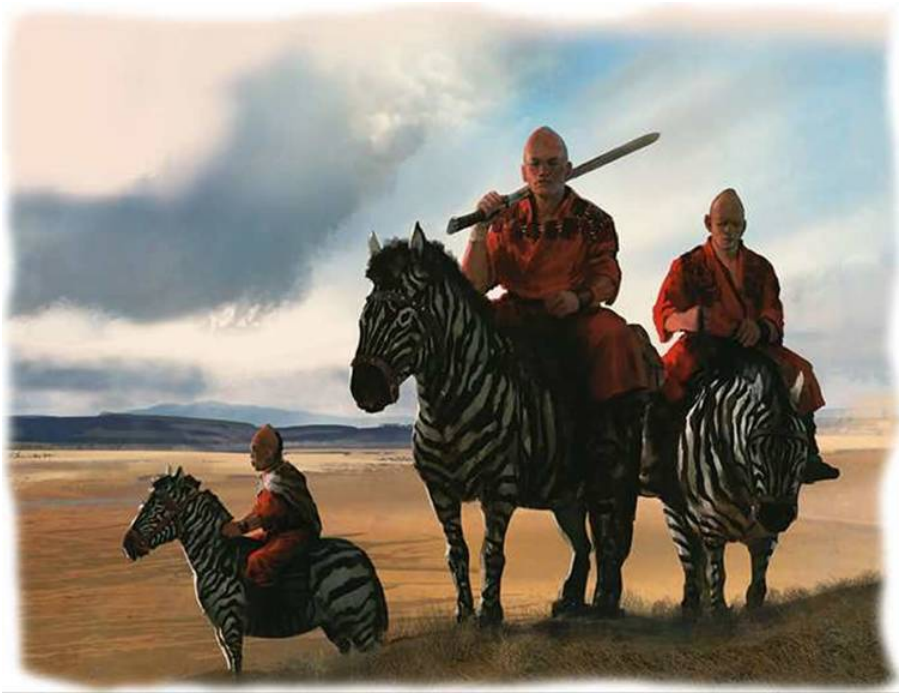

Jogos Nhai călărind zarmăsari.

Khalii dothraki sunt implicați în războaie nesfârşite unul împotriva celuilalt, dincolo de locurile sacre ale Vaes Dothrak, oraşul lor sfânt, însă zeii Jogos Nhai le interzic să verse sângele propriului lor popor (tinerii călăresc pentru a fura caprele, câinii şi zarmăsarii altor grupuri, în vreme ce surorile lor se duc ca să

răpească soți, însă acestea sunt ritualuri consfințite de zeii din câmpii, iar în timpul desfăşurării lor nu poate exista nicio vărsare de sânge).

Fața pe care o arată călăreții de zarmăsari celor din afară este cu totul alta însă, deoarece ei se află într-un război perpetuu cu toate popoarele din jur. Atacurile lor asupra N'ghai, vechiul ținut din nord-estul domeniilor lor, au redus un regat cândva mândru la un singur oraş (Nefer) şi împrejurimile sale. Legenda spune că Jogos Nhai, conduşi de jhattar – jhatul jhaturilor şi căpetenia războinică supremă - Gharak Saşiul, au fost cei care i-au ucis pe ultimii uriaşi de piatră Jhogwin în Bătălia de la Dealurile Urlătoare.

Înainte de Vremurile Secetoase şi sosirea Imensei Mări de Nisip, Jogos Nhai au dus multe războaie sângeroase la hotare şi împotriva Patriarhatului din Hyrkoon, otrăvind râurile şi fântânile, pârjolind târgurile şi oraşele şi luând cu ei, în câmpii, mii de oameni în sclavie, în vreme ce Hyrkoon, la rândul lor, au sacrificat zeci de mii de călăreți pe zarmăsari pentru zeii lor siniştri şi flămânzi. Duşmănia dintre nomazi şi femeile-războinice din Oase este profundă şi crâncenă, chiar şi astăzi, iar în decursul secolelor, zeci dejhattari şi-au condus armatele pe Drumul Oțelului. Până acum, toate aceste atacuri s-au spulberat la zidurile Kayakayanayei, dar cântărețele lunii încă mai cântă despre venirea zilei glorioase când Jogos Nhai vor triumfa şi se vor risipi peste munți pentru a cuceri pământurile mănoase de dincolo de ei.

Nici chiar mărețul Imperiu de Aur al Yi Ti nu este scutit de jafurile Jogos Nhai, după cum au aflat, spre durerea lor, mulți lorzi şi prinți. Raidurile şi incursiunile făcute în interiorul imperiului sunt un mod de viață pentru nomazi, sursa aurului şi pietrelor prețioase care ornează brațele cântărețelor lunii şi ale jhatilor şi ale sclavilor care-i slujesc pe ei şi turmele lor. În ultimii două mii de ani, călăreții zarmăsarilor de pe câmpiile nordice au transformat în ruine zeci de oraşe din Yi Ti, sute de cătune, ferme şi lanuri fără număr.

În acest timp, mulți dintre generalii imperiali şi trei zei-împărați au condus armate peste câmpii, pentru a-i supune pe nomazi. Istoria ne spune că astfel de încercări se termină

arareori bine. Invadatorii pot măcelări turmele nomazilor, le pot arde corturile şi iurtele, pot lua tribut sub formă de aur, bunuri şi sclavi de la grupurile pe care au norocul să le întâlnească, şi chiar să forțeze o mână dejhati să-i jure fidelitate eternă zeului-împărat şi să renunțe pe veci la raiduri... Însă majoritatea Jogos Nhai fug de armatele imperiale, refuzând să lupte, iar mai devreme sau mai târziu, generalul sau împăratul îşi pierde răbdarea şi se întoarce acasă, astfel că viața-şi reia cursul.

În timpul îndelungatei domnii a lui Lo Han, cel de-al patruzeci şi doilea împărat stacojiu, trei astfel de invazii ale câmpiilor s-au terminat aşa, şi totuşi, la sfârşitul zilelor sale, Jogo Nhai erau mai îndrăzneți şi mai rapace decât fuseseră când îmbrăcase el veşmintele imperiale. Astfel, la moartea sa, tânărul şi curajosul său fiu Lo Bu s-a hotărât să pună capăt amenințării reprezentate de nomazi, o dată pentru totdeauna. Adunând o armată imensă, de vreo trei sute de mii de oameni, pare-se, acest tânăr şi aprig împărat a trecut hotarele având ca scop doar să măcelărească. Tributul nu-l putea face să se răzgândească, nici ostaticii, nici jurămintele de loialitate şi nici ofertele de pace; marea sa armată s-a desfăşurat în câmpii ca o seceră, distrugând tot, lăsând în urmă un pustiu pârjolit şi distrus.

Când Jogos Nhai au recurs la tacticile lor tradiționale, dispărând la apropierea lui, Lo Bu şi-a împărțit numeroasa oştire în treisprezece armate mai mici şi le-a trimis înainte în toate direcțiile pentru a-i vâna pe nomazi, oriunde s-ar fi aflat aceştia. S-a consemnat că un milion de Jogo Nhai au murit de mâna lor.

În cele din urmă, nomazii, confruntați cu dispariția neamului lor, au făcut ceea ce nu mai făcuseră niciodată. O mie de clanuri rivale şi-au unit forțele şi au pus în fruntea lor un jhattar, femeie îmbrăcată în cămaşă de zale bărbătească, numită Zhea. Cunoscută drept Zhea cea Stearpă, Zhea Față-de-Zarmăsar şi Zhea cea Crudă, renumită pentru viclenia ei, este pomenită până în ziua de astăzi în Imperiul de Aur din Yi Ti, unde mamele-i şoptesc numele pentru a-şi cumini copiii neastâmpărați.

În ceea ce priveşte curajul, valoarea şi priceperea la arme, Lo Bu nu avea pereche, însă la viclenie a fost întrecut de Zhea. Războiul dintre tânărul împărat şi jhattara zbârcită a durat mai

puțin de doi ani. Zhea a izolat fiecare dintre cele treisprezece armate ale lui Lo Bu, le-a ucis iscoadele şi căutătorii de provizii, le-a înfometat, le-a lăsat fără apă, le-a atras prin pustietăți şi capcane şi le-a distrus una câte una. În cele din urmă, călăreții ei iuți s-au aruncat asupra armatei conduse de Lo Bu, urmând o noapte de carnagiu şi măcel atât de îngrozitoare, încât fiecare fir de apă pe o rază de o sută de kilometri era plin de sânge.

Printre cei măcelăriți s-a numărat şi Lo Bu însuşi, cel de-al patruzeci şi treilea şi ultimul dintre împărații stacojii. Când capul său tăiat i-a fost adus lui Zhea, ea a poruncit să-i fie îndepărtată carnea de pe oase, astfel încât craniul să fie aurit şi să devină cupa ei. De atunci încolo, fiecare jhattar al Jogo Nhai a băut lapte fermentat de zarmăsar din tigva poleită a Băiatului Curajos Numai Pe Jumătate, după cum I s-a spus lui Lo Bu.

Leng

La sud-est de Yin, înconjurată de valurile calde ale Mării de Jad, insula înverzită Leng este căminul a „zece mii de tigri şi 10 milioane de maimuțe” sau cel puțin aşa spunea Lomas Longstrider. Maimuțele mari din Leng sunt şi ele vestite; printre ele se găsesc maimuțele cocoşate şi pătate, despre care se spune că sunt aproape la fel de istețe ca şi oamenii, şi maimuțele cu glugă, la fel de mari ca uriaşii şi atât de puternice, încât pot smulge brațele şi picioarele unui om la fel de uşor pe cât ar rupe un băiețel aripile unei muşte.

Istoria insulei Leng este la fel de lungă precum cea a Yi Ti însuşi, însă se ştiu foarte puține despre ea la vest de Strâmtoarea de Jad. În străfundurile junglei din insulă se găsesc ruine neobişnuite: clădiri masive, surpate demult şi atât de năpădite de vegetație, încât mormanele de dărâmături rămân la suprafață... Însă sub pământ, ni se spune, labirinturi nesfârşite duc spre încăperi vaste, iar trepte săpate în piatră coboară sute de metri sub pământ. Niciun om n-ar putea spune cine a construit aceste oraşe sau când. Ele rămân, poate, singura urmă lăsată de un popor dispărut.

Actualii locuitori ai Lengului sunt de două feluri, atât de diferiți unii de alții, încât trebuie considerate două popoare aparte.

În mare parte din istoria sa recentă, Leng a făcut parte din Imperiul de Aur al Yi Ti, condus din Yin sau Jinqi. În aceste epoci, zeci de mii de soldați, negustori, aventurieri şi mercenari au migrat dinspre imperiu pe insulă, căutându-şi norocul acolo. Cu toate că Leng s-a eliberat de sub cârmuirea Yi Ti acum patru sute de ani, două treimi din nordul insulei sunt încă dominate de urmaşii acestor invadatori din imperiu.

ALTE INSULE DEMNE DE MENȚIONAT DIN MAREA DE JAD, AŞA CUM AU FOST CONSEMNATE DE CORLYS VELARYON ÎN SCRISORILE SALE

Insula Elefanților, al cărei shan domneşte dintr-un palat de fildeş.

Insula Bicelor, o stație intermediară, mohorâtă şi pustie, unde negustorii de sclavi din şase ținuturi cumpără, vând, împerechează, supun si-si marchează sclavii înainte de a-i trimite mai departe.

Marahai, insula paradiziacă, o semiluna înverzită, încadrată de două insule de toc, unde munți aprinşi scuipă nori de piatră topită, zi şi noapte.

Pentru ochiul drumețului, ei nu se deosebesc de oamenii Imperiului de Aur; vorbesc un dialect al aceleiaşi limbi, se roagă aceloraşi zei, mănâncă aceeaşi mâncare, au aceleaşi obiceiuri şi chiar respectă acelaşi împărat azuriu din Yin... cu toate că o venerează numai pe zeița lor împărătească. Principalele lor oraşe, Leng Yi şi Leng Ma, seamănă cu Yin şi Jinqi mai mult decât cu Turrani, oraşul din sud.

În treimea din sud a Leng trăiesc urmaşii celor alungați de invadatorii din Imperiul de Aur. Lengii băştinaşi sunt, probabil, cei mai înalți dintre toate semințiile cunoscute ale omenirii, mulți dintre bărbații lor ajungând şi la peste doi metri înălțime, unii dintre ei având chiar trei metri. Cu picioare lungi şi zvelți, cu pielea de culoarea tecului uns, au ochi mari, aurii, şi se presupune că pot vedea mai departe şi mai bine decât alți oameni, în special noaptea. Deşi sunt extrem de înalte, femeile din Leng sunt vestite pentru agilitatea şi drăgălăşenia lor, de o frumusețe copleşitoare.

Bărbat din Yi Ti şi femeie din Leng

Mare parte din istoria sa, Leng a fost o insulă misterioasă, deoarece băştinaşii rareori s-au îndepărtat prea mult de propriile ţărmuri, iar navigatorii care au ajuns la coastele lor în timpul traversării Mării de Jad au fost întâmpinaţi cu o asemenea răceală, încât n-au îndrăznit să debarce. Pe lengi nu-i interesează zeii străini, mărfurile străine sau hainele şi obiceiurile; nici nu le îngăduie străinilor să le exploateze zăcămintele de aur, să le taie copacii, să le culeagă fructele ori să pescuiască în mările lor. Cei care încearcă asta au parte de un sfârşit rapid şi sângeros. Leng a devenit cunoscut drept un sălaş al demonilor şi vrăjitorilor, un loc de evitat, o insulă interzisă. Şi-aşa a rămas pentru multe secole.

Cei care au deschis Leng comerţului au fost marinarii din Imperiul de Aur, însă chiar şi pe atunci insula a rămas un loc periculos pentru străini, deoarece despre împărăteasa din Leng se spunea că stătea la sfat cu Cei Vechi, zei aflaţi în străfundurile ruinelor oraşelor subterane, iar din când în când aceştia îi cereau

să-i omoare pe toți străinii de pe insulă. Se ştie că acest lucru s-a petrecut de cel puțin patru ori în istoria insulei, dacă este să ne încredem în Compendiul de Jad al lui Colloquo Votar.

Numai după ce Jar Har, al şaselea dintre împărații verde-marin, a cucerit Lengul cu foc şi oțel şi l-a anexat imperiului său, asemenea masacre au încetat o dată pentru totdeauna.

În cele patru secole de când Leng s-a scuturat de jugul Yi Ti, insula a înflorit sub cârmuirea numeroaselor zeițe-împărătese. Prima din actuala dinastie, încă cinstită drept Khiara cea Mare, a fost de descendență Leng pură; pentru a-şi îmbuna supuşii, a luat doi soți, unul din Leng şi unul din Yi Ti. Acest obicei a fost continuat de fiicele sale. Prin tradiție, primii consorți imperiali comandă armatele împărătesei, iar ceilalți, flotele sale.

Legendele susțin că Cei Vechi încă ar mai trăi sub jungla din Leng. Atât de mulți războinici trimişi de Jar Har sub ruine s-au întors nebuni sau deloc, că zeul-împărat a decretat, în cele din urmă, că imensele ruine ale oraşelor subterane trebuie astupate şi date uitării. Chiar şi astăzi este interzis să intri în astfel de locuri, sub pedeapsa torturii şi a morții.

Asshai-lângă-Umbră

Şi iată că aproape am ajuns la capătul lumii.

Sau cel puțin la capătul lumii pe care o cunoaştem noi.

Cel mai mare oraş aflat în extremitatea estică şi sudică a lumii cunoscute, vechiul port Asshai se află la capătul unei palme lungi de pământ, în locul unde Marea de Jad se întâlneşte cu Strâmtoarea de Şofran. Originile sale se pierd în negura timpului. Chiar şi asshaii nu au pretenția că ştiu cine le-a construit oraşul; vă vor spune doar că un alt oraş s-a aflat acolo de la începutul lumii şi va rămâne acolo până la sfârşitul ei.

Puține locuri din lumea cunoscută sunt atât de izolate ca Asshai şi chiar şi mai puține sunt atât de lugubre. Călătorii povestesc că oraşul este construit în întregime din piatră neagră: palate, cocioabe, temple, castele, străzi, ziduri, bazaruri, totul. Unii mai spun că piatra din Asshai este unsuroasă, neplăcută la atingere, că pare să absoarbă lumina, diminuând lumina lumânărilor şi a torțelor şi a focurilor din vetre. Nopțile sunt negre în Asshai, toți sunt de acord cu asta, şi chiar şi cele mai luminoase dintre zilele de vară sunt cumva cenuşii şi mohorâte.

Asshai este un oraş mare, întinzându-se pe douăzeci de kilometri pe ambele maluri ale râului întunecat Cenuşa. În spatele zidurilor sale enorme, se află destul spațiu pentru Volantis, Qarth şi Debarcaderul Regelui şi mai rămâne loc şi pentru Oraşul Vechi.

Totuşi, populația din Asshai nu este mai mare decât a vreunui târg mai mărişor. Noaptea, străzile sunt pustii şi numai o clădire din zece este luminată. Chiar şi în miezul zilei nu pot fi văzuți prea mulți oameni, nici negustori care să-şi laude marfa în gura mare prin piețele zgomotoase, nici femei adunate la bârfă în jurul fântânii. Cei care merg pe străzile din Asshai poartă măşti şi au văluri pe față, părând parcă să se furişeze. De cele mai multe ori, merg singuri sau se deplasează în palanchine de abanos şi fier, ascunşi pe după perdele închise la culoare, fiind transportați pe străzile întunecoase, pe umerii sclavilor.

Iar în Asshai nu sunt copii.

În pofida aspectelor sinistre, Asshai-lângă-Umbră a fost, secole de-a rândul, un port fremătător, unde navele din întreaga lume cunoscută veneau să facă negoț, traversând mări imense, furtunoase. Majoritatea sosesc încărcate cu hrană şi vin, deoarece dincolo de zidurile Asshaiului cresc puține plante, în afară de iarba-nălucii, ale cărei fire ca de sticlă, lucitoare, nu sunt comestibile. Dacă n-ar fi mâncarea adusă de peste mare, asshaii ar fi murit de foame.

Corăbiile aduc şi recipiente cu apă potabilă. Apele Cenuşei au o strălucire neagră ziua şi o fosforescență verde-deschis noaptea. Peştii care înoată în râurile de aici sunt orbi şi diformi, astfel încât numai nebunii şi legătorii de umbre le-ar consuma carnea.

Fiecare ținut de sub soare are nevoie de fructe, grâne şi legume, aşa că oricine s-ar putea întreba de ce-ar veni vreun marinar aici, la capătul pământului, când ar fi mult mai uşor să-şi vândă încărcătura mai aproape de casă. Răspunsul este aurul. În spatele zidurilor Asshaiului, mâncarea este puțină, dar aurul şi pietrele prețioase sunt peste tot... cu toate că unii vor spune că aurul din Ținuturile Umbrelor este la fel de nesănătos precum fructele care cresc acolo.

O consemnare a Arhimaesterului Marwyn confirmă mărturiile celor care spun că nimeni nu călăreşte în Asshai, fie el războinic, negustor sau prinț. Nu există cai în Asshai, nici elefanți şi nici catâri, măgari, zarmăsari, cămile sau câini. Astfel de animale, atunci când sunt aduse pe corăbii, mor curând. Cauzele sunt influența dăunătoare a Cenuşii şi apelor sale murdare. Din lucrarea lui Harmon, *Despre miasme*, rezultă că animalele sunt mai sensibile la putoarea împrăştiată de această apă, chiar dacă nu beau din ea. Scrierile Septonului Barth speculează mai mult, referindu-se la mistere mult mai înalte, având însă puține dovezi.

Asshai-Lângă-umbră.

Cu toate acestea, navele continuă să vină. Pentru aur, pentru pietre prețioase şi alte bogății, pentru anumite lucruri despre care se vorbeşte numai în şoaptă, lucruri care nu pot fi găsite nicăieri în altă parte pe pământ, în afară de bazarurile negre din Asshai.

În oraşul întunecat de lângă Umbră se folosesc vrăjitorii. Magicieni, magi, alchimişti, cântăreți ai lunii, preoți roşii, alchimişti negri, necromanți, aeromanți, piromanți, magicieni ai sângelui, torționari, inchizitori, otrăvitori, soții de zei, somnambuli, schimbători de formă, adoratori ai Țapului Negru şi ai Copilului Palid şi ai Leului Nopții, cu toții se simt bineveniți în Asshai-lângă-Umbră, unde nimic nu-i interzis. Aici, sunt liberi să-şi practice farmecele fără constrângeri sau oprelişti, îşi pot pune în practică riturile lor obscene şi se pot destrăbăla cu demonii, dacă asta vor.

Cei mai siniştri dintre vrăjitorii din Asshai sunt legătorii de umbre, ale căror măşti date cu lac le ascund fața de ochii zeilor şi ai oamenilor. Sunt singurii care îndrăznesc să meargă în amonte, pe râul de dincolo de zidurile Asshaiului, în inima beznei.

În drumul său din Munții Morn spre mare, Cenuşa goneşte mugind printr-o despicătură îngustă în munți, între stâncile înalte atât de abrupte şi apropiate, încât râul este perpetuu în umbră, în afară de câteva momente din miezul zilei când soarele se află la zenit. În cavernele care se cască în stânci, demonii şi dragonii şi lucruri mult mai rele şi-au făcut sălaşul. Cu cât mai mult se îndepărtează cineva de oraş, cu atât mai hidoase şi mai diforme sunt creaturile acestea… până când ultima dintre ele se arată la porțile Stygaiului, oraşul hoiturilor, din inima Umbrei, unde chiar şi legătorii de umbre se tem să intre. Sau aşa pretind poveştile.

Este vreun adevăr în aceste istorisiri sumbre, aduse de la capătul lumii de baladişti şi marinari şi învățăcei în ale vrăjitoriei? Cine-ar putea spune? Lomas Longstrider n-a văzut niciodată Asshai-lângă-Umbră. Nici chiar Şarpele de Mare n-a ajuns atât de departe. Iar cei care au făcut-o nu s-au mai întors ca să ne povestească.

Până când o vor face, Asshai-lângă-Umbră şi orice pământuri sau mări s-ar afla dincolo de ele trebuie să rămână o carte închisă, atât pentru înțelepți, cât şi pentru regi. Există întotdeauna şi mai mult de ştiut, mai mult de văzut şi mai mult de învățat. Lumea este mare, uluitoare şi ciudată, şi există mai multe lucruri sub stele decât ar putea visa chiar şi arhimaesterii Citadelei.

Au renăscut dragonii?

Postfața

În anii de când am pus pentru prima oară penița pe pergament, multe s-au schimbat în Westeros şi dincolo de el. Cititorii trebuie să înțeleagă că o astfel de lucrare nu reprezintă o muncă de câteva săptămâni... nici măcar de câțiva ani. Prima dată am pregătit cadrul pentru această istorie în anii de pace de la apogeul domniei Bunului Rege Robert, intenționând să-i dedic volumul lui Robert şi moştenitorilor săi, ca o istorie a ținutului şi lumii pe care au moştenit-o.

Însă n-a fost să fie aşa, iar moartea nobilei Mâini Jon Arryn a declanşat o adevărată nebunie în regat - o sminteală a trădării, trufiei şi violenței. Nebunia a lipsit regatul de Robert, şi de cinstitul său fiu, Joffrey. Numeroşi pretendenți au încercat să urce pe Tronul de Fier, iar dinspre est vin zvonuri că dragonii au renăscut.

În asemenea vremuri tulburi, trebuie să ne rugăm cu toții ca Bunul Rege Tommen să aibă o domnie îndelungată şi dreaptă, să ne scoată din beznă din nou la lumină.

Jon Snow şi Nălucă

Rhaegar Targaryen şi lordul Robert Baratheon luptându-se la Vadul Rubiniu în timpul Bătăliei de pe Trident.

---

[1] Aluzie la numele Reyne, care după pronunție poate fi luat drept rain - ploaie (n. tr.)